

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

**Ο θεσμός της Υιοθεσίας ως δικαίωμα στην ανατροφή τέκνου:
Καταστρατηγήσεις, αναχρονιστικοί περιορισμοί και νέες αντιλήψεις
στις απαρχές του 21^{ου} αιώνα.**

**Το διακύβευμα της ετερότητας των ενδιαφερομένων και το συμφέρον
του θετού τέκνου στην Ελλάδα, στην Αγγλία και στην Σουηδία.**

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΙΜΙΤΖΗ

ΜΥΤΙΑΛΗΝΗ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

Β' ΤΟΜΟΣ

1.4. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΝΤΥΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Αξιότιμε/η κύριε/α,

Ονομάζομαι Σταυρούλα Σιμιτζή και είμαι υποψήφια διδάκτορας στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, Τμήμα Κοινωνιολογίας με έδρα την Μυτιλήνη. Στα πλαίσια εκπόνησης της διδακτορικής μου διατριβής με θέμα: *«Ο θεσμός της Υιοθεσίας ως δικαίωμα στην ανατροφή τέκνου: Καταστρατηγήσεις, αναχρονιστικοί περιορισμοί και νέες αντιλήψεις στις απαρχές του 21^{ου} αιώνα. Το διακύβευμα της ετερότητας των ενδιαφερομένων και το συμφέρον του θετού τέκνου στην Ελλάδα, στην Αγγλία και στην Σουηδία»*, διεξάγω ποιοτική έρευνα με το μεθοδολογικό εργαλείο της σε βάθος συνέντευξης για την άντληση πρωτογενών δεδομένων, καθώς και την ανάλυση περιεχομένου αποφάσεων των Ευρωπαϊκών Δικαστηρίων για το δικαίωμα των ομόφυλων ζευγαριών στην υιοθεσία. Στόχος της έρευνας είναι η ανάδειξη τυχόν τρωτών σημείων της υιοθεσίας στην Ελλάδα, αλλά ενδεχομένως και η ανάγκη επικαιροποίησης, αναμόρφωσης και μεταρρύθμισης του θεσμού υπό το βάρος των διεθνών νομοθετικών και κοινωνικών εξελίξεων.

Η συνέντευξη παρέχει εγγυήσεις προστασίας της ανωνυμίας και απόλυτης εχεμύθειας, έτσι ώστε να διασφαλιστεί η προσωπική σας τοποθέτηση επί του θέματος ελεύθερα και χωρίς επιφυλάξεις. Εκείνο, που πραγματικά ενδιαφέρει, είναι η νοηματοδότηση της υιοθεσίας μέσα από την δική σας βιωματική εμπειρία ως φορέα και υλοποιητή του δικαιώματος της υιοθεσίας. Η συνέντευξη θα αξιοποιηθεί αποκλειστικά και μόνο για ερευνητικούς σκοπούς και θα μαγνητοφωνηθεί με τη συγκατάθεσή σας. Διαφορετικά, θα ληφθούν μόνο έγγραφες σημειώσεις.

Ευχαριστώ εκ των προτέρων για τη συμμετοχή σας και τον χρόνο που διαθέσατε.

ΟΔΗΓΟΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗΣ

Αριθμός συνέντευξης.....

Ημερομηνία.....

Τόπος.....

Διάρκεια.....

Τρόπος καταγραφής.....

1.4.1.1. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΤΟ ΓΟΝΕΑ

1. Πόσων ετών είστε;
2. Έχετε σπουδάσει; Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;
3. Εργάζεστε;
4. Είστε παντρεμένος/η;
5. (Σε περίπτωση θετικής απάντησης) Πόσα χρόνια;
6. Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;
7. Ποια ήταν η στάση σας στην προοπτική δημιουργίας οικογένειας;
8. Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;
9. Για πόσο χρονικό διάστημα προσπαθήσατε;
10. Για ποιο λόγο δεν καταφέρατε να αποκτήσετε παιδί;
11. Σκεφτήκατε να προχωρήσετε σε κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής; Ποια ήταν αυτή;
12. Ποια ήταν η έκβαση αυτής;
13. Περιγράψτε μου σας παρακαλώ τα συναισθήματά σας εκείνη την περίοδο.
14. Πότε και γιατί αποφασίσατε, ότι ήταν καιρός να σταματήσετε τις προσπάθειες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;
15. Στο διάστημα αυτό είχατε σκεφτεί την υιοθεσία; Πώς προέκυψε η επιλογή της υιοθεσίας; Πώς νιώθατε με αυτή την προοπτική;
16. Πώς ένιωθε το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον με αυτή την επιλογή; (ήταν υποστηρικτικό ή αρνητικό;)
17. Με ποια κριτήρια επιλέξατε την κρατική ή ιδιωτική υιοθεσία;
18. Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);
19. Τι εμπόδια συναντήσατε;
20. Ποια ήταν η διαδικασία, που ακολουθήσατε, προκειμένου να υποβάλετε αίτημα υιοθεσίας σε κρατικό φορέα και πώς ολοκληρώθηκε;
21. Ποια είναι τα κριτήρια που θα πρέπει να πληροί ο αιτών;;

22. Αισθανθήκατε, ότι η αίτηση υιοθεσίας δεν θα ευδοκιμήσει; Ότι δεν πληροίτε τα προσόντα, που είναι απαραίτητα για την θετική έκβαση της υιοθεσίας;
23. Ποια ήταν η στάση των κοινωνικών λειτουργών απέναντί σας; Υπήρχαν κάποιες ερωτήσεις, που τις θεωρήσατε προπετείς ή άσχετες με το αίτημα υιοθεσίας ή ερωτήσεις για τις οποίες είχατε πληροφορηθεί, ότι έπρεπε να απαντηθούν με ένα συγκεκριμένο τρόπο;
24. Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική επιφάνεια (ή η πολιτική δύναμη) των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;
25. Αντιμετωπίσατε προβλήματα στην δημόσια υιοθεσία; Ποια ήταν αυτά; Ήταν ικανά να κάμψουν τη θέλησή σας για απόκτηση παιδιού από ίδρυμα;
26. Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα γι' αυτή την οδό; Σας ανέφεραν κάποια εμπόδια και γι' αυτή την επιλογή;
27. Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της ιδιωτικής υιοθεσίας;
28. (Σε περίπτωση θετικής απάντησης) για ποιο λόγο;
29. Περιγράψτε μου, σας παρακαλώ, την διαδικασία της ιδιωτικής υιοθεσίας.
30. Ήταν εύκολος ο εντοπισμός του παιδιού;
31. Ήλθατε σε επαφή με τους φυσικούς γονείς;
32. Συναντήσατε εμπόδια κατά την διαδικασία αυτή;
33. Θελήσατε να δώσετε κάποια ανταμοιβή για την απόκτηση του παιδιού σας;
34. Γνωρίζετε κάποια κοινωνικά χαρακτηριστικά της βιολογικής μητέρας; Ποιο είναι το προφίλ της (ηλικία, οικονομική και οικογενειακή κατάσταση, μορφωτικό επίπεδο, λόγοι που έθεσε το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας)
35. Έχετε σκεφτεί το ενδεχόμενο της αναδοχής παιδιού;
36. (Σε περίπτωση που ήδη εφαρμόζεται το πρόγραμμα της αναδοχής, για πόσο διάστημα και με ποιους όρους;
37. Θέλετε να υιοθετήσετε αυτό το παιδάκι, που τώρα φιλοξενείτε;
38. Ενημερωθήκατε για την επιλογή αυτή από το κέντρο προστασίας παιδιού;)
39. Ποια ήταν η ηλικία του παιδιού σας, όταν ήλθε στο σπίτι σας;
40. Πόσο χρόνο χρειάστηκε για να γίνει επίσημα το παιδί δικό σας;
41. Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας; Εσείς μιλάτε με ευκολία για την υιοθεσία του παιδιού σας;
42. Πώς είναι η ανατροφή του παιδιού σας;

43. Αντιμετωπίσατε κάποια προβλήματα προσαρμογής του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Εσείς πώς ανταποκριθήκατε στο γονεϊκό λειτούργημα;
44. Πότε σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στο παιδί σας;
45. Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;
46. Νιώθετε ασφάλεια σε αυτό το ενδεχόμενο;
47. Μετά την τέλεση της υιοθεσίας έχουν έλθει σε επικοινωνία μαζί σας οι κοινωνικές υπηρεσίες προκειμένου να ελέγξουν την προσαρμογή του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον και να σας παράσχουν αρωγή;
48. Τώρα θα σας ρωτήσω και για τα ομόφυλα ζευγάρια τα εξής:
49. Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην θεσμική αναγνώριση της σχέσεως των ομόφυλων ζευγαριών;
50. Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην προοπτική αναγνώρισης δικαιώματος υιοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια.
51. Πιστεύετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας χρήζει αναμόρφωσης;
52. Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

1.4.1.2. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΘΕΤΟ ΓΟΝΕΑ

1. Πόσων ετών είστε;
2. Έχετε σπουδάσει; Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;
3. Εργάζεστε;
4. Είστε παντρεμένος/η;
5. (Σε περίπτωση θετικής απάντησης) Πόσα χρόνια;
6. Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;
7. Ποια ήταν η στάση σας στην προοπτική δημιουργίας οικογένειας;
8. Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;
9. Για πόσο χρονικό διάστημα προσπαθούσατε;
10. Για ποιο λόγο δεν καταφέρατε να αποκτήσετε παιδί;
11. Σκεφτήκατε να προχωρήσετε σε κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής; Ποια ήταν αυτή;
12. Ποια ήταν η έκβαση αυτής;
13. Περιγράψτε μου σας παρακαλώ τα συναισθήματά σας εκείνη την περίοδο.

14. Πόσες φορές κάνατε χρήση της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;
15. Πότε και γιατί αποφασίσατε, ότι ήταν καιρός να σταματήσετε τις προσπάθειες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;
16. Πώς προέκυψε η επιλογή της υιοθεσίας;
17. Πώς νιώθετε με αυτή την προοπτική;
18. Πώς νιώθει το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον με αυτή την επιλογή; (είναι υποστηρικτικό ή αρνητικό;)
19. Σε ποια από τις μορφές της ελληνικής υιοθεσίας (κρατική, ιδιωτική, διακρατική) προσανατολίζεστε περισσότερο και για ποιο λόγο;
20. Με ποια κριτήρια επιλέξατε την κρατική ή ιδιωτική ή διακρατική υιοθεσία;
21. Έχετε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);
22. Έχετε προβεί σε κάποιες ενέργειες με σκοπό την υιοθεσία;
23. Ποια είναι η σχετική εμπειρία σας επ' αυτού;
24. Υπάρχει κάτι που σας προβληματίζει με τα υπόλοιπα είδη υιοθεσίας;
25. Έχετε σκεφτεί το ενδεχόμενο της αναδοχής παιδιού;
26. Σε περίπτωση που ήδη εφαρμόζεται το πρόγραμμα της αναδοχής, για πόσο διάστημα και με ποιους όρους;
27. Σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στο παιδί σας;
28. Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;
29. Νιώθετε ασφάλεια σε αυτό το ενδεχόμενο;
30. Τώρα θα σας ρωτήσω και για τα ομόφυλα ζευγάρια τα εξής:
Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην θεσμική αναγνώριση της σχέσεως των ομόφυλων ζευγαριών;
31. Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην προοπτική αναγνώρισης δικαιώματος υιοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια.
32. Πιστεύετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας χρήζει αναμόρφωσης;
33. Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

1.4.1.3. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΤΟΜΑ LGBTQI

1. Πόσων ετών είστε;
2. Έχετε σπουδάσει; Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;
3. Εργάζεστε;
4. Ποιο είναι το σχήμα της πατρικής σας οικογένειας;

5. Πόσων ετών είναι οι γονείς σας;
6. Οι γονείς σας εργάζονται; Ποια είναι η επαγγελματική τους δραστηριότητα;
7. Έχετε αδέρφια; Πόσων ετών είναι; Ποιος είναι ο σεξουαλικός τους προσανατολισμός;
8. Ποια είναι η οικογενειακή τους κατάσταση σήμερα;
9. Οι σχέσεις σας με την οικογένειά σας πώς είναι;
10. Πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια;
11. Η οικονομική κατάσταση της οικογένειά σας;
12. Πώς ήταν οι σχέσεις σας με τους συμμαθητές σας;
13. Πότε ανακαλύψατε την σεξουαλικότητά σας (τον σεξουαλικό προσανατολισμό σας);
14. Ποια ήταν η αντίδρασή σας;
15. Πότε εξωτερικεύσατε την σεξουαλική σας ταυτότητα (coming out);
16. Ποιο ήταν το πρώτο πρόσωπο, στο οποίο αποκαλύψατε τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;
17. Στο οικογενειακό σας περιβάλλον έχετε αποκαλύψει την σεξουαλική σας ταυτότητα;
18. Στο φιλικό σας περιβάλλον έχετε αποκαλύψει την σεξουαλική σας ταυτότητα;
19. Στο εργασιακό σας χώρο; Ποια ήταν η στάση τους;
20. Έχετε δεχτεί ρατσισμό ή κάποιου είδους λεκτικής βίας;
21. Αυτή την στιγμή είστε σε σχέση;
22. Ποια είναι η γνώμη σας για το σύμφωνο συμβίωσης;
23. Θα προχωρούσατε σε σύναψη συμφώνου συμβίωσης;
24. Πιστεύετε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια έχουν ευκαιρία στη δυνατότητα ίδρυσης οικογένειας;
25. Εσείς θα θέλατε να δημιουργήσετε οικογένεια;
26. Τα ομόφυλα ζευγάρια έχουν πρόσβαση στην υποβοηθούμενη αναπαραγωγή;
27. Τα ομόφυλα ζευγάρια έχουν πρόσβαση στην υιοθεσία;
28. Θα ήθελα την άποψή σας σχετικά με τα επιχειρήματα όσων εναντιώνονται στην θέσπιση δικαιώματος υιοθεσίας και στα ομόφυλα ζευγάρια και συνίστανται στην ανάγκη ύπαρξης δύο αντίθετων γονεϊκών προτύπων για την ομαλή ανάπτυξη του παιδιού, για την αποφυγή σύγχυσης ταυτότητας λόγω της ομοερωτικής διαπαιδαγώγησης, της σεξουαλικής παρενόχλησης και της

- έλλειψης σταθερού περιβάλλοντος λόγω των επιπόλαιων σχέσεων, που τείνουν να συνάπτουν οι ομοφυλόφιλοι. Ποια είναι η απάντησή σας;
29. Ποια είναι η στάση σας απέναντι στον θεσμό της υιοθεσίας, όπως λειτουργεί σήμερα;
30. Πιστεύετε ότι χρήζει επικαιροποίησης και αλλαγής του ισχύοντος νομικού πλαισίου της υιοθεσίας;

1.4.1.4. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ

1. Πόσων ετών είστε;
2. Είστε παντρεμένος/η;
3. Έχετε παιδιά; Πόσων ετών;
4. Τι έχετε σπουδάσει; Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;
5. Πόσα έτη έχετε υπηρεσία;
6. Πόσες συνολικά υιοθεσίες έχετε αναλάβει εσείς προσωπικά;
7. Πόσες υιοθεσίες έχουν διεκπεραιωθεί τα τελευταία χρόνια στην υπηρεσία σας; Το τρέχον έτος; Έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;
8. Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;
9. Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με παιδί από άλλο κράτος;
10. Για ποιο λόγο οι περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας γίνονται διά της ιδιωτικής οδού;
11. Έχουν υποβληθεί στην υπηρεσία σας αιτήσεις για διακρατική υιοθεσία; (Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης) Γιατί καμία υπόθεση διακρατικής υιοθεσίας δεν έχει τεθεί ενώπιόν σας; Εσείς ενημερώνετε τους ενδιαφερόμενους για τη δυνατότητα της διακρατικής υιοθεσίας;
12. Ποια είναι η διαδικασία, που ακολουθείτε, όταν σας υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία; Για ιδιωτική; Για διακρατική;
13. Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σας τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή οι δικηγόροι;
14. Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διαφορετικοί κάθε φορά;

15. Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια; Τα άτομα, που αιτούνται μόνα, είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες; Η κοινωνική έκθεση θα ήταν θετική, αν η αίτηση υποβαλλόταν από μόνη γυναίκα; Από μόνο άνδρα;
16. Ποιος είναι ο ρόλος του Κ.Λ. σε μία υπόθεση υιοθεσίας;
17. Ο ρόλος αυτός είναι εύκολος; Ποιες είναι οι δυσκολίες, που αντιμετωπίζετε κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;
18. Οι δυσκολίες αυτές πηγάζουν από νομοθετικά κενά, από έλλειψη κατάρτισης, μετεκπαίδευσης, ανθρώπινου δυναμικού;
19. Προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του παιδιού στην ιδιωτική υιοθεσία;
20. Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ πού και πώς εντόπισαν το παιδί; Συνήθως τι σας απαντάνε σε σχετική ερώτηση;
21. Ποια είναι εκείνα τα κριτήρια, που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες, προκειμένου να προχωρήσετε σε μία θετική γνωμάτευση στην έκθεσή σας;
22. Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς; Σας προβληματίζουν οι αιτήσεις πολύ μεγάλων ηλικιακά ατόμων;
23. Ποια είναι τα κίνητρα των αιτούντων υιοθεσία κατά τη δήλωσή τους;
24. Έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία;
25. Σε δημόσια; Η χαμηλή οικονομική κατάσταση θα αξιολογούνταν αρνητικά; Η ανεργία; Η έλλειψη οικονομικών πόρων βαρύνει εξίσου δυσμενώς την έκβαση τόσο της δημόσιας όσο και της ιδιωτικής υιοθεσίας; Η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο των υιοθετούντων όσο και των υιοθετούμενων πώς αξιολογείται στην πράξη;
26. Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;
27. Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας, που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;
28. Ποιο είναι το προφίλ του θετού παιδιού, που θέλουν να υιοθετήσουν οι περισσότεροι αιτούντες;
29. Ποια είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά;
30. Τα αδέρφια πρέπει να υιοθετούνται όλα από τον ίδιο γονέα;
31. Από τα παιδιά που φιλοξενούνται σε ιδρύματα πόσα έχουν εξάρτηση από την οικογένειά τους;
32. Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

33. Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά, ώστε να εξετάσετε, αν έχει προσαρμοστεί καλώς στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;
34. Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί, ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;
35. Ο θεσμός της αναδοχής τυγχάνει αναγνώρισης και αποδοχής από τους Έλληνες;
36. Για ποιο λόγο δεν έχει εφαρμοσθεί σε ευρεία έκταση;
37. Χρησιμοποιείται καταχρηστικά ως προθάλαμος της υιοθεσίας;
38. Ποια θα ήταν η στάση σας στην περίπτωση μονογονεϊκής αίτησης υιοθεσίας, αν γνωρίζατε, ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός του αιτούντος/αιτούσας είναι ομοφυλοφιλικός;
39. Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών;
40. Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην προοπτική αναγνώρισης δικαιώματος υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών;
41. Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;
42. Η χρονοβόρα διαδικασία της δημόσιας υιοθεσίας με ποιους τρόπους θα μπορούσε να εξαιρεθεί;
43. Είναι απαραίτητη μία νομοθετική αλλαγή γι' αυτό τον σκοπό;

1.4.2. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

1.4.2.1. ΘΕΤΟΙ ΓΟΝΕΙΣ Ή ΔΥΝΑΜΕΙ ΘΕΤΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

1) ΜΑΡΙΑ

Αριθμός συνέντευξης θετών γονέων: 1

Ημερομηνία: 29/10/2016

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 60 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Μαρία: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη, για να αρχίσουμε την συνέντευξη;

Μαρία: Ναι, ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Μαρία: Εεε είμαι 52 χρονών κλεισμένα.

Συνεντ: Ο σύζυγος;

Μαρία: 55.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Μαρία: Όχι όχι έχω τελειώσει μόνο το δημοτικό. Ε, στα χρόνια μας πολύ λίγοι προχωρούσαν πέρα από το δημοτικό.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Μαρία: Ναι παντρεύτηκα στα είκοσί μου.

Συνεντ: Είστε δηλαδή 32 χρόνια παντρεμένη. Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Μαρία: 2-3 χρόνια αφότου παντρεύτηκα αποφασίσαμε με τον σύζυγό μου, ότι είχε φτάσει και για μας ο καιρός να γίνουμε γονείς. Έτσι ξεκινήσαμε πιο στοχευμένα τις προσπάθειες. Έμενα έγκυος, αλλά δυστυχώς συνήθως μετά από ένα μήνα απέβαλλα.

Συνεντ: Πόσες φορές μείνατε έγκυος; Θυμάστε;

Μαρία: Τουλάχιστον δέκα, είχα συνέχεια αποβολές.

Συνεντ: Ψάξατε να βρείτε την αιτία των καθ' έξιν αποβολών;

Μαρία: Ναι, βέβαια. Πήγα σε πολλούς γιατρούς, έκανα του κόσμου τις εξετάσεις. Εγώ δεν είχα πρόβλημα, αλλά ο σύζυγος. Είχε κακή ποιότητα σπέρματος. Έτσι μας είπαν τουλάχιστον. Μπορεί να είχα και εγώ κάτι. Ένας γιατρός που εξειδικευόταν σε θέματα υπογονιμότητας μας είπε να κάνουμε εξωσωματική, γιατί είχε στο μεταξύ περάσει και η ηλικία μου.

Συνεντ: Πόσων ετών δηλαδή ήσαστε τότε;

Μαρία: Εγώ ήμουν 40 και ο σύζυγός μου 43.

Συνεντ: Τι έγινε λοιπόν;

Μαρία: Έκανα τέσσερις συνολικά προσπάθειες σε δύο διαφορετικά κέντρα. Πάλι έμεινα έγκυος, αλλά η εγκυμοσύνη δεν προχωρούσε. Γι' αυτό σας είπα, ότι ίσως να είχα και εγώ κάτι. Είδα και απόειδα και δεν ξαναέκανα. Δεν είχα δηλαδή και τα χρήματα. Γιατί αν δεν έχεις λεφτά, δε γίνεται τίποτα.

Συνεντ: Όσο επιχειρούσατε να μείνετε έγκυος με τη μέθοδο της εξωσωματικής γονιμοποίησης είχατε σκεφτεί το ενδεχόμενο της υιοθεσίας;

Μαρία: Όχι, για να είμαι ειλικρινής. Κάθε φορά που έμπαινα στη διαδικασία της εξωσωματικής, δηλαδή στα φάρμακα, στην λήψη των ωαρίων, στην εμβρυομεταφορά πίστευα ότι ίσως να ήταν η τυχερή προσπάθεια. Μπορεί να είχα πολλές αποτυχίες, αλλά δε ξέρω γιατί, ήμουν αισιόδοξη. Ήμουν σίγουρη δηλαδή, ότι θα έκανα μωρό. Ακόμη και όταν μετά την τέταρτη αποτυχία, την αποβολή δηλαδή μετά την εξωσωματική, σταμάτησα, τότε δεν είχα πάρει την απόφαση να σταματήσω. Μόλις απέβαλα παρόλο που ήμουν μεγάλη και είχα λίγες πιθανότητες να φέρω σε πέρας την εγκυμοσύνη, εγώ ήθελα να ξαναπροσπαθήσω μόλις θα μάζευα τα λεφτά.

Συνεντ: Πώς τελικά προέκυψε η επιλογή της υιοθεσίας;

Μαρία: Μια φίλη μου μού πέταξε την ιδέα. Μου είπε γιατί δεν παίρνεις ένα μωρό από το ίδρυμα; Κάνε την αίτηση και βλέπεις. Δε μου φάνηκε κακή ιδέα και έτσι μπήκα στην διαδικασία αντί να παίρνω φάρμακα για να κάνω την εξωσωματική να συμπληρώνω χαρτιά και ξανά χαρτιά. Ήθελα να πάρω ένα παιδάκι από ίδρυμα, γιατί για να σας πω την αλήθεια, δεν είχα ιδέα πώς γίνεται η ιδιωτική υιοθεσία. Αφήστε που η σκέψη μόνο να πάρω ένα μωρό που να μην ξέρω τίποτα γι' αυτό με αποθάρρυνε.

Συνεντ: Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Μαρία: Εκείνο που ήθελα ήταν ένα γερό μωρό, δεν είχε κάποιες άλλες προτιμήσεις.

Συνεντ: Συναντήσατε κάποια εμπόδια;

Μαρία: Ναι πάρα πολλά. Το κυριότερο είναι, ότι κάνεις την αίτηση και για πολύ καιρό είναι σαν να μην έχεις κάνει τίποτα. Καμία εξέλιξη. Ξεχνάς κιόλας ακόμη και ότι ζήτησες να υιοθετήσεις ένα παιδάκι. Κάποια στιγμή σου τηλεφωνάν για τη συνέντευξη και εκεί σε πιάνει ένα άγχος να απαντήσεις σωστά στις ερωτήσεις. Από εκεί θα κριθείς αν θα γίνεις γονέας ή όχι. Εγώ τουλάχιστον είχα πολύ άγχος.

Συνεντ: Αρχικά πείτε μου σας παρακαλώ εσείς πώς κάνατε αίτηση για υιοθεσία;

Μαρία: Εμείς υποβάλαμε αίτηση στην πρόνοια της δικής μας περιφέρειας.

Συνεντ: Ποια είναι τα κριτήρια που θα πρέπει να πληροί ο αιτών;

Μαρία: Εμείς ξέραμε ότι παίζει σημαντικό ρόλο ο οικονομικός παράγοντας και το αρμονικό περιβάλλον στους γονείς. Εμείς λίγο πολύ πληρούσαμε αυτά τα κριτήρια. Όμως οι διαδικασίες είναι πολύ αργές, χάνεις την ελπίδα ότι μπορεί και να αποκτήσεις τελικά ένα παιδί. Και όταν είσαι ήδη μεγάλος ηλικιακά, αναρωτιέσαι αν μπορείς συναισθηματικά και σωματικά να το αντέξεις όλο αυτό. Δηλαδή πάντα είχα τον φόβο μήπως περιμένω άδικα. Αυτή η αναμονή είναι πολύ ψυχοφθόρα και δεν

ήξερα αν όλη αυτή η ταλαιπωρία άξιζε, γιατί μπορεί κάποια στιγμή να τέλειωνε χωρίς αποτέλεσμα.

Συνετ: όταν λέτε ταλαιπωρία εννοείτε και την εξονυχιστική κοινωνική έρευνα; Αισθανθήκατε, ότι η κοινωνική έρευνα παραβιάζει τη ζωή σας ή σας δημιουργεί σύμπλεγμα κατωτερότητας, ότι δηλαδή υστερείτε έναντι κάποιων άλλων ζευγαριών οικονομικά, ψυχικά, συναισθηματικά; Ότι προπορεύονται τα άτεκνα ζευγάρια έναντι των ζευγαριών με παιδιά και των μεμονωμένων ατόμων;

Μαρία: Όχι ακριβώς δεν ένιωσα ότι η κοινωνική έρευνα παραβιάζει τη ζωή μου. Καταλαβαίνω, ότι πρέπει να γίνονται όλα αυτά σωστά για να αποφεύγονται τυχόν λάθη στο μέλλον, ειδικά για το παιδί. Δεν σκέφτηκα ότι μπορεί να υπάρξει προτεραιότητα σε άτεκνα ζευγάρια. Από τη στιγμή που θέλεις να υιοθετήσεις ένα παιδί, δεν έχει σημασία αν έχεις άλλα παιδιά. Αυτή είναι η γνώμη μου.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ποτέ από τους φορείς των κοινωνικών υπηρεσιών κάποια προκατάληψη σε βάρος σας;

Μαρία: Όχι όχι αντίθετα ήταν ευγενικοί και δεν μας έφεραν σε δύσκολη θέση, παρόλο που μας έκαναν πολλές ερωτήσεις για τα οικογενειακά μου, για ποιο λόγο θέλουμε να υιοθετήσουμε, γιατί δεν μπορέσαμε να κάνουμε δικό μας παιδί κα. Εγώ απαντούσα με φυσικό τρόπο, δεν καθόμουν να σκεφτώ ποια ήταν η σωστή απάντηση. Αν το έκανα αυτό, δεν θα ήμουν ενδεχομένως ειλικρινής. Εγώ ήθελα να εκτιμηθεί η ειλικρίνειά μου και βάσει αυτής να αξιολογηθώ. Όπως σας είπα είχα ήδη πολύ άγχος, αν έδινα κατασκευασμένες απαντήσεις αυτό θα φαινόταν.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική δύναμη των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;

Μαρία: Φυσικά ναι. Η οικονομική δυνατότητα είναι το παν. Χωρίς χρήματα, όσο ωμό και να ακούγεται, δεν θα μπορέσεις να τα βγάλεις πέρα με την ανατροφή ενός παιδιού.

Συνεντ: Τελικά τι έγινε με την αίτησή σας στις κρατικές δομές;

Μαρία: Ευτυχώς βρέθηκε το παιδάκι μας ιδιωτικά και έτσι αποσύραμε την αίτηση.

Συνεντ: Λέτε «ευτυχώς» γιατί;

Μαρία: Γιατί δεν θα άντεχα να περιμένω τόσο πολύ και ξανά πάλι συνεντευξεις και ξανά συνεντευξεις. Το πρόβλημα ήταν η αναμονή, η μακροχρόνια αναμονή.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα γι αυτή την οδό; Ναι είχα ακούσει για την διακρατική υιοθεσία από πολλές πηγές και από το ιντερνέτ και από γνωστούς, αλλά να σας πω την αλήθεια δεν

με ενδιέφερε. Δε ξέρω, η ιδέα να αποκτήσω ένα παιδάκι από άλλη χώρα και μάλιστα όχι γειτονική με άλλο πολιτισμό, χρώμα δέρματος, δε ξέρω δε μου ταίριαζε εμένα προσωπικά. Δεν το σκέφτηκα καν. Έλεγα αν είναι τυχερό θα αποκτήσω ένα παιδάκι από εδώ, αλλιώς τι να κάνουμε δεν πειράζει.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Μαρία: Ε, ναι, θα το ήθελα πάρα πολύ να έβρισκα ένα παιδάκι εύκολα, όχι όμως μέσα από γιατρούς και δικηγόρους, που ψάχνουν υποψήφιους γονείς συνήθως ευκατάστατους να τους εκμεταλλευτούν. Έλεγα μέσα μου πως μπορεί να βρεθεί καμία κοπέλα που να την ξέρω και να μην θέλει να κρατήσει το παιδί της για οικονομικούς λόγους. Όχι βέβαια πως έτρεφα μεγάλες ελπίδες για το ενδεχόμενο αυτό, αλλά έλεγα μήπως και.. Τελικά, όμως, να πού μου συνέβη αυτό που ευχόμουν αλλά δεν το πολυπίστευα. Εγώ είχα ένα ζευγάρι γείτονες με πολλά παιδιά. Ο πατέρας είχε εθισμό στο ποτό και η μητέρα δεν πολυπρόσεχε. Είχε γεννήσει το πέμπτο της παιδί και μου ζήτησε να το βαπτίσω. Εγώ δέχτηκα με πολύ μεγάλη χαρά. Είχαμε μπει στη διαδικασία να πηγαίνουμε στα μαγαζιά να βρούμε βαπτιστικά, σταυρό και όλα αυτά, που χρειάζονται για το μυστήριο και ήρθαμε πιο κοντά με την μητέρα. Της έλεγα πόσο χαρούμενη ήμουν για το βαφτιστήρι μου επειδή δεν είχα παιδιά και ότι αυτό θα ήταν το πνευματικό μου παιδί. Η βάπτιση θα γινόταν τον Ιούλιο και ήδη είχαμε ξεκινήσει τις ετοιμασίες από τον Απρίλιο. Λίγες μέρες πριν από την βάπτιση ήρθε στο σπίτι μου πολύ στενοχωρημένη. Τη ρώτησα τι της συνέβη και μου αποκάλυψε πως ήταν πάλι έγκυος και πως δεν ήθελε με τίποτα να το κρατήσει το μωρό. Έλεγε πως οικονομικά δεν μπορούσε να το θρέψει αλλά ούτε και είχε πια τις αντοχές να μεγαλώσει ακόμη ένα παιδί. Τότε της πρότεινα να το υιοθετήσω και δέχτηκε. Ήταν κιάλας σε προχωρημένη εγκυμοσύνη και ο γιατρός δε δεχόταν να το ρίξει. Έτσι κι έγινε. Και το παιδάκι της βάπτισα και το έκτο της παιδί το υιοθέτησα. Ουσιαστικά έχω δύο παιδάκια, γιατί και το βαφτιστήρι μου εγώ το φροντίζω.

Συνεντ: Το παιδάκι σας το πήρατε νεογέννητο;

Μαρία: Ναι. Αμέσως μόλις γέννησε η μητέρα μου το έδωσε. Το μωρό ήρθε στο σπίτι μας σαν να ήμουν έγκυος και το γέννησα, δηλαδή αμέσως μετά το μαιευτήριο. Όλα έγιναν νόμιμα. Πήγα και το δήλωσα στην κοινωνική υπηρεσία, ότι έχω στο σπίτι μου το παιδάκι μου και ήλθαν οι κοινωνικοί λειτουργοί το είδαν, είδαν πόσο έχει δεθεί μαζί μας, πόσο μας αγαπά και το αγαπάμε και αμέσως μετά κάναμε αίτηση στο δικαστήριο και έγινε και επίσημα η Μιχαέλα κόρη μας.

Συνεντ: Σας ζητήθηκαν να δώσετε χρήματα, για να αποκτήσετε το παιδί;

Μαρία: Όχι οι βιολογικοί γονείς ήταν αξιοπρεπείς, δε μας ζήτησαν χρήματα. Το μόνο που ήθελαν ήταν να γίνουμε καλύτεροι γονείς από ότι θα γινόταν εκείνοι. Εγώ βέβαια πλήρωσα τα έξοδα τοκετού και τους έδωσα ένα μικρό χρηματικό ποσό ως δώρο για να πάρει στα άλλα της παιδάκια ό,τι τους χρειαζότανε. Σκέφτηκα πως ήταν ένα μικρό δώρο της κόρης μου προς τα αδελφάκια της.

Συνεντ: της έχετε μιλήσει για τους βιολογικούς της γονείς; γνωρίζει τα αδελφιά της;

Μαρία: Ναι δεν της κρύψαμε ποτέ ότι είναι θετή μας κόρη. Ξέρει ποιοι είναι οι φυσικοί της γονείς και ποια είναι τα αδελφια της. Συμβουλευόμαι πάντα μία παιδοψυχολόγο πριν κάνω το οτιδήποτε. Δεν θα θελα να κάνω κάτι ή να της πω κάτι που θα την πλήγωνε για μια ζωή. Τους φυσικούς της γονείς τους αντιμετωπίζει σαν θείους. Με τα αδελφιά της έχει μία σχέση σαν να είναι ξαδέλφια εκτός από το βαφτιστήρι μου που είναι πιο πολύ δεμένη.

Συνεντ: τώρα πόσων ετών είναι το κοριτσάκι σας;

Μαρία: Μόλις έκλεισε τα έξι.

Συνεντ: Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας;

Μαρία: Ναι, πάντα δέχεσαι ρατσισμό από τους ξένους. Εγώ ποτέ δεν έκρυψα ότι υιοθέτησα το παιδί μου, όχι βέβαια ότι το διατυμπανίζω κιόλας. Υπάρχουν βέβαια κάποιοι κακοπροαίρετοι που με ρωτάνε γιατί δεν έκανα δικό μου παιδί, πώς έπρεπε να προσπαθήσω περισσότερο, πως αλλιώς είναι το δικό σου παιδί και αλλιώς το ξένο. Εγώ πάντως πάντα καμαρώνω για την κόρη μου και δεν είμαι σίγουρη πως αν έκανα ένα δικό μου παιδί θα ήταν τόσο καλό και όμορφο όπως η Μιχαέλα.

Συνεντ: Είναι εύκολη η ανατροφή του παιδιού σας;

Μαρία: Ναι μέχρι στιγμής δεν έχω παράπονο. Όπως σας είπα πάντα συμβουλευόμαι και τους ειδικούς. Τώρα βέβαια δεν ξέρω πώς θα είναι τα πράγματα όταν πχ μπει στην εφηβεία. Όμως αυτή η ηλικία είναι πάρα πολύ δύσκολη για κάθε παιδί είτε είναι βιολογικό είτε είναι θετό.

Συντ: Αισθάνεστε να απειλήστε από τους φυσικούς γονείς;

Μαρία: Όχι δεν νιώθω κάτι τέτοιο γιατί ήδη της έχω μιλήσει και ξέρει κάποια πράγματα γύρω από την υιοθεσία της.

Συνεντ: Μετά την τέλεση της υιοθεσίας έχουν έλθει σε επικοινωνία μαζί σας οι κοινωνικές υπηρεσίες προκειμένου να ελέγξουν την προσαρμογή του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον;

Μαρία: Ναι έρχονται γιατί το επιδιώκω εγώ. Τηλεφωνώ λέω πώς πάει το παιδί, ρωτάω για τυχόν πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε, είμαι δηλαδή σε επαφή μαζί τους.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Μαρία: Νομίζω ότι δεν πρέπει να είναι τόσο χρονοβόρα η διαδικασία. Δηλαδή γρήγορα να μαθαίνεις αν εγκρίθηκες ή όχι, ούτως ώστε να μην περιμένεις 3-4 χρόνια για να μάθεις αν θα πάρεις παιδί ή όχι. Αυτή η αναμονή είναι που κάνει την ιδέα της υιοθεσίας σχεδόν φανταστική.

Συνεντ: Ποια είναι η θέση σας απέναντι στην θεσμική αναγνώριση του δεσμού των ομόφυλων ζευγαριών;

Μαρία: Δε ξέρω, δεν με αφορά κιόλας. Δε το έχω σκεφτεί.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα πρέπει να αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια;

Μαρία: Μα γιατί να γίνει αυτό; Εδώ είναι δύσκολο για εμάς να υιοθετήσουμε.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ για την ειλικρίνειά σας και τον χρόνο σας.

Μαρία: Παρακαλώ. Ελπίζω να βοήθησα.

2) ΕΛΠΙΔΑ

Αριθμός συνέντευξης: 2

Ημερομηνία: 14-11-2016

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 2 ώρες και 10 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Έγγραφες σημειώσεις

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ελπίδα: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Ελπίδα: Βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ελπίδα: Είμαι σαράντα.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ελπίδα: Ναι, έχω τελειώσει φιλολογία και τώρα εργάζομαι στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Ελπίδα: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Ελπίδα: Είμαστε παντρεμένοι δεκατρία χρόνια, παντρευτήκαμε δηλαδή όταν εγώ ήμουν 27 χρονών και ο σύζυγός μου 32.

Συνεντ: Πόσων ετών ήσαστε, όταν ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Ελπίδα: Στα 28 μου, πολύ χαλαρά όμως στην αρχή.

Συνεντ: Πόσο καιρό προσπαθούσατε;

Ελπίδα: Κυρίως 4-5 χρόνια.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν καταφέρατε να αποκτήσετε παιδί;

Ελπίδα: Δεν γνωρίζουμε- οι εξετάσεις δεν ήταν σαφείς, αν και ζητήσαμε την γνώμη πολλών γιατρών και κάναμε όλες τις απαραίτητες εξετάσεις. Οπωσδήποτε όμως υπήρχε κάποιο πρόβλημα γιατί μετά από 5 χρόνια στοχευμένων επαφών δεν είχα δει ούτε ένα θετικό τεστ εγκυμοσύνης.

Συνεντ: Αφού, λοιπόν, δεν καταφέρατε να μείνετε έγκυος, σκεφτήκατε να προχωρήσετε σε κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Ελπίδα: Ναι, φυσικά, αφού δεν είχε διαγνωσθεί κάποιο ιατρικό πρόβλημα επιλέξαμε αρχικά την σπερματέγχυση έπειτα βέβαια και από συνεννόηση και με τον γιατρό μας και στη συνέχεια την εξωσωματική. Οι πιθανότητες να έμεινα έγκυος με τη μέθοδο της σπερματέγχυσης ήταν πολύ λιγότερες απ' ότι με την εξωσωματική γονιμοποίηση, γι' αυτό έπειτα από την πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια σπερματέγχυσης καταφύγαμε στην εξωσωματική.

Συνεντ: Τελικά τι έγινε; Σταθήκατε τυχεροί με την μέθοδο της εξωσωματικής;

Ελπίδα: Όχι, δυστυχώς. Κάναμε τρεις προσπάθειες και οι τρεις είχαν αρνητικό αποτέλεσμα.

Συνεντ: Αυτές τις τρεις εξωσωματικές σε βάθος πόσων ετών τις κάνατε;

Ελπίδα: Σε περίπου τρία, τριάμισι χρόνια. Ήταν μία πολύ δύσκολη διαδικασία σωματικά και ψυχικά. Αφήστε και το οικονομικό σκέλος.

Συνεντ: περιγράψτε μου, σας παρακαλώ, πώς αισθανθήκατε μετά τις αποτυχημένες προσπάθειες.

Ελπίδα: Δεν έχω αισθανθεί πιο άσχημα στην ζωή μου, ένιωθα ράκος, μισός άνθρωπος, κατακρεουργημένος. Δεν είχα το δικαίωμα να γευτώ την χαρά της μητρότητας. Ήταν, δηλαδή, τόσο εγωιστικό να θέλω να νιώσω να μεγαλώνει μέσα μου ένα πλάσμα που θα είναι εγώ κι ο άνθρωπός μου μαζί; Που να λαχταράω να ακούσω την καρδούλα του στον υπέρηχο, να νιώσω το πρώτο του σκίρτημα; Που να θέλω να ζήσω τη μαγική στιγμή της γέννησής του; Αυτούς τους περιβόητους πόνους, τις ωδίνες του τοκετού, που οι μητέρες δεν κουράζονται ποτέ να λένε και να ξαναλένε

μέχρι και τα γεράματά τους; Εγώ δεν θα τα ένιωθα ποτέ αυτά. Πώς, λοιπόν, να ήταν η ψυχολογία μου;

Συνεντ: Γιατί αποφασίσατε, ότι ήταν καιρός να σταματήσετε τις προσπάθειες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Ελπίδα: Γιατί πίστευα, ότι όσες φορές και να προσπαθούσα δεν θα κατάφερνα να μείνω έγκυος. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα μείνει έγκυος, γιατί να μείνω στα 35 μου; Δεν άντεχα κιόλας άλλο. Δεν μπορούσα να ξανά υποβληθώ σ' αυτή την διαδικασία, έχοντας ήδη βεβαρυμένη και αρνητική ψυχολογία.

Συνεντ: Στο διάστημα αυτό είχατε σκεφτεί την υιοθεσία;

Ελπίδα: Ναι πριν την τελευταία προσπάθεια το συζητήσαμε περισσότερο- νομίζω ότι πάντα υπήρχε σαν σκέψη. Από τη στιγμή, που εγώ δεν μπορούσα να μείνω έγκυος και να ζήσω την εμπειρία της εγκυμοσύνης, δεν ήθελα ούτε στιγμή να χάσω από την ανατροφή ενός παιδιού. Συνειδητοποιήσαμε, ότι τελικά δεν είχαμε πρόβλημα να μεγαλώσουμε ένα παιδί, του οποίου δεν θα ήμασταν οι βιολογικοί του γονείς. Θα το αγαπούσαμε εξίσου είτε ήταν δικό μας είτε ξένο.

Συνεντ: Τελικά, λοιπόν, αποφασίσατε να στραφείτε στην υιοθεσία για να αποκτήσετε ένα παιδάκι. Είχατε σκεφτεί να υιοθετήσετε μέσω της κρατικής οδού ή της ιδιωτικής;

Ελπίδα: Επιλέξαμε συνειδητά την κρατική υιοθεσία, διότι μας φαίνεται η πιο διαφανής και νόμιμη παρ' όλες τις καθυστερήσεις που υπάρχουν. Μέσα μας ίσως να υπήρχε και μία συσχέτιση ανάμεσα στις δυσκολίες που βιώσαμε όταν θέλαμε να μείνω έγκυος. Δεν θέλαμε το παιδί μας απλώς ας πούμε να το αγοράσουμε. Θέλαμε να παλέψουμε για να το αποκτήσουμε, αν κρινόμασταν ικανοί να γίνουμε γονείς.

Συνεντ: Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία); Θ.Γ. 2: Προτιμήσεις δεν είχαμε σε εξωτερικά χαρακτηριστικά ή στην καταγωγή. Μόνο ως προς την κατάσταση υγείας (σωματικής και πνευματικής) ήμασταν αρνητικοί σε θέματα υγείας ΜΗ αναστρέψιμα. Για οποιοδήποτε πρόβλημα μπορούσε να θεραπευθεί και μπορούσαμε να το αντιμετωπίσουμε, ναι το αποδεχόμασταν.

Συνεντ: Συναντήσατε κάποια εμπόδια, που τα θυμάστε τώρα ως αγκάθια;

Ελπίδα: Ναι, την πίεση από τον περίγυρο να στραφούμε και προς την ιδιωτική υιοθεσία. Τίποτα άλλο δεν θυμάμαι να με στενοχωρούσε περισσότερο από τους συγγενείς και κυρίως το οικογενειακό μας περιβάλλον, που μόνο καταστροφολογούσε.

Συνεντ: Δηλαδή;

Ελπίδα: Θεωρούσε ότι μόνο μέσω της ιδιωτικής υιοθεσίας θα μπορούσαμε να αποκτήσουμε παιδί. Ότι μέσω της κρατικής υιοθεσίας θα ταλαιπωριόμασταν χρόνια και ίσως να μην τα καταφέρναμε. Εμείς όμως ήμασταν κάθετοι, θέλαμε ένα παιδί που βρισκόταν σε ίδρυμα και όχι στην αγκαλιά της μητέρας του πριν το πάρουμε εμείς.

Συνεντ: Ποια διαδικασία πρέπει να ακολουθήσει κανείς για να αιτηθεί εγκύρως υιοθεσία σε κρατικό φορέα;

Ελπίδα: Θα πρέπει να επικοινωνήσει απευθείας με τον φορέα, δηλαδή με το ίδρυμα – τέσσερα λειτουργούν στην Ελλάδα, εμείς αποταθήκαμε στο Μητέρα και να πληροφορηθεί αν χρειάζεται κάποιο ραντεβού πριν τη συμπλήρωση της αίτησης, πώς θα λάβει την αίτηση και ποια είναι η διαδικασία. Θα του εξηγήσουν λεπτομερώς τι πρέπει να κάνει.

Συνεντ: Ποια είναι τα κριτήρια που θα πρέπει να πληροί ο αιτών; Θ.Γ. 2: Δεν θυμάμαι ακριβώς, διότι έχουν περάσει σχεδόν 4 χρόνια από την υποβολή της αίτησης, αλλά νομίζω ότι όλοι έχουν το δικαίωμα να υποβάλουν αίτηση, εκτός ίσως από άτομα με σοβαρά ιατρικά προβλήματα, τα πνευματικά ανάπηρα.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ποτέ από τους φορείς των κοινωνικών υπηρεσιών κάποια προκατάληψη σε βάρος σας;

Ελπίδα: Όχι, ίσα ίσα που θεωρώ ότι ήταν πολύ καλοί μαζί μας. Πολύ φιλικοί και ευγενικοί, κάτι που νομίζω, ότι μας έδινε κουράγιο να συνεχίσουμε να ελπίζουμε. Προσπαθήσαμε να αντλήσουμε δύναμη απ' όπου μπορούσαμε και κάθε φορά που περνάγαμε ένα στάδιο, νιώθαμε όλο και πιο κοντά στο όνειρο.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η αίτηση υιοθεσίας δεν θα ευδοκιμήσει; Ότι δεν πληροίτε τα προσόντα, που είναι απαραίτητα για την θετική έκβαση της υιοθεσίας; Αισθανθήκατε, ότι η κοινωνική έρευνα παραβιάζει τη ζωή σας ή σας δημιουργεί σύμπλεγμα κατωτερότητας, ότι δηλαδή υστερείτε έναντι κάποιων άλλων ζευγαριών οικονομικά, ψυχικά, συναισθηματικά;

Ελπίδα: Στην αρχή ίσως να είχα άγχος για το αν θα μας εγκρίνουν την αίτηση, αλλά μας πήρανε σε μικρό σχετικά διάστημα τηλέφωνο και μας ενημέρωσαν ότι η αίτηση μας είχε γίνει δεκτή και έπρεπε να περιμένουμε τη «σειρά» μας που θα έπαιρνε περίπου 2-2,5 χρόνια όπως περίπου κι έγινε. Στην διαδικασία της τελικής έγκρισης οι συνεντεύξεις με Κ.Λ. και Ψ. ήταν πιο δύσκολες κατά κάποιο τρόπο διότι οι ερωτήσεις ήταν πιο προσωπικές αλλά από την άλλη το θεώρησα φυσιολογικό. Δεν ένιωσα παραβίαση προσωπικής ζωής- ένιωσα κάποια πίεση για το αν είμαι σίγουρη- και γιατί

το θέλω κτλ...στα οποία δεν είναι εύκολο να απαντήσεις κάποιες φορές και να εκφράσεις αυτό που νιώθεις.

Συνεντ: Ποια ήταν η στάση των κοινωνικών λειτουργών απέναντί σας; Υπήρχαν κάποιες ερωτήσεις, που τις θεωρήσατε προπετείς ή ερωτήσεις για τις οποίες είχατε πληροφορηθεί, ότι έπρεπε να απαντηθούν με ένα συγκεκριμένο τρόπο;

Ελπίδα: Είχα ακούσει και διαβάσει στο ιντερνέτ πολλά πράγματα- κυρίως τρομακτικές εμπειρίες- αλλά η πραγματικότητα ήταν τελείως διαφορετική. Όπως ήδη ανέφερα, υπήρχε κάποιου είδους «πίεση» στο πώς θα διαχειριστώ κάποια θέματα στο μέλλον και κάποιες καταστάσεις. Αλλά δεν θεωρώ ότι ήταν κάτι τρομακτικό ή ότι υπάρχει για κάτι ΜΙΑ σωστή απάντηση.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική δύναμη των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;

Ελπίδα: Ναι το αισθάνθηκα στην πρώτη αίτηση που κάναμε, αλλά ο φορέας μας πληροφόρησε ότι δεν αποτελεί προϋπόθεση για τους ίδιους και ότι το δικαστήριο είναι αυτό που θα ζητήσει τα στοιχεία αυτά. Δεν ξέρω αν αληθεύει αυτό πάντως ήταν καθησυχαστικοί ως προς το οικονομικό. Είχα ακούσει όμως ότι πρέπει να γραφτεί στο/στα παιδιά κάποιο περιουσιακό στοιχείο όταν γίνει η υιοθεσία ώστε να είναι καλυμμένο σε περίπτωση αλλαγής γνώμης των θετών γονέων. Δεν ξέρω αν αληθεύει αλλά μου είπαν ότι υπάρχουν περιπτώσεις που οι θετοί γονείς ζήτησαν να επιστρέψουν το παιδί.

Συνεντ: Αντιμετωπίσατε προβλήματα στην δημόσια υιοθεσία; Ήταν ικανά να κάμψουν τη θέλησή σας για παιδί από ίδρυμα;

Ελπίδα: Όχι δεν είχαμε προβλήματα- το μόνο -που δεν ήταν θέμα τελικά- ήταν η μεγάλη αναμονή, που όμως δεν έκαμψε τη θέληση μας. Να προσθέσω και η ανασφάλεια και η αβεβαιότητα για το τι μέλει γενέσθαι, όμως από ξαναείπα είχαμε επίγνωση της διαδικασίας και θέληση από την αρχή να παλέψουμε για να αποκτήσουμε το παιδί μας.

Συνεντ: Ξέρετε, αν τα μόνα άτομα (άτομα, που αιτούνται υιοθεσία κατά μόνας-ατομική υιοθεσία) μπορούν να υιοθετούν μόνο παιδιά με μειονεξία;

Ελπίδα: Παιδιά δηλαδή που δεν θα υιοθετούνταν από παντρεμένα ζευγάρια; Έχω ακούσει ότι αυτό συμβαίνει- από την άλλη έχω ακούσει ότι δίνεται προτεραιότητα σε ζευγάρια που δεν μπορούν να τεκνοποιήσουν και γι αυτό το λόγο η ατομική υιοθεσία δεν είναι συχνό φαινόμενο...δεν ξέρω τί ισχύει στην πραγματικότητα.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα γι αυτή την οδό; Σας ανέφεραν κάποια εμπόδια και γι' αυτή την επιλογή;

Ελπίδα: Ναι το κοιτάξαμε λίγο στο ιντερνέτ- μας φάνηκε λίγο περίεργη σαν διαδικασία- δεν την επιλέξαμε.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Ελπίδα: Ναι, είχαμε συζητήσει αυτή την επιλογή, όμως την απορρίψαμε πολύ άμεσα επειδή σκεφτήκαμε ότι πιθανότατα οι μητέρες και τα παιδιά αυτά είναι θύματα trafficking. Όπως είπα και στην αρχή δε θέλαμε να στερήσουμε από την μητέρα το παιδί της, ούτε κάποια γυναίκα να μείνει έγκυος κατά παραγγελία προκειμένου να αποκτήσουμε εμείς παιδί. Γιατί δυστυχώς οι περισσότερες ιδιωτικές υιοθεσίες τελούνται κατ' αυτόν τον τρόπο. Το ενδεχόμενο να βρεις εσύ ο ίδιος μία γυναίκα που να κυοφορεί και να μη θέλει το παιδί της και φυσικά να μην έχει υποβληθεί σε άμβλωση αλλά να επέλεξε να το κρατήσει είναι στατιστικά μία στις 500.

Συνεντ: Ποια ήταν η ηλικία του παιδιού σας, όταν ήλθε στο σπίτι σας;

Ελπίδα: Εμείς τελικά αποκτήσαμε δύο παιδάκια, τα οποία είναι βιολογικά αδέρφια. Δεν είχαμε αντίρρηση να υιοθετήσουμε και τρία παιδάκια, αν ήταν αδελφάκια. Δεν είχαμε θέσει όπως είπα, τέτοια κριτήρια από την αρχή. Τα παιδιά μας τα πήραμε σπίτι το καλοκαίρι. Η κόρη μας ήταν 2,5 και ο γιος μας 5.

Συνεντ: Γνωρίζετε το προφίλ των βιολογικών γονέων;

Ελπίδα: Κοιτάζτε, σχετικά με το προφίλ της βιολογικής μητέρας, δυστυχώς δεν μπορώ να σας δώσω καμία πληροφορία, όπως και κανένας άλλος θετός γονιός, δεδομένου ότι όλες οι πληροφορίες σχετικά με τους βιολογικούς γονείς είναι και θα πρέπει να παραμείνουν απόρρητες.

Συνεντ: Καταλαβαίνω τον δεοντολογικό κώδικα του ιδρύματος, όμως και εγώ αντίστοιχα τηρώ την ανωνυμία και την εχεμύθεια ως απόλυτα σεβαστές αρχές. Δηλαδή τα προσωπικά σας στοιχεία και η ταυτότητα σας δεν θα εκτεθούν. Αν όμως εσείς αισθάνεστε άβολα, δε θα επιμείνω.

Ελπίδα: Σας ευχαριστώ.

Συνεντ: Πόσο χρόνο χρειάστηκε για να γίνουν επίσημα τα παιδιά δικά σας;

Ελπίδα: Ακόμα περιμένουμε να γίνει το δικαστήριο- σε περίπου 2-3 μήνες πιστεύω ότι θα ολοκληρωθεί.

Συνεντ: Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας;

Ελπίδα: Όχι, όχι, δεν έχω δεχθεί κανένα είδους ρατσισμό ίσα ίσα όλοι αντιδρούν πολύ θετικά στην επιλογή μας και χαίρονται με την χαρά μας.

Συνεντ: Εσείς μιλάτε με ευκολία για την υιοθεσία των παιδιών σας ή προσπαθείτε να το κρύψετε;

Ελπίδα: Ναι, φυσικά και μιλάω με ευκολία και δεν προσπαθώ να το κρύψω. Άλλωστε, αυτό είναι και το πλεονέκτημα της κρατικής υιοθεσίας. Τα παιδιά ήταν ήδη στο ίδρυμα, περίμεναν να συναντήσουν κάποια στιγμή τους γονείς τους, γνώριζαν, ότι έχουν στερηθεί την βιολογική τους οικογένεια και ότι δεν ευθύνονται – έστω έμμεσα- γι' αυτό οι θετοί γονείς. Αν, βέβαια, είχαμε υιοθετήσει μέσω της ιδιωτικής οδού, δεν ξέρω πώς θα το διαχειριζόμασταν. Σίγουρα δεν είναι εύκολο να εξηγήσεις τι και πώς για μια υιοθεσία που εξ αρχής κινεί υποψίες.

Συνεντ: Είναι εύκολη η ανατροφή των παιδιών σας;

Ελπίδα: Είναι τόσο εύκολη και τόσο δύσκολη όσο και η ανατροφή κάθε παιδιού είτε φυσικού δηλαδή είτε θετού. Σίγουρα στην αρχή επειδή τα δικά μας παιδιά είχαν περάσει το στάδιο της βρεφικής ηλικίας και ήδη ήταν στην νηπιακή, είχαμε το πρόβλημα της προσαρμογής. Ή τουλάχιστον φοβόμασταν ότι θα έχουμε. Όμως, πραγματικά πάνε όλα καλά.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλήστε από τους φυσικούς γονείς;

Ελπίδα: Στην αρχή είχα κάποια ανησυχία για το πώς θα εξελιχθεί και αν οι φυσικοί γονείς θα ήθελαν να διεκδικήσουν τα παιδιά αλλά όσο περνάει ο καιρός δεν το σκέφτομαι.

Συνεντ: Πότε σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στα παιδιά σας;

Ελπίδα: Άμεσα, επιθυμώ να γνωρίζουν από μικρά τα παιδιά ότι έχουν υιοθετηθεί.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψουν, ότι θέλουν να αναζητήσουν τις ρίζες τους, θα τα βοηθήσετε;

Ελπίδα: Πιστεύω ότι θα το κάνω, όταν φθάσουν σε ηλικία 18 χρονών και εφόσον το ζητήσουν.

Συνεντ: Νιώθετε ανασφάλεια σε αυτό το ενδεχόμενο;

Ελπίδα: Κάποια ναι, γιατί δεν θα ήθελα να πληγωθούν γνωρίζοντας την αλήθεια- αλλά αυτή είναι μια επιλογή τους που θα πρέπει να σεβαστώ.

Συνεντ; Μετά την τέλεση της υιοθεσίας έχουν έλθει σε επικοινωνία μαζί σας οι κοινωνικές υπηρεσίες προκειμένου να ελέγξουν την προσαρμογή του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον;

Ελπίδα: Δεν έχει ολοκληρωθεί το δικαστήριο. Αλλά οι κοινωνικές υπηρεσίες μας επισκέφτηκαν όταν ήρθαν τα παιδιά στο σπίτι και όλα πήγαν πολύ καλά.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Ελπίδα: Με περισσότερο προσωπικό στα ιδρύματα ώστε οι διαδικασίες να μην είναι τόσο χρονοβόρες και τα παιδιά να μένουν όσο λιγότερο δυνατό στο ίδρυμα.

Συνεντ: Σχετικά με την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών θα ήθελα να μου πείτε την γνώμη σας.

Ελπίδα: Εννοείται ότι δεν έχω κάποιο πρόβλημα.

Συνεντ: Σχετικά με το δικαίωμα υιοθεσίας παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια;

Ελπίδα: πιστεύω ότι εάν οι υποψήφιοι θετοί γονείς κρίνονται (και είναι) κατάλληλοι για την ανατροφή των παιδιών δεν έχει σημασία εάν είναι ομόφυλο ή ετερόφυλο το ζευγάρι. Θεωρώ απλά ότι υπάρχει ένας μεγαλύτερος παράγοντας δυσκολίας, στο ψυχολογικό κομμάτι, για τους γονείς να εξηγήσουν και να μπορέσουν να υποστηρίξουν το ότι το παιδί μεγαλώνει με 2 μπαμπάδες ή 2 μαμάδες.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο σας.

Ελπίδα: Παρακαλώ.

3) ΣΩΤΗΡΙΑ

Αρ. Συνέντευξης: 3

Ημ Συνέντευξης: 16/11/2016

Τόπος: Βόρεια Ελλάδα

Διάρκεια: 1 ώρα και 20 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Έγγραφες σημειώσεις

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Σωτηρία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Σωτηρία: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Σωτηρία: Είμαι 36.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Σωτηρία: Ναι, έχω σπουδάσει κοινωνικές επιστήμες.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Σωτηρία: Όχι, αυτή τη στιγμή είμαι άνεργη.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Σωτηρία: Ναι, παντρεύτηκα στα 32 μου.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Σωτηρία: Ο σύζυγός μου είναι 38, έχουμε δηλαδή δύο χρόνια διαφορά και είμαστε μαζί 14 χρόνια.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Σωτηρία: Εμείς ξεκινήσαμε πολύ νωρίς τις προσπάθειες για παιδί, πολύ πριν παντρευτούμε. Δηλαδή εγώ ήμουν τότε 24 ετών και ο σύζυγός μου 26. Αρχίσαμε, δηλαδή, να έχουμε ελεύθερες επαφές, αλλά για πάνω από ένα χρόνο δεν προέκυπτε εγκυμοσύνη. Τότε καταφύγαμε σε έναν γυναικολόγο, ο οποίος μετά από πολλές εξετάσεις και των δυο μας, μάς είπε, ότι εγώ έχω πρόβλημα.

Συνεντ: Ποιο ήταν το πρόβλημα δηλαδή;

Σωτηρία: Είχα πολυκυστικές ωοθήκες. Με το σύνδρομο αυτό κάνεις ή πάρα πολλά ωάρια χαμηλής ποιότητας ή σχεδόν καθόλου ωάρια. Εγώ ήμουν στη δεύτερη κατηγορία. Δεν είχα ωάρια.

Συνεντ: Σας πρότεινε κάποια θεραπεία;

Σωτηρία: Ναι, μας είπε να κάνουμε παρακολούθηση ωορρηξίας και μία ήπια διέγερση των ωοθηκών με φάρμακα. Ακολούθησα δηλαδή την αγωγή με τα φάρμακα, ωρίμασαν κάποια ωάρια και είχαμε στοχευμένες επαφές την κατάλληλη στιγμή βάσει του υπερηχογραφήματος. Όμως μετά από κάποιους κύκλους χωρίς αποτέλεσμα, μας είπε πως το καλύτερο θα ήταν να προχωρήσουμε σε εξωσωματική. Τότε απευθυνθήκαμε σε έναν πολύ καλό κέντρο εξωσωματικής στην Αθήνα, προκειμένου να μας βοηθήσει.

Συνεντ: Πότε έγινε αυτό;

Σωτηρία: Ήμουν δεν ήμουν 26 ετών, δηλαδή γύρω στο 2006.

Συνεντ: Σας βοήθησε;

Σωτηρία: Ναι, έμεινα έγκυος με την πρώτη προσπάθεια σε δίδυμα, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Όμως, ενώ όλα πήγαιναν μια χαρά, στην 23^η βδομάδα κύησης έπαθα χοριοαμνιονίτιδα, με αποτέλεσμα να γεννήσω πολύ πρόωρα και τα μωρά να μην είναι βιώσιμα. Ήταν πολύ τραγική η στιγμή αυτή και για τους δυο μας και μας πήρε τουλάχιστον ένα έτος για να πενήσουμε και να καταφέρουμε να ηρεμήσουμε έστω και λίγο. Μόλις ηρεμήσαμε κάπως, θελήσαμε να ξαναπροσπαθήσουμε. Πάλι στο ίδιο κέντρο εξωσωματικής με τον ίδιο εξωσωματικό κάναμε και δεύτερη προσπάθεια. Αρνητικό αποτέλεσμα. Ξανακάνουμε και τρίτη προσπάθεια με καταψυγμένα έμβρυα

και μένω έγκυος σε τρίδυμα. Από την αρχή ο γιατρός μου μίλησε για τους κινδύνους της τρίδυμης κύησης.

Συνεντ: Δηλαδή σας είχαν εμφυτευθεί τρεις βλαστοκύστες;

Σωτηρία: Όχι, μου είχαν βάλει δύο βλαστοκύστες, απλά το ένα έμβρυο διαιρέθηκε σε δύο και έτσι ήταν δύο ομοζυγωτικά δίδυμα και ένα διζυγωτικό. Όμως τα μονοζυγωτικά ήταν στον ίδιο σάκο και μοιράζονταν τον ίδιο πλακούντα. Ήταν δηλαδή μονοχοριακά και μονοαμνιακά δίδυμα. Ο γιατρός μου είχε πει πως αυτό είναι πολύ επικίνδυνο λόγω άνισης τροφοδότησης των δύο εμβρύων και μου πρότεινε την αφαίρεση του ενός. Όμως εγώ δεν δέχτηκα την μείωση. Την 23^η εβδομάδα σταμάτησε η καρδιακή λειτουργία και των δύο ομοζυγωτικών. Νοσηλεύτηκα για περίπου ενάμισι μήνα, γιατί δεν μπορούσε να γίνει ο καθαρισμός και η αφαίρεση των νεκρών εμβρύων. Έπαιρνα αντιβιώσεις για να μπορέσουμε να κρατήσουμε το τρίτο μωρό στη ζωή. Τελικά στην 27^η εβδομάδα είχα ρήξη των αμνιακών υγρών και γέννησα ένα κοριτσάκι. Το 2008. Έζησε μόλις μία μέρα και απεβίωσε, διότι όλο αυτό τον καιρό μεγάλωνε σε όξινο ενδομήτριο περιβάλλον μαζί με τα δύο νεκρά αδελφάκια του και με τόσα φάρμακα. Ήταν ένα γεγονός που μας συγκλόνησε πάρα πολύ και δεν μπορέσαμε να το ξεπεράσουμε εύκολα. Όχι ότι τώρα το έχουμε ξεπεράσει απλά σε επίπεδο να σκεφτούμε αν θα ξαναπροσπαθήσουμε. Δεν ήταν καθόλου εύκολο. Μετά από έξι χρόνια αποφασίσαμε να πάμε σε ένα κέντρο εξωσωματικής στην Θεσ/νίκη, αλλά εκεί είχαμε δύο αρνητικά αποτελέσματα. Ξαναπροσπαθήσαμε και στην Αλεξανδρούπολη αυτόν τον χρόνο, όμως και εκεί είχαμε άλλη μία αποτυχημένη προσπάθεια.

Συνεντ: Είστε ακόμη φορτισμένη συναισθηματικά, όμως είστε βέβαιη ότι δεν θέλετε να ξαναπροσπαθήσετε;

Σωτηρία: Ναι, δεν θέλω πια να ξαναμπώ σε αυτή την διαδικασία. Άλλωστε, δεν έχει και νόημα. Είχα πρόβλημα με τον σχεδόν μηδενικό αριθμό ωαρίων και τώρα πια ακόμη και με διέγερση είναι εκφυλισμένα τα ωάρια μου. Νομίζω, ότι μετά από τόσες προσπάθειες και με τέτοια κατάληξη, θα ήταν προτιμότερο να σταματήσω. Άλλωστε, δεν έχω πια ούτε την οικονομική δυνατότητα να το ρισκάρω, αλλά ούτε και την ηλικία, που να μπορεί να μου εγγυηθεί ένα μεγαλύτερο ποσοστό επιτυχίας. Εγώ μόνο μέσω της υιοθεσίας θα μπορέσω να γίνω μητέρα.

Συνεντ: Πώς αποφασίσατε να υιοθετήσετε ένα παιδάκι;

Σωτηρία: Ήταν πιο πολύ ιδέα του συζύγου μου και δική μου βέβαια. Φαντάζομαι ότι σαν σκέψη υπάρχει σε όλων των γονέων το μυαλό. Εντάξει, από μικρά παιδιά

ξέρουμε κάποιο παιδάκι που είναι υιοθετημένο και έτσι σαν τρόπος απόκτησης παιδιού μάς είναι λίγο πολύ γνωστός. Έτσι όταν έχασα τα παιδιά μου και κινδύνευε και η ζωή μου ωρίμασε σαν σκέψη. Και ο σύζυγός μου δεν ήθελε να ξανά ταλαιπωρηθούμε -και κυρίως εγώ- χωρίς να ξέρουμε αν θα κρατήσουμε στην αγκαλιά μας το παιδάκι μας ή θα το κηδέψουμε πριν το χαρούμε.

Συνεντ: Ποιες ήταν οι ενέργειες σας, όταν αποφασίσατε την υιοθεσία;

Σωτηρία: Αρχίσαμε να ρωτάμε από ανθρώπους που ξέραμε ότι έχουν υιοθετήσει ή που το έχουν ψάξει περισσότερο από εμάς. Όλοι μάς αποθάρρυναν να απευθυνθούμε στο μεγάλα ιδρύματα. Εκεί έχει απίστευτη αναμονή, μας λένε. Και οι διαδικασίες πολύ επίπονες. Και όταν είσαι από επαρχία πρέπει να πας εκεί πολλές φορές. Σκεφτήκαμε να υποβάλλουμε αίτηση στην Θεσ/νίκη με το σκεπτικό ότι θα έχει λιγότερη αναμονή και είναι πιο κοντά μας. Όμως, ακούσαμε πως πρέπει να έχεις μέσον. Διαφορετικά, δεν θα υιοθετήσεις ποτέ. Ειδικά για ένα δημόσιο ορφανοτροφείο στην Θεσ/νίκη, αν δεν έχεις κάποιον πολιτικό, υψηλόβαθμο στον στρατό, δήμαρχο ή κάποιον τελospάντων γνωστό να εγγυηθεί για σένα, παιδί δεν πρόκειται να πάρεις ποτέ. Έχουμε έναν φίλο, γιατρό στο επάγγελμα, και πέντε χρόνια προσπαθεί χωρίς αποτέλεσμα.

Συνεντ: Είναι παντρεμένος ή άγαμος;

Σωτηρία: όχι είναι παντρεμένος και η σύζυγός του είναι δικηγόρος, όμως τίποτα δεν κατάφεραν από δημόσιο ίδρυμα. Μας είπαν, ότι θα ήταν καλύτερο να το ψάξουμε μέσω ιδιωτικής υιοθεσίας. Και έτσι άρχισα να ψάχνω από το ίντερνετ γυναίκες που είχαν υιοθετήσει ή μεσολαβητές. Σε ένα φόρουμ εξέφρασα την βούλησή μου για ιδιωτική υιοθεσία. Μια κοπέλα μού έστειλε μήνυμα λέγοντάς μου ότι είναι τριών μηνών έγκυος και ότι αντικειμενικές δυσκολίες την πιέζουν να δώσει το μωρό. Μου ζήτησε το τηλέφωνό μου για να επικοινωνήσουμε και τηλεφωνικά.

Συνεντ: Τελικά σάς τηλεφώνησε;

Σωτηρία: Ναι, ένα απόγευμα με πήρε τηλέφωνο άγνωστος αριθμός και ήταν η κοπέλα αυτή. Μου είπε πως δε θέλει να κάνει έκτρωση, είναι κατά των εκτρώσεων και ότι αναζητά ένα ζευγάρι που θα έκανε το μωρό της ευτυχισμένο. Η κοπέλα αυτή ήταν από Θεσσαλονίκη. Μου ζήτησε να βρεθούμε στην Θεσσαλονίκη, για να γνωριστούμε.

Συνεντ: Τέθηκε θέμα χρημάτων;

Σωτηρία: Έφτασε και εκεί η συζήτηση, αλλά εκείνη επέμεινε πως θέλει μόνο το καλό του παιδιού της. Εγώ προσφέρθηκα να της καλύψω τα έξοδα τοκετού και να της δώσω και κάποια χρήματα ως ας πούμε επίδομα μητρότητας.

Συνενετ: Προσδιορίσατε το ποσό;

Σωτηρία: Ναι, της εξήγησα, πως εγώ δεν έχω λεφτά, αυτά που μπορούσα να προσφέρω είναι αυτά που έτσι κι αλλιώς θα πλήρωνα, αν ήμουν εγώ έγκυος, δηλαδή τα έξοδα παρακολούθησης της εγκυμοσύνης, νοσήλια και περίπου 600-800 ευρώ επίδομα τοκετού. Τίποτ' άλλο.

Συνενετ: Εκείνη πως αντέδρασε;

Σωτηρία: Μου επανέλαβε, πως σκοπός της δεν είναι να βγάλει λεφτά και ότι θέλει να δώσει το παιδί της, γιατί η ίδια δεν μπορεί να το μεγαλώσει και γιατί θέλει να ζήσει το μωρό της σε ένα καλύτερο σπιτικό με περισσότερες ανέσεις και με ανθρώπους που θα το αγαπάνε σαν να ήταν πραγματικοί του γονείς.

Συνενετ: Τελικά συναντηθήκατε;

Σωτηρία: Μου έδωσε το τηλέφωνο της και μου είπε να της τηλεφωνήσω, όποτε θέλω να κανονίσουμε το ραντεβού στην Θεσσαλονίκη. Εγώ της τηλεφώνησα την επόμενη μέρα. Προσπάθησα δηλαδή, γιατί όταν κάλεσα βγήκε ο τηλεφωνητής ότι κάλεσα σε ανύπαρκτο αριθμό. Τηλεφώνησα και στην εταιρία αναζήτησης αριθμών και μου είπε πως τέτοιος συνδρομητής δεν υπάρχει.

Συνενετ: Όταν σας είχε καλέσει, είχα τηλεφωνήσει με απόκρυψη;

Σωτηρία: Ναι με απόκρυψη και δεν με ξαναπήρε. Δεν ξέρω αν ήταν όλο αυτό στημένο προκειμένου να δουν τις προθέσεις μου και αν ήμουν έτοιμη να δώσω πολλά λεφτά, κάτι που είχα ξεκαθαρίσει ότι δεν θα έκανα.

Συνενετ: Σας στενοχώρησε αυτή η εξέλιξη;

Σωτηρία: Πολύ. Με έκανε να αισθανθώ όπως όταν έχασα τα παιδιά μου. Το ξέρω πως ήταν τρελό όλο αυτό το σενάριο, δηλαδή μια κοπέλα από το πουθενά να θέλει να δώσει σε μένα το παιδί της, όμως είχα αρχίσει να το πιστεύω. Εξάλλου, έχει ξαναγίνει, έτσι δεν είναι;

Συνενετ: Στρέψατε αλλού τις προσπάθειες σας;

Σωτηρία: Οποιαδήποτε πληροφορία μάθαινα για ιδιωτικές υιοθεσίες τις διασταύρωνα. Έμαθα ότι υπάρχει ένα κύκλωμα σε μία πόλη της Ελλάδας με δικηγόρο και γιατρό. Αυτοί αν τους δώσεις 20 χιλιάδες ευρώ, σου βρίσκουν παιδί. Έχω δεχτεί τέτοια μηνύματα.

Συνενετ: Πώς σας εντόπισαν και με ποιο τρόπο επικοινωνήσαν μαζί σας;

Σωτηρία: Το ζευγάρι φίλων μας, που σκέφτεται κι αυτό να υιοθετήσει, μας μίλησε για αυτό τον κύκλωμα. Όμως εγώ δεν έχω τόσα χρήματα. Όμως και να τα είχα πάλι δε θα τα έδινα. Δε θέλω το παιδί μου να το αγοράσω. Το ξέρω πως έτσι κι αλλιώς δεν θα είναι καρπός του έρωτά μου με τον σύζυγό μου, μα να είναι και αγορασμένο; Κι αν κάποια άλλη μάνα το κλαίει;

Συνενετ: Και τι σκέφτεστε να κάνετε;

Σωτηρία: Έτσι όπως το βλέπω μόνο η λύση είναι η υιοθεσία από ορφανοτροφείο της Ρουμανίας. Έχω ήδη επικοινωνήσει με το ορφανοτροφείο και μου είπαν ότι η υιοθεσία μπορεί να πάρει το αργότερο μέχρι 1 ½ χρόνο, το πολύ 2. Πρέπει να δώσω μέχρι οκτώ χιλιάδες ευρώ για αμοιβή δικηγόρου, για διαδικαστικά ζητήματα, για την έκδοση βίζας κ.α. όμως θα έχω το μωρό μου.

Συνενετ: Πώς θέλετε να είναι το μωρό σας; Έχετε ζητήσει κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά;

Σωτηρία: Το μόνο που θέλω είναι να είναι μικρό στην ηλικία, δηλαδή μέχρι ενός έτους, όσον αφορά το φύλο δεν έχω προτίμηση και να είναι υγιές.

Συνενετ: Σας είπαν οι υπεύθυνοι, ότι δε θα δυσκολευτούν να βρουν ένα παιδί με αυτά τα κριτήρια;

Σωτηρία: Μου απάντησαν πως σε λιγότερο από δύο χρόνια θα έχω ένα μωρό μικρότερο του ενός έτους. Σε καμία περίπτωση δε θα περιμένω τόσο χρόνο όσο εδώ. Εκεί οι διαδικασίες είναι ταχύτερες.

Συνενετ: Νιώθετε απογοήτευση, που στην Ελλάδα οι διαδικασίες είναι πολύ πιο αργές και μακρόπνοες;

Σωτηρία: Ναι, γιατί μου στερείται το δικαίωμα να υιοθετήσω ένα παιδάκι από την χώρα μου. Αυτό δε σημαίνει πως είναι ρατσίστρια, κάθε άλλο. Όλα τα παιδάκια έχουν εξίσου ανάγκη από μητρική αγκαλιά, αλλά νιώθω μεγαλύτερη εξοικείωση με ένα παιδάκι από την χώρα μου. Αργότερα, θα είναι πιο εύκολο να το βοηθήσω να μάθει για τις ρίζες του. Είναι διαφορετικό να ξέρει πως ανήκει σε μία άλλη φυλή ας πούμε και εγώ το ξερίζωσα από εκεί που θα έπρεπε να βρίσκεται και να μεγαλώσει. Όμως, εδώ στην Ελλάδα, η υιοθεσία είναι σαν απαγορευμένος καρπός. Όλοι εκείνοι οι γονείς που δεν καταφέρνουν να αποκτήσουν παιδιά φυσιολογικά έχουν τελικά μόνο τρεις επιλογές ή να κάνουν συνέχεια εξωσωματικές με όποιο κόστος συνεπάγεται αυτό ή να μείνουν άκληροι ή να υιοθετήσουν παράνομα. Πολλοί λένε πως η ιδιωτική υιοθεσία πρέπει να καταργηθεί. Αν όμως καταργηθεί δε θα μας μείνει τίποτα άλλο παρά η ατεκνία ή οι εξωσωματικές. Δηλαδή οι ακόμη περισσότερες

εξωσωματικές. Και σήμερα μπορούν να γίνουν ακόμη και θαύματα αν έχεις λεφτά. Για παράδειγμα ο γιατρός μου μού πρότεινε να προχωρήσουμε σε εξωσωματική με δανεικά ωάρια. Φυσικά ούτε δανείζονται αυτά τα ξένα ωάρια ούτε χαρίζονται. Πωλούνται με υψηλό χρηματικό τίμημα.

Συνεντ: Σας είπε και τιμή γι αυτή την εξωσωματική;

Σωτηρία: Ναι, μου είπε πως θα κοστίσει μόνο αν βρούμε συμβατή δότρια περίπου πέντε χιλιάδες ευρώ η εξωσωματική. Δε ξέρω πόσα θα καταλήξουν τελικά στην δότρια, απλά ξέρω πως τόσα θα δώσω εγώ.

Συνεντ: Γιατί απορρίψατε την πρόταση αυτή;

Σωτηρία: Από τη στιγμή που το παιδί δεν θα είναι δικό μου έστω κατά το ήμισυ, γιατί να μπω πάλι σε όλη αυτή την διαδικασία χωρίς να ξέρω αν θα τα καταφέρω; Σκεφτήκαμε να έχουμε ένα παιδάκι που μας χρειάζεται όσο και εμείς, το είδαμε και λίγο ανθρωπιστικά. Όμως, έχουμε συναντήσει τόσα εμπόδια, που δεν ξέρουμε αν τελικά το παιδάκι μας θα ρθει από την Ρουμανία ή από εξωσωματική. Τελικά, όλοι οι δρόμοι οδηγούν πάλι στην εξωσωματική, γιατί η υιοθεσία είναι εξίσου αβέβαιη.

Συνεντ: Σας τρομάζει η ιδέα της ανατροφής ενός ξένου παιδιού;

Σωτηρία: Όχι, νομίζω πως θα έχω έτσι κι αλλιώς καθοδήγηση για όποιο θέμα προκύψει.

Συνεντ: Από ποιον θα έχετε καθοδήγηση;

Σωτηρία: Σίγουρα θα απευθυνθώ σε ψυχολόγο ή παιδοψυχίατρο για να συμβουλευέψει για ορισμένα ζητήματα, όπως πότε και πώς να του πω πως είναι υιοθετημένο, αν έχει κάποιες δυσκολίες προσαρμογής, όταν θα πάει σχολείο και θα αντιμετωπίζει ρατσισμό από τα άλλα παιδάκια, να όλα αυτά. Πιστεύω πως μόνο η καλή θέληση δεν αρκεί, χρειάζεται μία επιπλέον καθοδήγηση από ειδικό.

Συνεντ: Εσείς έχετε δεχτεί αρνητική κριτική, όταν γνωστοποιείται την πρόθεσή σας να υιοθετήσετε ένα παιδάκι;

Σωτηρία: Έχω δεχτεί δύο διαφορετικές αντιδράσεις. Υπάρχουν άτομα που με υποστηρίζουν και επιδοκιμάζουν την απόφαση αυτή και υπάρχουν και άλλοι κυρίως από το οικογενειακό μου περιβάλλον, που εκφράζουν ένα δισταγμό και μία αποστροφή.

Συνεντ: Τι σας λένε δηλαδή;

Σωτηρία: Αυτοί που επιδοκιμάζουν την υιοθεσία μάς παροτρύνουν λέγοντάς μας «είναι πολύ ωραίο αυτό που πάτε να κάνετε. Ένα παιδάκι, που τώρα δεν έχει σπίτι, θα μεγαλώσει με τόσο καλούς γονείς. Μπράβο είστε αξιέπαινοι, ο Θεός να σας έχει

καλά», ενώ αυτοί που μας αποθαρρύνουν, μας λένε «Πού πάτε να μπλέξετε, δεν ξέρετε από πού κρατάει η σκούφια του. Θα ταλαιπωρηθείτε χωρίς αποτέλεσμα. Να δείτε η τάδε που ήθελε να υιοθετήσω ένα παιδί, τελικά έκανε δικό της με εξωσωματική. Ή εκείνη η οικογένεια που υιοθέτησε τελικά το παιδί βγήκε αγάριστο» και άλλα τέτοια.

Συνεντ: Επιφυλάξεις εκφράζουν μόνο οι στενοί οικογενειακοί σας φίλοι;

Σωτηρία: Οι συγγενείς κυρίως, οι πολύ κοντινοί συγγενείς, η οικογένεια μας δηλαδή.

Συνεντ: Σας επηρεάζουν; Σωτηρία: Πιο πολύ με ενοχλεί που είναι παρεμβατικοί και ενοχλητικοί. Δε με επηρεάζουν τόσο αυτοί όσο το ότι είναι όντως εξαιρετικά δύσκολα τα πράγματα στην Ελλάδα με την υιοθεσία. Αν δηλαδή δεν έχεις λεφτά δεν έχεις μέσον, παιδί δεν θα υιοθετήσεις. Τι να πω;

Συνεντ: Το γεγονός ότι έχει διαφορετική βιολογική καταγωγή από εσάς σας τρομάζει;

Σωτηρία: όχι ως ένα βαθμό. Δηλαδή θα προτιμούσα να ήταν ένα παιδάκι από την Ελλάδα, αλλά εντάξει δεν πειράζει. Δηλαδή θα μου ήταν πιο εύκολο να το διαχειριστώ, όταν θα του πω όλη την αλήθεια σχετικά με τους γονείς του.

Συνεντ: Θα είστε έτοιμη να του πείτε την αλήθεια;

Σωτηρία: Ναι, βεβαίως, δε θα του κρύψω τίποτα. Έχει δικαίωμα να ξέρει την αλήθεια.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλείστε από τους φυσικούς γονείς;

Σωτηρία: Όχι. Γονείς ενός παιδιού είναι αυτοί που το μεγαλώνουν, όχι αυτοί που το έφεραν στη ζωή. Πιστεύω πως το παιδί μου θα έχει αυτή την αντιληπτική ικανότητα να τους διακρίνει. Εγώ πάντως θα του πω εγκαίρως την αλήθεια με όποιο κόστος αυτό συνεπάγεται. Εγώ θα έχω πάντα να του προσφέρω μια ζεστή αγκαλιά και θα ξέρει πως εγώ θα είμαι το καταφύγιό του, ό,τι κι αν συμβεί.

Συνεντ: Πότε σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στο παιδί σας;

Σωτηρία: Από αυτά που έχω διαβάσει όσο πιο νωρίς τόσο πιο καλά. Από την πρώτη στιγμή που θα το πάρω σίτι ακόμη κι αν δεν καταλαβαίνει εγώ θα του λέω πως είμαι η μαμά του κι αν μην βγήκε από την κοιλιά μου. Ότι μου το έφερε ο πελαργός.

Συνεντ: Από την εμπειρία σας νιώθετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας λειτουργεί σωστά στην Ελλάδα; Μου απαντήσατε βέβαια, αλλά αν δεν σας κάνει κόπο, πείτε μου σας παρακαλώ τι είναι εκείνο που θεωρείται ότι είναι μείον στο σύστημα υιοθεσίας στην Ελλάδα.

Σωτηρία: Σίγουρα εκείνο που θεωρώ μειονέκτημα είναι η υψηλή γραφειοκρατία, που εν μέρει είναι και δικαιολογημένη, το γεγονός ότι δυνατότητα υιοθεσίας έχουν τελικά μόνο οι πλούσιοι και όσοι έχουν κάποιο πολιτικό μέσον, η αδιαφάνεια δηλαδή.

Συνεντ: Γιατί λέτε πως είναι εν μέρει δικαιολογημένη;

Σωτηρία: Γιατί καταλαβαίνω βέβαια πως όλα γίνονται για το καλό του παιδιού, αλλά πώς το καλό του παιδιού προστατεύεται με συνοπτικές διαδικασίες όταν έχεις μέσον ή όταν έχεις πολλά λεφτά να το αγοράσεις; Εκεί γιατί οι κοινωνικές υπηρεσίες δεν είναι τόσο γραφειοκρατικές; Δηλαδή η εγγύηση κάποιου πολιτικού ή επιφανούς προσώπου για το άτομό σου, αρκεί;

Συνεντ: Με ποιους τρόπους, λοιπόν, θα μπορούσε κατά την άποψή σας να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Σωτηρία: Σίγουρα να απλοποιηθεί η διαδικασία, κάποια πράγματα έχουν δημοσιουπάλληλική δομή, δηλαδή αργίες παρααργίες και λοιπά μεταθέτουν κατά πολύ τις συνεντεύξεις με τους αιτούντες. Επίσης, θα μπορούσε να στελεχωθούν οι προνοιακές δομές με επιπλέον εξειδικευμένο προσωπικό, ώστε να μην καθυστερούν πολύ οι αιτήσεις. Η ιδιωτική υιοθεσία θα πρέπει να μην είναι τόσο αδιαφανής και έτσι να εμπορευματοποιούνται τα παιδιά.

Συνεντ: Πώς θα μπορούσε αυτό να γίνει;

Σωτηρία: Για παράδειγμα να γίνει η ιδιωτική υιοθεσία όπως στο εξωτερικό με γραφεία που διεκπεραιώνουν τέτοιες υποθέσεις.

Συνεντ: Θα σας ρωτήσω τώρα κάτι άλλο. Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Σωτηρία: Θετική. Δεν έχω κάποιο πρόβλημα.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά να μεγαλώσουν ένα παιδί;

Σωτηρία: Σίγουρα είναι θέμα προσωπικό δεν μπορώ να απαντήσω εγώ για άτομα που δεν ξέρω. Εδώ δε ξέρω να απαντήσω για τον εαυτό μου. Μόνο όμως οι σεξουαλικές τους προτιμήσεις δεν θα πρέπει να είναι κριτήριο αποκλεισμού.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Σωτηρία: Τι να πω; Είναι ένα πολύ ευαίσθητο θέμα. Δε ξέρω τι να απαντήσω. Δεν μπορώ δηλαδή να πω ένα ναι ή ένα όχι αυθόρμητα σαν να είναι κάτι το αυτονόητο.

Συνεντ: Εντάξει, σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας. Δε θέλω άλλο να σας κουράσω.

Σωτηρία: Δε με κουράσατε. Ήταν χαρά μου.

Β' ΜΕΡΟΣ

Ημερομηνία Συνέντευξης: 26/10/2017

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Σωτηρία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Τι κάνετε;

Σωτηρία: Καλά εσείς;

Συνεντ: Καλά. Ήθελα να σας ρωτήσω αν είχατε κάποια εξέλιξη.

Σωτηρία: Δυστυχώς τίποτα. Είμαι όμως πιο ενημερωμένη σε κάποια θέματα, έχω αποκτήσει πολλές πληροφορίες και θα μπορούσα να υιοθετήσω κάποιο παιδάκι, αλλά ακόμη είμαι προβληματισμένη.

Συνεντ: Θέλετε να μου πείτε σε τι συνίσταται ο προβληματισμός σας;

Σωτηρία: Μέσω γνωστών, που έχουν υιοθετήσει με ιδιωτική υιοθεσία, ήρθα σε επαφή με δύο δικηγόρους, έναν στην Θεσσαλονίκη και έναν στην Αθήνα. Όμως δεν είναι καθόλου εύκολα τα πράγματα.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Σωτηρία: Θέλει πολλά λεφτά για να πάρεις ένα παιδί. Η ταρίφα ξεκινά από 15.000,00 και φτάνει μέχρι και τα 25.000,00. Και εμείς δεν έχουμε τόσα λεφτά με τίποτα. Συν ότι εγώ θέλω να του πω τα πάντα και τι θα του πω ότι σε αγόρασα;

Συνεντ: Κατ' αρχάς ήταν εύκολος ο εντοπισμός αυτών των δικηγόρων;

Σωτηρία: Όχι καθόλου. Μια γνωστή μου με έφερε σε επαφή. Αυτή υιοθέτησε ένα παιδάκι μέσω του ενός από αυτούς και της τηλεφώνησε και της είπε πως έχει ακόμη ένα διαθέσιμο και άμα θέλει να το υιοθετήσει και αυτό. Όμως εκείνη φτιάχνει τώρα σπίτι, έχει πάρει δάνειο και δεν είχε τα λεφτά. Και μου είπε εμένα άμα ήθελα εγώ να το υιοθετήσω. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν έχω τόσα χρήματα.

Συνεντ: Ρωτήσατε τον δικηγόρο αυτό κάποια χαρακτηριστικά του παιδιού; Δηλαδή αν θα είναι Ρομά πχ;

Σωτηρία: Ναι μου είπε πως όλα τα παιδιά που δίνονται σε ιδιωτική υιοθεσία είναι Ρομά. Από την Βουλγαρία. Τώρα μου είπε αν είμαι τυχερή και βρεθεί κανένα ζευγάρι Έλληνες και θέλουν να δώσουν το παιδί τους για κάποιο λόγο ή αν κάποια άγαμη μητέρα θέλει να το δώσει ή κάποια φοιτήτρια, τότε μόνο θα πάρω Ελληνάκι. Αλλά γενικά να μην έχω πολλές ελπίδες γι αυτό.

Συνεντ: Το Ελληνάκι σας είπε ότι θα κοστίζει ακριβότερα;

Σωτηρία: Δε ξέρω για να είμαι ειλικρινής. Εγώ απ' ότι κατάλαβα οι δικηγόροι αυτοί συνεργάζονται με παιδίατρος και από την στιγμή που γεννηθεί το μωρό, που θα δοθεί σε υιοθεσία ιδιωτικά, το πάνε στον παιδίατρο και το εξετάζει. Και αν είναι υγιές και όσο πιο κοντινά στα χρώματά μας ανεβαίνει η τιμή. Και αν είναι κοριτσάκι επίσης ανεβαίνει η τιμή.

Συνεντ: Αλήθεια έτσι σας είπαν;

Σωτηρία: Ναι μου είπαν, πως αν θέλω κοριτσάκι, βρέφος, ανοιχτόχρωμο, υγιές, καλά αυτό εξυπακούεται, να υπολογίζω γύρω στα 20 με 25 χιλιάρικα. Αν θέλω αγοράκι γύρω στα 15 με 17-18 χιλιάρικα. Δε ξέρω εγώ φοβάμαι με όλα αυτά. Γιατί γίνονται πολλά με τις ιδιωτικές υιοθεσίες. Εγώ θέλω να δώσω αγάπη σε ένα παιδί που δεν έχει οικογένεια. Αυτά τα παιδιά γεννιούνται για να πωληθούν. Τι να σας πω; Μια φίλη μου πήγε στην ΚΙΒΩΤΟ και ρώτησε και της είπαν πως δεν υπάρχουν παιδάκια για υιοθεσία, παρά μόνο για αναδοχή και από έξι ετών και πάνω. Εγώ ήθελα ένα βρέφος, γιατί είμαι μικρή ακόμη. Βέβαια και από τις ιδιωτικές υιοθεσίες δεν μπορείς να είσαι σίγουρος για το παιδί που θα πάρεις. Μίλαγα πρόσφατα με μία γυναίκα, που υιοθέτησε ένα παιδάκι μέσω ενός δικηγόρου. Της είχαν πει ότι το παιδί και ήταν υγιές και όλα καλά. Αυτό το ζευγάρι το είχε πάρει το παιδί μόλις γεννήθηκε. Όταν πήγε τριών μηνών, άρχισε να παρουσιάζει πολλά προβλήματα υγείας. Όλο ήταν άρρωστο, ανέβαζε πυρετό, όλο είχε κάποιο πρόβλημα, η παιδίατρός τους δεν ήξερε τι να υποθέσει. Και επειδή ήξερε ότι ήταν υιοθετημένο, της είπε να πάει να κάνει στο μωρό εξετάσεις αίματος και βρέθηκε ότι το μωρό είχε προέλθει από αιμομικτική σχέση. Η βιολογική μάνα το είχε κάνει το μωρό με τον πατέρα της. Τώρα το παιδί είναι τριών, τεσσάρων χρονών και αναπνέει από τον λαιμό. Οι γονείς πήγαν τον δικηγόρο στα δικαστήρια, τον κατήγγειλαν αλλά τι να το κάνεις;

Συνεντ: Σοβαρά;

Σωτηρία: Ναι ναι συμβαίνουν πολλά στις ιδιωτικές υιοθεσίες και είμαι πολύ φοβισμένη.

Συνεντ: Η κρατική δεν θα σας ενδιέφερε;

Σωτηρία: Από αυτά που έχω ακούσει έχω αποθαρρυνθεί. Νομίζω ότι είναι χαμένος χρόνος να απευθυνθείς σε ένα ίδρυμα. Εδώ μία φίλη μου δικηγόρος σε πολύ καλή οικονομική κατάσταση είχε κάνει αίτηση με τον άντρα της και την απορρίψανε.

Συνεντ: Για ποιο λόγο;

Σωτηρία: Ούτε και εκείνη ξέρει. Τελικά προσπαθεί να υιοθετήσει ένα παιδάκι από την Αιθιοπία. Όμως από την Αιθιοπία; Ξέρω και εγώ. Άλλη κουλτούρα, άλλο

περιβάλλον. Εγώ δε ξέρω αν θα τα κατάφερα να μεγαλώσω ένα παιδί που δεν ταιριάζουμε καθόλου.

Συνεντ: Εκείνη η κοπέλα που σας είχε προσεγγίσει τελικά τι έγινε;

Σωτηρία: Τελικά συναντηθήκαμε και μου είπε πως θα το κρατήσει το παιδί. Και δεν ξαναμιλήσαμε. Εντάξει καλύτερα να μείνει το παιδί με την μητέρα του. Αυτά τα νέα μου.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ, που μοιραστήκατε αυτές τις πληροφορίες μαζί μου.

Σωτηρία: Παρακαλώ.

4) ΙΑΚΩΒΟΣ

Αρ. Συνέντευξης: 4

Ημ Συνέντευξης: 14/12/2016

Τόπος: Βόρεια Ελλάδα

Διάρκεια: 1 ώρα και 20 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ιάκωβος: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμος να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Ιάκωβος: Βεβαίως.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ιάκωβος: Είμαι 52.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ιάκωβος: Ναι, έχω σπουδάσει γυμναστική ακαδημία και έχω και μεταπτυχιακό στον κλάδο μου.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Ιάκωβος: Ναι στον ιδιωτικό τομέα.

Συνεντ: Είστε παντρεμένος;

Ιάκωβος: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Ιάκωβος: Δεκατρία.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι η σύζυγός σας;

Ιάκωβος: 48.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Ιάκωβος: Μόλις παντρευτήκαμε, πριν δηλαδή από δεκατρία χρόνια. Δηλαδή τότε ήμουν 39 και η σύζυγός μου 35. Όπως καταλαβαίνετε, δεν ήταν πολύ εύκολα τα πράγματα.

Συνεντ: Προσπαθούσατε δηλαδή πολύ καιρό μόνοι σας;

Ιάκωβος: Περίπου ένα εξάμηνο. Είχαμε και μία αποβολή στο πρώτο τρίμηνο, το 2004. Αμέσως μετά πήγαμε στον γιατρό να κάνουμε κάποιες εξετάσεις για να μην αφήνουμε τον χρόνο να περνάει σε βάρος μας και για να δούμε τι έφταιξε και είχαμε αυτή την ατυχία. Ο γυναικολόγος μάς παρέπεμψε σε μικροβιολόγο για έλεγχο. Η σύζυγός μου είχε και μία κύστη και έτσι μπήκαμε στην διαδικασία της αφαίρεσης με λαπαροσκόπηση, κάναμε και κάποιες άλλες πιο εξειδικευμένες εξετάσεις αλλά δυστυχώς δεν υπήρξε εγκυμοσύνη. Κάναμε και υστεροσκόπηση, αλλά τίποτα. Τότε, ο γιατρός μάς πρότεινε να κάνουμε σπερματέγχυση μήπως και πετύχουμε το επιθυμητό αποτέλεσμα, γιατί δεν ήμασταν και είκοσι χρονών. Χρειαζόμασταν, όπως μας συμβούλεψε, κάποια βοήθεια. Κάναμε, μία, δύο, τρεις αλλά πάλι είχαμε αρνητικό αποτέλεσμα.

Συνεντ: Και τότε τι έγινε;

Ιάκωβος: Μας είπε πως η μόνη λύση είναι η εξωσωματική γονιμοποίηση, ότι διαφορετικά δύσκολα από μόνοι μας να καταφέρουμε να κάνουμε παιδί. Αυτό έγινε το 2008, δηλαδή εγώ ήμουν 43 ετών και η σύζυγός μου 39. Πάλι, όμως, δεν προέκυψε εγκυμοσύνη. Εγώ, όμως, είχα αρχίσει να κουράζομαι με όλη αυτή την ταλαιπωρία. Από το 2004 που είχαμε την αποβολή και μετά παρόλο που είχαμε προσπαθήσει πολύ και η γυναίκα μου είχε κάνει πολλές επεμβάσεις, είχε πάρει φαρμακευτικές αγωγές, είχε κάνει ορμονοθεραπείες και πάλι τίποτα δεν είχε συμβεί. Έτσι, το είχαμε συζητήσει και είχαμε καταλήξει να υποβάλλουμε μια αίτηση υιοθεσίας στον Άγιο Στυλιανό και ό,τι γίνει. Δεν είχαμε να χάσουμε τίποτα.

Συνεντ: Πότε δηλαδή καταθέσατε την αίτηση;

Ιάκωβος: το 2007.

Συνεντ: Για ποιο λόγο υπερίσχυσε μέσα σας η υιοθεσία αντί της εξωσωματικής;

Ιάκωβος: Η γυναίκα μου, για να είμαι ειλικρινής, ήθελε να ξαναπροσπαθήσουμε, να ξανακάνουμε άλλη μία απόπειρα, να το πω έτσι. Όμως, εγώ δεν ήθελα να ξαναμπεί σε αυτή την διαδικασία να ξαναπάρει αυτά τα φάρμακα. Είχαν διαταραχτεί πολύ τα νεύρα της μετά την τελευταία αποτυχία της εξωσωματικής. Ήταν σίγουρη πως θα κάναμε παιδάκι με αυτό τον τρόπο και καταρρακώθηκε, όταν ο μικροβιολόγος της ανακοίνωσε άλλη μία μηδενική χοριακή. Πάθαινε κρίσεις πανικού, έκλαιγε χωρίς

λόγο ειδικά τα βράδια, για ένα διάστημα δεν μπορούσαμε να την αφήσουμε μόνη. Φοβόμασταν μην κάνει κακό στον εαυτό της. Δε θα την άφηνα να το ξαναπεράσει αυτό. Και εγώ αισθανόμουν άσχημα, δεν ήθελα να την βλέπω έτσι. Δεν ήταν έτσι η γυναίκα που αγάπησα. Είχαμε πια χάσει τον εαυτό μας με αυτές τις εξωσωματικές. Ευτυχώς, όσο άτυχοι σταθήκαμε στο θέμα του βιολογικού παιδιού, τόσο τυχεροί σταθήκαμε στην υιοθεσία.

Συνεντ: Για ποιο λόγο επιλέξατε να υποβάλετε αίτηση στο συγκεκριμένο κέντρο παιδικής προστασίας;

Ιάκωβος: Γιατί σε αυτό υπαγόμαστε. Είναι ανάλογα με τον τόπο κατοικίας των αιτούντων.

Συνεντ: Είχατε ακούσει, αν η κρατική υιοθεσία μπορεί να αργήσει λίγο μέχρι να διεκπεραιωθεί;

Ιάκωβος: Ναι, αλλά δεν είχαμε άλλη επιλογή. Ήμασταν κάθετοι στο να υιοθετήσουμε ένα παιδί απευθείας από την μητέρα. Ε, όχι από την μητέρα, δεν το είπα σωστά, για μας μητέρα είναι μόνο αυτή που το μεγαλώνει, όχι αυτή που το γέννησε.

Συνεντ: Ήσαστε, δηλαδή, αντίθετοι στην ιδιωτική υιοθεσία;

Ιάκωβος: Ναι, ναι. Εκείνο το διάστημα είχαν αποκαλυφθεί πολλές τέτοιες παράνομες υιοθεσίες και εμείς φοβόμασταν μην έρθει κανένας και ανατρέψει την υιοθεσία. Δε ξέρω, μόνο το γεγονός ότι έπρεπε να δώσουμε να χρήματα για να αγοράσουμε το παιδί μας μάς φαινόταν αποκρουστικό. Και μας είχαν πλησιάσει πολλοί επιτήδευοι.

Συνεντ: Δηλαδή, τι εννοείτε;

Ιάκωβος: Όταν αποφασίσαμε να υιοθετήσουμε, αρχίσαμε να ρωτάμε πληροφορίες από άλλα ζευγάρια που ξέραμε ότι είχαν κι αυτά υιοθετήσει. Ψάχναμε, δηλαδή, να μάθουμε πώς να κινηθούμε, τι να κάνουμε, από που μπορούμε να υιοθετήσουμε. Μιλάγαμε και λέγαμε γι αυτή μας τη βούληση σχεδόν παντού. Κάπως, λοιπόν, μαθεύτηκε αυτό και άρχισαν να μας παίρνουν τηλέφωνο κάποιοι δικηγόροι, που υπόσχονταν, ότι θα μας βρουν σίγουρα παιδί.

Συνεντ: Τους πιστέψατε;

Ιάκωβος: Ρωτήσαμε με ποιο αντάλλαγμα θα μας εύρισκαν παιδί και από πού θα ήταν αυτό. Μας είπαν, ότι θα έπρεπε να δώσουμε κάποια χρήματα για την γυναίκα που θα το γεννήσει, γιατί έχει πολλά στόματα να θρέψει και γιατί θα μας βοηθήσει να γίνουμε γονείς με αυτή της την προσφορά, τα έξοδα τοκετού, αυτόν, δηλαδή τον δικηγόρο που ήθελε μόνο την αμοιβή του για τις διαδικασίες, που θα έκανε μέχρι να τακτοποιήσει το όλο ζήτημα και να γίνει το παιδί επίσημα δικό μας.

Συνεντ: Σας είχε αναφέρει ποσό;

Ιάκωβος: Μας είχε πει γύρω στις δεκαπέντε χιλιάδες ευρώ. Εμείς δεν επιμείναμε να μας πει το ποσό. Μόνος του μίλαγε, όπως αυτοί στις διαφημιστικές εταιρίες. Ήταν πολύ φορτικοί, όλοι. Μας είπαν επίσης για ένα μοναστήρι, όπου πάνε κοπέλες και γεννάνε παιδιά και ότι από εκεί να υιοθετήσουμε. Δεν το ψάξαμε αν αληθεύει. Εμείς θέλαμε μόνο από κρατικό ίδρυμα.

Συνεντ: ο δικηγόρος που σας τηλεφώνησε ήταν από την Β. Ελλάδα;

Ιάκωβος: Ναι, ναι.

Συνεντ: Τον γνωρίζετε;

Ιάκωβος: Όχι, ούτε και συγκράτησα τα στοιχεία του. Μάλλον δεν θα μου τα είχε δώσει, τώρα που το σκέφτομαι. Ναι, ναι, μου είχε πει, πως θα διασφαλίσει τη νομιμότητα της διαδικασίας γιατί είναι δικηγόρος, αλλά δε μου είπε ονοματεπώνυμο.

Συνεντ: Εσείς δεν τον ρωτήσατε;

Ιάκωβος: Όχι, γιατί δεν μας ενδιέφερε καθόλου αυτή η υιοθεσία και γιατί είχα τόσο ξαφνιαστεί που ξέχασα να ρωτήσω.

Συνεντ: Δεν σας ξαναπήρε τηλέφωνο;

Ιάκωβος: Όχι. Το πιθανότερο είναι να κατάλαβε πως δεν μας ενδιαφέρει η πρότασή του.

Συνεντ: Στην κρατική υιοθεσία είχατε θέσει κάποια κριτήρια αναφορικά με το παιδί; Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το φύλο, το χρώμα, το ύψος, την καταγωγή, την καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, την ηλικία;

Ιάκωβος: Είχαμε γράψει στην αίτησή μας, ότι θέλουμε το μωρό να είναι μέχρι 1,5 ετών όχι παραπάνω και να μην κληρονομικές ασθένειες. Δεν μας ενδιέφερε τίποτα άλλο. Και αυτά τα κριτήρια ας τα πούμε, ήταν για να μπορέσουμε εμείς να πλάσουμε τον χαρακτήρα του, να μην έχει πολλά βιώματα από την προηγούμενη ζωή του είτε ήταν με τους γεννήτορές του είτε ήταν στο ίδρυμα και να μην έχει κάτι που να μην μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε.

Συνεντ: Η διαδικασία ήταν εύκολη;

Ιάκωβος: Ναι, δεν έχουμε κάποιο παράπονα. Κάναμε την αίτηση, ήρθαν να μας πάρουν συνέντευξη να δούνε τον χώρο όπου μένουμε, μας ρώτησαν διάφορα για την ζωή μας, αν προσπαθήσαμε για παιδί, αν δουλεύουμε, αν είμαστε δεμένο ζευγάρι και άλλες ερωτήσεις, γενικώς έλεγξαν τον τρόπο ζωής μας, το οικογενειακό μας περιβάλλον, το εργασιακό μας περιβάλλον και μετά από δύο χρόνια, τον Δεκέμβριο του 2009 μας πήραν τηλέφωνο να πάνε να γνωρίσουμε το παιδί μας.

Συνεντ: Ξαφνιαστήκατε, όταν σας ανακοίνωσαν ότι ήρθε η ώρα να γίνετε γονείς;
Ιάκωβος: Αν ξαφνιαστήκαμε λέει; Τρελαθήκαμε από χαρά. Μετά βέβαια αρχίσαμε να νιώθουμε ανάμεικτα συναισθήματα, αν θα τα καταφέρουμε, αν θα το μεγαλώσουμε σωστά, αν είμαστε έτοιμοι, μα αυτά τα συναισθήματα τα νιώθει κάθε γονιός. Την επόμενη μέρα πήγαμε να το δούμε και να μείνουμε μια ώρα μαζί του για προσαρμογή. Μόλις το αντικρίσαμε πετάξαμε από την χαρά μας. Αναρωτιόμαστε αν ήταν βιολογικό μας παιδί. Μας έμοιαζε εκπληκτικά. Όταν υποβάλλεις την αίτηση, επισυνάπτεις και δύο φωτογραφίες των συζύγων ώστε να γίνει το συνταίριασμα με τα εξωτερικά χαρακτηριστικά των γονέων με το παιδί. Δεν περιμέναμε όμως τέτοια ομοιότητα. Πήγαμε να δούμε και τον γιατρό του ιδρύματος, γιατί ο γιος μας είχε κάνει μία επέμβαση στα μάτια μου. Είχε ένα μικρό προβληματάκι, όπως έχουν πολλά παιδάκια στην ηλικία του. Αποκαταστάθηκε πλήρως. Δεν έχει κάποιο θέμα.

Συνεντ: Πόσο ήταν ηλικιακά το παιδάκι σας τότε;

Ιάκωβος: Ήταν 18 μηνών, όπως δηλαδή το θέλαμε.

Συνεντ: Η διαδικασία της προσαρμογής ήταν εύκολη;

Ιάκωβος: Ναι, κανονικά διαρκεί ένα μήνα, αλλά επειδή έρχονταν Χριστούγεννα και δεν θέλαμε να περάσει το παιδί τις γιορτές μέσα στο ίδρυμα έστω και για λίγες ώρες, μας το έδωσαν νωρίτερα.

Συνεντ: Πώς ήταν δηλαδή η εμπειρία σας με τους κρατικούς φορείς;

Ιάκωβος: Πάρα πολύ θετική. Δεν ξέρω άλλοι γονείς τι πιστεύουν, αλλά εμείς μείναμε πολύ ικανοποιημένοι. Δεν σκεφτήκαμε ποτέ αρνητικά, στιγμή δεν μετανιώσαμε για την αίτησή μας.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ποτέ από τους φορείς των κοινωνικών υπηρεσιών κάποια προκατάληψη σε βάρος σας;

Ιάκωβος: Όχι, όχι, το αντίθετο μάλιστα. Μας φέρθηκαν με μεγάλη συμπόνια και αλληλεγγύη.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική δύναμη των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;

Ιάκωβος: Ναι, σίγουρα παίζει μεγάλο ρόλο. Όμως, προσπαθούν και αυτοί να διασφαλίσουν το καλό του παιδιού. Με τόσες αιτήσεις λογικό είναι να προσπαθούν να βρουν τους γονείς που πληρούν τα περισσότερα προσόντα. Εμείς, βέβαια, δεν είχαμε θέσει πολλά κριτήρια όσον αφορά το παιδί και έτσι μπήκαμε σε πρώτη προτεραιότητα. Το γεγονός ότι είχε κάποιο πρόβλημα με το ματάκι του πιθανόν να

ξένιζε άλλους γονείς. Εμείς δεν είχαμε κανένα πρόβλημα. Όπως σας είπα θα μπορούσε να είχε συμβεί στο οποιοδήποτε παιδί.

Συνεντ: Ακολουθήσατε κάποια ειδική αγωγή μετά;

Ιάκωβος: Ναι, μας έδωσαν οδηγίες. Κάναμε και κάποιες επισκέψεις στον οφθαλμίατρο και αυτό ήταν όλο, όπως σας είπα αποκαταστάθηκε πλήρως.

Συνεντ: Σας αποκαλύφθηκαν κάποια στοιχεία της γεννήτορα του παιδιού; Δηλαδή αν ξέρετε την ηλικία της, την οικονομική και την οικογενειακή της κατάσταση, τους λόγους που έθεσε το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας.

Ιάκωβος: Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι κατελήφθη να δίνει σε ένα ζευγάρι αστυνομικών, που προσποιήθηκε το στείρο έγγαμο ζευγάρι τον γιό μας. Οι αστυνομικοί την συνέλαβαν και της αφαιρέθηκε η γονική μέριμνα. Όποτε εμείς δεν την ξέρουμε καθόλου. Μόνο ότι είναι νεαρή αλλοδαπή και έμενε κάπου στην Ελλάδα.

Συνεντ: Πόσο χρόνο χρειάστηκε για να γίνει επίσημα το παιδί δικό σας;

Ιάκωβος: Περίπου τρία χρόνια.

Συνεντ: Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας;

Ιάκωβος: Όχι. Μόνο κάποιοι συγγενείς μας δεν ήλθαν ποτέ να δούνε το παιδί μας, ενώ για παράδειγμα αν γεννάγαμε, θα έρχονταν στο μαιευτήριο να μας δούνε. Δεν πειράζει όμως και αυτό είναι σκόπιμο, για να διαγράψουμε αυτούς που μας αντιμετωπίζουν με κακεντρέχεια και να προστατευθούμε και εμείς και προπαντός το παιδί από τα πικρόχολα σχόλια τους.

Συνεντ: Άλλο τέτοιο περιστατικό σας συνέβη;

Ιάκωβος: Όχι, όλοι καλοδέχτηκαν το παιδί μας και δεν το διακρίνουν από ότι αν ήταν βιολογικό μας παιδί.

Συνεντ: Κάποιο ρατσισμό έχει δεχτεί το παιδί στο σχολείο;

Ιάκωβος: Γενικά εμείς από την πρώτη στιγμή είπαμε στο παιδί ότι δεν είναι παιδί της κοιλιάς αλλά της καρδιάς. Έτσι αυτό δεν είχε κάποιο πρόβλημα. Το θεωρούσε σαν κάτι το απολύτως φυσιολογικό. Ίσως κιόλας να ένιωθε υπερήφανο που είχε κάποια ιδιαιτερότητα που τον ξεχώριζε από τα άλλα παιδιά. Εμείς πάντοτε, δηλαδή, χρησιμοποιούσαμε εκφράσεις, που επιβραβεύουν την πράξη της υιοθεσίας. Όταν πήγε πρώτη δημοτικού σε συνεννόηση με την δασκάλα σηκώθηκε στην τάξη και είπε πως είναι παιδί της καρδιάς. Κανένα πρόβλημα δεν αντιμετώπισε από τους συμμαθητές του ούτε και του έκαναν κάποιο σχόλιο αρνητικό ποτέ. Μόνο φέτος κάποια παιδιά που ήρθαν από άλλο σχολείο και ήταν παιδιά χωρισμένων γονιών και

ανάγωγα τον είπαν υιοθετημένο» και ότι όταν μεγαλώσει θα πάει στην εκπομπή πάμε πακέτο να αναζητήσει τους γονείς του. Όπως καταλαβαίνετε το παιδί ταραχτηκε, μόλις άκουσε την λέξη υιοθετημένος επειδή εμείς ποτέ δεν τον είχαμε χαρακτηρίσει με αυτή την λέξη, νόμιζε πως ήταν προσβλητικό. Του εξηγήσαμε τι σημαίνει και κατάλαβε το παιδί. Βέβαια ενημερώσαμε την διευθύντρια του σχολείου και την δασκάλα να πράξει τα δέοντα. Και φυσικά πήρα τηλέφωνο τους γονείς του παιδιού και τους μίλησα άσχημα.

Συνεντ: Καταλαβαίνω, ήταν μία άτυχη στιγμή.

Ιάκωβος: Ε, ναι, μα κι αυτή εντέλει ήταν κατά κάποιο τρόπο χρήσιμη, γιατί ο γιος μου κατάλαβε, πως θα βρεθούν κάποιοι και θα προσπαθήσουν να τον βλάψουν, πρέπει να είναι προετοιμασμένος και να έχει το σθένος να τους αντιμετωπίσει.

Συνεντ: Είναι εύκολη τελικά η ανατροφή του παιδιού σας; Ιάκωβος: όπως κάθε παιδί έτσι και ο γιος μας έχει τις δύσκολες στιγμές και τις εύκολες. Όταν ήταν μικρός είχε βέβαια μνήμες από τον Άγιο Στυλιανό, κάθε φορά που περνάγαμε από εκεί, είχε κάτι να μας πει μέσες άκρες, μετά ξεθώριασε η μνήμη του, τώρα πια δεν θυμάται απολύτως τίποτα. Μόνο εμείς είμαστε οι γονείς του. Οπότε δεν διαφέρει η ανατροφή του γιου μου με την ανατροφή ενός βιολογικού παιδιού. Καταρχάς το υποτιθέμενο βιολογικό μου παιδί δεν θα μου έμοιαζε τόσο (γελάει).

Συνεντ: Εσείς ανταποκριθήκατε με ευκολία στο γονεϊκό λειτουργήμα;

Ιάκωβος: Ναι, δεν είχαμε κάποιο πρόβλημα. Όταν νιώθαμε λίγο ανασφαλείς, ξέρετε οι θετοί γονείς νιώθουν λίγο παραπάνω το αίσθημα της γονεϊκής ευθύνης, μήπως αμφισβητηθούν από τα παιδιά τους, ζητούσαμε την γνώμη του ειδικού. Νομίζω ότι μέχρι στιγμής τα έχουμε καταφέρει καλά. Ανησυχώ, βέβαια, λίγο για την εφηβεία του μικρού, αλλά πάντοτε με την βοήθεια των ειδικών, είμαι αισιόδοξος.

Συνεντ: Τι σας προβληματίζει από την εφηβεία;

Ιάκωβος: Είναι μία δύσκολη περίοδος για το παιδί, προσπαθεί να βρει την ταυτότητά του και πράγματα που δεν τον ενοχλούσαν μπορεί να τον ενοχλήσουν. Φοβάμαι λιγάκι, για να είμαι ειλικρινής, αλλά σίγουρα βοηθάει το γεγονός, ότι έχουμε μία ειλικρινή και υγιή σχέση με το παιδί μας.

Συνεντ: Έχετε αρωγή από τις κοινωνικές υπηρεσίες;

Ιάκωβος: Είχαν ρθει μια φορά μέσα σε διάστημα τριών ετών μετά την υιοθεσία, αλλά ήταν πιο πολύ τυπική η επίσκεψη. Δεν αντιμετωπίζαμε κάποιο πρόβλημα, οπότε δεν εκφράσαμε κάποια ανησυχία. Κάποιες φορές πήραμε και εμείς τηλέφωνο.

Συνεντ: Για ποιο λόγο;

Ιάκωβος: Για να ρωτήσουμε αν ήταν σκόπιμο να μιλήσουμε για την υιοθεσία στην πρώτη Δημοτική. Κάποια στιγμή που ζητούσε αδελφάκι, τι να του απαντήσουμε.

Συνεντ: Και τι σας αποκρίθηκαν;

Ιάκωβος: Να του απαντήσουμε όπως θα απαντούσαμε αν ήταν βιολογικό μας παιδί. Δηλαδή ότι θα θέλαμε και εμείς να του χαρίσουμε ένα αδελφάκι αλλά μέχρι στιγμής δεν μπορέσαμε.

Συνεντ: Θα ήθελα τώρα να μιλήσουμε για τους γεννήτορες του παιδιού σας. Αισθάνεστε να απειλείστε από αυτούς;

Ιάκωβος: Όχι, γιατί όπως σας είπα, γονέας δεν είναι αυτός που γεννά ένα παιδί, αλλά αυτός, που το μεγαλώνει. Που στέκεται στο πλευρό του, όταν αρρωσταίνει, που ξαγρυπνά μαζί του, όταν πονά, που ακούει τους προβληματισμούς του, που ικανοποιεί τις ανάγκες του, που κουράζεται και στερείται τα πάντα για να το μεγαλώσει. Αυτός είναι ο γονέας.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Ιάκωβος: Ναι, θα το βοηθήσω. Είναι απαραίτητο να ξέρει ποιοι το γέννησαν. Και μετά ας σκεφτεί τι σχέση θέλει να κρατήσει.

Συνεντ: Αυτό δεν σας ανησυχεί; Γιατί είναι απαραίτητο να γνωρίζει τις ρίζες του;

Ιάκωβος: Είναι απαραίτητο να ξέρει, για να ολοκληρωθεί όλο το παζλ της γενεαλογικής του καταγωγής. Από εκεί και πέρα, θα επιλέξει ο ίδιος τι στάση θα κρατήσει. Για μας θα είναι πάντα το παιδί μας και αυτό δεν αλλάζει. Δε λέω, ότι δεν θα έχω αγωνία, απλά τώρα δεν το σκέφτομαι. Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ για να μην αντιμετωπίσω στο μέλλον μια αρνητική στάση.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Ιάκωβος: νομίζω, πως θα ήταν ωφέλιμο να είχαμε διαρκή συμπαράσταση από τις κοινωνικές υπηρεσίες και μετά την υιοθεσία, αλλά και το ίδιο το παιδί να είχε βοήθεια. Το πιο σημαντικό είναι βέβαια να παρέμβει το κράτος στην ιδιωτική ασυδοσία. Δεν μπορεί να εμπορευούνται κάποιοι τα παιδιά έτσι με αυτόν τον τρόπο. Εμάς βέβαια μάς βγήκε σε καλό αυτό, γιατί έτσι αποκτήσαμε τον γιο μας, όμως αν δεν τον προλαβαίνανε τώρα το παιδί μας θα ήταν κάπου αλλού. Όπως εμείς περάσαμε όλη αυτή την βάσανο για να πάρουμε το παιδί μας αξιοκρατικά και δεν θέσαμε κάποια κριτήρια, ας το κάνουν και τα υπόλοιπα ζευγάρια. Δεν είναι δυνατόν να πωλούνται έτσι τα παιδιά και ο κάθε ένας απάνθρωπα να τα εκμεταλλεύεται.

Συνεντ: Θα ήθελα στο τέλος να σας ρωτήσω κάτι ακόμη. Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά να μεγαλώσουν ένα παιδί;

Ιάκωβος: Ναι, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Αγάπη έχουν του δώσουν; Στοργή; Αν έχουν, δεν έχει σημασία αν είσαι ομοφυλόφιλος, ετερόφυλος, ότι τελospάντων είσαι.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Ιάκωβος: Ναι, ναι. Ασφαλώς ναι. Εκείνο που θέλει ένα παιδί είναι αγάπη, πολλή αγάπη. Η αγάπη δεν βλάπτει κανένα. Δεν πιστεύω ότι θα γίνει ομοφυλόφιλος αν έχει δύο μπαμπάδες ή δύο μαμάδες. Έχουμε ακούσει περιστατικά ετερόφυλων ζευγαριών να δέρνουν αλύπητα το παιδί τους. Ένα ζευγάρι ανώτατων δικαστών χτυπάει αλύπητα το υιοθετημένο παιδί τους που είναι Ρωσάκι. Λένε δεν καταλαβαίνει αυτό. Τους είδαν καταστηματοάρχες στο δρόμο να το χτυπάνε με τις σακούλες τα ψώνια στο κεφάλι. Και δεν κάνουνε τίποτα, γιατί είναι ανώτατοι κρατικοί λειτουργοί. Είναι πράγματα αυτά; Και μετά φοβόμαστε τους ομοφυλόφιλους; Αυτούς που θεωρούμε υπεράνω πάσης υποψίας πρέπει πρώτα να αρχίσουμε να ψάχνουμε τι φταίει.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο σας.

Ιάκωβος: Παρακαλώ.

5) ΕΥΤΥΧΙΑ

Αριθμός συνέντευξης: 5

Ημερομηνία: 19-01-2017

Τόπος: Κρήτη

Διάρκεια: 2 ώρες

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ευτυχία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Ευτυχία: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ευτυχία: Είμαι 42.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ευτυχία: Ναι, έχω τελειώσει Διοίκηση Τουριστικών Επιχειρήσεων, αλλά από το 2000 διατηρώ δικό μου Μεσιτικό Γραφείο.

Συνεντ: Είστε ικανοποιημένη από την εργασία σας;

Ευτυχία: Ναι, πολύ. Παρόλο που έχουμε οικονομική κρίση έχω μεγάλη πελατεία και οι απολαβές μου είναι πολύ καλές. Δεν έχω παράπονο.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Ευτυχία: Είμαι σε διάσταση, τώρα σε λίγες μέρες θα πάρω το διαζύγιο μου και θα παντρευτούμε με τον σύντροφό μου.

Συνεντ: Πόσο καιρό είστε μαζί με τον σύντροφό σας;

Ευτυχία: Είμαστε δύο χρόνια μαζί.

Συνεντ: Και πόσων ετών είναι ο σύντροφός σας;

Ευτυχία: Είναι 45.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Ευτυχία: Ναι, έχω δύο από τον προηγούμενο μου γάμο. Έναν γιο ηλικίας 19,5 ετών και μία κόρη 16,5.

Συνεντ: Συγκατοικείτε με τον σύντροφό σας;

Ευτυχία: Ναι, μαζί μας μένουν και τα δύο τέκνα μου. Ο μεγάλος μου γιος σπουδάζει εδώ πληροφορική και η κόρη μου είναι μαθήτρια. Ο σύντροφός μου είναι καρδιολόγος. Και σκεπτόμαστε τώρα να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι.

Συνεντ: Πώς προέκυψε η επιλογή της υιοθεσίας;

Ευτυχία: Ο σύντροφός μου δεν μπορεί να κάνει παιδιά. Είναι στειρός. Και προκειμένου να καταφύγουμε σε εξωσωματικές με ξένο γεννητικό υλικό, αποφασίσαμε πως είναι καλύτερο να υιοθετήσουμε. Εξάλλου, εγώ είμαι πολύ θετική στην ιδέα της υιοθεσίας, γιατί είμαι και η ίδια υιοθετημένη.

Συνεντ: Αλήθεια;

Ευτυχία: Ναι. Οι γονείς μου με υιοθέτησαν όταν ήμουν μέχρι το πολύ 2 ετών.

Συνεντ: Για ποιο λόγο;

Ευτυχία: Η μητέρα μου είχε κάνει ολική αφαίρεση γενετικών οργάνων λόγω ινομυωμάτων. Δεν μπορούσε να κάνει παιδιά.

Συνεντ: Σας υιοθέτησαν από κάποιο ίδρυμα παιδικής προστασίας;

Ευτυχία: Ναι από το ΜΗΤΕΡΑ με νομότυπες διαδικασίες και με δικαστική απόφαση.

Συνεντ: Γνωρίζετε τους βιολογικούς σας γονείς;

Ευτυχία: Ναι.

Συνεντ: Γνωρίζετε τους λόγους, που σας έθεσαν σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Ευτυχία: Ε, ναι. Εγώ γεννήθηκα σε νόμιμο γάμο. Η μητέρα μου, όμως, όταν με γέννησε ήταν μόλις 17 ετών, ο πατέρας μου ήταν τσιγγάνικης καταγωγής.

Συνεντ: Και η μητέρα σας ήταν ΡΟΜΑ;

Ευτυχία: Ναι και η μητέρα μου.

Συνεντ: Είχαν και άλλα παιδιά;

Ευτυχία: Ναι, είχαν και άλλα μεγαλύτερα και άλλα μικρότερα.

Συνεντ: Εσάς, λοιπόν, γιατί σας έδωσαν για υιοθεσία;

Ευτυχία: Γιατί εγώ γεννήθηκα με κάποιο πρόβλημα υγείας, είχα άσθμα και διαβήτη και φοβόντουσαν πως δεν θα τα καταφέρουν να με μεγαλώσουν. Έτσι με άφησαν στο νοσοκομείο BENIZELIIO, όπου με είχαν γεννήσει και τους αφαιρέθηκε η γονική μέριμνα. Και κατέληξα στο ΜΗΤΕΡΑ, απ' όπου με υιοθέτησαν οι γονείς μου.

Συνεντ: Οι γονείς σας, οι θετοί, τι επάγγελμα έκαναν;

Ευτυχία: Ο πατέρας μου ήταν καπετάνιος και η μητέρα μου δεν ασχολιόταν με κάτι. Και οι δύο κατάγονταν από πολύ πλούσιες οικογένειες. Η μητέρα μου ακολουθούσε τον πατέρα μου σε όλα σχεδόν τα ταξίδια του πριν αποκτήσουν βέβαια έμενα. Το γεγονός αυτό κιόλας τούς βοήθησε να μην μάθει κανείς τίποτα για την υιοθεσία μου.

Συνεντ: Δεν σας είχαν μιλήσει γι αυτό;

Ευτυχία: Όχι, η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν εγώ 14 ετών. Ποτέ δεν παραδέχτηκε, ότι με υιοθέτησαν παρόλο που εγώ είχα μνήμες από το ΜΗΤΕΡΑ. Την παρακαλούσα να το παραδεχτεί αλλά εκείνη το αρνιόταν.

Συνεντ: Δηλαδή τι μνήμες;

Ευτυχία: Θυμόμουν την ημέρα που ήρθαν να με πάρουν. Θυμάμαι τα δέντρα που είχε και θυμάμαι που μία υπάλληλος με πήρε από το χέρι και μου είπε «αυτή εδώ η γυναίκα είναι η μητέρα σου». Και έπειτα απευθυνόμενη στην μητέρα μου της είπε ότι θα πήγαινε να μου φέρει τα ρούχα μου, αλλά η μητέρα μου δεν τα δέχτηκε και της είπε να τα κρατήσει και να τα μοιράσει στα υπόλοιπα παιδάκια.

Συνεντ: Και όταν της μιλάγατε γι αυτή την σκηνή τι σας απαντούσε;

Ευτυχία: Μου έλεγε πως αυτό ήταν ένα όνειρο δικό μου και ότι δεν έγινε στ' αλήθεια. Εγώ, όμως, δεν πειθόμουν γιατί δεν είχαμε φωτογραφίες της βάπτισής μου, ούτε φωτογραφίες όταν ήμουν βρέφος ή από την γέννα μου. Αυτά όλα επιβεβαίωναν τις υποψίες μου, παρόλο που η μητέρα μου δεν το παραδεχόταν.

Συνεντ: Μόνο η μητέρα σας δεν το παραδεχόταν; Ο πατέρας σας;

Ευτυχία: Ο πατέρας μου σεβόμενος την επιθυμία της μητέρας μου δεν μου αποκάλυψε τίποτα, παρά μόνο όταν πέθανε η μητέρα μου, όταν έγινα 18 ετών.

Συνεντ: Γιατί τότε;

Ευτυχία: Γιατί ήμουν ενήλικη πια και ήμουν υπεύθυνη για τον εαυτό μου.

Συνεντ: Πώς νιώσατε όταν σας το είπε αυτό;

Ευτυχία: Ανακούφιση. Μεγάλη ανακούφιση.

Συνεντ: Δεν τον ρωτήσατε για ποιο λόγο σάς το έκρυβαν τόσα χρόνια;

Ευτυχία: Ναι, τον ρώτησα και μου απάντησε πως η μητέρα μου ήταν πολύ ανασφαλής και πίστευε πως θα με χάσει, αν μου το έλεγαν. Αυτός δεν το πίστευε, αλλά ήταν πολύ αγαπημένο ζευγάρι και πάντοτε έπαιρναν από κοινού αποφάσεις.

Εγώ του είπα πως τον αγαπώ και πως δεν θα τον πρόδιδα ποτέ.

Συνεντ: Σας έδωσε πληροφορίες για τους βιολογικούς σας γονείς;

Ευτυχία: Μου είχε πει μόνο ότι με πήραν από το ΜΗΤΕΡΑ και ότι οι γονείς μου ήταν ΡΟΜΑ. Δεν ήθελα να ξέρω τότε κάτι άλλο. Δεν ένιωθα την ανάγκη να μάθω.

Συνεντ: Δεν σας είχαν προδώσει το μυστικό της υιοθεσίας κάποιοι τρίτοι;

Ευτυχία: Οι γιατί η μητέρα μου έλειπε για μεγάλα χρονικά διαστήματα με τον πατέρα μου στο πλοίο. Οπότε μόλις την είδαν με ένα μωρό κανείς δεν υποψιάστηκε ότι δεν ήταν δικό της. Μόνο το άμεσο συγγενικό περιβάλλον από το σόι του πατέρα μου το γνώριζαν. Και ευτυχώς, δηλαδή, ο πατέρας μου μού το είπε πριν το μάθω από μόνη μου.

Συνεντ: Πώς δηλαδή;

Ευτυχία: Οι βιολογικοί μου γονείς κάποια στιγμή με αναζήτησαν. Πήγαν στο ΜΗΤΕΡΑ και υπέβαλαν αίτηση εντοπισμού μου. Ήθελαν να μάθουν τι είχα απογίνει. Τότε μία κοινωνική λειτουργός βρήκε από τον φάκελο της υιοθεσίας μου την διεύθυνση της πρώτης μας κατοικίας στην Αθήνα και πήγε εκεί. Εμείς είχαμε μετακομίσει πριν από πολλά χρόνια, αλλά είχαμε αφήσει την διεύθυνσή μας στους γείτονες και έτσι μας εντόπισε εύκολα. Μου έστειλε σε μένα προσωπικά γράμμα, ότι οι φυσικοί μου γονείς επιθυμούν μία συνάντηση μαζί μου και να μάθουν την διεύθυνσή μου, αλλά εγώ τότε ήμουν έγκυος στην κόρη μου, είχα τον γιο μου και κυρίως δεν ήθελα να πληγώσω τον πατέρα μου και έτσι αρνήθηκα οποιαδήποτε επαφή μαζί τους. Σε περίπτωση, όμως, που μετάνιωνα μού είχαν γράψει την διεύθυνση των φυσικών μου γονέων και τον αριθμό τηλεφώνου τους.

Συνεντ: Πότε έγινε αυτό; Πότε δηλαδή σάς αναζήτησαν οι βιολογικοί σας γονείς;

Ευτυχία: Το 1999.

Συνεντ: Εσείς δεν θελήσατε να τους δείτε κάποια στιγμή;

Ευτυχία: Άρρησα πολύ είναι αλήθεια. Είχα δεχτεί τόση αγάπη από τους θετούς μου γονείς, που δεν ήθελα να τους γνωρίσω. Ήμουν εντελώς καλυμμένη συναισθηματικά. Τους γονείς μου τους υπεραγαπούσα. Ο πατέρας μου πέθανε το 2010, με είχαν υιοθετήσει όταν ήταν μεγάλοι. Εγώ ένιωσα ένα μεγάλο κενό τότε. Από 14 ετών

ζούσα με τον πατέρα μου και όταν πέθανε κι αυτός άφησε μεγάλο κενό. Μού πήρε πολύ καιρό να το ξεπεράσω. Τον Ιούνιο του 2015 σήκωσα το τηλέφωνο και σχημάτισα έναν αριθμό, που πίστευα πως ποτέ δεν θα καλούσα. Πήρα τους βιολογικούς μου γονείς. Ήταν πολύ Θετικοί μαζί μου, μου μίλησαν πολύ καλά στην αρχή, αλλά έντεχνα με απέτρεπαν από το να γνωρίσω τα άλλα μου αδέρφια.

Συνεντ: Πείτε μου προηγουμένως τι ήταν εκείνο που σας ώθησε να σηκώσετε το ακουστικό και να πάρετε τηλέφωνο τους βιολογικούς σας γονείς;

Ευτυχία: Δε ξέρω, ήταν καθαρά θέμα περιέργειας. Ήταν μία κίνηση αυθορμητισμού. Ήθελα να τους γνωρίσω πριν από ενάμιση χρόνο, όχι νωρίτερα. Τότε είχε ρθει το πλήρωμα του χρόνου, όπως λέμε.

Συνεντ: Είπατε πως στην αρχή ήταν θετικοί. Μετά τι άλλαξε;

Ευτυχία: Οι βιολογικοί μου γονείς μένουν στην ίδια πόλη με εμένα. Έτυχε όταν μετακομίσαμε από την Αθήνα να πάμε στην ίδια πόλη όπου ζούσαν και αυτοί. Εγώ τότε δεν το γνώριζα ούτε και εκείνοι το γνώριζαν μέχρι που είχε ρθει το γράμμα της κοινωνικής υπηρεσίας. Επειδή εγώ είμαι πολύ αναγνωρίσιμη εδώ στον τόπο μου, εκείνοι ήξεραν ποια είμαι αλλά είχαν σεβαστεί το γεγονός ότι εγώ δεν επιθυμούσα επαφές μαζί τους και έτσι δεν με είχαν ενοχλήσει ξανά.

Συνεντ: Και τελικά τι έγινε και άλλαξαν στάση;

Ευτυχία: Ενώ ήταν πολύ θετικοί μαζί μου και μού έλεγαν πόσο πολύ με αγαπάνε και όλα αυτά τα χρόνια της απουσίας μου δεν είχαν σταματήσει να με σκέπτονται, άρχισαν έντεχνα και σιγά σιγά να μην με αφήνουν να έχω σχέσεις με τα άλλα μου αδέρφια.

Συνεντ: Πώς γίνεται αυτό;

Ευτυχία: Τα άλλα μου αδέρφια δεν κάνουν τίποτα χωρίς την έγκρισή τους και αφού εκείνοι δεν ήθελαν να έχουμε σχέσεις, αυτά με απέφευγαν και δεν μου μιλήσουν.

Συνεντ: Πώς το ξέρετε ότι η στάση τους αυτή οφειλόταν σε εντολή των βιολογικών σας γονέων;

Ευτυχία: Οι ίδιοι μού το είπαν, πως τα αδέρφια μου είναι διαφορετικά από εμένα και ότι καλό θα ήταν να μην τα αναστατώνω. Έχουν άλλη κουλτούρα από εμάς.

Συνεντ: Εισπράξατε γονική αγάπη από τους βιολογικούς σας γονείς;

Ευτυχία: Όχι, δεν ένιωσα καν ότι ήταν οι γονείς μου. Για μένα γονείς είναι μόνο οι θετοί μου. Τους βιολογικούς μου γονείς δεν τους κατατάσσω ούτε καν στο επίπεδο των μακρινών συγγενών. Μόνο απόρριψη δέχτηκα από αυτούς. Δύο φορές μάλιστα. Την πρώτη φορά όταν με εγκατέλειψαν στο μαιευτήριο, επειδή είχα προβλήματα

υγείας και τη δεύτερη φορά πριν από 6-7 μήνες, όταν με πήραν τηλέφωνο και η βιολογική μου μητέρα μου είπε ότι κακώς ήμασταν τόσο θετικοί μαζί σου, εσύ είσαι άλλος άνθρωπος, δεν έχεις καμία σχέση με εμάς και δεν θέλουμε να έχουμε επαφή μαζί σου.

Συνεντ: Τι έγινε και σας μίλησαν τόσο αυστηρά;

Ευτυχία: Ούτε εγώ ξέρω για την ακρίβεια. Ήταν πολύ πιεστικοί, είχαν πέσει πάνω μου. Με έπαιρναν τηλέφωνο και απαιτούσαν να μου μιλήσουν εκείνη την στιγμή. Εγώ μπορεί να είχα δουλειά και να τους έλεγα πάρτε με αργότερα, αλλά εκείνοι ήθελαν εκείνη την στιγμή να μιλήσουμε. Ήταν δηλαδή πιεστικοί. Με έπαιρναν τηλέφωνο δυο φορές την ημέρα, μου κλαιγόντουσαν και μου έλεγαν πόσο δύσκολα τα βγάζουν πέρα, ενώ εγώ ήμουν πολύ τυχερή, που είχα την δουλειά μου και την περιουσία από τους γονείς μου, ενώ εκείνοι στερούνταν το καθετί.

Συνεντ: Σας είχαν ζητήσει ποτέ να τους βοηθήσετε οικονομικά;

Ευτυχία: Άμεσα όχι, αλλά έμμεσα και τεχνηέντως μου ζητούσαν, γιατί μου έλεγαν πχ ότι το σπίτι δεν έχει θέρμανση και κρυώνουν ή ότι δεν έχουν φάνε ή δεν έχουν χρήματα να αγοράσουν τα φάρμακα.

Συνεντ: Εσείς τους βοηθήσατε;

Ευτυχία: Κάποιες φορές, όχι όλες. Και αυτό διότι έχω και εγώ την δική μου οικογένεια, δεν μπορώ συνεχώς να φροντίζω άλλους ανθρώπους, που δεν με βοήθησαν ποτέ. Η μόνη καλή τους πράξη που έκαναν για μένα είναι που με άφησαν. Δεν μπορώ όμως γι' αυτό να τους είμαι ευγνώμων. Δεν μου επέτρεψαν καν να έχω καλές σχέσεις με τα αδελφιά μου, κάτι που θα ήθελα πολύ γιατί ήμουν μοναχοπαιδί.

Συνεντ: Πώς πιστεύετε ότι το έκαναν αυτό;

Ευτυχία: Οι βιολογικοί μου γονείς είναι πολύ χειριστικοί γενικώς, πόσο μάλλον στα άλλα μου τα αδελφια. Δεν τους αφήνουν να ενεργήσουν με δική τους πρωτοβουλία. Πρέπει πρώτα να έχουν την συναίνεση των γονιών τους. Έτσι, ποτέ δεν αναπτύξαμε κάποιες ιδιαίτερες σχέσεις. Τώρα μάλιστα, που οι σχέσεις μου με τους βιολογικούς μου γονείς διακόπηκαν, σταμάτησε και οποιαδήποτε επαφή με τα άλλα μου αδελφια.

Συνεντ: Αυτό σας στενοχωρεί; Πως αισθάνεστε γι αυτό;

Ευτυχία: Σίγουρα νιώθω για δεύτερη φορά μία ακόμη απόρριψη από το βιολογικό μου περιβάλλον. Τις πρώτες μέρες ένιωθα θυμό και δεν σας κρύβω, ότι συνέχεια ανακαλούσα στην μνήμη μου όλη την συζήτηση και προσπαθούσα να βρω πού έκανα και αν έκανα κάποιο λάθος. Με τη βοήθεια όμως του συντρόφου μου, που όπως σας είπα είναι γιατρός και έχει μία θετική και ώριμη σκέψη κατάλαβα πως απλά δεν

μπορούμε να αναπληρώσουμε ένα κενό τόσων ετών και μία αρνητική πράξη να την αλλάξουμε τόσο εύκολα. Για να γίνει αυτό χρειάζεται πολλή δουλειά και από τις δύο πλευρές που μάλλον αυτό δεν είναι πιθανό να γίνει, γιατί δεν υπάρχει από κανέναν τέτοια διάθεση τουλάχιστον αυτή τη στιγμή.

Συνεντ: Ας επανέλθουμε τώρα στην προσπάθεια τέλεσης της δικής σας υιοθεσίας

Ευτυχία: Ναι, μάλιστα. Το γεγονός ότι είμαι υιοθετημένη έπαιξε βαρύνοντα ρόλο στην απόφασή μας για υιοθέτηση ενός μωρού. Γιατί θα μπορούσαμε το πιθανότερο με την υποβοηθούμενη αναπαραγωγή να καταφέρουμε να αποκτήσουμε ένα παιδί που τουλάχιστον κατά το ήμισυ θα ήταν βιολογικά δικό μας. Ο σύντροφός μου γνωρίζει πολλούς εξωσωματιστές που θα μπορούσαν ειλικρινά να μας βοηθήσουν. Όμως εμείς θέλαμε να βοηθήσουμε ένα παιδάκι που δεν έχει σπίτι, να του προσφέρουμε καλύτερες συνθήκες ζωής και να το πάρουμε από το ίδρυμα.

Συνεντ: Επιλέξατε την κρατική υιοθεσία γι αυτόν τον λόγο;

Ευτυχία: Ναι, θέλουμε να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι από ίδρυμα και όχι να το αγοράσουμε ας πούμε.

Συνεντ: Εννοείτε την ιδιωτική υιοθεσία;

Ευτυχία: Ναι, την ιδιωτική. Ξέρουμε πολλές περιπτώσεις υιοθεσίας που έγιναν με πληρωμή. Και όχι ευκαταφρόνητο ποσό, αλλά με καταβολή υψηλού τιμήματος.

Συνεντ: Ξέρετε προσωπικά αυτούς τους θετούς γονείς;

Ευτυχία: Ναι, έχω ακούσει κάποια πράγματα, γιατί οι ίδιοι οι γονείς δεν θα το παραδεχτούν ποτέ αυτό.

Συνεντ: Γι' αυτόν τον λόγο δεν θέλετε να υιοθετήσετε με ιδιωτική υιοθεσία;

Ευτυχία: Ναι, δεν θέλουμε να δώσουμε λεφτά, γιατί θα είναι ας πούμε σαν να αγοράζουμε σκύλο. Και πώς μετά θα του πούμε ότι σε πήραμε γιατί δώσαμε λεφτά; Έχουμε ακούσει πως γονείς πηγαίνουν στην Ρουμανία, Βουλγαρία και Αλβανία και έρχονται με το μωρό στην αγκαλιά. Βρέφος λίγων ημερών. Κάποια στιγμή άκουσα ότι μία κοπέλα προσποιήθηκε μέχρι και την έγκυο και έφερε το μωρό από το εξωτερικό. Εγώ την είχα δει σε κατάσταση εγκυμοσύνης, αλλά τότε ήταν λίγων μηνών, όπως έλεγε. Μόλις, όμως, έκλεισε τον τρίτο μήνα είχε φύγει από εδώ για να πάει στην Αθήνα, όπου εκεί ήταν ο γυναικολόγος της, προκειμένου να την παρακολουθεί τακτικότερα λόγω προβλημάτων εγκυμοσύνης και έτσι όταν ξαναήρθε κρατούσε ήδη το μωρό της. Έτσι τουλάχιστον μας είχε πει, δεν ξέρω αν αληθεύει αυτή η εκδοχή.

Συνεντ: Αυτό πώς το μάθατε;

Ευτυχία: Διέρρευσε σαν φήμη, αλλά να σας πω την αλήθεια, δεν ξέρω αν είναι αληθινή αυτή η φήμη. Κανείς δεν ξέρει, μόνο αυτοί. Βέβαια, αν πρόκειται για ιδιωτική υιοθεσία με απευθείας συνεννόηση με την μητέρα του παιδιού και χωρίς λεφτά να, εννοείται, ότι κάτι τέτοιο θα ήταν ευχής έργο.

Συνεντ: Το ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας το είχατε σκεφτεί;

Ευτυχία: Ναι, απλά έχουμε ακούσει πως αυτή η υιοθεσία κι αν είναι δύσκολη, οπότε το είχαμε απορρίψει ως ενδεχόμενο από την πρώτη στιγμή.

Συνεντ: Πώς ένιωσε το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον με την ιδέα της υιοθεσίας;

Ευτυχία: Εγώ ρώτησα μόνο τα παιδιά μου. Έτσι κι αλλιώς γονείς δεν έχω, για να μου πουν την γνώμη τους. Και τα παιδιά μου ήταν πολύ θετικά. Ανυπομονούν να αποκτήσουν ένα αδελφάκι. Αν είχαν πρόβλημα, δεν θα το επιχειρούσα. Δεν θα έκανα κάτι ενάντια στην θέλησή τους, που θα επηρέαζε άμεσα την ζωή τους.

Συνεντ: Το οικογενειακό περιβάλλον του συζύγου σας;

Ευτυχία: Δεν έχουν πρόβλημα. Οι γονείς του γνωρίζουν ότι ο ίδιος δεν μπορεί να τεκνοποιήσει, οπότε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, δηλ είτε με υιοθεσία είτε με εξωσωματική, το παιδί δεν θα ήταν βιολογικά δικό του. Επομένως, δεν έχουν πρόβλημα. Εμπιστεύονται την κρίση του. Άλλωστε, ο σύζυγός μου δεν είναι από τους ανθρώπους που επιτρέπουν στους άλλους να επεμβαίνουν στην ζωή του.

Συνεντ: Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Ευτυχία: Το μόνο που ζητήσαμε ήταν να είναι βρέφος, μέχρι το πολύ δύο ετών. Το πολύ όμως. Πήγαμε εμείς οι ίδιοι στην Αθήνα στο Μητέρα για να συμπληρώσουμε την αίτηση και να μιλούσαμε με το προσωπικό. Ήθελα να δω και τον δικό μου φάκελο υιοθεσίας. Όμως η κοινωνική λειτουργός, που μας μίλησε, ήταν πολύ απότομη μαζί μου, αν και κατά τα' άλλα ήταν μία γλυκύτατη κοπέλα.

Συνεντ: Δηλαδή τι συνέβη;

Ευτυχία: Δεν μας έδινε στοιχεία από τον φάκελο μου. Τον φάκελο μου τον βρήκε και περιείχε το ιατρικό διάγραμμα της υγείας μου, κάποιες ιατρικές εξετάσεις, τις εκθέσεις των κοινωνικών λειτουργών, την ληξιαρχική πράξη της βάπτισής μου, την αφαίρεση της επιμέλειας από τους βιολογικούς μου γονείς και την δικαστική απόφαση της υιοθεσίας, αλλά αρνιότανε να μας τα δώσει. Μας είπε, πως όλα αυτά τα έγγραφα είναι απόρρητα και δεν επιτρέπεται να μας τα δώσει.

Συνεντ: Είστε σίγουρη, γιατί εκ του νόμου θα πρέπει να συνδράμουν στην προσπάθεια σας να μάθετε οτιδήποτε γύρω από την υιοθεσία και το παρελθόν σας.

Ευτυχία: Έτσι της λέγαμε και εμείς, αλλά αυτή ήταν απότομη και κάθετη.

Συνεντ: και στην αίτηση της υιοθεσίας ήταν εξίσου αυστηρή;

Ευτυχία: Εκείνο που διακρίναμε ήτανε μία προσπάθεια καθοδήγησής μας στο να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι που η μητέρα του ήταν χρήστρια ναρκωτικών ουσιών και κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης έκανε κανονικά χρήση ή τελοσπάντων είχε προβλήματα υγείας. Προσπαθούσαν να μας πείσουν, ότι η υιοθεσία αυτών των παιδιών γίνεται άμεσα και ότι δεν θα χρειαστεί να περιμένουμε πολύ καιρό όπως συμβαίνει στα άλλα τα παιδάκια. Ότι δηλαδή αν επιμείνουμε στην επιλογή μας δηλαδή να θέλουμε ένα μωρό υγιές τότε θα περιμένουμε μέχρι και τέσσερα χρόνια, ενώ αν πάρουμε αυτό το παιδάκι θα το έχουμε στο σπίτι μας μέσα σε έξι μήνες το πολύ.

Συνεντ: Για ποιο λόγο πιστεύετε, ότι σας κατεύθυναν προς αυτή την επιλογή;

Ευτυχία: Το ίδρυμα θέλει και αυτά τα παιδάκια να βρουν ένα σπιτικό και μάλιστα τόνιζαν ότι επειδή ο σύζυγός μου είναι γιατρός θα έχουν καλύτερη ιατροφαρμακευτική φροντίδα, πιο αποτελεσματική προστασία και πρόσβαση στο σύστημα υγείας.

Συνεντ: Εσείς δε συμφωνούσατε;

Ευτυχία: Δε λέω πως και αυτά τα παιδάκια δεν θα πρέπει να βρουν ένα οικογενειακό περιβάλλον, μαμά και μπαμπά να τα φροντίσει. Όμως, δεν ήταν στα σχέδιά μας να πάρουμε ένα μωρό με προβλήματα υγείας. Γιατί επειδή ο σύζυγός μου είναι γιατρός ξέρουμε ακριβώς τι προβλήματα θα αντιμετωπίσουμε και τι κινδύνους διατρέχουν αυτά τα παιδάκια. Καταρχάς τα αυτοάνοσα τα έχουν στο τσεπάκι. Ύστερα ελλοχεύει σοβαρός κίνδυνος να εμφανίσουν καρδιολογικά νοσήματα. Ο σύζυγός μου δεν θέλει καθόλου. Επίσης μας παρότρυναν να γίνουμε ανάδοχοι γονείς και να πάρουμε κάποια μεγάλα σε ηλικία παιδάκια.

Συνεντ: Εσείς δεν θέλετε να γίνετε ανάδοχοι γονείς;

Ευτυχία: Όχι, γιατί αν αργότερα μάς πάρουν το παιδάκι τι θα κάνουμε; Θα αναπτυχθούν δεσμοί μεταξύ μας και δεν είναι σωστό να παίζουμε με τα συναισθήματα ειδικά αν πρόκειται για ένα μικρό παιδί που έχει ζήσει την απόρριψη και την ορφάνια στην ζωή του. Μας είπαν βέβαια, ότι πολύ πιθανό να καταφέρουμε μετά να το υιοθετήσουμε, αλλά αυτό δεν είναι σίγουρο. Το γεγονός, όμως, ότι είμαι υιοθετημένη και ότι υιοθετήθηκα από αυτό το κέντρο, μας θέτει στη σειρά κατάταξης πολύ υψηλά.

Συνεντ: Σας είπαν δηλαδή ότι θα προηγηθείτε έναντι άλλων ζευγαριών επειδή υιοθετηθήκατε από το ΜΗΤΕΡΑ;

Ευτυχία: Ναι, σίγουρα είναι ένας παράγοντας που προσμετράται θετικά.

Συνεντ: Ας επανέλθουμε στη διαδικασία υποβολής του αιτήματος υιοθεσίας. Ποια ήταν η διαδικασία, που ακολουθήσατε, προκειμένου να υποβάλετε αίτημα υιοθεσίας σε κρατικό φορέα και πώς ολοκληρώθηκε;

Ευτυχία: Εμείς πήγαμε στο ΜΗΤΕΡΑ και για να δούμε τον φάκελό μου και να συζητήσουμε για την διαδικασία υιοθεσίας και πώς τηρείται. Μας είπαν ότι όλα τα δικαιολογητικά θα μας τα στείλουν ταχυδρομικά στον τόπο κατοικίας μας και ότι εμείς θα τους τα ξαναστείλουμε συμπληρωμένα. Από εκεί και πέρα θα έλθει στο σπίτι μας κοινωνικός λειτουργός που θα είναι υπεύθυνος για την σύνταξη της κοινωνικής έκθεσης. Και περίπου 4 χρόνια από τώρα θα κρατάμε σα χέρια μας το παιδάκι μας.

Συνεντ: Ποια είναι τα κριτήρια που θα πρέπει να πληροί ο αιτών;

Ευτυχία: Το κυριότερο να είναι πνευματικά υγιής και σωματικά βέβαια, αλλιώς πώς θα μεγαλώσει ένα παιδί; Πολύ σημαντικό ρόλο παίζει και ο οικονομικός παράγοντας, γιατί οι ανάγκες ενός παιδιού είναι πολύ αυξημένες. Μας το τόνισαν αυτό και από το ίδρυμα.

Συνεντ: Δηλαδή τι σας είπαν;

Ευτυχία: ότι επειδή είμαστε ευκατάστατοι, ο σύζυγός μου γιατρός και εγώ πολύ επιτυχημένη στον κλάδο μου, δεν θα αντιμετωπίσουμε κανένα πρόβλημα και ότι θα μπορέσουμε να λάβουμε θετική αξιολόγηση.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Ευτυχία: Να απλουστευθούν οι διαδικασίες, να ολοκληρώνονται πιο εύκολα, πιο γρήγορα. Τα κριτήρια ας παραμείνουν αυστηρά, έτσι πρέπει για χάρη του παιδιού, αλλά οι διαδικασίες θα πρέπει να είναι ταχύτερες. Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί πρέπει να περιμένει κανείς τόσα χρόνια, όταν τόσα παιδιά μένουν σε ιδρύματα και σε νοσοκομεία εγκαταλελειμμένα και ιδρυματοποιημένα. Το κυριότερο όμως είναι να επιμορφωθεί το υπάρχον υπαλληλικό προσωπικό, διότι αυτό κι αν έχει ιδρυματοποιηθεί, όπως φοβούνται για τα παιδιά.

Συνεντ: Τι εννοείτε;

Ευτυχία: ότι έχει αποκτήσει την νοοτροπία, την αντίληψη και την συμπεριφορά του δημοσίου υπαλλήλου. Δεν καταλαβαίνουν ότι απευθύνονται σε γονείς, που προσπαθούν να αποκτήσουν ένα παιδάκι πάρα πολλά χρόνια; Σε δεύτερη μοίρα είναι να επανδρωθούν οι υπηρεσίες με επιπλέον προσωπικό. Πρωτίστως το υπάρχον να ευαισθητοποιηθεί στον τρόπο προσέγγισης και αντιμετώπισης των γονέων, αλλά και των παιδιών. Δεν είναι τα παιδιά ζώα να δίνουν έτσι από εδώ και από εκεί. Και εννοώ

τα παιδιά με ειδικές ανάγκες. Αν θέλεις 'ένα παιδί με ειδικές ανάγκες όλες οι διαδικασίες θα ολοκληρωθούν ταχύτατα.

Συνεντ: Τέλος, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάποια πράγματα για τα ομόφυλα ζευγάρια.

Πώς αντιμετωπίσατε το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Ευτυχία: Αδιάφορα, μάλλον θετικά. Δεν έχω πρόβλημα, κανένα πρόβλημα με τους ομοφυλόφιλους. Ακόμη και να τους δω στο δρόμο να φιλιούνται για παράδειγμα, δεν θα εκπλαγώ, δεν θα με ξενίσει. Δεν έχω κάποιο πρόβλημα. Είναι μάλλον θετικό, γιατί και αυτοί θέλουν να οργανώσουν την ζωή τους και την σχέση τους με κάποιον επίσημο τρόπο.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Ευτυχία: Δεν τα θεωρώ καθόλου ικανά, όχι εξίσου ικανά. Ένα παιδί πρέπει να έχει και τους δύο γονείς τους, να έχει σωστά πρότυπα, να μπορεί να αναπτυχθεί φυσιολογικά. Γιατί η βιολογική ανάπτυξη ενός ανθρώπου συνδέεται άρρηκτα με την ψυχοπνευματική.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Ευτυχία: Σε καμία περίπτωση. Επ' ουδενί. Δεν μπορεί το κράτος να τους αναγνωρίσει ένα τέτοιο δικαίωμα από τη στιγμή μάλιστα που πλεονάζουν τα φυσιολογικά ζευγάρια, στα οποία θα πρέπει κατά απόλυτη προτεραιότητα να δίνονται τα απροστάτευτα παιδιά. Γιατί αυτό το παιδί να δοθεί σε μία οικογένεια με δύο μπαμπάδες ή με δύο μαμάδες χωρίς το ίδιο να έχει συναινέσει; Ποιος καθορίζει ότι αυτό το ιδιότυπο περιβάλλον θα του κάνει καλό στην ψυχοπνευματική του ανάπτυξη; Νόμος, που θα αναγνώριζε ένα τέτοιο δικαίωμα θα ήταν κατάπτυστος για μένα.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Ευτυχία: Παρακαλώ.

6) ΕΙΡΗΝΗ

Αριθμός συνέντευξης: 6

Ημερομηνία: 22 Ιανουαρίου 2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 110 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ειρήνη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Ειρήνη: Ναι, μια χαρά.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ειρήνη: Είμαι 33,5. 34 ας πούμε.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ειρήνη: Ναι, έχω τελειώσει Δημόσιο ΙΕΚ στην Αθήνα και τώρα εργάζομαι ως αισθητικός.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Ειρήνη: Ναι

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Ειρήνη: 9,5.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;

Ειρήνη: Ο σύζυγός μου είναι 39, δηλαδή με περνάει 5, 5 1/2 χρόνια.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες, για να αποκτήσετε παιδί;

Ειρήνη: Το 2007 παντρευτήκαμε. Εγώ δεν παντρεύτηκα, για να κάνω παιδί. Δεν ξεκινήσαμε, δηλαδή, αμέσως τις προσπάθειες, γιατί ήμουν πολύ μικρή δηλαδή εκεί γύρω στα 23 και δεν με ενδιέφερε να κάνω παιδί. Όμως, τυχαία έμεινα έγκυος το 2008 στα 25 μου, αλλά απέβαλα δύο μηνών σχεδόν, ούτε δηλαδή δύο δεν ήμουν καλά καλά.

Συνεντ: Ξαναπροσπαθήσατε;

Ειρήνη: Ναι, η απώλεια αυτού του παιδιού παρόλο που δεν το είχαμε επιδιώξει μάς σημάδεψε. Ήταν το πρώτο μας παιδί και όσο και να μην θέλαμε αρχικά, είχαμε αρχίσει να ενθουσιαζόμαστε με αυτή την ιδέα. Ξαφνικά όλα είχαν ένα νόημα. Ο χρόνος, οι εβδομάδες, οι ημέρες, πόσες δηλαδή μέρες καθυστέρηση έχω, πόσων εβδομάδων είμαι, πότε θα κάνω υπερηχογράφημα, τι ρούχα θα πάρω για να χωράμε εγώ και το μωρό, οι διαφημίσεις με παιδικά προϊόντα, όλα είχαν αποκτήσει αξία και σημασία διαφορετική από πριν. Γι αυτόν τον λόγο όταν απέβαλα ένιωσα ένα μεγάλο κενό. Ένιωθα πολύ άσχημα, ότι πριν από μια ημέρα ήμουν τόσο ευτυχισμένη και εγώ ως άνθρωπος πολύτιμη και μετά από την αποβολή τόσο δυστυχισμένη, μόνη και ασήμαντη. Ο σύζυγός μου μού στάθηκε όσο μπορούσε, γιατί κι αυτός, αν και το έκρυβε, νομίζω πως ήταν πολύ χάλια. Ό,τι προηγουμένως μάς έδινε τόση μεγάλη

χαρά, τώρα μάς πλήγωνε αφάνταστα. Το μόνο που μάς παρηγορούσε ήταν ότι αμέσως μόλις το επέτρεπε ο γιατρός θα ξαναρχίζαμε τις προσπάθειες για μωρό. Έτσι, μόλις πέρασε το πρώτο τρίμηνο ξαναμπήκαμε στην διαδικασία να μείνω έγκυος. Έμεινα έγκυος αλλά πάλι απέβαλα πολύ νωρίς. Συνολικά, έμεινα 5 φορές έγκυος και 5 φορές απέβαλα.

Συνεντ: Κάνατε κάποιες εξετάσεις;

Ειρήνη: Ναι, κάναμε τα πάντα, ό,τι μάς είπε ο γιατρός το κάναμε. Κάναμε κάποιες ορμονολογικές, αλλά δεν έδειξαν κάτι σπουδαίο. Δηλαδή διορθωνόταν πολύ εύκολα. Ήταν ανεβασμένος λίγο ο θυρεοειδής. Έκανε ο άνδρας μου σπερμοδιάγραμμα ήταν πολύ καλό. Έκανα εγώ υστεροσκόπηση, γιατί ο γιατρός μου φοβήθηκε μήπως έχω δίκερο μήτρα αλλά όχι ήμουν μια χαρά. Έκανα αντιπηκτικές ενέσεις μήπως έχει θρομβολογία έτσι προληπτικά, αλλά δεν με βοήθησαν, πάλι απέβαλα. Εγώ είχα ζητήσει από τον γιατρό μου να κάνω μέχρι και σπερματέγχυση, αλλά αυτός μου είχε πει, πως δεν είναι ανάγκη και ότι δεν θα με βοηθούσε ουσιαστικά, γιατί εγώ δεν έχω πρόβλημα στο να μείνω έγκυος, αλλά στο να κυοφορήσω. Κάτι συμβαίνει και για κάποιο λόγο αποβάλλω. Δεν ξέρουμε την αιτία ακόμη κι ο γιατρός μου δεν ξέρει να μου απαντήσει βάσει του ιστορικού μου.

Παράλληλα, ψάχναμε να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι, γιατί εμένα δεν με ενδιέφερε να έχει τα δικά μου γονίδια. Εγώ από πολύ μικρή έλεγα, ότι ήθελα να υιοθετήσω ένα παιδάκι και να πώς τα έφερε η ζωή και τελικά υιοθέτησα την κόρη μου, η οποία μου μοιάζει απίστευτα, σαν να είναι δικό μου παιδί.

Συνεντ: Για ποιο λόγο θέλατε να υιοθετήσετε ένα παιδάκι;

Ειρήνη: Όταν ήμουν μικρή έβλεπα αυτό το παιδικό «η Κάντυ Κάντυ» με το ορφανό εκείνο κοριτσάκι, που το υιοθέτησε μια πλούσια οικογένεια, για να κάνει δουλειές και να το βασανίζει. Και έλεγα πως θα ήθελα κι εγώ να υιοθετήσω ένα κοριτσάκι και να του δώσω όλη την αγάπη, που στερήθηκε.

Συνεντ: Οπότε είχατε μία θετική στάση απέναντι στην πράξη της υιοθεσίας.

Ειρήνη: Ναι, δεν θεωρώ ότι τα βιολογικά παιδιά διαφέρουν από τα υιοθετημένα σε καμία περίπτωση. Γι' αυτό άλλωστε εγώ λέω με πολλή περηφάνια πως η κόρη μου είναι παιδί της καρδιάς. Δεν ντρέπομαι να το πω, παρόλο που θα μπορούσα να το κρύψω, γιατί μένουμε εδώ στην Αθήνα, είμαι πολύ μικρή και μου μοιάζει εμφανισιακά.

Συνεντ: Έχοντας λοιπόν αυτές τις καταβολές δεν χάσατε χρόνο και αρχίσατε να διερευνάτε τις διαδικασίες της υιοθεσίας. Σωστά;

Ειρήνη: Ναι.

Συνεντ: Πότε ακριβώς θυμάστε, ότι αρχίσατε να ψάχνετε για να υιοθετήσετε ένα παιδάκι;

Ειρήνη: Εκεί γύρω στην 3^η αποβολή. Ο γιατρός δεν είχε εντοπίσει κάποιο κλινικό εύρημα, για να αιτιολογήσει τις αποβολές. Και όμως εγώ έμεινα έγκυος, αλλά για κάποιο ανεξήγητο λόγο δεν μπορούσε να προχωρήσει η εγκυμοσύνη και να κρατήσω στα χέρια μου ένα παιδάκι. Δεν ήθελα κιόλας να μπω και σε αυτή την ακραία εξωσωματική της παρένθετης μητέρας, χωρίς μάλιστα να ξέρω αν θα τα καταφέρω μόνο και μόνο για να μεταβιβάσω τα γονίδια μου στους απογόνους μου και να μπλέξω τρίτα άτομα σ' αυτό.

Συνεντ: Για εσάς λοιπόν ήταν η μοναδική λύση η υιοθεσία. Πώς αρχίσατε να ψάχνετε; Τι κάνατε δηλαδή;

Ειρήνη: Αρχίσαμε να το λέμε, να το συζητάμε, να ρωτάμε, αν κάποιος ξέρει κάποια μαμά, που δεν μπορεί να μεγαλώσει το παιδάκι της, ξεκινήσαμε να ψάχνουμε να υιοθετήσουμε από το εξωτερικό και φυσικά πήγαμε και στο ΜΗΤΕΡΑ.

Συνεντ: Ποια ήταν η εμπειρία σας από το ΜΗΤΕΡΑ;

Ειρήνη: Μας φέρθηκαν πολύ απότομα. Ήταν απαράδεκτοι.

Συνεντ: Πώς σας φέρθηκαν δηλαδή;

Ειρήνη: Προσπάθησαν να με αποτρέψουν στο να κάνω την αίτηση αλλά και να υιοθετήσω. Τότε που πήγα στο ίδρυμα ήμουν 28 ετών και μου έλεγαν πως είμαι πάρα πολύ μικρή και ότι θα κάνω δικό μου.

Συνεντ: Ήσαστε κάτω από το νόμιμο όριο ηλικίας για να υιοθετήσετε και γι' αυτό τον λόγο πιθανόν να σας το είπαν.

Ειρήνη: Μα δεν μου είπαν πως εξαιτίας των 28 μου χρόνων δεν μπορώ να υιοθετήσω και ότι σε κάποια χρόνια θα μπορώ. Μου είπαν πως για να υιοθετήσει κανείς πρέπει να είναι 45 ετών και να έχει προσπαθήσει πάρα πολύ να κάνει ένα παιδί και να φέρει εξετάσεις, που να δείχνουν κάποια εξακριβωμένη αιτία στειρότητας. Το ότι ήμουν πολύ μικρή και ότι δεν υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος που δεν έκανα παιδί και μάλιστα που έμεινα έγκυος αλλά ακολουθούσε αποβολή για αυτές ήταν μία ένδειξη, ότι εγώ μπορώ να κάνω παιδί. Ακόμη κι έτσι να ήταν, που δεν είναι, δεν είχαν κανένα δικαίωμα να μου μιλήσουν απότομα. Ο νόμος, όπως λέτε, μπορεί να βάζει κάποια όρια ηλικίας. Δεν λέει ότι απαγορεύεται να υιοθετήσεις, γιατί δεν έχεις εξακριβωμένη αιτία υπογονιμότητας. Τι είναι αυτά; Από πού το παίρνουν αυτό το δικαίωμα να μιλάνε έτσι σε πονεμένους ανθρώπους; Εκνευρίστηκα, γιατί ήταν σαν να μου έλεγαν

πως εγώ θα στερήσω το παιδάκι από ένα ζευγάρι που δεν θα μπορέσει ποτέ να κάνει παιδί, ενώ εγώ θα κάνω και ότι το να υιοθετήσω είναι πολυτέλεια. Γιατί εγώ τους ρώτησα τι πειράζει κι αν εγώ αργότερα κάνω και βιολογικά παιδιά; Γιατί τα παιδιά πρέπει να υιοθετούνται από μεγάλους γονείς, που μοιάζουν πιο πολύ με παππούδες; Πραγματικά με εκνεύρισαν και δεν ξαναπήγα εκεί. Τότε αφού αποκλείσαμε την κρατική υιοθεσία μιας και άκρη δεν θα βγάζαμε, αφού εκεί θέλουν να είσαι μεσήλικας, αρχίσαμε να ψάχνουμε τις διακρατικές υιοθεσίες. Πήγαμε σε ορφανοτροφείο στην Βουλγαρία, για να κάνουμε τα χαρτιά μας, αλλά απογοητευτήκαμε. Ζητάγανε πολλά λεφτά και το παιδί, όταν θα το παίρναμε, θα ήταν ενός ή ενάμιση χρονών. Εμείς θέλαμε ένα βρέφος υγιές, για να μπορέσουμε να το μεγαλώσουμε από την αρχή.

Συνεντ: για ποιο λόγο πήγατε στην Βουλγαρία συγκεκριμένα;

Ειρήνη: Είχαμε ακούσει, πως από εκεί γίνονται οι περισσότερες υιοθεσίες, ότι είναι πιο εύκολα να υιοθετήσεις από εκεί.

Συνεντ: Σας ζήτησαν λεφτά, μου είπατε;

Ειρήνη: Ναι, δεν θυμάμαι πόσα, τα θέλανε, για να βοηθήσουνε, όπως μας είπανε, τα άλλα παιδάκια του ορφανοτροφείου, να βελτιώσουν δηλαδή τις συνθήκες ζωής τους, να πληρώσουν δικηγόρο να κανονίσει τα διαδικαστικά, να βγει βίζα στο παιδί. Αν δεν κάνω λάθος, μάς ζητήθηκαν περίπου οκτώ με δέκα χιλιάδες ευρώ. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Έπρεπε να ανήκεις σε εταιρία, να φαίνεσαι μόνιμος κάτοικος Βουλγαρίας, είχαμε συναντήσει δηλαδή πολλά εμπόδια και τελικά τα παρατήσαμε από αυτή την πλευρά. Μας πήραν και κάποιοι Βούλγαροι δικηγόροι μόλις ενημερώθηκαν ότι ψάχνουμε παιδί από Βουλγαρία να υιοθετήσουμε απευθείας από την μητέρα. Μας είχαν πει ότι το μωρό θα το πάρουμε μόλις γεννηθεί, όχι από το ορφανοτροφείο αλλά από την μητέρα, ότι δεν θα ανακατευθεί το κράτος και άλλα τέτοια.

Συνεντ: Πώς ενημερώθηκαν εσείς πιστεύετε;

Ειρήνη: Τα τηλεφωνήματα άρχισαν αφότου επισκεφτήκαμε το ορφανοτροφείο της Βουλγαρίας, γι αυτό από την πρώτη στιγμή το μυαλό μου πήγε στο ότι έχουν πρόσβαση στο αρχείο του Βουλγαρικού ορφανοτροφείου. Διότι ξέρανε πολλά προσωπικά μας στοιχεία και κυρίως το κινητό μας.

Συνεντ: Εσείς τους ρωτήσατε;

Ειρήνη: Εγώ αρχικά νόμιζα πως ήταν ο δικηγόρος του ιδρύματος, όπου είχαμε κάνει τα χαρτιά μας, μετά άρχισα να καταλαβαίνω πως η υιοθεσία, που μου πρότεινε αυτός,

δεν θα γινόταν από το ίδρυμα, αλλά ανάμεσα σε μας και τους φυσικούς γονείς. Μετά, όμως, δεν τον ρώτησα.

Συνεντ: Σας ζήτησε λεφτά;

Ειρήνη: Ναι κάποια στιγμή έφθασε και στο οικονομικό. Μου είχε πει πρώτα πως κανείς δεν θα καταλάβει τίποτα, πως μπορούμε να φέρουμε και την μητέρα στην Ελλάδα και να πάμε σε ιδιωτικό μαιευτήριο να γεννήσει εκεί η έγκυος και να γραφτεί το παιδί κατευθείαν σε εμάς. Ότι αυτό έχει γίνει πολλές φορές και υπάρχει απόλυτη εμπιστευτικότητα, όλοι οι γιατροί είναι μιλημένοι, απλά θα χρειαστεί να δώσουμε 20 χιλιάδες ευρώ και θα έχουμε στα χέρια μας ό,τι μωρό θέλουμε.

Συνεντ: Δηλαδή;

Ειρήνη: ότι το μωρό θα είναι νεογνό, μόλις γεννηθεί θα το πάρουμε εμείς, όλα κανονισμένα και νόμιμα, αν θέλουμε κορίτσι ή αγόρι, αλλά ενδεχομένως να χρειαστεί στην επιλογή του φύλου να περιμένουμε κάπως περισσότερο, ότι θα είναι υγιές..

Συνεντ: Σας πρότειναν μέχρι και εικονικό τοκετό;

Ειρήνη: Ναι. Και αν ήταν εικονικός ο τοκετός η επιβάρυνσή μας θα ήταν λίγο μεγαλύτερη, γιατί θα έπρεπε, λέει, να καλύψουν κάποια έξτρα έξοδα, όπως την αμοιβή συγκεκριμένων γιατρών, μεταφορά σε συγκεκριμένο νοσοκομείο και άλλες τέτοιες διαδικαστικές λεπτομέρειες.

Συνεντ: Εσείς τι απαντήσατε;

Ειρήνη: Εγώ τους έβρισα και τους έκλεισα το τηλέφωνο.

Συνεντ: Σε ποια γλώσσα συνεννοούσατε;

Ειρήνη: Σε σπαστά ελληνικά, αλλά το βρίσιμο είμαι σίγουρη ότι το κατάλαβαν.

Συνεντ: Ήσατε αρνητικοί στο να υιοθετήσετε παιδάκι διά της ιδιωτική οδού;

Ειρήνη: Ναι, κάθετη ήμουν να υιοθετήσω ένα παιδάκι, που ουσιαστικά πωλείται, δεν υιοθετείται. Δεν θα έπαιρνα ποτέ μέρος σε παζάρια ανθρώπινων ζώων. Οι προσωπικές μου αξίες δεν το επιτρέπουν. Κι αν μη τι άλλο, πως αργότερα θα μιλήσω για την υιοθεσία του στο παιδί μου; Τι θα του πω; Για τους φυσικούς του γονείς; Τι άνθρωποι είναι αυτοί, που δέχονται να πουλήσουν το παιδί τους; Θα προτιμούσα να έμεινα άτεκνη, παρά να πάρω ένα παιδί με αυτό τον τρόπο.

Συνεντ: Είχατε στήριξη από τον σύζυγό σας σε αυτή την επιλογή;

Ειρήνη: Ναι και ο σύζυγός μου είχε την ίδια στάση με εμένα. Δεν ήθελε να μπλέξουμε με κυκλώματα. Καταρχάς πώς να τους εμπιστευτούμε; Μας είχαν πει κιόλας πως θα δώσουμε αρχικά μία προκαταβολή και μετά την γέννα τα υπόλοιπα χρήματα. Τα είχαν δηλαδή όλα κανονισμένα. Ποιος ξέρει πόσες φορές το έχουν κάνει

αυτό. Γενικά εγώ είδα ότι υπάρχει μεγάλη παρανομία στο θέμα της υιοθεσίας και το κράτος δεν κάνει τίποτα γι αυτό. Αθώα παιδάκια αλλάζουν γονείς με χρήματα και όλα είναι απολύτως νόμιμα. Αν όμως πας στο ΜΗΤΕΡΑ θα αισθανθείς πολύ μικρός όχι μόνο ηλικιακά αλλά και ως άτομο για να υιοθετήσεις ένα παιδί.

Συνεντ: Πιστεύετε δηλαδή ότι για να υιοθετήσει κανείς από ελληνικό κρατικό ίδρυμα οι διαδικασίες είναι πολύ αυστηρές ενώ μέσω της ιδιωτικής υιοθεσίας οι διαδικασίες είναι αδιαφανείς έως και παράνομες;

Ειρήνη: Ναι, η απόρριψη που εύκολα δέχεσαι από τους υπαλλήλους του κρατικού ιδρύματος έρχεται και εκμεταλλεύεται ο κάθε Βούλγαρος δικηγόρος. Εγώ είχα την ψυχική αντοχή να πω ότι προτιμώ να μείνω χωρίς παιδί, παρά να το αγοράσω. Άλλος, όμως, θα μπορέσει να το πει; Όταν μάλιστα έχει κάνει πόσες εξωσωματικές, έχει ταλαιπωρηθεί για να αποκτήσει ένα παιδί και βρίσκει όλες τις πόρτες κλειστές; Ουσιαστικά σε εξαναγκάζουν να το κάνεις αυτό.

Συνεντ: Ποιοι σε εξαναγκάζουν; Σε ποιους αναφέρεστε;

Ειρήνη: Στο κράτος, στους δημόσιους υπάλληλους, που εργάζονται στα κέντρα προστασίας ορφανών, στους κοινωνικούς λειτουργούς, που δήθεν ενδιαφέρονται για το καλό του παιδιού, αλλά θέλουν ένα παιδί να μην έχει γονείς, αλλά παππούδες. Το βρίσκουν δηλαδή λογικό να γίνει το παιδί τους 15 ετών να πηγαίνει γυμνάσιο και να έχει γονείς γύρω στα 60; Και να μην ντρέπεται γι αυτούς, όταν θα πηγαίνουν να του πάρουν τον έλεγχο; Ή να το καταλαβαίνουν;

Συνεντ: Έχοντας αντιμετωπίσει αυτές τις δυσκολίες σκεφτήκατε κάποια στιγμή να σταματήσετε να επιθυμείτε την υιοθεσία;

Ειρήνη: Όχι αν και κάποια στιγμή σταματήσαμε να είμαστε τόσο δραστήριοι. Όμως, είμαστε τυχεροί, γιατί ενώ εμείς σταματήσαμε, δούλεψε η τύχη μας (γελάει).

Συνεντ: Δηλαδή;

Ειρήνη: δίπλα ακριβώς από το σπίτι μας υπάρχει ένας φούρνος, που τον λειτουργεί μία γυναίκα Βουλγαρικής καταγωγής. Αυτή ήξερε, ότι εγώ ενδιαφέρομαι να υιοθετήσω ένα παιδάκι, γιατί, όπως σας είπα, εγώ δεν έκρυβα το ότι θέλω να υιοθετήσω ένα παιδάκι. Έρχεται, λοιπόν, αυτή η κυρία μία μέρα στο σπίτι μου και μου λέει, πως η ξαδέλφη της καλύτερης της φίλης είναι έγκυος, άγαμη, ο σύντροφός της παράτησε και ότι δεν μπορεί να το μεγαλώσει το παιδάκι. Ότι είναι πολύ μικρή σε ηλικία, περίπου 15 με 16 ετών, αλλά το κατάλαβε αργά ότι ήταν έγκυος και ο γιατρός δεν αναλαμβάνει να της κάνει έκτρωση. Κόντεψα να τρελαθώ από την χαρά μου. Μας έδωσε το τηλέφωνό της και της μιλήσαμε. Συναντηθήκαμε και μαζί της, για να

μας γνωρίσει και να ξέρει πού θα αφήσει το παιδί της. Μόλις είχε ρθει στην Ελλάδα από Βουλγαρία, ήταν Βουλγάρα δηλαδή και ακόμη δεν ήξερε καν τα ελληνικά. Συνεννοούμασταν με την φουρνάρισσα ή με την ξαδέλφη της. Μετά από δύο τρεις συναντήσεις, η κοπέλα μετάνιωσε. Είχε αρχίσει να νιώθει το μωρό, να κλοτσάει και φαντάζομαι αυτό την ταρακούνησε, της ξύπνησε μητρικά συναισθήματα.

Συνεντ: Πόσων μηνών έγκυος ήταν η κοπέλα, όταν είχατε αρχίσει τις συναντήσεις μαζί της;

Ειρήνη: Χμμ, πρέπει να ήταν 5 μηνών, μέσα στους 5. Όταν μας είπε, ότι μετάνιωσε, έχασα την γη κάτω από τα πόδια μου. Απογοητευτήκαμε και εγώ και ο σύζυγός μου πάρα πολύ. Και είχαμε αρχίσει να την συμπαθούμε. Βέβαια, καταλαβαίναμε, ότι δεν μπορούμε να στερήσουμε το παιδί από την μητέρα του, ότι το καλύτερο γι αυτό είναι να μεγαλώσει μαζί της. Από την άλλη, όμως, ένιωθα, σαν να ήμουν εγώ πάλι έγκυος. Μέσα από την εγκυμοσύνη αυτής της κοπέλας, κυοφορούσα και εγώ. Είχαμε πάει μια φορά μαζί και στον γυναικολόγο και είχαμε δει και το μωράκι. Είχα αρχίσει να το νιώθω σαν δικό μου παιδί και ξαφνικά ήταν σαν να απέβαλα ξανά. Εκείνο τον καιρό δεν ήθελα κανείς να μου μιλάει. Ούτε όρεξη για δουλειά είχα. Ρωτούσα την φουρνάρισσα για την κοπέλα αυτή και μάθαινα νέα της. Μια μέρα μου είπε, πως έχει μπει στον μήνα της και όπου να ναι θα γεννήσει. Είχα μία ανησυχία, άλλο πράγμα. Μετά από λίγες εβδομάδες έρχεται χαρούμενη και μου λέει πως γέννησε η κοπέλα στο Αλεξάνδρας και ότι παρόλο που θέλει να κρατήσει το μωρό, δεν μπορεί. Πρώτη φορά ένιωσα τόση μεγάλη χαρά. Μέσα από την δική της δυστυχία, εγώ έγινα ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Τρέξαμε κατευθείαν με τον σύζυγό μου στο νοσοκομείο και είδαμε το κοριτσάκι μας. Το πήραμε αγκαλιά και ήταν σαν να ήταν δικό μου. Τι σαν δηλαδή; Ήταν δικό μου, δικό μας. Δεν υπήρχε πια «σαν». Προσπαθήσαμε να είμαστε όσο πιο ευγενικοί στην κοπέλα αυτή, γιατί χάρη σε εκείνη γίναμε εμείς γονείς.

Συνεντ: Περιγράφετε πολύ όμορφο και τρυφερά την πρώτη συνάντηση με την κόρη σας.

Ειρήνη: Ναι, ήταν μοναδική στιγμή, δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Πιθανόν, αν ήταν δικό μου παιδί, να μην είχα νιώσει έτσι. Όμως, τώρα, ήτανε αλλιώς. Κάποια πράγματα τα θεωρούμε δεδομένα, αλλά δεν είναι. Για μένα η μητρότητα ήταν απαγορευμένη και τώρα ξαφνικά έγινε πραγματικότητα. Πήγαμε αμέσως και ψωνίσαμε στο μωρό, αλλά και στην μητέρα. Της είπαμε, ότι θα φροντίσουμε το κοριτσάκι μας να μην του λείψει

τίποτα. Ότι δεν χρειάζεται να ανησυχεί γι' αυτό. Και η φουρνάρισσα της είχε μιλήσει για μας και η κοπέλα ήταν σίγουρη, ότι αφήνει το μωρό σε καλά χέρια.

Συνεντ: Σας ζήτησε κάποια χρήματα;

Ειρήνη: Όχι, ήταν πολύ αξιοπρεπής. Και κατά την διάρκεια της εγκυμοσύνης της είχαμε θίξει λίγο το οικονομικό θέμα, αλλά φαινόταν, ότι η κοπέλα δεν ήθελε να εκμεταλλευτεί το παιδί της. Το μόνο που ζητούσε ήταν μια καλή οικογένεια να το μεγαλώσει. Της είχαμε προτείνει να τη βοηθήσουμε όσο μπορούμε οικονομικά, γιατί και εμείς δεν είμαστε πλούσιοι, όμως εκείνη δεν δέχτηκε. Όταν γέννησε, της είπαμε πάλι να τη βοηθήσουμε να επιστρέψει στην Βουλγαρία, γιατί ήθελε να γυρίσει πίσω, αλλά πάλι αρνήθηκε, μας είπε, ότι εγώ δεν πουλάω το παιδί μου, αναγκάζομαι να το δώσω. Η αξιοπρέπειά της με έκανε να την σεβαστώ ακόμη περισσότερο. Και με έκανε να αισθανθώ ανακούφιση, γιατί ξέρω ότι η κόρη μου έχει πολύ καλά γονίδια. Αν δηλαδή η μητέρα της η βιολογική έκανε μία ζωή, που εγώ δεν συμφωνούσα, θα είχα μία ανασφάλεια αν το παιδί μου έχει κληρονομήσει κάποια σκάρτα χαρακτηριστικά. Το σκάρτα μέσα σε εισαγωγικά. Όμως, τώρα, είμαι πολύ σίγουρη για το κοριτσάκι μου και εννοείται ότι όταν μεγαλώσει θα το βοηθήσω να εντοπίσουμε την βιολογική του μητέρα. Δεν νιώθω καθόλου άγχος γι αυτό. Άγχος ένιωθα λίγο, δεν σας το κρύβω, πριν φύγει για την Βουλγαρία. Σκεφτόμουν μην το μετανιώσει πάλι. Γι αυτό τον λόγο πήγαμε μαζί σε συμβολαιογράφο και κάναμε πληρεξούσιο για να μην χρειαστεί να παρασταθεί στο δικαστήριο και ότι μας δίνει 100% την συγκατάθεσή της για την γονική επιμέλεια..

Συνεντ: το παιδάκι σας πότε γεννήθηκε;

Ειρήνη: Στις 29-09-2015.

Συνεντ: Και το πήρατε εσείς στο σπίτι σας αμέσως μετά την έξοδό του από το μαιευτήριο;

Ειρήνη: Ναι από 8 ημερών, είχε παρουσιάσει ίκτερο και έμεινε λίγο περισσότερο στο νοσοκομείο.

Συνεντ: Έχετε υιοθετήσει επίσημα το παιδάκι;

Ειρήνη: μετά από έναν χρόνο, αυτόν τον Σεπτέμβρη (του 2016) έγινε το δικαστήριο. Είχε πάρει αναβολή την πρώτη φορά λόγω της αποχής των δικηγόρων. Από τον Οκτώβριο του 2016 περιμένουμε να γίνει μία διόρθωση στην απόφαση. όμως εντάξει δεν ήρθε στο δικαστήριο η κοπέλα και με το πληρεξούσιο αυτό ήμαστε καλυμμένοι. Ήταν και οι εκθέσεις των κοινωνικών λειτουργών πολύ καλές, όλα τα δικαιολογητικά τα προσκομίσαμε, όλα ήταν κομπλέ.

Συνεντ: Πώς ένιωσε το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον με την υιοθεσία της κόρης σας; Ήταν υποστηρικτικό ή αρνητικό;

Ειρήνη: Εμείς τους καλέσαμε και τους είπαμε, ότι αποκτήσαμε ένα κοριτσάκι. Δεν ρωτήσαμε κανέναν. Δεν είμαι άνθρωπος, που εγώ θα επιτρέψω σε κανέναν να εκφραστεί αρνητικά τουλάχιστον μπροστά μου. Όσοι με ξέρουν, με φοβούνται.

Συνεντ: Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας;

Ειρήνη: Ανοικτά μπροστά μου δεν μπορεί κανείς να πει τίποτα. Είμαι άνθρωπος, που θετει όρια και περιφρουρώ την ζωή μου. Όμως, δεν ξέρω, από μέσα του ο καθένας τι μπορεί να σκέφτεται. Δεν είναι εύκολο να υιοθετήσεις ένα παιδί, που δεν ξέρεις τίποτα γι αυτό. Τις προάλλες μου έλεγε μια φίλη μου πως δεν μπορεί να κάνει παιδιά γιατί είναι 40 χρονών και ότι θα κάνει εξωσωματική. Της λέω, γιατί δεν υιοθετείς ένα παιδάκι κι αμέσως μου απαντάει: όχι εγώ θέλω ένα δικό μου. Δηλαδή το θετό παιδί είναι ξένο; Όμως αυτή την νοοτροπία έχουμε. Όλοι λένε σκέφτομαι να υιοθετήσω ένα παιδί, όμως μένουν στην σκέψη.

Συνεντ: Τι νομίζετε ότι φταίει, που μένουν στη σκέψη;

Ειρήνη: Το ότι δεν ξέρεις από πού κρατάει η σκούφια του παιδιού. Το ότι πρέπει να μοιράζεσαι τον ρόλο σου ως μάνα με κάποια άλλη γυναίκα. Ότι ενδεχομένως το παιδί σου να σε αμφισβητήσει ή να σε απορρίψει. Όλα αυτά. Και όλοι σου λένε μπράβο που υιοθέτησες ένα παιδάκι, μα οι ίδιοι θα το έκαναν; Πολύ αμφιβάλλω.

Συνεντ: Εσείς μιλάτε με ευκολία για την υιοθεσία του παιδιού σας ή προσπαθείτε να το αποκρύψετε;

Ειρήνη: Εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα να πω ότι το παιδί μου είναι θετό. Δεν έχω τέτοια κόμπλεξ. Και θα ξεκινήσω από τώρα να το λέω στο παιδί μου. Έχω επικοινωνία με τις κοινωνικές λειτουργούς, που είχαν έρθει στο σπίτι για την έκθεση και με ενθαρρύνουν κι αυτές να ξεκινήσω από τώρα με παραμυθάκια και ιστοριούλες να πω στην κόρη μου ότι γεννήθηκε από άλλη γυναίκα.

Συνεντ: Έχουν έλθει οι κοινωνικές υπηρεσίες μετά την τέλεση της υιοθεσίας να ελέγξουν το παιδί αν προσαρμόστηκε σωστά;

Ειρήνη: Η κόρη μου ήλθε στο σπίτι αμέσως μετά το μαιευτήριο, δεν υπήρχε θέμα δηλαδή προσαρμοστικότητας, γιατί δεν διαφέρει σε τίποτα από κάποιο βιολογικό παιδί. Μου δίνουν όμως οδηγίες κάθε φορά που θα τις πάρω τηλέφωνο.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Ειρήνη: Ναι βέβαια, όταν θα είναι μεγάλο αρκετά και ώριμο και θέλει συνειδητά να βρει την μητέρα του, εννοείται πως ναι. Μαζί θα την βρούμε. Έχω κρατήσει τα

στοιχεία της και θα του μιλήσω με τα καλύτερα λόγια. Δεν θα προσπαθήσω να σπείρω ζιζάνια και να βλάψω έτσι έμμεσα το παιδί μου.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Ειρήνη: Θα ήθελα τα παιδιά να μην μένουν στα αζήτητα, να γίνει πιο ανθρώπινος ο θεσμός της υιοθεσίας, γιατί έτσι όπως το βιώνει κάθε γονιός που θέλει να υιοθετήσει από τα κρατικά ιδρύματα κάθε άλλο παρά ανθρώπινος είναι. Πιστεύω, πως σκόπιμα, δεν δίνουν τα ιδρύματα τα παιδιά προκειμένου να τους μένει ένας συγκεκριμένος αριθμός παιδιών και να επωφελούνται από τα επιδόματα. Έτσι πιστεύω εγώ. Ότι υπάρχει μία σκοπιμότητα πίσω από όλη αυτή την καθυστέρηση. Δεν πρέπει να σου λένε να γίνεις 45 ετών για να υιοθετήσεις και την ίδια στιγμή να είσαι ικανός να υιοθετήσεις από την Βουλγαρία, την Ρουμανία και την Αλβανία.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας για την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Τι να πω; Οκ, δεν με ενοχλεί.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Ειρήνη: Όχι, πιστεύω πως ένα παιδί χρειάζεται και τους δυο γονείς και μαμά και μπαμπά. Δεν μπορεί να μεγαλώνει ένα παιδί με δύο άνδρες ή δύο γυναίκες.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Ειρήνη: Όχι σε καμία περίπτωση. Τι κόμπλεξ θα δημιουργηθούν σε αυτό το κατημένο το παιδί; Να έχει δύο μπαμπάδες; Δύο μαμάδες; Και όλα τα παιδάκια να το κοροϊδεύουν;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Ειρήνη: Παρακαλώ.

7) ΝΙΚΗ

Αριθμός συνέντευξης: 6

Ημερομηνία: 10-02-2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 120 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Νίκη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Νίκη: Ναι, ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Νίκη: Είμαι 32 ετών.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Νίκη: Ναι. Έχω τελειώσει το παιδαγωγικό τμήμα δημοτικής εκπαίδευσης

Συνεντ: Εργάζεστε;

Νίκη: Ναι, είμαι δασκάλα σε Δημοτικό σχολείο.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Νίκη: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Νίκη: 10. Παντρεύτηκα πολύ μικρή, μόλις είχα τελειώσει τις σπουδές μου.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Νίκη: 45 ετών.

Συνεντ: Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;

Νίκη: 13 χρόνια.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας εργάζεται;

Νίκη: Ναι, είναι ελεύθερος επαγγελματίας.

Συνεντ: Πόσων ετών ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Νίκη: Ήμουν 26 ετών. Προσπαθούσαμε για ένα χρόνο, όταν έμεινα έγκυος για πρώτη φορά στα 27 μου. Όμως απέβαλα σχεδόν αμέσως. Ξαναέμεινα έγκυος, αλλά πάλι είχα σχεδόν αυτόματη αποβολή. Αρχίσαμε να το ψάχνουμε για να διορθωθεί το όποιο πρόβλημα. Δεν βρέθηκε κάτι το σπουδαίο, κάναμε όλες τις εξετάσεις, αντιπηκτικές για θρομβολογία, ότι μας συνέστησε ο γυναικολόγος το κάναμε. Παρόλ' αυτά έμεινα έγκυος φυσιολογικά τέσσερις φορές, αλλά και τις τέσσερις απέβαλα. Προσπαθούσαμε για πέντε χρόνια φυσιολογικά, όμως δεν είχαμε τελειόμηνη εγκυμοσύνη.

Συνεντ: Σκεφτήκατε να προχωρήσετε σε κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής; Ποια ήταν αυτή;

Νίκη: Ναι, αποφασίσαμε να προχωρήσουμε σε εξωσωματική.

Συνεντ: Ποια ήταν η έκβαση αυτής;

Νίκη: Εγώ εν τέλει δεν είχα πρόβλημα στο να μείνω έγκυος, γονιμοποίηση γινόταν και εμφύτευση της βλαστοκύστης. Η εγκυμοσύνη όμως δεν προχωρούσε. Επτά φορές

ήταν οι προσπάθειες της εξωσωματικής και στις επτά έμεινα έγκυος αλλά δυστυχώς μετά από λίγο διάστημα 3-4 εβδομάδων απέβαρα.

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε, όταν αποβάλλατε;

Νίκη: Παρόλο που ήμουν υποψιασμένη τόσες φορές είχα μείνει έγκυος αλλά πάντα δεν εξελισσόταν η εγκυμοσύνη ομαλά, ήταν φορές, που πραγματικά έπεφτα πολύ ψυχολογικά. Σε κάποιες εγκυμοσύνες είχαμε δει σάκο και λεκιθικό ασκό, αλλά ήτανε ανεμβρυακές, σε άλλες είχαμε ακούσει και καρδούλα, πάντα όμως δεν κρατούσε η εγκυμοσύνη πάνω από δύο ή τρεις υπέρηχους. Η υγεία μου, όπως καταλαβαίνετε, είχε κλονιστεί, ήταν χειρότερο κατά την γνώμη μου που έμεινα έγκυος, διπλασιαζόταν ομαλά η χοριακή, ανέβαινε η τιμή της φυσιολογικά και μετά παλινδρομούσε. Ήταν κάτι σαν τιμωρία για μένα. Άλλες κοπέλες που είχαμε ξεκινήσει μαζί τις προσπάθειες, είχαν πλέον παιδιά σε νηπιακή ηλικία και ακόμη εγώ ήμουν στην προσπάθεια.

Συνεντ: Ο γιατρός σας δεν σας είχε εξηγήσει την πιθανή αιτία της παλινδρόμησης;

Νίκη: όχι, δεν ήξερε. Μας παρότρυνε να συνεχίσουμε να ελπίζουμε και να μην σταματήσουμε τις προσπάθειες, γιατί, όπως μας έλεγε, κάθε φορά είναι διαφορετική. Έφτασα, όμως, στο σημείο να χάσω την καθημερινότητά μου, να χάσω τον εαυτό μου, να ζω για να κάνω την επόμενη εξωσωματική. Εργαζόμουν μόνο για να συγκεντρώνω το απαιτούμενο ποσό για την προσπάθεια. Είχα περιορίσει πολύ τις ανάγκες και τα έξοδά μου. Μας φώναζαν φίλοι μου να πάμε για φαγητό ή έστω για καφέ και εγώ σκεφτόμουν τα λεφτά που θα ξοδέψω. Δεν είχα κοινωνική ζωή. Δεν ήθελα να βγαίνω γιατί όλα με ενοχλούσαν, το γέλιο των άλλων, η ξεγνοιασιά, η ευθυμία, η όρεξη για ταξίδια. Δεν συζητάω να βγω με συνάδελφο που εγκυμονούσε. Το χειρότερό μου ήτανε να πληροφορηθώ την εγκυμοσύνη μίας γνωστής μου, φίλης μου ή συγγενής μου. Το περιβάλλον μου ξέροντας πόσο είχα ταλαιπωρηθεί απέφευγε να μου αναφέρει τέτοιο θέμα, όμως όταν πχ πηγαίναμε σε κάποιο τραπέζι η πεθερά μου μπορεί να ευχόταν να μείνει έγκυος η κουνιάδα μου και από δήθεν τακτ δεν ευχόταν σε εμένα. Ένιωθα ότι ζω σε έναν κόσμο ρατσιστικό, όπου δεν υπάρχει θέση για άτεκνα ζευγάρια. Γενικά θα έλεγα πως όταν δεν μπορείς να τεκνοποιήσεις, ανεβαίνεις έναν Γολγοθά δίχως τέλος.

Συνεντ: Πότε και γιατί αποφασίσατε τελικά, ότι ήταν καιρός να σταματήσετε τις προσπάθειες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Νίκη: Τον Μάιο του 2015, όταν μετά από μεγάλη ποσότητα ορμονών, φώναζα στα παιδιά της τάξης μου χωρίς λόγο. Θεωρώ ότι έχω μεγάλη ευθύνη απέναντι στα παιδιά που διδάσκω κ η συμπεριφορά μου δεν ήταν σωστή. Είναι αυτό, που σας ξαναείπα,

είχα χάσει τον εαυτό μου. Δεν ήμουν εγώ, αλλά μια άλλη εμμονική με τις εξωσωματικές. Ο οργανισμός μου δεν προλάβαινε να αποβάλλει τις ορμόνες από τις προηγούμενες προσπάθειες και δεχόταν και άλλη μεγάλη ποσότητα. Κάποια στιγμή δεν έλεγχα τον εαυτό μου, τα νεύρα μου. Το περιστατικό στο σχολείο ήταν εκείνο όμως που με ταρακούνησε, που με αφύπνισε από τον λήθαργο και με έκανε να δω την πραγματικότητα.

Συνεντ: Στο διάστημα αυτό είχατε σκεφτεί την υιοθεσία; Πώς προέκυψε η επιλογή της υιοθεσίας;

Νίκη: Προσωπικά, ήθελα να κάνω 3 βιολογικά παιδιά κ να υιοθετήσω μετά το τέταρτο. Ήθελα δηλαδή να αποκτήσω δικά μου παιδιά, αλλά και να υιοθετήσω ακόμη ένα. Δεν απορρίπτω την βιολογικότητα, αλλά ούτε και την θεωρώ τόσο σημαντική. Μετά, όμως, τις αποτυχημένες εξωσωματικές, η υιοθεσία ήταν πλέον μονόδρομος για μας.

Συνεντ: Πώς νιώθατε με αυτή την προοπτική;

Νίκη: Ένιωσα ανακούφιση κ σιγουριά ότι θα αποκτήσω παιδί ό,τι κ αν γίνει. Με την εξωσωματική ένιωθα μια αβεβαιότητα, σαν να μην είχα πολλή εμπιστοσύνη στον εαυτό μου ότι θα τα καταφέρει. Από τη στιγμή, όμως, που η μητρότητα δεν θα πήγαζε από εμένα, ένιωθα πιο σίγουρη.

Συνεντ: Πώς ένιωθε το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον με αυτή την επιλογή; (ήταν υποστηρικτικό ή αρνητικό;)

Νίκη: Γενικώς ήμασταν πολύ ανοιχτοί κ με τις εξωσωματικές, όποτε ήξεραν από καιρό τι περνάμε κ έτσι ανακουφίστηκαν όλοι κ επικρότησαν την απόφαση μας αυτή.

Συνεντ: Σε ποια από τις μορφές της ελληνικής υιοθεσίας (κρατική, ιδιωτική, διακρατική) προσανατολιστήκατε αρχικά; (Οι πρώτες ενέργειες, δηλαδή, που κάνατε όταν αποφασίσατε να υιοθετήσετε ένα παιδάκι ποιες ήταν;)

Νίκη: Στραφήκαμε απευθείας σε κρατικό ίδρυμα. Από την αρχή είχαμε αποφασίσει πως θα ακολουθήσουμε την νόμιμη οδό σύμφωνα με το γράμμα του νόμου και δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν ούτε να εκμεταλλευτεί την αδυναμία μας ούτε και να εκμεταλλευτούμε εμείς την αδυναμία του φυσικού γονέα. Γιατί είτε το θέλουμε είτε όχι το παιδί έχει βιολογικούς γονείς, δεν μπορώ να το ακυρώσω αυτό, ούτε και να το παραβλέψω. Διότι ακόμη κι αν εγώ εθελουφλώ, αυτοί δεν θα πάνουν να υπάρχουν.

Συνεντ: Είχατε συνεπώς απορρίψει την λύση της ιδιωτικής υιοθεσίας από την αρχή, σωστά;

Νίκη: Ναι, επειδή θέλαμε μεγαλώνοντας το παιδί, να μπορέσει να βρει τους βιολογικούς του γονείς αν το θελήσει, έχοντας να στραφεί σε κάποιο σοβαρό φορέα.

Συνεντ: Έχετε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Νίκη: Εμείς αιτηθήκαμε την υιοθεσία τριών αδελφιών από το ΠΙΚΠΑ. Το μόνο που ζητήσαμε είναι να έχουν αντιμετωπίσιμα προβλήματα υγείας και να είναι έως τεσσάρων ετών το μικρότερο, για να μπορέσω εγώ ως εκπαιδευτικός να πάρω την αδεία μητρότητας και να μπορέσω να τους σταθώ και να περάσω μαζί τους το πρώτο διάστημα της προσαρμογής.

Συνεντ: Ποια ήταν η διαδικασία, που ακολουθήσατε, προκειμένου να υποβάλλετε αίτημα υιοθεσίας σε κρατικό φορέα;

Νίκη: Πήγαμε σε μια ενημέρωση του ιδρύματος, μας μοίρασαν τις αιτήσεις κ μόλις την συμπληρώσαμε, την καταθέσαμε στο ίδρυμα.

Συνεντ: Ποια είναι τα κριτήρια που θα πρέπει να πληροί ο αιτών;

Νίκη: Τα κυριότερα είναι να είναι ψυχικά υγιής κ να έχει σχετικά μεγάλο εισόδημα.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ποτέ από τους φορείς των κοινωνικών υπηρεσιών κάποια προκατάληψη σε βάρος σας;

Νίκη: Όχι, το αντίθετο, όταν συναντηθήκαμε με την κοινωνική λειτουργό, ήταν πολύ άμεση, ανθρωπινή κ ζέστη μαζί μας. Εκφράσαμε όλους μας τους φόβους κ ανησυχίες, δεδομένου ότι έχουμε ζητήσει 3 παιδιά κ ήταν πολύ καθησυχαστική. Φυσικά το γεγονός, ότι αιτηθήκαμε τρία αδελφάκια, ενώ φαντάζομαι λίγοι αιτούντες θα έχουν υποβάλει ανάλογη αίτηση, νομίζω, ότι μας κατατάσσει ψηλά στην σειρά προτεραιότητας. Δεν υποβάλλουν ανάλογη αίτηση όχι γιατί δεν επιθυμούν την ανατροφή τόσων παιδιών, αλλά όπως καταλαβαίνετε, πρέπει να έχουν και αντίστοιχο εισόδημα.

Συνεντ: Αισθανθήκατε κάποια στιγμή, ότι η αίτηση υιοθεσίας μπορεί και να μην ευδοκιμήσει; Ότι δεν πληροίτε τα προσόντα, που είναι απαραίτητα για την θετική έκβαση της υιοθεσίας;

Νίκη: Όχι, είμαστε σίγουροι ότι πληρούμε όλες τις προϋποθέσεις. Έχουμε όπως μας είπε η κοινωνική λειτουργός το προφίλ του σωστού γονέα.

Συνεντ: Δηλαδή;

Νίκη: Ότι είμαστε αρκετά χρόνια παντρεμένη, οπότε έχουμε έναν άκαμπτο συζυγικό δεσμό, είμαστε και οι δύο επιτυχημένοι στο επάγγελμά μας, εγώ έχω ένα πολύ καλό βιογραφικό και συστατικές επιστολές, ο σύζυγός μου έχει πολλή πελατεία, είναι

διακεκριμένος στο επάγγελμά του και εμπνέει εμπιστοσύνη και σε όποιον συναλλάσσεται μαζί του, έχουμε ένα επαρκές για τρία παιδιά εισόδημα, ακίνητα, όλα αυτά τελοσπάντων, που χρειάζονται τα παιδιά για να μεγαλώσουν. Ένα σταθερό περιβάλλον, ανθρώπους να τα αγαπάνε, καλές συνθήκες στέγασης και διαβίωσης...

Συννετ: όσον αφορά το ερωτηματολόγιο και την κοινωνική έρευνα, εσείς αισθανθήκατε, ότι με τον εξονυχιστικό έλεγχο παραβιάζεται ενδεχομένως η ζωή σας; Οτι προπορεύονται τα άτεκνα ζευγάρια έναντι των ζευγαριών με παιδιά και των μεμονωμένων ατόμων;

Νίκη: Θεωρώ λογικό να προπορεύονται τα άτεκνα ζευγάρια, δεδομένης της μεγάλης ζήτησης παιδιών που υπάρχει πια. Έπρεπε να μπουν κάποια κριτήρια κ λογικά προτεραιότητα να έχουν οικογένειες άτεκνες, με την έννοια ότι το συμφέρον του παιδιού ικανοποιείται καλύτερα αν έχει δύο γονείς παρά αν έχει έναν. Τώρα όσον αφορά την ερώτηση για τον αν νιώσαμε να παραβιάζεται η ιδιωτική μας ζωή ή αν νιώσαμε ανασφάλεια στην κοινωνική έρευνα, ναι ομολογώ, ότι νιώσαμε κάποιο άγχος, δεδομένου ότι κρίνεται η ικανότητα μας να είμαστε γονείς, χωρίς να έχουμε παιδιά κ να έχουμε ζήσει κάποιες καταστάσεις. Βοήθησε πολύ η δική μου εμπειρία με τα παιδιά του σχολείου, άλλα κάποιος που δεν είχε επαφή με παιδιά, θεωρώ ότι θα δυσκολευόταν να απαντήσει σε κάποιες ερωτήσεις. Προσπαθείς δηλαδή να αποδείξεις ότι θα είσαι καλός γονέας τη στιγμή που δεν είσαι καν γονέας.

Συννετ: Ποια ήταν η στάση των κοινωνικών λειτουργών απέναντί σας; Υπήρχαν κάποιες ερωτήσεις, που τις θεωρήσατε προπετείς ή άσχετες με το αίτημα υιοθεσίας ή ερωτήσεις για τις οποίες είχατε πληροφορηθεί, ότι έπρεπε να απαντηθούν με ένα συγκεκριμένο τρόπο (πχ ως προς τα κίνητρα της υιοθεσίας);

Νίκη: Όπως προείπα, η κοινωνική λειτουργός ήταν ανθρώπινη κ ζεστή μαζί μας. Είχαμε μιλήσει νωρίτερα με ψυχολόγο και μας είχε κατευθύνει σε ορισμένα πράγματα, που όμως ήταν σε πλήρη αρμονία με τα δικά μας αισθήματα κ τις απόψεις. Απλά επιβεβαιωθήκαμε. Όλες οι ερωτήσεις ήταν σε λογικά πλαίσια.

Συννετ: Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική επιφάνεια (ή η πολιτική δύναμη) των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;

Νίκη: Μας είπαν, ότι πρέπει να υπάρχει κάποια οικονομική επιφάνεια για να προχωρήσει η αίτηση κ αν υπάρχουν κάποιοι με πολύ χαμηλά εισοδηματία μην κάνουν τον κόπο να καταθέσουν αίτηση.

Συννετ: Εσάς σας βρίσκει σύμφωνη αυτή η γραμμή;

Νίκη: Ήταν μεν κυνικοί αλλά θεωρώ, πως κρίνοντας με βάση το συμφέρον του παιδιού και όχι του γονέα, είναι μία σωστή εκτίμηση των πραγμάτων.

Συνεντ: Αντιμετωπίσατε εσείς προβλήματα στην δημόσια υιοθεσία;

Νίκη: Προς το παρόν κανένα, άλλα είμαστε ακόμη στην αρχή. Αν θα έπρεπε, όμως, να πω κάτι που με ενοχλεί είναι φυσικά η μεγάλη αναμονή, αλλά αν είσαι αποφασισμένος τίποτα δεν μπορεί να σε κάνει να αλλάξεις γνώμη.

Συνεντ: Ξέρετε, αν τα μόνα άτομα (άτομα, που αιτούνται υιοθεσία κατά μόνας-ατομική υιοθεσία) μπορούν να ελπίζουν ισότιμα με τα έγγαμα ζευγάρια στην υιοθεσία ενός παιδιού;

Νίκη: Στην ενημέρωση, που είχε προηγηθεί της αιτήσεως για υιοθεσία, μάς είπαν ότι τα μόνα άτομα το πιθανότερο είναι να πάρουν παιδάκι με κάποιο θέμα, γιατί προηγούνται τα ζευγάρια κ τα υγιή παιδιά δεν είναι πολλά. Και κάποια άτομα που παρευρίσκονταν, αντέδρασαν λέγοντας ότι αυτό είναι διακρίνουσα μεταχείριση.

Συνεντ: Εσείς το πιστεύετε αυτό;

Νίκη: Εγώ βλέποντας πάντοτε υπό το πρίσμα του παιδιού νομίζω ότι είναι σωστή τοποθέτηση από την πλευρά του ιδρύματος. Από την στιγμή που υπάρχουν ζευγάρια γιατί να δοθεί ένα παιδί σε έναν γονέα;

Συνεντ: Ναι, αλλά το θέμα είναι ότι υιοθετούν τελικά τα μόνα άτομα εκείνα τα παιδιά που δεν επιθυμούν τα ζευγάρια.

Νίκη: Δυστυχώς ή ευτυχώς τα υγιή βρέφη παραδίδονται σε κείνα τα άτομα ή ζευγάρια που συγκεντρώνουν την μεγαλύτερη βαθμολογία και πληρούν τα περισσότερα προσόντα και κριτήρια. Είναι δηλαδή μία αμφίδρομη διαλογή.

Συνεντ: Εννοείτε τα καλύτερα παιδιά στους καλύτερους γονείς;

Νίκη: Ναι, έτσι.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα γι' αυτή την οδό; Σας ανέφεραν κάποια εμπόδια και γι' αυτή την επιλογή;

Νίκη: Το σκεφτήκαμε, λέγω της μικρής αναμονής για την απόκτηση παιδιού. Δεν μάς μίλησε κάποιος για τη διακρατική υιοθεσία, έψαξα εγώ μόνη μου, αλλά κατάλαβα πως και εκεί υπάρχει γραφειοκρατία, ταξίδια ένθεν και ένθεν, που εγώ λόγω της εργασίας μου δεν μπορώ να κάνω και γενικά υπάρχουν πολλά εμπόδια ακόμη που χρειάζεται να υπερβεί κανείς για να τα καταφέρει.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Νίκη: το σκεφτήκαμε, άλλα δεν προχωρήσαμε. Δεν θέλαμε να μπλέξουμε με παράνομα κυκλώματα. Θα υιοθετούσαμε ιδιωτικά μόνο αν βρισκόταν μια μητέρα και μας χάριζε το παιδί της, κάτι που φυσικά είναι δύσκολο να συμβεί.

Συνεντ: Έχετε σκεφτεί το ενδεχόμενο της αναδοχής παιδιού;

Νίκη: Ναι.

Συνεντ: Εφαρμόζετε εσείς κάποια μορφής αναδοχή;

Νίκη: Δεν είναι ακριβώς αναδοχή αυτό που κάνουμε τώρα, φιλοξενούμε παιδάκι από γειτονικό μας ίδρυμα για τα σαββατοκύριακα κ στις σχολικές γιορτές κ αργίες. Ονομάζεται πρόγραμμα εθελόντριας οικογενείας, όπου μπορεί κάποιος να φιλοξενήσει ένα παιδάκι για τα σαββατοκύριακα και τις γιορτές και το καλοκαίρι και αν δεν μπορεί να γυρίσει στην οικογένεια του να το υιοθετήσει.

Συνεντ: Θέλετε, δηλαδή, να υιοθετήσετε αυτό το παιδάκι, που τώρα φιλοξενείτε; -

Νίκη: ναι, έχουμε καταθέσει την αίτησή μας.

Συνεντ: Ενημερωθήκατε για την επιλογή αυτή από το κέντρο προστασίας παιδιού;

Νίκη: Όχι, από γνώστη μου.

Συνεντ: Γνωρίζετε κάποια κοινωνικά χαρακτηριστικά της βιολογικής μητέρας;

Νίκη: Όχι, δεν γνωρίζουμε τίποτα για την οικογένεια του παιδιού.

Συνεντ: Πόσων ετών ήταν το παιδάκι, όταν ήλθε στο σπίτι σας;

Νίκη: 19 μηνών.

Συνεντ: Πόσο καιρό το φιλοξενείτε;

Νίκη: Από τις 26 Νοεμβρίου 2016.

Συνεντ: Αντιμετωπίσατε κάποια προβλήματα προσαρμογής του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον;

Νίκη: όχι, κανένα απολύτως.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλείστε από τους φυσικούς γονείς;

Νίκη: Ναι, γιατί δεν ξέρουμε αν θα την πάρουμε τελικά ή όχι. Φοβόμαστε μήπως εμφανιστούν στο ίδρυμα κάποια στιγμή και την αναζητήσουν.

Συνεντ: και πόσο καιρό θα χρειαστεί να περιμένετε μέχρι να είναι το παιδάκι νομικά ελεύθερο και διαθέσιμο προς υιοθεσία; με άλλα λόγια πόσο καιρό θα περιμένετε μήπως εμφανιστούν οι φυσικοί γονείς;

Νίκη: όχι δεν ξέρουμε τίποτα ούτε για τους φυσικούς γονείς ούτε για τους λόγους που την άφησαν. Φυσικά δεν γνωρίζουμε αν και πότε θα εμφανιστούν κάποια στιγμή, που εύχομαι δηλαδή να μην την αναζητήσουν ποτέ.

Συνεντ: Έχετε αρωγή από τις κοινωνικές υπηρεσίες κατά την ανατροφή του παιδιού;

Νίκη: Ναι, ο ψυχολόγος και οι κοινωνικοί λειτουργοί του ιδρύματος, απαντούν σε όλες μας τις ερωτήσεις κ μας βοηθούν πολύ.

Συνεντ: Σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στο παιδί σας;

Νίκη: Ναι, φυσικά.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Νίκη: Φυσικά, δεν έχω καμία αντίρρηση

Συνεντ: Νιώθετε ανασφάλεια σε αυτό το ενδεχόμενο;

Νίκη: Ναι, νιώθω, όμως θα κάνω ό,τι μπορώ για να είναι ευτυχισμένο το παιδί μου με όποιο κόστος.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους κατά την γνώμη σας θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Νίκη: Να υπάρχει ένας κοινός φορέας σε όλη την Ελλάδα, που να διαχειρίζεται τα αιτήματα κ έτσι να γίνεται απευθείας το ταίριασμα των ζευγαριών με το παιδί. Επίσης να παίρνουν σύντομα την επιμέλεια από τους γονείς(στους 6 μήνες) κ να μην περιμένουν τόσα χρόνια τα παιδιά στα ιδρύματα.

Συνεντ: Θα ήθελα τώρα να σας ρωτήσω δύο ερωτήσεις σχετικά με τα ομόφυλα ζευγάρια. Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Νίκη: Φυσικά η αγάπη δεν έχει χρώμα και φύλο. Τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν με σταθερότητα κ αγαπημένο πού προέρχονται αυτά, είναι δευτερευούσης σημασίας.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Νίκη: Ναι, όλοι πρέπει να έχουν δικαίωμα δημιουργίας οικογενείας.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας.

Νίκη: Παρακαλώ.

8) ΑΓΑΠΗ

Αριθμός συνέντευξης: 8

Ημερομηνία: 25 Φεβρουαρίου 2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 120 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Νίκη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Νίκη: Ναι, ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αγάπη: Είμαι 37.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Αγάπη: Ναι, έχω τελειώσει την Νοσηλευτική.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Αγάπη: Ναι σε νοσοκομείο.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Αγάπη: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Αγάπη: Από το 2007, δηλαδή περίπου δεκαετία.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Αγάπη: Ο άνδρας μου είναι 42, με περνάει 5 χρόνια.

Συνεντ: Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Αγάπη: το 2008 ξεκινήσαμε, όταν ήμουν περίπου 29 ετών και ο σύζυγός μου 34. Βέβαια, από τότε που παντρευτήκαμε, προσπαθούσαμε να κάνουμε παιδί με ελεύθερες επαφές, αλλά από το 2008 αρχίσαμε να κάνουμε εξετάσεις, να μπαίνουμε σε κάποιο οικογενειακό προγραμματισμό. Μέχρι το 2009 παλεύαμε αλλά δεν καταφέραμε να μείνω καν έγκυος.

Συνεντ: Γνωρίζετε τον λόγο;

Αγάπη: Είχα πρόβλημα στην μήτρα, είχα ινομυωματική μήτρα και έκανα υστερεκτομή, δηλαδή ολική αφαίρεση. Επομένως, από το 2009 δεν μπορώ εκ των πραγμάτων να κάνω παιδιά.

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε, όταν κάνατε αυτήν την επέμβαση;

Αγάπη: Ήταν ο,τι πιο δύσκολο έχω κάνει στην ζωή μου, ήταν σαν να μου ξερίζωναν την γυναικεία μου φύση. Ήταν πολύ δύσκολα, δεν αισθανόμουν γυναίκα. Πήγα και σε ψυχολόγο, μόνη μου θα μου ήταν αδύνατο να το αντιμετωπίσω.

Συνεντ: Ναι, σας καταλαβαίνω. Λυπάμαι πολύ γι αυτό που σας συνέβη.

Αγάπη: Η επέμβαση, όμως, αυτή με έσπρωξε προς την υιοθεσία μια ώρα αρχύτερα. Έτσι κι αλλιώς η ιδέα της υιοθεσίας μου είχε καρφωθεί, όταν το 1999-2000 έκανα στο Αλεξάνδρας την πρακτική μου άσκηση στο τμήμα γυναικολογικό-μαιευτικό στην μονάδα νεογνών. Εκεί υπάρχουν παιδάκια, που τα εγκαταλείπουν οι μητέρες τους και

μένουν στο νοσοκομείο μέχρι την ηλικία των 8-9 μηνών, οπότε καταλήγουν στα ιδρύματα. Υπήρχαν μωρά με ηπατίτιδα C. Εγώ ήμουν υπεύθυνη για ένα αγοράκι, βέβαια και για άλλα μωράκια, αλλά αυτό το συμπαθούσα πολύ. Μου χαμογελούσε πολύ όταν με έβλεπε. Περνούσα πολλές ώρες μαζί του, το τσίζα, το έπλυνα, το φρόντιζα. Ήθελα πολύ να το υιοθετήσω παρόλο που ήμουν μικρή και ανύπαντρη. Εγώ προσωπικά δεν είχα πρόβλημα με αυτό. Ήθελα πολύ να το πάρω και ας μην είχα δουλειά σταθερή. Το είχα συζητήσει και με τους γονείς μου και ήταν σύμφωνοι. Θα με βοηθούσαν όλοι στην ανατροφή.

Συνεντ: Και τελικά τι συνέβη;

Αγάπη: μια μέρα πήγα στο νοσοκομείο και το μωρό έλειπε. Ρώτησα τι έγινε με το μωρό, πού πήγε και το μόνο που μου απάντησαν ήταν ότι έφυγε για το ίδρυμα. Διαμαρτυρήθηκα, ότι ήθελα να το υιοθετήσω και ότι οι νοσηλεύτριες το γνώριζαν αυτό, αλλά ο προϊστάμενος μού είπε, πως δεν πρέπει να δενόμαστε με τα μωρά, ότι όλα ακολουθούν το δρόμο τους, δηλαδή αν μέχρι αυτή την ηλικία των 9-10 μηνών δεν τα ζητήσουν οι γονείς του, πηγαίνουν στα ιδρύματα και μετά τα δίνουν σε οικογένεια.

Συνεντ: Εσείς κάνατε κάποια ενέργεια για να το υιοθετήσετε;

Αγάπη: Του είπα πως θέλω να το υιοθετήσω και μου απάντησε πως δεν είναι δική του δουλειά αυτή και να απευθυνθώ στο ίδρυμα. Πήγα στο ΜΗΤΕΡΑ και εκεί μου είπαν πως η υιοθεσία δεν είναι τόσο απλή, ότι χρειάζεται να πληρώ κάποιες προϋποθέσεις. Το ηλικιακό ήταν ένα μεγάλο θέμα, ήμουν τότε πολύ μικρή, αλλά όταν πρότεινα να το υιοθετήσουν οι γονείς μου μού είπαν, πως θα πρέπει να εξεταστεί η αίτησή τους και μετά να αποφανθούν. Δηλαδή μου είπαν να πάνε οι γονείς μου να καταθέσουν την αίτηση και μου τόνισαν το οικονομικό, περιουσιακό κομμάτι της υιοθεσίας.

Συνεντ: Δηλαδή τι σας είπαν;

Αγάπη: Μου είπαν πως πρέπει να έχουμε κάποιο ακίνητο να γράψουμε στο παιδί και μια καλή οικονομική κατάσταση. Πως αν δεν έχουμε ακίνητα, να μην καταθέσουμε την αίτηση, γιατί δεν θα προχωρήσει.

Συνεντ: Σας το είπαν τόσο κυνικά;

Αγάπη: Ναι, τόσο κυνικά. Βέβαια, όταν από το 2009 ξαναπήγα με τον σύζυγό μου να καταθέσουμε αίτηση υιοθεσίας, δεν έκαναν λόγο για ακίνητη περιουσία. Έλεγαν μόνο αν έχουμε χρήματα και σταθερή δουλειά. Εγώ εργάζομαι ως νοσοκόμα στον ιδιωτικό τομέα και ο σύζυγός μου στην οικοδομή. Δεν είναι τα σταθερά επαγγέλματα του δημοσίου με τα οποία δηλώνεις ένα υψηλό εκκαθαριστικό. Με το δικό μας

εκκαθαριστικό δεν θα μπορούσε να προχωρήσει η αίτηση. Και όταν είχαμε συγκεντρωθεί όλα τα ζευγάρια και περιμέναμε στην αίθουσα αναμονής με σειρά προτεραιότητας να μας καλέσουν, ήμασταν τέσσερα ζευγάρια, αν θυμάμαι καλά και συζητάγαμε για τις προϋποθέσεις δεν ξέρανε για τα ακίνητα που πρέπει να γράψεις στο παιδί. Και ερωτώ εγώ. Γιατί πρέπει να γράψω το ακίνητο με το ζόρι; Ναι να το γράψω, δεν λέω όχι, άλλωστε πού αλλού να το αφήσω το σπίτι μου αλλά γιατί με το ζόρι; Εγώ θέλω κάποια στιγμή στην ζωή μου να το γράψω, όχι άμεσα και αναγκαστικά. Δηλαδή οι άλλοι γονείς που έχουν βιολογικά παιδιά γράφουν τα ακίνητα στο παιδί τους με το που γεννηθεί; Εγώ δεν ξέρω κανέναν τέτοιο γονέα. Και αυτό τι σημαίνει; Ότι δεν το αγαπάει ή ότι θα το πετάξει; Και πού το συζητάγαμε το θέμα στα πηγαδάκια που κάναμε την ώρα της αναμονής και τα υπόλοιπα ζευγάρια την ίδια άποψη είχαν. Και επειδή εγώ ήμουν υποψιασμένη, όταν μας δέχτηκαν την τρίτη φορά, γιατί την πρώτη φορά δεν πρόλαβε να μας δει η κοινωνική λειτουργός και την δεύτερη έμεινε στη μέση η συζήτηση και την ρώτησα για τα ακίνητα, μούγκα. Κουβέντα δεν έλεγε. Απέφευγε να απαντήσει με γενικόλογα του τύπου ότι το παιδί θα πρέπει να έχει μία περιουσιακή κατάσταση καλύτερη από αυτή που έχει ήδη και ότι έτσι κι αλλιώς η περιουσία μας θα μεταβιβαστεί στο παιδί και κάτι τέτοια.

Συνεντ: Είπατε, ότι πήγατε στο ΜΗΤΕΡΑ τρεις φορές; Μπορείτε να το εξηγήσετε αυτό;

Αγάπη: Α, ναι. Το άλλο μεγάλο πρόβλημα του συστήματος της υιοθεσίας στην Ελλάδα είναι η απίστευτη γραφειοκρατία και η αδιαφορία από τους φορείς. Και τι εννοώ με αυτό: Για να πας να καταθέσεις μια αίτηση ή να ενημερωθείς για την υιοθεσία το ίδρυμα δέχεται τους ενδιαφερόμενους μια φορά τον μήνα. Για τόσο κόσμο μια φορά τον μήνα; Για το ΜΗΤΕΡΑ Αγίων Αναργύρων αν δεν κάνω λάθος δέχονται την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα από τις 11 έως την 1 και είναι διαθέσιμη μία μόνο κοινωνική λειτουργός για να εξυπηρετήσει τόσα ζευγάρια, που ενδιαφέρονται για υιοθεσία. Για την αναδοχή είναι την πρώτη Πέμπτη κάθε μήνα.. Όπως καταλαβαίνετε, πού να προλάβει. Δεν έχει και διάθεση τις περισσότερες φορές. Είναι απότομη και από τις τόσες φορές που τα έχει πει και ξαναπεί για τις προϋποθέσεις και τα δικαιολογητικά, δεν βγάζει καθόλου συναίσθημα. Εκείνο που τονίζει είναι το οικονομικό. Μπαίναμε με χαμόγελο, όταν ερχόταν επιτέλους η σειρά μας και βγαίναμε μουτρωμένοι. Απελπισμένοι δηλαδή, ότι αποκλείεται να τα καταφέρουμε αν πρώτον και κύριον δεν διαθέτουμε περιουσία και εισόδημα.

Συνεντ: Εσείς τελικά υποβάλατε τον φάκελο με τα δικαιολογητικά;

Αγάπη: Ναι γιατί δεν είχα άλλη επιλογή. Εγώ δεν μπορώ να τεκνοποιήσω, δεν έχω καμία ελπίδα. Τι να κάνω, λοιπόν; Κατέθεσα τον φάκελο με όλα τα προαπαιτούμενα.

Συνεντ: Και τι έγινε μετά;

Αγάπη: Μας τηλεφώνησαν μία μέρα ότι την τάδε του μηνός θα δεχτούμε επίσκεψη από την κοινωνική λειτουργό σχετικά με την αίτηση υιοθεσίας που είχαμε κάνει. Και ήρθε την συμφωνημένη μέρα, για να ελέγξει το σπίτι, όπου μένουμε, να δει εμάς πώς λειτουργούμε ως ζευγάρι, πώς συμπεριφέρεται ο ένας στον άλλον, μας έκανε πάρα πολλές ερωτήσεις για όλα, επιθεώρησε τον χώρο μας και γενικά έμεινε πολλή ώρα μαζί μας.

Συνεντ: Εσείς αισθανθήκατε άβολα ή αμήχανα;

Αγάπη: Ναι, ήταν το όλο κλίμα κάπως επιβαρυνμένο. Και αυτή η επίβλεψη μάς δημιουργούσε λίγο εκνευρισμό, μάλλον νευρικότητα. Αλλά νομίζω ότι τα πήγαμε καλά. Απαντούσαμε στις ερωτήσεις με ευγένεια, ήμασταν συνεργάσιμοι, περιποιητικοί και γενικώς προσπαθούσαμε να ήμαστε οι εαυτοί μας, να ήμαστε φυσικοί.

Συνεντ: Οι ερωτήσεις σας φάνηκαν αδιάκριτες; Ότι παραβιάζουν την ιδιωτική σας ζωή;

Αγάπη: Εννοείται ότι αυτό συμβαίνει. Όμως ξέρετε κάτι, αυτό δεν το θεωρώ αρνητικό. Προσπαθεί να δει αν είναι σωστό το περιβάλλον, στο οποίο θα μεγαλώσει το παιδί. Αν είμαστε ικανοί να του προσφέρουμε αγάπη, κατανόηση, ζεστασιά. Σε αυτό το σημείο καμία αντίρρηση.

Συνεντ: Πού, λοιπόν, εσείς έχετε αντίρρηση;

Αγάπη: Στο ότι πρέπει να είσαι πλούσιος για να υιοθετήσεις ένα παιδί, λες και οι πλούσιοι έχουν οπωσδήποτε αγάπη να προσφέρουν στα παιδιά. Δε λέω, να μην έχεις και να το θρέψεις, αλλά τις βασικές ανάγκες του έχεις να τις καλύψεις. Δε λέω, δηλαδή, ότι από αυτό το παιδί θα στερήσω πράγματα, αλλά δεν μπορώ να το ζήσω μέσα στην πολυτέλεια. Είναι, όμως, αυτό το ζητούμενο; Και κάτι άλλο που με ενοχλεί. Μας ρώτησαν στο ΜΗΤΕΡΑ που πήγαμε και το εξής: Γιατί δεν παίρνετε ένα παιδί από τους πολέμους ή ένα παιδί ΑΜΕΑ. Μα πώς να πάρω ένα τέτοιο παιδί, όταν εγώ δεν ξέρω πώς να το στηρίξω και να του σταθώ; Ξέρω περίπτωση ζευγαριού που μετά από επιμονή των κοινωνικών λειτουργών πήρε ένα παιδάκι ΑΜΕΑ, το έχουν υιοθετήσει εδώ και 7-8 χρόνια και αντιμετωπίζουν συνέχεια προβλήματα και δεν ξέρουν πώς να φερθούν οι άνθρωποι και πώς να τα βγάλουν πέρα. Και δεν έχουν καμία βοήθεια από πουθενά ούτε και από τον φορέα, που τον υιοθέτησαν. Γιατί το να

σηκώσεις το τηλέφωνο και να ρωτήσεις πώς πάει το παιδί δεν είναι αυτό βοήθεια. Οι άνθρωποι αυτοί τρέχουν όλη μέρα στους γιατρούς και δεν έχουν και λεφτά πια να ξοδέψουν. Αυτά τα παιδιά γιατί δεν τα προωθούν στους πλούσιους, αλλά οι ευκατάστατοι παίρνουν τα υγιή; Δεν αρνούμαι, δηλαδή, να υιοθετήσω ένα παιδί με κάποιο μη ιάσιμο πρόβλημα ή με τραυματική εμπειρία και ψυχολογικά προβλήματα, όμως αναρωτιέμαι θα έχω αρκετή δύναμη να αντέξω αυτή την κατάσταση; Γιατί, λοιπόν, σε αυτές τις περιπτώσεις δεν εξετάζουν εξονυχιστικά τα ζευγάρια, αλλά σε ένα εξάμηνο έχεις πάρει κιόλας το παιδί;

Συνεντ: Παρά τις όποιες αντιρρήσεις σας σχετικά με το σύστημα της κρατικής υιοθεσίας, εσείς έχετε υποβάλει αίτηση υιοθεσίας για παιδάκι από ίδρυμα;

Αγάπη: Ναι.

Συνεντ: Δεν επιλέξατε, θέλω να πω, την ιδιωτική υιοθεσία;

Αγάπη: όταν δεν μπορείς να κάνεις παιδί, υπάρχουν δύο λύσεις: ή να κάνεις αίτηση σε κρατικό φορέα και να υποστείς όλη αυτή την ταλαιπωρία και την αναμονή 4-5 ετών ή να βρεις μόνος σου ένα μωρό και να υιοθετήσεις. Στην περίπτωση αυτή η ταλαιπωρία είναι διαφορετική. Ή είσαι τυχερός κ υιοθετείς από το κοντινό σου οικογενειακό, φιλικό ή κοινωνικό περιβάλλον ή μπλέκεις με κυκλώματα, δίνεις από 10 χιλιάδες μέχρι 20 χιλιάδες και σου βρίσκουνε αυτοί. Μπορεί κ να βρεις κ με 5-6 χιλιάδες αλλά συνήθως η ταρίφα είναι πιο υψηλή.

Συνεντ: Εσείς έχετε ίδια πείρα;

Αγάπη: Ξέρω δύο φίλες μου που υιοθέτησαν με αυτόν τον τρόπο.

Συνεντ: πώς εντόπισαν το παιδί;

Αγάπη: Δεν το βρήκαν αυτές, αλλά ο σύνδεσμος, ο μεσολαβητής.

Συνεντ: τι ιδιότητα έχει ο μεσολαβητής;

Αγάπη: εννοείτε, αν κατάλαβα καλά, ποιο είναι το επάγγελμά του;

Συνεντ: ναι.

Αγάπη: στην περίπτωση της μια φίλης μου ήταν ο γυναικολόγος της. Δηλαδή ήξερε ότι η φίλη μου έχει πρόβλημα στειρότητας, οπότε της είπε πως μόλις βρει κάποια κοπέλα, που δεν θέλει το παιδί και θέλει να κάνει έκτρωση, θα της προτείνει να μην το ρίξει και μόλις γεννηθεί να της τα δώσει.

Συνεντ: έτσι έγινε;

Αγάπη: ναι.

Συνεντ: υπήρξε χρηματικό αντάλλαγμα;

Αγάπη: Δεν ξέρω, ξέρω μόνο πως πλήρωσε τα νοσήλια, τα έξοδα τοκετού, την αμοιβή του γιατρού. Και να έδωσε κάτι, δεν θα το παραδεχόταν από φόβο. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται.

Συνεντ: η άλλη σας φίλη πώς υιοθέτησε το παιδάκι της;

Αγάπη: αυτή ήθελε να υιοθετήσει από ορφανοτροφείο του εξωτερικού, κάπως έμαθαν ότι ενδιαφέρεται να υιοθετήσει και την πήρε τηλέφωνο κάποιος, που έλεγε πως ήταν ο θεϊός του μωρού που θα γεννηθεί. Κανόνισαν να ρθει εδώ η μητέρα να γεννήσει, της έδωσε το μωρό, υπέγραψαν και το πληρεξούσιο στον συμβολαιογράφο και έφυγε η μητέρα. Τον σύνδεσμο τον είδε μια φορά. Ούτε στοιχεία κράτησε ούτε τίποτα. Άγχος πολύ μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία και να γίνει το μωρό επίσημα με την βούλα του νόμου δικό της. Άκουγε ειδήσεις ότι συνέλαβαν κύκλωμα υιοθεσίας και αρρώσταινε. Φοβόταν μην δει στις ειδήσεις και το δικό της όνομα. Φυσικά μην της πάρουν και το παιδί.

Συνεντ: εσείς δεν θέλατε να υιοθετήσετε με αυτόν τον τρόπο;

Αγάπη: όχι εγώ τα φοβάμαι όλα αυτά, δεν θέλω να μπλέξω. Α πα πα, με τίποτα. Θέλει γερά νεύρα.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα ευδοκιμήσει η αίτησή σας;

Αγάπη: δεν ξέρω, το ελπίζω. Σίγουρα υπάρχουν πολλά ζευγάρια, που περιμένουν, όπως κι εγώ.

Συνεντ: φοβάστε κάποιο από τα δικαιολογητικά που έχετε υποβάλει; Ότι ενδεχομένως να επιβαρύνει αρνητικά την υπόθεσή σας;

Αγάπη: Αν φοβάμαι κάτι αυτό είναι το εκκαθαριστικό και ότι δεν έχω μεγάλη περιουσία. Ίσως ακόμη ότι είμαστε απλοί, λαϊκοί άνθρωποι.

Συνεντ: Πόσος χρόνος έχει παρέλθει από την υποβολή της αίτησής σας;

Αγάπη: Περίπου ένας χρόνος.

Συνεντ: Έχετε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Αγάπη: Εμείς θέλουμε ένα μωράκι να υιοθετήσουμε, δεν μας πειράζει αν έχει κάποια προβλήματα υγείας αρκεί να είναι αντιμετωπίσιμα.

Συνεντ: Όταν λέτε μωράκι, μέχρι πόσων ετών ή μηνών θα θέλατε να είναι;

Αγάπη: Δεν θέλω να είναι πολύ μεγάλο, δηλαδή το ανώτερο μέχρι ενάμιση ετών, όχι παραπάνω. Γιατί φανταστείτε ένα μεγάλο παιδί με εμπειρίες από το ίδρυμα, από την ζωή του με τους φυσικούς γονείς, εγώ σας λέω σαν νοσηλεύτρια, δεν είναι εύκολο να προσαρμοστεί ούτε αυτό ούτε οι θετοί γονείς. Θα έχει ξεσπάσματα ή θα είναι

κλειστό, εσωστρεφές. Δεν ξέρω με τρομάζουν αυτές οι καταστάσεις. Δεν είναι εύκολο δηλαδή να βάλεις όρια, το παιδί να πειθαρχήσει και να γίνει η σχέση αυτή λειτουργική.

Συνεντ: Στο ενδεχόμενο της αναδοχής είστε θετική;

Αγάπη: Διατηρώ και εκεί επιφυλάξεις, γιατί η αναδοχή μπορεί να εξελιχθεί σε υιοθεσία μπορεί και όχι. Κανείς δεν σου εγγυάται τίποτα. Δηλαδή να έχω στο σπίτι μου ένα παιδί, που ανήκει σε μια άλλη οικογένεια, το γνωρίζει αυτό το παιδί και εμείς πρέπει να δεθούμε, αλλά κάποια στιγμή μπορεί να ρθει η μητέρα του παιδιού και να το διεκδικήσει νόμιμα. Ξέρω, ότι στην αναδοχή σου δίνουν και ένα επίδομα σαν να προσέχεις νυχθημερόν ένα παιδάκι. Νομίζω, ότι δεν πρέπει να παίζει κανείς με ανθρώπινες ζωές. Εκείνο που εγώ θεωρώ αναγκαίο είναι ο θεσμός της υιοθεσίας να γίνει πιο ευέλικτος και να μην είναι τόσο αυστηρός μόνο στα κρατικά ιδρύματα.

Συνεντ: Από την εμπειρία σας ως νοσηλεύτρια και ως εργαζόμενη για μικρό χρονικό διάστημα στο Αλεξάνδρας για ποιο λόγο πιστεύετε, ότι εγκαταλείπονται σήμερα τα παιδιά;

Αγάπη: Σας είπα ότι στο Αλεξάνδρα είδα παιδάκια με ηπατίτιδα C, με αναπηρίες, με σύνδρομο ντάουν. Κάποιες μητέρες εγκατέλειπαν τα παιδιά τους επειδή ήταν χρήστριες τοξικών ουσιών και δεν είχαν έλεγαν να τα μεγαλώσουν. Όταν, όμως, τους έλεγε ότι υπάρχουν φορείς, που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην ανατροφή και η πρόνοια, εκείνες πάλι δεν πείθονταν. Έκαναν ένα παιδί και θέλανε να συνεχίσουν την ζωή τους σαν να μη συνέβη τίποτα. Έρχονται, τα γεννάνε τα παιδιά και τα παρατάνε. Μια ωραία και εύκολη υιοθεσία είναι να έχεις έναν φίλο γιατρό, που εργάζεται εκεί, να σε ειδοποιήσει και να πείσει ταυτόχρονα την μάνα να παραχωρήσει την επιμέλεια του παιδιού σε αυτή που θα υποδείξει ο γιατρός. Οπότε έτσι το παίρνεις το παιδί από την γέννησή του, υπογράφει και το πληρεξούσιο στον συμβολαιογράφο και τελειώνει η υπόθεση. Έζησα εκεί μία περίπτωση, που αυτή που υιοθέτησε δούλευε στο νοσοκομείο, πληροφορήθηκε ότι η μάνα δεν θέλει το παιδί και με την βοήθεια του γιατρού, την έπεισαν να το δώσει για υιοθεσία σε εκείνη, υπέγραψαν και το πληρεξούσιο ότι δεν μπορεί να μεγαλώσει το παιδί και παραχωρεί την επιμέλεια στην άλλη γυναίκα και ότι δεν θα παρασταθεί στο δικαστήριο για την υιοθεσία και όλα καλά.

Συνεντ: Ξέρετε από πού ήταν η μητέρα και για ποιο λόγο δεν ήθελε να κρατήσει το παιδί;

Αγάπη: Η μάνα ήταν από Αλβανία, 19-20 χρονών τότε. Δεν ήταν παντρεμένη, αλλά είχε κάποιο σύντροφο και τσακωθήκανε και αυτός την παράτησε και αυτή δεν το ήθελε το παιδί.

Συνεντ: γνωρίζετε το φύλο του παιδιού;

Αγάπη: Είναι κορίτσι και τώρα είναι 12 ετών.

Συνεντ: το κορίτσι αυτό γνωρίζει ότι είναι υιοθετημένο;

Αγάπη: ναι, ξέρει τα πάντα.

Συνεντ: Μήπως γνωρίζετε, αν έχει εκδηλώσει κάποια διάθεση να αναζητήσει τους φυσικούς της γονείς;

Αγάπη: Προς το παρόν, δεν έχει δείξει τέτοια πρόθεση. Δεν θέλει καθόλου να βρει τους φυσικούς της γονείς. Δε ξέρω στο μέλλον τι θα κάνει. Τώρα πάντως είναι αρνητική.

Συνεντ: Πώς λοιπόν, εσείς κρίνετε το σύστημα της υιοθεσίας στην Ελλάδα;

ΑγΑΠΗ: Θεωρώ, ότι είναι παλιακό, ό,τι ίσχυε πριν από 60-70 χρόνια, εξακολουθεί να ισχύει και σήμερα, μόνο οι πλούσιοι υιοθετούν, ενώ οι φτωχοί μένουν στην απέξω. Αν είσαι ευκατάστατος θα την βρεις την άκρη, θα γίνεις γονιός με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Θα κάνεις τις εξωσωματικές σου, θα κάνεις τα χειρουργεία σου, θα επιχειρήσεις καμιά 10αριά φορές ώσπου να πετύχεις την εγκυμοσύνη, μπορεί να βρεις και καμιά παρένθετη μητέρα να στο κυοφορήσει. Εμένα αυτό μου το είχε προτείνει ο γιατρός μου. Να πάρουμε δανεικά ωάρια, να τα γονιμοποιήσουμε με το σπέρμα του άνδρα μου και να μας τα κυοφορήσει η παρένθετη. Αν έχεις λεφτά όλα γίνονται.

Συνεντ: Και εσείς τι απαντήσατε, όταν σας πρότεινε αυτή την λύση ο γιατρός;

Αγάπη: Εγώ του είπα, πως δεν είμαι πλούσια και δεν αντέχει η τσέπη μου για τέτοιες λύσεις. Και ότι προτιμώ να υιοθετήσω. Και τότε βέβαια ο γιατρός γέλασε, με ειρωνεύτηκε και μου είπε καλά τότε είναι που δεν ξέρεις καθόλου τι παιδί θα πάρεις και αν θα πάρεις ποτέ. Καταλάβατε τι συμβαίνει; Μια ολόκληρη επιχείρηση εμπορίας γεννητικού υλικού και εμβρύων έχει στηθεί πάνω στις ατέλειες του συστήματος της υιοθεσίας. Γιατί αν μπορούσε κάποιος να υιοθετήσει ένα παιδί δεν θα χρειαζόταν να κάνει 10 -15 εξωσωματικές με δανεικά ωάρια, δανεικό σπέρμα, δανεικά έμβρυα, δανεικές μητρες, θα πήγαινε και θα υιοθετήσουμε ένα παιδάκι και θα έκανε και μία πράξη αγάπης. Τώρα, όμως, αν πεις στον γιατρό, ότι προτιμάς την υιοθεσία, θα σε κοροϊδέψει και από πάνω.

Συνεντ: Ξέρετε, αν τα μόνα άτομα (άτομα, που αιτούνται υιοθεσία κατά μόνος-ατομική υιοθεσία) μπορούν να υιοθετούν μόνο παιδιά με μειονεξία; Παιδιά δηλαδή που δεν θα υιοθετούνταν από παντρεμένα ζευγάρια;

Αγάπη: Ναι, ισχύει. Γιατί μόλις πας σε ρωτάνε αν είσαι παντρεμένος, αν είσαι άγαμος και ανάλογα σου λένε. Προσπαθούν πάντως να προωθήσουν τα παιδιά ΑΜΕΑ, λέγοντας ότι μέσα σε έξι μήνες θα το έχεις πάρει το παιδί αν είναι αλλοδαπό, αν είναι μεγάλο, αν οι γονείς του ήταν χρήστες ουσιών, αν έχει κάποιο πρόβλημα. Τις περισσότερες φορές τα ζευγάρια αρνούνται, ενώ ένας άγαμος ξέροντας ότι δεν μπορεί να υιοθετήσει κάποιο άλλο παιδάκι, πείθεται πιο εύκολα.

Συνεντ: Εσείς σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα γι' αυτή την οδό;

Αγάπη: Το έψαξα λίγο μόνη μου, αλλά και εκεί είναι χίλια μύρια τα προβλήματα, θέλει λεφτά να δώσεις στο κράτος που θα πάρεις το παιδάκι, πήγαινε έλα εκεί και εμείς ούτε λεφτά έχουμε ούτε χρόνο για ταξίδια.

Συνεντ: Σε περίπτωση που υιοθετήσετε ένα παιδάκι, σκέφτεστε να του πείτε ότι είναι υιοθετημένο;

Αγάπη: Ναι, βέβαια, δεν θα του αποκρύψω τίποτα. Και πώς ένιωθα θα του πω πριν το αποκτήσω και πώς ένιωθα μετά. Να ξέρει πόσο πολύτιμο ήταν για μένα. Ότι δεν ήρθε από λάθος, αλλά από επιλογή.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλείστε από τους φυσικούς γονείς;

Αγάπη: πάντα θα έχω πιστεύω ένα άγχος, δεν μπορεί κανένας θετός γονιός να το αποφύγω αυτό.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Αγάπη: Ναι, θα το βοηθήσω, δεν θα είμαι χαρούμενη, αλλά θα του έδωνα πιστεύω όποιες πληροφορίες είχα.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους κατά την γνώμη σας θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Αγάπη: Να γίνουν πιο απλά τα πράγματα, να μην βλέπουν οι κοινωνικοί λειτουργοί μια φορά τον μήνα τρεις ώρες του ενδιαφερόμενους, να μην μας αντιμετωπίζουν με αναλγησία, είμαστε άνθρωποι ταλαιπωρημένοι και απελπισμένοι, δεν μπορούν όλα να κρίνονται από το εισόδημα και την ακίνητη περιουσία, είμαστε και εμείς άνθρωποι. Και κάτι άλλο, η κοινωνική υπηρεσία να κάνει καλά την δουλειά της όχι μόνο πριν την υιοθεσία, αλλά και μετά, να έρχονται και να βλέπουν πώς ζει το παιδί και πώς μπορεί να βελτιωθεί η σχέση μέσα στο σπίτι. Η δουλειά τους δεν τελειώνει

με την κοινωνική έκθεση. Και αυτό μονάχα είναι ικανό να σε βάλει σε σκέψεις: Πώς είναι δυνατόν να κρίνουν τα πάντα τόσο σχολαστικά πριν δώσουν το παιδί και άμα τελικά το δώσουν να το αφήνουν στην τύχη του; Και γιατί στην ιδιωτική υιοθεσία δεν κρίνουν εξίσου σχολαστικά; Μήπως, λέω μήπως, γιατί στην ιδιωτική υιοθεσία δεν απαιτείται ο αριθμός των παιδιών στο ίδρυμα, τον οποίο θέλουν να τον κρατάνε υψηλό;

Συνεντ: Πιστεύετε, ότι σκόπιμα το σύστημα κρατικής υιοθεσίας είναι τόσο αυστηρό;

Αγάπη: Ναι, αλλιώς δεν δικαιολογείται με τίποτα η τόση γραφειοκρατία. Θέλουν να έχουν ένα σταθερό αριθμό παιδιών, διότι είναι δημόσιος φορέας και αυτοί που εργάζονται εκεί είναι δημόσιοι υπάλληλοι και για να συνεχίσει να λειτουργεί αυτό το ίδρυμα από τον προϋπολογισμό του κράτους, θα πρέπει να έχει παιδιά, τουλάχιστον 100 με 150 παιδιά σε κάθε ίδρυμα.

Συνεντ: Τώρα θα σας ρωτήσω και κάτι άλλο. Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Αγάπη: Ναι, το πιστεύω ακράδαντα. Υπάρχουν πατέρες και μητέρες με κεφαλαία γράμματα. Που έχουν αγάπη να δώσουν στα παιδιά και προσοχή και φροντίδα, πολύ περισσότερη από αυτή που δίνουν οι δήθεν γονείς, οι βιολογικοί, οι ετερόφυλοι και οι παντρεμένοι.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Αγάπη: Ναι, γιατί όχι; Κινδυνεύουν τα παιδιά δηλαδή από τους ομοφυλόφιλους γονείς τους; Εγώ πιστεύω, ότι η ομοφυλοφιλία είναι γονιδιακή και όχι επίκτητη. Αρά δεν υπάρχει πρόβλημα ως προς αυτό. Και αν ήταν για να υιοθετήσουν ένα παιδάκι, που δεν προσελκύει ενδιαφέρον, είμαι σίγουρη ότι θα το έδιναν. Τα παιδιά, όμως, χρειάζονται αγάπη. Και αν θα του προσφέρεις αγάπη ή όχι θα πρέπει να είναι ζητούμενο και όχι εικαζόμενο με βάση την περιουσιακή κατάσταση, τα ακίνητα που θα του γράμεις, τα λεφτά που θα του δώσεις. Να έρχονται οι κοινωνικοί λειτουργοί και να κάνουν έρευνα πριν και μετά την υιοθεσία. Να έρχονται ξαφνικές επισκέψεις, να ρωτάνε τον κοινωνικό περίγυρο, να βλέπουν και να ακούν. Έτσι θα γίνουν καλές υιοθεσίες, αν αυτό θέλουν για το καλό του παιδιού. Όχι να το εκμεταλλεύονται κρατώντας το στο ίδρυμα. Έτσι πιστεύω εγώ.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Αγάπη: Και εγώ.

9) ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αριθμός συνέντευξης: 9

Ημερομηνία: 02-03-2017

Τόπος: Χαλκίδα

Διάρκεια: 120 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ελευθερία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Ελευθερία: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ελευθερία: Είμαι 34.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ελευθερία: Ναι. Έχω βγάλει την επαγγελματική σχολή Κομμωτικής.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Ελευθερία: Εργαζόμουν μέχρι πέρυσι. Τώρα είμαι στο ταμείο ανεργίας. Μόνο σε σπίτια πάω, αν θέλει κανείς κούρεμα, χτένισμα.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Ελευθερία: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Ελευθερία: Από το 2007.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;

Ελευθερία: Ο σύζυγός μου είναι 38. Με περνάει δηλαδή 4 χρόνια.

Συνεντ: Εργάζεται ο σύζυγός σας;

Ελευθερία: Ναι, είναι υδραυλικός.

Συνεντ: Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Ελευθερία: Από τότε που παντρευτήκαμε θέλαμε να αποκτήσουμε παιδί. Και επειδή ήμασταν μικροί δεν μπορούσαμε να φανταστούμε, ότι μπορεί και να είχαμε πρόβλημα. Όταν τον πρώτο μήνα προσπαθειών, δεν έμεινα έγκυος, απογοητεύτηκα πολύ. Όταν ούτε μετά από 5-6 μήνες, δεν είχα καταφέρει να μείνω έγκυος, δεν μπορούσα άλλο να περιμένω και πήγα σε γυναικολόγο. Κάναμε όλες τις εξετάσεις, αλλά δεν μας βρήκε τίποτα. Και γι αυτό μας είπε να κάνουμε σπερματέγχυση και ότι

σίγουρα θα πετύχαινε. Τελικά κάναμε τέσσερις σπερματεγχύσεις, αλλά καμία δεν πέτυχε. Μεγάλη απογοήτευση. Τότε μού είπε να κάνουμε εξωσωματική, γιατί τα ποσοστά επιτυχίας είναι πολύ πιο υψηλά.

Συνεντ: Πότε κάνατε την εξωσωματική;

Ελευθερία: Μέσα στο 2008, σάς είπα, δεν ήθελα να χάνω ούτε στιγμή, έτσι πίστευα, πώς όλα είναι στο χέρι μας. Τότε κιόλας δουλεύαμε και οι δύο και είχαμε κάποια χρήματα στην άκρη για ώρα ανάγκης. Και να που ήρθε η ανάγκη από εκεί που δεν το περιμέναμε.

Συνεντ: Τελικά προσχωρήσατε σε εξωσωματική γονιμοποίηση;

Ελευθερία: Ναι, αλλά ούτε τότε πέτυχε, δηλαδή πέτυχε, αλλά απέβαλα μετά από δύο εβδομάδες.

Συνεντ: Πώς νιώσατε;

Ελευθερία: Πάρα πολύ χάλια ήμουν. Γιατί τα χρήματά μας είχαν τελειώσει, δεν είχαμε άλλα λεφτά για να προσπαθήσουμε και ο γιατρός επέμεινε να ξανακάνουμε μια δοκιμή. Το είχε πάλι σχεδόν βέβαιο ότι θα έμεινα έγκυος και αυτή την φορά θα πήγαιναν όλα καλά.

Συνεντ: Ξαναπροσπαθήσατε;

Ελευθερία: Όχι, δεν είχαμε λεφτά. Και αυτό ήταν το πιο άσχημο, γιατί αυτός ο γιατρός μάς πατούσε εκεί που πονούσαμε. Μας πίεζε να ξανακάνουμε εξωσωματική γιατί έλεγε πως ήταν βέβαιο το αποτέλεσμα αυτή την φορά. Όμως την προηγούμενη φορά είχαμε δώσει πέντε χιλιάδες ευρώ και δεν είχαμε θετική εξέλιξη. Συν τα 2.000 ευρώ για τις τέσσερις σπερματεγχύσεις.

Συνεντ: Από το 2008 επομένως δεν ξαναπροσπαθήσατε;

Ελευθερία: τα οικονομικά μας μάς επέτρεπαν να κάνω μόνο κάποιες εξετάσεις, να επισκέπτομαι άλλους γιατρούς και να κάνω κάποιες θεραπείες με φάρμακα. Μέχρι εκεί, δεν μπορούσαμε να ανταπεξέλθουμε οικονομικά σε μια πιο επιθετική μέθοδο, όπως την εξωσωματική.

Συνεντ: Το γεγονός, ότι εσείς δεν είχατε την οικονομική δυνατότητα να ξαναπροσπαθήσετε για άλλη μια φορά με εξωσωματική γονιμοποίηση πώς σας έκανε να αισθανθείτε;

Ελευθερία: Πάρα πολύ άσχημα. Εκείνο το διάστημα μάλιστα έμεινε έγκυος με την πρώτη φορά η αδελφή μου η μικρή φυσιολογικά και εγώ δεν μπορούσα να χαρώ με την χαρά της. Ένιωθα απίστευτη ζήλια, μέσα μου ίσως παρακαλούσα να χάσει το παιδί, όπως το έχασα και εγώ. Άλλο που τώρα την αγαπάω την μικρή σαν να είναι

δικό μου παιδί και την έχω βαπτίσει. Ένιωθα πολύ αδικημένη, γιατί και ο αδελφός μου έχει δύο παιδιά και η αδελφή μου είναι ξανά έγκυος και τώρα γεννάει. Γιατί εγώ να θέλω και να μην μπορώ; Γιατί να δουλεύω συνέχεια και να μην μπορώ να πάρω τίποτα για μένα αλλά όλα τα λεφτά μας να τα δίνουμε στους γιατρούς για κάτι που έρχεται φυσιολογικά; Με αυτά τα λεφτά σχεδίαζα να πάρω στο μωρό μου ρουχαλάκια, κρεβατάκι, καροτσάκι, να πληρώσω για τον τοκετό. Τελικά, όλα πήγαν χαμένα. Είχα πέσει σε μεγάλη κατάθλιψη εκείνο το διάστημα.

Συνεντ: Στο διάστημα αυτό είχατε σκεφτεί την υιοθεσία; Πώς προέκυψε η επιλογή της υιοθεσίας;

Ελευθερία: Αφού δεν είχαμε την οικονομική δυνατότητα να κάνουμε εξωσωματική και αφού παιδί δεν ερχόταν, σκεφτήκαμε την υιοθεσία. Από το 2012 άρχισα να ψάχνω στο ΜΗΤΕΡΑ.

Συνεντ: οι γονείς πώς αντέδρασαν σε αυτή σας την επιλογή;

Ελευθερία: Οι δικοί μου γονείς έχουν πεθάνει, γι αυτό δεν είχαμε οικονομική βοήθεια από τους δικούς μου συγγενείς. Τα αδέρφια μου με είχαν βοηθήσει στην πρώτη εξωσωματική, δεν είχαν άλλα λεφτά να μου δανείσουν. Έτσι το δέχτηκαν πολύ καλά το θέμα της υιοθεσίας. Όμως οι γονείς του συζύγου μου, που έχουν παλιά μυαλά και ζουν σε χωριό, είχαν πρόβλημα από την εξωσωματική. Ένιωθαν μεγάλη ντροπή και μάς έλεγαν να μην το λέμε πουθενά. Φοβόντουσαν μην μας πούνε στο χωριό στείρους. Πολύ παλιά μυαλά, σας λέω. Στην υιοθεσία δεν ήταν καθόλου χαρούμενοι. Άρχισαν να μας λένε και πού ξέρουμε τους γονείς του και δεν ξέρουμε τι θα μας βγει και μετά άρχισαν τα παραδείγματα, ότι οι τάδε είχαν υιοθετήσει ένα παιδί και τους έφαγε όλη την περιουσία και τους πήγε τους γονείς στο ίδρυμα κοκ. Μετά από λίγο καιρό, όμως, άρχισε να το δέχεται και να μας λέει η πεθερά μου να βρούμε ένα βρέφος και όχι μεγάλο παιδί από ιδρύματα.

Συνεντ: Τελικά τι έγινε με την προσπάθεια υιοθεσίας από το ΜΗΤΕΡΑ;

Ελευθερία: Η πρώτη κίνηση, που έκανα, επειδή μένω Χαλκίδα, ήταν να τηλεφωνήσω στο ίδρυμα και να ρωτήσω πότε είναι η μηνιαία ενημερωτική συγκέντρωση των ενδιαφερομένων και μου απάντησαν την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα. Πήγα, λοιπόν, εκεί, αλλά απογοητεύτηκα. Ενώ ήταν ευγενικές οι κοινωνικές λειτουργοί, τουλάχιστον στο τηλέφωνο, όταν κανονίσαμε την ημέρα και πήγα, μου είπαν, ότι αν δεν έχεις σπίτι στο όνομά σου και δεν χρωστάς πουθενά, δεν χρειάζεται καν να κάνεις την αίτηση. Σου το κόβουν από την αρχή. Θα πρέπει, δηλαδή, να έχεις ένα σπίτι στο όνομά σου, το οποίο μετά θα το μεταβιβάσεις στο παιδί, να έχεις ένα μεγάλο

χρηματικό ποσό στην άκρη, καλά να είσαι υγιής σωματικά και πνευματικά, να έχεις καθαρό ποινικό μητρώο, να είσαι παντρεμένος, όλα αυτά, που τελοσπάντων τα έχουν τα περισσότερα ζευγάρια. Όμως όταν μου είπε για το μεγάλο χρηματικό ποσό και μηδενικές οφειλές, εκεί δαγκώθηκα. Υπάρχει άνθρωπος σήμερα που να μην χρωστά πουθενά; Τουλάχιστον εγώ δεν μπορώ να ανταποκριθώ σε αυτά τα κριτήρια.

Συνεντ: Σας είπαν, ότι θα χρειαστεί να περιμένετε αρκετό καιρό;

Ελευθερία: Ναι, μου είπαν, ότι η διαδικασία από την στιγμή της αίτησης μπορεί να πάρει μέχρι έξι χρόνια, αλλά να σας πω, εγώ δεν στάθηκα εκεί. Από την στιγμή που υπήρχε θέμα με το οικονομικό και ένα έτος να κρατούσε, εμένα, που είμαι αυτή την στιγμή και άνεργη, δεν θα με εγκρίνανε.

Συνεντ: Τι κάνατε, λοιπόν, στη συνέχεια;

Ελευθερία: Αρχισα να το ψάχνω με τις ιδιωτικές υιοθεσίες. Εκεί άπαξ και βρεις το παιδί, θα σε εγκρίνουν.

Συνεντ: Εσείς καταφέρατε να εντοπίσετε κάποια γυναίκα, που να μην επιθυμεί να κρατήσει το παιδί της;

Ελευθερία: Ναι, ήταν μια γνωστή μου, που είχε τρία παιδιά και τα είχε παρατήσει και αυτά και τον σύζυγό της και είχε φύγει με κάποιον άλλο. Τα παιδιά αυτά τα είχε πάρει το Χαμόγελο του Παιδιού και μετά είχαν πάει στα χωριά SOS. Μετά αυτή ξαναέκανε άλλα δύο παιδιά, που και αυτά τα πήρε το ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ. Εγώ πήγα να της πω, ότι θέλω να τα υιοθετήσω και αυτή δεν είχε καμία αντίρρηση, αλλά ήδη ο άντρας της είχε ειδοποιήσει το Χαμόγελο και έτσι δεν πρόλαβα.

Συνεντ: Πόσων ετών ήταν αυτά που θέλατε να υιοθετήσετε;

Ελευθερία: Ήταν δίδυμα και ήταν 7-8 μηνών, ίσως και μικρότερα, δεν είχε ούτε γάλα να τα ταΐσει. Της δίναμε εμείς όλοι οι συντοπίτες της χρήματα, αλλά ο άντρας της δεν άντεχε άλλο αυτή την κατάσταση και κάλεσε το Χαμόγελο.

Συνεντ: Εσείς πώς νιώσατε όταν καταλάβατε, ότι η μητέρα ήταν πρόθυμη να συναινέσει στην υιοθεσία, αλλά τα παιδιά είχαν δοθεί ήδη στο Χαμόγελο του Παιδιού;

Ελευθερία: Ένωσα, όπως όταν απέβαλα. Συνεχώς το σκέφτομαι και λέω, αν πήγαινα νωρίτερα, τώρα θα είχα δύο παιδιά. Δεν μπορώ να το δεχτώ.

Συνεντ: Εσείς έχετε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Ελευθερία: Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να μεγαλώσω ένα παιδί, που δεν είναι υγιές, που έχει ως πούμε κάποια ψυχοκινητικά προβλήματα ή κάποια πνευματικά

προβλήματα. Γιατί δεν έχω την οικονομική άνεση, ούτε και τις αντοχές να τρέχω, ούτε και να πληρώνω γιατρούς για περίθαλψη. Έχω αγάπη να προσφέρω και να καλύψω κάποιες βασικές ανάγκες, που έχουν όλα τα παιδιά. Ούτε και η αδελφή μου είναι πλούσια, αλλά τώρα θα έχει δύο παιδιά. Τα βγάζει πέρα με στερήσεις. Στα παιδάκια, όμως, που έχουν κάποια προβλήματα, δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Θέλει ιδιαίτερη ψυχική και σωματική και οικονομική δύναμη για να μπορέσεις να τα βγάλεις πέρα και εγώ δεν είμαι σίγουρη, ότι την έχω.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα γι' αυτή την οδό; Σας ανέφεραν κάποια εμπόδια και γι' αυτή την επιλογή;

Ελευθερία: Ξέρω πως και αυτή η περίπτωση δεν είναι απλή και ότι πρέπει να δώσεις λεφτά, για να μπορέσεις να υιοθετήσεις. Οπότε και η πόρτα αυτή είναι κλειστή για εμάς. Μόνο αν μπορέσουμε να βρούμε κάποιο παιδάκι εμείς, τότε μόνο θα καταφέρουμε να υιοθετήσουμε.

Συνεντ: Το ενδεχόμενο της αναδοχής παιδιού το έχετε σκεφτεί;

Ελευθερία: Όχι, δεν ξέρουμε τίποτα γι' αυτό, ούτε και μας έχει μιλήσει κανείς.

Συνεντ: Να φιλοξενήσετε δηλαδή ένα παιδάκι για κάποιο χρονικό διάστημα και αν το αναζητήσουν οι γονείς του να το επιστρέψετε, διαφορετικά να το κρατήσετε.

Συνεντ: Δεν ξέρω, να το δούμε και αυτό. Εγώ βασικά θα προτιμούσα να πάρουμε ένα μωράκι, όχι πολύ μεγάλο παιδί. Εντάξει μεγαλώνω, ή καλύτερα βοηθάω στο μέγαλωμα των ανιψιών μου, αλλά εντάξει δεν ξέρω και πολλά πράγματα. Θέλω να τα μάθω από την αρχή. Όχι να βρεθώ με ένα παιδί 3-4 ετών και να μην ξέρω πώς να φερθώ. Το ότι μπορεί να ρθουν οι γονείς και να το θέλουν πίσω και δεν είναι και ό,τι πιο ευχάριστο για ανθρώπους, που δεν έχουν παιδιά και το βλέπουν σα δικό τους.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλείστε από τους φυσικούς γονείς;

Ελευθερία: ναι, νομίζω, πως είναι ανθρώπινο. Αυτό, όμως, δε σημαίνει, ότι θα απέκρυπτα, ότι δεν είναι δικό μου παιδί. Έτσι κι αλλιώς όταν προχωράς στην υιοθεσία έχεις πολλούς φόβους, που πρέπει να αντιμετωπίσεις. Αν δεν είσαι έτοιμος, τότε η υιοθεσία δεν είναι η κατάλληλη λύση για σένα.

Συνεντ: Ποιους φόβους νιώθετε εσείς;

Ελευθερία: Κυρίως αφορούν το παιδί, αν θα είναι υγιές, αν θα έχουμε μια καλή σχέση, το γεγονός, ότι δεν ξέρω τίποτα για αυτό με φοβίζει, για τους γονείς του, για το παρελθόν των γονέων του, όλα είναι ένα γρίφος. Αν θα μπορέσω να ανταποκριθώ εγώ καλά ως μάνα.

Συνεντ: Σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στο παιδί σας;

Ελευθερία: Ναι, εννοείται.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Ελευθερία: Ναι

Συνεντ: Νιώθετε ανασφάλεια σε αυτό το ενδεχόμενο;

Ελευθερία: Ναι, νιώθω, όπως νιώθω ανασφάλεια για το αν τελικά θα αποκτήσω παιδί.

Τι να πω, το παιδί είναι ένα ρίσκο, είτε είναι βιολογικό είτε υιοθετημένο.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους κατά την γνώμη σας θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Ελευθερία: Θεωρώ, ότι οι διαδικασίες πρέπει να γίνουν πιο απλές και σύντομες. Και φυσικά πιστεύω, πως οι υπεύθυνοι του ιδρύματος πρέπει να βοηθάνε τα ζευγάρια στην ανατροφή, όχι να τα δίνουν, όποτε τα δώσουν και να τα αφήνουν στην τύχη τους.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Ελευθερία: Ναι, εξάλλου υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που ήδη μεγαλώνουν παιδιά. Και πολλοί επώνυμοι, δεν πηγαίνει η πρόνοια ή ο εισαγγελέας να τους τα πάρει. Άρα ναι, είναι ικανά.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Ελευθερία: Ναι, γιατί όχι; Αφού ήδη μεγαλώνουν παιδιά. Από τη στιγμή που υπάρχουν ζευγάρια κανονικά, που κακοποιούν τα παιδιά τους, που τα βασανίζουν ποιος μπορεί να κατηγορήσει τα ομόφυλα;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Ελευθερία: Παρακαλώ.

10) ΣΟΦΙΑ

Αριθμός συνέντευξης: 10

Ημερομηνία: 15-03-2017

Τόπος: Λάρισα

Διάρκεια: 130 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Σοφία: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Σοφία: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Σοφία: Είμαι 67 ετών.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Σοφία: Όχι, έχω τελειώσει το Δημοτικό.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Σοφία: Εργαζόμουν παλιά, είχαμε με τον σύζυγό μου κατάστημα πώλησης έτοιμων ενδυμάτων. Τώρα είμαι συνταξιούχος, όπως και ο σύζυγός μου.

Συνεντ: Οπότε είστε παντρεμένη, έτσι;

Σοφία: Ναι. Από το 1972, 45 χρόνια.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;

Σοφία: Και ο σύζυγός μου είναι 67 ετών.

Συνεντ: Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Σοφία: Από 20 ετών, όμως δεν κατάφερα ποτέ να μείνω έγκυος και να κάνω μωρό.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν καταφέρατε να αποκτήσετε παιδί;

Σοφία: Είχα πρόβλημα στις σάλπιγγες, είχα υδροσάλπιγγες, μεγάλο πρόβλημα εκείνη την εποχή. Έκανα χειρουργεία, ξανά χειρουργεία, ξανά χειρουργεία, με σακατέψανε οι γιατροί και παιδί δεν έκανα. Με τα σημερινά δεδομένα, πιθανόν να μην είναι τόσο μεγάλο πρόβλημα, με την εξωσωματική θα έκανα παιδί, αλλά για εκείνη την εποχή, δεν υπήρχε τέτοια δυνατότητα. Οπότε δεν είχαμε άλλη επιλογή και αφού καταταλαιπωρήθηκα με τους γιατρούς και τις επεμβάσεις και πάλι δεν έκανα παιδί, το σκεφτήκαμε με τον σύζυγό μου και πήγαμε και καταθέσαμε αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ.

Συνεντ: Θυμάστε πότε έγινε αυτό;

Σοφία: Ήμασταν γύρω στα 36, όταν αρχίσαμε να πηγαينوερχόμαστε στο ίδρυμα και συγκεντρώνουμε όλα τα έγγραφα και υποβάλαμε την αίτηση κάπου το 1986-1987.

Συνεντ: Αποταθήκατε κατευθείαν σε δημόσιο ίδρυμα έτσι; Δεν επιλέξατε δηλαδή την ιδιωτική υιοθεσία.

Σοφία: Ναι, τότε δεν γινόταν εκείνο το όργιο με τις ιδιωτικές υιοθεσίες, εμείς δεν ξέραμε και καμιά μητέρα να δίνει το παιδί της, οπότε πήγαμε στο ίδρυμα.

Συνεντ: Πώς νιώθατε με την προοπτική της υιοθεσίας;

Σοφία: Είχαμε αγωνία να πάρουμε στα χέρια μας το παιδάκι μας και από την άλλη νιώθαμε, ότι παλεύαμε να αποκτήσουμε ένα παιδί. Όπως όλα αυτά τα χρόνια που

πήγαν χαμένα με τις τόσες αποτυχίες. Τώρα ξέραμε πως κάποια στιγμή θα αποκτήσουμε το παιδάκι μας και ήμασταν πολύ ανυπόμονοι να το πάρουμε στα χέρια μας και να του δώσουμε όλη την αγάπη μας.

Συνεντ: Πώς ένιωθε το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον με αυτή την επιλογή; (ήταν υποστηρικτικό ή αρνητικό;)

Σοφία: Το συγγενικό μας περιβάλλον είχε μόνο τα καλύτερα λόγια να μας πει. Από τη στιγμή που δεν έκανα παιδιά και δεν υπήρχε και κάποια άλλη δυνατότητα, ή θα έμεινα χωρίς παιδιά ή θα υιοθετούσα. Δηλαδή πρέπει να κρίνουμε με τα δεδομένα εκείνης της εποχής.

Συνεντ: Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Σοφία: ε,ναι, όπως όλοι οι γονείς θέλαμε ένα παιδάκι υγιές και μικρό σε ηλικία. Και αν έχει κάποιο πρόβλημα να είναι αντιμετωπίσιμο, να μην είναι κάτι σοβαρό. Ως προς το φύλο δεν είχαμε πρόβλημα.

Συνεντ: Ποια ήταν η διαδικασία, που ακολουθήσατε, προκειμένου να υποβάλετε αίτημα υιοθεσίας στο ΜΗΤΕΡΑ και πώς ολοκληρώθηκε;

Σοφία: Κάναμε την αίτηση και περιμέναμε. Στα 40 μας έγινε η υιοθεσία και πήραμε το κοριτσάκι μας στο σπίτι. Βέβαια, αυτά τα χρόνια δεν πέρασαν χωρίς να γίνεται τίποτα. Είχαμε πολλές συχνές επισκέψεις από τις κοινωνικές λειτουργούς, πήραν όλο το ιστορικό μας, τι πρόβλημα είχαμε και δεν κάναμε παιδί, τι περιουσιακά στοιχεία είχαμε, τι εισόδημα, τι ακίνητα, πόσα λεφτά βγάξαμε από την επιχείρησή μας. Κι ύστερα εκτός από την συνέντευξη που έκαναν σε εμάς και ήρθαν στο σπίτι μας, πήγαν στο σπίτι και πήραν συνέντευξη από την αδελφή μου, την συνυφάδα μου, τους γονείς μου, τα πεθερικά μου, από όλο δηλαδή το στενό μας περιβάλλον, για να πάρουν πληροφορίες για εμάς και για να δουν αν πραγματικά το θέλουμε εμείς το παιδί και οι άμεσοι συγγενείς μας. Τέσσερα χρόνια κράτησε όλη αυτή η διαδικασία, πιο εντατικά δηλαδή το τελευταίο εξάμηνο, στα 3,5 χρόνια.

Συνεντ: Λόγω των πολλών συνεντεύξεων αισθανθήκατε, ότι η κοινωνική έρευνα παραβιάζει τη ζωή σας;

Σοφία: Εντάξει, εκείνο το διάστημα είχαμε στρεσαριστεί λίγο, έπρεπε να δεχόμαστε τις επισκέψεις των κοινωνικών λειτουργών πολλές φορές, αλλά και αυτοί την δουλειά τους κάνανε, γιατί θέλανε να δώσουν το παιδί σε μια οικογένεια, που θα το μεγαλώσει με αγάπη, αν πραγματικά θα το αγαπάνε οι γονείς, οι παππούδες και οι συγγενείς.

Συνεντ: Πώς ήταν η στάση των κοινωνικών λειτουργών απέναντί σας;

Σοφία: Ήταν πολύ ευγενικές, τις θυμάμαι με συμπάθεια. Ήταν πολύ γλυκές γυναίκες.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική επιφάνεια (ή η πολιτική δύναμη) των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;

Σοφία: Ναι, ναι σίγουρα. Μας ρωτούσαν εμείς τι έχουμε και αν μπορούμε να το ζήσουμε. Όχι παράλογα, όμως. Εγώ δηλαδή είχα ένα διαμέρισμα στο όνομά μου εδώ στην Λάρισα, ένα εξοχικό, δύο οικόπεδα, τα έσοδα από την επιχείρησή μας. Πολύ σωστά κατά την γνώμη μου τα έψαχναν αυτά για να πάει το παιδί σε κάποιο σπίτι σωστό, που να έχει να το θρέψει και να του αφήσει αύριο μεθαύριο μία περιουσία, να μην ζει μέσα στην φτώχεια. Να μπορέσει να το σπουδάσει, να το βοηθήσει επαγγελματικά. Δεν το θεωρώ δηλαδή κακό. Πιο πολύ, όμως, νοιάζονταν να δουν αν το αγαπάς, όχι τόσο αν έχεις καμιά τεράστια περιουσία να του δώσεις. Σε ψυχολογούν για ποιο λόγο θες να υιοθετήσεις το παιδί. Έχουν ψυχολόγους και ειδικούς και ξέρουν αυτοί πότε λες ψέματα και δεν το αγαπάς το παιδί.

Συνεντ: τελικά πώς ολοκληρώθηκε η υιοθεσία;

Σοφία: Ε, αφού τέλειωσαν οι συνεντεύξεις και είχαν έτοιμο τον φάκελό μας, μας φώναξαν να δούμε το κοριτσάκι μας. Πηγαίναμε πολλές φορές στα σπιτάκια του ΜΗΤΕΡΑ για να βλέπουμε το κοριτσάκι μας και να γνωριστούμε.

Συνεντ: Θυμάστε πόσο καιρό;

Σοφία: Πάνω από 15 ημέρες, γιατί είχε και κάποιο πρόβλημα με το αναπνευστικό του και έπρεπε να το παρακολουθούν οι γιατροί.

Συνεντ: Τι πρόβλημα ήταν αυτό;

Σοφία: Είχε μπουκωμα, αλλά πιο σοβαρό από ίωση. Μας είπαν, ότι πήραμε το μωρό να το πάμε στο νοσοκομείο, αλλά η νονά της, που είναι και γιατρός, μας είπε πως καλύτερα ήταν να το κρατήσουμε σπίτι και να έρχεται αυτή να το παρακολουθεί. Θυμάμαι, πως βράζαμε συνέχεια ευκάλυπτο στο δωμάτιό της, για να αναπνέει. Και έτσι σιγά σιγά της πέρασε.

Συνεντ Πόσων ετών ήταν το παιδάκι σας, όταν το πήρατε σπίτι;

Σοφία: Ήταν ενός έτους.

Συνεντ: Ήταν εύκολη η προσαρμογή;

Σοφία: Ναι, δεν δυσκολευτήκαμε ιδιαίτερα, είχαμε και στήριξη από την νονά της, τους συγγενείς μας, τους γονείς μας, την αδελφή μου, που είχε και αυτή παιδιά.

Γενικά, όλα τα προβλήματα τα αντιμετωπίζαμε με αγάπη.

Συνεντ: Γνωρίζετε κάποια κοινωνικά χαρακτηριστικά της βιολογικής μητέρας; Ποιο είναι το προφίλ της (ηλικία, οικονομική και οικογενειακή κατάσταση, μορφωτικό επίπεδο, λόγοι που έθεσε το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας).

Σοφία: Ξέραμε, ότι ήταν άγαμη, Ελληνίδα και ότι κράτησε το παιδί μέχρι να γίνει ένα έτος, αλλά μετά δεν μπορούσε να το μεγαλώσει και το άφησε στο ίδρυμα. Για αυτό είχε και πρόβλημα με το αναπνευστικό της λόγω των δύσκολων συνθηκών διαβίωσης. Ίσως να περίμενε να την παντρευτεί ο πατέρας του παιδιού και αυτός δεν την παντρεύτηκε; Δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πως ήταν πολύ φτωχή και δεν μπορούσε να το μεγαλώσει το παιδί της.

Συνεντ: Πόσο χρόνο χρειάστηκε για να γίνει επίσημα το παιδί δικό σας;

Σοφία: Αν δεν κάνω λάθος, την ίδια χρονιά. Το 1991.

Συνεντ: Είχατε βοήθεια από τις κοινωνικές λειτουργούς του ιδρύματος μετά την υιοθεσία;

Σοφία: όχι, δεν θυμάμαι. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι μας είχαν συμβουλέψει να μιλήσουμε κατευθείαν στο παιδί ότι είναι υιοθετημένο. Ότι αυτό είναι το καλύτερο για εκείνο.

Συνεντ: Εσείς ακολουθήσατε την συμβουλή αυτή; Μιλήσατε κατευθείαν στο παιδί σας σχετικά με την υιοθεσία;

Σοφία: Ναι, βέβαια, δεν της έκρυψα ποτέ τίποτα. Το ήξερε από την πρώτη μέρα που την πήρα, της έλεγα σαν παραμυθάκι, ότι πήγαμε και την πήραμε από αυτά τα σπιτάκια του ΜΗΤΕΡΑ και πηγαίναμε πολλές φορές εκεί, για να τα δει. Της δείξαμε και ποιο ήταν το δωμάτιό της. Και έχω φυλάξει ακόμη και τα ρούχα, που φόραγε όταν την πήραμε. Δεν είχαμε κανένα κόμπλεξ, ούτε αντιμετωπίσαμε και κάποιο ρατσισμό ή αρνητικά σχόλια.

Συνεντ: Δεν είχε όνομα έτσι; Όταν την υιοθετήσατε.

Σοφία: όχι εμείς της δώσαμε το όνομα της μητέρας μου και την βάπτισε η καλύτερή μου φίλη, που είναι γιατρός, όπως σας είπα.

Συνεντ: Είχατε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας;

Σοφία: όχι, ποτέ. Και η κόρη μου το έλεγε στο σχολείο, ότι είναι υιοθετημένη και δεν είχε κάποιο πρόβλημα. Και στο πανεπιστήμιο και τώρα ακόμη. Μην σας πω, ότι είναι περήφανη γι αυτό.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι τώρα η κόρη σας;

Σοφία: 27 ετών.

Συνεντ: Σας ζήτησε να μάθει για τους φυσικούς της γονείς;

Σοφία: Ναι

Συνεντ: Εσείς την βοηθήσατε;

Σοφία: Ε, βέβαια, τι το παιδί μου δεν θα βοηθούσα.

Συνεντ: Τους εντοπίσατε εύκολα;

Σοφία: Βασικά εμείς ξεκινήσαμε να ψάχνουμε αρχικά για ένα αγοράκι, που είχε φυσική μητέρα, τον αδελφό της Μαρίας μας δηλαδή. Πήγαμε στο ίδρυμα να δούμε αν όντως ισχύει αυτή η πληροφορία, αλλά δεν καταφέραμε τίποτα, γιατί να υπήρχε αυτό το μωράκι, δεν υιοθετήθηκε από το ίδρυμα. Το έδωσε η μάνα του με ιδιωτική υιοθεσία και έτσι δεν υπήρχαν στοιχεία στο ίδρυμα. Την μητέρα την βρήκαμε πολύ εύκολα. Η Μαρία την συνάντησε μια δυο φορές αλλά πολύ τυπικές οι σχέσεις. Ψυχρές. Πώς να σας πω. Της είπε κιόλας, ότι ο φυσικός της πατέρας αυτοκτόνησε. Η κόρη μου δεν θέλει να αναπτύξει σχέσεις. Γνώρισε την αδελφή της, την οποία την έκανε η φυσική της μητέρα 4-5 χρόνια αργότερα από την Μαρία, παντρεύτηκε έναν μεγάλο σε ηλικία κύριο και έκανε αυτήν την κόρη, που τώρα σπουδάζει κάπου, σε μια πόλη της Ελλάδας. Η Μαρία την κάλεσε να ρθει και στο σπίτι μας και στο εξοχικό μας, πιο πολύ από ευγένεια. Με ρώτησε μετά: «Μαμά έκανα καλά; Δεν σε πείραξε δηλαδή, ε;». Και της είπα «τι λες παιδί μου, όποτε θέλει το κορίτσι ας ρθει». Αλλά εντάξει μέχρι τώρα δεν υπάρχει δέσιμο. Για το αγοράκι δεν μάθαμε τίποτα από την μητέρα, δεν μου είπε κάτι η Μαρία δηλαδή.

Συνεντ: Θεωρείτε, ότι ο θεσμός της υιοθεσίας λειτουργεί σωστά στην Ελλάδα;

Σοφία: Ναι. Το μόνο πρόβλημα που υπάρχει είναι με την καθυστέρηση. Να εγώ πήρα την Μαρία 40 ετών, μετά από 4 χρόνια παρακολούθησης και συνεντεύξεων. Είναι πολλά τα χρόνια, όταν είσαι ήδη μεγάλος.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Σοφία: Νομίζω, πως θα βοηθούσε, αν υπήρχε και άλλο προσωπικό και αν γινόταν κέντρα όχι μόνο στην Αθήνα και ένα στην Θεσσαλονίκη, αλλά και σε άλλες πόλεις. Δηλαδή εμείς τότε που πηγαίναμε να γνωριστούμε με την Μαρία, ήταν πολύ δύσκολα, γιατί για πάνω από 20 ημέρες πηγαίνοερχόμασταν Λάρισα- Αθήνα για να δούμε το μωρό. Κάποιες μέρες διανυκτερεύαμε και εκεί γιατί πηγαίναμε στο ίδρυμα και 2 φορές την ημέρα. Ήμασταν μακριά και είχαμε και το κατάστημα και έπρεπε κάπου να βρίσκουμε να το αφήνουμε. Δεν ήταν εύκολο, αλλά πώς να διαμαρτυρηθείς γι αυτό; Θα μας έλεγαν πως το παιδί μας θα πάρουμε, όχι ένα σακί πατάτες. Παρολ' αυτά θεωρώ πως πρέπει να υπάρξουν και άλλα ιδρύματα σε άλλες πόλεις, ούτως ώστε

να τρέχουν πιο γρήγορα οι διαδικασίες. Και να υπάρχει και πιο μεγάλος έλεγχος στις υιοθεσίες.

Συνεντ: Θα σας ρωτήσω τώρα και κάτι άλλο: Σχετικά με την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών θα ήθελα να μου πείτε την γνώμη σας.

Σοφία: Ε, εμένα δεν μου αρέσουν αυτά τα πράγματα.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Σοφία: όχι, με τίποτα. Δεν θεωρώ, ότι μπορούν να αναθρέψουν σωστά τα παιδιά και να τα μεγαλώσουν με αρχές, ηθικές, χριστιανικές. Δεν μου αρέσει ένα παιδί να μεγαλώνει με δύο μπαμπάδες ή δύο μαμάδες. Και πώς δηλαδή; Θα είναι περήφανο γι αυτό;

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Σοφία: Αυτό κι αν είναι παράλογο. Το ακούω να συζητιέται και στην τηλεόραση και δεν με βρίσκει καθόλου σύμφωνη. Η Μαρία μου δηλαδή να έχει δύο μπαμπάδες, γίνονται τα πράγματα αυτά; Και πώς θα νιώθει αυτό το παιδί;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Ελπίζω να μην σας κούρασα.

Σοφία: Παρακαλώ.

11) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Αριθμός συνέντευξης: 11

Ημερομηνία: 26-03-2017

Τόπος: Ήπειρος

Διάρκεια: 115

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Αναστασία: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Αναστασία: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αναστ.: Είμαι σαράντα εννιά.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Αναστ: Ναι, έχω πανεπιστημιακές σπουδές και είμαι διδάκτορας.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Αναστ.: Ναι, στον δημόσιο τομέα.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Αναστ.: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Αναστ.: Σχεδόν 12, για την ακρίβεια 11,5.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;

Αναστ.: Ο σύζυγός μου είναι 54, έχουμε δηλαδή πέντε χρόνια διαφορά.

Συνεντ: Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Αναστ.: Αρκετά χρόνια και πριν από το γάμο, γιατί μέναμε μαζί από το 2003.

Συνεντ: Για πόσο χρονικό διάστημα προσπαθούσατε;

Αναστ.: Από το 2003 περίπου έως και το 2011. Δηλαδή γύρω στα οκτώ χρόνια.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν καταφέρατε να αποκτήσετε παιδί;

Αναστ.: Έμεινα έγκυος, αλλά δεν μπορούσα να κρατήσω το κύημα. Είχα αρκετές βιοχημικές κυήσεις και τρεις παλίνδρομες. Κάναμε όλες τις εξετάσεις και καρυότυπο και θρομβολογίας συν τις αιματολογικές, γενικά όλες τις ενδεικνυόμενες, αλλά δεν έδειξαν κάτι το παθολογικό. Γι αυτό προχωρήσαμε σε εξωσωματική με την επιλογή άριστων ως επί το πλείστον βλαστοκυστών ή με τις λιγότερες ατέλειες.

Συνεντ: Πότε προχωρήσατε στην πρώτη σας εξωσωματική γονιμοποίηση;

Αναστ.: Γύρω στο 2005.

Συνεντ: Ποια ήταν η έκβαση;

Αναστ.: Έμεινα έγκυος αλλά απέβαλα μετά από δύο βδομάδες.

Συνεντ: Συνεχίσατε τις προσπάθειες;

Αναστ.: Ναι έκανα στο σύνολο καμιά δεκαριά εξωσωματικές, αλλά είχα πολλαπλές αποβολές. Σχεδόν σε όλες πλην τριών αν δεν κάνω λάθος είχα θετική χοριακή αλλά μετά από λίγο η κύηση αυτή οδηγούνταν σε αποβολή.

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε γι' αυτό;

Αναστασία: Ε, εντάξει, είναι τραυματικό. Και πόσο μάλλον σε εμένα που η θετική χοριακή ουσιαστικά δηλαδή η επιβεβαίωση της εγκυμοσύνης δεν ήταν μία ευχάριστη αγγελία. Στο άκουσμα, δηλαδή, ότι ήμουν έγκυος είχα ανάμεικτα συναισθήματα, γιατί ήξερα ότι μπορεί και να μην προχωρήσει. Νιώθω, ότι όλα αυτά τα χρόνια των προσπαθειών ήταν σαν να είχα μπει σε κατάψυξη, σαν όλη μου η ζωή να είχε σταματήσει. Όλοι αυτοί οι μήνες των εξωσωματικών, των ορμονικών θεραπειών, της

ωοληγίας, της εμβρυαμεταφοράς, της κρυοσυντήρησης βλαστοκυστών, της αναμονής, της θετικής χοριακής και εν συνεχεία της αποβολής με έκαναν να νιώθω, ότι δεν είμαι άνθρωπος, ότι είμαι μία μηχανή. Και ότι όλα γίνονταν μάταια, τελικά.

Συνεντ.: Πότε και γιατί αποφασίσατε, ότι ήταν καιρός να σταματήσετε τις προσπάθειες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Αναστ.: Λόγω ηλικίας δεν είχε πια νόημα. Είχαμε καταστραφεί και οικονομικά. Δεν μπορούσαμε να αντέξουμε ούτε οικονομικά ούτε ψυχικά. Δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε στην ζωή μας, όσο ήμασταν σιδηροδέσμοι των εξωσωματικών. Είχα φτάσει 42-43 και δεν είχα κάνει σχεδόν τίποτα πλην των προσπαθειών τεκνοποίησης. Δεν ήθελα πια να βλέπω γιατρούς, ιατρικά εργαλεία και μόνιτορς. Δεν ήθελα πια να με βλέπουν, ούτε και να με αγγίζουν.

Συνεντ.: Δεν σας είπε όμως ο γιατρός, ότι πρέπει να σταματήσετε τις προσπάθειες;

Αναστ.: Όχι, βέβαια. Ο γιατρός σε παροτρύνει να συνεχίσεις για οικονομικούς λόγους, παρόλο που οι πιθανότητες λόγω ηλικίας μπορεί να είναι πολύ μικρές. Ένιωθα σαν ποντίκι εργαστηρίου, σαν πειραματόζωο, ο γιατρός έλεγε κάθε φορά «πάμε και βλέπουμε», χωρίς εγγύηση για το αποτέλεσμα. Και για δανεισμό ωαρίων έκανε λόγο. Το χειρότερο σενάριο κάθε γυναίκας, για τον εξωσωματιστή, όμως, είναι κάτι το φυσιολογικό, είναι ένας άσος ακόμη στο μανίκι για θετικό αποτέλεσμα. Μου μιλούσε με παραδείγματα για να με πείσει, ότι η τάδε δεν μπορούσε να τεκνοποιήσει ή δεν προχωρούσε η εγκυμοσύνη, έβαλε ωάρια 23χρονης και σήμερα έκανε εξέταση πρώτης χοριακής και τιμή 600 και ότι σίγουρα τα έχουμε τα δίδυμα.

Συνεντ.: Εσείς δεν θέλατε να δοκιμάσετε αυτήν την μέθοδο;

Αναστ.: Όχι, δεν ήθελα πια. Προτιμούσα την υιοθεσία. Έτσι κι αλλιώς κατά το ήμισυ θα ήταν ένα ξένο παιδί, καμία δηλαδή διαφορά από το θετό και αυτό στην περίπτωση, που όλα πήγαιναν καλά. Και αυτό δεν μπορούσε να μου το διαβεβαιώσει ο γιατρός. Γιατί εγώ είχα πρόβλημα κυοφορίας, μπορεί το κύημα να ήταν ασθενές γι' αυτό και αποβαλλόταν, μπορεί όμως να είχα και κάποιο άλλο πρόβλημα ανατομικό για παράδειγμα και δεν μπορούσε να κυοφορήσω. Αυτό ο εξωσωματιστής δεν μου το είχε προσδιορίσει. Ακόμη, λοιπόν, και αν έμενα έγκυος, υπήρχε η πιθανότητα της αποβολής λόγω του ιστορικού μου με τις καθ' έξιν αποβολές. Συν τοις άλλοις, η προσπάθεια αυτή με ξένα ωάρια ήταν πολύ κοστοβόρα και εγώ πλέον δεν ήθελα να με αντιμετωπίζουν σαν πορτοφόλι. Όλες αυτές οι προσπάθειες έχουν επίπτωση στον ψυχισμό του ζευγαριού και αφήνουν πληγές.

Συνεντ: Στο διάστημα αυτό των προσπαθειών με μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής είχατε σκεφτεί την υιοθεσία;

Αναστ.: Ναι, εμάς μας ενδιέφερε να αποκτήσουμε παιδί με οποιοδήποτε τρόπο. Δεν θέλαμε να είναι αναγκαστικά βιολογικό μας παιδί.

Συνεντ: Πώς νιώθατε, όμως, με την προοπτική της υιοθεσίας; Είχατε ενδοιασμούς;

Αναστ: Ναι, είχαμε ενδοιασμούς και ανησυχίες, αν θα είναι υγιές το παιδί, αν θα μπορέσει να προσαρμοστεί με εμάς και εμείς με αυτό. Είχαμε ανησυχίες και με την γραφειοκρατία και την πολυετή αναμονή, όλα αυτά μας φόβιζαν.

Συνεντ: Το γνωστοποιήσατε στο άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον ότι σκέφτεστε να υιοθετήσετε ένα παιδάκι;

Αναστ: Ναι το είπαμε μόνο στους γονείς μας και σε πολύ κοντινούς μας φίλους.

Συνεντ: Πώς αντέδρασαν;

Αναστ: Με συναισθήματα χαράς, ήταν πολύ θετικοί. Εμείς μόνο φοβόμασταν λιγάκι.

Συνεντ: Παρά τις ανησυχίες σας, όμως, κάνατε κάποια κίνηση προκειμένου να υιοθετήσετε ένα παιδάκι;

Αναστ: Ναι, το 2011 κλείσαμε ραντεβού στο ΜΗΤΕΡΑ για να ενημερωθούμε σχετικά με τις δυνατότητες και την διαδικασία υιοθεσίας. Όμως, από την πρώτη στιγμή απογοητευτήκαμε. Η αναμονή είναι τουλάχιστον πενταετής, όπως μας είπαν. Αυτό μας πτόησε παρά πολύ και λόγω της κρίσης και της αβεβαιότητας ως προς τις συνθήκες της ζωής μας σε πέντε έτη, αποφασίσαμε εκείνη την στιγμή να μην κάνουμε κάποια επιπλέον ενέργεια σε κρατικό φορέα. Τώρα, βέβαια, το μετανιώσαμε και έχουμε ήδη κλείσει ραντεβού στον Άγιο Στυλιανό για την 1^η Μαΐου.

Συνεντ: Σας πληροφόρησαν, ότι θα έχετε πενταετή αναμονή; Είχατε θέσει κάποια κριτήρια ως προς το παιδί;

Αναστ: Ε, ναι, θέλουμε να είναι βρέφος και να μην έχει κάποια ιατρικά προβλήματα.

Συνεντ: Επιδιώξατε να υιοθετήσετε διά της ιδιωτικής οδού;

Αναστ: Ναι, μάθαμε πως τα πράγματα είναι πιο απλά στην ιδιωτική υιοθεσία και ότι μπορεί να βρούμε υιοθετήσουμε από γιατρούς, νοσοκομεία κλπ.

Συνεντ: Και τι συνέβη;

Αναστ: Προέκυψε περίπτωση σε νοσοκομείο να γεννήσει άγαμη μητέρα το παιδί και να μην το θέλει. Ενημερωθήκαμε εμείς και τρέξαμε κατευθείαν να ρθούμε σε επαφή με την μητέρα, αλλά είχε εξαφανιστεί. Βάλαμε μέχρι και ντετέκτιβ να την βρει, αλλά δυστυχώς δεν μπορέσαμε.

Συνεντ: Πώς δηλαδή εξαφανίστηκε; Μέσα από το νοσοκομείο, όπου νοσηλευόταν στο μαιευτικό τμήμα;

Αναστ: Ναι, προφανώς ντύθηκε και βγήκε έξω. Δεν την αντιλήφθηκε κανείς. Εμείς πήγαμε στο νοσοκομείο την επόμενη της γέννας. Και δεν μπορέσαμε να την βρούμε. Προφανώς, δηλώνουν ψευδή στοιχεία κατά την εισαγωγή τους, δηλαδή λένε το όνομα μίας γνωστής τους. Γιατί με αυτό το όνομα εγκύου είχαν δηλωθεί και άλλες γέννες. Έτσι μας είπε, δηλαδή ο ιδιωτικός ερευνητής, που διορίσαμε. Αυτό μάς συνέβη δύο φορές από το 2011.

Συνεντ: Υπήρξε δηλαδή και άλλη περίπτωση ανεπιθύμητου παιδιού και δεν προλάβετε να ρθείτε σε επικοινωνία με την φυσική μητέρα για να σας παραχωρήσει την γονική μέριμνα μέχρι να γίνει το δικαστήριο της υιοθεσίας;

Αναστ: Ναι και χωρίς την βιολογική μητέρα δεν μπορεί να γίνει τίποτα ιδιωτικά.

Συνεντ: ξέρετε πού πήγαν αυτά τα παιδάκια;

Αναστ: όχι δεν ξέρω, αλλά φαντάζομαι στο ΜΗΤΕΡΑ.

Συνεντ: ποιος σας πληροφόρησε για την μητέρα που δεν επιθυμεί να κρατήσει το παιδί της;

Αναστ: Έεεε, διέρρευσε μέσα από το νοσοκομείο.

Συνεντ: Γιατρός από το νοσοκομείο σας ενημέρωσε;

Αναστ: εεεεε, ναιι. Αλλά εντάξει μια πληροφορία μάς έδωσε και εννοείται ότι η υιοθεσία θα γινόταν χωρίς συναλλαγή. Όλα νόμιμα.

Συνεντ: η βιολογική μητέρα ήταν αλλοδαπή;

Αναστ: εεεε, ναι. Δεν μπορώ να σας πω άλλα στοιχεία.

Συνεντ: όχι, όχι, δεν θέλω να σας φέρω σε δύσκολη θέση. Θυμάστε πότε έγινε αυτό;

Αναστ: Πριν 3 με 4 χρόνια.

Συνεντ: Τι κάνατε μετά;

Αναστ: ε, μετά ήρθαμε πάλι σε επικοινωνία με την αρμόδια κοινωνική υπηρεσία της Περιφέρειας του τόπου κατοικίας μας, για να μας δώσει πληροφορίες σχετικά με την διακρατική υιοθεσία από Βουλγαρία ή Αιθιοπία. Εμείς ήρθαμε σε επαφή με γραφεία διαμεσολάβησης, που λειτουργούν στις χώρες αυτές, αλλά και εκεί συναντήσαμε μεγάλα εμπόδια, που μας έκαναν να το ξανασκεφτούμε.

Συνεντ: Δηλαδή;

Αναστ: Και από τα ορφανοτροφεία του εξωτερικού δίδονται μεγάλα παιδιά μέχρι και επτά ετών. Και απαραίτητη προϋπόθεση για να δοθεί σε ξένους γονείς είναι να έχουν απορριφθεί τρεις φορές από τους ημεδαπούς υποψήφιους θετούς γονείς. Να το έχει

δηλαδή το συγκεκριμένο παιδάκι προτείνει για υιοθεσία το ορφανοτροφείο σε Βούλγαρους και να το έχουν απορρίψει τρεις φορές. Οπότε είναι εξαιρετικά δύσκολο όλο αυτό το κομμάτι της διακρατικής υιοθεσίας.

Συνεντ: Ισχύει ότι απαιτείται και καταβολή κάποιου χρηματικού ποσού για την ολοκλήρωση της υιοθεσίας;

Αναστ: Ναι, αν δεν κάνω λάθος κάπου επτά ή οκτώ χιλιάδες (7.000,00 ή 8.000,00€) ευρώ. Προσεγγίζεις κάποια Βουλγαρικά δικηγορικά γραφεία, που είναι αρμόδια για την τέλεση της υιοθεσίας και καταβάλλεις τα χρήματα.

Συνεντ: Εσείς έχετε απορρίψει το ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας;

Αναστ: Ναι, είχαμε μία ελπίδα να υιοθετήσουμε από την Βουλγαρία, αλλά έπειτα από αυτά που μάθαμε είναι εξαιρετικά δύσκολο να τα καταφέρουμε. Γι αυτό τον λόγο απευθυνθήκατε σε άλλο κέντρο προστασίας στην Θεσσαλονίκη στον Άγιο Στυλιανό.

Συνεντ: Και μου είπατε πως κλείσατε ήδη ραντεβού για την 1^η Μαΐου;

Αναστ: Ναι.

Συνεντ: Έχετε άγχος;

Αναστ: Ναι, αρκετό θα έλεγα. Προσπαθήσαμε πολύ να αποκτήσουμε ένα παιδάκι και μόνο την αποτυχία γνωρίσαμε και την απογοήτευση. Και ξέρετε σας είπα προηγουμένως ότι ένιωθα ότι η ζωή μου έχει μπει στην κατάψυξη κατά την διαδικασία των εξωσωματικών. Όμως, δεν μπήκε στην κατάψυξη μόνο αυτά τα χρόνια. Μπήκε στην κατάψυξη όλο αυτό το διάστημα που προσπαθούμε να αποκτήσουμε παιδί είτε με φυσικό τρόπο, είτε με υποβοηθούμενη αναπαραγωγή είτε με υιοθεσία. Η ζωή μας έχει εγκλωβιστεί μέσα σε μία εμμονή, ένα θέλω. Το θέλω του να μεγαλώσω ένα παιδάκι. Κάτι που για άλλους κρατάει έναν μήνα, ίσα ίσα ο μήνας της προσπάθειας σύλληψης του παιδιού, άντε δύο ή τρεις μήνες για εμάς κράτησε χρόνια ολόκληρα. Πάνω από μία δεκαετία. Νιώθω διαρκώς ότι ξεκινάω την προσπάθεια από το μηδέν.

Συνεντ: Την περίπτωση της αναδοχής την έχετε σκεφτεί;

Αναστ: Όχι, γιατί φοβάμαι πως είναι δύσκολο να μένεις εκτός Αθήνας και να είσαι ανάδοχος γονέας. Νομίζω ότι αυτός ο θεσμός δεν μπορεί να λειτουργήσει εκτός Αθηνών από πρακτική άποψη. Βέβαια, δεν ξέρω αργότερα πώς θα νιώσω πάνω σε αυτό το θέμα. Προτεραιότητά μου αυτή την στιγμή είναι να αποκτήσω ένα παιδάκι δικό μου και όχι ένα παιδάκι που μπορεί κάποια στιγμή να εμφανιστεί η μητέρα μου ή ο πατέρας του και να το διεκδικήσει και να μου το πάρει.

Συνεντ: Εσείς γνωρίζετε κάποια φίλη σας που να υιοθέτησε παιδάκι;

Αναστασία: Ναι ξέρω άτομα, που έχουν υιοθετήσει, όχι από το άμεσο οικογενειακό ή φιλικό μου περιβάλλον, αλλά γνωρίζω άτομα.

Συνεντ: Με ποιο τρόπο υιοθέτησε, γνωρίζετε;

Αναστασία: Μία κοπέλα υιοθέτησε από το ΜΗΤΕΡΑ και κάποιες άλλες υιοθέτησαν βρέφος, οπότε πρέπει να ήταν ιδιωτική υιοθεσία. Όμως, δεν την ξέρω πολύ καλά για να πάω να ρωτήσω. Δε νιώθω οικειότητα. Αν όμως και στο ίδρυμα, που θα πάμε σε δύο μήνες απογοητευτώ, τότε θα το ξανασκεφτώ και για την ιδιωτική υιοθεσία. Δε θα ήθελα με τίποτα να υιοθετήσω ιδιωτικά, αλλά αν συναντώ μόνο εμπόδια, θα αναγκαστώ να απευθυνθώ σε κάποιο άτομο, που γνωρίζει την διαδικασία.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω αν θεωρείτε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας λειτουργεί ομαλά στην Ελλάδα σήμερα.

Αναστασία: Όχι βέβαια. Η υιοθεσία είναι πολύ δύσκολη διαδικασία στην Ελλάδα, αρκετά επίπονη, ψυχοφθόρα. Εγώ την συγκρίνω και με την διαδικασία της εξωσωματικής. Πολλή απογοήτευση, για να μπορέσεις να αποκτήσεις ένα μωράκι. Πρέπει να βελτιωθεί το νομικό πλαίσιο. Υπάρχουν τόσα πολλά παιδάκια στα ιδρύματα και ευυπόληπτοι γονείς, που τα περιμένουν, γιατί να μην τα δίνουν; Γιατί να καθυστερεί όλη αυτή η διαδικασία;

Συνεντ: Τώρα θα σας ρωτήσω για την γνώμη σας σχετικά με την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Αναστασία: Έχω φίλους με ομοφυλοφιλικό προσανατολισμό και είναι αξιόλογοι άνθρωποι. Χάρηκα πάρα πολύ, που επιτέλους η Πολιτεία αναγνωρίζει δικαιώματα σε ανθρώπους, που τους είχε στο περιθώριο.

Συνεντ: Σχετικά με το δικαίωμα υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών;

Αναστασία: Ναι είμαι απόλυτα υπέρ. Όλα τα επιχειρήματα εναντίον του δικαιώματος αυτού είναι ομοφοβικά, αν συναναστραφεί κανείς ομοφυλόφιλους, θα καταλάβει πόσο δίκιο έχω.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Αναστασία: Παρακαλώ.

12) ΑΡΕΤΗ

Αριθμός συνέντευξης: 12

Ημερομηνία: 02/04/2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 75 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Αρετή: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Αρετή: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αρετή: Είμαι 54 ετών.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Αρετή: Έχω τελειώσει το Λύκειο, δεν έχω σπουδάσει.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Αρετή: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Αρετή: Είμαι παντρεμένη 27 χρόνια, όσο δηλαδή είναι και η ηλικία της κόρης μου.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Αρετή: Και αυτός είναι 54 ετών.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Αρετή: Ναι με τον σύζυγό μου, έχουμε κατάστημα οπτικών.

Συνεντ: Εσείς έχετε μία βιολογική κόρη, έτσι;

Αρετή: Ναι. Εμάς δεν μας ενδιέφερε ποτέ η υιοθεσία. Εγώ πήρα το ερέθισμα της φιλοξενίας ενός παιδιού, όταν άκουσα από μία εκπομπή ότι υπάρχουν παιδάκια που το ίδρυμα δεν μπορεί να τα φιλοξενήσει λόγω οικονομικών δυσκολιών και ότι δεν θέλουν τα παιδάκια αυτά να ιδρυματοποιηθούν. Και μάλιστα είχε παρουσιαστεί στην τηλεόραση δύο μέρες συνεχόμενες αυτή η έκκληση για βοήθεια. Εγώ ξυπνώ πρωί να πω τον καφέ μου και άνοιξα τον σκάι και μόλις είχε τελειώσει αυτή η ανακοίνωση, προβαλλόταν μόνο τα τηλέφωνα του ιδρύματος εκείνη την στιγμή. Και την επόμενη μέρα, πραγματικά σας λέω αυτό το παιδί ήρθε στην ζωή μας σαν να το έστειλε ο Θεός, πραγματικά σας μιλάω, δεν είμαι θρησκόληπτη, αλλά ήρθε από το πουθενά. Δεν το επιδιώξαμε δηλαδή. Την επόμενη μέρα ξαναέτυχα αυτή την ανακοίνωση και δεν δίστασα. Πήρα αμέσως τηλέφωνο και κλείσαμε ραντεβού να πάμε να δούμε τα παιδάκια. Η Ελενίτσα, την οποία φροντίζουμε έχει άλλα τέσσερα αδελφάκια, το πιο μεγάλο ήταν τότε 13 ετών, αμέσως μετά μία ακόμη αδελφή ηλικίας τότε περίπου 10 ετών, άλλον έναν αδελφό κάπου έξι ετών, η Ελενίτσα 3,5 ετών και η Μαρία που ήταν

ενός έτους και υιοθετήθηκε κατευθείαν. Πήγε για πολύ λίγο στο ΜΗΤΕΡΑ, αλλά υιοθετήθηκε αμέσως. Η ιστορία της είναι ότι τα παιδιά αυτά που είχαν όλα διαφορετικούς πατέρες ήταν κακοποιημένα, όχι όπως το αντιλαμβανόμαστε εμείς, αλλά όπως μου είπαν στο ίδρυμα κακοποίηση δεν είναι μόνο ο ξυλοδαρμός αλλά και το να μην το φροντίζω το παιδί.

Συνεντ: Σωστά, η παραμέληση.

Αρετή: Ναι. Και αυτά τα παιδιά δεν τα φρόντιζε κανείς. Το μικρό, το βρέφος, πήρε ένα μπουκάλι οινόπνευμα και το ήπιε και άρχισαν και φώναζαν τα αδελφάκια του και οι γονείς, που κοιμόντουσαν μέσα στο άλλο δωμάτιο, δεν ξυπνούσαν καν να πάνε να δούνε τι συμβαίνει. Μετά από πολλή ώρα, που φώναζαν τα παιδιά, ανησύχησαν οι γείτονες και κάλεσαν την πρόνοια και ήρθε και τα πήρε. Τότε είχε αφαιρεθεί μερικώς η επιμέλεια από την μητέρα. Τα μεγαλύτερα αδέρφια πήγαν σε μία παιδόπολη στα Ιωάννινα και πριν από δύο μήνες είχα ζητήσει να πάμε με την Ελενίτσα όλοι μαζί να δει τα αδέρφια της, αλλά ο υπεύθυνος ο πάτερ Αντώνιος στην Κιβωτό αρνήθηκε. Εμείς δηλαδή είχαμε όλη την καλή διάθεση να πάμε στα Ιωάννινα, να μείνουμε σε ξενοδοχείο για να πάμε την Ελενίτσα στα αδέρφια της, αλλά δεν δέχτηκαν.

Συνεντ: Ξέρετε για ποιο λόγο;

Αρετή: Μας είπαν, ότι δεν επιτρέπεται να βλέπουν ξένο κόσμο τα παιδιά αλλά εμείς δεν θα ερχόμασταν σε επαφή με τα μεγαλύτερα παιδιά, μόνο η Ελενίτσα.

Αρετή: Εγώ όταν πήρα την Ελενίτσα δεν ήξερε να τρώει. Ήταν υποσιτισμένη, 10 κιλά ζύγιζε και ήταν τρεισήμισι ετών. Σταματήσαμε σε ένα περίπτερο μόλις την πήραμε και η μικρή είδε τα τσιπς και τα ακούμπησε. Εκεί κατάλαβα, ότι τα γνωρίζει. Δεν ήξερε φρούτο, δεν ήξερε φαγητό, δεν ήξερε. Έκανε όλες τις ανάγκες της πάνω της, φορούσε πάνες. Ξεκινήσαμε μία καθημερινή επαφή, με περίμενε, θέλω να σας πω, ότι δεθήκαμε πάρα πολύ γρήγορα, ήταν πάρα πολύ χαρούμενη. Και κάποια στιγμή γύρω στις 15 μέρες μου είχανε πει ότι θα μπορούσα να την πάρω στο σπίτι. Την Ελενίτσα μου την δώσανε νωρίτερα, θέλω να σας πω δηλαδή, ότι κατέβαινα την Καλλιθέα κάθε απόγευμα επί μία εβδομάδα και μου είπαν την Παρασκευή ότι σήμερα μπορείς να την πάρεις. Και την έπαιρνα Παρασκευή το μεσημέρι και την παρέδιδα Δευτέρα το πρωί, την βάζαμε στο προνήπιο που είχανε μέσα και κάθε απόγευμα γύρω στις 6 η ώρα με 6:30 υπήρχε ένα κενό στις δραστηριότητες που είχαν τα παιδιά και μπορούσα να πηγαίνω να της μιλάω και δεν μιλάγε, η Ελενίτσα ήθελε να πει νερό και μούγκριζε, κάθε φορά που πήγαινε μέσα, σας μιλάω πραγματικά, μέχρι πέρυσι τον Ιούνιο ήταν ένας μικρός θάνατος. Έγινε αυτοκόλλητη κατευθείαν με την κόρη μου, αντέγραφε

κάθε τι που κάνω. Να σας φέρω ένα μικρό παράδειγμα. Εμείς στο σπίτι έχουμε την συνήθεια να βγάζουμε τα παπούτσια, είναι μία κίνηση, που την κάνουμε πάντα, δε φοράμε παπούτσια, όταν μπαίνουμε μέσα. Και η Ελενίτσα κατευθείαν μας μιμήθηκε, αντέγραφε τα πάντα. Κοίταγε πώς θα ενεργήσουμε, πώς θα κάτσουμε στο τραπέζι, πώς θα πιάσουμε το κουτάλι. Μου έκανε εντύπωση η καθαριότητα, που είχε μάθει. Η Ελενίτσα είναι ΡΟΜΑ, θέλω να σας πω. Λοιπόν, το παιδάκι αυτό δεν ξεκινούσε να φάει αν στο χεράκι του δεν είχε πετσέτα και αν δεν είχε πλύνει τα χεράκια του. Αυτό δεν ξέρω αν ήταν κανόνας του νηπιοτροφείου, αν δηλαδή το είχαν μάθει από εκεί.

Συνεντ: Το παιδάκι αυτό επειδή μου είπατε ότι ήταν ΡΟΜΑ στην καταγωγή έμεινε σε σπίτι ή σε καταυλισμό;

Αρετή: Δεν το ξέρω αυτό. Είναι διφορούμενες οι απαντήσεις, που έχω πάρει, ήταν ένα κομμάτι, το οποίο μας το απέκλειαν. Δηλαδή μας έλεγαν να μην το συζητάμε γιατί αυτό δεν αφορά την Ελενίτσα. Γενικά οι πληροφορίες που έχουμε για τους φυσικούς γονείς δεν είναι σαφείς. Ξέραμε, ότι δεν μπορούσε να φροντίσει τα παιδιά της, τα αμελούσε.

Συνεντ: Εσείς από πότε φροντίζετε με αποκλειστικό τρόπο το παιδάκι;

Αρετή: Από το 2015 τον Ιούνιο παρέλαβα την Ελενίτσα για διακοπές, θέλω να σας πω ότι της κάναμε τριπλή επέμβαση γιατί το παιδί είχε προβλήματα και ο γιατρός του ιδρύματος μάζ το είχε συστήσει. Η Ελενίτσα ήταν μονίμως άρρωστη. Ο παιδίατρος ο δικός μου μού είπε ότι το παιδί πρέπει να κάνει οπωσδήποτε επέμβαση, γιατί μού είπε η δασκάλα στο σχολείο, ότι το παιδί δεν ακούει. Βέβαια, αυτό μού είχε κάνει τρομερή εντύπωση γιατί η Ελενίτσα μπορεί να ήταν στο δωμάτιο της και να έπαιζε και να της μίλαγα και μου άκουγε. Ο παιδίατρος μάζ συνέστησε διπλή επέμβαση, του έβαλε σωληνάκια στα αυτιά, τσιμπήσαμε λίγες της αμυγδαλές της γιατί ήταν μικρούλα και η Ελενίτσα μία χαρά, δεν αντιμετώπισε κανένα πρόβλημα. Κάποια στιγμή μάλιστα έγινε και ένα δικαστήριο και αφαιρέθηκε ολικά η επιμέλεια από την φυσική της μητέρα. Δυόμισι χρόνια αργότερα, δηλαδή στα μέσα του 2016, έγινε το δικαστήριο και εγώ ήμουν παρούσα χωρίς να με γνωρίζει η μητέρα, πήγα σαν να περίμενα την υπόθεσή μου. Είναι ένας νέος άνθρωπος. Μέχρι τότε εγώ ήμουν υποχρεωμένη να πηγαίνω την Ελενίτσα να την βλέπει κάθε Χριστούγεννα, Πάσχα και κάποιες μέρες το καλοκαίρι. Πάντοτε γινόταν με εποπτεία, βέβαια, με την κοινωνική υπηρεσία, με τον παιδοψυχολόγο, πάντοτε υπήρχε ένα τρίτος άνθρωπος στην επαφή αυτή. Δεν είχε ποτέ ελεύθερη προσωπική επικοινωνία, όμως το έβλεπε το παιδί. Ήταν ένας όρος αυτός, που έπρεπε να τηρήσω. Δεν μπορούσα να αντιδράσω. Όμως, το παιδί όταν

επέστρεφε, ήταν θυμωμένο, έβγαζε ένα θυμό εναντίον μου. Δεν μου μίλαγε, μου κρατούσε μούτρα, με κοιτούσε με θυμό και στενοχώρια. Πώς κάνουν τα παιδάκια, όταν είναι θυμωμένα; Εγώ της έλεγα πώς πέρασες, πώς πήγε η συνάντηση με την μανούλα, τη ρώταγα ας πούμε: Σου είπε «πόσο μεγάλωσες;, πόσο ψήλωσες;, πόσο μάκρυναν τα μαλλάκια σου;, τι όμορφο φόρεμα φοράς;» και εκείνο με κοιτούσε με ένα κενό, με απορία. Της έλεγα μετά έλα να σε πάρω μια αγκαλίτσα και εκείνη δεν ερχόταν, μου έλεγε «εσύ φταις που πήγα εκεί».

Συνεντ: Δεν ήθελε επομένως να βλέπει την μητέρα του.

Αρετή: Όχι καθόλου και κάποια στιγμή η κοινωνική υπηρεσία με καλούσε την ίδια ημέρα να μου ανακοινώσει πως η επίσκεψη στην μητέρα της θα γινόταν σε δυο ώρες. Μου έλεγαν ας πούμε ότι 4:30 η ώρα έχει ραντεβού με την μαμά της και αυτό με ενοχλούσε γιατί έβλεπα ότι το παιδί θέλει μία προετοιμασία, θέλει λίγο χρόνο, γιατί κάθε φορά γινόταν και χειρότερο. Οπότε τους είπα ότι θα μου το λέτε τουλάχιστον μία μέρα νωρίτερα για να προετοιμάζω την μικρή. Γιατί η Ελενίτσα είχε την ανασφάλεια, ότι την πάμε εκεί και θα την αφήσουμε.

Συνεντ: Εσείς φιλοξενείτε την μικρή με το πρόγραμμα της αναδοχής;

Αρετή: Εγώ όχι, δεν έχω αναδοχή. Εγώ δεν πέρασα καθόλου στο πρόγραμμα της αναδοχής. Εμείς εφαρμόζουμε το πρόγραμμα οικογένεια φιλοξενίας. Και μας είπαν ή τέλος Οκτωβρίου ή αρχές Νοεμβρίου (του 2016), δεν θυμάμαι ακριβώς, «τι σκοπεύετε να κάνετε με την Ελενίτσα;». Γιατί η Ελενίτσα είναι αβάπτιστη. Από το πρώτο καλοκαίρι που την πήραμε, ζητήσαμε με τον άνδρα μου να την βαπτίσουμε, εμείς, και μας αρνήθηκαν, γιατί θα έπρεπε, λέει, να παραστεί και η μητέρα στην βάπτιση. Λόγω ότι δεν είχανε την ολική επιμέλεια. Και η Ελενίτσα παραμένει αβάπτιστη και μου είπαν, ότι τώρα που θα ξεκινήσεις την διαδικασία, θα μπορέσεις να την βαπτίσεις. Θα μας φέρεις τα τάδε χαρτιά, θα περάσεις μετά από γιατρούς και πριν από τα Χριστούγεννα καταθέσαμε τον φάκελο με την κόρη μου. Γιατί μας ζήτησαν και την κόρη μου να ρθει πάνω. Και τώρα με πήραν την προηγούμενη εβδομάδα να μου πουν να κανονίσουμε μία συνάντηση να ρθουν από το σπίτι, να μας πάρουν συνέντευξη, γιατί λέει, είχαν πάρα πολλές εισαγγελικές παραγγελίες τώρα τα Χριστούγεννα για αφαίρεση επιμέλειας γονιών από παιδιά και καθυστέρησαν λίγο.

Συνεντ: Αίτηση υιοθεσίας έχετε υποβάλει έτσι;

Αρετή: Ναι, το γεγονός, ότι υπάρχει ένα παιδί στην ζωή μας, μας έχει αλλάξει όλη μας την καθημερινότητα.

Συνεντ: Αφού έχουν περάσει τόσα χρόνια, πλέον έχει ενσωματωθεί στην οικογένειά σας.

Αρετή: Ναι, έτσι νιώθουμε.

Συνεντ: Οπότε είναι θέμα χρόνου να την υιοθετήσετε.

Αρετή: Ναι, από ότι κατάλαβα που μιλήσαμε με την κοινωνική λειτουργό που έχει αναλάβει τον φάκελο της μικρής στην Ανατολική Αττική, συνήθως λέει κάνουν έξι μήνες, μπορεί λιγότερο, μπορεί περισσότερο. Πάντως είναι ζήτημα χρόνου, να την υιοθετήσουμε επίσημα την μικρή. Εμείς δεν είχαμε όμως πρόγραμμα να την υιοθετήσουμε την μικρή. Εμείς δεν είχαμε πρόβλημα και για αναδοχή να μας λέγανε. Εμάς το μέλημά μας ήταν να μην ιδρυματοποιηθεί η μικρή. Είναι τόσο κοινωνικοποιημένη, τόσο ευχάριστο παιδί, τόσο καλό παιδί, τόσο χαρούμενο παιδί. Και σας το λέω πραγματικά. Βέβαια, μαθησιακές δυσκολίες υπάρχουνε και πιστεύω πως είναι περισσότερο οι γνωσιακές της. Το μαθησιακό κομμάτι, θέλω να σας πω, ότι το παλεύουμε τρεις άνθρωποι κάθε μέρα. Μία η δασκάλα της στο σχολείο και δύο εμείς.

Συνεντ: Τώρα πάει πρώτη Δημοτικού έτσι;

Αρετή: Ναι πάει πρώτη δημοτικού. Γεννήθηκε στις 28 Δεκεμβρίου 2009.

Συνεντ: Φαντάζομαι πως είναι ακόμη μικρή να κρίνετε αν έχει ή όχι μαθησιακές δυσκολίες.

Αρετή: Εγώ την έχω πάει σε 4-5 κέντρα ιδιωτικά. Το θέμα είναι ότι πηγαίνοντας σε κάποιο ιδιωτικό και όχι σε κάποιο ΚΕΔΥ, δεν μπορείς να είσαι σίγουρος ότι έχει όντως πρόβλημα. Εγώ πχ πήγα την Ελενίτσα κάπου και μου είπαν ότι το πρόβλημά της είναι η έλλειψη προσοχής. Εγώ βλέπω την Ελενίτσα πως άμα την ενδιαφέρει κάτι, δεν χάνει την προσοχή της. Όταν αρχίζει και κουράζεται είναι λογικό σε αυτή την ηλικία να μην προσέχει, να κάθεται και να χαζεύει που λέμε. Δυσκολευόμαστε λίγο παραπάνω απ' ότι μου λένε οι άλλες μαμάδες. Δηλαδή οι άλλες μαμάδες μου λένε ότι τελειώνουν τις εργασίες σε μιάμιση ώρα και εμείς κάνουμε πέντε. Η δασκάλα μου λέει πως όταν έχει πρόβλημα η Ελενίτσα θα σας παίρνω τηλέφωνο, θα σας ενημερώνω και αυτό κάνουμε δηλαδή. Και η Ελένη και κάθε παιδί τα τρία πρώτα χρόνια της ζωής του είναι πολύ σημαντικά για την διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Όταν ένα παιδί του δίνεις να φάει ένα κουλουράκι και εκείνο το κοιτάζει, γιατί δεν ξέρει τι να το κάνει...

Συνεντ: Ναι, έχετε ξεκινήσει από το μηδέν.

Αρετή: Ναι ακριβώς, πως όταν παίρνεις ένα βρέφος, έτσι ακριβώς. Τα τρία πρώτα χρόνια είναι πολύ σημαντικά να μάθει να τρώει, να μιλάει, ακόμη ο λόγος της Ελενίτσας δεν έχει στρώσει εντελώς. Έχει ζήσει δύσκολες καταστάσεις, δεν ήξερε τι σημαίνει θάλασσα, δεν είχε μπει ποτέ σε αυτοκίνητο, δεν είχε μπει ποτέ σε ένα μέσο μαζικής μεταφοράς, δεν ήξερε τι είναι το καράβι, το αεροπλάνο, το λεωφορείο, δηλαδή κάναμε προσπάθεια για να μάθουμε στην Ελενίτσα να κάθεται στο καθισματάκι του αυτοκινήτου.

Συνεντ: Τώρα όσον αφορά τον θεσμό της υιοθεσίας πιστεύετε ότι έχει κάποια τρωτά σημεία, που θα πρέπει να βελτιωθούν, να αρθούν; Έχετε κάποιο παράπονο από το κέντρο προστασίας;

Αρετή: Μπορώ να σας μιλήσω ειλικρινά; Το παράπονο μου είναι ότι από την στιγμή που πήραμε την Ελενίτσα δεν έχουμε δεχτεί ένα τηλέφωνο από το ίδρυμα να μας ρωτήσουν πως τα πάμε με το παιδί, αν είναι καλά. Ήρθε κάποια στιγμή από τον Δήμο μία κοινωνική λειτουργός και είδε τον χώρο της, το δωμάτιο της, την ντουλάπα της, τα παιχνίδια της, αλλά από εκεί και πέρα τίποτα καμία αρωγή, τίποτα. Και με μια άλλη μητέρα που μιλάγαμε και το υιοθέτησε το παιδάκι της μέσα σε 9 μήνες, δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον και καμία βοήθεια από τη στιγμή που παρέδωσαν το μωρό. Δεν υπάρχει κάποια επικοινωνία, τίποτα.

Συνεντ: Και για εσάς είναι πρωτόγνωρη εμπειρία και θα χρειαζόσαστε κάποια συμβουλή, μία βοήθεια.

Αρετή: Εγώ να σας πω κάτι, επειδή η κουμπάρα μου είναι νηπιαγωγός και η συγκεκριμένη κοπέλα υιοθέτησε έξι ημερών παιδάκι με ιδιωτική υιοθεσία, εγώ δεν είχα πρόθεση να υιοθετήσω παιδάκι. Η δική της μικρή δεν γνωρίζει ακόμη ότι είναι θετή και φέτος το καλοκαίρι σκέφτεται να της το πει, γιατί έτσι τη συμβούλεψαν οι κοινωνικοί λειτουργοί. Και μου λέει η Ελενίτσα «κοίτα η Τόνια, η κόρη της κουμπάρας μου δηλαδή πόσο αγαπάει την μαμά της. Εσύ μπορεί να μην είσαι η μαμά μου αλλά σε αγαπάω πολύ περισσότερο απ' ότι αν ήσουν η μαμά μου». Εμένα λοιπόν, δεν με ενδιαφέρει αν η Ελενίτσα με αποκαλεί μαμά, γιατί ξέρω ότι μ αγαπάει περισσότερο από την μαμά της, από οποιαδήποτε μαμά της. Γιατί στο μυαλό της Ελενίτσας πιθανόν η μαμά να μην είναι ένα ευυπόληπτο άτομο. Όταν όμως μιλάει στις φίλες της αναφέρεται σε μένα λέγοντας με «μαμά».

Συνεντ: Και όταν είχατε πάει για πρώτη φορά στο κέντρο προστασίας.

Αρετή: Δεν είχαμε πάει στο κέντρο προστασίας, είχαμε πάει στην Ανατολική Περιφέρεια Αττικής.

Συνεντ: Σας είχαν πει ότι έχει κάποια προθήματα συμπεριφοράς;

Αρετή: Ναι μου είπαν ότι είναι κακοποιημένη πάρα πολύ. Και εγώ φαντάστηκα ότι εννοούσαν το ξύλο, την εκμετάλλευση ή κάποια άλλου είδους εκμετάλλευση. Και μας είπαν όχι κακοποίηση είναι και η στέρηση φαγητού. Ήταν σε άθλια κατάσταση.

Συνεντ: Φαντάζομαι την έκπληξή σας όταν το είδατε.

Αρετή: Όταν το είδα τρόμαξα, είπα στον άνδρα μου να φύγουμε. Έκλαιγε, έκλαιγε, έκλαιγε μόνο έκλαιγε. Είχε τεντωμένο τον δείκτη της και μας έδειχνε και έκλαιγε. Τότε μου είπε ο παιδοψυχολόγος να χαλαρώσω να πάρω μία κούκλα και να κρατήσω μία απόσταση από εκείνη. Τότε και αυτή με πλησίασε και αρχίσαμε να παίζουμε. Και μέσα σε δύο ώρες λύθηκε η Ελενίτσα. Και έτσι σιγά σιγά μέρα με την μέρα ήρθαμε κοντά. Θυμάμαι πως είχε κάγκελα και όταν πλησίαζα στο κτίριο ερχόντουσαν τα παιδάκια, περίπου 28 παιδάκια και φώναζαν για μένα ήρθες μανούλα; Ήρθες να με πάρεις; Πολύ λυπηρό ήταν αυτό. Και μας είχαν προειδοποιήσει τότε επειδή δεν είχε αφαιρεθεί ολικά η επιμέλεια από την μητέρα να μην δεθούμε ιδιαίτερα με το παιδί γιατί κάποια στιγμή θα μπορούσε το παιδί να επιστρέψει στην μητέρα και θα χρειαζόταν να αποχαιρετίσει το δωμάτιο της και εμάς και να μην μας ξαναδεί ποτέ. Βέβαια τώρα που το σκέφτομαι ούτε να το διανοηθώ δεν θέλω να χάσουμε την Ελενίτσα και αυτή εμάς.

Συνεντ; Γι αυτό τον λόγο κάποιοι γονείς διστάζουν να αναλάβουν παιδιά που ενδέχεται να επιστρέψουν στην οικογένειά τους.

Αρετή: Ναι αυτό θα ήταν τραγικό και για εμάς και για την Ελενίτσα.

Συνεντ: έχετε δεχτεί κάποιο ρατσισμό σχετικά με το παιδί;

Αρετή: Ναι ακόμη και από την μητέρα μου και από φίλες και συγγενείς μας.

Συνεντ: Δηλαδή τι σας λένε;

Αρετή: Μου λένε πως δεν είναι δυνατόν στην ηλικία μας να μεγαλώσουμε ένα παιδί και ότι άδικα μπλέξαμε σε αυτή την περιπέτεια και να πάμε το παιδί πίσω. Εντάξει, εγώ θα κάνω ότι μπορώ να της προσφέρω τα πάντα και θα είμαι πάντα δίπλα της. Έχει και την κόρη μου. Εμείς από το πουθενά βρεθήκαμε να πηγαίνουμε εκδρομή με ένα παιδί 3,5 ετών με τις πάνες, τα μπιμπερό, τις κρέμες, τα καθισματάκια, ότι χρειάζεται για να την κάνουμε να αισθανθεί όμορφα. Έχουμε προσπαθήσει πάρα πολύ γι αυτό το παιδάκι και δεν είναι σωστό να ακυρώνεται όλη αυτή η προσπάθεια από ανθρώπους που υποτίθεται ότι θέλουν το καλό μας.

Συνεντ: Οπότε και εσείς δεν δίνετε σημασία στα λόγια τους έτσι;

Αρετή: Όχι. Πάνω απ' όλα είναι η ευτυχία της Ελενίτσας, δεν θα την αφήνα για κανένα λόγο.

Συνεντ: Αυτό το πρόγραμμα θα μπορούσε κάποιος να το υποστηρίξει αν μένει στην επαρχία;

Αρετή: Δεν ξέρω, για να σας πω την αλήθεια. Ξέρω, όμως, περίπτωση, που μια δασκάλα 58-60 ετών είχε παιδιά μεγάλα, πήρε δίδυμα κοριτσάκια ηλικίας πέντε ετών το καλοκαίρι και τους είχε ενημερώσει ότι θα τα έπαιρνε και θα έμεναν στο εξοχικό της για διακοπές στους Αγίους Θεοδώρους και ότι δεν θα έμεινε στην Αθήνα. Και τελικά τα υιοθέτησε κιόλας και ήταν ηλικιακά στο όριο, ήταν 60 ετών.

Συνεντ: Τώρα όσον αφορά τα ομόφυλα ζευγάρια το δικαίωμα της υιοθεσίας θα πρέπει να τους αναγνωριστεί;

Αρετή: Ακούστε να δείτε, αν δύο ομόφυλα άτομα κάνουν καλή δουλειά εμένα δεν με ενδιαφέρει ο σεξουαλικός τους προσανατολισμός. Μας λείπει βέβαια η άποψη και του παιδιού. Θα είχε πολύ ενδιαφέρον να μιλήσει και το ίδιο το παιδί και να μοιραστεί την εμπειρία της ανατροφής από δύο μαμάδες ή δύο μπαμπάδες. Μας λείπει μια τέτοια άποψη εδώ στην Ελλάδα, δεν έχουμε τέτοια παραδείγματα. Θα ήθελα, δηλαδή, να ακούσω την μαρτυρία ενός τέτοιου παιδιού. Αν το παιδί είναι καλά, νιώθει ευτυχισμένο, νιώθει ασφάλεια, ίσως είναι καλύτερα από το να είναι σε μία οικογένεια που συνέχεια τσακώνονται, μαλώνουν. Δεν το κρίνω ως κακό. Εμένα με ενδιαφέρει το αποτέλεσμα που έχω.

Συνεντ: Θα ήθελα τώρα να σας ρωτήσω σχετικά με την κουμπάρα σας που υιοθέτησε ιδιωτικά. Θα μπορούσατε σας παρακαλώ να την ρωτήσετε αν επιθυμεί να μου παραχωρήσει μία συνέντευξη;

Αρετή: Α, αυτή δεν θα ήθελε. Καταλαβαίνετε τώρα.

Συνεντ: Έχει κάποιο πρόβλημα;

Αρετή: Ε, ναι, έδωσε πολλά χρήματα για να αποκτήσει αυτό το παιδάκι, αλλά όχι τόσα πολλά στην μητέρα, πιο πολύ στο κράτος.

Συνεντ; Τι εννοείτε; Ήταν διακρατική υιοθεσία;

Αρετή: Όχι εδώ στην Ελλάδα έγινε, δεν το πήρε από ορφανοτροφείο του εξωτερικού. Το μεγάλο κομμάτι απορροφήθηκε από το κράτος.

Συνεντ: Δηλαδή;

Αρετή: Ο πραγματογνώμονας του Ελληνικού Δημοσίου ζητούσε επτά χιλιάδες παράβολο, για να κάνει την κοινωνική έρευνα.

Συνεντ :Μα καλά το παράβολο για ποιο λόγο το ζητάνε;

Αρετή: Πού να ξέρω εγώ; Έτσι μου είπαν οι κουμπάροι μου. Δηλαδή όταν μία κοινωνική υπηρεσία τους απορρίψει την πρώτη φορά γιατί η μαμά είναι Ορθόδοξη και ο μπαμπάς είναι Καθολικός, Έλληνας από την Σύρο τι σας λέει εσάς τώρα αυτό; Κωλυσιεργούσαν και ο άνθρωπος αναγκάστηκε να βαπτίσει το παιδί του 4,5 ετών και το είχαν πάρει 6 ημερών. Αφού αυτή η κοινωνική υπηρεσία τους δημιούργουσε συνεχώς πρόβλημα. Μία οικογένεια, η οποία είχαν χρήματα, όμως παρολ' αυτά, τους απορρίπτανε. Και όταν πήγαν στο δικαστήριο και οι δικαστές είχαν μπροστά τους μία αρνητική έκθεση διέταξαν διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Ε, αυτός πήρε τόσα χρήματα.

Συνεντ: Συνολικά ξέρετε πόσα χρήματα έδωσαν οι κουμπάροι σας;

Αρετή: Μου είπαν ότι έδωσαν γύρω στις 40.000. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια και εγώ από λεπτότητα δεν ρωτάω και πολλά.

Συνεντ: η μητέρα δεν ξέρετε πόσα χρήματα πήρε;

Αρετή: Αν δεν κάνω λάθος γύρω στα 10.000 ευρώ. από εκεί και πέρα πήρε αμοιβή και ο δικηγόρος που έκανε την διαμεσολάβηση.

Συνεντ: Πώς εντόπισε το παιδί; Μέσω αυτού του δικηγόρου;

Αρετή: Ναι, εδώ στην Αθήνα είναι λίγο έως πολύ γνωστοί οι δικηγόροι, που ασχολούνται με υιοθεσίες. Της τηλεφώνησε μια μέρα ο δικηγόρος και της είπε πως ξέρει μία περίπτωση που η μητέρα δεν θέλει να κρατήσει το παιδί. Ότι είναι Βουλγάρα και εργάζεται ως οικιακή βοηθός και ότι δεν μπορεί να θρέψει το παιδί. Ότι ήταν ένας ατυχής έρωτας, την παράτησε ο σύντροφός της και δεν μπορούσε να το μεγαλώσει μόνη της. Μόλις γέννησε το παιδί και βγήκε από το μαιευτήριο έκαναν όλες τις ενέργειες για την υιοθεσία.

Συνεντ: Στο δικαστήριο παραστάθηκε η φυσική μητέρα;

Αρετή: Ναι, μόνο οι κουμπάροι μου εκπροσωπήθηκαν από τον δικηγόρο τους και δεν παραστάθηκαν. Ξέρετε κάτι; Όταν έγινε το δικαστήριο αφαίρεσης της γονικής μέριμνας από την μητέρα της Ελενίτσας αναφέρθηκαν μόνο τα τέσσερα παιδιά της. Δηλαδή εντάξει καταλαβαίνω ότι η αφαίρεση της μέριμνας δεν αφορούσε και το μικρότερο παιδί γιατί είχε δοθεί ήδη για υιοθεσία, οπότε ήδη η γονική μέριμνα είχε αφαιρεθεί, όμως δεν έπρεπε να ακουστεί ότι έχει πέντε παιδιά και ότι το μικρότερο έχει δοθεί για υιοθεσία; Ποιος ο λόγος της απόκρυψης; Ειπώθηκε στο δικαστήριο ότι είχε τέσσερα παιδιά και όχι πέντε. Το άλλο παιδί πώς δόθηκε για υιοθεσία; Και όταν ρώτησα την δικηγόρο μου για ποιο λόγο δεν ειπώθηκε ο αληθινός αριθμός των παιδιών, μου απάντησε μην το ψάχνεις. Ο δρόμος της υιοθεσίας είναι πολύ σκοτεινός.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω και κάτι άλλο. Ποια είναι η γνώμη σας για το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης μεταξύ ομόφυλών ζευγαριών;

Ήταν μία πολύ προοδευτική πράξη. Συζητιόταν καιρό και έγινε. Εμένα με βρίσκει σύμφωνη.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα πρέπει να αναγνωριστεί στα ομόφυλα ζευγάρια και δικαίωμα υιοθεσίας;

Ναι γιατί όχι; Στο κάτω κάτω ήδη μεγαλώνουν παιδιά.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Αρετή: Και εγώ.

13) ΕΛΕΝΗ

Αριθμός συνέντευξης:13

Ημερομηνία:17/04/2017

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 65 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ελένη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Ελένη: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ελένη: Είμαι 52 ετών.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ελένη: Όχι, έχω τελειώσει το Λύκειο.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Ελένη: Ναι, είμαι δημόσιος υπάλληλος.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Ελένη: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Ελένη: Από το 91. 16 χρόνια δηλαδή.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Ελένη: Τώρα είναι πενήντα πέντε.

Συνεντ: Εκείνος εργάζεται;

Ελένη: Ναι, είναι αγρότης.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Ελένη: Αμέσως μετά τον γάμο. Έπειτα από δύο τρία χρόνια είδα ότι δεν γινόταν κάτι...

Συνεντ: Στην αρχή είχατε προσπαθήσει με ελεύθερες επαφές έτσι;

Ελένη: Ναι. Ναι. Στη συνέχεια με εξωσωματικές τρεις φορές. Απέτυχαν, έμεινα έγκυος και τα έχανα.

Συνεντ: Πόσων μηνών τα χάσατε;

Ελένη: Τριών.

Συνεντ: Και τις τρεις φορές;

Ελένη: Και τις τρεις φορές και μάλιστα δίδυμα. Οπότε σταμάτησα να ασχολούμαι.

Συνεντ: Ήταν πολύ επώδυνο, όμως, αυτό έτσι; Πώς το βιώσατε αυτό γιατί μείνατε έγκυος και μάλιστα σε δίδυμα τρεις φορές; Πώς ήτανε;

Ελένη: Η εμπειρία; Τι να σου πω; Πάρα πολύ δύσκολη και ήμουν μόνη στην Αθήνα, γιατί αναγκαζόμουν να μείνω εκεί, για να με παρακολουθεί ο γιατρός. Οπότε καταλαβαίνεις και τις τρεις φορές. Οπότε δεν μπορούσα να ξαναμπώ στην ίδια διαδικασία και από τη στιγμή που υπήρχε η εναλλακτική λύση, γιατί να το κάνω; Και για να είμαι ειλικρινής αν ήξερα τα συναισθήματα που θα είχα για το παιδί που υιοθέτησα, δεν θα είχα κάνει καμία προσπάθεια.

Συνεντ: Καταρχάς για ποιο λόγο δεν είχατε μείνει έγκυος μόνοι σας χωρίς την εξωσωματική; Γνωρίζετε;

Ελένη: Για κανένα λόγο ιδιαίτερο. Ήταν ανεξήγητη υπογονιμότητα.

Συνεντ: Είχατε επιχειρήσει και τις τρεις φορές να μείνετε έγκυος με εξωσωματική γονιμοποίηση σε ιδιωτικό κέντρο;

Ελένη: Ναι και τις τρεις φορές.

Συνεντ: Και ο γιατρός σας ενθάρρυνε να συνεχίσετε από την στιγμή που μένατε έγκυος ή εσείς σταματήσατε τις προσπάθειες;

Ελένη: Όχι εγώ σταμάτησα.

Συνεντ: Ο γιατρός σας παρότρυνε να προχωρήσετε;

Ελένη: Ναι.

Συνεντ: Αλλά εσείς δεν θέλατε;

Ελένη: Ήταν πολύ επώδυνη, ψυχολογικά επώδυνη και σωματικά αλλά περισσότερο ψυχολογικά επώδυνη η όλη διαδικασία. Η αναμονή, η διαδικασία αυτή, το αν θα

μείνω έγκυος, αν θα τα κρατήσω δεν θα τα κρατήσω και όλα αυτά, δεν τα μπορούσα πια όλα αυτά.

Συνεντ: Σε πόσο διάστημα κάνατε αυτές τις τρεις εξωσωματικές;

Ελένη: Σε ένα με ενάμιση χρόνο.

Συνεντ: Ήταν όλες με χορήγηση φαρμάκων;

Ελένη: Ναι όλες με φάρμακα. Τότε δεν υπήρχε η δυνατότητα της κρυσυντήρησης.

Συνεντ: Οπότε είπατε στον γιατρό ότι θέλετε να σταματήσετε έτσι;

Ελένη: Ναι, αυτός βέβαια επέμενε, από τη στιγμή που μένεις έγκυος θα έχουμε αποτέλεσμα, αλλά εγώ του είπα ότι δεν θέλω. Και την τελευταία φορά, που συνέβη αυτό, πήγα και έκανα την αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ. Και από εκεί ξεκίνησα, εντάξει υπάρχει εναλλακτική λύση, δεν θέλω να ξαναμπώ σε αυτό τον κόπο, σε αυτή την διαδικασία. Δεν μπορούσα να ξαναμπώ. Από τότε πάχυνα, εγώ ήμουν σαν και σένα.

Συνεντ: Και οικονομικά ήταν μεγάλη επιβάρυνση για εσάς;

Ελένη: Ναι πολλά τα χρήματα. Μόνο τα φάρμακα κόστιζαν τότε ένα εκατομμύριο δραχμές. Και ο γιατρός άλλο ένα και χώρια ότι έμεινα σε ξένο σπίτι και με φιλοξενούσαν, οπότε και εκεί ήταν δύσκολη η κατάσταση.

Συνεντ: Και έτσι σκεφτήκατε την υιοθεσία;

Ελένη: Ναι βέβαια και ο σύζυγος το ήθελε και μου το έλεγε από τότε κατά την διάρκεια των προσπαθειών. Δεν ήθελε να βασανίζομαι τόσο, γιατί για μένα, και φαντάζομαι και γι αυτόν, ήταν κάθε φορά μία μεγάλη απώλεια. Επενδύεις ότι θα κάνεις ένα παιδί και όταν για κάποιο λόγο δεν προχωράει η εγκυμοσύνη είναι κάτι σαν θάνατος. Και εμένα ήταν κάθε φορά δύο θάνατοι γιατί ήταν δίδυμα.

Συνεντ: Πότε υποβάλατε την αίτηση;

Ελένη: Το 2000.

Συνεντ: Πώς καταλήξατε κατευθείαν στην κρατική υιοθεσία; Θέλω να πω, δεν είχατε σκεφτεί την ιδιωτική;

Ελένη: Σκέφτηκα να πάω να κάνω μία αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ μιας και είμαι στην Αθήνα και ότι γίνει. Η αλήθεια είναι ότι δεν ταλαιπωρηθήκαμε, δεν έγινε αυτό που ακούω, ότι γίνεται. Για να φανταστείς την ημέρα που υποβάλαμε την αίτηση γεννήθηκε ο μικρός.

Συνεντ: Ναι; και τον πήρατε σε ποια ηλικία;

Ελένη: Δύο χρονών, ούτε δύο δεν ήταν, γιατί τα γενέθλιά του τα γιορτάσαμε εδώ.

Συνεντ: Βέβαια, τότε που υποβάλατε την αίτηση δεν το ξέρατε ότι γεννιόταν το παιδί σας.

Ελένη: Όχι, τότε δεν το ξέραμε. Όταν πήγαμε να τον πάρουμε μάς είπαν ότι τελικά τίποτα δεν είναι τυχαίο. Την ημέρα που πρωτοκολλήθηκε η αίτηση γεννήθηκε ο μικρός.

Συνεντ: Πολύ συγκινητικό. Πώς σας φάνηκαν οι κοινωνικοί λειτουργοί, πώς σας αντιμετώπισαν;

Ελένη: Άψογα.

Συνεντ: Δεν είχατε κάποιο πρόβλημα;

Ελένη: Όχι. Πήγαμε δύο φορές μόνοι μας στην Αθήνα με τον σύζυγο, συζητήσαμε και μαζί και μεμονωμένα, μας καλούσαν, όπως συζητάμε τώρα, στην πορεία μας ζήτησαν κάποια δικαιολογητικά από γιατρούς και στον χρόνο επάνω μας ξανακάλεσαν πάλι σε συνέντευξη μια βδομάδα και μετά μας κάλεσαν να πάρουμε το παιδί. Δεν είχαμε πρόβλημα.

Συνεντ: Εσείς συνολικά πόσο διάστημα περιμένατε για να πάρετε το παιδί;

Ελένη: Δύο χρόνια. Συνολικά. Και πήγαμε δεκαπέντε μέρες εκεί όταν ήταν για να το πάρουμε για να περάσουμε χρόνο μαζί με τον μικρό ώστε να προσαρμοστούμε, να μας γνωρίσει.

Συνεντ: Είχατε ζητήσει να έχει το παιδί κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά;

Ελένη: Εμείς είχαμε ζητήσει αρχικά κορίτσι. Στην πορεία όμως τηλεφωνικά μας πρότειναν ένα αγόρι πέντε ετών. Εγώ το αρνήθηκα.

Συνεντ: Για ποιο λόγο αρνηθήκατε;

Ελένη: Γιατί ήταν μεγάλο.

Συνεντ: Φοβηθήκατε μήπως δεν μπορέσετε να προσαρμοστείτε;

Ελένη: Και αυτό και εμείς. Και αυτό περισσότερο. Και λέω όχι, προτιμώ κάποιο μικρότερο.

Συνεντ: Αυτό το παιδάκι θυμάστε πόσο καιρό από την υποβολή της αίτησης σας το είχαν προτείνει;

Ελένη: Τότε που την είχα υποβάλει. Εκείνο το διάστημα, μετά από μία βδομάδα αν δεν κάνω λάθος μας πήραν τηλέφωνο. Ήταν πολύ σύντομο το χρονικό διάστημα γιατί απ' ότι άκουγα εκεί και ακούω ακόμη κάνουν και επτά οκτώ χρόνια.

Συνεντ: Εσείς όμως θέλατε ένα υγιές παιδί έτσι;

Ελένη: Ναι. Όταν είχαμε πρωτοπάει μας είχαν προτείνει ένα παιδί με κάποιο πρόβλημα υγείας ή άλλης φυλής. Εγώ δεν είχα πρόβλημα ούτε και ο άντρας μου να πάρουμε ένα παιδί άλλης φυλής, αλλά το παιδί δεν θα μπορούσε να προσαρμοστεί εδώ, γιατί η κοινωνία μας είναι μικρή.

Συνεντ: Σας είχαν διευκρινίσει τι εννοούν άλλης φυλής;

Ελένη: Έγχρωμο παιδάκι μου είχαν πει. Νεγράκι. Εμένα μου αρέσουν τα νεγράκια, όλα τα παιδιά παιδιά είναι, αλλά το παιδί θα είχε πρόβλημα.

Συνεντ: Οπότε εσείς δεν επιθυμούσατε άλλης φυλής ή με προβλήματα υγείας.

Ελένη: Όχι, δεν ήθελα με προβλήματα υγείας. Θα μου πεις, αν προκύψει, αν γεννήσεις ένα παιδί με προβλήματα; Αλλά φαντάσου μετά από την λαχτάρα που έχεις για ένα παιδί, να έχεις τέτοια προβλήματα; Δεν μπορούσα, γιατί ήδη ήμουν πονεμένη από πριν, δεν ξέρω.

Συνεντ: Η στάση του συζύγου σας ήταν όμοια με την δική σας;

Ελένη: Ναι.

Συνεντ: Δηλαδή ήθελε και εκείνος ένα παιδί υγιές, ένα βρέφος έτσι;

Ελένη: Ναι. Πήραμε τον μικρό δύο χρονών, μια χαρά. Η πρώτη προσαρμογή βέβαια ήταν δύσκολη για τον παιδί περισσότερο και για μας. Να πάρεις ένα παιδάκι δύο χρονών, να μην ξέρεις γιατί κλαίει, τι θέλει, στην πορεία τα μαθαίνεις όλα. Είχε και αναμνήσεις από το ίδρυμα και ήταν δύσκολα.

Συνεντ: Το παιδί πόσο καιρό είχε μείνει στο ΜΗΤΕΡΑ;

Ελένη: Το παιδί μπήκε τριών μηνών..

Συνεντ: Από τριών μηνών έως δύο ετών. Είχε προβλήματα και καθυστέρησε η υιοθεσία; Δηλαδή προβλήματα νομικά;

Ελένη: Κανένα.

Συνεντ: Δηλαδή η μητέρα είχε παραχωρήσει την γονική επιμέλεια στο κέντρο προστασίας;

Ελένη: Ναι, το είχε παραχωρήσει.

Συνεντ: Παρόλ' αυτά έμεινε τόσο χρόνο;

Ελένη: Ναι, ήταν λίγο το διάστημα. Γιατί δίνουν έναν χρόνο περιθώριο στους φυσικούς γονείς μήπως και το μετανιώσουν και το ζητήσουν. Και από τον χρόνο και μετά ξεκινά η διαδικασία για την υιοθεσία το παιδιού.

Συνεντ: Γνωρίζετε καθόλου τα χαρακτηριστικά της βιολογικής μητέρας;

Ελένη: Ναι, μας έχουνε πει. Η μητέρα ήταν μικρή, ήταν 19 χρονών και ο πατέρας 16. Ήταν έρωτας... η μητέρα φοιτήτρια.

Συνεντ: Ελληνίδα;

Ελένη: Ναι, Έλληνες. Η μητέρα φοιτήτρια και ο πατέρας φίλος της αδελφής της και έτσι γνωρίστηκαν. Οπότε δεν μπορούσαν να το κρατήσουν δύο παιδιά. Αν το έλεγε στον πάτερα της θα την σκότωνε, δεν το ήξερε καν. Το άφησε μέσα στο νοσοκομείο.

Συνεντ: Το άφησε στο Αλεξάνδρας ας πούμε;

Ελένη: Στο Έλενα είχε γεννήσει.

Συνεντ: Μία ερώτηση πριν την ξεχάσω. Ο σύζυγός σας ήταν θετικός στην προοπτική της υιοθεσίας ή είχε κάποιο πρόβλημα;

Ελένη: Κανένα. Το ήθελε.

Συνεντ: Αυτός, όμως, που είχε την πρώτη σκέψη, ποιος ήταν θυμάστε καθόλου;

Ελένη: Εγώ.

Συνεντ: Οπότε πήρατε το παιδάκι αλλά είχε αναμνήσεις από το ΜΗΤΕΡΑ;

Ελένη: Ναι ήταν ένα παιδί τρομαγμένο, γιατί όσο καλά και να είναι τα ιδρύματα δεν παύει να είναι ιδρύματα. Δεν έχουν την φροντίδα γιατί δεν μπορούν να την έχουν. Όχι επειδή δεν προσφέρονται οι κοπέλες, γιατί πήγαινα εκεί δεκαπέντε μέρες και έβλεπα τον αγώνα τους. Αλλά όταν δύο κοπέλες είναι για είκοσι εικοσιπέντε παιδιά και όλα μικρά καταλαβαίνεις τι γίνεται. Δεν μπορούν να τα αγκαλιάσουν όλα, δεν μπορούν να τα φροντίσουν όλα.

Συνεντ: Πότε το πήρατε το παιδάκι; Θυμάστε χρονολογία;

Ελένη: Το 2002. Και το φέραμε στο σπίτι μας 23 Μαρτίου του 2002. 24 ήταν τα γενέθλια του.

Συνεντ: Φαντάζομαι την χαρά σας όταν σας τηλεφώνησαν να σας πουν για το παιδάκι σας.

Ελένη: Σε όλο τον δρόμο, γιατί πήγαμε με το καράβι, θέλαμε να πάρουμε και το αυτοκίνητο μαζί, αφού έπρεπε να μείνουμε εκεί για δεκαπέντε μέρες και να πηγαينوερχόμαστε. Πηγαίναμε το πρωί γύρω στις 10 και το ταΐζαμε.

Συνεντ: όταν σας είδε πρώτη φορά τι έκανε;

Ελένη: Όταν κουβεντιάσαμε με την κοινωνική λειτουργό και μας έδειξε την φωτογραφία του παιδιού. Γιατί μας είχε δώσει οδηγία όταν θα μπούμε μέσα στα παιδάκια δεν θα δούμε μόνο το δικό μας θα δούμε όλα τα παιδάκια για να μην δώσουμε στόχο και το καταλάβουν. Απλά να ρίξετε μια ματιά να δείτε πώς είναι. Μας δείχνει την φωτογραφία του, ο άντρας μου το βλέπει και λέει α εμένα δεν μου αρέσει. Γυρίζω και τον βλέπω με θυμό και του λέω α εμένα μου αρέσει. Εκείνη την ώρα ένιωσα σαν να πάμε να αγοράσουμε κάτι. Η κοινωνική λειτουργός και η άλλη που ήταν μέσα μας είπε πάμε να το δούμε, κατάλαβε ότι γύρισε το μάτι μου, μάλλον, γιατί λέω αν το γένναγα εγώ τι θα έλεγα δεν μου αρέσει; Πήγαμε εκεί όλα τα παιδάκια μέσα στην τρελή χαρά που έβλεπαν την κοινωνική λειτουργό και εμάς και

το δικό μας με το που μας βλέπει βάζει τα κλάματα. Το κατάλαβε. Τα παιδιά τα καταλαβαίνουν όλα.

Συνεντ: Δεν ήθελε να φύγει;

Ελένη: Αρχικά όχι. Τα παιδιά φοβούνται να αποχωριστούν το περιβάλλον τους. Όταν βγήκαμε έξω ο άντρας μου τον είχε λατρέψει. Τον έβλεπε το ομορφότερο παιδί του κόσμου. Και έτσι ξεκίνησε η κοινή μας ζωή. Μείναμε εκεί και το απόγευμα. Γύρω στις 5 πήγαμε εκεί ξανά. Το πήραμε πήγαμε μία βολτίτσα εκεί απέξω. Δεν ερχόταν κιόλας. Και μετά για δώδεκα μέρες πηγαίναμε το πρωί και το απόγευμα. Εγώ τον τάζα να τον αλλάξω να τον κάνω μπάνιο, να συνηθίζει. Βέβαια ο καημένος το μεσημέρι δεν κοιμόταν, μας περίμενε. Έκλαιγε όταν φεύγαμε. Οπότε στις 12 μέρες μας επέτρεψαν να το πάρουμε ενώ κανονικά έπρεπε να κάτσουμε 15. Μας είπαν το παιδί έχει εξοικειωθεί μαζί σας και εσείς με αυτό μπορείτε να το πάρετε. Βέβαια δεν μας άφησαν καθόλου να μείνουμε στην Αθήνα. Μας είπαν να το πάμε κατευθείαν σπίτι του εδώ. Και ήρθαμε εδώ και μου αρχίζει κάτι εμετούς το βράδυ, έναν πυρετό, να κλαίει να μην ξέρω τι να κάνω. Κι αυτός ο κακομοίρης να προσπαθεί να φτιάξει τα σεντόνια του, δεν κοιτάγε το χάλι του που έκανε συνέχει εμετό. Ένα παιδί τρομαγμένο, να κοιτάζει έτσι, να μην γελάει ποτέ. Τώρα έχει γίνει ο χαχανούλης βέβαια, τώρα έχει γίνει το εντελώς αντίθετο. Εντάξει στην αρχή ήταν λίγο δύσκολο αλλά μετά...

Συνεντ: Εσείς του είπατε ότι έχει υιοθετηθεί γιατί είχε αναμνήσεις από την προηγούμενη του ζωή.

Ελένη: Στην αρχή δεν το είπαμε. Γιατί το παιδί δεν το συνειδητοποιεί. Το παιδί το συνειδητοποιεί μετά τα επτά του χρόνια. Εμείς του το είπαμε από 4,5 ετών. Σαν παραμυθάκι. Γύρω στα 3,5 όχι 4,5. Γιατί μας είχαν πει γύρω στα 4,5 να του το πούμε. Εδώ, όπως είπαμε, είναι κλειστή η κοινωνία. Εγώ καθημερινά δούλευα στην Μυτιλήνη. Και καθημερινά όλο και κάτι του έφερνα όταν γύρναγα. Τα δωράκια του, τα παιχνιδάκια του, ήταν ένα παιδί που ό,τι ήθελε το είχε. Και εκεί είχαμε ένα γειτονόπουλο. Εκείνη την ημέρα δεν θυμάμαι κάτι του είχα φέρει. Ίδια ηλικία και αυτό. Του το ζήτηγε να παίζουν, τώρα παιδιά και λέει όχι ο δικός μου είναι δικό μου αυτό, δεν σου το δίνω και του απάντησε το παιδάκι αυτό εσύ έχεις παιχνίδια, αλλά εγώ έχω μπαμπά και μαμά. Και έρχεται ο μικρός μπροστά μου και του λέω «Και εσύ έχεις μπαμπά και μαμά», οπότε ευτυχώς που του είχαμε πει την αλήθεια. Εγώ του το είχα αποκαλύψει με έναν ήρεμο τρόπο. Ένα βράδυ του λέω τώρα θα πούμε και ένα παραμυθάκι, που δεν το έχουμε ξαναπεί «Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία μανούλα

και έκανε ένα παιδάκι ...» Και γυρνάει και μου λέει «για μένα λες; Το ξέρω, ότι με έκανε άλλη μανούλα αλλά εσύ είσαι για μένα η μανούλα μου». Τον προετοίμαζα παρά πολύ για να πάει στον Παιδικό σταθμό. Και μια μέρα πήγαμε. Την πρώτη δεύτερη μέρα έκλαιγε σαν παιδάκι όταν το αφήνεις την πρώτη μέρα κλαίει. Την δεύτερη μέρα πάω να το πάρω μετά από μία ώρα, όπως ήταν οι οδηγίες, μου λέει η νηπιαγωγός δεν ξέρω το παιδί είναι άρρωστο. Το παιδί είχε βαλαντώσει στο κλάμα, μα λέω το παιδί ήταν μια χαρά πώς αρρώστησε ξαφνικά; Από την άλλη σκέφτηκα ότι θα μπορούσε. Όταν βγαίναμε μου λέει αυτό εδώ δεν είναι σχολείο είναι άλλο πράγμα. Του λέω μα σχολείο είναι αγάπη μου. Και αυτό επέμενε γιατί λέει του είπε μία εκεί πως εγώ δεν θα ξαναρχόμουν να το πάρω. Ήταν η καθαρίστρια. Δεν ξαναπήγε σχολείο και μετά 15 ημέρες δεν έτρωγε. Για να μην μεγαλώσει και πάει σχολείο. Και μέχρι τώρα το έχει αυτό.

Συνεντ: Φοβάται το σχολείο;

Ελένη: Ναι, τα πολλά παιδιά, τον συνωστισμό, τους δασκάλους. Πήγε βέβαια μετά και νηπιαγωγείο και δημοτικό, αλλά πάντα είχε μια φοβία. Τα πήγε καλά γιατί τον πλησίασαν οι δασκάλες οι νηπιαγωγοί και γενικά δεν είχαμε παράπονο. Στο γυμνάσιο όμως είχαμε πρόβλημα. Στην Τρίτη γυμνασίου τα παράτησε. Γιατί κάποια καθηγήτρια πάρα πολύ έξυπνη μπήκε μέσα στην τάξη και είπε ότι ο Αντώνης έχει την εύνοια μας γιατί είναι υιοθετημένος. Και βούιξε το σχολείο. Και καλά που το ήξερε, αν δεν το ήξερε το παιδί;

Συνεντ: Παρολ' αυτά όμως του κακοφάνηκε.

Ελένη: Βέβαια. Στοχοποιήθηκε, γιατί μετά όλοι κουβεντιάζανε γι αυτόν. Την Τρίτη γυμνασίου την σταμάτησε. Πήγαμε Αθήνα βέβαια, τέλειωσε σχολή κομμωτικής, ανδρικό κούρεμα. Αυτό θέλει αυτό κάνει.

Συνεντ: Για την φυσική του μητέρα έχει ρωτήσει;

Ελένη: Όχι, δεν τον ενδιαφέρει. Αυτό που τον νοιάζει και με ερωτάει είναι για τα αδέρφια του. Εκείνος μου λέει ότι για κείνον μάνα είναι αυτή που μεγαλώνει το παιδί και όχι αυτή που το γεννάει. Δεν σε αλλάζω με τίποτα μου λέει. Είμαστε πολύ δεμένοι. Σαν οικογένεια συζητάμε τα πάντα, ξέρει ότι είμαστε δίπλα του. τώρα που περιμέναμε έξω για να συναντηθούμε καθόταν δίπλα μου και περίμενε κι αυτός. Του έλεγα πήγαινε μέσα με τους φίλους σου και έλεγε όχι δεν σε αφήνω μόνη.

Συνεντ: Και ενώ νιώθει πληρότητα γονεϊκή θέλει να μάθει αν έχει αδέρφια. Αυτό μόνο του λείπει.

Ελένη: Ναι ναι. Νιώθει μοναξιά, θέλει έναν αδελφό, αδελφή κάτι. Βέβαια, όταν ήταν πιο μικρός και του έλεγα να υιοθετήσουμε ακόμη ένα παιδάκι, μου έλεγε όχι. «Σιγά», μου έλεγε «να αγαπάς το άλλο και να μην αγαπάς εμένα».

Συνεντ: Έχει επισκεφτεί το ΜΗΤΕΡΑ να δει πώς είναι;

Ελένη: Στην Αθήνα που ήμασταν εγώ του το πα, αλλά δεν ήθελε. Μου είπε πως όταν νιώσει την ανάγκη θα μου το πει. Και το σεβάστηκα.

Συνεντ: Μου είπατε πριν ότι οι κοινωνικοί λειτουργοί σας φέρθηκαν πολύ ευγενικά, ότι οι ερωτήσεις που σας απεύθυναν δεν ήταν απότομες και αδιάκριτες, έτσι;

Ελένη: Εντάξει, προσπαθούσαν να μπουν στην προσωπική μας ζωή, αλλά για μένα θεωρώ ότι ήταν σωστό, γιατί το να υιοθετήσεις ένα παιδί δεν είναι εύκολη υπόθεση. Και γι αυτούς το να εμπιστευτούν ένα παιδί δεν είναι εύκολη υπόθεση. Απ' ότι μας είπαν ξέρεις πόσα παιδάκια επιστρέφονται;

Συνεντ: Μέσα στο τρίμηνο της προσαρμογής σας είπαν;

Ελένη: Ναι.

Συνεντ: Σας είπαν για ποιο λόγο επιστρέφονται;

Ελένη: Γιατί αυτό το πρώτο τρίμηνο είναι πάρα πολύ δύσκολο. Η αλήθεια είναι αυτή, μέχρι να μάθεις και να σε μάθει το παιδί. Και για μένα δεν ήταν εύκολο. Ξαφνικά να βρεθώ με ένα παιδί δύο χρονών κλεισμένη μέσα στο σπίτι να μην ξέρω αν αυτό που τρώει είναι το σωστό αν βήχει γιατί βήχει και όλα αυτά. Είναι κάποιιοι που δεν μπορούν σε όλο αυτό ζορίζονται. Δεν είναι βρέφος να το μάθεις σιγά σιγά. Τρέχει, περπατά πονάει και δεν ξέρεις πώς να του φερθείς.

Συνεντ: όταν πήρατε τον Αντώνη ο οποίος ήταν μεγαλούτσικος το κοινωνικό σας περιβάλλον πώς το αντιμετώπισε;

Ελένη: Καλά, πάρα πολύ καλά. Η μητέρα μου και ο πατέρας ου που ήταν δίπλα το αγαπούσαν καλύτερα από φυσικό τους εγγόνι γιατί έχω και ανίψια. Τώρα έχουν πεθάνει.

Συνεντ: Το κοινωνικό σας περιβάλλον πώς σας φέρθηκαν;

Ελένη: Τα παιδιά μεταξύ τους είναι σκληρά και το φώναξαν μπάσταρδο πολλές φορές. Ο Αντώνης πληγώθηκε πολύ. Χτύπησε αυτό το παιδί που τον φώναζε έτσι και δεν έχει χτυπήσει ποτέ κανέναν. Μόνο τότε χτύπησε στο Δημοτικό όταν τον φώναξαν μπάσταρδο και ότι η μάνα σου σε αγόρασε. Πήγε ο διευθυντής και τον ρώτησε με Αντώνη γιατί το έκανες αυτός. Και εκείνος του απάντησε «ρώτα τον». Και όταν ρώτησε τα άλλα παιδιά και έμαθε τον λόγο, τιμώρησε το άλλο παιδί. Φέρθηκε πολύ εντάξει, δεν έχω κανένα παράπονο. Μετά βέβαια του ζήτησαν συγγνώμη αν τον

έλεγαν έτσι αλλά τι να το κάνεις; Τον πλήγωναν. Εγώ του έλεγα «πρέπει να είσαι περήφανος, γιατί έχεις δύο μαμάδες. Και να ξέρεις πως η μάμα σου δεν σε έδωσε γιατί δεν σε αγάπαγε, απλά δεν μπορούσε να σε συντηρήσει».

Συνεντ: Δεν αισθάνεστε ανασφάλεια προς την βιολογική μητέρα;

Ελένη: Όχι. Δεν αισθάνομαι γιατί του έχω δώσει την ψυχή μου. Αν το έχουμε μεγαλώσει σωστά δεν θα φύγει ποτέ. Αν όμως το παιδί έχει προβλήματα καλά θα κάνει και θα φύγει. Ποτέ μου δεν το έχω παραπλανήσει. Δεν θέλω να είναι στενοχωρημένο, θέλω ότι νιώθει να το εκφράζει. Του έχω δώσει αυτό το δικαίωμα. Τα παιδιά δοκιμάζουν, δοκιμάζουν αντοχές, έχουμε ζήσει τι σημαίνει να χτυπάει την πόρτα από τα νεύρα του ειδικά στην εφηβεία, αλλά εμείς εκεί δίπλα του, μαζί του, να τον στηρίζουμε. Αν δεν νιώθεις καλά του λέγαμε και έχεις παράπονα από εμάς θα σε βοηθήσουμε να κάνεις αυτό που θεωρείς καλύτερο για σένα. Ότι με ρωτάει του το λέω. Πως την έλεγαν την μητέρα σου έτσι, από πού ήταν αυτό εκείνο, το άλλο, ότι ξέρω του το λέω, δεν κρύβω τίποτα. Έχει δικαίωμα να ξέρει.

Συνεντ: Εσείς αρχικά για ποιο λόγο θέλατε κορίτσι;

Ελένη: Γιατί πίστευα ότι τα κορίτσια είναι πιο κοντά στις μαμάδες. Βέβαια τώρα όπως έχουν γίνει τα πράγματα, αυτό πια δεν ισχύει. Εγώ βλέπω κορίτσια που ο γιος είναι χίλιες φορές καλύτερος. Απλά σαν κορίτσια τα θέλουμε για να τα ντύνουμε καλύτερα, κάτι τέτοια χαζά.

Συνεντ: Ξέρετε αν η φυσική μητέρα έχει ζητήσει να τον δει.

Ελένη: Όχι δεν ζήτησε, δεν δέχτηκε καν να τον δει στο μαιευτήριο. Ίσως για να μην δεθεί μαζί του.

Συνεντ: όταν υιοθετήσετε το παιδί σας έπαιρναν τηλέφωνο να δουν τι κάνει;

Ελένη: Όχι έστειλαν την πρόνοια. Είχαν έρθει και πριν ήρθαν και μετά. Επειδή δούλευα στην Μυτιλήνη δούλευα στο ταχυδρομικό ταμειούτσιο μας ήξεραν. Μια φορά είχε έρθει η κοινωνική λειτουργός να μας δει, χτύπησε την πόρτα βγήκα εγώ και μου λέει ά εσύ είσαι, τι ήρθα να κάνω τότε; Ε, της λέω αφού ήρθες μπες μέσα. Και αφού ήρθε αυτή την φορά δεν μας ξαναεπισκέφτηκε.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ότι η οικονομική δύναμη των γονέων παίζει ρόλο;

Ελένη: Όχι γιατί δεν ήμασταν τόσο άνετοι. Ο άντρας μου είναι αγρότης, εγώ βέβαια δουλεύω στο δημόσιο αλλά δεν είχαμε κάποια αξιόλογη περιουσία. Η υιοθεσία έγινε κιάλας στην Αθήνα. Η δικηγόρος που είχε αναλάβει την υπόθεσή μας είχε και κείνη κάνει αίτηση οκτώ χρόνια και δεν είχε λάβει παιδί. Και ήταν οικονομικά ανεξάρτητη. Και απορούσε και εκείνη ενώ είχε δώσει την πρώτη συνέντευξη δεν την είχαν

ειδοποιήσει. Αυτοί περισσότερο απ' ότι κατάλαβα κοιτάνε κατά ποσό είναι δεμένο το ζευγάρι. Φοβούνται μήπως χωρίσει και το παιδί ξανανιώσει απόρριψη. Γιατί σε εμάς, δεν ίσχυε κάτι τέτοιο. Δεν δώσαμε ούτε μία δραχμή. Ούτε ίσχυε αυτό που έλεγαν ότι έπρεπε να γράψεις ακίνητα, χωράφια, κάτι τέτοια άκουγα από άλλες γυναίκες που είχαν κάνει αίτηση, αλλά σε εμάς δεν είπαν κάτι τέτοιο.

Συνεντ: Εσείς είχατε ποτέ σκεφτεί την ιδιωτική υιοθεσία;

Ελένη: Όχι γιατί την φοβόμουν. Μου είχαν προτείνει να μου δώσουν ένα παιδί, αλλά το φοβόμουν. Φοβόμουν μη πέσω θύμα εκβιασμού. Ερχόντουσαν μερικές και μου έλεγαν μπορείς να πληρώσεις κάποια και να μείνει έγκυος και να το πάρεις εσύ το παιδί, αλλά δεν το θέλαμε. Γιατί το φοβόμουν και αν αύριο μεθαύριο μας εκβίαζε για το παιδί πάνω από όλα. Τι θα γινόταν αυτό;

Συνεντ: Εδώ στην Μυτιλήνη σας είχαν πλησιάσει ή στην Αθήνα;

Ελένη: Εδώ στην Μυτιλήνη.

Συνεντ: Ήταν ελληνίδες αυτές οι γυναίκες;

Ελένη: Ναι.

Συνεντ: Δηλαδή κάποια Ελληνίδα σας πλησίασε και σας πρότεινε κάποια κοπέλα να μείνει έγκυος και να σας δώσει το παιδί; Για τι ποσό είχε κάνει λόγο;

Ελένη: Όχι γιατί δεν είχα ρωτήσει. Αλλά είχα ακούσει γύρω στα 5 με 10 χιλιάδικα. Δεν ήταν όμως τότε ευρώ αλλά δραχμές. Δεν με ενδιέφερε όμως, δεν ήθελα, έλεγα όχι.

Συνεντ: Δηλαδή η πιο οικονομική τιμή ήταν γύρω στις 15 χιλιάδες ευρώ;

Ελένη: Ναι. Αλλά δεν με ενδιέφερε, δεν ήθελα, έλεγα όχι. Στην Μυτιλήνη που δούλευα μου τα έλεγαν αυτά, όχι εδώ στο χωριό.

Συνεντ: Το λέγατε δηλαδή ότι θέλω να υιοθετήσω και σας προσέγγιζαν κάποιες γυναίκες;

Ελένη: Όχι, ερχόντουσαν μερικές και με ρώταγαν δεν έχεις παιδί ε; δουλεύαμε στο δημόσιο και κάποιες μας άκουγαν που συζητάγαμε... Ξέρεις μαθαίνονται αυτά.

Συνεντ: Σας το είχαν προτείνει πολλές γυναίκες δηλαδή;

Ελένη: Ναι, δυο τρεις.

Συνεντ: Δηλαδή δρούσαν ανεξάρτητα η μία από την άλλη;

Ελένη: Ναι, ήταν διαφορετικές κάθε φορά. Και δεν είχαν ρθει όλες στον ίδιο χρόνο. Αλλά δεν με ενδιέφερε.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν υποκύψατε στον πειρασμό να δεχτείτε; Φοβόσασταν μην πέσετε θύμα εκβιασμού, μην σας ζητάνε διαρκώς χρήματα;

Ελένη: Και για το παιδί, πρωτίστως για το παιδί. Και αν αυτή ερχόταν αύριο μεθαύριο και μου το ζητούσε ή αν το ενοχλούσε και και και... και πως θα το του έλεγα εγώ μετά, ότι ξέρεις έδωσα λεφτά και σε πήρα; Ενώ το παιδί μου που το πήρα από το ΜΗΤΕΡΑ την βιολογική μητέρα δεν την είδαμε ποτέ. Ούτε καν στο δικαστήριο.

Συνεντ: Το δικαστήριο πότε έγινε θυμάστε;

Ελένη: Έγινε έναν χρόνο μετά. Στην Αθήνα γιατί έπρεπε να παρίσταται και ένας εκπρόσωπος από το ΜΗΤΕΡΑ.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας έχει κάποια τρωτά σημεία; Βεβαία εσείς δεν έχετε κάποιο παράπονο, αλλά μήπως θα θέλατε κάτι να αλλάξει στην υιοθεσία;

Ελένη: Εγώ θεωρώ πως ο θεσμός λειτουργεί σωστά έτσι όπως γίνεται γιατί οι κοινωνικοί λειτουργοί προσπαθούν να διαφυλάξουν το παιδί. Γιατί το να πάρεις ένα παιδί και να το χτυπάς, να το κακοποιείς... Θα πρέπει να είναι σίγουροι σε ποιον δίνουν το παιδί.

Συνεντ: Με αφορμή αυτό που λέτε ξέρετε εσείς περιπτώσεις που θετοί γονείς έχουν κακοποιήσει το θετό παιδί τους;

Ελένη: Εδώ όχι, αλλά απ' ότι μας έλεγαν εκεί υπάρχουν πάρα πολλές τέτοιες περιπτώσεις και φοβούνται και αυτοί.

Συνεντ: Σχετικά με την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών θα ήθελα να μου πείτε την γνώμη σας.

Ελένη: Δε μου αρέσει, δε το βλέπω θετικά.

Συνεντ: Σχετικά με το δικαίωμα υιοθεσίας παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια;

Ελένη: πιστεύω ότι ένα παιδί δεν μπορεί να μεγαλώνει με 2 μπαμπάδες ή 2 μαμάδες. Δηλαδή άμα το σκεφτώ αυτό για τον εαυτό μου το να είχα δύο μαμάδες ή δύο μπαμπάδες θα με έκανε πολύ δυστυχημένη.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο σας.

Ελένη: Παρακαλώ.

14) ΕΥΤΕΡΠΗ

Αριθμός συνέντευξης: 14

Ημερομηνία: 25/04/2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 70 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Ευτέρπη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Ευτέρπη: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ευτέρπη: 48.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ευτέρπη: Πέρασα στην Νομική Σχολή Αθηνών, αλλά τα παράτησα στο δεύτερο έτος.

Συνεντ: Αλήθεια; Για ποιο λόγο;

Ευτέρπη: Δεν ξέρω. Ξαφνικά δεν μου άρεσε. Δεν ήθελα να διαβάσω παραπάνω. Μου ήρθε αλλά δεν το ήθελα. Δεν το ήθελα με τίποτα. Τα σταμάτησα. Με πίεσαν λιγάκι οι γονείς μου, αλλά δεν το ήθελα. Δεν ήθελα.

Συνεντ: Δεν το έχετε μετανιώσει μέχρι στιγμής, έτσι;

Ευτέρπη: Όχι δεν το έχω μετανιώσει, όχι δόξα τω Θεώ. Αλλά σε κάποιες φάσεις μου έρχεται έτσι να κάτσω να διαβάσω, είμαι γενικά τύπος του διαβάσματος. Στο σχολείο ήμουν άριστη μαθήτρια, διάβαζα, διάβαζα πολύ, αλλά ξαφνικά με έπιασε και δεν είχα ενδιαφέρον. Δεν ήθελα να συνεχίσω.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Ευτέρπη: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Ευτέρπη: 17.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας πόσων ετών είναι;

Ευτέρπη: Και αυτός 48.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Ευτέρπη: Οικιακά.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας;

Ευτέρπη: Είναι ιδιωτικός υπάλληλος.

Συνεντ: Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Ευτέρπη: (Αναστεναγμός). Κάτσε να σου πω. Το 2006 ξεκίνησα μέχρι το 2008, 2009 έκανα προσπάθειες.

Συνεντ: Δηλαδή με ελεύθερες επαφές;

Ευτέρπη: Όχι όχι έκανα εξωσωματικές.

Συνεντ: όταν όμως ξεκινήσατε ελεύθερα να προσπαθείτε...

Ευτέρπη: Δεν έμεινα έγκυος.

Συνεντ: Πόσο καιρό προσπαθούσατε μόνοι σας;

Ευτέρπη: Ε, από τότε που παντρευτήκαμε λέγαμε να κάνουμε ένα παιδί, αλλά τίποτα. Παντρευτήκαμε το 2000 και το 2006 ξεκινήσαμε την εξωσωματική. Προσπαθούσαμε δηλαδή έξι χρόνια αλλά δεν γινόταν τίποτα και τότε αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε την υποβοηθούμενη αναπαραγωγή. Και προσπαθήσαμε τρία χρόνια. Εγώ κουράστηκα πάρα πολύ ψυχολογικά.

Συνεντ: Συγγνώμη πόσες προσπάθειες κάνατε υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Ευτέρπη: Κάναμε τρεις εξωσωματικές με δικό μου ωάριο, δύο με ξένο ωάριο, έκανα και σπερματεγχύσεις τρεις.

Συνεντ: Καμία όμως προσπάθεια δεν πέτυχε;

Ευτέρπη: Όχι δεν πέτυχε.

Συνεντ: Ούτε με το δανεικά ωάρια;

Ευτέρπη: Όχι.

Συνεντ: Είχατε πάει σε κάποιο αναγνωρισμένο κέντρο στην Αθήνα;

Ευτέρπη: Ναι.

Συνεντ: Ο γιατρός επέμενε να συνεχίσετε τις προσπάθειες; Ποια ήταν η στάση του γιατρού;

Ευτέρπη: Κοιτάζτε εγώ ήμουν υπέρβαρη. Πολύ υπέρβαρη. Έφτασα σε σημείο να μην μπορώ να περπατήσω από τα πολλά φάρμακα. Της εξωσωματικής. Πήρα τόσα κιλά γιατί δεν μου είπαν να κόψω και αλάτι και ζάχαρη. Αυτά τα φάρμακα λέει δεν θέλουν ούτε αλάτι ούτε ζάχαρη. Μετά μου το είπαν. Εγώ έτρωγα κανονικά. Μπορώ να πω ότι είχα αυξήσει τα γλυκά. Έτρωγα πολλά γλυκά. Ίσως επειδή δεν μπορούσα να πιάσω παιδί, από την στενοχώρια μου έτρωγα γλυκά. Και έφτασα 170 κιλά. Αρρώστησα δηλαδή. Σαν αρρώστια ήτανε. Αρρώστια ήτανε. Ήμουν συνεχεία σε μία πολυθρόνα, δεν μπορούσα να αναπνεύσω, δεν μπορούσα να περπατήσω, να πάω κάπου. Γι αυτό τον λόγο έκανα επέμβαση, έβαλα το δαχτυλίδι στο στομάχι και έχασα 90 κιλά.

Συνεντ: Αχ τέλεια.

Ευτέρπη: Ναι, τώρα είμαι φυσιολογική. Και ο μικρός χάρηκε πολύ με αυτό, πάρα πολύ. Γιατί δεν μπορούσα να τον πάω να παίζει στην παιδική χαρά. Γενικά δεν μπορούσα να κάνω πολλά πράγματα και μετά αφού έγινε η εγχείρηση τον έβγαζα

συνέχεια έξω, ήθελα να τον χαρώ. Τον έβγαζα όλο έξω, πηγαίναμε στην παιδική χαρά στο σχολείο...

Συνεντ: Πότε κάνατε την επέμβαση;

Ευτέρπη: Την έκανα το 2014 νομίζω.

Συνεντ: Οπότε όλη αυτή την εμπειρία με τις αποτυχημένες εξωσωματικές την βιώσατε ως αρρώστια, ως πένθος έχω διαβάσει. Ισχύει;

Ευτέρπη: Πολλή στενοχώρια, σαν θάνατο, ναι, σαν θάνατο. Δηλαδή και που μιλούσα νόμιζες πως κάτι είχα εγώ, είχα καρκίνο. Κάτι είχα. Όταν μιλούσα με ανθρώπους πίστευαν ότι κάτι είχα. Με ρώταγαν αν νιώθω καλά. Γιατί δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Ούτε να περπατήσω τίποτα. Δεν ήθελα να βγω από το σπίτι. Έπαθα, δηλαδή έπαθα. Γιατί το ήθελα πάρα πολύ το παιδί. Το ήθελα πάρα πολύ. Και είχαμε πάει στον γιατρό και είχα αρχίσει πάλι την προσπάθεια. Σε μία φάση ήταν πολλή εκμετάλλευση. Είχα αλλάξει στο μεταξύ κέντρο εξωσωματικής, είχα πάει σε ένα πολύ γνωστό και ακούω που λέει ο γιατρός όταν πήγαμε να δει στο μηχάνημα την μήτρα και λέει στον άλλο γιατρό εδώ έχουμε αδυναμία παραγωγής ωαρίων. Η γυναίκα αυτή δεν παράγει ωάρια, δεν ωριμάζουν τα ωάρια, ξέρω γω τι. Μόλις ακούω έτσι, λέω μέσα μου με κοροϊδεύουν. Μου δίνουν φάρμακα για να παίρνουν τα λεφτά και ... δηλαδή το άκουσα αυτό που είπε στον άλλον γιατρό. Βγαίνοντας από εκεί το είπα στην πεθερά μου, που είχε ρθει μαζί μου, γιατί οι γονείς μου έχουν πεθάνει. Και η μόνη που είχα ήταν η πεθερά μου. Τον μόνο δικό μου άνθρωπο και μου λέει και εκείνη: «Ευτέρπη τέρμα, τέρμα ως εδώ. Δεν θα κάνεις παιδί. Τόσοι άνθρωποι δεν έχουν παιδιά». Και κείνη την στιγμή είπα τέρμα, είχα φτάσει πια στο αμήν.

Συνεντ: Το 2008 αυτό έτσι;

Ευτέρπη: Ναι το 2008. Βγαίνοντας από εκεί ήταν και λίγο σαν να ήταν γραφτό, δεν ξέρω, βλέπω την γυναίκα του αδελφού μου με το μωράκι της. Μου λέει: τι έχεις Ευτέρπη τι σου συνέβη; Της λέω αυτό και αυτό, τέλειωσε, δεν θα το συνεχίσω θα πάθω και τίποτα. Μου λέει μπορώ να σου δώσω το τηλέφωνο μίας φίλης μου που ξέρει. Ξέρει πώς μπορείς να πάρεις ένα παιδί (αυτό το λέει σιγά).

Συνεντ: Ναι.

Ευτέρπη: Και... πήρα τηλέφωνο μου είπε τον τρόπο. Και το έκανα. Ο μικρός μου είναι ΡΟΜΑ, από την φυλή ΡΟΜΑ. Βούλγαρος. Βουλγαράκι. Οι γονείς του είναι Βούλγαροι. Εγώ δεν τους γνώρισα, γιατί μου είπε ο δικηγόρος ότι είναι επικίνδυνο. Να με εκβιάζουν και αυτά. Με βοήθησε η πεθερά μου όλα τα έκανε η πεθερά μου. Εγώ ήμουν εκεί γιατί πήγαμε στην Ξάνθη, αλλά δεν τους είδα, ούτε ο Γιώργος τους

είδε, ο άντρας μου. Η πεθερά μου μίλησε μαζί τους και μάλιστα η μητέρα του μικρού μάς έδωσε και την ευχή της, δηλαδή ήταν πολύ φτωχοί άνθρωποι. Εμείς από δική μας, από δική μας (δίνει έμφαση) πρωτοβουλία τούς δώσαμε κάποια χρήματα, δεν μας ζήτησαν εκείνοι. Και χτίσανε αργότερα, απ' ότι έμαθα, χτίσανε δύο δωμάτια.

Συνεντ: Ο τρόπος για να υιοθετήσετε ένα παιδάκι ποιος ήταν;

Ευτέρπη: Βασικά, ο τρόπος ήταν να βρούμε τον δικηγόρο που θα μας φέρει σε επαφή με την έγκυο μητέρα. Αυτή δηλαδή η γυναίκα ήταν έγκυος και μόλις γέννησε ειδοποίησε τον δικηγόρο. Και ο δικηγόρος μας έκανε ένα χαρτί ότι η μητέρα με την θέλησή της μάς το έδωσε. Δηλαδή εκείνη την στιγμή σταμάτησε και η σχέση μας μαζί της. Πήγαν και υπέγραψαν στον δικηγόρο ότι το δίνω με την θέλησή μου το παιδί, ότι εγώ αυτό το παιδί θα το προσέξω σαν παιδί μου, μου έβαλε δηλαδή ο δικηγόρος κάποιες προϋποθέσεις. Το υπέγραψα και εγώ και ο άντρας μου και αυτό ήτανε. Μετά έγιναν τα δικαστήρια.

Συνεντ: Δηλαδή ο δικηγόρος ήξερες τους γονείς;

Ευτέρπη: Ναι, ο δικηγόρος.

Συνεντ: Δηλαδή αυτοί οι φυσικοί γονείς είχαν και άλλα παιδάκια;

Ευτέρπη: Ναι έξι παιδιά. Και μετά από εμένα, πάλι έμεινε έγκυος και πάλι το έδωσε. Δεν μπορούσαν, ήταν πολύ φτωχοί, έκαναν συνέχεια παιδιά, τελοσπάντων. Δεν ήταν παντρεμένη η μάνα, δεν ήταν παντρεμένη με τον πατέρα.

Συνεντ: Και το δώσαν πάλι σε αυτό τον δικηγόρο, ο οποίος μεσολαβούσε; Είχαν βρει δηλαδή αυτή την άκρη με τον δικηγόρο και όταν έμεινε έγκυος τα έδινε.

Ευτέρπη: Ναι ναι...

Συνεντ: Κατάλαβα. Εσείς δεν είχατε προβλήματα με αυτή την οικογένεια ούτε και σας ξαναενόχλησε έτσι;

Ευτέρπη: Το μόνο πρόβλημα που είχαμε, ήταν ότι δεν ήρθαν στο δικαστήριο ποτέ. Σαν να μην υπήρχε ο μικρός δηλαδή. Δεν ήρθαν ποτέ. Όχι ότι θα κατάφεραν κάτι αν ερχόντουσαν αλλά αδιαφόρησαν.

Συνεντ: Είχαν δώσει όμως αυτό το πληρεξούσιο.

Ευτέρπη: Ναι και εμείς νόμιμα μπορούσαμε να το κυκλοφορούμε το παιδί, να πάμε και στο δικαστήριο και να ζητήσουμε την υιοθεσία του αλλά αυτοί δεν ήρθαν ποτέ. Κάναμε ένα δικαστήριο στην Ξάνθη αλλά του είπανε του δικηγόρου να ξαναγράψει ότι είναι να ξαναγράψει νομικά και στα Βουλγαρικά, ο άνθρωπος δεν ήξερε. Τώρα κομπίνα ήτανε, ήξερε και μας είπε να πάμε στην Ξάνθη, δεν ξέρω. Πάντως έτσι μας είπε. Έγινε το δικαστήριο στην Ξάνθη, πήγαμε ο άντρας μου και εγώ. Αλλά δεν

βγήκε απόφαση. Και το επαναλάβαμε στην Αθήνα με δική μου φίλη μου δικηγόρο. Φίλη μου το ανέλαβε και έκανε μία αναζήτηση στην εφημερίδα για την μητέρα, νομικό είναι αυτό..

Συνεντ: ναι κλητεύθηκε ως αγνώστου διαμονής.

Ευτέρπη: Ναι και έγινε το δικαστήριο και το πήραμε και μάλιστα θυμάμαι που η πεθερά μου μίλησε σαν μάρτυρας και την ρώτησε ο δικαστής τι έχει να πει για τους γονείς του μικρού. Και εκείνη απάντησε πως ήταν τόσο φτωχοί άνθρωποι που Χριστούγεννα, Δεκέμβρη μήνα, τότε τον πήραμε τον μικρό και η μαμά του φορούσε σαγιονάρες και μπλούζα κοντομάνικη. Δεν είχε λεφτά ούτε για ρούχα. Και φτωχά. Ο μικρός δεν είχε κάνει μπάνιο ποτέ! Δεν τον είχαν πλύνει ποτέ!

Συνεντ: Πόσων ημερών τον πήρατε;

Ευτέρπη: Τον πήρα έξι ημερών.

Συνεντ: Μάλιστα.

Ναι το παιδί δεν είχε κάνει μπάνιο, αφού μύριζε, μύριζε.

Συνεντ: Εννοείτε, ότι μύριζε γαλατάκι;

Ευτέρπη: Όχι μύριζε άσχημα, επειδή το παιδί ήταν άπλυτο και φορούσε βρώμικα ρούχα.

Συνεντ: Τα χρήματα τα είχατε δώσει πριν πάρετε το παιδί, τη στιγμή που το παίρνατε ή μετά;

Ευτέρπη: Εμείς τα δώσαμε μετά, γιατί θέλαμε να τους ευχαριστήσουμε. Μετά. Πρώτα πήγαμε στην Ξάνθη, πήραμε το παιδί και αφού γυρίσαμε Αθήνα, τους τα δώσαμε.

Συνεντ: Γιατί έχω ακούσει για κάποια κυκλώματα που δίνουν τα λεφτά μπροστά και μετά δεν παίρνουν παιδί. Καμία σχέση με εσάς.

Ευτέρπη: Ε, όχι εμάς δεν ήταν κύκλωμα. Ναι καμία σχέση. Ο μικρός είναι ένα υγιέστατο παιδί. Δόξα τω Θεώ. Ε, έχει κάποια προβλήματα νευρικά.

Συνεντ: Ε, όλα τα παιδάκια είναι νευρικά. Είχατε ξεκινήσει προσπάθειες για κρατική υιοθεσία;

Ευτέρπη: Όχι δεν είχα ξεκινήσει καθόλου.

Συνεντ: Πόσο διάστημα περιμένατε μέχρι να πάρετε τον μικρό;

Ευτέρπη: Μόλις γέννησε. Με πήρε δηλαδή ο δικηγόρος και μου είπε ελάτε να το πάρετε. Με πήρε τηλέφωνο ουσιαστικά ο δικηγόρος.

Συνεντ: Δηλαδή ξέρατε ότι ήταν έγκυος και περιμένατε πότε θα γεννήσει να σας ενημερώσουν.

Ευτέρπη: Δεν το ήξερα εγώ περίμενα τηλέφωνο από τον δικηγόρο. Με παίρνει τηλέφωνο μια Παρασκευή και μου λέει μάλιστα πρέπει να ρθειτέ αύριο το μεσημέρι προς απόγευμα να το πάρετε. Αλλιώς λέει θα το δώσω αλλού, έτσι μου είπε. Δεν ήταν κύκλωμα, όμως. Αυτός μου έλεγε για μια βοήθεια, τους βοηθάω γιατί είναι πολύ φτωχοί.

Συνεντ: Θέλετε να μου πείτε πόσα χρήματα είχατε δώσει. Αν θέλετε.

Ευτέρπη: Δεν θυμάμαι τώρα.

Συνεντ: Ναι κανένα πρόβλημα. Οι γονείς μένουν στην Ξάνθη;

Ευτέρπη: Όχι, μένουν στην Βουλγαρία. Αλλά είχαν ρθει στην Ξάνθη για την γέννα.

Συνεντ: Πόσο διάστημα μεσολάβησε για να γίνει επίσημα το παιδί δικό σας;

Ευτέρπη: Δύο χρόνια. Και αυτό ήταν πάρα πολύ κουραστικό, πάρα πολύ εξαντλητικό. Γιατί τρέχαμε σε γιατρούς, τρέχαμε σε δικηγόρους, τρέχαμε από δω τρέχαμε από κει, ήταν αυτό πολύ ψυχοφθόρο. Και φοβόμουν πάρα πολύ για τον μικρό. Και ενώ μου έλεγαν δεν θα στον πάρει κανείς, εγώ φοβόμουν πάρα πολύ. Και όταν είδα ότι δεν εμφανίστηκε η μητέρα, φοβήθηκα ακόμη πιο πολύ. Αφού έπαθα πνευμονία από το άγχος.

Συνεντ: Είχατε βέβαια αυτό το έγγραφο συναίνεσης από την μητέρα.

Ευτέρπη: Ναι με αυτό κατοχυρωθήκαμε. Αυτό ήταν το παν, μας το ζήτησαν παντού από το δικαστήριο, όπου πηγαίναμε στους γιατρούς. Ήταν το παν.

Συνεντ: Κάποια στιγμή αισθανθήκατε ότι απειλείστε από τους φυσικούς γονείς, μην ρθουν και σας το πάρουν έτσι;

Ευτέρπη: Ναι εγώ φοβήθηκα, δεν μου έκαναν κάτι οι άνθρωποι.

Συνεντ: Εσείς σκέφτεστε να αποκαλύψετε κάποια στιγμή στο παιδί σας σχετικά με την υιοθεσία;

Ευτέρπη: Το είπαμε εδώ και πάρα πολύ καιρό. Η κοινωνική λειτουργός μού είχε πει από τα 4 του να του το πω. Τώρα ο μικρός είναι οκτώ ετών. Αυτή η κοινωνική λειτουργός ήρθε μας είδε, είδε το δωμάτιο που θα τον βάλουμε. Συνέταξε την έκθεση και βάσει αυτής προχώρησε το δικαστήριο. Μετά όμως μας έπαιρνε τηλέφωνο και ακόμη έχουμε επαφή μαζί της. Μας συμβούλεψε τι πρέπει να του διαβάσουμε, πώς να τον προσεγγίσουμε, πώς να του το πούμε. 4 χρονών του το είπαμε.

Συνεντ: Πώς το δέχτηκε; Πώς το πήρε;

Ευτέρπη: Δεν το πήρε άσχημα. Τον πήραμε από νεογέννητο. Εμάς ξέρει για γονείς του. Δεν το έχει πάρει άσχημα.

Συνεντ: Εσείς φοβάστε μήπως κάποια στιγμή αναζητήσει τους φυσικούς του γονείς;

Ευτέρπη: Όχι καθόλου δεν το φοβάμαι ούτε και πιστεύω πως θα το κάνει. Με τίποτα.

Συνεντ: Η φυσική του μητέρα πόσων ετών ήταν ξέρετε;

Ευτέρπη: Δεν θυμάμαι. Εγώ είμαι το 69 και εκείνη ήταν το 75. Δεν θυμάμαι καλά.

Συνεντ: Και φτωχιά οικογένεια με πολλά παιδάκια.

Ευτέρπη: Όχι δεν μιλάμε φτωχιά, απλώς φτωχιά, ζούσαν σε κατάσταση εξαθλίωσης.

Στον δρόμο μεγάλωναν τα παιδιά, δεν είχαν σπίτι, δεν είχαν τίποτα.

Συνεντ: Αντιμετωπίσατε κάποια προβλήματα στην ανατροφή; Όπως όλα τα παιδάκια.

Δεν εννοώ κάποια ιδιαίτερα προβλήματα.

Ευτέρπη: Ναι, είχαμε προβλήματα. Ήταν πολύ επιθετικός, πάντα με νεύρα ας πούμε.

Οτιδήποτε ήθελε, το εκδήλωνε με νεύρα.

Συνεντ: Και πώς το αντιμετωπίζετε; Δηλαδή έχετε ζητήσει την γνώμη ενός ειδικού ή προσπαθείτε μόνοι σας;

Ευτέρπη: Όχι έχουμε επισκεφτεί παιδοψυχολογικό κέντρο υποστήριξης. Όλοι μας λένε ότι είναι ένα φυσιολογικό παιδί, δεν έχει ανάγκη από ψυχολόγο. Ότι γενικά θα μεγαλώσει και θα στρώσει.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας χρειάζεται κάποια βελτίωση. Όπως για παράδειγμα η κρατική υιοθεσία που έχει μεγάλη αναμονή.

Ευτέρπη: Όχι εγώ είμαι ευχαριστημένη με την υιοθεσία. Δεν έχω πρόβλημα με το κράτος ή με τα δικαστήρια. Όλα πολύ καλά. Και μπορώ να πω ότι όλες οι υπηρεσίες και στο νοσοκομείο μας δέχτηκαν και μας φέρθηκαν όλοι πάρα πολύ καλά. Όπου πήγαινα και έλεγα ότι θέλω αυτή την εξέταση γιατί μας το ζήτησαν για την υιοθεσία με εξυπηρετήσουν τόσο πολύ με την καρδιά τους. Όπου πήγα. Και μου φέρθηκαν με τόση αγάπη γιατί ήταν για την υιοθεσία, δεν το περίμενα.

Συνεντ: Τι παιδάκι πότε το πήρατε σπίτι σας;

Ευτέρπη: Το 2008 τα Χριστούγεννα.

Συνεντ: Α μπράβο, πολύ σύντομα. Τις εξωσωματικές τις σταματήσατε ας πούμε στα μέσα του 2008;

Ευτέρπη: Ναι το καλοκαίρι του 2008.

Συνεντ: Οπότε δεν παιδευτήκατε όπως άλλοι με μακρόχρονη αναμονή και όλα αυτά.

Ευτέρπη: Όχι όχι. Και μάλιστα το άφησα και λίγο στην τύχη στον Θεό. Και δεν είχα απαιτήσεις. Ότι να ναι, αγόρι, κορίτσι, δεν είχα πρόβλημα.

Συνεντ: Σας ρώτησε δηλαδή ο δικηγόρος αν έχετε κάποια προτίμηση στο φύλο.

Ευτέρπη: Ναι, ναι, δεν με ενδιέφερε.

Συνεντ: Εσείς το μόνο που φαντάζομαι ότι θα ζητήσατε ήταν να μην έχει κάποια προβλήματα υγείας;

Ευτέρπη: Ναι, ναι. Αυτό σίγουρο το θέλαμε.

Συνεντ: Τώρα όσον αφορά τα ομόφυλα ζευγάρια εσείς θεωρείτε ότι είναι κατάλληλα να μεγαλώσουν ένα παιδί;

Ευτέρπη: Όχι, γιατί το βλέπω από εμάς. Γιατί το παιδί έχει απόλυτη ανάγκη από γονείς και των δύο φύλων. Δηλαδή το βλέπω με τον μικρό μας, άλλα πράγματα θα πει σε εμένα άλλα στον πατέρα του. Ο πατέρας του είναι το πρότυπό του. Μέχρι τα παπούτσια του φοράει, πώς τα κορίτσια φοράνε τις γόβες της μαμάς; Δηλαδή το θέλουν το ανδρικό πρότυπο. Και το γυναικείο, να ζητήσει μία συμβουλή, να τρέξει να πει κάτι στην μαμά.

Συνεντ: Οπότε εσείς είστε αρνητικοί στην υιοθεσία παιδιού από ομόφυλα ζευγάρια;

Ευτέρπη: Ναι, αρνητική, αρνητική, το βλέπω από το παιδί μου.

Συνεντ: Δηλαδή πιθανόν αν δεν είχατε το παιδί να είχατε μία διαφορετική άποψη όμως τώρα έχετε σχηματίσει αυτή την άποψη ως μαμά.

Ευτέρπη: Ναι πιθανόν να είχα μία άλλη άποψη, άλλη θεωρία, όμως εγώ το βλέπω τώρα στην πράξη.

Συνεντ: Εσείς έχετε δεχτεί ρατσισμό;

Ευτέρπη: Όχι όχι.

Συνεντ: Το περιβάλλον σας ήταν δεκτικό;

Ευτέρπη: Το παιδί επειδή είναι λίγο μελαχρινός, είναι λίγο μελαμψός, κάποιοι γονείς το είχαν καταλάβει στο σχολείο. Και είχα πάει σε ένα πάρτι και άρχισε μια μητέρα να μιλάει για την γέννα και να ρωτάει. Και νομίζω ότι το έλεγε για εμάς. Η γέννα είναι ένα καταπληκτικό συναίσθημα και αυτό για την γέννα και κόντρα για την γέννα και να για την γέννα και να να να να. Εγώ δεν μίλησα καθόλου, δεν είπα τίποτα, γιατί δεν μπορούσα να πω γι αυτό. Αλλά στενοχωρήθηκα μέσα μου. Ήταν μία κακία. Και πάλι που την είχα καλέσει στο πάρτι του γιου πάλι η ίδια άρχισε την ίδια κουβέντα.

Συνεντ: Λυπάμαι πολύ.

Ευτέρπη: Ναι μόνο αυτή ανοίγει αυτό το θέμα. Άλλες μητέρες μου δίνουν συμβουλές, να τον πάτε να κάνει αθλητισμό, εδώ εκεί. Το καταλαβαίνουν ότι δεν είναι δικός μας, βιολογικά δηλαδή, αλλά με αγάπη έρχονται και μου μιλάνε. Στο σχολείο όμως έχω ένα πρόβλημα με κάποιες μητέρες.

Συνεντ: Θα θέλετε να μου πείτε τι πρόβλημα;

Ευτέρπη: Νομίζω ότι κάποιες ρίχνουν υπονοούμενα, κάνουν κλίκες τα παιδιά τους και πολλές φορές δεν παίζουν τον δικό μου. Δεν ξέρω τι ακούν αυτά τα παιδιά από το σπίτι τους.

Συνεντ: ο μικρός σας είναι κοινωνικός κάνει εύκολα παρέα;

Ευτέρπη: Ναι είναι πολύ κοινωνικός, μερικές φορές όμως έρχεται απογοητευμένος σπίτι γιατί δεν τον έπαιζαν.

Συνεντ: Εσείς μιλάτε με ευκολία για την υιοθεσία του παιδιού σας ή προσπαθείτε να το αποκρύψετε;

Ευτέρπη: Δεν μπορώ να πω ότι το διατυμπανίζω, μάλλον δεν μιλάω. Δεν είναι ότι το κρύβω, απλά προσπαθώ να προστατέψω το παιδί από κακόβουλα σχόλια. Το είπα ας πούμε στην δασκάλα του κι αυτή τον υπεραγαπάει.

Συνεντ: Εσείς ανταποκριθήκατε με ευκολία στο γονεϊκό λειτούργημα;

Ευτέρπη: Νομίζω ότι το να είσαι γονιός είναι το πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου. Τίποτα δεν είναι εύκολο. Καθημερινά δίνεις έναν αγώνα. Εισπράττεις βέβαια και πολλές χαρές.

Συνεντ: Πείτε μου σας παρακαλώ. Ποια είναι η γνώμη σας για την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Ευτέρπη: Λίγο ξαφνιάστηκε όταν το είχα ακούσει. Νόμιζα πως τέτοια πράγματα δεν θα τολμούσαν να τα φέρουν στην Ελλάδα, είχε αρχίσει τότε κιόλας πολλή φασαρία, αλλά ναι δε με ενοχλεί. Με βρίσκει σύμφωνη.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας για το δικαίωμα υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών;

Ευτέρπη: Νομίζω πως ένα παιδί χρειάζεται και τους δύο γονείς του. Χρειάζεται και τον μπαμπά και την μαμά. Πώς ο δικός μου που βάζει τα παπούτσια του μπαμπά και τον μιμείται; Ή αν έχει ένα πρόβλημα έρχεται και το λέει σε μένα; Δε ξέρω πιστεύω ότι εκεί υστερούν τα ομόφυλα ζευγάρια.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Ευτέρπη: Παρακαλώ.

15) ΚΛΕΙΩ

Αριθμός συνέντευξης: 15

Ημερομηνία: 07/05/2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 55 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Κλειώ: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Κλειώ: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κλειώ: Είμαι 47.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει; Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;

Κλειώ: Ε, ναι, έχω τελειώσει λογιστική.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Κλειώ: Ναι στον ιδιωτικό τομέα.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κλειώ: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Κλειώ: Με τον Αλέξη είμαστε μαζί 10 χρόνια περίπου. Όμως παντρευτήκαμε πριν από επτά χρόνια.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας; Ποια είναι δηλαδή η ηλικιακή διαφορά ανάμεσα σε σας και τον σύζυγό σας;

Κλειώ: Εκείνος είναι ένα χρόνο πιο μικρός από εμένα.

Συνεντ: Πότε (πόσων ετών) ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Κλειώ: Κοιτάξτε. Εγώ ήμουν ξαναπαντρεμένη. Με τον πρώην σύζυγό μου απέκτησα δύο αγόρια. Ο πρώην μου ήταν από Γερμανία. Όταν χωρίσαμε τα παιδιά μου αποφάσισαν να πάνε μαζί του. Έκανα ότι μπορούσα για να τα κρατήσω, όμως είχαν πολύ μεγάλη αδυναμία στον πατέρα τους και το δικαστήριο έκρινε ότι ήταν καλύτερα να πάνε μαζί του. Η ζωή μου μοιράστηκε στα δύο, κάθε τρεις και λίγο πήγαινα να τα βλέπω. Μόλις συγκέντρωνα ένα ποσό από τους μισθούς μου ήμουν κατευθείαν στην Γερμανία. Ακόμη δεν μπορώ να το δεχτώ και ας έχουν περάσει 12 χρόνια.

Συνεντ: Πόσων ετών ήσαστε όταν χωρίσατε;

Κλειώ: Ήμουν 35. Με τον πρώην μου είχα παντρευτεί στα 23 μου και αμέσως αποκτήσαμε τα δύο μας παιδιά, έχουν έναν χρόνο διαφορά μεταξύ τους. Ο μεγάλος είναι σήμερα 24 ετών και ο μικρός 23. Παντρευτήκαμε επειδή έμεινα έγκυος. Όταν χωρίσαμε τα παιδιά ήταν 12 και 11 ετών. Πολλές φορές έλεγα μακάρι να μην είχα χωρίσει, αρκεί να ήμουν μαζί με τα παιδιά μου.

Συντ: Αυτή την στιγμή πως είναι οι σχέσεις σας με τα παιδιά σας;

Κλειώ: Είναι καλές, πολύ καλές, όμως μένουν στην Γερμανία, δεν είναι εδώ. Μου λείπουν συνέχεια.

Συνεντ: Πόσες φορές τα βλέπετε το έτος;

Όποτε μπορώ πάω και εγώ, όμως τώρα με τον καινούριο μου σύζυγο και το μωρό μας δεν είναι εύκολο.

Συνεντ: Παντρευτήκατε με τον νυν σύζυγό σας πότε;

Κλειώ: Πριν από επτά χρόνια, το 2010.

Συνεντ: Μιλήστε μου σας παρακαλώ για την απόφασή σας να ξανακάνετε ένα παιδί.

Κλειώ: Ναι, κοιτάζτε και ο Αλέξης ήταν πικραμένος από άλλη μία σχέση που δεν προχώρησε καλά. Ήταν και εκείνος χωρισμένος. Και για αυτό μάλλον ήμασταν και οι δυο προσεκτικοί. Δεν θέλαμε να ξανακάνουμε το λάθος που κάναμε με τις προηγούμενες σχέσεις μας. Ε μετά όμως από τρία χρόνια αποφασίσαμε πως ήρθε η ώρα να παντρευτούμε.

Συνεντ: Εκείνος είχε παιδιά από τον πρώτο του γάμο;

Κλειώ: Όχι, όχι δεν είχε. Ίσως και αυτό να έπαιξε ένα ρόλο, να ήθελε να κάνουμε οικογένεια. Μόλις παντρευτήκαμε και πριν δηλαδή έναν χρόνο, όταν είχαμε αποφασίσει ότι θα συμπορευτούμε είχαμε ξεκινήσει τις προσπάθειες. Όμως δεν είχε προκύψει εγκυμοσύνη. Με το που παντρευτήκαμε ο γυναικολόγος που με παρακολουθούσε από 20 ετών μου είπε να κάνουμε εξωσωματική γιατί δεν είχα ελπίδες διαφορετικά. Κάναμε τρεις προσπάθειες σε έναν χρόνο, αλλά καμιά δεν πέτυχε. Ο γιατρός μου τότε μου είπε πως φταίει η ηλικία, ήμουν γύρω στα 42 τότε και ότι το καλύτερο θα ήταν να χρησιμοποιήσουμε δανεικά ωάρια. Και πάλι βέβαια δεν ήταν 100% σίγουρο ότι θα είχαμε κύηση. Είχαμε όμως πολλές πιθανότητες.

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε όταν σας πρότεινε αυτή την λύση;

Κλειώ: Εγώ ήμουν εντελώς αντίθετη. Είχα ακούσει πολλές κοπέλες που είχαν πάρει δανεικά ωάρια και έκαναν παιδί, όμως εγώ δεν ήθελα. Σίγουρα ήθελα ένα δικό μου παιδί, δικό μου και του άντρα μου αλλά τώρα αυτή η λύση με είχε ξαφνιάσει. Δεν ήξερα κιόλας αν θα πήγαινα καλά και η εγκυμοσύνη, αν θα ανέβαζα πίεση, αν θα μπορούσα δηλαδή να το φέρω στον κόσμο. Με τον γυναικολόγο μου έχουμε πολύ καλή σχέση, γιατί σας λέω τον εμπιστεύομαι από παιδί σχεδόν. Πηγαίνω από το 20 μου και δεν θα μου πρότεινε κιόλας κάτι που δεν ισχύει. Όταν συζητήσαμε για όλα αυτά, για τους φόβους μου δηλαδή και ότι είχα επιφυλάξεις για τον δανεισμό ωαρίων,

εκείνος μου είπε ότι ήξερε συνάδελφό του που γνωρίζει κοπέλες που θέλουν να δώσουν το παιδί τους.

Συνεντ: Εσείς είχατε σκεφτεί την ιδέα της υιοθεσίας;

Κλειώ: Ναι, είχαμε συζητήσει το θέμα αυτό με τον άντρα μου πολύ καιρό. Όταν βλέπαμε ότι δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας ή με την εξωσωματική το είχαμε σκεφτεί και είχαμε αποφασίσει πως προτιμάμε ένα παιδάκι που έχει ρθει ήδη στην ζωή παρά ένα παιδί με δανεικά ωάρια ίσως και δανεικά σπερματοζωάρια. Δηλαδή και αυτό ξένο βιολογικά από εμάς. Δεν είχαμε πρόβλημα να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι. Φοβόμασταν όμως την υιοθεσία.

Συνεντ: Με ποια έννοια το λέτε αυτό;

Κλειώ: Ξέραμε πως η αναμονή είναι πολύ μεγάλη και εμείς, εντάξει, λόγω της ηλικίας μας δεν θέλαμε να περιμένουμε έξι και οκτώ χρόνια για να υιοθετήσουμε. Δηλαδή εγώ τότε ήμουν 42 χρόνων όταν το αποφασίσαμε σοβαρά ότι θέλουμε να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι και ότι θα σταματήσουμε τις εξωσωματικές και όλα αυτά. Και θέλαμε ένα παιδάκι βρέφος αν γίνεται όχι μεγάλο, για να μπορέσουμε να το μεγαλώσουμε εμείς. Κυρίως όμως μας σταματούσε όλη αυτή η αναμονή, που ακούγαμε ότι ισχύει. Λέγαμε και αν κάνουμε όλη αυτή την διαδικασία και δεν εγκριθούμε; Είναι και αυτό κάτι που μπορεί να συμβεί. Δηλαδή είναι αβέβαιο το αποτέλεσμα. Αυτό θα μας πήγαινε πίσω ένα ή και δύο χρόνια και όπως σας είπα όταν είσαι 42 χρονών σκέφτεσαι κάπως αλλιώς τον χρόνο.

Συνεντ: Υπήρχε κάποιος λόγος που φοβόσασταν μήπως και δεν έχετε θετική απάντηση από το ίδρυμα;

Κλειώ: Ε, (παύση) εγώ κιόλας φοβόμουν μήπως έχουμε αρνητική απάντηση επειδή έχω παιδιά και δεν μένουν μαζί μου. Που επέλεξαν δηλαδή να πάνε με τον μπαμπά τους. Φοβόμουν μήπως δεν με θεωρήσουν κατάλληλη μητέρα, επειδή τα παιδιά μου δεν έμειναν μαζί μου. Μόνο κιόλας το ότι είχα παιδιά ήταν μείον γιατί είχα ακούσει πως προτεραιότητα δίνουν στα άτεκνα ζευγάρια. Πόσο μάλλον το ότι την επιμέλεια των παιδιών μου την είχε ο πρώην μου. Δεν ξέρω όλο αυτό με φόβιζε και ότι θα έπρεπε να μιλάω και να ξαναμιλάω γι αυτό το θέμα.

Συνεντ: Σας έκανε όμως σχετικές ερωτήσεις ο κοινωνικός λειτουργός όταν υποβάλατε τα δικαιολογητικά για την ιδιωτική υιοθεσία έτσι δεν είναι;

Κλειώ: Ναι φυσικά ήρθε στο σπίτι μας μία κοινωνική λειτουργός, είδε πού μένουμε, το δωμάτιο της μικρής, μας έκανε κάποιες ερωτήσεις, όμως τότε ήταν αλλιώς. Και πάλι φοβόμουν, όμως είχαμε ήδη το παιδί και έβλεπε πόσο το αγαπούσαμε και πόσο

και εκείνο μας αγαπούσε. Δηλαδή δεν είχε λόγο να αμφιβάλλει για το πόσο πολύ το προσέχαμε.

Συνεντ: Ας επανέλθουμε στη στιγμή που ο γυναικολόγος σας σας είπε ότι γνωρίζει έναν συνάδελφό του που ξέρει αν μια γυναίκα δεν επιθυμεί να κρατήσει το παιδί της και θέλει να το δώσει για υιοθεσία.

Κλειώ: Ναι ο γυναικολόγος μου μού είπε πως θα με ενημέρωνε σε περίπτωση που βρισκόταν μία γυναίκα που δεν θέλει να κρατήσει το παιδί.

Συνεντ: Ο γυναικολόγος σας σας είπε το όνομα του συναδέλφου του;

Κλειώ: Όχι, όχι δεν μας το είπε.

Συνεντ: Σας είπε πώς πληροφορείτε ότι μία κοπέλα σκέφτεται να δώσει το παιδί της για υιοθεσία;

Κλειώ: Εμείς, να σας πω, δεν ρωτήσαμε να μάθουμε λεπτομέρειες τέτοιες, εμείς ξέραμε μόνο, ότι σε περίπτωση που μια κοπέλα δεν θέλει το παιδί της θα μας ενημέρωνε ο γυναικολόγος μου για να κάνουμε την υιοθεσία.

Συνεντ: Και τι έγινε;

Κλειώ: Εμείς του είπαμε να μας κρατάει ενήμερους σε περίπτωση που βρεθεί ένα παιδάκι. Μετά από περίπου δύο μήνες μας ειδοποίησε ότι τις επόμενες ημέρες θα γεννιόταν ένα παιδάκι, ένα κοριτσάκι και ότι αν θέλαμε θα έπρεπε να πάμε στην Λαμία να το πάρουμε.

Συνεντ: Το παιδάκι θα γεννιόταν στην Λαμία; Από εκεί ήταν οι γονείς του;

Κλειώ: Ε, όχι η μητέρα του ήταν άγαμη, αλλοδαπή και είχε άλλα δύο παιδιά. Μας είπε πως δεν μπορούσε να το μεγαλώσει και αυτό μες στην μιζέρια και ότι προτιμούσε να πάει σε ένα καλό σπίτι και να έχει μία καλύτερη ζωή. Η μητέρα του δεν ζούσε καν σε ένα κανονικό σπίτι.

Συνεντ: Η μητέρα αυτή έμεινε στην Ελλάδα;

Κλειώ: Ε, όχι δεν έμεινε στην Ελλάδα, θα το έδινε για υιοθεσία και θα έφευγε για αυτό όλα θα έπρεπε να γίνουν γρήγορα. Τα έγγραφα της υιοθεσίας ώστε να το υπογράψει και να πάρουμε νόμιμα το παιδί στο σπίτι. Και έτσι έγινε. Μόλις μας είπε την ημέρα και την διεύθυνση πήγαμε και πήραμε το μωρό.

Συνεντ: Εσείς οι ίδιοι το πήρατε;

Κλειώ: Εμείς πήγαμε στην διεύθυνση που μας υπέδειξαν υπογράψαμε όλα τα έγγραφα που έπρεπε, τα οποία τα είχε υπογράψει πιο πριν η μητέρα και μας έδωσαν το παιδί, εμείς δηλαδή δεν ήρθαμε καθόλου σε επαφή με την γυναίκα αυτή.

Συνεντ: Εεε, σας ζητήθηκε κάποιο χρηματικό αντάλλαγμα;

Κλειώ: Εεεε, όχι... Εμείς επειδή ξέραμε ότι η κόρη μας είχε άλλα δύο αδελφάκια που ζούσαν σε παράγκα χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και νερό δώσαμε κάποιο δώρο για να μπορέσει να τα μεγαλώσει σε πιο ανθρώπινες συνθήκες.

Συνεντ: Πόσο ήταν το μωράκι όταν το πήρατε σπίτι σας;

Κλειώ: Ήταν τεσσάρων ημερών, αμέσως μόλις βγήκε η μητέρα από το μαιευτήριο πήγε να υπογράψει τα δικαιολογητικά.

Συνεντ: Θα μπορούσατε να μου πείτε από ποια χώρα είχε καταγωγή η βιολογική μητέρα;

Κλειώ: (Διστάζει). Εεεε, έχει καμιά σημασία;

Συνεντ: Αν θα θέλατε. Να ξέρετε πως όσα μου έχετε πει μέχρι στιγμής είναι άκρως εμπιστευτικά. Τα προσωπικά σας στοιχεία τα οποία έτσι κι αλλιώς δεν γνωρίζω, δεν θα εκτεθούν στον κίνδυνο της δημοσιοποίησης.

Κλειώ: Η κόρη μου είναι Ρομά και έχει καταγωγή από Βουλγαρία.

Συνεντ: Ξέρετε πόσων ετών ήταν η βιολογική της μητέρα;

Κλειώ: Ήταν περίπου είκοσι και είχε άλλα δύο παιδιά, που δεν μπορούσε να φροντίσει γιατί ήταν μόνη της. Ήταν άγαμη. Αυτά μου είπαν. Δεν ήθελα να ξέρω και περισσότερα. Αν η κόρη μου κάποια στιγμή θελήσει να την γνωρίσει εγώ δεν θα την εμποδίσω. Ίσα ίσα θα την υποστηρίξω. Όμως εγώ αυτή την στιγμή δεν θέλω να ξέρω περισσότερα, δεν θέλω βασικά να θυμάμαι. Ξέρετε πόσο άγχος είχα μέχρι να γίνει και επίσημα δική μας η κόρη μας; Και αυτό το δικαστήριο όλο αναβολές, μέχρι να προσδιοριστεί μετά αναβολή μετά ξανά αναβολή είχα πάρα πολύ άγχος. Εμάς η κόρη μας γεννήθηκε το 2012 και μόλις πέρυσι καταφέραμε να τακτοποιήσουμε όλες τις νομικές εκκρεμότητες και να γίνει και επίσημα παιδί μας.

Συνεντ: Τι είναι εκείνο που σας φόβιζε ακριβώς;

Κλειώ: Φοβόμουν πολύ μήπως μετανιώσει, μήπως μας απειλεί, να μήπως μας εκβιάζει όλα αυτά. Είχα τρομερό άγχος σε σημείο που άρχισα να παίρνω αγχολυτικά για να το πολεμήσω.

Συνεντ: Τώρα πώς νιώθετε;

Κλειώ: Από τότε που τελείωσε όλο αυτό το μαρτύριο των διαδικαστικών νιώθω ότι μπορώ να χαρώ ελεύθερα το παιδί μου, να λέω ότι είναι η κόρη μου και να μην νιώθω ένα αγκάθι στο λαιμό να μην φοβάμαι τίποτα.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή η κόρη σας είναι πέντε ετών, της έχετε μιλήσει για την υιοθεσία;

Κλειώ: Ναι, όμως είμαι πολύ προσεκτική, δεν θέλω να είμαι άκομψη και συμβουλευόμαι κάθε φορά ψυχολόγο. Προσπαθώ μέσα από παραμυθάκια να την δώσω να καταλάβει πως είμαι μανούλα της καρδιάς και ότι την αγαπώ περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο στον κόσμο.

Συνεντ: Πώς αντέδρασε όταν της είπατε μέσω αλληγορικών ιστοριών ότι είναι θετό παιδί σας;

Κλειώ: Όταν ξεκίνησα να της το λέω ήταν περίπου τριών ετών ίσως και λίγο παραπάνω, δεν της κακοφάνηκε, δεν είμαι όμως σίγουρη ότι κατάλαβε τι της έλεγα. Απ' ότι μου λέει η ψυχολόγος σε λίγα χρόνια θα καταλάβει το ακριβές περιεχόμενο.

Συνεντ: Φοβάστε όταν θα ρθει αυτή η στιγμή;

Κλειώ: Ναι σίγουρα έχω έναν φόβο, έναν πολύ μεγάλο φόβο γιατί έχω ζήσει τι θα πει εγκατάλειψη από τα δύο μου βιολογικά παιδιά. Ήταν δικά μου παιδιά και αποφάσισαν να ζήσουν με τον πατέρα τους. Δεν ήταν για μένα εύκολο. Δεν είναι ακόμη εύκολο. Όμως λέω μέσα μου, ότι θα είναι και η στιγμή που θα φανεί και τι δουλειά έχω κάνει μαζί της. Θα είναι δηλαδή κάτι σαν εξετάσεις, θα αξιολογηθεί η ανατροφή που της έδωσα και νομίζω ότι θα καταλάβει και θα με εκτιμήσει ακόμη περισσότερο. Εγώ την ήθελα πολύ περισσότερο και κουράστηκα πολύ για την αποκτήσω. Δηλαδή σε αντίθεση με τότε που έμεινα έγκυος τυχαία. Όταν την πήρα στην αγκαλιά μου ένιωσα ότι ήταν η πιο όμορφη κόρη του κόσμου. Προσπαθώ πάρα πολύ να αφιερώνω χρόνο μαζί της, την δουλειά μου την έχω βάλει πίσω, σε δεύτερη θέση, για μένα προτεραιότητα έχει μόνο η κόρη μου και φυσικά και τα άλλα μου παιδιά. Όμως αυτά είναι ενήλικα, με χρειάζονται λιγότερο.

Συνεντ: Πώς ένιωσαν οι δυο σας γιοι ότι θα αποκτήσουν αδελφάκι;

Κλειώ: Χάρηκαν πάρα πολύ. Δεν είχαν κανένα πρόβλημα.

Συνεντ: Το άμεσο συγγενικό σας περιβάλλον; Ήταν υποστηρικτικό ή αρνητικό;

Κλειώ: Ναι ναι με υποστήριζαν δεν έχω παράπονο. Και να μου κρατήσουν το παιδί όποτε έχω ανάγκη είναι πάντα πρόθυμοι.

Συνεντ: Εσείς είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις ως προς το υιοθετούμενο παιδί (φύλο, χρώμα, ύψος, καταγωγή, καλή σωματική και πνευματική κατάσταση, ηλικία);

Κλειώ: Εγώ να σας πω την αλήθεια είχα μία ελαφρά προτίμηση στα κορίτσια γιατί φοβόμουν ότι τα αγόρια είναι πιο δεμένα με τον πατέρα τους. Αυτό βέβαια είναι μια άποψη δική μου μέσα από την εμπειρία μου, που εντάζει με πονά ακόμα. Βέβαια δεν είπα στον γιατρό μου για το φύλο είπα ότι είναι τυχερό, όπως θα συνέβαινε και σε μια κανονική μου γέννα αν το κυοφορούσα εγώ. Είπα ό,τι θέλει ο Θεός.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ποτέ από τους φορείς των κοινωνικών υπηρεσιών κάποια προκατάληψη σε βάρος σας;

Κλειώ: Όχι ήταν διακριτικοί και δεν είχαμε πρόβλημα.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η κοινωνική έρευνα παραβιάζει τη ζωή σας;

Κλειώ: Ναι κάποιες ερωτήσεις ήταν εκ φύσεως πιο προσωπικές και δεν μπορώ να πω εστίασαν και στο θέμα των δύο μεγαλύτερων μου παιδιών. Απαντούσα με ειλικρίνεια σε ότι και να με ρωτούσαν. Δηλαδή οι συνεντεύξεις ήταν πολύωρες και κάπως ήταν από ένα σημείο και μετά εξουθενωτικές γιατί εκτός ότι κρατούσαν πολλή ώρα ήταν από μόνες τους δύσκολο να απαντηθούν. Δεν ήταν δηλαδή απλές ερωτήσεις. Προσπαθούσαν να ερευνήσουν αν μπορείς να τα καταφέρεις ως γονιός και εγώ νομίζω ότι τους έδινα την εντύπωση ότι έχω ήδη ένα μείον.

Συνεντ: Ποιες ερωτήσεις ήταν αυτές που σας δυσκόλεψαν περισσότερο;

Κλειώ: Αυτές που αφορούσαν τα παιδιά μου σίγουρα.

Συνεντ: Αισθανθήκατε, ότι η οικονομική επιφάνεια (ή η πολιτική δύναμη) των αιτούντων υιοθεσία αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στην έγκριση της υιοθεσίας;

Κλειώ: Ναι παίζει ρόλο. Και αυτό είναι και ως ένα σημείο θεμιτό γιατί το θέμα είναι να πάει κάπου καλύτερα το παιδί αυτό όχι κάπου στο ίδιο επίπεδο. Δηλαδή το δικό μας παιδί αν έμεινε με την βιολογική του μητέρα θα είχε μία πολύ δύσκολη ζωή. Αν και εμείς δεν είχαμε κάποιες ανέσεις να του προσφέρουμε τότε πάλι θα ζούσε με στερήσεις. Βέβαια ξεκινάς πάντα από μία βάση ότι η αγάπη είναι δεδομένη. Διαφορετικά αν πρόκειται για κακοποιημένο και ταλαιπωρημένο παιδί τότε η οικονομική κατάσταση είναι δευτερεύουσα και το μείζον θέμα είναι η αγάπη της οικογένειας που θα το δεχτεί. Ή αν πρόκειται για παιδί ΑΜΕΑ. Τότε η αγάπη πρέπει να είναι το μοναδικό κριτήριο και κανένα άλλο.

Συνεντ: Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας; Εσείς μιλάτε με ευκολία για την υιοθεσία του παιδιού σας ή προσπαθείτε να το αποκρύψετε;

Κλειώ: Ρατσισμό; Όχι ρατσισμό δεν μπορώ να πω ότι έχω δεχτεί. Όλοι μπροστά μου μιλάνε με διακριτικότητα δεν λένε κάτι που να φέρουν σε δύσκολη θέση εμένα ή το παιδί μου. Ίσως είμαι και εγώ ο άνθρωπος που δεν θα επέτρεπα κάποιον να προσβάλει το παιδί μου. Όμως σε γενικές γραμμές δεν έχω αντιμετωπίσει κανένα θέμα προς το παρόν. Δεν ξέρω αν στο μέλλον υπάρξει κάποιο πρόβλημα. Γενικά μπορώ όμως να πω ότι το διατυμπανίζω. Είναι ακόμη πολύ μικρό το παιδί μου για να ξεχωρίσει τις προθέσεις των ανθρώπων αν θα είναι καλοπροαίρετες ή κακοπροαίρετες. Ούτε και τα υπόλοιπα παιδάκια είναι ικανά πιστεύουν να

διαχειριστούν κάτι τέτοιο. Εγώ πάντα πιστεύω ότι πρέπει να λέω όση αλήθεια μπορεί κάποιος να δεχτεί. Δηλαδή το να πάω μια ωραία μέρα και να κάνω ανακοίνωση στην τάξη της κόρη μου ότι η κόρη μου είναι θετή δεν νομίζω ότι θα έχει τα θεμιτά αποτελέσματα. Ίσως αρχίζουν να αντιμετωπίζουν διαφορετικά την κόρη μου. Αν όμως κάνει η ίδια κάτι ανάλογο στο λύκειο ας πούμε νομίζω ότι τα παιδιά θα έχουν την ωριμότητα να το διαχειριστούν με σωφροσύνη.

Συνεντ: Είναι εύκολη η ανατροφή του παιδιού σας;

Κλειώ: Είναι όπως και κάθε παιδιού. Εγώ που έχω την εμπειρία της ανατροφής και των άλλων μου παιδιών δεν διακρίνω κάποια διαφορά. Απεναντίας μάλιστα. Είναι μάλλον πιο εύκολο παιδί. Όμως είναι ακόμη νωρίς για να πω.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλείστε από την βιολογική μητέρα;

Κλειώ: Δεν ξέρω, ίσως και όχι. Αισθανόμουν να απειλούμουν όσο ήταν ακόμη μετέωρη η νομική κατάσταση του παιδιού μου, τώρα όχι και τόσο. Και το λέω αυτό ενώ αυθόρμητα θα έπρεπε να σας πω ότι απειλούμαι, σκέτο. Όμως όπως τα δικά μου παιδιά προτίμησαν τον πατέρα τους γιατί είχαν πιο πολύ αδυναμία γιατί ήταν πιο κοντά του έτσι και εμένα η κόρη μου γιατί να προτιμήσει ένα πρόσωπο που δεν έχει δει ποτέ; Που δεν του έχει σταθεί ποτέ; Που δεν έχει πονέσει ποτέ; Που δεν έχει κλάψει γι αυτό ποτέ;

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει, ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Κλειώ: Ναι θα το βοηθήσω. Έχει δικαίωμα να μάθει. Η αλήθεια σώζει. Όταν θα έχει την ωριμότητα, την ώριμη σκέψη και θα την βοηθήσω.

Συνεντ: Μετά την τέλεση της υιοθεσίας έχουν έλθει σε επικοινωνία μαζί σας οι κοινωνικές υπηρεσίες προκειμένου να ελέγξουν την προσαρμογή του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον και να σας παράσχουν αρωγή;

Κλειώ: Μόνο τηλεφωνικά και κατόπιν δικής μου πρωτοβουλίας.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Κλειώ: Να απλουστευτούν οι διαδικασίες πριν από την τέλεση και να αυξηθούν οι διαδικασίες μετά την τέλεση. Νομίζω ότι αυτό είναι το ζητούμενο. Δεν μπορείς να ξέρεις εκ των προτέρων αν θα πετύχει μια υιοθεσία. Μια υιοθεσία κρίνεται εκ του αποτελέσματος, όταν το παιδί μπει στο νέο του περιβάλλον. Όσο και να κρίνουν υποψήφια ζευγάρια κανένας δεν μπορεί να εγγυηθεί αν το παιδί θα ευτυχήσει.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά με τα ετερόφυλα στην ανατροφή ενός παιδιού;

Κλειώ: Κατ αρχάς και ποιος μας λέει ότι τα ετερόφυλα είναι ικανά στην ανατροφή ενός παιδιού; Μάλλον τότε ούτε και εγώ με τον πρώην μου ήμασταν ικανοί. Ούτε και εγώ ήμουν ικανοί. Δεν μπορώ δηλαδή να απαντήσω. Πιστεύω ότι μόνο ένα παιδί πρέπει να κρίνει όχι εγώ. Αν όμως πρέπει αναγκαστικά να απαντήσω, ναι θεωρώ ότι είναι ικανά.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι έχουν δικαίωμα υιοθεσίας ή όχι;

Κλειώ: Ναι φυσικά γιατί όχι; Και πάλι σας λέω δεν είμαι εγώ η αρμόδια να το κρίνει. Αν κάποιος είναι καλός γονέας ή όχι δεν θα το πει ούτε ο δικαστής, ούτε ο κοινωνικός λειτουργός ούτε εγώ ούτε εσείς. Θα το πει το ίδιο το παιδί. Δεν μπορώ εγώ να κρίνω εξ ονόματός του.

16) ΠΡΟΚΟΠΙΑ

Αρ. Συνεντ: 16

Ημερομηνία Συνέντευξης: 14/06/2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση.

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Προκοπία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Προκοπία: 66.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Προκοπία: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;

Προκοπία: Ε, είμαι συνταξιούχος φιλόλογος. Εργάστηκα 27 χρόνια γιατί πήρα σύνταξη λόγω ανήλικου παιδιού.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη, σωστά;

Προκοπία: Ναι

Συνεντ: Πόσα χρόνια είστε παντρεμένη;

Προκοπία: Από το 79. Είναι 37-38 χρόνια.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας πόσων ετών είναι;

Προκοπία: 69.

Συνεντ: Είναι συνταξιούχος;

Προκοπία: Ναι, εργαζόταν ως δάσκαλος.

Συνεντ: Εσείς όταν παντρευτήκατε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Προκοπία: Ε, ναι, ναι, βέβαια. Είχα κάνει και κάποιες προσπάθειες ναι.

Συνεντ: Για πόσο χρονικό διάστημα προσπαθούσατε;

Προκοπία: Προσπαθούσα γύρω στα επτά χρόνια.

Συνεντ: Είχατε πετύχει ποτέ σύλληψη, εγκυμοσύνη;

Προκοπία: Όχι όχι, αιμορραγίες είχα. Είχα δίκερο μήτρα, η οποία μάλλον προκαλούσε τις αιμορραγίες αυτές.

Συνεντ: Πόσες φορές είχατε μείνει έγκυος;

Προκοπία: Όχι όχι δεν είχα μείνει ποτέ έγκυος.

Συνεντ: Α συγγνώμη φαντάστηκα ότι με τις αιμορραγίες είχατε αποβολή.

Προκοπία: Όχι όχι. Είχα περίοδο αλλά ήταν αιμορραγία πολύ έντονη και ανησυχητική.

Συνεντ: Τότε βέβαια δεν είχε προοδεύσει και η ιατρική..

Προκοπία: Ναι ναι τότε η εξωσωματική ήταν στα σπάργανα και όποια κοπέλα αντιμετώπιζε πρόβλημα γονιμότητας οι μέθοδοι αντιμετώπισης ήταν ή πολύ ήπιες ή εναλλακτικές με βότανα ή ανύπαρκτες.

Συνεντ: Εσείς σε ποια μέθοδο είχατε καταφύγει προκειμένου να αντιμετωπίσετε το πρόβλημά σας;

Προκοπία: Εγώ σε όλες! (γελάει). Είχα πολύ μεγάλο καημό να αποκτήσω ένα παιδάκι. Από το 80 προσπαθούσα εντατικά. Και πού δεν πήγα. Σε όποιον γιατρό μου έλεγαν πήγαινα, ότι χάπια μου έδιναν τα έπινα. Σε καφετζούδες πήγαινα μήπως βρουν στο φλιτζάνι εγκυμοσύνη. Μου είχαν δώσει και κάποιες γυναίκες του χωριού όπου δίδασκα με μετάθεση κάτι βότανα, που υποτίθεται ότι βοηθούσαν στην σύλληψη και την εγκυμοσύνη. Τίποτα και αυτά. Ωσπου όλοι αυτοί οι πόθοι μου έλαβαν τέλος στα 34 35 μου, όταν έκανα ολική αφαίρεση μήτρας. Τότε πια δεν υπήρχε καμία περίπτωση να μείνω έγκυος. Καμία περίπτωση.

Συνεντ: Σε τόσο μικρή ηλικία μία τέτοια επέμβαση σας στοίχισε συναισθηματικά; Πώς αισθανθήκατε;

Προκοπία: Πάρα, πάρα πολύ και σωματικά και συναισθηματικά. Και σωματικά από τότε μέχρι τώρα έχω ακόμη συνέπειες. Εξαιτίας αυτού του γεγονότος, ορμονικές, οστεοπορώσεις και τέτοια πράγματα.

Συνεντ: Ψυχολογικά πώς αισθανθήκατε; Διότι όταν έγινε η ολική αφαίρεση δεν είχατε ακόμη αποκτήσει παιδί.

Προκοπία: Στην αρχή, επειδή διέτρεχε κίνδυνο η ζωή μου, πρωτεύον μέλημά μου ήταν να σωθώ εγώ. Όταν όμως ξεπέρασα τον κίνδυνο και οι γιατροί μου είπαν, ότι δεν έχω τίποτα πια, γιατί μου είχαν πει, ότι έχω καρκίνο, τότε κατάλαβα τις συνέπειες που θα είχε αυτή η επέμβαση στην ζωή μου. Ναι ήμουν ευγνώμων, που ζούσα, όμως ήταν μισή ζωή χωρίς παιδί, χωρίς ένα κοριτσάκι, όπως το είχα φανταστεί. Δεν είχε και πολύ νόημα μια τέτοια ζωή για μένα. Έτσι ένιωθα και γι αυτό άρχισα με ακόμη μεγαλύτερο ζήλο να προσπαθώ να αποκτήσω ένα παιδί μέσω πια της υιοθεσίας. Γιατί και πιο νωρίς έψαχνα πάρα πολύ να υιοθετήσω ένα παιδί, πάρα πολύ. Σας λέω ένα παιδί ήταν το καλύτερο δώρο για μένα. Η μεγαλύτερή μου ανάγκη.

Συνεντ: Είχατε κάνει κάποιες προσπάθειες να υιοθετήσω ένα παιδί και πιο νωρίς, δηλαδή;

Προκοπία: Εγώ προσπάθειες για υιοθεσία είχα κάνει από 30 ετών. Είχα κάνει αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ, αλλά δεν είχα ανταπόκριση. Έψαχνα από την Γιουγκοσλαβία, στην Γερμανία, έψαχνα παντού, εδώ και εκεί... Η αναζήτηση της κόρης μου διήρκησε περίπου δεκαπέντε χρόνια. Το καταλαβαίνετε αυτό; Μια σχεδόν ολόκληρη ζωή.

Συνεντ: Όταν υποβάλατε την αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ για ποιο λόγο δεν προχώρησε;

Προκοπία: Δεν ξέρω γιατί δεν προχώρησε. Γιατί μου έλεγαν να μου δώσουν παιδί με κάποια προβλήματα. Εγώ αρνήθηκα, δεν ήθελα παιδί με προβλήματα. Ε, μετά έφυγα στην Γερμανία με απόσπαση και δεν με ξαναειδοποίησαν.

Συνεντ: Είχατε ενημερώσει ότι θα φύγετε στην Γερμανία, είχαν δηλαδή κάποια διεύθυνση να σας εντοπίσουν;

Προκοπία: Ναι, είχα ενημερώσει και είχα δώσει την διεύθυνση του πατρικού μου σπιτιού. Είχα δώσει τηλέφωνα επικοινωνίας αλλά τίποτα, δεν είχα καμιά ειδοποίηση από το ΜΗΤΕΡΑ. Εγώ ήθελα ένα φυσιολογικό παιδί, δεν ήθελα ένα παιδί με προβλήματα

Συνεντ: Αυτό σας είχαν πει ότι θα αργούσε;

Προκοπία: Μου είχαν πει ότι ήταν πιο δύσκολο, απλά δεν φανταζόμουν ότι θα ήταν τόσο δύσκολο. Περνούσαν τα χρόνια και δεν είχα καμιά ειδοποίηση. Η μόνη ειδοποίηση που είχα, όταν ήταν να πάρουν συνέντευξη εμένα και τον άντρα μου. Δύο φορές. Την μία φορά μαζί και την άλλη χωριστά. Είχαν πάρει συνέντευξη και από το περιβάλλον μας.

Συνεντ: Και μετά είπατε ότι μετακομίσατε στην Γερμανία για επαγγελματικούς λόγους;

Προκοπία: Ναι ναι.

Συνεντ: Σε ποια ηλικία μετακομίσατε στην Γερμανία, θυμάστε;

Προκοπία: Ε, ήμουν 39; 38; Εκεί γύρω.

Συνεντ: Μείνατε πολλά χρόνια στην Γερμανία;

Προκοπία: Πέντε.

Συνεντ: Στο διάστημα αυτό απευθυνθήκατε και στις αρχές της Γερμανίας για υιοθεσία;

Προκοπία: Όχι στις αρχές της Γερμανίας, στο Γιουγκοσλαβικό προξενείο. Γιατί είχε γίνει πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία τότε και έλεγα μήπως κάποιο παιδάκι ορφανό μπορούσα να υιοθετήσω, να το βοηθήσω ας πούμε. Αλλά και εκεί συνάντησα δυσκολίες πολλές.

Συνεντ: Τι δυσκολίες συναντήσατε θυμάστε;

Προκοπία: Ε, τίποτα, υποβάλαμε την αίτηση αλλά τίποτα. Ούτε υπόσχεση μας έδωσαν, ούτε ότι θα δουν, ότι θα το ψάξουν, ούτε τίποτα.

Συνεντ: Εσείς πέρα από το να είναι υγιές και βρέφος είχατε και κάποιες άλλες προτιμήσεις ως προς το φύλο;

Προκοπία: Εγώ ήθελα κορίτσι, ήθελα κοριτσάκι, σε κάποια στιγμή που έβλεπα ότι είναι πολύ δύσκολο, έλεγα ό,τι να τύχει ας πούμε, αρκεί να είναι ένα υγιές παιδί και να μην είναι μαυράκι. Δεν ήθελε με τίποτα ο άντρας μου. Δεν ήθελε γυφτάκι (μιλάει πιο σιγά σαν να το λέει εμπιστευτικά).

Συνεντ: Για ποιο λόγο θέλατε κορίτσι;

Προκοπία: Έχω μια τρομερή αδυναμία στα κορίτσια.

Συνεντ: Όχι γιατί υπάρχει αυτό το στερεότυπο ότι τα κορίτσια είναι πιο ήσυχα, θα μας γηροκομήσουν;

Προκοπία: Όχι, όχι καμία σχέση.

Συνεντ: Αφού λοιπόν απευθυνθήκατε στο προξενείο της Γιουγκοσλαβίας αλλά δεν προχώρησε η υιοθεσία, ποιες ήταν οι επόμενες σας κινήσεις;

Προκοπία: Όταν επέστρεψα στην Ελλάδα και όλοι φυσικά ήξεραν ότι παιδί δεν έχω και θέλω διακαώς να υιοθετήσω, έμαθα μια μέρα ότι θα μπορούσε να με βοηθήσει κάποιος παπάς από την Θεσσαλονίκη. Πήγα και βρήκα τον παπά. Πράγματι αυτός ήξερε μία πολύτεκνη οικογένεια με 6-7 παιδιά, που ζούσε πολύ φτωχικά. Μόλις είχε γεννήσει το παιδί, ήταν αν δεν κάνω λάθος δύο μηνών και ο παπάς μεσολαβούσε να το πάρουμε εμείς, να πάει σε μία καλή οικογένεια δηλαδή, να φύγει από την φτώχεια. Όμως άλλαξαν τελικά γνώμη, γιατί η Εκκλησία της ενορίας τους και η Μητρόπολη τους είπε ότι θα τους βοηθήσει να μεγαλώσουν και αυτό το παιδί. Ο παπάς

στενοχωρήθηκε, γιατί ήθελε να μας βοηθήσει και γι αυτό μας έστειλε σε ένα άλλο ζευγάρι, που ήξερε ότι είχαν υιοθετήσει για να μας πουν τι κάνανε. Επήρα τηλέφωνο αυτό το ζευγάρι και εκείνοι με κατευθύνανε κάπου τελοσπάντων και από εκεί πήρα το παιδί μου.

Συνεντ: Από την Ελλάδα το πήρατε το παιδί;

Προκοπία: Ναι από την Ελλάδα. Τώρα από πού είχε καταγωγή δεν ξέρω.

Συνεντ: Ξέρατε αν ήταν από πολύτεκνη οικογένεια;

Προκοπία: Η κοινωνική λειτουργός που ήρθε σπίτι μας για να οργανώσει τον φάκελο της υιοθεσίας και να κάνει την έκθεση, μου είπε ότι το παιδί προερχόταν από πολύτεκνη οικογένεια. Τώρα κατά πόσο αληθεύει αυτό δεν ξέρω.

Συνεντ: Εσείς είχατε απευθυνθεί σε μία οικογένεια που είχε υιοθετήσει παιδί από την ίδια βιολογική οικογένεια που υιοθετήσατε και εσείς;

Προκοπία: Όχι όχι. Μας ενημέρωσε για το τι μπορούσαμε να κάνουμε, πώς να ενεργήσουμε για να πάρουμε ένα παιδί. Με ποιους να ρθω σε επαφή τελοσπάντων, με έναν δικηγόρο, μου είπε να ρθω σε επαφή. Έναν δικηγόρο και αυτός με βοήθησε. Τον επισκεφτήκαμε στο γραφείο του και του είπαμε ότι εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε παιδιά, ότι έχουμε απευθυνθεί παντού και δεν βρίσκουμε άκρη. Ότι εμείς θέλουμε ένα κοριτσάκι και όχι μαυράκι ή γυφτάκι, δεν θέλει ο άντρας μου. Και αυτός μας υποσχέθηκε πως μόλις βρει ένα παιδάκι που ταιριάζει στην περιγραφή θα μας ενημερώσει. Και σε ενάμιση μήνα σχεδόν ειδοποιήθηκα.

Συνεντ: Ήταν ημερών όταν το παραλάβετε το κοριτσάκι σας;

Προκοπία: Ναι ήταν τριάντα ημερών.

Συνεντ: Δηλαδή σας πήρε μία μέρα και σας είπε ελάτε αύριο να πάρετε το παιδί σας;

Προκοπία: Ε, ναι, ναι. Μας είπε ελάτε αύριο να δείτε το παιδί σας, να το πάρετε δηλαδή.

Συνεντ: Το πήρατε από το γραφείο του δικηγόρου;

Προκοπία: Ναι ναι εκεί το είχαν πάει. Το είχε φέρει κάποιος γνωστός του, γνωστός του δικηγόρου, όχι οι γονείς του. Αυτός ο γνωστός του πήγε και το πήρε από τους γονείς του, φαντάζομαι, να μην τους δω εγώ και μας την έφερε την κόρη μας 30 ημερών. Εμείς είχαμε πάει νωρίτερα στο γραφείο του δικηγόρου και όταν μπήκαμε μέσα περιμέναμε με μια λαχτάρα να δούμε το κοριτσάκι μας αλλά δεν είχε ρθει ακόμη. Την έφερε αυτός ο γνωστός του δικηγόρου περίπου μετά από μισή ώρα τρία τέταρτα. Νομίζω πως μου φάνηκε σαν αιώνας. Ο άντρας μου θα πρέπει να είχε καπνίσει τουλάχιστον ένα πακέτο τσιγάρα. Εγώ θα πρέπει να άνοιξα και έκλεισα την

τσάντα μου πάνω από εκατό φορές. Άλλες τόσες θα πρέπει να πήγα και τουαλέτα. Δεν έχω ξαναζήσει τέτοια αγωνία. Τότε και στο δικαστήριο, που έγινε και επίσημα η κόρη μας παιδί μας.

Συνεντ: Πώς νιώσατε όταν είδατε για πρώτη φορά την κόρη σας;

Προκοπία: Όταν την είδα τυλιγμένη σε ένα ροζ κουβερτάκι και μου είπε αυτός που την κρατούσε ότι μπορώ να την πάρω και ότι είναι δική μου, νόμιζα ότι θα λυγίσουν τα πόδια μου και θα σωριαστώ. Μόλις την είδα τόσο άσπρη και όμορφη νόμιζα πως δεν υπάρχει ομορφότερο παιδάκι από την κόρη μου. Ήταν σαν πριγκίπισσα. Ακόμη και τώρα που το σκέφτομαι, ανατριχιάζω από τα τόσα συναισθήματα που ένιωσα και νιώθω. Καταλαβαίνετε; 15 χρόνια κυνηγούσα αυτή την στιγμή, να κρατήσω στην αγκαλιά μου ένα κοριτσάκι τόσο όμορφο, τόσο γερό, τόσο απεγάδιαστο.

Συνεντ: Τα ίδια συναισθήματα ένιωσε και ο σύζυγός σας;

Προκοπία: Ναι και του άντρα μου τα συναισθήματα ήταν διπλά. Γιατί είχε γίνει πατέρας και είχα γίνει και εγώ ευτυχισμένη. Με έβλεπε που μαράζωνα όλα αυτά τα χρόνια και η δυστυχία του ήταν απεριγράπτη. Από τότε που γίναμε γονείς λες και έφτιαξαν όλα. Εγώ έχω ξεχάσει εντελώς ότι είναι υιοθετημένη, μέσα μου θεωρώ ότι την γέννησα εγώ. Ότι δεν συνέβη όλο αυτό που σας περιέγραψα. Ότι ας πούμε μου το έφεραν στο μαιευτήριο και όχι στο γραφείο του δικηγόρου. Την βραδιά που την πήρα στο σπίτι μας ένιωσα και τους πόνους της γέννας, τόσο πολύ.

Συνεντ: Νιώσατε κάποιο άγχος μέχρι να γίνει το δικαστήριο της υιοθεσίας;

Προκοπία: Ναι, ναι είχα κάποιο φόβο μέχρι να γίνει το δικαστήριο. Ο δικηγόρος βέβαια με καθησύχαζε, ότι τα είχε τακτοποιήσει όλα και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μετανιώσει η μητέρα και να θέλει να πάρει το παιδί, γιατί είχε υπογράψει όλα τα έγγραφα. Ευτυχώς μέσα σε τέσσερις μήνες έγινε το δικαστήριο και γράφτηκε η κόρη μας επίσημα στην οικογενειακή μας κατάσταση.

Συνεντ: Στο δικαστήριο ήρθαν οι φυσικοί γονείς;

Προκοπία: Όχι όχι ο δικηγόρος τα είχε κανονίσει όλα και δεν χρειαζόταν να ρθουν. Εγώ δεν την έχω δει ποτέ την μητέρα, την βιολογική ας πούμε, ούτε ξέρω και κάτι άλλο εκτός από το ότι ήταν πολύτεκνη και πολύ φτωχή.

Συνεντ: Εσείς δώσατε ένα μικρό οικονομικό βοήθημα για να βελτιωθεί η κατάσταση της βιολογικής οικογένειας;

Προκοπία: Ε, ναι, γιατί ήμασταν ευγνώμονες για το καλό που μας έκαναν και θέλαμε να βοηθηθούν κάπως οικονομικά. Όχι όμως κάτι σπουδαίο.

Συνεντ: Το παιδί σας ξέρει ότι έχει υιοθετηθεί;

Προκοπία: Ναι, ναι το ξέρει. Και αν θέλει να γνωρίσει τις ρίζες της, εγώ θα την βοηθήσω να βρει τους βιολογικούς της γονείς και τα αδέρφια της, αν έχει.

Συνεντ: Σας λέει ότι θέλει να γνωρίσει τις ρίζες της ή όχι;

Προκοπία: Όχι. Μέχρι 11-12-13 είχε κάποιες απορίες, γιατί με δώσανε γιατί είμαι παιδί μίας άλλης κυρίας, αυτά τα ρωτούσε. Από εκεί και πέρα δεν κάνει καθόλου λόγο, συζήτηση. Καθόλου. Από τα 12, 13 καθόλου.

Συνεντ: Ούτε και τώρα που ενηλικιώθηκε έτσι;

Προκοπία: Τώρα καθόλου.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ποτέ κάποια αρνητική αντιμετώπιση κάποιοι είδος ρατσισμού από το κοινωνικό σας περιβάλλον;

Προκοπία: Όχι όχι καθόλου. Ίσα ίσα το αντίθετο. Όλοι το αγκάλιασαν σαν να ήταν δικό μου παιδί.

Συνεντ: Ούτε το παιδί ένιωσε από το σχολικό του περιβάλλον ποτέ ρατσισμό, κάποια αρνητικά σχόλια;

Προκοπία: Όχι όχι. Μόνο, τώρα που το σκέφτομαι, μια συμμαθήτριά της στην Τετάρτη δημοτικού πέταξε, ότι δεν είναι η μαμά σου αυτή, ότι είσαι υιοθετημένη κάτι τέτοια. Και είχε γίνει σούσουρο μεγάλο στο σχολείο. Και δεν ήταν ότι εμείς το λέγαμε. Αλλά αυτό το παιδάκι είχε δασκάλα μαμά και η μαμά φαίνεται το είπε στην κόρη και αυτή ήταν συμμαθήτριά της κόρης μου. Νόμιζε ότι το παιδί της ήταν ώριμο, αλλά δυστυχώς το παιδί της δεν ήταν ώριμο. Αλλά οι φιλενάδες της την υποστήριξαν, την κανάκεψαν που έκλαιγε και από τότε δεν ξαναέγινε τέτοια κουβέντα στο σχολείο. Ούτε και το κοριτσάκι που δημιούργησε το πρόβλημα, το κατάλαβε φαίνεται, ότι έκανε κάτι κακό και δεν ξαναδημιουργήθηκε θέμα ούτε έγινε κάποια νύξη.

Συνεντ: Γενικά ήταν εύκολη η ανατροφή του παιδιού σας; Δυσκολευτήκατε πουθενά;

Προκοπία: Όχι όχι, δεν δυσκολευτήκαμε. Σας λέω ήταν καλύτερα και από δικό μου παιδί. Δεν είχα κάποιο πρόβλημα. Επειδή, βέβαια, είναι μοναχοπαίδι είναι λίγο απαιτητική, με την έννοια της τα έχουμε δώσει όλα και είναι καλομαθημένη. Όμως έτσι θα ήταν ούτως ή αλλιώς γιατί εμείς την καλομάθαμε αφού ήταν μόνη της και δεν στερήθηκε τίποτα στην ζωή της.

Συνεντ: Από την εμπειρία σας με το σύστημα της υιοθεσίας, ποιες θεωρείτε ότι είναι οι στρεβλώσεις και οι αδυναμίες του;

Προκοπία: Εγώ θεωρώ μέσα από την δική μου εμπειρία φυσικά ότι δεν βοηθάει τους γονείς να αποκτήσουν παιδιά. Μόνο η ιδιωτική υιοθεσία βοηθάει. Διότι η υιοθεσία

από το κράτος καθόλου. Δυστυχώς. Ή μάλλον όχι. Δεν το έθεσα σωστά. Βοηθάει τους γονείς να αποκτήσουν παιδάκια με πρόβλημα.

Συνεντ: θεωρείτε ότι οι κοινωνικοί λειτουργοί σας φέρθηκαν με ευγένεια ή όχι;

Προκοπία: Δεν φερόντουσαν καθόλου με ευγένεια. Δηλαδή εμείς κατεβαίναμε από την Θεσσαλονίκη στην Αθήνα και πολλές φορές τύχαινε να μην εξυπηρετηθούμε και επιστρέφαμε άπρακτοι. Και ξανά την επόμενη εβδομάδα για τις συνεντεύξεις. Κοιτούσαν να προωθήσουν παιδιά με πρόβλημα κυρίως. Σε μένα, στην δική μας εποχή. Εγώ δηλαδή την κόρη μου την υιοθέτησα στα 45 μου θα μπορούσα να την είχα υιοθετήσει στα 30, στα 35 μου. Ή αν δεν υπήρχε και η ιδιωτική υιοθεσία δεν είμαι σίγουρη ότι θα την είχα κιόλας υιοθετήσει.

Συνεντ: Ποιες προτάσεις θα κάνατε προκειμένου να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας;

Προκοπία: Εγώ τότε είχα ένα απίστευτο παράπονο, γιατί δεν προχωράει το πράγμα. Γιατί ο χρόνος λες και σταμάτησε. Περίμενα πάνω από ένα τηλέφωνο που δεν χτυπούσε. Και τότε δεν είχαμε και κινητά. Φοβόμουν να βγω από το σπίτι μήπως και με πάρουν και δεν με βρουν. Έψαξα πολύ για να μπορέσω να βγάλω άκρη. Από στόμα σε στόμα βρήκα την άκρη του νήματος. Εγώ θα ήθελα να ξέρω ότι υπάρχει οργάνωση. Γιατί στην κρατική υιοθεσία δεν υπάρχει οργάνωση. Γιατί ένα ίδρυμα να είναι υπεύθυνο για όλες σχεδόν τις υιοθεσίες ή τελοσπάντων για το μεγαλύτερο μέρος. Θα έπρεπε να υπάρχει ένα σύστημα πανελλαδικό και εκεί όλοι οι γονείς που θέλουν να υιοθετήσουν να αποθηκεύονται και μόλις υπάρξει ένα παιδί σε οποιοδήποτε ίδρυμα να δίδεται στην πρώτη θετή οικογένεια. Όχι σε κάποια ιδρύματα η αναμονή να είναι μεγαλύτερη από ότι σε άλλα. Είναι σαν να στέκεσαι σε μία ουρά για να εξυπηρετηθείς και η διπλανή ουρά να προχωράει και η δική σου να μένει στάσιμη. Δηλαδή με αυτό το σύστημα σε σπρώχνουν στην ιδιωτική υιοθεσία.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι ικανά να μεγαλώσουν παιδιά;

Προκοπία: Ε, ως εκπαιδευτικός έχω να πω ότι τα προβληματικά παιδιά προέρχονται από προβληματικές οικογένειες. Όταν υπάρχει ομόνοια στο σπίτι, το παιδί είναι ευτυχισμένο. Εγώ θεωρώ ότι οτιδήποτε αποκλίνει από αυτό είναι προβληματικό και δεν βοηθάει ένα παιδί.

Συνεντ: Πιστεύετε, ότι ένα ομόφυλο ζευγάρι θα μπορούσε να υιοθετήσει ένα παιδί;

Προκοπία: Όχι όχι όταν υπάρχουν τόσοι γονείς που περιμένουν γιατί τα παιδιά τα απροστάτευτα παιδιά, τα αδικημένα παιδιά, να αδικηθούν και άλλο;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Προκοπία: Παρακαλώ, ελπίζω να βοήθησα.

17) ANNA

Ημερομηνία Συνέντευξης: 24/06/2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 1:05

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Άννα: Καλησπέρα

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Άννα: Είμαι 55.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Άννα: Ναι. Έχω ολοκληρώσει την ανωτάτη εκπαίδευση. Έχω τελειώσει πανεπιστήμιο.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Άννα: Ναι στον δημόσιο τομέα.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Άννα: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Άννα: Από το 1979. Εεε, πόσα είναι;

Συνεντ: Ο σύζυγός σας πόσων ετών είναι;

Άννα: Σαν και μένα. 55..

Συνεντ: Εργάζεται και εκείνος;

Άννα: Ναι είναι και αυτός πτυχιούχος και έχει ιδιωτική επιχείρηση.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε να παιδί;

Άννα: Αμέσως μόλις παντρευτήκαμε. Θέλαμε πολύ να κάνουμε πολλά παιδιά.

Συνεντ: Για πόσο χρονικό διάστημα προσπαθούσατε με ελεύθερες επαφές;

Άννα: Γύρω στα πέντε έξι χρόνια.

Συνεντ: Είχατε κάποιο πρόβλημα υπογονιμότητας;

Άννα: Όχι, κανένα, κανένα πρόβλημα.

Συνεντ: Είχατε κάνει κάποιες εξετάσεις;

Άννα: Ναι είχαμε κάνει πολλές εξετάσεις, αλλά οι λόγοι που δεν έμεινα έγκυος ήταν ανεξιχνίαστοι. Υπάρχει, λέει και ένα ποσοστό γύρω στο 10%, που δεν υπάρχει

κάποιος προφανής λόγος. Έτσι έλεγαν οι γιατροί. Και εγώ και ο σύζυγός μου είχαμε υποβληθεί σε όλες τις εξετάσεις, αλλά τίποτα. Και αυτό μας πρόσθετε άγχος γιατί δεν μπορούσαμε να βρούμε την αιτία και να την καταπολεμήσουμε.

Συνεντ: Είχατε σκεφτεί την εξωσωματική γονιμοποίηση ως λύση;

Άννα: Ναι, ναι την σκέφτηκα. Μάλιστα έκανα τρεις απόπειρες, σταμάτησα την εξωσωματική και μετά έμεινα έγκυος μόνη μου.

Συνεντ: Όταν ξεκινήσατε τις προσπάθειες εξωσωματικής γονιμοποίησης φαντάζομαι σας το είχε προτείνει ο γιατρός.

Άννα: Ναι ο γιατρός.

Συνεντ: Θυμάστε περίπου την χρονολογία;

Άννα: Πότε ήταν τώρα; Ήταν γύρω στο 1997; Κάπου εκεί.

Συνεντ: Οπότε ήταν στα πρώτα στάδια η υποβοηθούμενη αναπαραγωγή.

Άννα: Ναι στα πρώτα στάδια. Δεν είχε εξελιχτεί σαν μέθοδος.

Συνεντ: Δεν είχατε καθόλου καλή ανταπόκριση; Πώς ήταν η μέθοδος δηλαδή;

Άννα: Καθόλου επιτυχία, παρότι μας έλεγαν, ότι ήμασταν πάρα πολύ καλά και τα ποσοστά ήταν πάρα πολύ καλά, τελικά δεν ήμασταν καλά. Να φανταστείτε ο γιατρός μας έδινε 50% επιτυχία, ένα ποσοστό αρκετά δύσκολο να στο δώσουν και όμως εμείς παρ' όλες αυτές τις εγγυήσεις, δεν τα καταφέραμε.

Συνεντ: Αυτές τις τρεις προσπάθειες σε πόσο χρονικό διάστημα τις κάνατε;

Άννα: Εεε, τις έκανα σε τρία χρόνια.

Συνεντ: Και στις τρεις προσπάθειες λάβατε φαρμακευτική αγωγή;

Άννα: Ναι και στις τρεις πήρα πολλά ορμονικά φάρμακα.

Συνεντ: Είπατε ότι μόλις σταματήσατε μείνατε έγκυος;

Άννα: Ναι μόλις σταμάτησα την τελευταία απόπειρα, μετά από δύο τρεις μήνες έμεινα έγκυος. Αλλά δυστυχώς απέβαλα στον τέταρτο μήνα. Και εκεί ανεξιχνίαστοι και άγνωστοι οι λόγοι αποβολής, οι αιτίες, γιατί έγινε μετά έλεγχο και σε μένα και στο έμβρυο, ανεξήγητοι οι λόγοι..

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε μετά την διακοπή της εγκυμοσύνης σας;

Άννα: Μου πήρε πολύ χρόνο να ξεπεράσω αυτή την απώλεια. Ήταν τραγικό. Μπορώ να πω, ότι ανάλογα συναισθήματα έζησα στον θάνατο της μητέρας μου. Τόσο τραγικό. Ένα γιατί, είχα συνέχεια. Μία γεύση αδικίας, πώς να το πω;

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν θελήσατε να ξαναπροσπαθήσετε έστω με υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, δεδομένου ότι είχατε μείνει έγκυος μία φορά;

Άννα: Ε, σκέφτηκα ότι δεν είχε νόημα να συνεχίζω αυτή την διαδικασία, που ήταν επίπονη ψυχολογικά πρώτα απ' όλα και μετά σωματικά. Σωματικά δεν είναι τίποτα όσο ψυχολογικά. Η φθορά η ψυχική, που μπαίνεις σε όλο αυτό το γρανάζι. Γιατί σκέφτηκα ότι το να κάνω ένα παιδί και μετά από όλα αυτά τα φάρμακα να μην είμαι και υγιής, γιατί τότε ήταν και οι αρχές και δεν είμαι σίγουρη πόσο ακίνδυνα ή επικίνδυνα ήταν, ε, δεν έχει και νόημα να το αφήσω και ορφανό.

Συνεντ: Εσείς πώς νιώθατε σε κάθε αποτυχία;

Άννα: Απογοήτευση, φοβερή απογοήτευση. Εκεί που σου λένε, θα γίνει κάτι και δεν γίνεται και ότι έχεις μεγάλες πιθανότητες, ε εντάξει νιώθεις μία τρομερή απογοήτευση. Και λες άντε τώρα πάλι από την αρχή. Αυτό. Μεγάλη απογοήτευση. Να φανταστείτε δεν είχα όρεξη να πηγαίνω στην δουλειά. Δεν με σήκωναν τα πόδια μου, μεγάλη πτώση ψυχολογική. Σαν να διαλυόμουν σε χίλια κομμάτια και έπρεπε να βρω την δύναμη να τα ενώσω και πάλι και να γίνω άνθρωπος.

Συνεντ: Ο γιατρός σάς συνέστησε να συνεχίσετε τις προσπάθειες;

Άννα: Ναι. Ο γιατρός έλεγε να συνεχίσω αλλά εγώ θεωρούσα ότι δεν θα έπρεπε να βάλω πάλι τον εαυτό μου σε αυτή την διαδικασία.

Συνεντ: Ποια ήταν η στάση του συζύγου σας;

Άννα: Ο σύζυγός μου δεν ήθελε καν να ξεκινήσουμε τις προσπάθειες. Από την αρχή δηλαδή δεν το έβλεπε καθόλου αυτό θετικό. Τον ενδιέφερε να είμαστε καλά να μην αρρωστήσουμε, να μην καταρρεύσουμε ψυχολογικά, εγώ δηλαδή να είμαι καλά. Γιατί κακά τα ψέματα την ταλαιπωρία την τραβάει η γυναίκα. Όταν παίρνει τόσα φάρμακα η γυναίκα είναι αυτή που υποβάλλεται σε όλη αυτή την ταραχή.

Συνεντ: Πότε και πώς προέκυψε η ιδέα της υιοθεσίας;

Άννα: Εγώ είχα ένα φίλο που εργαζόταν στο ΜΗΤΕΡΑ και μόλις μου είπε ότι τώρα επιτρέπεται έκανα την αίτηση. Ότι είχε ανοίξει το όριο ηλικίας. Γιατί ηλικιακά δεν δίνανε τότε.

Συνεντ: Τότε λέγοντας σε ποια χρονολογία αναφέρεστε;

Άννα: Πότε δεν επιτρεπόταν; Τότε ήμουν 45. Έχω γεννηθεί το 62. Το 2007;

Συνεντ: Όταν βρέθηκε αυτός ο άνθρωπος πόσων ετών ήσαστε;

Άννα: Ήμουν στα 50. Στα όρια 49 με 50.

Συνεντ: Και τι έγινε τότε;

Άννα: Έκανα την αίτηση, εγκρίθηκε και από εκεί και πέρα έχουμε πέντε χρόνια και ακόμη δεν έχουμε τελειώσει. Μετά από πέντε χρόνια.

Συνεντ: Όταν υποβάλατε την αίτηση σε πόσο χρονικό διάστημα σας ειδοποίησαν ότι εγκρίθηκε;

Άννα: Κοιτάζτε εγώ την έκανα στο τέλος, απ' ότι μου είπαν οι εγκρίσεις γίνονται μια φορά το έτος, κάθε Σεπτέμβρη, οπότε εγώ δεν περίμενα πολύ.. Θα μπορούσα να την είχα κάνει τον Γενάρη ας πούμε και να εγκρινόταν τον Σεπτέμβρη-Οκτώβρη. Εμένα μου εγκρίθηκε στον μήνα πάνω, δεν μου άργησε.

Συνεντ: Εσείς είχατε υποβάλει την αίτηση τον Σεπτέμβριο;

Άννα: Ναι, αυτοί μια φορά συνεδριάζανε το έτος και ανάλογα με τα δικαιολογητικά που έχεις, ξέρουν πόσα παιδιά έχουν προς υιοθεσία γενικά και παίρνουν το ok οι γενικές αιτήσεις. Δεν έχουν συγκεκριμένα παιδιά στο μυαλό τους, ξέρουν πόσα περίπου θα έχουν. Οπότε ήμουν μέσα. Από κεί και πέρα περίμενα με την σειρά. Ένας ένας με την σειρά που είχε κάνει την αίτηση και είχε εγκριθεί όταν ελευθερωνόταν κάποιο παιδί, ήταν διαθέσιμο, τον καλούσαν και από κεί και πέρα ξεκίναγαν οι εξετάσεις οι ιατρικές, οι επισκέψεις στο σπίτι, οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι ψυχολόγοι και ό,τι μπορείτε να φανταστείτε..

Συνεντ: Σε πόσο διάστημα πληροφορηθήκατε ότι υπάρχει ελεύθερο παιδί προς υιοθεσία;

Άννα: Αργήσανε μετά από τα τρία χρόνια.

Συνεντ: Σε αυτά τα χρόνια ήρθαν οι κοινωνικοί λειτουργοί και σας πήραν συνέντευξη;

Άννα: Βεβαίως. Και μετά πηγαίναμε και εμείς.

Συνεντ: Πήραν και από το συγγενικό σας περιβάλλον συνεντεύξεις;

Άννα: Ναι, βεβαίως, μας ζήτησαν και επιστολές από μη συγγενικό περιβάλλον, ήταν επιστολές από κάποιους που μας γνώριζαν, συστατικές επιστολές και μετά ακολούθησαν οι συνεντεύξεις από το συγγενικό περιβάλλον, από το πολύ κοντινό περιβάλλον, από τα αδέρφια μας.

Συνεντ: Από τους γονείς σας;

Άννα: Ε, η μητέρα μου δεν βρίσκεται στη ζωή, ο πατέρας μου ζει, αλλά είναι ηλικιωμένος, προσφέρθηκε η αδελφή μου να μιλήσει για μένα. Ανάλογα ποιους προτείνεις εσύ να δώσουν συνέντευξη.

Συνεντ: Πώς σας φάνηκε αυτή η διαδικασία με τις συνεντεύξεις; Οι ερωτήσεις σας φάνηκαν πολύ προσωπικές, ίσως αδιάκριτες; Ενοχληθήκατε από το ύφος των ερωτήσεων; Μιλήστε μου σας παρακαλώ για το πώς νιώσατε κατά την διάρκεια της συνέντευξης.

Άννα: Κοιτάζετε, μερικές ήταν πολύ, πολύ προσωπικές, όμως αλίμονο επειδή κάνουν συνέντευξη ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί για να δώσουν ένα παιδί σε κάποιους που δεν γνωρίζουν, λογικό είναι. Μας ρωτούσαν για το παρελθόν μας, πώς γνωριστήκαμε, τι σκεπτόμαστε, πώς βλέπει ο ένας τον άλλον. Δηλαδή πιο πολύ ψυχογραφήματα μας έκαναν παρά ... Και είναι και λογικό. Εμένα δεν με ενόχλησε καθόλου. Αν δεν έχεις κάτι να γράψεις και λες την αλήθεια, δεν σε πειράζει ότι και να σε ρωτήσουν. Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς, παιδιά είναι θέλουν να δουν σε ποιο περιβάλλον θα πάνε. Μας στείλανε και σε εξετάσεις έξω σε δημόσιο νοσοκομείο, ψυχιατρικές, εξετάσεις που έχουν σχέση με λοιμώδη νοσήματα, μεταδιδόμενα και όλα αυτά, AIDS, ηπατίτιδα και ό,τι άλλο χρειάζεται. Μας στείλαν και γι αυτά και για καρδιολόγο. Δυο φορές έκανα αυτές τις εξετάσεις και πριν το δικαστήριο, σύνολο τρεις φορές τις έκανα αυτές τις εξετάσεις.

Συνεντ: Εσείς είχατε θέσει κάποια κριτήρια ως προς το παιδί;

Άννα: Όχι το μόνο που είχαμε ζητήσει ήταν να μην είναι πολύ διαφορετικό από μας για να μην φαίνεται. Δεν μας ενδιέφερε αν ήταν αγόρι, αν ήταν κορίτσι, ηλικιακά, ούτε τίποτα. Ούτε αν είναι από άλλη φυλή, απλώς είχαμε πει να μην είναι έγχρωμο και εμείς είμαστε κατάξανθοι. Να έχει μία ομοιότητα.

Συνεντ: Αν ήταν ΑΜΕΑ το παιδί θα ήταν θεμιτό από εσάς;

Άννα: Ε, ναι και σε αυτό είχαμε ένα πρόβλημα. Θα θέλαμε να φαίνεται υγιές. Εμείς δεν θέλαμε να μάθουμε το ιστορικό του παιδιού, δεν μας ενδιέφερε αν οι γονείς ήταν τοξικομανείς, κακοποιητικοί, αν ας πούμε ήταν Ρομά. Όχι εμείς δεν θέσαμε τέτοια όρια, εμείς απλώς είπαμε να ταιριάζει με μας εμφανισιακά και να είναι υγιές, όσο γίνεται ή αν έχει κάποια ασθένεια να θεραπεύεται. Ούτε ζητήσαμε βρέφος.

Συνεντ: όταν υποβάλατε την αίτηση δηλώσατε πώς επιθυμείτε να είναι το παιδί;

Άννα: Ναι όταν κάνεις την αίτηση δηλώνεις αυτά τα στοιχεία. Δηλώνεις δηλαδή αν θέλεις το ιστορικό, αν θέλεις από άλλη φυλή, αν θέλεις βρέφος, υγιές κλπ.

Συνεντ: Μετά από πόσο χρονικό διάστημα σας κάλεσαν να σας πουν ότι σας περιμένει το παιδί σας;

Άννα: Μετά από 4 χρόνια, κοντά. 3,5 χρόνια.

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε στο άκουσμα αυτό; Τι συναισθήματα βιώσατε; Θυμάστε;

Άννα: Ξεχνιέται ποτέ αυτή η ημέρα; Στην αρχή φοβόμουν ότι δεν θα ρχόταν ποτέ αυτή η ημέρα, ότι ποτέ δεν θα βρισκόταν το παιδί μου. Οπότε όταν το άκουσα νόμιζα ότι δεν είχα ακούσει σωστά. Κόντεψα να χάσω την γη κάτω από τα πόδια μου. Κάτι σαν να μου έκαναν πλάκα. Είχα περάσει τόσος καιρός χωρίς να έχω κάποια είδηση.

Και μετά μου φαινόταν σαν ψέμα. Και την επαφή με το παιδί την είχαμε πριν το πάρουμε σπίτι μας. Μετά από 15 ημέρες το πήραμε σπίτι μας. Μέχρι αυτό το διάστημα δεν είχαμε καμία επαφή με το παιδί. Φυσικά τα αισθήματα ήταν πολύ πρωτόγνωρα, δεν το περιμένεις, σου φαίνεται σαν ψέμα, νομίζεις ότι όλες οι ελπίδες που είχες τόσο καιρό επιτέλους πραγματοποιούνται.

Συνεντ: Πώς ήταν η πρώτη φορά που είδατε το παιδί σας;

Άννα: Την πρώτη φορά ήμουν φοβερά αγχωμένη, γιατί μπορεί να μην με δεχόταν το παιδί. Φοβόμουν μην δε με συμπαθούσε. Τέλος καλό όλα καλά. Ήταν ένα παιδί που είχε μείνει πολύ καιρό στο ίδρυμα και το είχαν γαλουχήσει, ότι θα ρθει η μαμά και ο μπαμπάς. Οπότε το ίδιο το παιδί μου έδωσε αέρα. Δηλαδή ήρθε πάνω μας, παρόλο που της είχαν πει ότι είμαστε φίλοι και όχι γονείς. Ήρθε, κάθισε, γέλασε, οπότε μας βοήθησε πάρα πολύ. Ήταν ένα πολύ ωραίο κοριτσάκι, πανέμορφο, πανέξυπνο κυριολεκτικά, οπότε μας βοήθησε πάρα πολύ η μικρή. Δεν μας δυσκόλεψε και καθόλου.

Συνεντ: Πόσων ετών ήταν όταν πήρατε την μικρή;

Άννα: Τώρα φανταστείτε ότι πάει στα έξι τον Σεπτέμβριο πριν από ενάμιση χρόνο περίπου. Τέσσερα και. Ήταν μεγάλο παιδί.

Συνεντ: Ναι. Ήταν πολύ καιρό στο ίδρυμα, στο ΜΗΤΕΡΑ. Ξέρετε για ποιο λόγο;

Ε, γιατί δεν είχε «καθαρίσει». Στο ΜΗΤΕΡΑ πάνε τα παιδιά αλλά από κει και πέρα, πρέπει να αρθεί η επιμέλεια, ξέρετε δεν τα δίνουν και έτσι. Πρέπει να γίνουν δικαστήρια, πρώτα να δοθεί η επιμέλεια από την μητέρα στο ίδρυμα και ύστερα από το ίδρυμα στους θετούς γονείς.

Συνεντ: Δε ξέρετε τίποτα για την βιολογική μητέρα;

Άννα: Όχι δεν μας έδωσαν πληροφορίες γιατί εμείς ζητήσαμε να μην ξέρουμε το ιστορικό. Απλώς η γιατρός μας διάβασε λίγο τον φάκελο του παιδιού όσον αφορά την υγεία. Ότι δεν έχει κάποιο πρόβλημα. Τίποτα άλλο. Λίγο πριν το δούμε. Εφόσον είχαμε συναινέσει ότι είναι ένα κορίτσι και ότι επιθυμούμε να το δούμε.

Συνεντ: Πότε έγινε η συζήτηση της υιοθεσίας στο δικαστήριο;

Άννα: Αχ, το δικαστήριο το πρώτο έγινε τον Μάρτιο του 2015 από την μητέρα στο ίδρυμα έκανε έξι επτά μήνες να βγει η απόφαση, γιατί είχαν απεργία οι δικηγόροι. Μετά εμείς κάναμε το δικαστήριο το δεύτερο από τον Σεπτέμβριο και από τον Σεπτέμβριο του 2016 μέχρι και σήμερα που μιλάμε δεν έχει βγει η απόφαση. Και αυτό πραγματικά είναι το χειρότερο πράγμα από όλο το στάδιο της υιοθεσίας. Δεν με πείραξαν οι συνεντεύξεις, δεν με πείραξαν οι συναντήσεις, δεν με πείραξαν οι

επισκέψεις, δεν με πείραξε τίποτα, ούτε οι ερωτήσεις τους, ούτε οι εξετάσεις και καλά κάνανε, γιατί έπρεπε να ξέρουν πού δίνουν το παιδί, αλλά το δικαστικό σύστημα να αργεί τόσο πολύ να βγάλει αποφάσεις, όταν συναινεί το ίδρυμα, συναινούν και οι γονείς είναι τρομερό.

Συνεντ: Στην δική σας περίπτωση δεν ήταν παρούσα η βιολογική μητέρα στο δικαστήριο, έτσι δεν είναι; Την συναίνεση την έδωσε το ίδρυμα έτσι;

Άννα: Ναι, διότι είχε αρθεί η επιμέλεια από την μητέρα.

Συνεντ: Δηλαδή είχε αφαιρεθεί η γονική μέριμνα από την μητέρα και είχε οριστεί ως επίτροπος το ίδρυμα έτσι;

Άννα: Ναι είχε δοθεί η επιμέλεια στο ίδρυμα, δεν υπήρχε πια μητέρα και αυτό το δικαστήριο έγινε τον Σεπτέμβριο και ακόμη δεν έχει βγει απόφαση. Πάνε 9 μήνες. Το δικαστικό σύστημα της χώρας είναι αυτό. Ενώ την ίδια μέρα εκδικαζόταν και πόσες ιδιωτικές και αυτές φεύγανε νερό. Γι αυτό ο κόσμος πάει έξω και κάνει ιδιωτικές υιοθεσίες.

Συνεντ: Θυμάστε πόσες ιδιωτικές και πόσες κρατικές υιοθεσίες εκδικαζόταν αυτή την ημέρα παράλληλα με την δική σας;

Άννα: Οι κρατικές ήταν η δικιά μας και ακόμη μία, το σύνολο δύο και ιδιωτικές πρέπει να ήταν 11-12.

Συνεντ: Εσείς είχατε σκεφτεί το ενδεχόμενο της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Άννα: Το σκέφτηκα εγώ, ο σύζυγος δεν ήθελε επ' ουδενί, γιατί είναι σαν να αγοράζεις το παιδί. Και εμείς δεν θέλαμε να αγοράσουμε παιδί. Βέβαια, όταν καθυστερούσαν να με ειδοποιήσουν από το ίδρυμα και φοβόμουν πως δεν θα βρεθεί για μένα παιδί, το σκέφτηκα, μπήκα στον πειρασμό, ο σύζυγος όμως με σταμάτησε. Ήταν εντελώς κάθετος.

Συνεντ: Εσείς είχατε βρει κάποια άκρη, τότε που σκεφτόσαστε να υιοθετήσετε το παιδί ιδιωτικά; Ξέρατε δηλαδή το άτομο, που θα μπορούσε να σας βοηθήσει;

Άννα: Ναι είναι εύκολο να βρεις. Ξέρω γνωστή μου που υιοθέτησε μέσω ιδιωτικής υιοθεσίας. Θα μπορούσε να με συνδέσει με το κατάλληλο άνθρωπο, με τον δικηγόρο δηλαδή.

Συνεντ: αυτές οι ιδιωτικές υιοθεσίες που λέτε ότι φεύγουν νερό με ποια έννοια το εννοείτε;

Άννα: Δηλαδή αν πάει κάποιος και δει το πινάκιο αυτής της ημέρας και δει ποιες υποθέσεις εκδικάστηκαν, πιστεύω ότι οι ιδιωτικές θα έχουν όλες τελειώσει. Και με μάρτυρες που γνωρίζονταν 5-6 μήνες, ενώ εμείς φέραμε τον κουμπάρο μου, τον

εξομολόγο μου, που με ξέρει 30 χρόνια σαράντα και τον ξάδελφό μου που με ξέρει, γιατί δεν θέλανε συγγενή, που με ξέρει από το 1980. Φανταστείτε τι εγγυήσεις είχαμε. Πέρα από την περιουσία, πέρα από την οικονομική κατάσταση, πέρα απ όλα τα άλλα.

Συνεντ: Πιστεύετε, ότι αν δεν είχατε μια καλή οικονομική κατάσταση θα σας εγκρίνανε ποτέ;

Άννα: Όχι πιστεύω ότι δεν θα με εγκρίνανε, γιατί οι αιτήσεις είναι πάρα πολλές και πάρα πολύ λίγα τα παιδιά.

Συνεντ: Ποιες αιτήσεις πιστεύετε από την εμπειρία σας ότι απορρίπτονται;

Άννα: Πιστεύω ότι απορρίπτονται οι μονογονεϊκές γιατί υπάρχουν πάρα πολλά ζευγάρια που κάνουν αίτηση, οπότε προηγούνται αυτά. Εε, πιστεύω ακόμη ότι δεν προχωράνε και όσοι που δεν έχουν καλή οικονομική κατάσταση και αυτοί οι γονείς που έχουν κάποιο πρόβλημα.

Συνεντ: Υγείας για παράδειγμα;

Άννα: Ναι υγείας. Γιατί δεν ξέρω ποιοι κόβονται στα ψυχολογικά κα όλα αυτά. Στα ψυχομετρικά και όλα αυτά.

Συνεντ: Αυτά τα τεστ τα δώσατε δυο φορές;

Άννα: Ναι πριν την έγκριση και πριν πάρουμε το παιδί πάλι. Σε δημόσιο νοσοκομείο έτσι; Όχι σε ιδιωτικό που η ιατρική γνωμάτευση είναι διαβλητή, για να μην υπάρξει νοθεσία. Και σας λέω εμένα πιο πολύ με πείραξε το δικαστικό. Όλα τα άλλα ήξερα ότι έπρεπε να τα περάσω για να πάρω το παιδί. Έτσι πρέπει, για να είναι και το ίδρυμα διασφαλισμένο ότι το παιδί θα πάει σε καλά χέρια. Αλλά αφού το πήρα και το παιδί βρίσκεται στο σπίτι από τον Δεκέμβριο του 2015 και ακόμη δεν έχει τακτοποιηθεί η κατάσταση του. Και τελειώνει το 2017 και δεν έχει ολοκληρωθεί η υιοθεσία.

Συνεντ: το παιδί είναι βαπτισμένο;

Άννα: Όχι και εμείς δεν μπορούμε να το βαπτίσουμε γιατί πρέπει πρώτα να ολοκληρωθεί η υιοθεσία, να μπει στην μερίδα μας και μετά. Φανταστείτε ακόμη και για την εγγραφή στο νήπιο, ακόμη και για οτιδήποτε χρειαστεί για το παιδί μου εγώ δεν είμαι επίσημα η μητέρα του. Δυσκολεύομαι για οτιδήποτε αφορά το παιδί μου και το παιδί μου δεν είναι βρέφος, είναι μεγάλο και έχει ανάγκες. Εγώ για παράδειγμα που είμαι δημόσιος υπάλληλος δεν μπορώ να κάνω χρήση ούτε της γονικής άδειας ούτε της αναρρωτικής, ασθένειας, νοσηλείας τέκνου, γιατί παιδί είναι και αρρωσταίνει, όλες τις ημέρες που απουσιάζω τις παίρνω με κανονική άδεια. Αλλιώς δεν δικαιολογούνται. Γι αυτό νομίζω ότι είναι ένα από τα πιο δύσκολα κομμάτια. Γιατί αυτές οι μητέρες και τα παιδιά που είναι προς υιοθεσία η Πολιτεία δεν τα έχει

προσέξει, θα έπρεπε νομοθετικά να έχουν προβλέψει και γι αυτό. Διότι δεν μιλάμε για έναν μήνα δύο. Μιλάμε στην περίπτωση μας για ενάμισι χρόνο κοντά δύο. Δηλαδή το δικό μου το παιδί δεν αρρωσταίνει ή δεν χρειάζεται εγγραφή στο σχολείο;

Συνεντ: Είστε δηλαδή σαν ανάδοχη μητέρα μέχρι να ολοκληρωθεί η υιοθεσία.

Άννα: Ναι, προσέξτε στην αναδοχή μπορεί να δίνουν και επιδόματα, μπορεί να δίνουν και βοηθήματα, δε ξέρω. Εμείς όμως διανύουμε ένα μεταβατικό στάδιο και πρόβλεψη δεν υπάρχει. Σου λέει έναν μήνα άδεια θα πάρεις μόλις γίνει το δικαστήριο και δύο μήνες μόλις βγει η απόφαση. Μα αυτή η απόφαση για να βγει κοντεύει να περάσει ένα έτος. Το δίμηνο που θα έπρεπε να πάρω, το τρίμηνο για να με γνωρίσει καλά το παιδί δεν το έχω. Γιατί ο νόμος σου δίνει άδεια ανατροφής ένα τρίμηνο και αυτό μέχρι έξι ετών, εμένα τον Σεπτέμβρη θα κλείσει τα έξι, δηλαδή θα το χάσω και αυτό;

Συνεντ: Λογικά θα το δικαιούστε αναδρομικά.

Άννα: Ναι μπορεί να μπορεί και όχι. Αυτά πιστεύω ότι είναι τα μεγαλύτερα προβλήματα, υπάρχουν μεγάλα κενά, κενά στο σύστημα. Το κρατικό σύστημα για την υιοθεσία θα έπρεπε να ήταν πιο σύντομο στα στάδια απαγγελίας της υιοθεσίας από το δικαστήριο.

Συνεντ: Δηλαδή εσείς πιστεύετε ότι όσοι καταφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία ουσιαστικά δικαιολογούνται γιατί το σύστημα είναι πολύ χρονοβόρο και δεν ευνοεί την κρατική;

Άννα: Εγώ νομίζω ότι το σύστημα ζητάει πάρα πολλά από την κρατική υιοθεσία, φανταστείτε εγώ εξετάστηκα τόσες φορές και καλά έκανα, στην ιδιωτική εξετάζετε κανέναν; Δεν νομίζω ότι κανένας γονέας θετός εξετάζετε στην ιδιωτική υιοθεσία αν είναι υγιής, πνευματικά, σωματικά κλπ. Δεν ξέρω ακόμη αν εξετάζουν ουσιαστικά και τα περιουσιακά, δε το ξέρω αυτό. Δηλαδή με ποια έννοια το λέω. Μπορεί να πάνε τα σχετικά έγγραφα, αλλά θα τους απορρίψουν αν τα βρουν ελλιπή; Δε το ξέρω αυτό; Σε μας τα εξετάζουν και τα εξετάζουν πολύ εξονυχιστικά δύο και τρεις φορές και κόβουν πολύ κόσμος και τελικά φτιάχνουν έναν φάκελο έτοιμο στο δικαστήριο, γιατί πρέπει να αργεί τόσο η απόφαση; Δε νομίζω ότι θα έπρεπε να αργούν τόσο αυτές οι αποφάσεις. Φανταστείτε το παιδί μου να μην το είχα πάρει σπίτι, να ήταν μέχρι τα έξι του στο ίδρυμα, θα είχε ιδρυματοποιηθεί πλήρως.

Συνεντ: Από πόσων ετών ήταν στο ίδρυμα;

Άννα: Από τα δύο του έως τα τέσσερα και... φανταστείτε να είχε και άλλα δύο χρόνια μέσα το παιδί. Δεν θα είχε ιδρυματοποιηθεί; Μετά πώς θα έβγαινε το παιδί έξω;

Συνεντ: εσείς όταν το πήρατε νήπιο πια, σας δυσκόλεψε η προσαρμογή του στο νέο του περιβάλλον;

Άννα: Όχι όχι δεν αντιμετωπίσαμε κανένα πρόβλημα. Ειλικρινά σας λέω, ούτε με δυσκόλεψε, ούτε με έχει δυσκολέψει, τίποτα τίποτα. Είναι ένα πάρα πολύ καλό παιδί. Ούτε φοβάται, φανταστείτε το έχω τόσο καιρό, ούτε μία φορά δεν έχει βρέξει το κρεβάτι του, ούτε μου μικάει για τους φόβου του αν έχει.

Συνεντ: Δεν σας μιλάει για το παρελθόν του;

Άννα: Μου μιλάει πού και πού. Σαν να μου λέει ότι ο καιρός έξω βρέχει ή είναι καλοκαίρι. Δεν έχει φόρτιση ψυχολογική δηλαδή. Αδιάφορα δηλαδή. Δεν μου μιλάει το παιδί ούτε με στενοχώρια ούτε με λύπη. Τις προάλλες μας είπε, πολύ χαίρομαι που ήρθατε και με πήρατε.

Συνεντ: εσείς αναφέρεστε για την υιοθεσία στο παιδί σας; Είναι μία ψυχοφθόρα για σας συζήτηση;

Άννα: Όχι δεν μιλάω με δισταγμό με ένα κόμπο στο λαιμό. Όχι. Το μόνο που με φρενάρει είναι η σκέψη αν θα βλάψω έτσι το παιδί, αν είναι καλό για το παιδί. Εμένα προσωπικά δεν με ενοχλεί καθόλου. Είναι πολύ συνειδητή η επιλογή, η ενέργεια, η κίνηση αυτή. Απλώς, δεν θέλω το παιδί μου να το πληγώσει κανείς. Βέβαια το ξέρει το παιδί, το έχουμε εξηγήσει, αλλά δεν παύει να είναι ένα παιδί, έτσι; Και δεν παύουν να υπάρχουν και κακοθελητές. Μέχρι στιγμής το παιδί δεν έχει αντιμετωπίσει κάποιο πρόβλημα, ευτυχώς, δόξα τω Θεώ. Και έχω λίγο μαζευτεί. Εντάξει στον εργασιακό μου χώρο το έχω πει, το έχω πει στους συναδέλφους μου, σε όλους δεν το κράτησα κρυφό. Και την γειτονιά το ξέρουν, αλλά από κει και πέρα μαζεύομαι. Δεν μιλάω δεν το λέω. Στις συναδέλφους μου το λέω, ρωτάω την γνώμη τους πώς να φερθώ, είναι και αυτές μαμάδες, δεν έχω πρόβλημα. Όμως εδώ στην γειτονιά είμαι λίγο συγκρατημένη, το ξέρουν βέβαια, αλλά εγώ δεν λέω λεπτομέρειες τι και πώς. Δεν έχει νόημα πιστεύω.

Συνεντ: Πάντως δεν έχετε ακούσει κάποιο σχόλιο αρνητικό, που να σας έχει πικράνει.

Άννα: Όχι και ναλένε θα το λένε από πίσω μου, μπροστά μου δεν έχει πει κανείς τίποτα. Διότι δεν τους έχω δώσει τέτοιο δικαίωμα. Το πήρα το παιδί τέλος του 2015 και σε όποιον αρέσει. Σε όποιον δεν αρέσει από δω πάνε και οι άλλοι. Είμαι πολύ ευτυχισμένη με το παιδί μου και δεν επιτρέπω σε κανέναν να το χαλάσει αυτό.

Συνεντ: Το συγγενικό σας περιβάλλον αντέδρασε πολύ θετικά φαντάζομαι έτσι;

Άννα: Ναι. Πάρα πολύ. Και η συνυφάδα μου και ο κουνιάδος μου και η αδελφή μου και η άλλη, όλοι δηλαδή αυτοί που με ενδιαφέρουν. Και τα ανίψια μου με βοηθάνε πολύ και ο πατέρας μου ο οποίος το ήθελε πάρα πολύ. Αυτοί δηλαδή που με ενδιαφέρουν αντέδρασαν πολύ θετικά και υποστηρικτικά, τώρα για τους άλλους δεν μου καίγεται καρφάκι. Για το τι λένε και τι δεν λένε σκασίλα μου. Σας το λέω με πλήρη γνώση για το τι λέω αυτή την στιγμή. Ήταν πολύ συνειδητή επιλογή. Και δεν το μετάνιωσα. Κάθε μέρα λέω δόξα τω Θεώ. Αν ήμουν δηλαδή νεότερη τώρα, μπορεί να πήγαινα και να έπαιρνα και άλλο.

Συνεντ: Το σκέφτεστε αυτό;

Άννα: Ναι αμέ, το σκέφτομαι. Ναι θέλω να ξαναμπώ σε όλη αυτή την διαδικασία. Κατ αρχάς να αναζητήσω τυχόν αδελφάκια της κόρης μου και αν δεν υπάρχουν ή έχουν δοθεί αλλού να υιοθετήσω κάποιο άλλο. Πιστεύω ότι τώρα θα είναι πιο εύκολα. Μόλις ξεπετάξω λίγο την μικρή, μόλις πάει δημοτικό, θα ήθελα να της χαρίσω με αυτό τον τρόπο ένα αδελφάκι. Θ ήθελα να πάρω δύο αδελφάκια μαζί, αλλά το φοβήθηκα γιατί μόλις είχε πεθάνει η μητέρα μου και δεν είχα καθόλου βοήθεια. Όμως η κόρη μου είναι ένα πολύ καλό παιδί ώριμο και δεν με δυσκολεύει. Οπότε ναι θα μπορούσα να μεγαλώσω ακόμη ένα παιδάκι. Θα βγω σε σύνταξη κάποια στιγμή ίσως σε λιγότερο από ένα χρόνο, οπότε θα έχω χρόνο. Και σκέφτομαι πολύ σοβαρά να ξανακάνω και δεύτερη αίτηση.

Συνεντ: Μακάρι να σας πάνε όλα καλά και να αποκτήσετε και δεύτερο παιδάκι. Μακάρι.

Άννα: Σας το λέω και αυτό το σκέφτομαι σοβαρά.

Συνεντ: Μακάρι θα δώσετε στην κορούλα σας ένα αδελφάκι, μακάρι.

Άννα: Νομίζω ότι το καλύτερο πράγμα που έχω κάνει στην ζωή μου ήταν αυτό. Το αγαπάω αυτό το παιδί όσο δεν φαντάζεστε. Όσο δεν φαντάζεστε. Μόνο αυτό σας λέω.

Συνεντ: Εσείς αισθάνεστε να απειλήστε από τους φυσικούς γονείς; Βέβαια η περίπτωση σας είναι διαφορετική, αλλά νιώθετε μια μικρή απειλή από τους γονείς;

Άννα: Όχι δεν νιώθω. Το έχω σκεφτεί και αυτό. Στο μέλλον όποτε θέλει να πάει να γνωρίσει όποιον θέλει. Εγώ θα είμαι ήδη πολύ γιαγιά, δηλαδή σε 20 χρόνια από τώρα εγώ θα είμαι... 75-80, το έργο μου θα το έχω κάνει, θα έχω μεγαλώσει ένα παιδί. Από κει και πέρα, ώριμη θα ναι, μεγάλη θαναι, να σκεφτεί και να κάνει ότι θέλει, ότι

θεωρεί καλύτερο. Μακάρι να της φερθούν οι φυσικοί της γονείς έστω σε μεταγενέστερο χρόνο με αγάπη. Έστω και τότε θα είναι καλό.

Συνεντ: Δε ξέρετε καθόλου για ποιο λόγο την εγκατέλειψαν αν την εγκατέλειψαν;

Άννα: Δε ξέρω, δεν έχω τέτοιες πληροφορίες. Πήγε μεγάλο όμως το παιδί στο ίδρυμα και αυτό μου δίνει την εντύπωση ότι αφαιρέθηκε η γονική μέριμνα γιατί ήταν ακατάλληλοι γονείς. Δε ξέρω, όμως, υποθέσεις κάνω.

Συνεντ: Επειδή λέτε ότι υπάρχουν και γονείς ακατάλληλοι, θεωρείτε ότι η καταλληλότητα των γονέων να μεγαλώσουν ένα παιδί κρίνεται από το φύλο τους; Δηλαδή ένα παιδί μπορεί να μεγαλώσει καλά σε ένα ομόφυλο περιβάλλον από δύο γονείς ίδιου φύλου ή όχι;

Άννα: Όχι δεν θεωρώ ότι μπορεί να μεγαλώσει καλά σε ένα τέτοιο περιβάλλον. Δηλαδή το θεωρώ εξίσου κακοποιητικό με το να φέρεσαι άσχημα στο παιδί σου. Εγώ βλέπω ότι η κόρη μου έχει ανάγκη και εμένα και τον μπαμπά της. Γι αυτό άλλωστε και δεν δίνουν πια τα παιδιά σε μονογονεϊκές οικογένειες.

Συνεντ: Επομένως, δεν θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια μπορούν να υιοθετήσουν;

Άννα: Όχι κάθετα όχι. Εγώ νομίζω ότι πρέπει ένα παιδί να έχει δύο γονείς διαφορετικού φύλου, δύο πρότυπα. Δεν μπορείς να του δώσεις εσύ το κράτος, ένα παιδί σε λανθασμένο πρότυπο. Πρέπει να έχει και τον ρόλο του πατέρα και της μητέρας. Ήδη το παιδί μου μιλάει για τα αγοράκια. Τι θα πει ότι εγώ έχω δύο μπαμπάδες; Ή δύο μαμάδες; Και στο σχολείο τι θα πει; Πέρα από λόγους θρησκείας, που είναι εντελώς αντίθετη, πέρα, πέρα, πέρα, ακόμη και για βιολογικούς λόγους. Τι πρότυπο θα έχει το παιδί;

Συνεντ: Εσείς, λοιπόν, που έχετε βιώσει την υιοθεσία και έχετε διαμορφώσει μία άποψη για τον θεσμό τι πιστεύετε ότι πρέπει να αλλάξει για να γίνει καλύτερος ο θεσμός;

Άννα: Εγώ νομίζω ότι θα έπρεπε εφόσον εγκρίνονται από τα ιδρύματα, έτσι; Οι υιοθεσίες θα έπρεπε με μία απλή πλέον διεκπεραίωση να ολοκληρώνονται, εφόσον έχει ουσιαστικά τελεστεί η υιοθεσία, το παιδί είναι στο σπίτι όλα νόμιμα. Θα πρέπει να γίνονται όλα πιο εύκολα σε αυτό το σκέλος του δικαστικού. Ήδη πέρασε πάρα πολύς χρόνος για να αρθεί η επιμέλεια από την μάνα, γιατί δεν είναι εύκολο να αρθεί η επιμέλεια από μία μάνα, είναι πολύ δύσκολο για να την πάρεις κάποιος σοβαρός λόγος υπάρχει και ύστερα να χρονοτριβούμε έτσι χωρίς λόγο. Γιατί δεν βρίσκω τον λόγο να ιδρυματοποιείται το παιδί αντί να δοθεί άμεσα σε μία οικογένεια, που πληροί όλες τις προϋποθέσεις.

Συνεντ: Οι ερωτήσεις του δικαστηρίου σας φάνηκαν εύστοχες, πολύπλοκες;

Άννα: Όχι καθόλου. Ο δικηγόρος μου ήταν και ο δικηγόρος του ιδρύματος. Μόνο με ρώτησαν αν συναινώ τίποτα άλλο. Δηλαδή αν επιθυμώ να συνεχίσω την διαδικασία της υιοθεσίας.

Συνεντ: Στις ιδιωτικές υιοθεσίες που βλέπατε, βέβαια διεξάγονταν κεκλεισμένων των θυρών, ήταν ένας δικηγόρος για όλες τις υποθέσεις ή πολλοί;

Άννα: Ήταν ένας για δυο τρεις υποθέσεις, άλλος ένας για δύο τρεις, άλλος ένας για τέσσερις πέντε. Μία ημέρα αν πάει κάποιος και σταθεί έξω από τα δικαστήρια θα δει τι συμβαίνει. Δε θέλει πολύ δηλαδή. Δεν χρειάζεται δηλαδή κάποιος να είναι ειδικός, εγώ πρώτη φορά πήγαινα σε δικαστήριο. Και αφού τα ψάχνουν τόσο στην κρατική υιοθεσία, μέχρι και πιστοποιητικό τύπου α και β θέλουν για το ποινικό μητρώο, να μην έχεις καταδικασθεί ούτε για κλήση τροχαίας, να έχεις περάσει όλα τα τεστ, τις εξετάσεις και και και, θα έπρεπε πλέον με συνοπτικές διαδικασίες να τελείται η δικαστική οδός. Εφόσον έχει την έγκριση του ιδρύματος ως προς τον θετό γονέα, γιατί πλέον να αργεί; Δεν είναι τυχαία επιλογή. Γιατί η μάνα ας πούμε πήρε κάποια χρήματα και έδωσε το παιδί της άγνωστο πού. Θα έπρεπε να επικυρώνεται απλώς η απόφαση με συνοπτικές διαδικασίες για να μην ιδρυματοποιείται το παιδί.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Άννα: Εγώ σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

18) ΜΥΡΤΩ

Αρ. Συνεντ: 18

Ημερομηνία Συνέντευξης: 17/07/2017

Διάρκεια Συνέντευξης: 56 λεπτά

Τόπος Συνέντευξης: Μυτιλήνη

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση.

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Μυρτώ: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Μυρτώ: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Μυρτώ: Είμαι 50.

Συνεντ: έχετε σπουδάσει;

Μυρτώ: Όχι έχω τελειώσει το γυμνάσιο.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Μυρτώ: Εδώ και τρία χρόνια σε ιδιωτική επιχείρηση. Παλιότερα οικιακά.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Μυρτώ: Ναι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια είστε παντρεμένη;

Μυρτώ: Πριν από 32 χρόνια.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας έχει σπουδάσει;

Μυρτώ: Είχε και αυτός τελειώσει το γυμνάσιο και εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα.

Συνεντ: Παιδιά έχετε;

Μυρτώ: Ναι, δύο της κοιλιάς και ένα της καρδιάς. Τα δύο της κοιλιάς, που λέω εγώ είναι η Στέλλα 31 ετών, το δεύτερο ο Γιάννης 27 ετών και το τρίτο της καρδιάς είναι η Μιχαέλα – Αγάπη. Είναι 18 μέσα στα 19 και την έχουμε υιοθετήσει.

Συνεντ: Α, μάλιστα. Πώς συνέβη αυτό. Εννοώ αφού είχατε βιολογικά παιδιά, πώς σας έδωσε κάποιο ίδρυμα το παιδί; Ή μήπως υιοθετήσατε ιδιωτικά;

Μυρτώ: Όχι όχι, εμάς η δική μας ιστορία ξεκίνησε από το νοσοκομείο. Είχα βρεθεί για την μεγάλη μου κόρη, είχε νοσηλευτεί γιατί το χεράκι της είχε πρηστεί από νύχι γάτας. Και είχαμε πάει στο παιδιατρικό.

Συνεντ: Πότε έγινε αυτό;

Μυρτώ: Το 99 τον Σεπτέμβριο. Μέσα στο παιδιατρικό, όπου ήμασταν, στην ακρούλα ήταν ένα κρεβάτι με ένα μωράκι μέσα, το οποίο το έπιανε η μία νοσηλεύτρια, η άλλη, η μία η μαμά, η άλλη η μαμά. Απόρησα γιατί το μωράκι ήταν μόνο του και το έπιαναν όλες οι μαμάδες στο θάλαμο, αλλά δική του μαμά δεν είχε εκεί.

Συνεντ: Αυτά εδώ στην Μυτιλήνη έτσι;

Μυρτώ: Ναι εδώ στο Βοσπάνειο.

Συνεντ: Πόσο ήταν αυτό το μωράκι;

Μυρτώ: Εννέα μηνών.

Συνεντ: Μάλιστα. Συνεχίστε παρακαλώ.

Μυρτώ: Ναι, ρωτώντας έμαθα ότι η μαμά του το εγκατέλειψε μέσα στο σπίτι, ναρκομανής 17 ετών, το παράτησε μέσα στο σπίτι μόνο του, το μωρό έκλαιγε, το άκουσε η γειτονιά κάλεσε την αστυνομία, παραβίασαν την πόρτα και σώθηκε το μωρό.

Συνεντ: Πόσο ήταν τότε το μωράκι;

Μυρτώ: Ε, τόσο εννέα μηνών. 25 Σεπτεμβρίου μπήκε η Μιχαέλα μέσα στο νοσοκομείο, μπέμπα ήταν τότε, δεν της είχαμε δώσει ακόμα όνομα και 26 Σεπτεμβρίου μπήκα εγώ. Ναι. Και η αστυνομία το πήρε και το πήγε για προληπτικούς λόγους στο νοσοκομείο, για να δουν σε τι κατάσταση ήταν το μωρό γιατί σας λέω το είχε αφήσει μόνο του το μωρό. Και λέω μακάρι να μπορούσα να το μεγαλώσω εγώ αυτό το μωρό. Να μην πάει στο ίδρυμα γιατί του ετοιμάζαν τα χαρτιά να πάει στο ίδρυμα ΜΗΤΕΡΑ. Το άκουσε μία νοσηλεύτρια, μου λέει «το λες αλήθεια»; Λέω ναι. Μακάρι να μπορούσα να το μεγαλώσω εγώ. Με στείλαν πάνω στην κοινωνική λειτουργό και μου ζήτησαν να φέρω και τον άντρα μου. Πήγαμε πάνω και μας ρώτησαν τι σκοπεύετε να κάνετε γι αυτό το μωρό; Απαντήσαμε ε, ένα μωρό είναι να μην φύγει στο ίδρυμα έτσι, χωρίς να έχει γνωρίσει αγάπη, εγκαταλελειμμένο από την μάνα του, να το μεγαλώσουμε εμείς, να του δώσουμε όλη μας την αγάπη. Τις επόμενες ημέρες κάναμε δικαστήριο και γίναμε ανάδοχη οικογένεια.

Συνεντ: Ξεκινήσατε λοιπόν ως ανάδοχοι γονείς.

Μυρτώ: Ναι μας κάλεσαν πάνω στο δικαστήριο, σε κάποια φάση κάλεσαν και την μαμά, την είδα, με ξυρισμένο κεφάλι, γεμάτη σκουλαρίκια, έπαθα σοκ. Μου έλεγε ο δάσκαλος του χωριού μας, γιατί ήταν και αυτός τότε στο νοσοκομείο, νοσηλεύταν στην διπλανή πτέρυγα η πεθερά του και όταν του το πα «δάσκαλε αυτό σκοπεύω να κάνω, μου απάντησε, δεν θα ξεχάσω τα λόγια του, «Μυρτώ πρόσεχε, γιατί θα πας να κάνεις καλό σε ξένο μωρό και θα βρουν κακό τα δικά σου τα παιδιά». Κι όντως μετά από την αναδοχή, παίρνουμε το μωρό στο σπίτι, ένα μήνα ήμασταν σε ησυχία και μετά άρχισαν οι απειλές.

Συνεντ: Από την μητέρα;

Μυρτώ: Ναι.

Συνεντ: Δηλαδή;

Μυρτώ: Μας απειλούσε ότι θα σκοτώσει τα δικά μου τα παιδιά, ότι θέλει, τότε είχαμε εκατομμύρια, δεν είχαμε ακόμη ευρώ, θέλει δέκα εκατομμύρια, για να μας δώσει το μωρό. Να της δώσουμε λεφτά για να μας αφήσει το μωρό. Είχε βρει έναν φίλο και έλεγε ο Γιάννης το αγαπάει το μωρό και θέλουμε να το πάρουμε εμείς, διάφορα, πολλά. Πάρα πολλοί εκβιασμοί σχεδόν σε καθημερινή βάση. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι περάσαμε.

Συνεντ: Εσείς, όμως, είχατε γίνει ανάδοχοι γονείς με δικαστική απόφαση.

Μυρτώ: Ναι, αλλά δεν έπαυε να ήμαστε ανάδοχοι γονείς.

Συνεντ: Το δικαστήριο είχε γίνει εντός των ημερών;

Μυρτώ: Ναι και ήταν 50 50. Ή να φύγει το μωρό στο ίδρυμα ή να το πάρουμε εμείς. Και η εισαγγελέας μας ρώτησε, πόσο καιρό θέλετε να έχετε το μωρό; Εγώ δεν ήξερα τι να απαντήσω. Εγώ απλώς ήθελα να κάνω το καλό γι αυτό το μωρό. Λέω και ένα μήνα και δυο μήνες και πέντε μήνες και πέντε χρόνια, όσο χρειαστεί. Δηλαδή όσο χρειαστεί. Και τελικά την κρατήσαμε για όλη μας την ζωή. Από 9 μηνών τώρα είναι 19 χρονών. Γερό να είναι.

Συνεντ: Και γίνατε, λοιπόν, επίσημα ανάδοχοι γονείς και πήρατε το μωρό στο σπίτι.

Μυρτώ: Και μετά από έναν μήνα ξεκίνησαν οι απειλές.

Συνεντ: Ναι. Ε μετά αυτή έφυγε στην Ευρώπη, πήγε σε πολλές χώρες, απ ότι μαθαίναμε.

Συνεντ: Η κοπέλα αυτή ήταν από δω από την Μυτιλήνη;

Μυρτώ: Ναι, ναι.

Συνεντ: Είχε κι άλλα παιδιά;

Μυρτώ: Τότε δεν είχε. Μετά όμως μάθαμε ότι όταν ήταν στην Ευρώπη, στην Πορτογαλία, από ότι μάθαμε, έκανε και άλλα δύο, που τα παράτησε κι αυτά. Ε, τα χρόνια πέρασαν..

Συνεντ: Αυτή δεν είχε δώσει σημεία ζωής;

Μυρτώ: Όχι μόνο από τηλέφωνα, μας έπαιρνε τηλέφωνο και μας απειλούσε, έλεγε πολύ άσχημες κουβέντες. Μόνο αυτό. Τότε βέβαια είχαμε ταραχτεί πάρα πολύ. Δεν είχαμε ύπνο. Είχαμε μάθει και κάτι ιστορίες με το μωρό μας...

Συνεντ: Δηλαδή τι ιστορίες;

Μυρτώ: Ότι το μωρό το είχε κρατήσει, παρόλο που ήταν πολύ μικρή, δηλαδή 17 χρονών, το είχε κρατήσει το μωρό, όταν έμαθε, ότι ήταν έγκυος, γιατί είχε συνεννοηθεί, είχε βρει άκρες με μία δικηγόρο από Αθήνα να το πουλήσει το παιδί. Αυτά μας τα είπε η γιαγιά της. Μου είπε η γιαγιά της «κυρία Μυρτώ ευτυχώς που βρέθηκες εσύ στο δρόμο μας και θα μεγαλώσει το μωρό σε ένα όμορφο δρόμο». Ήθελε να γεννήσει και μετά είχαν κανονίσει με την δικηγόρο να πάρει το μωρό και να το δώσει σε μία οικογένεια. Τελικά όμως κάτι έγινε μέσα στο νοσοκομείο και δεν μπόρεσε να το κάνει, χωρίς να υπογράψει, χωρίς τίποτα, αυτό φαίνεται στα χαρτιά, το πήρε το μωρό και έφυγε.

Συνεντ: Εδώ γέννησε;

Μυρτώ: Όχι γέννησε στην Αθήνα στο Μαρούσι. Η γιαγιά της μου είπε, ότι με την δικηγόρο αυτή είχαν συνεννοηθεί να γεννήσει σε συγκεκριμένο μαιευτήριο και μόλις γεννήσει να το δώσει. Μάλλον μετάνιωσε, δεν ξέρω τι έγινε για κάποιο λόγο δεν

συμφωνούσε να το δώσει και επειδή είχαν συνεννοηθεί την τελευταία μέρα μόλις θα έπαιρνε εξιτήριο να υπογράψει και τα χαρτιά της υιοθεσίας με την δικηγόρο και να δοθεί το παιδί στην νέα οικογένεια, αυτή πήρε κρυφά το παιδί και έφυγε την προηγούμενη μέρα.

Συνεντ: Τι συγκλονιστική ιστορία. Μπράβο σας.

Μυρτώ: Ναι σας ευχαριστώ. Εμείς το πήραμε το βαπτίσαμε...

Συνεντ: Σας έδωσαν άδεια να το βαπτίσετε;

Μυρτώ: Όταν το πήραμε, 20 Οκτωβρίου το πήραμε, 2 Ιανουαρίου του 2000 το βαπτίσαμε, και ήταν το πρώτο μωρό της χιλιετίας που βαπτίστηκε στον Ταξιάρχη. Κι ο παπάς έβγαλε ομιλία για πολλούς λόγους. Ότι το υιοθετήσαμε, ότι ήταν το πρώτο μωρό, έχουν βγάλει και φωτογραφία της στα γραφεία τους. Την βγάλαμε Μιχαέλα-Αγάπη. Αγάπη γιατί το πήραμε από αγάπη και το μεγαλώσαμε με αγάπη και Μιχαέλα προς τιμή του Ταξιάρχη.

Συνεντ: Κατ' αρχάς πότε έγινε η άρση της γονικής μέριμνας από την μητέρα γιατί όσο ήσαστε ανάδοχοι γονείς η γονική μέριμνα ανήκε στην μητέρα, έτσι δεν είναι;

Μυρτώ: Δηλαδή πότε το υιοθετήσαμε επίσημα; Αυτό με ρωτάτε;

Συνεντ: Ναι γιατί όσο ήσαστε ανάδοχοι, το μωρό ήταν γραμμένο στην μερίδα της μητέρας και είχε το επώνυμό της έτσι δεν είναι;

Μυρτώ: Ναι και αυτή έλεγε επειδή η μεγάλη μου η κόρη βάπτισε την Μιχαέλα, αυτή έλεγε πως άφησε το μωρό στους νονούς του και ότι κάποια στιγμή θα ρθει και θα το πάρει.

Συνεντ: Εσείς λαμβάνατε κάποιο επίδομα για την αναδοχή;

Μυρτώ: Η Πρόνοια με είχε πάρει τηλέφωνο να κάνω κάποια χαρτιά για να πάρω ένα επίδομα, δεν ξέρω για τι ποσό μιλάμε, γιατί εγώ αρνήθηκα. Τους είπα πως δεν είμαι πληρωμένη μαμά, εγώ το μωρό το πήρα γιατί θεωρώ ότι ο Ταξιάρχης μου έστειλε το μωρό αυτό σαν θαύμα. Γι αυτό και την ονομάσαμε Μιχαέλα. Ότι ήρθε από την χάρη του Ταξιάρχη, που πιστεύω πολύ. Εγώ λοιπόν το πήρα για να το μεγαλώσω σαν δικό μου μωρό, δεν το λαμβάνω υπόψη που δεν το γέννησα εγώ. Δεν το ξεχωρίζω καθόλου από τα άλλα μου τα παιδιά.

Συνεντ: Εκείνο όμως το διάστημα που ήσαστε ανάδοχοι γονείς ξέρατε ότι θα μπορούσαν να σας το πάρουν. Πώς το αντιμετωπίζατε αυτό;

Μυρτώ: Ναι ζούσαμε συνέχεια με αυτή την αγωνία. Δεν είχαμε να αντιμετωπίσουμε μόνο τις απειλές της μάνας αλλά και αυτό. Ζούσαμε με αυτό τον φόβο και ειδικά ο γιος μου που την υπεραγαπά. Δεν μπορούσαμε να σκεφτούμε μία μέρα χωρίς αυτήν.

Συνεντ: Πότε λοιπόν ξεκινήσατε τις διαδικασίες υιοθεσίας για να γίνει και τυπικά δικό σας παιδί η Μιχαέλα;

Μυρτώ: Όταν πήγε η Μιχαέλα στα 16 ξεκινήσαμε τις διαδικασίες..

Συνεντ: Στα 16;;; (!)

Μυρτώ: Ναι γιατί θέλαμε να είναι δική της η απόφαση να πάρει το δικό μας επίθετο.

Συνεντ: Το ήξερε ότι η μητέρα της είναι κάπου άλλου και ποιο είναι το επίθετο της μητέρας της από όλα τα προσωπικά της έγγραφα.

Μυρτώ: Ναι βέβαια η Μιχαέλα το έμαθε ότι είναι υιοθετημένη από ένα παιδί στο σχολείο όταν ήταν 9 χρονών.

Συνεντ: Το έμαθε από το σχολείο; Δηλαδή πώς έγινε αυτό;

Μυρτώ: Πήγα μία μέρα να την πάρω από το σχολείο και μου λέει πάνω στο μηχανάκι «Μαμά τι θα πει υιοθετημένο;» Γιατί κόρη μου, της λέει εγώ. «Γιατί σήμερα μου είπαν ότι είμαι υιοθετημένο. Και πήγα στον Γιώργο, ο Γιώργος είναι το βαπτιστήρι μας και πήγα στου Γιώργου την αγκαλιά και τον ρώταγα τι πάει να πει υιοθετημένο. Και ο Γιώργος μου απάντησε ό,τι σου πει η μαμά και ο μπαμπάς. Αυτό θα πιστέψεις». Ε, πήγαμε στο σπίτι, έκλαιγε η Μιχαέλα, έκλαιγα και εγώ. Πήρα τηλέφωνο τον άντρα μου και του είπα ότι το είπαν στο μωρό ότι είναι υιοθετημένο. Τι να κάνω; Πήρα την κα Ουρανία, την κοινωνική λειτουργό και της είπα τι έγινε. Μου είπε κατεβείτε κάτω να μιλήσουμε. Μα εγώ της λέω, δεν έκανα κάτι κακό, πήγα να κάνω ένα καλό. Δεν μπορεί ο καθένας να κάθεται και να λέει ότι θέλει. Και τότε λέω στην Μιχαέλα. Μιχαέλα, κάτσε κόρη μου να σου πω ένα παραμύθι. Το ξεκίνησα σαν παραμύθι, είπα όλη την ιστορία, όπως είναι και όταν τέλειωσε, της είπα πως αυτό το παιδάκι είσαι εσύ. Που σε άφησε αυτή η κοπέλα και σε πήραμε εμείς. Και τότε μου είπε η Μιχαέλα, Τρίτη Δημοτικού «Μαμά εσύ δεν είσαι μία φορά μαμά μου, είσαι εκατό φορές μαμά μου».

Συνεντ: Πολύ συγκινητική αυτή η στιγμή.. Φαντάζομαι πώς θα νιώσατε.

Μυρτώ: Ναι αισθάνθηκα δικαιωμένη.

Συνεντ: Μου κάνει όμως εντύπωση, που η Μιχαέλα δεν το ήξερε. Δεν σας είχαν ενημερώσει, ότι πρέπει να πείτε την ιστορία της;

Μυρτώ: Ναι επειδή αυτή μπορούσε ανά πάσα στιγμή να δει το μωρό, ναι μας είχαν πει ότι πρέπει να της πούμε ποια είναι η μαμά της. Απλά της το είχαμε πει αλλά δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει. Πολλές φορές όταν καθόμασταν στον καναπέ και βλέπαμε τηλεόραση, με ρωτούσε «Μαμά πονούσες όταν με γέννησες;» Όλο αυτό χαίδευε την κοιλιά μου και με ρωτούσε αυτό το πράγμα. Αυτό έγινε μία δυο φορές

γιατί σας λέω αυτή είχε το δικαίωμα να το δει και είχε ρθει και μία φορά στο σπίτι να το δει με άλλους, γιατί ήταν μία παρέα με πέντε άτομα στον καναπέ, τέσσερις άνδρες και αυτή. Είχαν ρθει με μία Mercedes απέξω. Η Μιχαέλα καθόταν στην αγκαλιά του μπαμπά και το είχαμε προετοιμάσει το μωρό ότι θα ρθει να σε δει η μαμά. Γιατί δεν ήξερα τι θα πει στο μωρό αυτή. Δεν έδωσε η Μιχαέλα όμως σημασία. Είχε ρθει και είχε πει πάλι τα ίδια πράγματα, ότι να το ξέρετε εγώ αυτό το μωρό θα το πάρω. Και της λέω «άκου να δεις, αυτό το μωρό είναι ένας άνθρωπος. Δεν είναι ένα βάζο, που το πήρα το έθεσα σε μία γωνία και θα ρθεις εσύ να μου το πάρεις. Εμείς αυτό το μωρό το αγαπάμε και θα το μεγαλώσουμε και θα θυσιάσουμε για χάρη του τα πάντα. Μετά αυτή έφυγε στην Ευρώπη, τέλειωσαν όλα αυτά. Και όταν η Μιχαέλα πήγε 16 χρονών και μας είπε να κάνουμε τα χαρτιά για την υιοθεσία, ε πήραμε δικηγόρο, μας έδωσαν ημερομηνία για το δικαστήριο, πήγαμε εγώ και ο άνδρας μου. Μόλις μας είδε ο δικαστής μας είπε θέλω και τα παιδιά σας για να μου πουν την γνώμη τους. Πάμε σε δεύτερο δικαστήριο, ήρθαν και τα παιδιά, ανεβαίνουμε πάλι στο δικαστήριο, πάμε στον δικαστή μας λέει θέλω και την μητέρα. Πάμε σε τρίτο δικαστήριο. Ψάχναμε την Μητέρα στο ιντερνέτ την βρήκαμε. Δεν ήταν δύσκολο, την βρήκε η Μιχαέλα.

Συνεντ: Ήξερε δηλαδή πώς λέγεται η μητέρα της.

Μυρτώ: Ναι έχουμε σχέσεις και με την θεία της, την αδελφή αυτηνής. Πολύ καλή κοπέλα, με οικογένεια. Αυτή ένα διάστημα είχε μεγαλώσει την Μιχαέλα μέχρι να την πάρουμε. Και μέσω αυτής βρήκαμε την μαμά. Βρήκε η Μιχαέλα τα τηλέφωνα, την πήρε τηλέφωνο και της λέει «Είμαι η Μιχαέλα, επειδή ποτέ δεν έκανες τίποτα καλό για μένα, τώρα αν θες να κάνεις ένα καλό για μένα, να υπογράψεις να γίνει η υιοθεσία». Λέει αυτή, «όχι δεν υπογράφω τίποτα, πήγαινε κάνε ό,τι θες». Αυτή ήταν η απάντηση που έδωσε ύστερα από τόσα χρόνια γι αυτό το μωρό. Τελοσπάντων κάναμε και το τρίτο δικαστήριο, το είπαμε αυτό στο δικηγόρο, είχε βάλει και αυτή μία δικηγόρο. Είχε πει πως θα ρθει αλλά δεν ήρθε και αυτό ήταν υπέρ μας. Ήρθε η θεία μόνο.

Συνεντ: Της είχατε επιδώσει την αίτηση της υιοθεσίας, οπότε αποδεικνύατε ότι την είχατε ενημερώσει, έτσι;

Μυρτώ: Ναι, αλλά δεν ήρθε και βγήκε υπέρ μας το δικαστήριο. Οπότε το μωρό μπόρεσε και πήρε το όνομά μας, έβγαλε ταυτότητα στο όνομά μας, που εγώ δεν τα λαμβάνω καθόλου υπόψη αυτά.

Συνεντ: Είναι σημαντικό όμως αυτό.

Μυρτώ: Ναι, ναι, αλλά εγώ δεν την μεγάλωσα για να πάρει το όνομά μας. Γι αυτό την αφήσαμε να επιλέξει μόνη της όποτε ήθελε να προχωρήσουμε στην υιοθεσία. Γιατί πάνω απ όλα για μας είναι που μεγαλώσαμε ένα μωρό που μας έχει πολύ μεγάλη αδυναμία και του έχουμε πολύ μεγάλη αδυναμία, είναι πολύ καλό και την υπεραγαπάμε. Είναι 19 χρονών και μας λέει μαμάκα και μπαμπάκα.

Συνεντ: Από 16 χρονών ξεκινήσατε τις διαδικασίες και πόσων ετών έγινε η Μιχαέλα όταν απαγγέλθηκε η Υιοθεσία;

Μυρτώ: Ναι από 16 ετών ξεκινήσαμε και τελειώσαμε 18 ετών. Τρία δικαστήρια κάναμε. Μας είχαν πήγαινε έλα, πήγαινε έλα...

Συνεντ: Πολύ ψυχοφθόρο.

Ναι. Και για το μωρό.

Συνεντ: Βέβαια, γιατί έπρεπε να βγάλει ταυτότητα.

Μυρτώ: Ναι γιατί φτάνανε οι Πανελλαδικές, δεν είχε ταυτότητα το μωρό, πιέζαμε τον δικηγόρο να κάνει κάτι, γιατί έλεγε το μωρό ότι θέλει το δικό μας επίθετο. Περάσαμε πάρα πολύ άγχος και γι αυτό. Ευτυχώς όλα καλά. Σε κάποια φάση κάπου στα 15 της Μιχαέλας, μας πήρε τηλέφωνο και ο και καλά μπαμπάς της Μιχαέλας. Γιατί η Μιχαέλα ήταν αγνώστου πατρός και αυτός λέει ήταν φαντάρος τότε, από την Ρόδο και είχε ρθει εδώ να υπηρετήσει και είχε σχέσεις με την μητέρα της Μιχαέλας. Αυτός παντρεύτηκε μια άλλη γυναίκα, αλλά ήθελε να βρει και την Μιχαέλα. Και πιάσαν να πιπιλίζουν το μυαλό του μωρού λέγοντάς του διάφορα, ότι αυτός είναι ο πατέρας του και ότι θέλει να το πάρει στην Ρόδο. Μέχρι πια, που και εγώ κάποια στιγμή επαναστάτησα και είπα σας παρακαλώ είναι στην πιο τρυφερή ηλικία, δεν ξέρω τι σκέφτεται μέσα στο μυαλουδάκι του αυτό το μωρό. Δεν μπορεί ο καθένας μας να του λέει διάφορα, εγώ να λέω τα πράγματα με τα δικά μου τα λόγια, η θεία με τα δικά της τα λόγια, ο μπαμπάς με τα δικά του τα λόγια και το μυαλό του παιδιού να έχει γίνει έτσι. Λέω και εγώ σταματήστε. Σταματάνε και τα τηλέφωνα, σταματάνε και οι επαφές, γιατί αυτός ήθελε να ξεκινήσουμε επαφές. Διότι ήταν ανήλικη, δε ξέρω τι μπορεί να σκεφτόταν ο καθένας. Χτυπούσε το τηλέφωνο και χτυπούσε η καρδιά μας. Αλλά δόξα τω Θεώ όλα καλά.

Συνεντ: Περάσατε μια μεγάλη ταλαιπωρία.

Μυρτώ: Ναι ναι πολύ μεγάλη ταλαιπωρία, άγχος, αγωνία, ανασφάλεια. Τότε μόλις είχαμε πάρει την Μιχαέλα είχα πάει στην Αμερική να βαπτίσω ένα μωράκι, μετά από δυο τρεις μήνες και με έπαιρνε η μεγάλη μου η κόρη και μου έλεγε μαμά μας παίρνουν τηλέφωνο και μας απειλούν. Και έλεγα στον άντρα μου, να γίνει η βάπτιση

και να πάρουμε το παιδί και να φύγουμε. Ένιωθα τόσο εγκλωβισμένη. Πέρασαμε τόσα πολλά. Αλλά δόξα τω Θεώ.

Συνεντ: Πώς και δεν υποκύψατε στους εκβιασμούς της μητέρας, όταν σας ζητούσε λεφτά;

Μυρτώ: Εγώ οτιδήποτε μας έλεγε για να μην το ξεχάσω το έγγραφο σε ένα ημερολόγιο, ημερομηνία και ότι μας είχε πει. Ενημέρωνα και τους κοινωνικούς λειτουργούς. Και μας στήριζαν, όσο μπορούσαν. Αν το παρατραβούσε θα πήγαινα στον εισαγγελέα. Ξέρετε είχαμε δικαστική απόφαση, δεν το πήραμε παράνομα το παιδί. Αν το είχαμε πάρει με υιοθεσία ιδιωτική ας πούμε, όπως ήθελε αυτή να το δώσει στην αρχή, δε νομίζω ότι θα είχα το κουράγιο να μην της δώσω χρήματα. Αλλά ευτυχώς μου έδωσε δύναμη ο Ταξιάρχης και δεν ενέδωσα. Και τώρα έχω μία κοπέλα, είναι στην Αθήνα και εργάζεται με τον αδελφό της. Όλα καλά.

Συνεντ: Μπράβο, πολύ χαίρομαι, που είχε αίσιο τέλος αυτή η ιστορία. Και έχει επικοινωνία και με την βιολογική της θεία;

Μυρτώ: Ναι μιλάμε που και που μέσω Facebook, κάνουμε like και τέτοια, αλλά μιλάμε κιόλας. Γιατί εντάξει μας έχει σταθεί. Είναι με το μέρος μας. Είναι μια καλή κοπέλα, που ήθελε το καλό της Μιχαέλας.

Συνεντ: Όμως η Μιχαέλα δεν θέλει να έχει επαφές με τους βιολογικούς της γονείς;

Μυρτώ: Όχι με κανέναν. Ούτε με την μητέρα της, ούτε με τον πατέρα της με κανέναν. Αφού είχε ρθει σε κάποια φάση εδώ στο μαγαζί η θεία της και της λέω Μιχαέλα έχει ρθει εδώ η θεία σου και μου απάντησε, «σε παρακαλώ, θέλω να φύγει».

Συνεντ: Η στάση των κοινωνικών λειτουργών πώς ήταν απέναντί σας;

Ερχόντουσαν κατά διαστήματα στο σπίτι και την έβλεπαν, πώς ζει η Μιχαέλα σε τι συνθήκες. Και εγώ κατέβαινα στην Μυτιλήνη και πήγαινα την Μιχαέλα όσο ήταν μπέμπα και την έβλεπαν. Την αγαπούσαν πάρα πολύ και οι νοσοκόμες και όταν με δουν πάντα θα με ρωτήσουν. Και η κα Άσπα η κοινωνική λειτουργός.

Συνεντ: Είχατε αισθανθεί ότι αν κάποιος δε διαθέτει οικονομική δύναμη δεν μπορεί να υιοθετήσει; Εσείς βέβαια ξεκινήσατε από την αναδοχή αλλά αποκομίσατε τέτοια εντύπωση;

Μυρτώ: Ναι και όταν κάναμε τα χαρτιά της υιοθεσίας δηλώσαμε ότι περιουσιακά στοιχεία είχαμε. Εντάξει μετά δεν μας ζήτησαν να γράψουμε κάτι στο μωρό, αλλά ότι έχουμε είναι για τα τρία μας παιδιά.

Συνεντ: Τώρα ο πατέρας της σας ενοχλεί;

Μυρτώ: Όχι από τότε δεν ξαναπήρε τηλέφωνο.

Συνεντ: Ήταν εύκολη η ανατροφή του παιδιού σας;

Μυρτώ: Ναι, παρόλο που χωρίς να το επιδιώξουμε βρεθήκαμε με ένα ακόμη μωρό στο σπίτι, από το πουθενά, μπορώ να πω πως δε δυσκολευτήκαμε. Ο γιος μου έχει πολύ μεγάλη αδυναμία στην Μιχαέλα. Και με βοηθούσε. Δεν ζήλεψαν τα άλλα μου παιδιά, βοηθάγαν όσο μπορούσαν. Από αυτή την άποψη δεν είχα πρόβλημα. Και παρά τα εμπόδια που περάσαμε δεν το μετάνιωσα στιγμή. Ξέρετε και στο χωριό άκουσα διάφορα σχόλια. Με σταματούσαν στο δρόμο και με ρώταγαν γιατί πήρα το ξένο το μωρό και δεν έκανα δικό μου. Και έβαλα μπελά στο κεφάλι μου γιατί δε ξέρω από πού κρατάει η σκούφια του. Και αν μπορούσα να κάνω παιδί ή είχα μείνει στείρα. Κάτι τέτοια άκουγα.

Συνεντ: και πώς απαντούσατε;

Μυρτώ: Ότι εγώ αγαπώ το παιδί μου χωρίς να κάνω καμία διάκριση με τα άλλα μου παιδιά. Δεν έχει σημασία που δεν το γέννησα εγώ και ότι σκοπό να κάνω τρίτο παιδί είχα. Εγώ αγαπώ πολύ τα παιδιά και έλεγα λίγο ακόμη να μεγαλώσουν τα άλλα μου παιδιά και να ζανακάνω. Και να που ο Ταξιάρχης μου το έστειλε αναπάντεχα, αλλά πολύ ρατσισμό ένιωσα μέσα στο χωριό. Βασικά οι περισσότεροι έβλεπαν το μωρό κάπως, γιατί δεν ήξεραν από πού έρχεται. Ποιοι είναι οι γονείς και όλα αυτά.

Συνεντ: Εσείς τι ξέρατε για το μωρό όταν το πήρατε;

Μυρτώ: Εγώ ήξερα ότι γεννήθηκε στο Μαρούσι, όπως σας είπα και το πήρε η μάνα του και έφυγε νωρίτερα για να το δώσει σε αυτή την δικηγόρο ου είχε συνεννοηθεί και μετά το πήρε το μωρό και γύρισε όλη την Ελλάδα. Μέχρι και στην Αλεξανδρούπολη το είχε πάει. Το είχε πάει στην Ρόδο στον μπαμπά και τους έγραφε μηνύματα ότι θα το παρατήσει μπροστά στην σκάλα έξω από την πόρτα. Και τότε λέει αντέδρασε ο πατέρας του, δηλαδή της Μιχαέλας ο παππούς και καλά και την έδιωξε κακήν κακώς. Μέχρι και πίτα με τζατζίκι της έδωσε όταν ήταν έξι μηνών. Και αφού το γύρισε, το γύρισε το μωρό, το έφερε στην Μυτιλήνη και έμεινε μαζί με την αδελφή της. Όμως η αδελφή της αυτές τις μέρες έφυγε από το σπίτι για δουλειά και η άλλη ναρκομανής άφησε το μωρό και έφυγε. Εγώ είχα φοβηθεί πάρα πολύ όταν την είδα στο δικαστήριο τότε για την αναδοχή. Φαινόταν ότι η κοπέλα δεν ήταν στα καλά της. Ξυρισμένο όλο το κεφάλι, αλλού πατούσε και αλλού βρισκόταν, γενάτη σκουλαρίκια, εγώ που είμαι γυναίκα και μητέρα τρόμαξα. Φανταστείτε ο δικαστής τι θα έκανε. Και όταν μου είχε πει και ο δάσκαλος πρόσεχε Μυρτώ πού πας να μπλέξεις, έλεγα μέσα μου Παναγία βοήθησε με μην κάνω κακό στην οικογένειά μου.

Είχα πολύ άγχος μέχρι να τελειώσει και να γίνει η υιοθεσία. Γιατί όσο ήμασταν ανάδοχοι δεν είχαμε ησυχία.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας έχει κάποιες αδυναμίες;

Μυρτώ: Εμείς την υιοθεσία την ζήσαμε πολύ λίγο, πιο πολύ ζήσαμε την αναδοχή. Όμως εκείνο που μπορώ να πω είναι ότι κράτησε πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα η διαδικασία της υιοθεσίας. δηλαδή ξεκινήσαμε όταν η Μιχαέλα ήταν 16 ετών και φτάσαμε όταν ήταν 18 ετών λίγο πριν δώσει πανελλήνιες. Δηλαδή μία αγωνία χωρίς λόγο για μένα. Δηλαδή πώς βγήκε η απόφαση της αναδοχής τόσο γρήγορα; Όσο για την αναδοχή θεωρώ ότι ήμασταν και λίγο έρμαιο των γονιών. Δεν είχαμε πολλή προστασία. Σαν να λέμε ότι το κράτος μας είχε ξεχάσει. Φοβόμουν μήπως βλάψω και την οικογένειά μου φροντίζοντας ένα άλλο μωρό.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας για το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Μυρτώ: Δεν έχω κάποια πρόβλημα. Με βρίσκει σύμφωνη.

Συνεντ: Τι έχετε να πείτε για τα ομόφυλα ζευγάρια που μεγαλώνουν τα παιδιά τους;

Μυρτώ: Εμείς στο χωριό ξέρουμε ένα ζευγάρι λεσβίων που έχει παιδιά από προηγούμενο γάμο τους. Δεν έχουμε πρόβλημα. Ποτέ δεν τις είπαμε τίποτα. Ούτε και τα παιδιά τους αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα γιατί με τα παιδιά της μίας πήγαιναν σχολείο τα παιδιά μου. Νομίζω πως μέσα στο μυαλό μας είναι πολλά πράγματα. Και ξέρετε είναι πολύ αξιοπρεπείς μητέρες. Δηλαδή καμία σχέση με την μητέρα της Μιχαέλας όπως την είχα δει τότε.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα μπορούσαν να έχουν δικαίωμα υιοθεσίας τα ομόφυλα ζευγάρια;

Μυρτώ: Γιατί όχι; Αν κάποιος αμφιβάλλει ας το ερευνήσει με την αναδοχή. Και εμείς όσο ήμασταν ανάδοχοι γονείς το παιδί δεν ήταν δικό μας. Συνέχεια περνούσαμε μόνοι μας εξετάσεις αν είμαστε καλοί γονείς ή όχι. Ας κάνουν το ίδιο και με τους ομοφυλόφιλους.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Μυρτώ: Παρακαλώ.

19) ΜΑΡΙΑΝΘΗ

Αρ. Συνέντευξης: 18

Ημερομηνία Συνέντευξης: 19-07-2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 90 λεπτά.

Τόπος Συνέντευξης: Μυτιλήνη

Συνεντ: Καλημέρα.

Μαριάνθη: καλημέρα.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσουμε;

Μαριάνθη: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Μαριάνθη: Εγώ έχω γεννηθεί το 46. Είμαι 70 ετών.

Συνεντ: Έχετε πάει σχολείο;

Μαριάνθη: Ναι έχω τελειώσει το Γυμνάσιο.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Μαριάνθη: Μάλιστα.

Συνεντ: Πόσα χρόνια;

Μαριάνθη: Ε, από το 67.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Μαριάνθη: Ο σύζυγός μου είναι 82.

Συνεντ: Πέστε μου πώς ξεκίνησε η ιδέα της υιοθεσίας.

Μαριάνθη: Εγώ ήμουν παντρεμένη δεκατρία χρόνια και δεν έκανα παιδιά. Είχα πάει σε ένα σωρό γιατρούς. Συνέχεια πηγαινοερχόμουν στην Αθήνα, αλλά παιδιά δεν έκανα.

Συνεντ: Σας είχαν πει για ποιο λόγο;

Μαριάνθη: Εγώ αρραβωνιασμένη είχα πέσει από την βεράντα, 1,5 μέτρο και είχα πάθει κάταγμα λεκάνης. 46 μέρες έκανα να κουνηθώ από το κρεβάτι. Τώρα από αυτό να ήταν; Εδώ είχαμε στο κέντρο υγείας μία πολύ καλή μαία, Εύα την έλεγαν και πήγαινα και με παρακολουθούσε. Μαζί με την γιατρό την Αμαλία με έστειλαν να κάνω σαλιγγογραφία και να τους πάω να δουν τα αποτελέσματα. Όταν τους τα πήγαν τα έβλεπα και κουβέντιαζαν. Και εγώ τους λέω μην τα λέτε επιστημονικά, πείτε τα και σε μένα να καταλάβω. Τότε μου είπαν, ότι είμαι μία φυσιολογική κοπέλα και το θέμα μου είναι ψυχολογικό. Να πάει και αυτός ο μήνας, πάει και ο άλλος μήνας και να δεν ήρθε εγκυμοσύνη, όλο αυτό με άγχωνε. Μόλις όμως το πήρα το μωράκι, έμεινα κιόλας έγκυος.

Συνεντ: Πώς πήρατε μωράκι, από πού το πήρατε;

Μαριάνθη: Εγώ είχα έναν θείο στην Αθήνα, τον θείο Μιχάλη. Αυτό είναι το κοριτσάκι μου (μου δείχνει μία παλιά φωτογραφία μωρού). Αυτό ήταν το μωράκι

μου. Είχε ρθει ο φωτογράφος, ο Θόδωρος, να το βγάλει μία φωτογραφία για το βιβλιάριο υγείας. Το βλέπεις; Είναι λίγες μέρες πριν το χάσω. 4 μηνών το έχασα.

Συνεντ: Αχ πόσο λυπάμαι. Θα πρέπει να ήταν φρικτό.

Μαριάνθη: Ναι μην το συζητάς. Μέρα νύχτα έκλαιγα. Μόλις το πήρα να το χάσω κιόλας;

Συνεντ: 4 μηνών το πήρατε;

Μαριάνθη: Όχι, μόλις γεννήθηκε. Ο θείος μας αυτός με είχε πάρει τηλέφωνο, γιατί ήξερε τον καημό μου και πόσο πάλευα να αποκτήσω ένα μωράκι και μου είχε πει πως έχει μία γειτόνισσα και είναι έγκυος. Αυτή ήταν έγκυος στο πέμπτο της μωρό. Ο άντρας της ήταν οικοδόμος και έπεσε από την σκαλωσιά και σκοτώθηκε. Και την άφησε μόνη με τέσσερα μωρά και ένα στην κοιλιά. Μια μέρα την είδε στο δρόμο που τράβαγε τέσσερα παιδιά και έγκυος και της λέει: Μωρή Κατίνα δεν μου δίνεις και μένα ένα κουτσούβελο να το δώσω στην ανιψιά μου, που κάθε μέρα κλαίει και κλαίει, γιατί δεν έχει παιδιά; Και κάθε τρεις και λίγο πηγαίνει στους γιατρούς; Και εκείνη του λέει: «Κυρ Μιχάλη, αυτά τα τέσσερα όπως κι όπως τα μεγάλωσα, αλλά αυτό το πέμπτο θα το δώσω, γιατί δεν μπορώ να το αναθρέψω». Και ο θείος μου της είπε, πως αν είναι κορίτσι θα το πάρω εγώ.

Συνεντ: Για ποιο λόγο θέλατε κορίτσι;

Μαριάνθη: Εγώ ήθελα κορίτσι, δεν ήθελα αγόρι. Και ο θείος μου έλεγε πως το κορίτσι και αν κάνει ένα σφάλμα, θα του δώσεις ένα μπάτσο, θα κάτσει στην άκρη, το αγόρι όμως θα ανοίξει την πόρτα και θα φύγει. Δεν το θέλω το αγόρι. Ε, μια μέρα με παίρνει τηλέφωνο και μου λέει πως σήμερα θα γεννήσει η Κατίνα. Κάνε κουμάντο να ρθεις να το πάρεις. Γιατί στο σπίτι δεν το πηγαίνει.

Συνεντ: Γέννησε σε νοσοκομείο, σε μαιευτήριο;

Μαριάνθη: Ναι κάπου. Και εκείνη είχε συνεννοηθεί με τον γιατρό να γραφτεί νεκρό το μωρό σε κείνη και το μωρό της να πάει κατευθείαν στο όνομα μίας άλλης μάνας. Δεν ήθελε να την ρωτάνε οι συγγενείς της τι έγινε το μωρό. Ήθελε να τους πει ότι γεννήθηκε νεκρό και να ξεμπερδεύει. Γιατί οι γονείς του άντρα της και ο κουνιάδος της δεν συμφωνούσαν να το δώσει για υιοθεσία το μωρό. Αλλά η γυναίκα δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα και έτσι συμφώνησε με τον γιατρό να γράψει ψέματα πως γεννήθηκε νεκρό το μωρό της και να μην έχει πρόβλημα με τους συγγενείς. Με το που την έπιασαν οι πόνοι, με ειδοποίησε ο θείος μου να πάω στο νοσοκομείο που γεννούσε η Κατίνα. Εγώ με το που μπήκε στον μήνα της ήμουν σε αναμμένα κάρβουνα. Είχα ετοιμάσει τα ρούχα του μωρού, όλα ροζ και ήμουν έτοιμη να πάω να

το πάρω. Αν δεν το έπαιρνα εγώ, είχε βρει και άλλον ενδιαφερόμενο. Οπότε εγώ δεν ήθελα καθόλου να χασομερώ. Με το που με πήρε τηλέφωνο ο θεός μου, τον ρώτησα «τι χρειάζεται θείο να φέρουμε»; Και μου λέει λίγα ρούχα για το μωρό και είκοσι χιλιάδες δραχμές για να πληρώσει η γυναίκα τον γιατρό και το νοσοκομείο.

Συνεντ: Είκοσι χιλιάδες δραχμές με πόσα χρήματα αντιστοιχούσαν σήμερα;

Μαριάνθη: Τότε το 80; Ήταν πάρα πολλά λεφτά, γέμιζε όλο αυτό το δωμάτιο και το διπλανό.

Συνεντ: Δηλαδή με αυτά θα πλήρωνε όντως μόνο τον γιατρό και τα νοσήλια;

Μαριάνθη: Όχι βέβαια, απλώς θα τα ήθελε η κοπέλα και για να μεγαλώσει τα άλλα της παιδιά. Σιγά μην πλήρωνε μόνο το νοσοκομείο.

Συνεντ: Δηλαδή ήταν σαν να λέμε δέκα χιλιάδες ευρώ;

Μαριάνθη: Ε, ναι, ίσως και παραπάνω. Μπήκα στο αεροπλάνο και πήγα και το πήρα. Και γράφτηκε κατευθείαν στο δικό μου το όνομα. Όταν πήγε η Κατίνα στο σπίτι, την ρώτησαν τα άλλα της τα μωρά «Που είναι το αδελφάκι μας;» Και εκείνη τους είπε ότι «πέθανε και δεν το έφερα». Ε, ήταν τα ουράνια ανοιχτά και το άκουσε ο Θεός; 4 μηνών έγινε και έπαθε αναρρόφηση. Δυο μωράκια τότε στο νοσοκομείο. Τρεις γιατροί πέρασαν να το κάνουν νεκροψία να δουν και τι και το πώς και το γιατί.

Συνεντ: Φαντάζομαι θα είχατε πάθει σοκ.

Μαριάνθη: Μην το ρωτάτε.

Συνεντ: Πότε το πήρατε το μωράκι;

Μαριάνθη: Το πήρα στις 26 Οκτωβρίου το 1980 και το έπαθε στις 16 Φεβρουαρίου το 1981.

Συνεντ: Δεν είχε κάποιο πρόβλημα το μωρό έτσι; Ήταν αιφνίδιος θάνατος.

Μαριάνθη: Τίποτα δεν είχε. Μόλις είχα ξενυχτήσει και το άλλαξα και το τάισα και το είχα βάλει για ύπνο. Την προηγούμενη μέρα είχαμε κάνει το ετήσιο μνημόσυνο της μαμάς μου, είχε πεθάνει πριν ένα χρόνο και θέλαμε να κάνουμε το μνημόσυνο και να το βαπτίσουμε το κοριτσάκι μας να βγάλουμε το όνομα της μαμάς μου. Ε, το είχαμε ταΐσει και το είχα βάλει στην κούνια του να κοιμηθεί και είχα βγει έξω να πλύνω τα ρούχα του. Δεν είχαμε τότε πλυντήριο κα τα έπλυνα σε μια μικρή λεκάνη. Μόλις μπήκα μέσα να δω τι κάνει, το είδα αλλιώς. Το άρπαξα στην αγκαλιά μου και βγήκα τρέχοντας στην αυλή. Στην αυλή είχαμε μία κολώνα που στήριζε την βεράντα και έπεσα πάνω της και χτύπησε το κεφάλι μου. Και έτρεχα στην αγορά ξυπόλητη, χωρίς παντόφλες, χωρίς κάλτσες, έτρεχα να βρω ταξί και έτρεχαν από το πρόσωπό μου αίματα. Παίρνω ένα ταξί και πάω στην Μυτιλήνη στον Ελευθερίου και μου λέει

ο γιατρός πήγαινε το στο νοσοκομείο, το μωρό είναι τελειωμένο. Δεν έχεις το δικαίωμα να το πας σπίτι. Πήγαμε στο νοσοκομείο και έγινε χαμός. Όλο το νοσοκομείο σηκώθηκε στο πόδι. Το παιδί είχε πάθει πνιγμό. Με κάλεσαν και από την αστυνομία να με ρωτήσουν το τι και το πώς και με έπιασαν κάτι τρεμούλες, κατουριόμουν πάνω μου. Δεν ήξεραν τι να με κάνουν. Με πότισαν δυο τρία ηρεμιστικά τι ήταν αυτά και είπαν στον άντρα μου να με πάρει να φύγουμε. Και έτσι πάει το μωράκι μας.

Συνεντ: Στην βιολογική μητέρα το είπατε; Είχατε επικοινωνία;

Μαριάνθη: Όχι τίποτα ούτε με πήρε ούτε την πήρα. Πιθανόν να το έμαθε, θα πρέπει να το έμαθε από τον θείο μου, αλλά δεν με πήρε. Και έτσι επαληθεύτηκε, το μωρό της πράγματι πέθανε.

Συνεντ: Για ποιο λόγο εσείς δεχτήκατε να γίνει εικονικός τοκετός και να γραφτεί πάνω σας το παιδί κατευθείαν;

Μαριάνθη: Εμείς είχαμε κάνει μία αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ για υιοθεσία και μας είχαν απορρίψει, γιατί ήμασταν φτωχοί άνθρωποι. Ο άντρας μου δούλευε στα χωράφια, στις ελιές και εγώ τον βοηθούσα στα κτήματα. Δεν είχαμε ένα σταθερό εισόδημα. Ένα μικρό χωραφάκι είχαμε όλο και όλο, εγώ πήγαινα και σε ξένα χωράφια και δούλευα, αλλά δεν είχαμε περιουσία, τίποτα. Μας έστειλαν ένα χαρτί όταν κάναμε την αίτηση και μας είπαν ότι δεν είμαστε καλά οικονομικά. Εγώ φοβόμουν μην μας πάρουν και αυτό το μωρό και δεν μας το δώσει το κράτος. Εγώ δεν ήξερα τι γίνεται, η μάνα ήθελε να γίνει έτσι, απλά θέλω να πω, ότι μου άρεσε αυτή η ιδέα. Με βόλευε και μένα.

Συνεντ: Πότε είχατε αιτηθεί παιδί για υιοθεσία στο ΜΗΤΕΡΑ;

Μαριάνθη: Όλα αυτά τα χρόνια που πηγαίνοερχόμουν στους γιατρούς στην Αθήνα και δεν έβλεπα αποτέλεσμα είχε πει να πάω και σε ένα βρεφοκομείο μήπως μπορέσω να πάρω ένα παιδί. Ήθελα πολύ ένα μωρό και όσο το ήθελα τόσο δεν ερχόταν, τόσα εμπόδια έβγαιναν. Ε, σκεφτήκαμε να πάμε στο ΜΗΤΕΡΑ να κάνουμε αίτηση. Πήγαμε και όσα χαρτιά μας ζήτησαν αλλά μας έκοψαν γιατί δεν ήμασταν πλούσιοι.

Συνεντ: Πώς νιώσατε τότες

Μαριάνθη: Ε, πολύ χάλια. Έλεγα πάει δεν θα μπορέσω ποτέ να έχω ένα παιδάκι. Γι αυτό και ο θείος μου, που ήξερε τι καημό κουβαλώ, έψαχνα ο καημένος να μου βρει ένα μωρό. Και πάλι δεν ήταν τυχερό και όταν βρέθηκε το μωράκι.

Συνεντ: Θα πρέπει να υποφέρατε πολύ.

Μαριάνθη: Αν υπέφερα; Κατάθλιψη είχα πάθει. Όλη μέρα έκλαιγα. Όταν το έφερα στο σπίτι το μωρό εκείνο το βράδυ, όλο το χωριό ήρθε στο σπίτι μου. Άλλος από περιέργεια, άλλος από πόνο και άλλος από κακία. Όπου είχα ένα σοκολατάκι, μια καραμέλα, ένα γλυκό το κέρασαν εκείνο το βράδυ. Και όσοι ήρθαν στο σπίτι όταν το έφερα ζωντανό το μωρό από το νοσοκομείο στην Αθήνα, άλλοι τόσο ήρθαν όταν το έφερα ... από το νοσοκομείο της Μυτιλήνης. Όταν το είχα φέρει από την Αθήνα τόση χαρά που είχα. Όλοι ήρθαν να το δουν και μία φίλη μου μού είχε πει ένα τραγουδάκι. Πώς ήταν να δεις; Χαρά που ήρθε στο σπίτι μας, χαρά και στην αυλή μας, για να χαρούν οι φίλοι μας, να σκάσουν οι οχτροί μας. Και έτσι και έγινε. Το τι κόσμος μαζεύτηκε όταν έγινε αυτό δεν περιγράφεται. Κάτω στο πάτωμα χαλιά δεν έβλεπες. Μόνο πόδια.

Συνεντ: Τόσο πολύ ο κόσμος στενοχωρήθηκε και ήρθε να σας δει;

Μαριάνθη: Είπαμε άλλοι στενοχωρήθηκαν και άλλοι χάρηκαν.

Συνεντ: Οι συγχωριανοί μας ήξεραν ότι το παιδάκι ήταν δικό σας ή ήταν υιοθετημένο;

Μαριάνθη: Ήξεραν ότι ήταν δικό μου.

Συνεντ: Προσποιηθήκατε ότι ήσαστε έγκυος;

Μαριάνθη: Ε, εγώ ήμουν εύσωμη. Πολλές φορές με ρώταγαν αν ήμουν έγκυος. Είχα δηλαδή φουσκωτή κοιλιά και δεν δυσκολεύτηκα να κάνω την έγκυο. Το καλοκαίρι κιάλας είχαμε φύγει στον κάμπο και δεν με έβλεπαν οι γειτόνισσες πολύ. Και γυρίζαμε τότε εκεί γύρω τέλη Οκτωβρίου και έτσι γύρισα στο χωριό μαζί με το μωρό. Είπα κιάλας ότι γέννησα μόλις μπήκα στον μήνα μου και δεν με ρωτούσαν και πολλά πράγματα.

Συνεντ: Φοβηθήκατε μήπως πέσετε θύμα εκβίασης από την βιολογική μητέρα λόγω της εικονικής γέννας;

Μαριάνθη: Όχι γιατί ήμουν κατά κάποιο τρόπο προστατευμένη. Ήξερε μόνο τον θείο μου και όχι εμένα. Δεν ήξερε ούτε την διεύθυνσή μου, ούτε το τηλέφωνό μου, ούτε και πώς με λένε. Αυτή είχε το χαρτί του γιατρού ότι πέθανε το μωρό της και δεν μπορούσε τότε να αποδείξει τίποτα. Ίσως σήμερα να είναι πιο δύσκολο αλλά τότε γίνονταν πολλές φορές τέτοιες υιοθεσίες. Είχα ακούσει και άλλες γυναίκες να το έχουν κάνει. Βέβαια εγώ δεν πρόλαβα να χαρώ το κοριτσάκι μου, πιο πολύ πόνο και στενοχώρια ένιωσα που το πήρα και το χασα μέσα σε τέσσερις μήνες, παρά χαρά. Έλεγα πάει ο Θεός δεν θέλει να έχω παιδιά. Ζήτησα από το ΜΗΤΕΡΑ να πάρω ένα κοριτσάκι δεν μου έδωσαν, πήρα ένα κοριτσάκι από κάπου που περίσσευε πέθανε και

αυτό. 13 χρόνια χωρίς να μπορώ να κάνω παιδιά και χωρίς να υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Τι να έκανα πια. Έτσι σκεφτόμουν και έκλαιγα μέρα νύχτα. Όμως ο Θεός είχε άλλο σχέδιο για μένα. Όταν πέθανε το κοριτσάκι μου ήμουν ήδη έγκυος αλλά δεν το ήξερα. Πήγα έξι μηνών μέχρι να το καταλάβω.

Συνεντ: Πώς έγινε αυτό; Θέλω να πω δεν είχατε κάποια συμπτώματα εγκυμοσύνης;

Μαριάνθη: Εγώ δεν έβλεπα περίοδο για πολλούς μήνες και πήγαινα στην Εύα την μαία και μου έδινε κάτι φάρμακα για να μου ρθει. Ε δεν είχα περίοδο αλλά ούτε καν είχα το νου να σκεφτώ και να ασχοληθώ κιόλας να πάω στον γιατρό και στην μαμή. Όλη μέρα έκλαιγα, καθόμουν στο κρεβάτι και έκλαιγα. Δεν έκανα τίποτ' άλλο. Δεν είχα και κανέναν να πω τον πόνο μου. Την μάνα μου την είχα χάσει, φίλες πολλές δεν είχα. Και πού να με καταλάβουν και αυτές που είχα. Αυτές είχαν και δύο και τρία μωρά η καθεμία. Έβλεπα ότι πάχαινα και ήμουν πρησμένη και νόμιζα πως είχα τίποτα από την στενοχώρια. Έλεγα να πήγαινα στον γιατρό να δει την πίεσή μου, το σάκχαρό μου, αλλά δεν μπορούσα να σηκωθώ από το κρεβάτι. Κάποια στιγμή κάτι ένιωθα να κουνιέται και στην αρχή νόμιζα πως ήταν το στομάχι μου. Μια μέρα αποφάσισα να πάω στην Εύα. Ντρεπόμουν κιόλας γιατί είχα πένθος και δεν ήθελα να πάω να ρωτήσω τέτοια πράγματα. Ε να μην τα πολυλογώ πήγα και της είπα να δει πόσο πρησμένη είμαι και σε ποιον γιατρό να πάω να μου δώσει φάρμακα να ξεπρηστώ. Τότε αυτή, καλή της ώρα, μου είπε να σηκώσω την μπλούζα μου να με εξετάσει. Και τότε είδε τους μαστούς μου μαύρους και μου είπε όλο χαρά ότι αυτό είναι σημάδι εγκυμοσύνης. Και τότε μου έβαλε τον παλμογράφο και ακούσαμε το μωράκι. Τι χαρά ήταν αυτή δεν περιγράφεται! Απίστευτο ήταν! Θαύμα! Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν; 6 μηνών ήμουν τότε! Σε λίγους μήνες έκανα ένα αγόρι. Κανονικά δικό μου. Δεν ήταν θέλημα Θεού να υιοθετήσω, να μεγαλώσω ένα ξένο παιδί. Τότε βέβαια ο καημός μου ήταν μεγάλος, πολύ μεγάλος, αλλά όταν έμαθα πως ήμουν έγκυος, λίγο ο πόνος έφυγε.

Συνεντ: Δεν ήξερε κανείς ότι το παιδάκι που χάσατε δεν ήταν βιολογικά δικό σας;

Μαριάνθη: Όχι δεν το είχα πει πουθενά. Μόνο ο θεϊός μου το γνώριζε. Έγινε και αυτό τόσο γρήγορα και δεν ήθελα να μιλάω για αυτό.

Συνεντ: Αντιμετωπίσατε ρατσισμό όταν δεν μπορούσατε να κάνετε παιδί;

Μαριάνθη: Ναι συνέχεια μου χάιδευαν την κοιλιά και με ρωτούσαν αν ήμουν έγκυος. Γιατί σας είπα ότι είχα τα κιλά μου και φαινόμουν έγκυος. Όποτε με ρώταγαν και έλεγα όχι, μετά πήγαινα στο σπίτι και έκλαιγα. Όλες οι φίλες μου είχαν κάνει παιδιά και εγώ τίποτα. Ήμουν παντρεμένη από είκοσι χρονών και έγινα μάνα στα 34. Οι

συνομήλικές μου είχαν παιδιά ολόκληρα παλικάρια και κοπέλες και εμένα ήταν ακόμη λεχούδια. Πάλι καλά βέβαια που έκανα δικά μου παιδιά γιατί δε νομίζω ότι θα υιοθετούσα ξανά.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Μαριάνθη: Ε, γιατί δυο φορές προσπάθησα και δεν μπόρεσα.

Συνεντ: Όπως βιώσατε εσείς τον θεσμό της υιοθεσίας πριν από περίπου 3,5 δεκαετίες, τι θα θέλατε να αλλάξει; Τι θεωρείτε εσείς ότι δεν είναι καλό;

Μαριάνθη: Τότε κόρη μου ήταν αλλιώς τα χρόνια. Δεν είχε προοδεύσει τόσο η επιστήμη, δεν υπήρχε η εξωσωματική, δεν υπήρχε τίποτα. Εμείς που ήμασταν παντρεμένες και ο κόσμος ήταν πιο απλός με το που παντρευόταν καμιά κοπέλα έπρεπε να κάνει κατευθείαν μωρό. Έτσι και περνούσαν οι μήνες και τα χρόνια και δεν έκανε μωρό, τι άκουγε δεν περιγράφεται. Εμένα η πεθερά μου με το ζόρι μού μιλούσε και έλεγε πως δεν θα πιάσει εγγόνια εξαιτίας μου και ευχόταν άλλη γυναίκα να είχε πάρει ο γιος της. Να πώς να σου πω σαν να ήμουν μισή γυναίκα με έβλεπαν. Κοίταζα και εγώ να βρω ένα παιδάκι να γεμίσει και η δική μου αγκαλιά. Δηλαδή αν μου έδιναν ένα παιδάκι τότε από το ίδρυμα δεν θα πήγαινα να πάρω της Κατίνας. Δηλαδή μετά έγινα πιο πλούσια; Θέλω να πω πως μια γυναίκα που θέλει να έχει ένα παιδί, θα βρει τρόπο να κάνει ένα παιδί. Θεσ με εξωσωματική, θεσ με υιοθεσία, θεσ με το να το γραφτεί στο όνομά της κατευθείαν και να μην έχει αυτό το άγχος με την πρόνοια και με τους κοινωνικούς λειτουργούς; Το θέμα είναι πώς θα προστατευθεί γιατί άμα πέσεις σε κακό άνθρωπο και ζητά συνέχεια λεφτά τότε θα δεν ξέρω τι θα γίνει. Γιατί αυτοί οι γονείς που παίρνουν παιδιά και τα μεγαλώνουν σαν να είναι δικά τους, κάνουν ένα πολύ μεγάλο έργο και πρέπει να προστατεύονται και λίγο. Εγώ τότε που έγινε αυτό και με ανάκριναν τότε, έλεγα μέσα μου πάλι καλά που γράφτηκε το μωρό σε μένα κατευθείαν γιατί άντε να εξηγήσεις πού και πώς το βρήκες το παιδί.

Συνεντ: Έχετε ακούσει για τα ομόφυλα ζευγάρια που πλέον μπορούν κατά κάποιο τρόπο να δηλώνουν την σχέση τους και επίσημα να είναι μαζί;

Μαριάνθη: Ναι το άκουσα στην τηλεόραση.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας;

Μαριάνθη: Δεν ξέρω εγώ έχω ζήσει σε άλλη εποχή, που υπήρχε ντροπή. Κάποιος αν ήταν τέτοιος ντρεπόταν να το παραδεχτεί στους γονείς του όχι να το πει σε όλο τον κόσμο. Τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Εγώ όμως έχω συνηθίσει σε αυτό που ήξερα και είμαι μεγάλη για να αλλάξω ιδέες.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας τα ομόφυλα ζευγάρια να υιοθετούν και να μεγαλώνουν παιδιά;

Μαριάνθη: Μα τι πράγματα είναι αυτά; Είναι δυνατόν να μεγαλώνουν δύο άντρες ένα παιδί; Είναι όμορφο αυτό; Δηλαδή άμα το κράτος δεν δίνει ένα παιδί σε μία οικογένεια σωστή, γιατί δεν έχει λεφτά, θα το δώσει σε δύο άντρες; Δηλαδή είναι σοβαρά πράγματα αυτά;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας.

Μαριάνθη: Εγώ σας ευχαριστώ, να είστε καλά.

20) ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Αρ. Συνέντευξης: 20

Ημερομηνία Συνέντευξης: 28-07-2017

Τόπος Συνέντευξης: Μυτιλήνη

Διάρκεια Συνέντευξης: 50 λεπτά

Μέθοδος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Κατερίνα: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κατερίνα: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κατερίνα: Γεννήθηκα το 1950 στις 29 Ιανουαρίου.

Συνεντ: Πήγατε σχολείο;

Κατερίνα: Ναι, τέλειωσα το Λύκειο.

Συνεντ: Παντρευτήκατε;

Κατερίνα: Παντρεύτηκα στα 22.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας πόσων ετών είναι;

Κατερίνα: Σαν και μένα. 57 ετών.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Κατερίνα: Ναι έχω μία μικρή επιχείρηση μίνι μάρκετ.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας εργάζεται;

Κατερίνα: Είχαμε μαζί αυτή την επιχείρηση.

Συνεντ: Ξεκινήσατε αμέσως τις προσπάθειες για παιδί;

Κατερίνα: Ναι, παντρευτήκαμε δεν μπορέσαμε να κάνουμε παιδί, πήγαμε σε γιατρούς και τέτοια.

Συνεντ: Εδώ στην Μυτιλήνη ή και στην Αθήνα;

Κατερίνα: Και στο εξωτερικό έχω πάει.

Συνεντ: Στο εξωτερικό σε ποια χώρα;

Κατερίνα: Στην Αφρική. Ήταν και ο αδελφός μου εκεί και με πήρε. Έκανα μια μικρή επέμβαση...

Συνεντ: Επέμβαση πού;

Κατερίνα: Στις ωοθήκες.

Συνεντ: Για ποιο λόγο; Είχαν κάποιο πρόβλημα;

Κατερίνα: Δεν είχα ωάρια.

Συνεντ: Είχατε πρόωρη ωοθηκική ανεπάρκεια;

Κατερίνα: Ε, ναι. Μέχρι τα είκοσί μου χρόνια έβλεπα περίοδο, μετά σταμάτησε. Ε, παντρεύτηκα, είδα περίοδο δύο φορές περίπου και μετά τίποτα. Πήγα και στην Αθήνα, μου είπαν και εκεί τα ίδια, μου έδωσαν ορμόνες για να έρχεται περίοδος, μετά σταμάτησε. Μετά με πήρε ο αδελφός μου στην Αφρική, για να βρούμε μία θεραπεία.

Συνεντ: Πότε έγινε αυτό;

Κατερίνα: Το 87.

Συνεντ: και τι έγινε εκεί;

Κατερίνα: Οι γιατροί μου έκαναν μία εγχείρηση και είδαν ότι δεν είχα καθόλου ωάρια. Και είπαν οι γιατροί ότι γεννήθηκα με αυτά, με αυτά τα λίγα ας πούμε, τα οποία κάθε μήνα που ερχόταν η περίοδος τέλειωσαν και τέρμα.

Συνεντ: Σε ποια ηλικία συνειδητοποιήσατε ότι έχετε πρόβλημα;

Κατερίνα: Στα 23 μου χρόνια, μου το είχαν πει οι γιατροί εδώ.

Συνεντ: Τότε βέβαια δεν υπήρχε ακόμη η εξωσωματική όπως τώρα έτσι;

Κατερίνα: Υπήρχε η εξωσωματική τότε που έκανα την επέμβαση, βέβαια δεν ήταν όπως τώρα, πολύ μικρά τα ποσοστά επιτυχίας. Όμως γίνονταν και στην Ελλάδα και στην Αφρική. Πάνω που υπήρχε η σκέψη αυτή και θέλαμε να το τολμήσουμε, ο άντρας μου έπαθε ατύχημα και τυφλώθηκε. Όλη η προσοχή μου είχε πέσει πάνω του, τρέχαμε σε γιατρούς και τέτοια. Προσπαθούσαμε να γίνει καλά. Ο ίδιος ήταν πολύ χάλια ψυχολογικά. Δεν ένιωθε καλά, δεν ήταν εύκολο να το δεχτεί. Φανταστείτε να χάνεις το φως σου από την μία στιγμή στην άλλη, οπότε δεν μπορούσα να σκέφτομαι το παιδί.

Συνεντ: Πότε έγινε αυτό;

Κατερίνα: Το 89. Η μία στενοχώρια πάνω στην άλλη.

Συνεντ: Πώς έγινε; Δηλαδή είχε πρόβλημα στην όραση και τυφλώθηκε;

Κατερίνα: Όχι, όχι. Είχε πάει μία μέρα στο κυνήγι και κάποιος κυνηγός κατά λάθος τον χτύπησε με το όπλο. Δεν μπορούσε να δει και δεν μπορούσε να εργαστεί πια. Αυτό το πρόβλημα άλλαξε από την μία στιγμή στην άλλη την ζωή μας. Όλο καυγάδες, νεύρα, φωνές, φασαρίες. Τίποτα πια δεν ήταν όπως πριν. Μας πήρε ένα χρόνο και για να αποδεχτούμε την κατάσταση. Ε όταν ομαλοποιήθηκε και καταλάβαμε ότι δεν πρόκειται πια να ξαναβρεί το φως του, πήγαμε στο ΜΗΤΕΡΑ και κάναμε τα χαρτιά για να πάρουμε ένα παιδάκι.

Συνεντ; Πότε έγινε αυτό;

Κατερίνα: Ε, εκεί γύρω στο 90. Πήγαμε εκεί πέρα, κάναμε τα χαρτιά, καταθέσαμε ότι χρειαζόταν αλλά κάποια στιγμή μας ήρθε ένα γράμμα και έλεγε ότι η αίτησή μας δεν εγκρίθηκε λόγω της αναπηρίας του άντρα μου.

Συνεντ: Θυμάστε πότε έγινε αυτό;

Κατερίνα: Ε, έχουν περάσει τόσα χρόνια αλλά θυμάμαι ότι είχε ρθει πολύ γρήγορα αυτό το γράμμα. Μου είχε κάνει εντύπωση, γιατί όλοι έλεγαν ότι καθυστερούν οι υιοθεσίες αλλά εμάς μας απέρριψαν πολύ γρήγορα.

Συνεντ: Πώς νιώσατε όταν το διαβάσατε;

Κατερίνα: Μεγάλη στενοχώρια, πολύ μεγάλη στενοχώρια. Ειδικά ο άντρας μου τότε που είχε προβλήματα ψυχολογικά και δεν ένιωθε καλά το πήρε ακόμη πιο άσχημα. Έλεγε ότι εξαιτίας του δεν θα αποκτήσουμε παιδί. Εγώ του έλεγα ότι εξαιτίας μου δεν θα αποκτούσαμε βιολογικό παιδί και όχι εξαιτίας του, αλλά αυτός επέμεινε ότι έφταιγε που κα αυτή η πόρτα έκλεισε. Πολύ δύσκολες στιγμές, γενικά ο γάμος μας είχε περάσει πολλά εμπόδια. Ε, έτσι περνούσαν τα χρόνια και το 92 είχε ρθει η κόρη μου εδώ από την Αλβανία και μια γειτόνισσα μου πρότεινε να βαπτίσω την Μαρία. Μαρία την βγάλαμε, το όνομα της Παναγίας.

Συνεντ: Είχε ρθει με την μητέρα της εδώ;

Κατερίνα: Ήταν εδώ η αδελφή της με τον άντρα της, είχαν και ένα παιδάκι και ήρθε μετά η μάνα της μαζί με την Μαρία. Τότε η Μαρία ήταν 11-12 ετών. Μου λέει η γειτόνισσα αν θέλω να την βαπτίσω και της λέω και εγώ να το συζητήσω με τον άντρα μου και να σου πω. Ε το συζήτησα, μου λέει τότε αυτός εντάξει και την βαπτίσαμε. Η Μαρία είχε ρθει Ιούνιο, την βαπτίσαμε Ιούλιο και τον Σεπτέμβριο έπρεπε να πάει σχολείο στην Αλβανία. Και λέει τότε ο πρώην σύζυγος εγώ το μωρό

το συμπάθησα, γίνεται να το πάρουμε να το υιοθετήσουμε και να μην φύγει στην Αλβανία;

Συνεντ: Αυτό το είπε ο σύζυγός σας στην βιολογική μητέρα;

Κατερίνα: Όχι σε μένα το είπε πρώτα αλλά εγώ φοβόμουν. Το μωρό ήταν μεγάλο, δεν ήξερε ελληνικά, δεν μας ήξερε σχεδόν καθόλου και φοβόμουν ότι θα είχε πρόβλημα προσαρμογής. Ο άντρας μου όμως τότε επέμενε και ήθελε να το πει στην μάνα της Μαρίας. Μια μέρα με βλέπει η μητέρα της και με ρώτησε τι ήθελε να της πει ο άντρας μου. Με ρώτησε κάθε μέρα ο άντρας σου λέει ότι θέλει να μου πει κάτι, ξέρεις τι είναι αυτό; Ε της λέω εγώ, ρώτησε τον ίδιο, γιατί και εγώ δεν το είχα ακόμη πάρει στα σοβαρά. Μάλλον μου φαινόταν απίθανο να δεχόταν η μάνα της να την δώσει. Τελικά, ο άντρας μου την ρώτησε και αυτή είπε, ότι θα ρωτούσε τον άντρα της. Ε ο άντρας της συμφώνησε και έτσι μας το άφησε.

Συνεντ: Πώς αντέδρασε η Μαρία, γιατί ήταν μεγάλη και φαντάζομαι ήξερε, ότι θα την άφηνε η μητέρα της.

Κατερίνα: Με αγαπούσε η Μαρία. Όλο νονά και νονά με έλεγε. Είχε και την αδελφή της εδώ και δεν ένιωθε μόνη. Εγώ όταν είπαν ότι θα έμεινε εδώ και θα πήγαινε σχολείο πήγα της ψώνισα τσάντα, ρούχα, παπούτσια, σχολικά όλα να είναι έτοιμο το παιδί. Ήμουν βέβαια λίγο διστακτική, γιατί ήταν μεγάλο το παιδί και είχε μάθει αλλιώς σε μία άλλη χώρα, δεν ήξερα αν θα με συνηθίσει, αν θα με αγαπά, όλα αυτά. Γι αυτό η μητέρα της έμεινε για λίγο διάστημα, μέχρι να συνηθίσει και μετά έφυγε. Γιατί ήταν καθηγήτρια Αγγλικών και έπρεπε να γυρίσει πίσω. Εγώ της είπα πως αν προκύψει το οποιοδήποτε πρόβλημα α την ενημερώσω να μην ανησυχεί, είχε και την αδελφή της εδώ η Μαρία, δεν ήταν εντελώς μόνη. Είχε δικούς της ανθρώπους. Φυσικά είχε επικοινωνία και με τους γονείς της. Δεν κόψαμε επαφές. Και έμεινε τελικά η Μαρία, εδώ πέρα. Και ενώ έπρεπε να πάει Γυμνάσιο, έμεινε μία τάξη πίσω και ξαναπήγε δημοτικό λόγω ότι δεν ήξερε την γλώσσα. Πήγα αι σε έναν δάσκαλο από δω και την ανέλαβε να την κάνει φροντιστήριο για να μάθει την γλώσσα και να διαβάξει. Και μέσα σε ένα χρόνο πήρε και αριστεία, διέπρεψε, πήρε δέκα. Όλα καλά.

Συνεντ: Η μητέρα της πόσο διάστημα έμεινε εδώ;

Κατερίνα: Περίπου έναν μήνα και έφυγε.

Συνεντ: Και την αναλάβατε εσείς αποκλειστικά;

Κατερίνα: Ναι εγώ. Είχαμε πολύ καλή προσαρμογή, ευτυχώς. Βέβαια και εγώ τα είχα δώσει όλα στην Μαρία, δεν είχα αφήσει και τίποτα, ότι ήθελε η Μαρία κατευθείαν το

είχε. Ήταν όμως και ένα ήσυχο παιδί. Δεν είχε παράλογες απαιτήσεις, ούτε και εγώ είχα απαιτήσεις από εκείνη.

Συνεντ: Πότε σκεφτήκατε να την υιοθετήσετε;

Κατερίνα: Μετά από ένα χρόνο, δύο προσπάθησα να την υιοθετήσω. Το ήθελε και εκείνη πάρα πολύ. Πήγα στον δικηγόρο και μου λέει θα μου δώσεις εξήντα χιλιάρικα και θα προχωρήσω τις διαδικασίες. Και ενώ είχα πάει όλα τα χαρτιά και ήμουν χαρούμενη ότι θα είχα μία κόρη και τυπικά, με παίρνει μία μέρα τηλέφωνο και μου λέει πως δεν γίνεται γιατί είχα χωρίσει.

Συνεντ: Πότε χωρίσατε;

Κατερίνα: Εγώ χώρισα το 97. Όμως τότε ήμασταν χωριστά. Δεν μέναμε στο ίδιο σπίτι. Είπα στον δικηγόρο να προσποιηθούμε ότι είμαστε μαζί, μου λέει δεν γίνεται. Εγώ βασίστηκα σε αυτό και δεν το έψαξα περισσότερο.

Συνεντ: Δεν είχατε καταθέσει καν αίτηση στην Πρόνοια;

Κατερίνα: Όχι τίποτα. Μου είπε έτσι ο δικηγόρος και δεν το συνέχισα.

Συνεντ: Είστε σίγουρη; Γιατί είχατε ως ανάδοχη μητέρα ήδη το παιδί και το μεγαλώνετε για πολλά χρόνια. Αφήστε που ήταν αρκετά ώριμη να εκφέρει άποψη και στους κοινωνικούς λειτουργούς και στην Υπηρεσία.

Κατερίνα: Τι να πω; Έτσι μου είχε πει ο δικηγόρος και εγώ τον πίστεψα και δεν έκανα κάτι άλλο. Το προσπάθησα μετά ως μονογονεϊκή οικογένεια γιατί είχα την Μαρία τόσα πολλά χρόνια, πήγα σε έναν άλλο δικηγόρο εδώ αλλά πάλι τίποτα δεν έγινε. Και ήθελα πολύ να πάρει το επίθετό μου η Μαρία και να γίνει ελληνίδα γιατί τα παιδιά στο σχολείο την κορόιδευαν.

Συνεντ: Πώς την κορόιδευαν δηλαδή;

Κατερίνα: Να την έλεγαν συνέχεια παλιοαλβανίδα, να φύγει πίσω, δεν την έκαναν παρέα, δεν την καλούσαν στα γενέθλιά τους κάποιες συμμαθήτριάς της και ερχόταν το μωρό μες τα κλάματα συνέχεια. Πήγαινε βέβαια εγώ στο σχολείο και έκανα καυγάδες, όμως το παιδί πικραινόταν και δεν ήθελα. Μακάρι να μπορούσα να της δώσω το επίθετό μου. Τώρα πια παντρεύτηκε δεν το έχει ανάγκη, όμως τότε ήταν πολύ σημαντικό.

Συνεντ: Δηλαδή είχε ρθει κάποια κοινωνική λειτουργός και η έκθεσή της ήταν αρνητική;

Κατερίνα: Όχι τίποτα δεν πρόλαβε να ρθει γιατί μου είπε ο δικηγόρος ότι δεν μπορεί να κάνει κάτι γιατί ήμουν μόνη. Μήπως δεν έπεσα σε καλά χέρια; Μετά βέβαια χώρισα, ήμουν οικονομικά χάλια, χωρίς δουλειά χωρίς τίποτα. Σκέφτηκα να το

στείλω το παιδί στην μητέρα του, αλλά έπεσε στην αγκαλιά μου, έκλαιγε, μου έλεγε σε παρακαλώ μην το κάνεις αυτό. Εγώ μόνο εσένα αγαπώ, μαζί θα τα παλέψουμε. Ε και δεν ήθελα τίποτα περισσότερο. Έστησα μία δική μου επιχείρηση, την βοηθάω όσο μπορώ και της έγραψα όλη μου την περιουσία, ό,τι έχω δηλαδή. Όμως ήθελα πολύ να έχει το επίθετό μου. Όχι για να με γηροκομήσει, όχι για αυτό, εδώ κανονικά παιδιά έχεις και δεν σου δίνουν σημασία, αλλά γιατί αντιμετωπίσαμε προβλήματα. Ευτυχώς που βγήκε ένας νόμος και με βάση το σχολείο που είχε τελειώσει στο δημοτικό και τα υπόλοιπα στο γυμνάσιο και λύκειο και μπόρεσε να πάρει την ελληνική υπηκοότητα με εξετάσεις και να γραφεί ελληνίδα. Δηλαδή αυτό ήθελε και εκείνη να γραφτεί στην μερίδα μου, να φαίνεται ως κόρη μου αλλά τώρα πια τέλειωσε.

Συνεντ: Εσείς αντιμετωπίσατε κάποιο ρατσισμό λόγω της Μαρίας;

Κατερίνα: Ναι ναι. Μου έλεγαν οι συγχωριανές μου χάθηκαν τα ελληνάκια, τι πήγες και πήρες την αλβανίδα; Αυτή θα σε παρατήσει και θα σου αρπάξει την περιουσία. Ευτυχώς τίποτα από αυτά δεν συνέβη. Εγώ της αντιμετώπιζα με ψυχραιμία και δεν τους επέτρεπα να προσβάλλουν ούτε εμένα ούτε και την Μαρία. Στο τέλος βεβαία, όλοι αγάπησαν την Μαρία, οπότε σταμάτησαν και τα σχόλια. Όλοι την δέχονται πια σαν να είναι δικό τους παιδί. Και εγώ έχω την Μαρία, την κόρη της που της έβγαλε το όνομά μου και τον γαμπρό μου. Αυτή είναι η οικογένειά μου. Μένει πάνω από μένα, την βοηθάω όσο μπορώ στην ανατροφή της κόρης της και είμαι κανονική γιαγιά. Τι μου λείπει; Η εγγονούλα μου με φωνάζει κάθε μέρα γιαγιά και γιαγιά. Είμαι ευτυχισμένη γιατί με αγαπούν και ο γαμπρός μου και η αδελφή της. Δεν ξεχωρίζω κανέναν.

Συνεντ: Με την μητέρα της η Μαρία είχε επικοινωνία όλα αυτά τα χρόνια;

Κατερίνα: Ναι και είχε και έχει. Είμαστε μία οικογένεια, δεν έχουμε πρόβλημα. Αυτή είναι η οικογένειά μου. Ούτε ο πρώην άντρας μου, που με έβγαλε από το άλλο μας το μαγαζί και μας άφησε μέσα στο δρόμο, ούτε οι γονείς μου, που έχουν πεθάνει. Μάλλον εκείνη με έχει υιοθετήσει και όχι εγώ αυτή (γελάει).

Συνεντ: Αν σας ρωτούσα τι ιδέα τελικά έχετε για την υιοθεσία τι θα μου απαντούσατε;

Κατερίνα: Για την υιοθεσία ως υιοθεσία την καλύτερη. Για την υιοθεσία ως διαδικασία την χειρότερη. Δεν μπορώ να σταματήσω να αισθάνομαι αδικία όταν εγώ δεν μπόρεσα να υιοθετήσω την Μαρία αν και την ανέθρεψα και της έδωσα τα πάντα. Ακόμη και τώρα με φωνάζει νονά, δεν με λέει μαμά. Εγώ θεωρώ ότι δεν με λέει μαμά

παρόλο που με νιώθει μαμά της, γιατί ο νόμος ας πούμε δεν της έδωσε αυτό το δικαίωμα. Εγώ δεν της έδωσα το επίθετό μου. Αυτό δεν είναι αδικία; Δεν ήμουν πλούσια, όμως της έδωσα ότι έχω και δεν έχω. Δεν της έκανα όμως γονική παροχή αλλά πωλητήριο. Αυτό δεν θα έπρεπε να με κάνει να νιώθω άσχημα; Δεν ξέρω τι έφταιξε και δεν κατάφερα να την υιοθετήσω. Όμως νιώθω άσχημα.

Συνεντ: Θα σας ρωτήσω τώρα κάτι άλλο: τι γνώμη έχετε για τα ομόφυλα ζευγάρια που μπορούν πια να δηλώνουν επίσημα την σχέση τους;

Κατερίνα: Δεν είμαι εγώ ικανή να κρίνω κανέναν. Δεν έχω γνώμη γιατί δεν με αφορά. Όπως εμένα έκριναν άλλοι και εγώ δεν μπορώ να κατακρίνω άλλους, γιατί δεν είναι αυτό που θεωρούμε νορμάλ. Και εγώ δεν ήμουν νορμάλ, γεννήθηκα με λίγα ωάρια, με έλεγαν στείρα. Δεν είμαι σπουδαιότερη από κάποιον άλλον για να τον κρίνω.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι έχουν δικαίωμα να αναθρέψουν ένα παιδί;

Κατερίνα: Γιατί όχι; Και εγώ δεν είχα το δικαίωμα από τον νόμο, έτσι όπως μου είπαν τουλάχιστον, αλλά εγώ το ανέθρεψα και νομίζω ότι έκανα καλή δουλειά.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κατερίνα: Παρακαλώ.

21) ΕΛΛΗ

Αριθμός Συνέντευξης: 21

Ημερομηνία Συνέντευξης: 29/07/2017

Τόπος συνέντευξης: Βόρεια Ελλάδα

Χρόνος Συνέντευξης: 1:10

Μέθοδος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Έλλη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Έλλη: Ας πούμε.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Έλλη: Τώρα είμαι 66, το 51 έχω γεννηθεί.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Έλλη: Ναι έχω τελειώσει Νομική.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Έλλη: Ναι, ναι εργάζομαι.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Έλλη: Ναι, αυτός είναι ο δεύτερος μου γάμος.

Συνεντ: Ο πρώτος σας γάμος πότε έγινε;

Έλλη: Ε, μόλις τέλειωσα το πανεπιστήμιο. Είχαμε γνωριστεί με τον πρώτο μου σύζυγο από το πανεπιστήμιο, αγαπηθήκαμε και παντρευτήκαμε μόλις τελειώσαμε τις σπουδές.

Συνεντ: Είχατε αποκτήσει παιδιά από τον πρώτο σας γάμο;

Έλλη: Όχι δεν είχα παιδιά και αυτό ήταν βασικά το μεγάλο μας πρόβλημα που μας οδήγησε στον χωρισμό. Δεν ήταν μόνο αυτό αλλά νομίζω ότι αυτό ήταν η πηγή του κακού.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Έλλη: Είχα εγκυμοσύνες που δεν προχωρούσαν, δηλαδή εγώ περίπου επτά φορές είχα μείνει έγκυος, αν μπορεί κανείς να το ονομάσει εγκυμοσύνη, γιατί εγώ με το που έκανα το τεστ και έβγαινε θετικό μετά από μία μιάμιση εβδομάδα απέβαλα.

Συνεντ: Απευθυνθήκατε φαντάζομαι σε κάποιον γυναικολόγο.

Έλλη: Εγώ είχα πρόβλημα γυναικολογικό, είχαν κλείσει οι σάλπιγγές μου, δεν ήταν δηλαδή διαβατές. Όλες οι εγκυμοσύνες μου ήταν εξωμήτριες και γι αυτό δεν προχωρούσαν. Την έβδομη φορά αναγκάστηκα να αφαιρέσω και την αριστερή μου σάλπιγγα. Όταν ήμουν φοιτήτρια, είχα μείνει έγκυος από τον πρώτο μου σύζυγο. Μικρά παιδιά ήμασταν τότε, μόλις στο δεύτερο έτος, δεν μπορούσα να το κρατήσω. Χωρίς να το πω σε κανέναν, πήγα και έκανα έκτρωση. Δεν ήταν μία εύκολη απόφαση, γιατί εγώ αγαπάω πολύ τα παιδιά, όμως τότε δεν ήμουν σε θέση να αναλάβω την ευθύνη ενός μωρού ή να εμφανιζόμουν στον πατέρα μου έγκυος εκείνα τα χρόνια. Δυστυχώς από την επέμβαση, προκλήθηκε φλεγμονή και για αυτό έκλεισαν οι σάλπιγγες. Έτσι μου είπε ο γιατρός. Και δεν πήγα μόνο σε έναν, όλη μέρα στους γιατρούς έτρεχα να μάθω τι φταίει. Πήγα αρκετές φορές και στο εξωτερικό, στην Γερμανία, έκανα πολλές επεμβάσεις, όμως δεν ξανά έμεινα έγκυος μετά την αφαίρεση της μίας σάλπιγγας.

Συνεντ: Είχατε προχωρήσει σε κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Έλλη: Ναι, είχα επιχειρήσει δύο φορές ή τρεις να μείνω έγκυος με εξωσωματική γονιμοποίηση, όμως δεν υπήρξε καν εμφύτευση. Και τα τρία αποτελέσματα αρνητικά.

Συνεντ: Πώς αποφασίσατε να σταματήσατε στις δύο προσπάθειες;

Έλλη: Η αλήθεια είναι ότι ήθελε μεγάλο κουράγιο. Ο γιατρός προσπαθούσε να με ενθαρρύνει να συνεχίσω, ότι με τρεις μόνο εξωσωματικές δεν είναι σίγουρο ότι δεν θα μείνω έγκυος, αλλά εγώ επέμεινα ότι δεν ήθελα άλλο να ταλαιπωρώ τον εαυτό μου. Είχα απελπιστεί κάθε φορά να ακούω αρνητικό αποτέλεσμα. Ένιωθα ότι κατά κάποιο τρόπο με τιμωρεί ο Θεός για την έκτρωση και ότι δεν μπορούσα να κάνω δικό μου παιδί. Φυσικά δεν ήμουν καλά ψυχολογικά, όλη αυτή η προσπάθεια να μείνω έγκυος με είχε κουράσει. Ήταν σαν να μην ζούσα. Ένιωθα ότι δεν είχε νόημα η ζωή μου. Προσπαθούσα να εργαστώ, να ανταποκριθώ στις υποχρεώσεις μου, όμως το μυαλό μου συνέχεια ήταν εκεί. Δεν κουράστηκα μόνο εγώ, είχα κουράσει και το φιλικό μου περιβάλλον, το συγγενικό μου περιβάλλον, όλους όσους με περιστρέφονταν. Ζούσα με έναν καημό να αποκτήσω παιδί. Τίποτ' άλλο δεν είχε σημασία. Και κοιτάζοντας έτσι το παρελθόν τώρα, χαίρομαι που εργαζόμουν και είμαι ευγνώμων που είχα ανθρώπους να με στηρίζουν. Όμως, δυστυχώς, εκείνο το διάστημα θεωρούσα υπεύθυνο τον σύζυγό μου και υπήρχε πολλή ένταση στο σπίτι. Αποτέλεσμα ήταν να με απατήσει και εντέλει να χωρίσουμε.

Συνεντ: Μετά από πόσα έτη έγγαμης συμβίωσης αποφασίσατε να πάρετε διαζύγιο;

Έλλη: Μετά από περίπου δέκα χρόνια. Δηλαδή παντρευτήκαμε γύρω στα 22 μας και χωρίσαμε γύρω στα 32. Έμεινα μία μακρά περίοδο μόνη, δηλαδή περίπου δέκα χρόνια μέχρι να αποφασίσω να ξαναφτιάξω την ζωή μου. Αυτό το διάστημα που ήμουν μόνη είχα χρόνο να σκεφτώ, να βάλω σε μία τάξη την ζωή μου και να κάνω και άλλα πράγματα, που είχα ανάγκη. Δεν είναι ότι είχα σταματήσει να σκέφτομαι το ζήτημα του παιδιού, όμως λίγο το είχα αφήσει πίσω. Νομίζω ότι η πιο βασανιστική σκέψη είναι ότι κάθε φορά που σκεφτόμουν πόσων ετών είμαι το μυαλό μου πήγαινε στο πόσων ετών θα ήταν το παιδί που έκανα έκτρωση. Και πώς θα ήταν η ζωή μου αν το είχα κρατήσει. Αυτό ήταν πιο πολύ που με πλήγωνε. Δεχόμουν και ψυχολογική βοήθεια για να μπορέσω να αντέξω το κόστος αυτής της έκτρωσης, όμως η απουσία ενός παιδιού και ένας αποτυχημένος γάμος με έφθειραν πολύ. Και εκεί γύρω στα 42-43 γνωριστήκαμε με τον δεύτερο σύζυγό μου και παντρευτήκαμε, όταν ήμουν εγώ κάπου στα 45. Ο δεύτερος μου σύζυγος ήταν και εκείνος παντρεμένος στο παρελθόν και είχε αποκτήσει δύο παιδιά μεγάλα πια στην εφηβεία τότε και γι αυτόν είχε κλείσει το κεφάλαιο παιδί. Όμως για μένα μόλις είχα ξανανοίξει. Με το που ξαναπαντρεύτηκα σκεφτόμουν ακόμη πιο έντονα να υιοθετήσω ένα παιδί. Το σκεφτόμουν και πριν, όμως, όταν ήμουν μόνη, δύσκολα θα μπορούσα να υιοθετήσω ένα παιδί. Έτσι όταν ξαναπαντρεύτηκα, άρχισα πάλι να το σκέφτομαι.

Συνεντ: Έτσι προέκυψε η ιδέα της υιοθεσίας;

Έλλη: Ναι, εγώ ήμουν κάπως μεγάλη, για να υποβάλω αίτηση σε ιδρύματα και να περιμένω τόσα χρόνια, ώσπου να υιοθετήσω παιδί. Στην Βόρεια Ελλάδα είναι πιο εύκολο να υιοθετήσει κανείς με ιδιωτική υιοθεσία. Έτσι το έψαχνα. Ρωτούσα άλλα άτομα, που είχαν υιοθετήσει πώς τα κατάφεραν και έτσι μπόρεσα και εγώ να υιοθετήσω το δικό μου παιδί. Από κει και πέρα, όμως, να τα αποτελέσματα, αν δεν ψάχνεις, αν δεν ελέγχεις, αν δεν ξέρεις και αν παίρνεις ένα παιδί χωρίς να γνωρίζεις τίποτα για το ιστορικό του μπορεί να βρεθείς σε πολύ δύσκολη κατάσταση, όπως εγώ τώρα. Αυτό είναι το τίμημα.

Συνεντ: Εσείς πώς εντοπίσατε δηλαδή το παιδί;

Έλλη: Από κλινική στην Βόρεια Ελλάδα και μεσολάβησε μία δικηγόρος, που τακτοποίησε όλη την διαδικασία. Αυτή ήταν φίλη μου και γνώριζε τον γιατρό, που ξεγέννησε την κοπέλα. Η γυναίκα αυτή δεν ήθελε να κρατήσει το παιδί, ήθελε να το δώσει και ενημέρωσε τον γιατρό. Κάπως έτσι το έμαθε και η φίλη μου και μου είπε, ότι υπάρχει μία γυναίκα έγκυος στον τέταρτο μήνα, που δεν επιθυμεί να κρατήσει το μωρό. Το θέλεις; Φυσικά και το ήθελα. Έτσι ξεκίνησε η διαδικασία. Μάθαινα νέα της για το πώς πάει η εγκυμοσύνη μέσω της φίλης μου και όταν μπήκε στον μήνα της, της είπαν ότι την τάδε ημέρα θα γεννήσεις με πρόκληση. Οπότε ήξερα ότι την τάδε ημέρα θα γεννιόταν το μωρό και ότι μετά από τέσσερις ημέρες θα πήγαινα να το παραλάβω. Η γυναίκα δηλαδή θα έβγαινε από το μαιευτήριο έχοντας υπογράψει τα σχετικά έγγραφα χωρίς το παιδί. Εγώ το μωρό το παρέλαβα από την φίλη μου.

Συνεντ: Ε, είχατε συμφωνήσει να δώσετε κάποια χρήματα για να καλύψει τα έξοδα τοκετού, τα νοσήλια;

Έλλη: Εεεε, ναι, εντάξει, δε μπορείς να μην δώσεις και τίποτα. Όμως λίγα.. εντάξει... Και φυσικά πλήρωσα την φίλη μου, να τακτοποιήσει το ζήτημα διαδικαστικά, νομικά. Η δικηγόρος είχε μεριμνήσει να γίνουν όλα νόμιμα και μέσα σε ένα χρονικό διάστημα περίπου ενός έτους τελέστηκε η υιοθεσία με δικαστική απόφαση, καταχωρήθηκε στην μερίδα μας όλα νόμιμα. Η χαρά μου ήταν απεριγράπτη. Ζούσα την απόλυτη ευτυχία. Σ' αυτό το παιδί είχα δώσει τα πάντα. Αγάπη, αγάπη και πάλι αγάπη.

Συνεντ: Πώς σας φέρθηκαν οι κοινωνικές υπηρεσίες;

Έλλη: Η στάση των κοινωνικών λειτουργών ήταν πολύ θετική. Πιστεύω, ότι έπαιξε σημαντικό ρόλο το ότι είμαι εγώ στην περιοχή μου γνωστό άτομο και με γνώριζαν πριν μου πάρουν την συνέντευξη. Γνώριζαν το σπίτι μου και ότι το παιδί μου δε θα

στερούταν τίποτα. Όλα απλόχερα αγάπη, υλικά αγαθά, ότι ήθελε το είχε. Πήραν συνέντευξη και από εμένα και από τον σύζυγό μου για την κοινωνική έκθεση, ήρθαν στο σπίτι μου ένα Σάββατο, γιατί εργάζομαι τις καθημερινές, έτσι απροειδοποίητα, είδαν το δωμάτιο της μικρής, τον χώρο της, το πώς της φερόμαστε και απεφάνθησαν ότι ήταν προς το συμφέρον του μωρού η υιοθεσία.

Συνεντ: Το προφίλ της βιολογικής μητέρας το γνωρίζετε καθόλου;

Έλλη: Κάποια πράγματα για κείνη ξέρω. Φατσικά βέβαια δεν την ξέρω, ούτε εμφανίστηκε στο δικαστήριο. Ξέρω, όμως, ένα όνομα και ένα επίθετο. Κάποια στιγμή όταν ψάξαμε, μάθαμε, ότι μένει στην διπλανή μας πόλη έξω σε ένα χωριό, είναι από άλλη φυλή και ζει στην ανέχεια. Κάποια στιγμή μας είπαν κιόλας, ότι έδωσε για υιοθεσία ακόμη ένα μωρό της. Μετά από την κόρη μου απέκτησε ένα αγοράκι, που το έδωσε και αυτό αμέσως. Το έκανε για να πάρει λεφτά.

Συνεντ: Για ποιο λόγο θέλατε να μάθετε περισσότερα για κείνη;

Έλλη: Δεν ήταν από περιέργεια. Ίσως και να ήταν λίγο. Εκείνο που ήθελα να ξέρω ήταν γιατί συμπεριφέρεται έτσι η κόρη μου. Αντιδραστική από μικρή, επιθετική και απότομη. Όσο και να προσπαθούσα να της μάθω τρόπους, τίποτα εκείνη. Ενώ από μένα εισέπραξε μόνη αγάπη, αρνούμαι να δεχτώ ότι της έκανα κακό επειδή της έδωσα τόση αγάπη. Αγάπη, μόνο αγάπη. Με τον σύζυγό μου ήρθαμε σε απόσταση, γιατί πρώτο μέλημά μου ήταν η κόρη μου.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας ήθελε να υιοθετήσετε το κοριτσάκι σας;

Έλλη: Όχι ήταν πλήρης με τα δικά του παιδιά και δεν είχε χρόνο να διαθέσει για την ανατροφή ενός άλλου παιδιού, που δεν ήταν και δικό του. Όλο το βάρος έπεσε πάνω μου. Εγώ ανέλαβα αποκλειστικά την ανατροφή της. Όταν για παράδειγμα τής ζητούσε να κάνει κάτι, εκείνη αντιμιλούσε και τότε πάντα εγώ έφταιγα, επειδή εγώ την είχα μεγαλώσει. Μου έλεγε δες πώς την έκανες; Εσύ φταις που δεν είναι σωστός άνθρωπος. Εκείνος απείχε από την ανατροφή και ύστερα κατηγορούσε εμένα για λάθος διαπαιδαγώγηση. Σε κάποιο σημείο και αφού συμβουλευτήκα ψυχολόγο και ψυχίατρο, άρχισα να θέτω όρια, να μην της κάνω όλα τα χατίρια. Εκεί ήταν που άρχισε και εκείνη να αντιδράει ακόμη πιο άσχημα. Μας έβριζε, χτυπούσε τις πόρτες, πέταγε τα ρούχα της εγώ και κει, έμπαινε το σπίτι με τα παπούτσια, ενώ ξέρει ότι κανείς δεν μπαίνει μέσα με τα παπούτσια. Όταν της ζητούσα, την παρακαλούσα να τα βγάλει, αρνιόταν πεισματικά. Τίποτα, μουλάρωνε. Με αμφισβητούσε και με αμφισβητεί συνεχώς. Κάποια στιγμή άρχισε να μου λέει, πως δεν είμαστε οι πραγματικοί γονείς της.

Συνεντ: Ήταν δύσκολη η ανατροφή του παιδιού σας έτσι;

Έλλη: Ναι τώρα που το σκέφτομαι και το έχω συζητήσει και με ειδικούς αλλά και με πολύ κοντινές μου φίλες, ήταν και είναι ένα πάρα πολύ δύσκολο και ατίθασο παιδί. Γιατί όταν δεν έχεις και άλλες εμπειρίες είναι δύσκολο να συγκρίνεις και όταν είναι μωρό είναι δύσκολο να καταλάβεις. Το σφάλμα μου ήταν ότι έδωσα τα πάντα, τα πάντα, δηλαδή ήμουν εγώ και το παιδί, κανένας άλλος. Μου έλεγαν οι αδελφές μου δεν είναι δυνατόν να μη μαλώσεις, να μην επιπλήξεις το παιδί. Τώρα από αυτά που σκέφτομαι και από διάφορα γεγονότα από μικρό, αυτό το παιδί ήταν πάντα αντιδραστικό. Τώρα εγώ παρασύρθηκα επειδή ήταν υπερκινητικό, γρήγορα μιλούσε, δεν συγκεντρωνόταν να διαβάσει, ήταν τσαπατσούλικο και κάποια άλλα σημάδια, νόμιζα συμβουλευόμενη και ψυχολόγους πως όλα τα συμπτώματα έκλειναν προς το ΔΕΠΥ, δηλαδή διάσπαση προσοχής. Δεν ήταν όμως αυτό γιατί τώρα που κάναμε κάποιες επιπλέον εξετάσεις, μας είπαν ότι έχει διαταραχή προσωπικότητας.

Συνεντ: Πώς αντιδράσατε σε αυτή την διάγνωση;

Έλλη: Με λύπη, απίστευτη λύπη, όμως και με κάποια ανακούφιση, γιατί ήξερα ότι κάτι έχει το παιδί μου, ότι υποφέρει και το ίδιο, ότι πάσχει και ότι θα το αντιμετωπίσουμε μαζί. Το τελευταίο διάστημα συνέβησαν πάρα πολλά, που μας έφεραν όλους στα όριά μας. Η κόρη μου έμπλεξε σε ουσίες. Ποιος; η κόρη μου! Που εμείς δεν είχαμε ποτέ καμία ανάμειξη με τέτοια θέματα. Της λέγαμε να ξεκόψει από αυτές τις παρέες, που συναναστρεφόταν και εκείνη μάζευε τα πράγματά της και έφευγε από το σπίτι. Και ύστερα τρέχαμε να την βρούμε και την παρακαλάγαμε να γυρίσει. Και εκεί που θέλαμε να είμαστε αυστηροί γονείς, μετά πέφταμε και την παρακαλούσαμε. Έτσι μας χειριζόταν, με το να φεύγει από το σπίτι. Μία μέρα ήρθε και είχε ξυρίσει το μισό κεφάλι. Έπαθα σοκ όταν την είδα. Στο σχολείο της ποτέ δεν άκουσα μία καλή κουβέντα για τις επιδόσεις της. Με φώναζαν οι καθηγητές για να μου κάνουν παρατήρηση, ότι δεν διαβάζει, δεν συμμετέχει, δεν ακούει, δεν κάθεται φρόνιμα, είναι συνεχώς αφηρημένη. Έφευγα με δάκρυα στα μάτια. Και φανταστείτε ότι οι καθηγητές ήταν επιεικείς μαζί μου γιατί με γνωρίζουν και με υπολήπτονται. Προσπαθούσα πάντα να την συμβουλέψω, να την ρωτήσω τι φταίει και είναι έτσι, εκείνη απόμακρη ή επιθετική. Πήγα σε ψυχίατρο να πω τον καημό μου να με συμβουλέψει και εμένα ένας ειδικός. Μου είπε να θέσω όρια και να μην της κάνω ότι ζητήσει. Τότε ήταν πια που έγινε εντελώς απλησίαστη και μας έβλεπε σαν βάρος. Δεν μας ήθελε για γονείς της. Το καταλαβαίνετε αυτό; Έφτασα σε σημείο να εύχομαι πια να φύγει. Να φύγει, να φύγει, δεν θέλω πια άλλο, έχω κουραστεί. Νιώθω εντελώς

κακοποιημένη από την κόρη μου. Πάντα λέμε ότι τα παιδιά κακοποιούνται από τους γονείς, όμως μερικές φορές συμβαίνει το αντίθετο: τα παιδιά κακοποιούν τους γονείς του. Δεν αντέχω πια άλλο, έφτασα σε σημείο οριακό, νιώθω ότι χάνω το παιδί μου. Ότι καταστρέφεται κάθε μέρα που περνάει και περισσότερο. Τώρα και χρήστρια ουσιών; Στην αρχή κάπνιζε, πόσες φορές της ζήτησα, την παρακάλεσα να το κόψει, τίποτα. Τώρα και χρήστρια; Ποιο είναι το επόμενο στάδιο; Γι αυτό ήθελα την προηγούμενη βδομάδα να απευθυνθώ στον Εισαγγελέα, δεν με πειράζει πλέον που θα εκτεθώ. Έτσι κι αλλιώς ήξερε τι περνάω, τον είχα ενημερώσει, έτσι όταν την προηγούμενη βδομάδα τον επισκέφτηκα στο γραφείο του και ζήτησα ακρόαση, δεν εξεπλάγη από αυτά που άκουσε. Ζήτησα τον εγκλεισμό της κόρης μου σε δομή για απεξάρτηση. Επειδή είναι ανήλικη έκρινε ότι θα της έκανε χειρότερο κακό η νοσηλεία σε κλινική. Τώρα είμαι μουνδιασμένη, απογοητευμένη, δεν ξέρω πια τι να περιμένω. Πριν υιοθετήσω ήθελα ένα παιδί, τώρα δεν θέλω πια τίποτα. Απλώς θέλω να ηρεμήσω. Να ξυπνήσω μία μέρα και να μην πονάω στην καρδιά μου. Να χαμογελάσω και εγώ λίγο. Μία στιγμή ευτυχίας δεν έχω ζήσει. Τι λάθος έχω κάνει; Τι φταίει; Πριν υιοθετήσω την κόρη μου ήμουν υπέρ της υιοθεσίας, τώρα πια όχι. Δεν ξέρεις τι παιδί παίρνεις, ποιο είναι το ιστορικό του, ποιες είναι οι καταβολές του. Παίρνεις ένα παιδί χωρίς να ξέρεις τίποτα γι αυτό. Ενώ τον θετό γονέα τον κάνουν κόσκινο στις εξετάσεις, στις συνεντεύξεις, στα ψυχογραφήματα, το παιδί όχι. Ούτε ενημερώνονται οι υιοθετούντες. Εμείς είμαστε εκτεθειμένοι, δεν ξέρουμε τίποτα για το παιδί.

Συνεντ: Έχετε μετανιώσει για το είδος της υιοθεσίας που επιλέξατε;

Έλλη: Ναι. Δε ξέρω αν θα ήταν καλύτερο να είχα υιοθετήσει από ίδρυμα, αλλά τουλάχιστον θα ήξερα κάποια πράγματα για το ιστορικό του και θα ήταν ελεύθερη η επιλογή. Εγώ το πήρα έξι ημερών πώς να ξέρεις τι παιδί θα βγει. Δε ξέρω τίποτ' άλλο για το αγοράκι που γέννησε μετά και έδωσε, τον αδελφό της Μαρίας. Δε ξέρω αν συμπεριφέρεται με τον ίδιο τρόπο που συμπεριφέρεται η Μαρία σε εμάς. Έχω σκοπό να αναζητήσω το παιδάκι αυτό για να βρω κάποιες απαντήσεις. Δεν θέλω να νιώθω ότι δεν ήμουν, δεν είμαι καλή μάνα. Έδωσα τα πάντα στην Μαρία και νιώθω ότι εκείνη δεν μου έδωσε ή δεν ήταν σε θέση να μου δώσει τίποτα θετικό.

Συνεντ: Το παιδί ξέρει ότι είναι υιοθετημένο;

Έλλη: Ναι βέβαια το ξέρει από πολύ μικρό, της το είπα με ψυχολόγο.

Συνεντ: Πώς είχε αντιδράσει;

Έλλη: Της έλεγα τακτικά από πολύ μικρή ηλικία, τριών ετών, ότι έχει γεννηθεί από άλλη μαμά και της το θύμιζα μέσα από παραμυθάκια. Όταν όμως ήρθε η ψυχολόγος και η ίδια να της το μεταφέρει, γιατί εγώ όσες φορές της έλεγα ότι έχει γεννηθεί από άλλη μαμά με διέκοπτε να μου μιλήσει για κάτι άσχετο και πήγε να της διαβάσει ένα παραμύθι με ζωάκια, που μία αρκούδα βρήκε ένα μικρό ορφανό και το τάιζε και το θήλαζε, η κόρη μου πήγε και έκλεισε το βιβλίο και της ζήτησε να της διαβάσει ένα άλλο παραμύθι, γιατί αυτό δεν της άρεσε. Δεν ήθελε να το ακούσει. Και κάθε φορά που θύμωνε και της λέγαμε πως δεν θα της κάνουμε το χατίρι, μας απειλούσε ότι θα φύγει από το σπίτι.

Συνεντ: Πόσες φορές έχει φύγει από το σπίτι;

Έλλη: Έχει φύγει τουλάχιστον τέσσερις φορές από το σπίτι και μετά ήταν ακόμη πιο πολύ επιθετική μαζί μας, σχεδόν εκδικητική, κρατούσε ύφος για τουλάχιστον μία εβδομάδα, δεν μας μιλούσε, κλεινόταν στον εαυτό της, μας απέφευγε. Την τελευταία φορά που έφυγε πριν 1,5 εβδομάδα περίπου για δύο μέρες δεν την ψάξαμε. Δεν την ψάξαμε με την έννοια όχι ότι δεν ενδιαφερόμαστε, η καρδιά μας το ξέρει, όμως ακολουθήσαμε την συμβουλή του ψυχιάτρου, που επισκεπτόμαστε και ενός δικηγόρου. Μας είπαν μην τρέξετε από πίσω της, ούτε και να πάτε στην Ασφάλεια, όπως κάναμε τις άλλες φορές. Και της μικρής της κακοφάνηκε, γιατί περίμενε ότι θα την αναζητούσαν. Και όταν πήρε τηλέφωνο μετά από δύο μέρες μου είπε δύο μέρες λείπω και ούτε που νοιάστηκες, ούτε που έψαξες να με βρεις.

Συνεντ: Τώρα πώς είναι οι σχέσεις σας;

Έλλη: Η κόρη μου είναι ψυχρή, πολύ ψυχρή απέναντί μου. Δηλαδή όλες φάσεις που περάσαμε και πήγαμε στην Ασφάλεια, την ρώτησε ο Αξιωματικός της Υπηρεσίας, Μαρία θέλεις να πας στην μαμά σου και εκείνη με ένα ύφος θανατηφόρο για 17χρονο κορίτσι, απάντησε «όχι βέβαια».

Συνεντ: όχι βέβαια; Άκουσα σωστά;

Έλλη: Ναι, ναι..

Συνεντ: Ο αξιωματικός δεν την ρώτησε για ποιο λόγο δεν θέλει να επιστρέψει στο σπίτι της; Ποια είναι τα παράπονά της;

Έλλη: Του είπε ότι δεν με καταλάβουν οι γονείς μου, ότι με περιορίζουν και κάτι τέτοια, αλλά ο Αξιωματικός κατάλαβε, ότι όλα αυτά είναι παραμύθια.

Συνεντ: Μου κάνει εντύπωση που κρύβει τόση οργή, τόσο θυμό μέσα της.

Έλλη: Ξέρετε αν πράγματι έχει διαταραχή προσωπικότητας, γιατί η πρώτη εκτίμηση των ψυχιάτρων αυτή ήταν, τώρα περιμένουμε μετά από μία πλήρη εικόνα της

κατάστασής της τι θα αποφανθούν. Αν πράγματι έχει διαταραχή προσωπικότητας, αυτό είναι απολύτως αναμενόμενο. Αυτή η αντίδραση. Βέβαια και εγώ δεν μπορώ εύκολα να δεχτώ ότι το παιδί μου που το μεγάλωσα με τόση αγάπη, φροντίδα, αφοσίωση από 4 ημερών, μέσα σε ένα περιβάλλον γεμάτο ασφάλεια, με απαρνήθηκε με τόση σιγουριά και χωρίς δεύτερη σκέψη. Που φάνηκε, ότι δεν την ενοχλεί να βγει αυτό το συγκεκριμένο παιδί μέσα στους δρόμους έρημο, μόνο και να μην ενδιαφερθεί ούτε για τον εαυτό του ούτε και για τους γονείς του. Ένα φυσιολογικό παιδί δεν θα αντιδρούσε έτσι.

Συνεντ: σας έχουν μιλήσει οι γιατροί σχετικά με το πώς θεραπεύεται η ασθένεια αυτή;

Έλλη: Ήταν λίγο πρόωρο να μιλήσουμε για μεθόδους αντιμετώπισης τη στιγμή που δεν είμαστε βέβαιοι 100%. Αν πρόκειται πάντως για την σχιδοειδή διαταραχή προσωπικότητας ή την οριακή διαταραχή προσωπικότητας, η αντιμετώπιση θα γίνει με φαρμακευτική αγωγή.

Συνεντ: ο σύζυγός σας και πατέρας της μικρής πώς νιώθει για αυτή την εξέλιξη;

Έλλη: Ο σύζυγός μου δεν ενδιαφερόταν για την Μαρία πολύ, είχε δικά του παιδιά και δεν συμμετείχε δυναμικά στην ανατροφή της. Για όλα μεριμνούσα εγώ. Τώρα νιώθει ότι εγώ φταίω για όλα αυτά.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας ένιωθε παραγκωνισμένος όλα αυτά τα χρόνια που εσείς δίνετε προτεραιότητα στην Μαρία;

Έλλη: Ναι πιθανόν να ένιωθε. Το σίγουρο είναι ότι εγώ νοιαζόμουν για την Μαρία, να πάω να την πάρω από το σχολείο, να την πάω φροντιστήριο, να της μαγειρέψω, να την κανακέψω όλα εγώ. Εκείνος μόνο κριτική ασκούσε και ξεσπούσε με νεύρα πάνω μου.

Συνεντ: Δηλαδή ο σύζυγός σας δεν ήθελε να υιοθετήσετε το παιδί.

Έλλη: Όχι, δεν ήθελε. Έλεγε όχι, πού πάμε να μπλέξουμε. Και λυπάμαι που επιβεβαιώθηκε. Εγώ είχα ανάγκη να αγαπήσω και να μεγαλώσω ένα παιδί, να του δώσω όλη την αγάπη μου και την φροντίδα μου, ήμουν και σε μία ηλικία που και επαγγελματικά και προσωπικά ήμουν καλά. Ήταν εγωιστικό από μέρους του επειδή εκείνος είχε παιδιά να απαγορεύσει σε μένα να αποκτήσω.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας έχει καλές σχέσεις με τα βιολογικά του παιδιά;

Έλλη: Ναι, είναι πολύ τρυφερός και καλός πατέρας με τις άλλες του κόρες. Βέβαια τον περισσότερο καιρό είναι στην μητέρα τους αλλά συμμετέχει σε θέματα που αφορούν στα παιδιά του σε αντίθεση με το δικό μας.

Συνεντ: Η κόρη σας έχει καλές σχέσεις με τα αδελφιά της, τις κόρες του συζύγου σας; Δεν είχαν ποτέ καλές σχέσεις, είναι και μεγάλες πια αυτή την στιγμή. Δεν κάνουν παρέα. Απλά ξέρει, ότι υπάρχουν.

Συνεντ: Για ποιο λόγο διατηρείται αυτή η απόσταση μεταξύ τους;

Έλλη: Δεν νιώθω ότι την αγάλιασαν και ποτέ. Δεν είχαν οικειότητα.

Συνεντ: Στους βιολογικούς της γονείς αναφέρεται; Δηλαδή έχει την επιθυμία να τους ψάξει;

Έλλη: Προς το παρόν όχι. Ξέρει για την καταγωγή της, ξέρει πού περίπου μένουν οι γονείς της, αλλά δεν έχει δείξει ενδιαφέρον να τους προσεγγίσει.

Συνεντ: Σας φοβίζει η σκέψη της αναζήτησης των ριζών της;

Έλλη: Σίγουρα κάποια στιγμή μπορεί να έχει μία περιέργεια να αναζητήσει τις ρίζες της, αλλά δε νομίζω ότι θα μπορούσα να απειληθώ ποτέ από τους ανθρώπους που την γέννησαν. Ζουν πώς να σας το πω κάτω από άθλιες συνθήκες, κάτω από τα όρια της φτώχειας. Το σπίτι των ανθρώπων αυτών είναι με πλίνθους χτισμένο. Πού να πάει εκεί η Μαρία, όταν έχει μεγαλώσει μέσα στις ανέσεις και την πολυτελή ζωή. Δηλαδή κανένα φυσιολογικό παιδί δε θα γυρνούσε όταν το επίπεδο διαβίωσής του είναι τόσο υψηλό να γυρίσει σε ένα επίπεδο τόσο χαμηλό. Πέρα δηλαδή από την ανησυχία για τις ρίζες, κανένα παιδί δε θα γυρνούσε, θα έλεγε ναι οκ έμαθα την καταγωγή μου, οκ, ως εκεί. Ούτε μπορεί μία γυναίκα που δεν γνώρισε ποτέ να της δώσει την αγάπη, που της έδωσα εγώ. Σας λέω εγώ της έχω προσφέρει τα πάντα, να στερηθώ εγώ δεν είχα πρόβλημα, αλλά στο παιδί μου δεν στέρησα τίποτα. Και δεν μπορώ να διανοηθώ ότι όλη αυτή η εκδήλωση αγάπης της έκανε κακό.

Συνεντ: Είχε ποτέ εισπράξει η Μαρία αρνητικά σχόλια για τις συνομήλικές της;

Έλλη: Όχι ίσα ίσα. Πολλές την ήθελαν για φίλη της. Εκείνη ήταν απομονωμένη και μοναχική. Δεν ήθελε να έχει πολλές φίλες. Εκτός και αν η ίδια δεν μου είπε τίποτα. Γιατί είναι κλειστός χαρακτήρας.

Συνεντ: Οι σχέσεις της με το συγγενικό σας περιβάλλον πώς ήταν;

Έλλη: Οι αδελφές μου τις φέρονταν πιο αυστηρά από εμένα, ειδικά η μία που είναι καθηγήτρια και ήταν άνθρωπος που της έθετε όρια, δεν την ήθελε καθόλου. Μόλις έκανε καμιά ζημία της έκανε παρατήρηση και θύμωνε. Το θέμα της υιοθεσίας της όμως, πιστεύω ότι δεν την πλήγωνε γιατί και η κόρη της νονάς της είναι υιοθετημένη και κάνουν παρέα.

Συνεντ: Έχουν την ίδια ηλικία με το κορίτσι αυτό;

Έλλη: Ναι είναι συμμαθήτριες.

Συνεντ: Αυτό το κορίτσι με ποιο τρόπο υιοθετήθηκε;

Έλλη: Με τον ίδιο τρόπο που υιοθετήθηκε και η κόρη μου, από την ίδια φυλή, οπότε μοιράζονται κοινά βιώματα.

Συνεντ: Αυτό το κορίτσι πώς είναι;

Έλλη: Αυτό είναι ήσυχο, έχει μόνο μαθησιακές δυσκολίες.

Συνεντ: Αν σας ζητούσα να αποτιμήσετε συνολικά την υιοθεσία, ποια πιστεύετε ότι είναι τα τρωτά της σημεία;

Έλλη: Η υιοθεσία αυτή την στιγμή έχει αλλάξει χαρακτήρα. Δεν έχουμε πόλεμο, ούτε ανέχεια, ούτε και έκρηξη γεννήσεων, που να δίνονται παιδιά έτσι για λόφους φιλανθρωπίας. Είναι ένας θεσμός που ανθεί το εμπόριο. Και στα ιδρύματα υπάρχουν παιδιά-θύματα παραμέλησης, κακοποίησης, από χρήστριες μητέρες κλπ. Εμείς που δεν έχουμε καμία σχέση με τέτοια περιβάλλοντα και δε ξέρουμε πώς ν αντιμετωπίσουμε τέτοιες καταστάσεις, αιφνιδιαζόμαστε. Δεν έχουμε συμπαράσταση και από το κράτος.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι η ανατροφή ενός παιδιού με βεβαρυμμένο κληρονομικό ιστορικό είναι εύκολη ή δύσκολη;

Έλλη: Θεωρώ ότι είναι πολύ δύσκολη και ότι οι θετοί γονείς στην ανάγκη τους να αποκτήσουν ένα παιδί δέχονται αναγκαστικά ένα παιδί που δε ξέρουν πώς να αντιμετωπίσουν.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι τα ετερόφυλα ζευγάρια μπορούν να μεγαλώσουν ένα παιδί όπως και τα ομόφυλα;

Έλλη: Έχω μία καλή μου φίλη που είναι ομοφυλόφιλη, έχει ένα παιδί από τον πρώτο της γάμο και τώρα συμβιώνει με την σύντροφό της και μεγαλώνουν μαζί το παιδί. Προς το παρόν δεν βλέπω να αντιμετωπίζει κάποια δυσκολία. Δε λέω ότι το έχουν δημοσιοποιήσει, την συστήνει ως συγκάτοικό της και όσες φορές η ίδια βρίσκεται στην δουλειά έχει υπογράψει έγγραφο με το οποίο την εξουσιοδοτεί να παραλαμβάνει εκείνη το παιδί. Το διαβάζει, το φροντίζει, δεν έχουν κάποιο πρόβλημα.

Συνεντ: Ρατσισμό βιώνει το παιδί στο σχολείο;

Έλλη: Όχι δεν ξέρω κάτι τέτοιο. Φυσικά δεν το έχουν παραδεχτεί ότι είναι ζευγάρι ούτε καις το παιδί, ίσως για να το προστατεύσουν. Προς το παρόν. Κάποια στιγμή θα του το πουν. Επομένως, μια χαρά μεγαλώνουν και τα ομόφυλα ζευγάρια τα παιδιά τους. Όλα είναι προκαταλήψεις.

Συνεντ: εσείς είστε θετική η αρνητική σχετικά με το δικαίωμα ή όχι της υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών;

Έλλη: Είμαι θετική γιατί πιστεύω ότι είναι ικανότατοι γονείς. Η ανατροφή ενός παιδιού δεν έχει να κάνει με το αν έχει σύντροφο του ίδιου φύλου. Αν δεν είχα παιδί να ξέρω πόσο δύσκολο είναι να το μεγαλώνεις, θα ήμουν ενδεχομένως πιο συντηρητική. Όμως μπορώ να πω το ότι αν κάποιος είναι θαυμάσιος γονέας κρίνεται στην πράξη και όχι στον σύντροφό του.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Έλλη: Παρακαλώ.

22) ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Αρ. Συνεντ: 22

Ημ. Συνέντευξης: 09/08/2017

Διάρκεια: 55 λεπτά

Τόπος Συνέντευξης: Βόρεια Ελλάδα.

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Πολυξένη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Πολυξένη: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Πολυξένη: Είμαι 63 ετών.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Πολυξένη: Ναι, έχω τελειώσει Νομική.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Πολυξένη: Είμαι συνταξιούχος δικηγόρος.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Πολυξένη: Ναι, ναι.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας εργάζεται, έχει σπουδάσει;

Πολυξένη: Είναι γυναικολόγος και εργάζεται σε δημόσια ιατρική δομή.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι;

Πολυξένη: Είναι 64.

Συνεντ: Πότε παντρευτήκατε;

Πολυξένη: 7 Ιουλίου του 1986.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Πολυξένη: Μετά από δύο περίπου χρόνια έγγαμης συμβίωσης. Ο σύζυγός μου αναγκάστηκε να διαμείνει στην Γερμανία για δύο περίπου χρόνια λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων και εγώ τότε δεν τον είχα ακολουθήσει γιατί είχα το δικό μου δικηγορικό γραφείο και είχα αρκετή δουλειά. Ήμασταν και φρεσκοπαντρεμένοι και μόλις ξεκινούσαμε την καριέρα μας και δεν θέλαμε να δεσμευτούμε με παιδιά. Μόλις όμως επέστρεψε από το εξωτερικό αποφασίσαμε πως είχε έρθει η ώρα να προσπαθήσουμε για παιδί, να κάνουμε την δική μας οικογένεια. Αφού προσπαθήσαμε έξι-επτά μήνες χωρίς αποτέλεσμα, εγώ είχα αρχίσει να αγχώνομαι. Ο άντρας μου προσπαθούσε να είναι πιο ψύχραιμος αλλά η αλήθεια είναι ότι την δεκαετία του 80 το να είσαι 35 ετών και να μην έχεις τεκνοποιήσει έστω μία φορά ήσουν λίγο πολύ η Σάρα. Έτσι τουλάχιστον σε αντιμετώπιζε όχι μόνο η κοινωνία, αλλά και οι γιατροί. Ευτυχώς ο σύζυγός μου ήταν πολύ μεγάλο στήριγμα και ο ίδιος με καθοδήγησε για το ποιες εξετάσεις πρέπει να κάνουμε για να ελέγξουμε την γονιμότητά μας. Αφού έκανα και εγώ και ο σύζυγός μου ένα σωρό εξετάσεις δεν βρέθηκε να υπάρχει κάτι που να μας εμποδίζει να κάνουμε παιδί. Το απέδιδαν όλοι - και ο σύζυγός μου και οι συνάδελφοί του- στο άγχος. Συνεχίσαμε τις προσπάθειες και έμεινα τους επόμενους δυο μήνες έγκυος. Η χαρά μου απερίγραπτη. Μετά από ένα χρόνο προσπαθειών είχα επιτέλους θετικό τεστ. Όμως δυστυχώς μετά από τρεις βδομάδες είχα έντονη αιμορραγία και φρικτούς πόνους. Ήταν εξωμήτρια κύηση και λίγο έλειψε να πεθάνω γιατί δεν την προλάβαμε και ερράγη. Υποβλήθηκα σε χειρουργική επέμβαση και μου αφαιρέθηκε η μία σάλπιγγα. Περιμέναμε άλλους έξι μήνες να αναρρώσω και να ξεκινήσουμε τις προσπάθειες. Μετά από περίπου ένα χρόνο ξαναέμεινα έγκυος αλλά απέβαλα σχεδόν αυτόματα. Δεν ξαναέμεινα έγκυος από τότε. Πάρα τις προσπάθειες που κάναμε, ηλικιακά -ο σύζυγός μου όπως και οι άλλοι γιατροί- απέκλειαν σχεδόν το ενδεχόμενο να μείνω έγκυος φυσιολογικά. Εκείνο το διάστημα στα μέσα του 80 είχε αρχίσει έτσι σιγά σιγά να γίνονται κάποιες προσπάθειες με εξωσωματική γονιμοποίηση. Ο σύζυγός μου δεν ήταν και πολύ θετικός να δοκιμάσουμε αυτή την μέθοδο γιατί ακόμη δεν είχε τελειοποιηθεί, έδιναν πολλά φάρμακα και γενικά μπορώ να πω ότι ως μέθοδος ήταν αμφιλεγόμενη. Εγώ επέμεινα και προχωρήσαμε σε δύο προσπάθειες χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Συνεντ: Θυμάστε πότε, για ποια χρονολογία συζητάμε;

Πολυξένη: Ναι ήταν το 1993 και 1994.

Συνεντ: πώς και σταματήσατε στις δύο μόνο προσπάθειες;

Πολυξένη: Τότε, η εξωσωματική ήταν στιγματισμένη αρνητικά. Τα παιδιά, που είχαν συλληφθεί με εξωσωματική εκτός από πολύ λίγα ήταν και τα αποκαλούμενα «παιδιά του σωλήνα». Η μέθοδος τότε δεν εφαρμοζόταν απλά και σχεδόν ανώδυνα όπως τώρα, συν ότι ήταν οικονομικά δυσβάσταχτη. Τότε για να σου μεταφέρουν τα γονιμοποιημένα ωάρια έκαναν οι γιατροί λαπαροσκόπηση. Δεν ήταν τόσο απλό. Το γεγονός άλλωστε ότι είχα πατήσει τα σαράντα μείωνε τις πιθανότητες κατά πολύ να πετύχει η εξωσωματική. Δεν είχε νόημα. Και ο σύζυγός μου με απέτρεπε. Βασικά εκείνος ήταν ο γιατρός μου. Εκείνος με παρότρυνε να κάνουμε ή να μην κάνουμε κάτι. Έτσι αποφασίσαμε πως είχε ρθει η ώρα να γίνουμε γονείς με υιοθεσία.

Συνεντ: Ποια ήταν λοιπόν η επόμενη κίνησή σας;

Πολυξένη: Γνωρίζαμε για το πόσο χρονοβόρες είναι οι διαδικασίες υιοθεσίας μέσω κρατικών ιδρυμάτων και επίσης δεν θέλαμε να υιοθετήσουμε παιδί με κάποια προβλήματα υγείας. Είχαμε πάει μία φορά στο ΜΗΤΕΡΑ για να κάνουμε αίτηση αλλά αμέσως σχεδόν αποθαρρυνθήκαμε. Μας έδωσαν μία πολυσέλιδη αίτηση να συμπληρώσουμε και μας μίλησαν για αναμονή τεσσάρων με πέντε ετών. Μας είπαν ότι αν θέλουμε να υιοθετήσουμε άμεσα θα μπορούσαμε να πάρουμε ένα παιδάκι με ελαφρά αναπηρία ή παιδάκι με βαρύ ιστορικό. Αν και ο σύζυγος μου είναι γιατρός και οπωσδήποτε θα είχαμε μία καλύτερη πρόσβαση στο σύστημα υγείας, μας τρόμαξε η μεγάλη ευθύνη της ανατροφής ενός παιδιού με προβλήματα υγείας. Και αν δεν μπορούσαμε να ανταποκριθούμε στο δύσκολο αυτό έργο; Και αν δεν τα καταφέρναμε να γίνουμε καλοί γονείς γι αυτό το παιδί; Δεν είναι εύκολη υπόθεση να αναλάβεις μία τέτοια ευθύνη. Εμείς θέλαμε ένα παιδί υγιές και βρέφος. Φύγαμε απογοητευμένοι, δεν σας κρύβω. Προσπαθήσαμε με κάθε τρόπο να βρούμε να υιοθετήσουμε ιδιωτικά.

Συνεντ: και τι έγινε;

Πολυξένη: Είχαμε μάθει για κάποια ζευγάρια γνωστών μας πως είχαν υιοθετήσει ιδιωτικά. Στην Βόρεια Ελλάδα είναι νομίζω πιο εύκολα από κάποιες άλλες περιοχές. Διστάζαμε όμως. Δε ξέρω λες και κάτι μας εμπόδιζε. Εγώ ως δικηγόρος είμαι πιο καχύποπτη με τους ανθρώπους και έχω στο μυαλό μου την αρνητική εξέλιξη των πραγμάτων πάντα. Φοβόμουν μήπως πέσουμε θύματα εκβιασμού, δεν άκουγα και λίγα εκείνο το διάστημα. Φοβόμουν μην βρεθούμε εκτεθειμένοι. Όσπου μία μέρα έρχεται ο σύζυγός μου και μου λέει ότι μία κοπέλα είχε πάει στο νοσοκομείο για να υποβληθεί σε έκτρωση. Ο σύζυγός μου όμως αρνήθηκε να προχωρήσει στην επέμβαση γιατί το έμβρυο ήταν 13 εβδομάδων και ήταν παράνομη η διακοπή της

κήσης. Η κοπέλα δεν ήθελε με τίποτα να κρατήσει το μωρό. Είχε χωρίσει με τον σύντροφό της, εκείνη σπούδαζε Νομική και βρισκόταν στο δεύτερο έτος. Ούτε να το μεγαλώσει μπορούσε ούτε και να συνεχίσει τις σπουδές της έγκυος και αργότερα με ένα μωρό στην αγκαλιά. Οι γονείς της ήταν φτωχοί άνθρωποι από το χωριό και της έστελναν πολύ λίγα χρήματα ίσα ίσα για το ενοίκιο. Ο σύζυγός μου της πρότεινε να κρατήσει το παιδί και να μας το δώσει μόλις γεννηθεί και εμείς να της καλύψουμε τα έξοδα των σπουδών της. Αναλάβαμε βέβαια να την παρακολουθεί ο σύζυγός μου σε όλη την εγκυμοσύνη της και να καλύψουμε και τα έξοδα τοκετού. Στο χωριό της δεν γύρισε όσο ήταν έγκυος. Είπε στους γονείς της ότι είχε δύσκολη εξεταστική και δεν πήγε. Ότι χρειαζόταν το ζητούσε από εμάς. Η αλήθεια είναι ότι φοβόμασταν πολύ μήπως μετανιώσει, όμως η κοπέλα ότι είπε το έκανε. Μόλις γέννησε το έδωσε κατευθείαν σε εμάς. Η κοπέλα δεν ήθελε καν να φανεί ότι γέννησε παιδί και ύστερα το έδωσε για υιοθεσία. Δεν ήθελε να το ξέρουν οι γονείς της ούτε και ο πρώην σύντροφός της. Ήθελε να συνεχίσει την ζωή της. Ζήτησε από τον άντρα μου να βεβαιώσει ότι το παιδί γεννήθηκε από εμένα και όχι από εκείνη. Έτσι κι έγινε. Έφυγε από το νοσοκομείο και δεν την ξαναείδαμε πια. Ο σύζυγός μου ζήτησε μετάθεση και φύγαμε στο εξωτερικό για οκτώ χρόνια.

Συνεντ: Στην κοπέλα αυτή είχατε δώσει χρήματα ως ευγνωμοσύνη;

Πολυξένη: Ναι της είχαμε δώσει ένα ποσό αρκετό για να καλύψει δύο έτη σπουδών. Ήταν το λιγότερο που μπορούσαμε να κάνουμε για εκείνη. Γενικά μπορώ να πω ότι ήμασταν πολύ τυχεροί αλλά εκείνο το διάστημα φοβόμασταν πολύ μήπως τα πράγματα δεν εξελιχτούν όπως τα υπολογίζαμε.

Συνεντ: Όταν γυρίσατε δεν προσπαθήσατε να την βρείτε;

Πολυξένη: Όχι. Εγώ κάποια στιγμή είχα περιέργεια να μάθω τι απέγινε και πολύ διακριτικά άρχισα να ψάχνω. Έμαθα ότι και εκείνη είχε φύγει για μεταπτυχιακές σπουδές σε μία πόλη της Ευρώπης και μπορώ να πω ότι ανακουφίστηκα.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι τώρα το παιδί σας;

Πολυξένη: Ο γιος μου γεννήθηκε στις 15 Νοεμβρίου του 1996. Είναι σήμερα 21 ετών.

Συνεντ: Συγγνώμη που θα επιμείνω ήταν όμως εύκολο να γραφτεί απευθείας το παιδί στο όνομά σας;

Πολυξένη: Βοήθησε το γεγονός ότι ο σύζυγός μου ήταν εκείνος που κούραρε την κοπέλα. Ουσιαστικά εμείς την βοηθήσαμε. Ήταν τόσο απελπισμένη που ήθελε να βλάψει τον εαυτό της. Δεν ήταν μία επιθυμητή εγκυμοσύνη. Η κοπέλα αυτή είχε

φιλοδοξίες, ήταν πολύ καλή φοιτήτρια, δεν χρωστούσε μαθήματα και όταν άρχισε να φαίνεται η εγκυμοσύνη της προτιμούσε να μην πηγαίνει στην Σχολή. Την κοιλιά την έκρυβε με βαριά ρούχα και παλτό. Τον ένατο μήνα δεν πήγε στην Σχολή. Πρόσεχε όσο μπορούσε να μην βάλει κιλά. Κρύβαμε την εγκυμοσύνη της. Ασφαλιστικό βιβλιάριο δεν είχε και τις περισσότερες εξετάσεις της συνταγογραφήσαμε στο όνομά μου. Γενικά ήταν μία περίοδος με πολύ άγχος και αγωνία. Δεν είναι εύκολο και για μένα που σας μιλάω για αυτό. Δεν το έχω εξομολογηθεί πουθενά. Δε ξέρω τώρα για ποιο λόγο το κάνω σε σας. Με διαβεβαιώσατε ότι τα στοιχεία μου δεν θα βγουν στην επιφάνεια.

Συνεντ: Πραγματικά σας ευχαριστώ που με εμπιστεύεστε, μην φοβάστε, τίποτα δεν θα αποκαλυφθεί που με οποιονδήποτε τρόπο θα σας φωτογραφίσει.

Πολυξένη: Ωραία, σας ευχαριστώ. Η κοπέλα όπως σας είπα δεν είχε σκοπό να κρατήσει το παιδί, αν δεν βρισκόταν ο σύζυγός μου θα προέβαινε στην έκτρωση σε ιδιωτικό μαιευτήριο. Για να την μεταπείσουμε προσπαθήσαμε πολύ. Αν τώρα σκέφτεται το παιδί της, θα ξέρει ότι το έσωσε από βέβαιο θάνατο και ότι έκανε τρεις ανθρώπους πολύ ευτυχισμένους. Μακάρι και αυτή να βρείτε την ευτυχία και να πετύχει στην ζωή της.

Συνεντ: Ήταν εύκολη η ανατροφή του παιδιού σας;

Πολυξένη: Ήταν όπως και τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας του. Ανήσυχο πνεύμα ιδιαίτερα στην εφηβεία, με κάποιες μαθησιακές δυσκολίες. Δεν αντιμετωπίσαμε όμως ιδιαίτερα προβλήματα. Ευτυχώς δεν έχω κάποιο παράπονο και δοξάζω τον Θεό που μπόρεσα με την βοήθειά Του να γίνω μάνα. Μέσα μου πιστεύω ότι η κοπέλα αυτή ήταν θεόσταλη και πάντοτε την μνημονεύω σε ευχέλαιους.

Συνεντ: Τώρα που ο γιος σας είναι ενήλικος δεν σκέφτεστε να αποκαλύψετε την ιστορία της ζωής του;

Πολυξένη: Όχι, όχι βέβαια. Εγώ μόνο σε σας την είπα. Την έχω κιόλας ξεχάσει. Με πονάει που την θυμήθηκα. Δεν υπάρχει λόγος να το κάνω.

Συνεντ: Το παιδί είχε ποτέ προβλήματα με τους συμμαθητές του;

Πολυξένη: Όχι ήταν πολύ δημοφιλής, αγαπητός σε όλους. Δεν είχαμε πρόβλημα.

Συνεντ: Εσείς ως δικηγόρος τι πιστεύετε ότι θα πρέπει να αλλάξει στην υιοθεσία;

Πολυξένη: Η υιοθεσία όπως λειτουργεί αυτή την στιγμή δεν βοηθάει κανέναν. Είναι μία πολύ χρονοβόρα διαδικασία. Αν κάποιον πράγματι βοηθάει δεν είναι ούτε οι θετοί γονείς, ούτε ο υιοθετούμενος ούτε και οι βιολογικοί γονείς. Οι μόνοι που ευνοούνται από το σύστημα της υιοθεσίας στην Ελλάδα είναι τα κυκλώματα

εμπορίας βρεφών. Και η επαγγελματική ομάδα των εξωσωματικών γιατρών, που ουσιαστικά πιέζουν τις γυναίκες να κάνουν και να ξανακάνουν εξωσωματικές με δυσβάσταχτο κόστος ακόμη και αν στο τέλος αγοράσουν ξένα ωάρια, σπερματοζωάρια ή βλαστοκύστες. Ουσιαστικά σε αποτρέπουν να υιοθετήσεις ένα παιδί. Σου λένε πού πας να μπλέξεις με υιοθεσίες, με κυκλώματα συν ότι δεν ξέρεις τι παιδί θα πάρεις. Κάτσε κάνε καμιά εικοσαριά εξωσωματικές και όλο και κάποια θα πετύχει. Απίστευτη εκμετάλλευση γύρω από το θέμα του παιδιού. Η μεγαλύτερη βιομηχανία είναι ύστερα από τα ναρκωτικά. Εγώ σας λέω δεν θα υιοθετούσε ιδιωτικά. Και ναι μεν και αυτό που κάναμε είναι λίγο πολύ ιδιωτική υιοθεσία, όμως δεν πήραμε ένα παιδί τυχαία από κάποιον «συνάδελφό» μου, ο οποίος συμμετέχει στο κύκλωμα αυτό και τα λεφτά που θα δίναμε θα πήγαιναν σε αυτόν και όχι στην βιολογική μάνα. Άκουσα πολλές ιστορίες και ξέρω πώς λειτουργεί. Έχω ακούσει ότι μία γυναίκα έδωσε 40.000 ευρώ για να πάρει δίδυμα και ούτε δίδυμα είδε ούτε ξανά τον μεσολαβητή. Θέλει πολλή προσοχή πού και σε ποιον δίνεις τα λεφτά σου. Δεν μπορεί η πολιτεία να εθελotuφλεί μπροστά σε ένα οργανωμένο έγκλημα με θύματα παιδιά και μητέρες. Θα πρέπει να βελτιωθεί ο θεσμός και αφού δεν υπάρχουν παιδιά ελλήνων για υιοθεσία θα πρέπει να ενισχυθεί νόμιμα η διακρατική υιοθεσία. Τώρα είναι πολύ δύσκολο να υιοθετήσει κανείς από Βουλγαρία και Ρουμανία όπως γινόταν παλιά γιατί έχει διακοπεί η διακρατική συμφωνία. Γενικά είναι πολύ δύσκολο να υιοθετήσεις παιδί με οποιονδήποτε τρόπο. Εμείς σταθήκαμε τυχεροί, αλλά κάποιοι άλλο γονείς ακόμη παιδεύονται για να αγκαλιάσουν το αγγελούδι τους.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι η ανατροφή ενός παιδιού είναι προνόμιο μόνο των ετερόφυλων ζευγαριών; Δηλαδή ομόφυλα ζευγάρια μπορούν να αναθρέψουν ένα παιδί;

Πολυξένη: Ναι φυσικά, γιατί όχι; Βέβαια εγώ δεν είμαι κατάλληλη να απαντήσω. Μάλλον τα παιδιά θα έπρεπε να ρωτήσετε. Όμως από την εμπειρία μου σας λέω ότι δεν υπάρχουν ταμπέλες κατάλληλων γονέων. Όλοι είναι δυνάμει ικανοί. Το ζητούμενο είναι πώς τα παιδιά θα νιώσουν σε ένα ομόφυλο περιβάλλον. Εγώ δεν ξέρω πώς να απαντήσω τεκμηριωμένα πάνω σε αυτό.

Συνεντ: Πώς κρίνετε το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Πολυξένη: Ως μία πολύ θετική εξέλιξη του νομικού μας πολιτισμού. Αν θέλουμε όντως να ισχύει η αρχή της ισότητας ήταν μία πολύ καλή περίπτωση απόδειξής της. Όσο και αν κάποιοι είναι ηθικά αντίθετοι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να επιχειρηματολογούν σε βάρος της εφαρμογής της αρχής της ισότητας.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια έχουν ή όχι δικαίωμα υιοθεσίας παιδιού;

Πολυξένη: Πιστεύω ναι, ότι έχουν. Είτε είναι ζευγάρια, είτε είναι ομόφυλα, είτε είναι ετερόφυλα, είτε είναι ετεροφυλικά ή ομοφυλοφιλικά άτομα. Τι θα πει σεξουαλικός προσανατολισμός και πώς αυτός μπορεί να αποτελέσει κριτήριο καταλληλότητας; Δηλαδή είναι δεύτερης διαλογής άνθρωποι γιατί είναι ομοφυλόφιλοι; Αυτά είναι πουρατανισμοί και είναι ντροπή σε όποιον τα πιστεύει. Η καταλληλότητα ενός γονέα και το συμφέρον του τέκνου κρίνονται σε μία άλλη βάση.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ. Ελπίζω να μην σας κούρασα.

Πολυξένη: Εγώ σας ευχαριστώ. Ελπίζω να βοήθησα.

23) ΔΩΡΟΘΕΑ

Αρ. Συνέντευξης: 23

Ημερομηνία Συνέντευξης: 19/08/2017

Διάρκεια Συνέντευξης: 56 λεπτά

Τόπος Συνέντευξης: Μυτιλήνη

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Δωροθέα: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Δωροθέα: Ασφαλώς.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Δωροθέα: Είμαι 62.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Δωροθέα: Όχι τέλειωσα το Δημοτικό και ύστερα πήγα ραπτική και από τότε που παντρεύτηκα έχουμε μαζί με τον σύζυγό μου επιχείρηση εστιατόριο.

Συνεντ: Οπότε είστε παντρεμένη. Πότε παντρευτήκατε με τον σύζυγό σας;

Δωροθέα: Το 74 Ιανουάριο.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι ο σύζυγός σας;

Δωροθέα: 70 ετών.

Συνεντ: Ξεκινήσατε αμέσως τις προσπάθειες για να αποκτήσετε παιδί;

Δωροθέα: Ε, ναι, εγώ το ήθελα πάρα πολύ. Πέρασαν τρεις μήνες και δε γινόταν τίποτα. Πέρασαν έξι μήνες τίποτα, πέρασαν έξι χρόνια τίποτα. Προσπαθούσαμε να δούμε τι φταίει και δεν μπορούμε να κάνουμε παιδιά και πηγαίναμε τακτικά σε έναν καλό γιατρό στην Αθήνα, στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας. Πολύζος λεγόταν. Μας

έκανε πολλές εξετάσεις και εμένα και τον σύζυγό μου και βρήκε ότι ο σύζυγός μου είχε πρόβλημα, είχε, πώς το είχε πει; Ολιγοσπερμία; Κάπως έτσι. Μας είπε κάποια στιγμή, ότι δεν υπάρχει άλλη λύση, πρέπει να κάνουμε εξωσωματική. Τρεις φορές έμεινα έγκυος αλλά απέβαλα.

Συνεντ: Τις εξωσωματικές πότε τις κάνατε;

Δωροθέα: Ε, τώρα δεν θυμάμαι. Στο μαιευτήριο Αθηνών έγιναν. Τρομπούκης λεγόταν ο γιατρός. Έμεινα έγκυος τρεις φορές, αλλά έπρεπε να είμαι ξαπλωμένη, εγώ νευρική δεν μπορούσα να μείνω στο κρεβάτι και απέβαλα στον τρίτο και στο τέταρτο μήνα. Είχα μείνει έγκυος και σε δίδυμα και δυστυχώς τα έχασα και τα δύο.

Συνεντ: Γύρω στο 90 ήταν;

Δωροθέα: Πιο πριν. Ξοδευτήκαμε πάρα πολύ. Τότε για να κάνεις εξωσωματική ήταν σαν να έπαιρνες απόφαση να αγοράσεις σπίτι. Για τόσα λεφτά μιλάμε. Τώρα κάποια χρήματα δικαιολογεί το κράτος, κάποια φάρμακα συνταγογραφούνται και αν δε κάνω λάθος δημόσια νοσοκομεία στην Αθήνα κάνουν εξωσωματικές. Τότε τίποτα. Όλα πληρώνονταν, όλα.

Συνεντ: Ο γιατρός τι σας έλεγε μετά την αποβολή;

Δωροθέα: Ο γιατρός έλεγε ότι πρέπει να μείνω στο κρεβάτι. Και ότι αν το έκανα αυτό, θα αποκτούσα το παιδί, που τόσο πολύ ήθελα. Όμως η μητέρα μου είχε αρτηριοσκλήρωση και την φρόντιζα μόνο εγώ, γιατί η αδελφή μου ήταν στην Αφρική και όλη η οικογένειά της και τότε δεν υπήρχε κάποια κοπέλα που θα μπορούσα να πληρώνω να την κοιτάζει. Ζητούσα να βρω μία γυναίκα να με βοηθάει αλλά καμία δεν αναλάμβανε να φροντίζει μία γυναίκα ανάπηρη. Τότε δεν υπήρχαν κοπέλες που φροντίζουν ηλικιωμένους. Ε, για αυτό και που έμεινα έγκυος δεν μπορούσα να μείνω στο κρεβάτι. Μου έλεγε ο γιατρός πως αν δεν μείνω σε ακινησία μέχρι τον πέμπτο μήνα δεν υπήρχε περίπτωση να καταφέρω να κρατήσω το έμβρυο. Έλεγε στον άντρα μου να με δέσει στο κρεβάτι. Ε και μετά από τρεις αποβολές, πέντε εξωσωματικές και πολλά χάπια αποφασίσαμε να σταματήσουμε να πηγαίνουμε σε γιατρούς και γυναικολόγους και να προσπαθήσουμε να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι. Είχα πολύ μεγάλη λαχτάρα να αποκτήσω ένα παιδί. Τι κλάμα ήταν αυτό που είχα κάνει κάθε φορά που έχανα τα μωρά μου. Τέσσερα μωρά. Δεν ήθελα να βγαίνω έξω στον κόσμο. Ήθελα να μένω μέσα στο σπίτι, να μην βλέπω κανένα. Βγαίναμε μία βόλτα και εγώ δεν ήθελα να βλέπω τον κόσμο χαρούμενο ούτε και ο κόσμος να βλέπει εμένα λυπημένη. Όλα μου έφταιγαν. Ο άντρας μου έβλεπε πόσο δυστυχισμένη ήμουν και μου είπε να πάμε να υιοθετήσουμε ένα παιδάκι. Και έτσι ξεκινήσαμε από το

ΜΗΤΕΡΑ μήπως τα καταφέρουμε και υιοθετήσουμε ένα παιδάκι. Αλλά πολύ δύσκολα και εκεί. Μέχρι και τα δόντια μας ελέγξανε. Ένα σωρό εξετάσεις πάλι και ψυχογραφήματα.

Συνεντ: Θυμάστε πότε υποβάλατε την αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ;

Δωροθέα: Ήταν γύρω στο 88. Ίσως και πιο νωρίς. Δεν θυμάμαι. Πάνε τόσα χρόνια.

Συνεντ: Για ποιο λόγο την απέρριψαν;

Δωροθέα: Γιατί ήταν πολλά τα ζευγάρια και τα παιδιά λίγα. Αυτό, όμως, με πείσμωνσε πιο πολύ.

Συνεντ: Δεν μπορεί όμως να μην σας είπαν έναν λόγο που δεν κριθήκατε κατάλληλοι για υιοθεσία.

Δωροθέα: Μας πήρε συνέντευξη μια γυναίκα και μετά έφυγε για λίγο και μας είπε να την περιμένουμε. Αυτή και μας έβλεπε και μας άκουγε τι κουβεντιάζουμε. Εγώ είπα στον άντρα μου ότι θέλω αγόρι, εκείνος έλεγε γιατί αγόρι συγκεκριμένα και ας είναι ότι θέλει, αλλά εγώ επέμεινα.

Συνεντ: Γιατί θέλατε αγόρι;

Δωροθέα: Δε ξέρω γιατί, απλώς μου άρεσε. Ήθελα αγόρι. Ε, μας έστειλαν μετά ένα γράμμα και έγραφε ότι μας απέρριψαν. Μας είπαν να πάρουμε ένα παιδί προβληματικό αλλά ούτε εγώ ούτε και ο άντρας μου το ήθελε αυτό. Έβαλα ένα δικηγόρο και πήγαμε στο Υπουργείο Πρόνοιας και αυτός ο δικηγόρος ήταν κολλητός με τον γραμματέα στο Υπουργείο Πρόνοιας. Πήρε λοιπόν αυτός τηλέφωνο στο ΜΗΤΕΡΑ και ζήτησε να μάθει λεπτομέρειες για ποιο λόγο μας απέρριψαν. Και αυτοί απάντησαν ότι είδαν ασυμφωνία χαρακτήρων. Γι αυτό απέρριψαν την αίτηση. Και μετά βρέθηκε εδώ μία περίπτωση στην Μυτιλήνη, με πήρε τηλέφωνο μία γυναίκα, κοινωνική λειτουργός, μου λέει ότι βρέθηκε ένα παιδί, αν ενδιαφερόμαστε. Ήταν ένα κοριτσάκι δεκαέξι ημερών. Μας είπε αν ενδιαφερόμαστε αύριο να πάμε σε ένα σημείο εδώ στην Μυτιλήνη να το πάρουμε. Μόλις την έβγαλαν από την θερμοκοιτίδα από το νοσοκομείο μας την έδωσαν.

Συνεντ: Ποιοι σας την έδωσαν;

Δωροθέα: Εδώ ανταμώσαμε στην Μυτιλήνη με την κοινωνική λειτουργό, αυτή κρατούσε το μωράκι και αμέσως πήγαμε στο αεροδρόμιο και μετά στην Αθήνα οι τρεις μας, εγώ η κοινωνική λειτουργός και το μωρό. Πήγαμε σε ένα σπίτι φιλικό. Πήγαμε για δύο μέρες, γιατί το μωρό δεν ήταν καλά, για να την πάω σε βρεφολόγο. Ο βρεφολόγος μου είπε ότι το παιδί έχει πρόβλημα, είναι λιποβαρές, εσύ μπορείς να τα βγάλεις πέρα; Και εγώ από την λαχτάρα που είχα, του είπα μπορώ. Το μωρό ήταν 1,5

κιλό. Είχα να κοιμηθώ πάνω από χρόνο όταν την πήραμε. Έμεινα 45 κιλά από την κούραση και την αϋπνία.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν την ήθελε η βιολογική της μητέρα; Ξέρετε;

Δωροθέα: Ήταν άγαμη, έτσι μας είπαν. Και δεν μπορούσε να το μεγαλώσει, γιατί είχε πρόβλημα το μωρό

Συνεντ: Πόσων ετών ήταν η μητέρα;

Δωροθέα: Καμιά τριανταριά. Μας είπαν ότι ήταν άγαμη. Όμως μετά μάθαμε πως είχε καταγωγή από ένα χωριό κοντά στο δικό μας, ότι είχε σχέση με κάποιον χωρίς να έχει παντρευτεί και ότι είχε κάνει και άλλο μωρό και το έδωσε και αυτό για υιοθεσία.

Συνεντ: Ήταν Ελληνίδα έτσι; Από την Μυτιλήνη;

Δωροθέα: Ναι.

Συνεντ: Είστε σίγουρη ότι εκείνη που σας είπε για το μωράκι ήταν κοινωνική λειτουργός;

Δωροθέα: Ναι λέγεται ... (αναφέρει κάποιο όνομα).

Συνεντ: Πότε το πήρατε το παιδάκι;

Δωροθέα: Το 88. Τέλη Φεβρουαρίου.

Συνεντ: Και σας ειδοποίησε αυτή η κοινωνική λειτουργός ότι υπάρχει ένα παιδάκι προς υιοθεσία;

Δωροθέα: Ναι. Και μετά χωρίς να τους περιμένω ήρθαν ένα πρωινό, πολύ πρωί κοινωνικοί λειτουργοί από την Αθήνα ένας άντρας και δύο γυναίκες να δουν σε τι κατάσταση έχω το παιδί. Απροειδοποίητα. Πρωί πρωί, κοιμόμασταν ακόμα. Και ήρθαν και μας είπαν θα σας δώσουμε και ένα αγοράκι αλλά είπαμε όχι δεν θέλουμε άλλο.

Συνεντ: Καλά πώς θα σας το δίνουν το αγοράκι, έτσι ξαφνικά; Χωρίς να αιτηθείτε κάτι τέτοιο;

Δωροθέα: Ναι μου είπαν ότι καλό είναι να έχει η κόρη μου ένα αδελφάκι να μεγαλώνουν μαζί.

Συνεντ: Αυτό ποιοι σας το είπαν;

Δωροθέα: Οι κοινωνικοί λειτουργοί για να μη μεγαλώνει μόνη της η Στέλλα, να έχει ένα αδελφάκι.

Συνεντ: Αυτό ήταν μεγάλο το παιδάκι;

Δωροθέα: Ε, όχι, δύο μηνών;

Συνεντ: Αυτό θα σας το φέρναν από την Αθήνα για παράδειγμα;

Δωροθέα: Δε ξέρω δε με ενδιέφερε και δε ρώτησα.

Συνεντ: Το ότι ήταν κοριτσάκι σας πείραξε γιατί εσείς θέλατε αγοράκι έτσι δεν μου είπατε;

Δωροθέα: Στην αρχή όχι δεν με πείραξε, αλλά όταν μου είπαν ότι αν ήθελα θα μπορούσαν να μου δώσουν ακόμη ένα αγοράκι, με στενοχώρησαν, γιατί εγώ το ήθελα και το αγοράκι, όμως ήμουν πολύ κουρασμένη από την Στέλλα και την μητέρα μου που ήταν άρρωστη.

Συνεντ: όταν σας πρότειναν να υιοθετήσετε και το αγοράκι, η Στέλλα πόσο ήταν;

Δωροθέα: Ε, 3-4 μηνών. Και δεν μπορούσα να μεγαλώσω δίδυμα ας πούμε. 2 μήνες πιο μικρό ήταν το αγοράκι. Μου ήταν ότι ήταν μαυριδερό, γυφτάκι.

Συνεντ: διστάσατε και γι αυτό τον λόγο;

Όχι δεν είχα πρόβλημα γι αυτό. Αν η Στέλλα ήταν ενός έτους δεν θα είχα πρόβλημα.

Δωροθέα: Μετάνιωσα που δεν το πήρα. Μετά η Στέλλα πήγε στο σχολείο, τα άλλα τα παιδάκια είχαν αδελφάκια, η δική μου δεν είχε. Μετάνιωσα.

Συνεντ: Μετά δεν προσπαθήσατε να υιοθετήσετε ακόμη ένα;

Δωροθέα: Ε το είπα ότι ήθελα, αλλά δε βρέθηκε πια κανένα μωρό. Μετά πια η Στέλλα είχε μεγαλώσει, είχε ξεπεράσει το πρόβλημα που δεν έτρωγε και θα μπορούσα να πάρω ένα ακόμη παιδάκι, αλλά δυστυχώς δε βρέθηκε. Εγώ νομίζω ότι ο προορισμός της γυναίκας είναι να παντρευτεί, να κάνει σπίτι, να μεγαλώσει παιδιά. Μακάρι να είχα και εγώ πολλά παιδιά. Εγώ της λέω της Στέλλας τώρα να παντρευτεί να κάνει παιδιά, όλα αυτά είναι δικά σου, ότι έχουμε και δεν έχουμε είναι δικά σου. Εγώ θα πάω σε ένα υπόγειο ίσα ίσα για να σε υπηρετώ. Υπηρέτρια σου να γίνω, αρκεί εσύ να είσαι ευτυχισμένη.

Συνεντ: Τυχερή η Στέλλα. Εσείς το επιλέξατε αυτό το όνομα έτσι;

Δωροθέα: Ναι. Ήταν της πεθεράς μου.

Συνεντ: Τώρα, ας ξαναγυρίσουμε πίσω, μόλις πήρατε την Στέλλα η βιολογική μητέρα είχε υπογράψει κάποιο πληρεξούσιο για να το φροντίζετε εσείς νόμιμα μέχρι να απαγγελθεί η υιοθεσία από το δικαστήριο;

Δωροθέα: όλα τα κανόνισαν οι κοινωνικοί λειτουργοί. Μόλις μας ειδοποίησαν ότι έχει βρεθεί το παιδί μας, πήγαμε κατευθείαν μαζί με το παιδί και τους κοινωνικούς λειτουργούς στην Αθήνα. Πήγαμε στο Παίδων. Την πήγα και σε βρεφολόγο, γιατί ήταν το μωρό λιποβαρές. Ένα τόσο δα μωράκι 1,5 κιλό τι να καταλάβεις, αν είναι καλά, αν έχει κάποιο πρόβλημα;

Συνεντ: Η Υιοθεσία πότε τελέστηκε; Άργησε να γίνει το δικαστήριο;

Δωροθέα: Όχι σε δύο περίπου μήνες. Εδώ στην Μυτιλήνη. Είχαμε φέρει δύο μάρτυρες να βεβαιώσουν σε τι οικονομική κατάσταση είμαστε, αν είμαστε καλοί ηθικοί άνθρωποι και όλα αυτά. Μέσα σε 85 μέρες έγινε το δικαστήριο. Αφού ακόμα το κεφαλάκι του ήταν μαλακό.

Συνεντ: Η βιολογική μητέρα είχε ρθει στο δικαστήριο;

Δωροθέα: Είχε ρθει αλλά μπήκε πριν από εμάς. Την είδα λίγο μόλις έφευγε από το δικαστήριο. Εμάς δεν μας κατάλαβε. Δεν μας είδε. Ήμασταν στην άλλη άκρη του δικαστηρίου. Δεν μας είδε να μπαίνουμε σε αυτή την αίθουσα.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι έπαιξε ρόλο η κοινωνική σας κατάσταση; Δηλαδή αν δεν είσατε ευκατάστατοι θα μπορούσατε να υιοθετήσετε το παιδάκι;

Δωροθέα: Μάλλον όχι. Πάντως αυτά τα περιουσιακά τα ζήτησαν, την πρώτη φορά που πήγαμε με τον άντρα μου στο ΜΗΤΕΡΑ μας ζήτησαν όλα αυτά. Τι εισόδημα έχουμε, τι ακίνητη περιουσία και όλα αυτά. Και όταν ήρθαν οι κοινωνικοί λειτουργοί να δουν το μωρό στο σπίτι μας κοίταζαν αν έχει το δικό του χώρο, αν έχει ρούχα, πώς είναι ντυμένο, το κρεβατάκι του, τις ανέσεις του δηλαδή.

Συνεντ: Πώς σας είχε φανεί η διαδικασία στο ΜΗΤΕΡΑ;

Δωροθέα: Πολύ κουραστική. Είχαμε εξαντληθεί να τρέχουμε στους γιατρούς, να γράφουμε και να υπογράφουμε χαρτιά και πώς και τι και όλα αυτά. Είχαμε μαγαζί και φεύγαμε κάθε τόσο να πάμε να κάνουμε εξετάσεις ιατρικές το να το άλλο, να πηγαίνουμε στην Αθήνα, να γυρίζουμε και όλα αυτά χωρίς τελικά να μας δώσουν μωρό. Ειδικά όταν μας βρήκαν ακατάλληλους και μας απέρριψαν δεν ήταν εύκολο να το δεχτούμε. Γιατί δηλαδή να μας απορρίψουν. Αν όμως θέλαμε ένα παιδάκι με πρόβλημα ήμασταν κατάλληλοι γονείς, ακατάλληλοι ήμασταν μόνο για να πάρουμε ένα υγιές παιδάκι.

Συνεντ: Δηλαδή σας παρότρυναν να πάρετε ένα παιδάκι ΑΜΕΑ;

Δωροθέα: Ναι από την πρώτη στιγμή μας είπαν πως αν θέλουμε οπωσδήποτε και άμεσα ένα μωρό θα μπορούσαμε να πάρουμε πολύ γρήγορα ένα παιδάκι με προβλήματα υγείας αλλά εγώ δεν ήθελα. Ούτε και ο σύζυγός μου.

Συνεντ: Εσείς θέλατε ένα παιδάκι βρέφος..

Δωροθέα: Και γερό, γερό... αυτό πάνω απ' όλα.

Συνεντ: ήταν εύκολη η ανατροφή του παιδιού;

Δωροθέα: Όχι επειδή ήταν λιποβαρές ήθελε κάθε δύο ώρες γάλα, γάλα. Δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε. Γι αυτό δεν ήθελα και το αγοράκι. Η μικρή ήταν ένα

καχεκτικό μωρό και φοβόμουν μην την χάσω. Δεν είχα και άλλη εμπειρία με μωρά, δεν ήξερα. Μακάρι να το είχα πάρει και αυτό το μωρό, το αγοράκι για παρέα.

Συνεντ: Δηλαδή εκείνη νιώθει μόνη της θα ήθελε ένα αδελφάκι;

Δωροθέα: Ναι θα ήθελε πολύ ένα αδελφάκι. Μου το έλεγε και μου το λέει συχνά.

Συνεντ: Ρατσισμό αντιμετώπισατε λόγω της υιοθεσίας; Λέγαν δηλαδή αρνητικά σχόλια;

Δωροθέα: Τότε που τη έφερα όλο το χωριό ήταν έξω από την πόρτα. Το χαρήκανε όλοι. Τι φυλαχτά, τι χρυσαφικά και τι δεν της έφεραν.

Συνεντ; Δηλαδή δεν αντιμετώπισατε κάποια προκατάληψη σε βάρος σας έτσι;

Δωροθέα: Όχι όχι. Μόνο τώρα που θυμάμαι εκείνο τον πρώτο καιρό που είχαμε πάρει το μωρό με πήρε κάποια τηλέφωνο και μου είπε ότι αυτό που έκανες θα το μετανιώσεις αλλά ποια ήταν δε ξέρω.

Συνεντ: Σας είχε ταράξει το τηλεφώνημα αυτό;

Δωροθέα: Ναι και ακόμη το θυμάμαι. Αναρωτιόμουν αν το είχε πει από κακία ή καλοπροαίρετα. Δε ξέρω. Εγώ πάντως δεν το μετάνιωσα στιγμή. Αλλά φοβήθηκα τότε.

Συνεντ: Το παιδάκι σας είχε δεχτεί κάποια σχόλια αρνητικά;

Δωροθέα: Ε, ναι τα παιδιά είναι λίγο κακά πολλές φορές. Λένε λόγια για να πληγώσουν τα άλλα παιδάκια. Είχε ρθει θυμάμαι και η δικιά μου ένα μεσημέρι και μου φώναζε εγώ θέλω ένα αδελφάκι. Θέλω ένα αδελφάκι και την ρώτησα πώς σου ήρθε αυτό τι έγινε; Και μου λέει: μου είπαν πως είμαι υιοθετημένη και πως δεν θα έχω ποτέ ένα αδελφάκι. Και τότε την πήρα αγκαλιά και της είπα πως μπορεί να σε γέννησε μία άλλη μαμά αλλά εγώ σε αγαπάω όσο χίλιες μαμάδες μαζί και όσο χίλια αδέρφια μαζί. Μπορεί να μην έχεις αδελφάκι αλλά εγώ δεν θα ήθελα να έχω ένα άλλο παιδάκι γιατί εσύ είσαι μοναδική. Καταλαβαίνω πως μπορεί να μην της απάλυνα τον πόνο αλλά δεν ήξερα και τι άλλο να της πω. Και τότε συμφωνήσαμε να της πάρω ένα σκυλάκι για παρηγοριά.

Συνεντ: Με την βιολογική μητέρα είχατε ποτέ επαφές;

Δωροθέα: Όχι αλλά τη ξέρω. Από ένστικτο πείτε, από μόνη μου, έχω ένα προαίσθημα ότι είναι αυτή. Μόλις την είδα μία μέρα την κατάλαβα, γιατί μοιάζουν κιόλας.

Συνεντ: Η κόρη σας γνωρίζει για τις ρίζες της;

Δωροθέα: Ναι ξέρει πως είναι υιοθετημένη αλλά δεν ξέρει ποια είναι. Μου είπε μία μέρα «μαμά ποια είναι αυτή που με γέννησε;» και εγώ της είπα πως όταν γίνεις είκοσι

χρονών θα ψάξουμε να την βρούμε και εκείνη μου είπε πως όταν την δω θα την δώσω μια, θα τη κλωτσήσω.

Συνεντ: Τώρα σας λέει αν θέλει να βρει τις ρίζες της;

Δωροθέα: Όχι δεν μου λέει τίποτα, δε θέλει. Θα την κλωτσήσω λέει.

Συνεντ: Έχει θυμό μέσα της για την βιολογική μητέρα;

Δωροθέα: Ναι, ναι. Έχει θυμό.

Συνεντ: Χρήματα σας είχε ζητήσει η βιολογική μητέρα για να δώσει το παιδί;

Δωροθέα: Είχαμε δώσει κάποια χρήματα γιατί τότε ήταν άνεργη και δεν είχε να φάει.

Εμείς την λυπηθήκαμε και της δώσαμε.

Συνεντ: Ήταν πολλά;

Δωροθέα: Ε, όχι. Ίσα ίσα για να μπορέσει να ζήσει με αξιοπρέπεια για ένα χρόνο.

Συνεντ: Αν θα θέλατε να άλλαζε κάτι στον θεσμό της υιοθεσίας ποιο θα ήταν αυτό;

Δωροθέα: Καταλαβαίνω πως μας απέρριψαν στο ΜΗΤΕΡΑ γιατί δεν είχαν παιδιά να δώσουν. Έψαχναν με το ζόρι να βρουν κάτι για να μας απορρίψουν. Αυτό όμως εμένα μου κακοφάνηκε. Δηλαδή η μία κακοτυχία πλάι στην άλλη. Δεν πειράζει, όμως, εγώ κατάφερα να αποκτήσω ένα παιδί, που τώρα κοντεύει τα τριάντα. Μακάρι πολλές φορές σκέφτομαι να είχα πάρει και το άλλο, που μου είχαν πει. Να είχα δύο να μην ήταν μόνη της η Στέλλα. Της λέω πολλές φορές να βρεις έναν άνθρωπο να παντρευτείς, να κάνεις παιδάκια να στα μεγαλώσω τώρα εγώ που μπορώ. Να φέρεις τον άνθρωπο εδώ να τον γνωρίσουμε να δουλέψει το εστιατόριό μας. Θα δουλεύετε μισό χρόνο της λέω και θα έχετε άνεση για όλο τον χρόνο. Ακόμη, όμως, δε σκέφτεται τον γάμο.

Συνεντ: Εσείς πιστεύετε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια μπορούν να ανατρέφουν τα παιδιά τους όπως όλα τα ζευγάρια;

Δωροθέα: Τι θα πει αυτό;

Συνεντ: Να δηλαδή εσείς βλέπετε λεσβίες ή γκέι που μεγαλώνουν παιδιά;

Δωροθέα: Εμείς έχουμε όπως σας είπα εστιατόριο που έρχονται κυρίως ξένοι. Νορβηγοί, Άγγλοι, Αυστραλοί, τέτοιοι. Μόλις δω ότι είναι γκέι ούτε που τους πλησιάζω, ούτε που θέλω να τους σερβίρω. Δεν μ'αρέσουν εμένα αυτά τα πράγματα. Καμιά φορά βλέπω ότι έχουν και παιδιά και τα λυπάμαι. Τα καημένα πόσο θα πρέπει να υποφέρουν.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι πρέπει να έχουν και αυτοί δικαίωμα υιοθεσίας όπως και εσείς και εμείς και όλοι;

Δωροθέα: Ούτε που θέλω να ξέρω τέτοια πράγματα. Α πα πα. Σοβαρά μιλάτε ή με κοροϊδεύετε; Τι πράγματα είναι αυτά; Άνδρας και γυναίκα να πάρουν ένα μωράκι να έχουν ένα σπίτι να το βάλουν μέσα, να το αναθρέψουν με ανέσεις, όμορφα, καλά. Το ίδιο είναι να πάρουν αυτοί ένα μωρό, να το στερήσουν δηλαδή από ένα άλλο κανονικό ζευγάρι;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Δωροθέα: Παρακαλώ.

24) ΔΗΜΗΤΡΑ

Αριθμός συνέντευξης: 24

Ημερομηνία: 24/08/2017

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 60 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Έγγραφες σημειώσεις.

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Δήμητρα: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Είστε έτοιμη να αρχίσουμε;

Δήμητρα: Ναι μια χαρά.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Δήμητρα: Γεννήθηκα το 1974 στην Αθήνα. Εκεί είχαν μετακομίσει οι γονείς μου για βιοποριστικούς λόγους. Τελείωσα το Δημοτικό, το Γυμνάσιο και το Λύκειο και με τη βοήθεια τους σπούδασα οικονομικά. Ευτυχώς στην Αθήνα γιατί δεν ήμασταν εύπορη οικογένεια. Οι γονείς μου είναι εξαιρετικοί άνθρωποι και έκαναν τα πάντα για να είμαστε καλά εγώ και η αδελφή μου. Όμως στεναχωρήθηκαν ιδιαίτερα όταν μετά από μία σοβαρή περιπέτεια υγείας που είχα αρκετά νέα στην ηλικία δηλ την περίοδο που σπούδαζα, όταν ήταν ξεκάθαρα ότι δε θα μπορέσω να αποκτήσω παιδί. Ίσως εγώ λυπήθηκα λιγότερο. Δεν είχα συνειδητοποιήσει τι ακριβώς θα σήμαινε αυτό. Όταν το κατάλαβα και βίωσα τις απορρίψεις των νέων που αρχικά με αγαπούσαν αλλά όταν μάθαιναν ότι δεν μπορώ για λόγους υγείας να αποκτήσω παιδί έφευγαν και πολύ περισσότερο όταν συνειδητοποίησα ότι θα είμαι μία άτεκνη σύζυγος στο μέλλον έπαθα μελαγχολία.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ναι έχω κάνει σπουδές στα Οικονομικά. Όταν σπούδαζα δεν με συγκινούσαν. Όταν έπιασα δουλειά –ευτυχώς αρκετά νέα- τότε τα αγάπησα. Χάρη στη δουλειά διαχειρίστηκα τη μελαγχολία χωρίς να τρέχω σε γιατρούς και χάρη στη δουλειά κατάφερα να υιοθετήσω τη Νίκη. Ήμουν πολύ χάλια ψυχολογικά. Είχαν περάσει οκτώ χρόνια από το χειρουργείο. Είχα σοβαρή σχέση τότε με το σημερινό μου άντρα. Όμως δεν ήθελα να τον εγκλωβίσω σε ένα γάμο που μαζί μου δεν θα του έδινε τη δυνατότητα να αποκτήσει παιδιά. Δεν ήθελα να εκμεταλλευτώ την αδυναμία και την αγάπη που μου είχε. Κάπου εκεί αυτή την περίοδο είχα και πολύ καλές σχέσεις με δυο συναδέλφισσες από την υπηρεσία. Αρχίσαμε να εμπιστευόμαστε η μία την άλλη και κάποια στιγμή τους είπα όσα σας εξιστορώ για τη ζωή μου. Εκεί για πρώτη φορά ακούστηκε η υιοθεσία για τη δική μου περίπτωση. Ο αδελφός της Αμαλίας είχε υιοθετήσει ένα παιδί λόγω ότι δεν μπόρεσαν να αποκτήσουν. Εκεί από την Αμαλία έμαθα πολλά και άρχισα να ελπίζω. Γιατί αν μπορούσαμε να υιοθετήσουμε παιδί τότε θα μπορούσα να παντρευτώ με τον σημερινό άντρα μου και να μην τον χάσω. Κι από την άλλη δε θα ήμουν άτεκνη. Θα είχαμε παιδί με το όνομά μας, στο σπίτι μας, να μπουσουλάει, να παίζει να γελάει. Άρχισα να νιώθω σα να ξαναγεννιέμαι. Να το ψάχνω. (Κλαίει)

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Δήμητρα: Όπως σας είπα γνώρισα το σημερινό σύζυγο μου μετά από αρκετές απορρίψεις λόγω ότι δεν είχα τη δυνατότητα τεκνοποίησης. Με αγαπούσε και ήθελε να με παντρευτεί. Στα τριάντα μου και στα τριάντα δύο του παντρευτήκαμε και μέσα σε ένα χρόνο πήραμε μετάθεση στη Λέσβο. Είχαμε το δικαίωμα λόγω του επαγγέλματος του. Ήμουν πολύ τυχερή. Γιατί ενώ ήξερα, ψάχνοντας το (για την υιοθεσία) ότι οι άντρες συνήθως αντιδρούν στην υιοθεσία, ο Αντώνης από την πρώτη στιγμή χάρηκε και το είδε με πολύ θετικό μάτι. Έτρεξε σε υπηρεσίες, φίλους του δικηγόρους, στην Πρόνοια. Ήθελε να μάθει. Να δει πως μπορούμε να το κάνουμε. Μάλιστα κάποια στιγμή που του πρότειναν να ψάξει περισσότερα για την εξωσωματική γονιμοποίηση ήταν αντίθετος. Θυμάμαι που το συζητήσαμε. Και οι δυο μας βρήκαμε πιο υγιές, ειλικρινές και καθαρή την υιοθεσία αφού θα δίναμε και τη χαρά και την ευκαιρία για καλύτερη ζωή σε ένα παιδάκι που το πιθανότερο ήταν να είχε βιώσει ανεπιθύμητα γεγονότα.

Συνεντ: Με ποια κριτήρια επιλέξατε την κρατική ή ιδιωτική υιοθεσία; Είχατε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις;

Δήμητρα: Όταν πληροφορηθήκαμε για την υιοθεσία απογοητευτήκαμε. Έμοιαζε μία χρονοβόρα διαδικασία και χρειαζόταν ατσάλινη υπομονή. Καταλαβαίναμε ότι δε θα μπορούσαμε να είχαμε σύντομα ένα παιδάκι στο σπίτι μας και ότι θα έπρεπε να ακολουθήσουμε συνεντεύξεις και συζητήσεις, επισκέψεις κοινωνικών λειτουργών και μία γραφειοκρατική διαδικασία χωρίς να είναι σίγουρο αν θα εγκριθεί η υιοθεσία. Τότε, μιλήσαμε και με το Κέντρο Βρεφών «Η Μητέρα». Μας έδωσαν πολύ συγκεκριμένες οδηγίες. Ότι δεν μπορούμε να έχουμε μικρότερη των δεκαοκτώ ετών διαφορά ηλικίας από το παιδί, και ότι θα πρέπει να είμαι πάνω από τριάντα χρονών για να κάνω αίτηση και όχι μεγαλύτερη από εξήντα. Ότι θα ακολουθήσει εκτίμηση κοινωνικών λειτουργών από κρατική κοινωνική υπηρεσία έτσι ώστε να διαπιστωθεί πόσο έχουμε τις προϋποθέσεις. Όταν ολοκληρωθεί η κοινωνική έρευνα με όλα τα στοιχεία (την έκθεση της κοινωνικής λειτουργού και την συναίνεση των φυσικών γονιών), φτάνουμε στο δικαστήριο για μια εκούσιας δικαιοδοσίας διαδικασία. Στη συνέχεια έμαθα και για την ιδιωτική υιοθεσία ότι είναι νόμιμη. Αλλά όλα αυτά μου φαινόταν βουνό. Μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα είδα ότι η πιο ευέλικτη μορφή είναι η ιδιωτική υιοθεσία αλλά δεν ήξερα κάποια ενδιαφερόμενη οικογένεια.

Συνεντ: Τι εμπόδια συναντήσατε;

Δήμητρα: Για καλή μας τύχη μας τύχη έμαθε ο σύζυγος μου για μία περίπτωση πάμφτωχης πολύτεκνης οικογένειας, που μόλις είχαν αποκτήσει το πέμπτο τους παιδί. Ενδιαφέρονταν για υιοθεσία αφού η κατάσταση επιβίωσής τους ήταν άσχημη. Για το δικαίωμά τους αυτό έμαθαν από τη γυναικολόγο. Πήραμε πληροφορίες από ένα δικηγόρο ο οποίος ανέλαβε και όλη την εξέλιξη του ζητήματος. Δεν αντιμετωπίσαμε ιδιαίτερες δυσκολίες γιατί τηρήσαμε κατά γράμμα τα απαιτούμενα. Μιλήσαμε με ειλικρίνεια στις επισκέψεις της κοινωνικής έρευνας και νομίζω καθοριστικό ρόλο για την ολοκλήρωση της υιοθεσίας έπαιξε ότι εργαζόμαστε και οι δύο και ότι η οικονομική μας κατάσταση είναι καλή αλλά και η σχέση μας σαν ζευγάρι άριστη. Επίσης ρόλο έπαιξε έτσι όπως το έζησα ότι θέλαμε αυτή την υιοθεσία και οι δύο μας.

Συνεντ: Για την ιδιωτική υιοθεσία μάθατε από κάποιον δικηγόρο γνωστό σας;

Δήμητρα: όχι ακριβώς γνωστό μας. Μας έδωσαν πληροφορίες άνθρωποι, που είχαν και αυτοί υιοθετήσει.

Συνεντ: Σε πόσο χρονικό διάστημα μπορέσατε να αποκτήσετε το παιδάκι σας; Εννοώ, ότι από τότε που απευθυνθήκατε στον δικηγόρο αυτό πόσος καιρός πέρασε μέχρι να εντοπιστεί το παιδί;

Δήμητρα: Περίπου τέσσερις μήνες. Πήρε ο δικηγόρος αυτός τον σύζυγό μου και του είπε, ότι είναι μία πολύτεκνη οικογένεια, που δε μπορεί να μεγαλώσει το παιδί και αν μας ενδιαφέρει να του πούμε εκείνη την στιγμή. Ο άντρας μου του απάντησε, αν το παιδί είναι υγιές, πόσα κιλά γεννήθηκε και μετά πήγαμε να το παραλάβουμε. Εγώ φοβόμουν λίγο, αλλά όλα πήγαν καλά.

Συνεντ: Ποια ήταν η ηλικία του παιδιού σας όταν το πήρατε σπίτι;

Δήμητρα: Μόλις βγήκε από το μαιευτήριο. Είχε παρουσιάσει και ίκτερο και είχε μείνει κάποιες ημέρες παραπάνω, ήταν 11 ημερών.

Συνεντ: Μήπως δώσατε κάποια υλική αμοιβή στους γεννήτορες από ευγνωμοσύνη, που σας παραχώρησαν το παιδί τους;

Δήμητρα: Ναι εγώ είμαι ευγνώμων, που απέκτησα το παιδί μου χάρη σε αυτούς. Δώσαμε πάρα πολύ λίγα ίσα ίσα να καλύψουν τα ιατρικά έξοδα.

Συνεντ: Αμέσως υποβάλατε αίτηση υιοθεσίας στην κοινωνική υπηρεσία;

Δήμητρα: Ναι, βέβαια.

Συνεντ: Πώς σας φάνηκε η έρευνα της κοινωνικής υπηρεσίας;

Δήμητρα: Η κοινωνική λειτουργός ήρθε σε προγραμματισμένη επίσκεψη, ήταν ευγενική, ρώτησε ό,τι θα ρωτούσα κι εγώ για να διασφαλίσω ένα υγιές, όμορφο και ήρεμο περιβάλλον για το παιδί όπου να ζει χωρίς στερήσεις και γκρίνιες και που θα το μεγαλώνει με ασφάλεια και σεβασμό στις ανάγκες του.

Συνεντ: Ποια ήταν η συναισθηματική σας κατάσταση εκείνο το διάστημα;

Δήμητρα: Είναι αλήθεια ότι όταν μπαίνεις στη διαδικασία να υιοθετήσεις ένα παιδί έχεις μέσα σου εσωτερικές συγκρούσεις. Παλεύεις και φοβάσαι μήπως δεν ανταποκριθείς σε αυτό το ρόλο, μήπως πεις δεν είναι δικό μου, μήπως γίνεις υπερπροστατευτικός ή αυστηρός. Έχεις ανησυχίες για το ποιο θα είναι αυτό το παιδί, πώς θα νιώθει. Ναι συμβουλευτήκαμε πολλές φορές ειδικό για τις ανθρώπινες σχέσεις. Κάτι που μας βοήθησε πολύ. Καταλήξαμε μερικές από αυτές τις ανησυχίες έχει και ο βιολογικός γονιός και ότι το παιδί σου είναι αυτό που μεγαλώνεις. Άρα αυτό θα είναι το παιδί μας. Αυτό που μεγαλώνουμε. Δεν μπήκα στη διαδικασία να σκεφτώ ποιος είναι αυτός που δικαιούται να υιοθετήσει, αν εμείς είμαστε άξιοι γονείς. Εμάς μας ενδιέφερε να υιοθετήσουμε απόλυτα συνειδητά ένα παιδί που θα είναι το παιδί μας και αυτό θα μεγαλώσουμε. Μέσα από τη σχέση μας με το σύμβουλο μάθαμε ότι η πορεία ανατροφής ενός παιδιού διανθίζεται με επιτυχίες, αποτυχίες, ευστοχίες και αστοχίες που «εκπαιδεύουν» το παιδί αλλά και τους γονείς. Είναι μέσα σε όλα τα σπίτια. Εμείς θα πρέπει να κάνουμε το καλύτερο για την

ευτυχία του παιδιού χωρίς υπερβολές. Εξάλλου αυτό τηρήσαμε και τηρούμε με το σύζυγο μου την ανατροφή του παιδιού και βλέπουμε ότι τελικά οδηγεί σε πολύ όμορφα αποτελέσματα.

Συνεντ: Ποια ήταν η στάση των κοινωνικών λειτουργών απέναντί σας; Υπήρχαν κάποιες ερωτήσεις που τις θεωρήσατε προπετείς ή ερωτήσεις για τις οποίες ξέρατε ότι έπρεπε να απαντηθούν με ένα συγκεκριμένο τρόπο;

Δήμητρα: Δε θυμάμαι κάτι που να μου έκανε εντύπωση. Οι ερωτήσεις αφορούσαν την οικογενειακή μας ζωή και το περιβάλλον μας, τα έσοδα μας, το γιατί θέλουμε να προβούμε σε υιοθεσία και πως δεν αποκτήσαμε παιδί από το γάμο μας κλπ. Μα είπαν ότι όλα είναι εμπιστευτικά και ήταν αρκετά ευγενικοί σε κάθε μία συνάντηση από τις δύο που έγιναν αν θυμάμαι καλά.

Συνεντ: Σκεφτήκατε ποτέ τον ενδεχόμενο της διακρατικής υιοθεσίας; Σας είχαν ποτέ μιλήσει επίσημα για αυτή την οδό; Σας ανέφεραν κάποια εμπόδια και για αυτή την επιλογή;

Δήμητρα: Ναι μάθαμε και για αυτή. Ωστόσο από την αρχή μας ήταν δύσκολη και ήμασταν αρνητικοί. Έπρεπε να φύγουν έγγραφά μας στο εξωτερικό και να περιμένουμε εγκρίσεις απαντήσεις από μία άλλη χώρα. Ήταν μπερδεμένο και δεν έμοιαζε να είχε τύχη. Δεν το προχωρήσαμε καθόλου. Δε μας ενδιέφερε.

Συνεντ: Ήταν τελικά εύκολος ο εντοπισμός του παιδιού, που υιοθετήσατε;

Δήμητρα: Δεν ήταν εύκολος. Ήταν θέμα συγκυρίας ή τύχης. Αν θέλετε ίσως βοήθησε ότι δεν ντρεπόμασταν να μιλήσουμε σε κοντινούς μας φίλους για την επιθυμία υιοθεσίας. Από το είπες είπα μαθεύτηκε και μας έδωσαν την πληροφορία για να προχωρήσουμε σε ιδιωτική υιοθεσία.

Συνεντ: Πώς ήλθατε σε επαφή με τους φυσικούς γονείς;

Δήμητρα: Μέσω του δικηγόρου κανονίστηκαν όλα. Εμείς δεν είδαμε τους φυσικούς γονείς, δεν τους έχουμε συναντήσει ποτέ. Μας είπε ο δικηγόρος ότι δεν πρέπει επ' ουδενί να μας γνωρίσουν γιατί μπορεί να υπάρξουν εκβιασμοί από την πλευρά τους. Αυτό μας φόβισε μπορώ να πω.

Συνεντ: Αυτό που λέτε μου δίνει αφορμή να σας ρωτήσω αν αισθανθήκατε, μήπως βρεθείτε μπλεγμένοι;

Δήμητρα: Ναι φοβόμασταν, δε λέω. Φοβόμασταν μέχρι να ολοκληρωθεί η υιοθεσία και να κατοχυρωθούμε. Φοβόμασταν μην προσποιηθούν ότι μετάνιωσαν και ότι θέλουν το παιδί.

Συνεντ: Πόσο χρόνο χρειάστηκε για να γίνει επίσημα το παιδί δικό σας;

Δήμητρα: Δεν έκανε πολύ χρόνο. Σίγουρα ήταν λιγότερο από ένα έτος. Κάπου στους επτά με οκτώ μήνες. Ευτυχώς. Δεν θα άντεχα μέρα παραπάνω. Μεγάλη ανακούφιση ένιωσα, όταν τέλειωσε.

Συνεντ: Έχετε δεχθεί κάποιου είδους ρατσισμό λόγω της υιοθεσίας;

Δήμητρα: Μέχρι σήμερα δεν έχει συμβεί κάτι που να μας έχει προκαλέσει κάποια έκπληξη. Εξάλλου δεν μιλάμε πολύ για την υιοθεσία. Είναι το παιδί μας και έτσι το ξέρουν οι περισσότεροι. Από εκεί και πέρα τα αγαπημένα μας πρόσωπα που ξέρουν την υιοθεσία φέρονται με πολύ όμορφο τρόπο στο παιδί και σε εμάς. Δεν γίνεται καμιά συζήτηση για ρατσιστικά σχόλια ή ειρωνείες. Εξάλλου δε θα το επιτρέπαμε εμείς σε καμία περίπτωση.

Συνεντ: Είναι εύκολη η ανατροφή;

Δήμητρα: Όταν πήραμε το παιδί ήταν πολύ μικρό. Το μεγαλώναμε με όσα θα κάναμε και για το βιολογικό μας παιδί. Ναι το να μεγαλώνεις ένα παιδί είναι δύσκολη υπόθεση. Θέλει χρόνο, διάθεση, αγάπη και ζεστασιά. Στην καθημερινότητα όμως δεν είναι πάντα έτσι. Υπάρχουν και δυσκολίες, κακή διάθεση, φόβοι για κάποια ζητήματα. Εμείς προσπαθούμε αυτά να μην τα περνάμε στο παιδί. Να του δώσουμε μόνο θετικά ερεθίσματα. Αλλά δε σας κρύβω ότι έχει στιγμές που θα διαφωνήσουμε και θα προσπαθήσουμε μέσα από τη συζήτηση να ξεπεράσουμε τη διαφωνία μας.

Συνεντ: Αισθάνεστε να απειλήστε από τους φυσικούς γονείς;

Δήμητρα: Επειδή γνωρίζω από τότε την κατάσταση δεν έχω τέτοια ανησυχία. Περισσότερο με απασχολεί το πώς σιγά σιγά θα εξηγήσω στο παιδί ότι είναι υιοθετημένο. Γι αυτό έχουμε μία επικοινωνία με το Σύμβουλό μας για σχετικά θέματα ο οποίος μας δίνει κάποιες οδηγίες. Θέλω να το μάθει με τον πιο ανώδυνο τρόπο. Να νιώθει ασφάλεια μαζί μας. Νομίζω ότι θα γίνει με ομαλό τρόπο. Πάντα όμως υπάρχει μία ανησυχία ως προς να το πραγματοποιήσουμε. Αναρωτιόμαστε πώς θα νιώσει και τι θα κάνει για τα βιολογικά του αδέρφια. Θα το στηρίξουμε. Είναι το παιδί μας.

Συνεντ: Πότε σκέφτεστε να αποκαλύψετε την βιολογική ταυτότητα στο παιδί σας;

Δήμητρα: Ακόμα είναι πολύ νωρίς. Σίγουρα μετά τα δεκαοκτώ και σε διάστημα που θα είναι κοντά μας. Εννοώ όχι την περίοδο που σπουδάζει πιθανά κάπου αλλού. Θέλουμε να είμαστε δίπλα του για να το στηρίξουμε.

Συνεντ: Αν σας αποκαλύψει ότι θέλει να αναζητήσει τις ρίζες του, θα το βοηθήσετε;

Δήμητρα: Αυτό θα το κάνουμε γιατί πιστεύουμε ότι έχει δικαίωμα να ξέρει. Σας λέω ξανά όμως ότι θα γίνει σε μία ηλικία που θα είναι ώριμο να διαχειριστεί αυτή την αλήθεια.

Συνεντ: Νιώθετε ανασφάλεια σε αυτό το ενδεχόμενο;

Δήμητρα: Δεν μπορώ να σας απαντήσω. Δεν ξέρω τι θα νιώσω τότε. Ο φόβος της αμφισβήτησης πάντα υπάρχει. Αλλά θέλω να ελπίζω ότι όλα θα πάνε καλά.

Συνεντ: Αν δεν καταφέρατε να υιοθετήσετε το παιδί σας με την ευκαιρία που σας δόθηκε θα μπαίνατε στη διαδικασία να υιοθετήσετε ένα παιδί υποστηρίζοντας την οικογένειά του οικονομικά για να προβεί στην ενέργεια της υιοθεσίας;

Δήμητρα: Είναι κάτι που όλοι μπορεί να κρύβουμε στην πίσω πλευρά του κεφαλιού μας. Ξέρετε η επιθυμία να γίνεις μητέρα είναι κάτι πολύ ιδιαίτερο. Όταν δεν μπορείς να αποκτήσεις παιδιά σε πιάνει πανικός. Έχετε στιγμή που νιώθεις μισή, που ζηλεύεις, που αναζητάς παιδικές φωνές, μωρουδιακά και πάνες. Είναι η ανάγκη να αναθρέψεις. Βέβαια ξέρω ότι δεν θα ήταν και το πιο σωστό. Για σκεφτείτε όμως ότι ένα παιδί που θα το έδιναν με αυτό τον τρόπο τι τύχη θα είχε αν κάποιος δεν βρεθεί να το αγκαλιάσει; Αυτοί οι γονείς που το δίνουν ζητώντας οικονομική υποστήριξη αν το αγαπούσαν θα το έδιναν. Πως θα ήταν η ζωή μαζί τους; Μήπως εφιάλτης. Γι αυτούς τους λόγους θα το σκεφτόμουν. Γιατί θα το έσωζα και θα το λάτρευα.

Συνεντ: Θα ήθελα στο τέλος να σας ρωτήσω κάτι ακόμη. Σχετικά με το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών.

Δήμητρα: Δε με βρίσκει σύμφωνη. Δε ξέρω δε μ' αρέσει, δεν είναι σύμφυτο με την κουλτούρα μου.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι εξίσου ικανά να μεγαλώσουν ένα παιδί;

Δήμητρα: Όχι το παιδί χρειάζεται μαμά και μπαμπά. Όλα τα άλλα δεν με πείθουν.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο σας.

Δήμητρα: Παρακαλώ.

25) ΌΛΓΑ

Αρ. Συνεντ: 25

Ημερομηνία Συνέντευξης: 31-08-2017

Τόπος Συνεντ: Μυτιλήνη

Διάρκεια Συνέντ: 80 λεπτά.

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Δήμητρα: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Είστε έτοιμη να αρχίσουμε;

Δήμητρα: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Όλγα: Εγώ; 80.

Έχετε φοιτήσει στο σχολείο;

Όλγα: Πήγα μέχρι και την Τρίτη Δημοτικού. Μετά μας σταμάτησαν για να πάμε στις ελιές.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Όλγα: Ναι.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας πόσων ετών είναι;

Όλγα: 83.

Συνεντ: Με τι ασχοληθήκατε επαγγελματικά;

Όλγα: Με τα οικιακά και ήμουν αγρότισσα.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας;

Όλγα: Επιλοποιός ήταν.

Συνεντ: Πότε παντρευτήκατε;

Όλγα: Το 64.

Συνεντ: Και ξεκινήσατε αμέσως τις προσπάθειες να αποκτήσετε παιδί;

Όλγα: Ναι. Εμείς το θέλαμε σαν τρελοί. Όπου μας έλεγαν γιατρό τρέχαμε. Εγώ το είχα ρίξει σαν το τζόγο. Πόνταρα όλα τα λεφτά μας στους γιατρούς, φτάνει να έκανα παιδί. Τίποτ' άλλο δεν είχε σημασία για μένα. Μόνο το παιδί. Ε δυστυχώς το σφάλμα δεν το έβλεπαν; Για εκμετάλλευση μόνο μας ήθελαν; Δε ξέρω. Πάντως ενώ μας έλεγαν πως θα αποκτήσουμε παιδί, τελικά τίποτα δε γινόταν.

Συνεντ: Πόσα χρόνια προσπαθούσατε να αποκτήσετε παιδί;

Όλγα: Πάνω από δέκα. Και επτά χρόνια περιμέναμε μέχρι να υιοθετήσουμε την κόρη μας.

Συνεντ: για να τα πάρουμε από την αρχή. Είχατε κάποιο πρόβλημα γυναικολογικό εσείς ή ο σύζυγός σας; Τι σας έλεγαν οι γιατροί;

Όλγα: Οι γιατροί έλεγαν πως δεν είχα κάτι το σπουδαίο. Και όμως είχα. Αλλά δεν το έλεγαν ή δεν το θέραπευαν. Για αυτό τον λόγο απηυδίσασα και είπαμε να κάνουμε αίτηση για υιοθεσία.

Συνεντ: Πότε κάνατε αίτηση για υιοθεσία;

Όλγα: Ε, τότε πρέπει να ήμουν εγώ 37 ετών και ο σύζυγός μου 40. Ίσα που προλαβαίναμε γιατί τότε ο κανονισμός ήταν 40 χρονών για την γυναίκα και 43 για τον άντρα; Εμείς ήμασταν μέσα στα πλαίσια βέβαια, αλλά δεν έπρεπε να το καθυστερήσουμε και πολύ. Εμείς μέναμε στην Θεσσαλονίκη αλλά όταν κάναμε την αίτηση είχαμε ρθει στην Μυτιλήνη. Είχαμε κάνει το σπίτι μας και είχαμε ένα σπίτι δικό μας να δηλώσουμε στην αίτηση. Και έτσι κάναμε την αίτηση στο ΠΚΠΑ. Και μας γύρεψαν τρεις μάρτυρες και εγώ τους είπα *«πιάστε τον κατάλογο και ρωτήστε όποιον θέλετε από το χωριό για να σας πει τι οικογένεια είμαστε. Για να σας πω εγώ και να θεωρήσετε ότι είναι δικοί μου άνθρωποι και δεν θα πουν την αλήθεια;»*. Και μου είπαν *«όχι όποιους θέλετε εσείς»*. Και σκεφτήκαμε και βάλουμε τρία ονόματα.

Συνεντ: Από το οικείο σας περιβάλλον; Από το συγγενικό;

Όλγα: Όχι όχι.

Συνεντ: Από το φιλικό σας περιβάλλον;

Όλγα: Ναι, απ όπου να ήταν. Από το φιλικό. Είχαμε βάλει τον ιερέα του χωριού, είχαμε βάλει... δηλαδή ανθρώπους που τους ξέραμε και μας ήξεραν. Και αφού το κάναμε όλα αυτά μας ήρθε κάποια στιγμή μία επιστολή που έγραφε, ότι η αίτησή σας εγκρίθηκε παμψηφεί από δωδεκαμελή επιτροπή. Αλλά θα περιμένετε, έτσι μας είπαν.

Συνεντ: Δεν ήρθαν να πάρουν συνεντεύξεις από το φιλικό και συγγενικό σας περιβάλλον;

Όλγα: Όχι πήραν συνεντεύξεις μόνο από εμάς.

Συνεντ: Πόσα χρόνια περιμένατε;

Όλγα: Επτά.

Συνεντ: Επτά χρόνια περιμένατε για να βρεθεί παιδί;

Όλγα: Ναι. Αν θέλετε αγόρι έχουμε, κορίτσι θα πρέπει να περιμένετε, έτσι μας είπαν.

Συνεντ: Εσείς θέλατε κορίτσι;

Όλγα: Ναι.

Συνεντ: Για ποιο λόγο θέλατε κορίτσι;

Όλγα: Ε, το ήθελα κοριτσάκι. Τα αγόρια και τώρα που τα βλέπω τα αγαπώ. Μωρά δώσ' μου και πάρε την ψυχή μου. Αλλά το κοριτσάκι το ήθελα να το στολίσω, έχει άλλη χάρη (η φωνή της γίνεται απότομα πιο γλυκιά όταν αναφέρεται στα κορίτσια)

Συνεντ: Δηλαδή αγόρια είχε διαθέσιμα αλλά εσείς αρνηθήκατε να πάρετε;

Όλγα: Ναι. Ήθελα κορίτσι, δεν ήθελα αγόρι. Μου είπαν να πάρω αγόρι, μα δεν ήθελα και γι αυτό μου είπαν να περιμένω.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας είχε και αυτός προτίμηση στα κορίτσια ή δεν είχε πρόβλημα;
Όλγα: Ο σύζυγός μου δεν είχε κάποια προτίμηση. Όμως δεν έλεγε τίποτα. Ήθελε μόνο να ικανοποιήσει εμένα που με έβλεπε μέρα νύχτα να κλαίω. Δε σταματούσα. Κατεβαίναμε στην Θεσσαλονίκη, όταν ακόμη προσπαθούσαμε να κάνουμε παιδί για να ψωνίσουμε. Τύχαινε να περάσουμε από βιτρίνα που είχε παιδικά; Πίσω! Στο σπίτι! Κλάμα δεν περιγράφεται! Λοιπόν εγώ όμως ήθελα κορίτσι. Η αλήθεια είναι αυτή. Που λες, περιμέναμε μία περιμέναμε δύο, βρε αμάν, αλλά την απόδειξη την κρατούσα, που μας είχαν εγκρίνει και έπρεπε να περιμένουμε. Καμιά φορά έπαιρνα τηλέφωνο, «βρε παιδιά τι γίνεται;». Καμιά φορά μου μιλούσαν καλά, αλλά κάποιες φορές μου έλεγαν «τι θέλετε κυρά μου να σας δώσουμε τα δικά μας παιδιά; Δεν έχουμε». Έτσι μου έλεγαν. Και εγώ έκλεινα εντελώς απελπισμένη το τηλέφωνο. Πάλι κλάμα. Τόσο κλάμα δεν έχω ρίξει στην ζωή μου! Τελοσπάντων, στα επτά τα χρόνια μέσα χτυπά μια μέρα και μου λένε από το ίδρυμα «Περιμένετε, επιμένετε ακόμη για παιδί ή τακτοποιηθήκατε ή μήπως πια δε θέλετε;». και εγώ τους απάντησα ίσαμε που χτυπάει η καρδιά μου θα περιμένω. Ε τότε μου είπαν θα πρέπει να ρθείτε να το πάρετε από την Αθήνα, ειδοποιήστε τον κοινωνικό λειτουργό να ρθει να κάνει την έκθεση. Πήρα τηλέφωνο την κοινωνική λειτουργό για να ρθει να δει το σπίτι που μένουμε και μου λέει η κοινωνική λειτουργός και αύριο μπορώ να ρθω αν διαθέτετε αυτοκίνητο. Και εγώ της λέω «και αεροπλάνο άμα θες να σου φέρω, όχι μόνο αυτοκίνητο. Αύριο έλα και πάρε ταξί και να σε φέρει και να σε επιστρέψει και εγώ θα το πληρώσω. Μόνο να μην καθυστερούμε». Και ήρθε η κοπέλα να δει πού μένουμε. Εγώ στην αίτηση δεν ήθελα να γράψω υπερβολές. Αυτά που είχαμε, αυτά έβαλα. Το σπίτι μου από εκεί, έχω ένα σαλόνι ενιαίο, το έβαλα ένα δωμάτιο ενώ στην πραγματικότητα είναι δυο. Μου λέει η κοινωνική λειτουργός «γιατί έβαλες ένα σπίτι με τρία μόνο δωμάτια; Το σαλόνι κάνει για δύο δωμάτια. Πιο κάτω είχα μία κουζινούλα και μου λέει αυτή γιατί δε τη δήλωσες; Μέσα εκεί μπορείς να κάνεις την δουλειά σου. Δεν τα έγραψες σωστά». Και λέω τι τα έγραψα πολλά; Μου λέει όχι λίγα τα έγραψες. Και τραβά και κάνει την έκθεση. Και από τότε πια περιμέναμε να μας πούνε. Καμιά φορά όταν μας ειδοποίησαν, είχαν απεργία τα καράβια ή τα αεροπλάνα; Δεν θυμάμαι. Με μέσον βρήκαμε δύο εισιτήρια για να πάνε και να γυρίσουμε. Πήραμε δύο εισιτήρια και την άλλη μέρα το πρωί ήμασταν εκεί.

Συνεντ; Με αεροπλάνο;

Όλγα: Ναι με αεροπλάνο. Πού να περίμενα εγώ μέσα στα καράβια.

Συνεντ: Ήταν χειμώνας;

Όλγα: Όχι καλοκαίρι. Ιούνιος.

Συνεντ; Του πότε;

Όλγα: Του 81.

Συνεντ: το παιδάκι τι ηλικία είχε;

Όλγα: Ήταν 5,5 μηνών και 5.100 το βάρος του.

Συνεντ; Α, ήταν πολύ μικρό.

Όλγα: Ναι ήταν πολύ μικρό. Το λατρεύω αυτό το παιδί το λατρεύω (η φωνή της γίνεται πάλι πολύ ζεστή και στοργική).

Συνεντ: Πώς αισθανθήκατε όταν σας τηλεφώνησαν και σας είπαν να πάτε να παραλάβετε το παιδί σας;

Όλγα: Φωνές, τσιρίδες, ο άντρας μου ήταν στο μέσα δωμάτιο και δούλευε και το άκουσε και τρελαθήκαμε. Και του έλεγα το πήραμε το πήραμε το μωρό! Θα γίνουμε γονείς και εμείς! Και μετά του λέω ε τώρα τι κάθεται; Πάμε στην Μυτιλήνη να ψωνίσουμε ρουχαλάκια στο μωρό. Τι έτσι θα πάμε να το πάρουμε; Θα πάμε να βρούμε και εισιτήρια γιατί δεν είχε αεροπλάνο τι θα κάνουμε; (η φωνή της προδίδει εγρήγορση και σπουδή). Πήγαμε, ψωνίσαμε, μας βρήκε και ένας φίλος μας στην Μυτιλήνη τα εισιτήρια, την επόμενη ημέρα ήμασταν στην Αθήνα. Πήγαμε κατευθείαν στον κοινωνικό λειτουργό που συνεργαζόμασταν εκεί και πήγαμε μαζί στο ίδρυμα αλλά δεν μας το έδιναν.

Συνεντ: Γιατί;

Όλγα: Γιατί ήταν η μέρα του Αγίου Πνεύματος και αρνούνταν να μας το δείξουν ακόμη. Τότε ο κοινωνικός λειτουργός παρενέβη και τους είπε: Βρε κυρίες μου είστε καλά; Οι άνθρωποι αυτοί ήρθαν από την Μυτιλήνη, κάθονται στα ξενοδοχεία και ήρθαν να δουν το παιδί μετά από τόσα χρόνια και δεν τους το δείχνετε; Και τότε αυτές μας το έδειξαν λίγο και μας είπαν αύριο να πάμε πρωί. Ε άμα μου το έδειξαν, τρελάθηκα. Είδα αυτά τα μικρά άσπρα δαχτυλάκια, τόσο όμορφο. Σαν άγγελος. Δεν ήξερα τι να κάνω από την χαρά μου. Όμως η αλήθεια είναι ότι ήταν τόσο χάλια, το χρώμα του ήταν σαν την στάχτη, δεν είχε ένα χρώμα ροδαλό, ροζ, όπως έχουν τα μωρά. Δεν μας περίμεναν εκείνη την ημέρα του Αγίου Πνεύματος και το μωρό ήταν απεριποίητο. Το γάλα είχε τρέξει και είχε ξεραθεί πάνω στα ρουχαλάκια του. Μύριζε γαλατίλα και εμετό. Το άρπαξαν το καημένο, του έδιναν λίγο γάλα και το παρατούσαν. Τι νομίζεις στα ιδρύματα ότι τα φέρονται καλά;

Συνεντ: Πόσο καιρό ήταν στο ίδρυμα σας είπαν;

Όλγα: Τριών μηνών το πήγε η μάνα του και το άφησε. Το είχαν δύο δυόμισι μήνες.

Συνεντ: Το μωρό το εγκατέλειψε η μητέρα του;

Όλγα: Δεν την είδαμε καθόλου ούτε και την ξέρουμε. Πήγε και την βρήκε τώρα που μεγάλωσε.

Συνεντ: Α μάλιστα. Για ποιο λόγο όμως το είχε αφήσει;

Όλγα: Δεν μπορούσε λέει να τα ζήσει.

Συνεντ; Είχε πολλά παιδιά;

Όλγα: Είχε ακόμη ένα.

Συνεντ: Και ήταν άγαμη;

Όλγα: Ναι και δεν μπορούσε, όπως είπε, να τα ζήσει. Είχε ένα αγόρι, πιο μεγάλο από την Μαγδαληνή και ύστερα έκανε και άλλα.

Συνεντ: Και τα έδωσε και τα άλλα ή τα κράτησε;

Όλγα: Όχι όχι τα κράτησε. Όταν πήγε η Μαγδαληνή της τα έδειξε φωτογραφία.

Συνεντ: Πώς της φάνηκε η βιολογική της μητέρα όταν πήγε και την βρήκε;

Όλγα: Μας είχε δημιουργήσει πρόβλημα. Να πάει να γνωρίσει την μαμά της. Ξέρω πού είναι η μαμά μου, μου έλεγε, να πάω. Βρε μωρό μου της έλεγα εγώ, δεν γίνονται έτσι τα πράγματα. Άμα θες να πας, να πας. Και άμα τα βρεις καλύτερα και θες εσύ να καθίσεις μαζί της, κάτσε και εκεί. Δε θέλω να σε έχω δυστυχισμένο.

Συνεντ: Αυτό πότε έγινε; Πότε σας είπε η Μαγδαληνή ότι θέλει να γνωρίσει την βιολογική της μητέρα;

Όλγα: Το... είχε μπει πια σε νόμο ηλικία.

Συνεντ: Είχε ενηλικιωθεί. Και ποιος της είπε για την μητέρα της; Πού την βρήκε;

Όλγα: Με τον κοινωνικό λειτουργό. Ναι, να κλαίει, να θέλει να την δει. Εγώ από μικρή μόλις έβλεπα κανένα έργο που είχε σχέση με υιοθεσία, της το έλεγα. Μαγδαληνή και εγώ έτσι σε πήρα.

Συνεντ; Ήξερε ότι ήταν θετή σας κόρη. Από ποια ηλικία της το λέγατε;

Όλγα: Ε, από 7-8 άρχισα να της το λέω απέξω απέξω. Και ύστερα της το ξεκαθάρισα, αλλά ήταν αδύνατο να το πιστέψει. Μου έλεγε πως δεν είναι αλήθεια αυτά που μου λες, δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Γιατί πρώτα απ' όλα δε θα με αγαπούσες έτσι. Η συμπεριφορά της απέναντί μας άλλαξε όταν της το είπαν κάτι παιδιά που έπαιζε μαζί τους. Της είπαν ότι θα σου πούμε ένα μυστικό που ξέρουμε, γιατί και οι μανάδες δεν έχουν άλλες δουλειές να κάνουν, γιατί ξέρω ποια το είπε, της είπαν πως άμα σου πούμε το μυστικό αυτό θα φύγεις από το σπίτι σας. Και τις ρώτησε τι μυστικό είναι αυτό; Και της είπαν πως είναι υιοθετημένη. Και ήρθε κλαίγοντας και με ρωτούσε «γιατί μαμά να με διώξετε; Τι σας έκανα και θα πρέπει να φύγω από το σπίτι;». Και

της είπα «παιδί μου αυτό σου το έλεγα από καιρό ότι είσαι υιοθετημένη. Γιατί τώρα ανησυχείς ότι θα σε διώξουμε; Είναι δυνατόν ποτέ εμείς να σε διώξουμε, που σε αγαπάμε τόσο;». δε ξέρεις τι δράματα πέρασα γι αυτό το παιδί. Δόξα τω Θεώ γερό να το έχει η Παναγία. Και της είπα τότε «έλα να σου πω παιδί μου». Και εκείνη μου απάντησε να πάμε μέσα στο δωμάτιο κρυφά να μην μας ακούσει ο μπαμπάς και στενοχωρηθεί». Τότε ήταν που ο άντρας μου είχα πρόβλημα με την καρδιά του και φοβόταν μην πάθει ανακοπή. Και της είπα όλη την αλήθεια, πως την πάρει πεντέμισι μηνών από το ίδρυμα, πως την αγαπούσα πριν την γνωρίσω και πως θα ήθελα και την ζωή μου ακόμη για να γίνει αυτή ευτυχισμένη.

Συνεντ: Πότε έγινε αυτό;

Όλγα: Τότε η Μαγδαληνή πήγαινε Τρίτη Δημοτικού.

Συνεντ: Και τι σας απάντησε; Πώς αντέδρασε;

Όλγα: Ηρέμησε και μου είπε μαμά αλήθεια με αγαπάς τόσο παρόλο που δεν με γέννησες εσύ; Και εγώ της είπα «και άλλο τόσο σε αγαπώ. Τώρα αν θα φύγεις από το σπίτι ή θα μείνεις είναι δικό σου θέμα. Θα το αποφασίσεις όταν μεγαλώσεις, αλλά εγώ δεν πρόκειται ποτέ να σε εμποδίσω ότι και να αποφασίσεις». Όμως εγώ πιστεύω, ότι την επηρέασε γιατί ενώ ήταν πρώτη μαθήτρια άρχισε να μην διαβάζει και να είναι αδιάφορη.

Συνεντ: Την μητέρα της πότε άρχισε να την αναζητά; Όταν ενηλικιώθηκε ή και πιο πριν;

Όλγα: Και πιο πριν από την εφηβεία, αλλά τότε δεν μπορούσε να κάνει τίποτα και περίμενε να μεγαλώσει. Και μια μέρα πήγε να βρει την μητέρα της. Πήγε εκεί που της είπαν χτύπησε, αλλά της απάντησαν πως το πρόσωπο που ψάχνει δεν μένει εκεί. Τότε με πήρε τηλέφωνο γεμάτη απογοήτευση και μου «είπε μαμά τώρα γυρίζω σπίτι. Δεν την βρήκα».

Συνεντ: Εσείς πώς αισθανθήκατε;

Όλγα: Ναι ήμουν ανήσυχη αλλά έλεγα μέσα μου φτάνει να είναι ευτυχισμένο το παιδί μου. Μόνο αυτό θέλω. Να είναι καλά. Εγώ την μεγάλωσα την έκανα κοπέλα, τώρα ν ανοίξει μόνη της τα φτερά της και να πετάξει. Η σχέση μας δεν θα χαλάσει, ότι και να γίνει. Ε, τελοσπάντων, μου είπε φεύγω γιατί δεν την βρήκα. Μα εγώ σου είπα πως δεν γίνονται έτσι τα πράγματα.

Συνεντ: Εσείς το παιδί το είχατε πάρει με δικαστική απόφαση έτσι;

Όλγα: Ναι.

Συνεντ: Πότε έγινε το δικαστήριο;

Όλγα: Μέσα σε λίγους μήνες από τότε που την πήραμε σπίτι μας. Δεν άργησε το δικαστήριο.

Συνεντ: Οπότε τα στοιχεία της βιολογικής μητέρας μπορούσε να τα πάρει και από το δικαστήριο ή στο ιστορικό αρχείο που είχαν μεταφερθεί έτσι;

Όλγα: Ναι ναι.

Συνεντ: Εσείς την βιολογική μητέρα δεν την είχατε δει στο δικαστήριο έτσι;

Όλγα: Όχι όχι ήρθε δικηγόρος από το ίδρυμα εδώ στην Μυτιλήνη με όλα τα χαρτιά και έγινε το δικαστήριο και την πήραμε την Μαγδαληνή με δικαστική απόφαση και την γράψαμε στο ληξιαρχείο. Ε λοιπόν που λες, ήρθε η Μαγδαληνή σπίτι και της είπα πως θα την βοηθήσω να βρούμε την μαμά της. Και τότε μου είπε «Μαμά δεν σε αφήνω εγώ εσένα, αλλά θέλω να μάθω το γιατί με έδωσε. Μόνο γι αυτό το γιατί θέλω να την βρω». Και εγώ της είπα πως θα την βοηθήσω. Τουλάχιστον να κρίνεις εσύ πού θέλεις να μείνεις και εγώ δεν θα σε εμποδίσω. Δεν ήθελα να ζει μέσα σε αυτό το μαρτύριο και να λέει γιατί, γιατί, γιατί. Και πήγα λοιπόν στην κοινωνική υπηρεσία εδώ στην Μυτιλήνη και τους είπα ότι η κόρη μου θέλει να βρει την μητέρα της. Και μου είπαν αυτοί να ρθει αύριο στις 9:00 το πρωί να την ρωτήσουμε και αυτή. Και της το είπα ότι θα έπρεπε να πάει και μόνη της να πει ότι ψάχνει να βρει την μάνα της. Τότε μάλιστα δούλευε και έκατσα εγώ στο μαγαζί που εργαζόταν για να πάει στην κοινωνική υπηρεσία. Και μετά από λίγο καιρό τη ειδοποίησαν ότι την βρήκαν την βιολογική μητέρα και να πήγαινε να της έδιναν τα στοιχεία. Όταν ήταν να φύγει να πάει να την βρει, ήρθε και με αγκάλιασε και μου είπε να μην ανησυχώ και εγώ της είπα όπου σου αρέσει να καθίσεις, μην φοβάσαι για μένα. Για μένα θα είσαι πάντα παιδί μου. Και αυτή η πόρτα, που τώρα περνάς, θα είναι πάντα ανοιχτή για σένα. Πήγε και την βρήκε. Και η μάνα μου, λέει, δε νοιάστηκε ούτε να με αγκαλιάσει. Ούτε την πλησίασε να την αγκαλιάσει, ούτε τίποτα. Καλά λέει, γιατί με έδωσες; Τα άλλα σου τα παιδιά τα κράτησες, τα είχε και φωτογραφίες, εμένα γιατί με έδωσες; Ε να της είπε, δεν μπορούσε να σε ζήσω. Μια κουταλιά της λέει, αν κράταγες από τα άλλα σου τα παιδιά και μου έδινες, θα μπορούσες να με ζήσεις. Ε όταν άρχισε να χοντρύνει η συζήτηση, επενέβη ο κοινωνικός λειτουργός και είπε στην Μαγδαληνή να ηρεμήσει. Η μάνα της τής είπε να πάει τώρα να μείνει μαζί της αλλά η Μαγδαληνή αρνήθηκε, δεν ήθελε. Και τότε της είπε δωσμου τουλάχιστον την διεύθυνσή σου να σου στείλω κανένα ρουχαλάκι. Και τότε λέει ο κοινωνικός λειτουργός «στοπ! Αν θες να της στείλεις ρουχαλάκια, θα τα φέρεις σε μένα και εμείς θα σου δώσουμε απόδειξη, ότι τα παραλάβαμε και θα τα στείλουμε εμείς. Δεν έχεις καμία δουλειά». Βέβαια είχαν τα

τηλέφωνά τους και επικοινωνούσαν. Αλλά ψυχρά. Όταν γύρισε πίσω ήρθε τρέχοντας σε μένα και μου είπε πως ήταν η πρώτη τους συνάντηση. Η Μαγδαληνή ήταν πολύ πικραμένη. Μου είπε, λέει, να μου στείλει ρουχαλάκια αλλά της είπα ότι έχω πολλά και δεν χρειάζομαι. Όμως η Μαγδαληνή είδε ότι φορούσε ένα σταυρό στο λαιμό της και αν ήθελε πράγματι να της δώσει κάτι να την θυμάται έπρεπε να της δώσει τον σταυρό της και όχι να της τάξει ότι θα της στείλει κάποια στιγμή ρουχαλάκια. Εγώ αν ήμουν με τα χέρια μου θα το έσπαγα και θα της το έδινα να με θυμάται, δε σου λέω ψέματα. Αν ήθελα να της δείξω ότι την αγαπώ και ότι την νοιάζομαι. Και ύστερα από κανένα εξάμηνο την πήρε τηλέφωνο την Μαγδαληνή και της λέει «να Μαγδαληνή θέλω να μου στείλεις λεφτά γιατί πήγα και έκανα αναλύσεις και τις χρωστώ. Δεν έχω λεφτά να τις πληρώσω». Καλά της είπε η Μαγδαληνή δεν είχατε να πάτε σε ένα νοσοκομείο; Γιατί η μάνα μου πηγαίνει στο νοσοκομείο και τις κάνει και εσύ ήθελες σε μικροβιολογικό; Και τότε δεν ήθελε πια να της ξαναμιλήσει, ένιωσε ότι ήθελε να την εκμεταλλευτεί.

Συνεντ: Τώρα οι σχέσεις τους πώς είναι;

Όλγα: Ούτε την ξέρω ούτε και θέλω να την μάθω. Δε ρωτώ. Η Μαγδαληνή μου λέει πως δεν μιλάνε ή μιλάνε αραιά και πού, αλλά δεν μπορώ να είμαι και σίγουρη. Μπορεί να μου λέει έτσι για να μην με πικράνει.

Συνεντ: Εκείνη δεν παντρεύτηκε ποτέ;

Όλγα: Είπε ότι τα άλλα τα παιδιά που έκανε τα έκανε με έναν ναυτικό και χώρισαν μετά. Αλλά τώρα δεν ξέρω τι είναι αλήθεια και τι ψέματα.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι η βιολογική της μητέρα;

Όλγα: Όταν την γέννησε ήταν 18. Ε τώρα η Μαγδαληνή είναι 36 και 18 είναι 54. Ε κάπου εκεί.

Συνεντ: Για τον πατέρα της της είπε κάποια πράγματα;

Όλγα: Όχι δεν ξέρουμε κάτι. Τότε η Μαγδαληνή είχε δηλωθεί αγνώστου πατρός. Έτσι μας είχαν πει. Ότι η μάνα δεν έχει παντρευτεί, δεν έχει σύζυγο να την συντηρήσει και εκείνη και το παιδί και δεν μπορεί να το μεγαλώσει. Και ότι ήθελε μόνο να πάει σε μία καλή οικογένεια να βρει καλύτερη τύχη το παιδί της. Ε και τότε μας ζήτησαν και να τους πούμε τρεις μάρτυρες να βεβαιώσουν τι οικογένεια ήμαστε. Και θα τους έστελναν εκείνοι γράμμα και θα το απαντούσαν αυτοί οι μάρτυρες. Εντωμεταξύ μέχρι να τα γράψουν να τα στείλουν τα χαρτιά πεθαίνει ο ένας ο μάρτυρας, μεταθέτουν, φεύγει και ο παπάζ και ύστερα βάλουμε άλλους. Και όταν πήραμε το παιδί μας καθυστέρησαν να μας στείλουν τα χαρτιά από το ίδρυμα.

Συνεντ: Κάποιο ρατσισμό δεχτήκατε επειδή υιοθετήσατε το παιδί;

Όλγα: Ε όχι. Δεν μπορώ να πω κάτι τέτοιο. Την αγάπαγε ο κόσμος την Μαγδαληνή. Και όσοι δεν μας ήξεραν ότι την υιοθετήσαμε έλεγαν πόσο μας μοιάζει. Γιατί από το ίδρυμα μας είχαν ζητήσει φωτογραφίες για να επιλέξουν ένα παιδί που να μας μοιάζει. Και η Μαγδαληνή μας έμοιαζε πάρα πολύ. Πιο πολύ με στενοχωρούσαν όταν δεν είχα παιδί και όχι όταν υιοθέτησα. Τι να σου πω; Όταν με έβλεπε και καμιά γυναίκα που ούτε γεια δεν είχαμε δε ξέρω από πού έπαιρνε το θάρρος και μου έλεγε πότε θα κάνω και εγώ ένα παιδί και άντε γιατί περνάν τα χρόνια και να μην καθυστερώ. Και άλλες πάλι μου δίναν και συμβουλές σε ποιο γιατρό να πάω να δω σίγουρα αποτελέσματα ή τι βότανα να πάρω για να κάνω μωρό. Στο τέλος πια ύστερα από τόσες προσπάθειες και με τόσες επισκέψεις στους γιατρούς δεν ήθελα να βγαίνω έξω από το σπίτι. Δεν ήθελα ούτε να με βλέπουν ούτε να βλέπω κανέναν. Ένιωθα λες και με κατηγορούσαν πως δεν έκανα παιδί. Και εγώ όμως ένιωθα πολύ άσχημα γι αυτό. Ήμουν πολύ δυστυχισμένη.

Συνεντ: Πήγατε σε πολλούς γιατρούς;

Όλγα: Ναι σε πάρα πολλούς. Ειδικά στην Θεσσαλονίκη τους είχαμε γυρίσει όλους. Κάποια στιγμή ο άντρας μου βαρέθηκε άρχισε να φωνάζει σε όσες γυναίκες περίμεναν τη σειρά τους στον χώρο αναμονής ενός γιατρού ότι είναι απατεώνας και ότι θα τις εκμεταλλευτεί όπως εκμεταλλευόταν και εμάς. Είχε γυρίσει το μυαλό του. Μας έδιναν ψεύτικες υποσχέσεις ότι θα κάνω σίγουρα παιδί και εγώ παιδί δεν έκανα. Έλεγαν αυτόν τον μήνα σίγουρα θα έχουμε θετικά αποτελέσματα και εγώ πίστευα αυτά που άκουγα, είχαν ανάγκη να τα πιστέψω και στο τέλος μόλις αδιαθετούσα ήταν σαν να ήμουν έγκυος και απέβαλα. Έτυχα κιόλας έναν μήνα να έχω καθυστέρηση ε τι χαρά ήταν αυτή. Παλάτι να μου χάριζες τότε, δε θα χαιρόμουν τόσο. Παρακαλούσα κάθε μέρα την Παναγία να μην δω αίμα. Δυστυχώς σε δύο βδομάδες αδιαθέτησα. Δε ξέρω αν ήμουν τελικά έγκυος ή είχε αλλάξει ο κύκλος μου με τόσες ορμόνες και φάρμακα. Φάρμακα; Άλλο τίποτα. Το σπίτι μας είχε γίνει φαρμακείο. Δεν υπήρχε φάρμακο που να μην το είχα πάρει. Κάπου τα νεύρα μου είχαν πειραχτεί. Σαν να με είχαν κάνει πειραματόζωο. Ο άντρας μου μια μέρα πέταξε όλα τα φάρμακα, τα θερμόμετρα για να μετράω την θερμοκρασία μου, όλα αυτά. Δεν ήθελε να ακούμε πια για γιατρούς. Έτσι και αποφασίσαμε να υιοθετήσουμε ένα μωράκι. Όμως και εκεί περιμέναμε επτά χρόνια.

Συνεντ: Για ποιο λόγο επιλέξατε την κρατική υιοθεσία;

Όλγα: Την θεωρούσαμε πιο ασφαλή. Δηλαδή δε θέλαμε να πάρουμε ένα μωρό και να ξέρουμε την μάνα. Δεν ήθελα να έχω νταλαβέρια με την μάνα. Ούτε να την ξέρω ούτε να με ξέρει. Να έχω το κεφάλι μου ήσυχο.

Συνεντ: Καθώς περιμένατε επτά χρόνια χωρίς να έχετε ενημέρωση για το τι μέλει γενέσθαι, δε σκεφτήκατε ποτέ να βρείτε ένα παιδάκι εσείς η ίδια;

Όλγα: Το σκέφτηκα, ου είχαν πει και για ένα παιδάκι αλλά δεν ήθελα, φοβόμουν. Έλεγα και αν ρθει καμιά μέρα και μου το πάρει, και αν μου ζητά χρήματα συνέχεια, είχα ακούσει πολλές ιστορίες και φοβόμουν.

Συνεντ: Τι ιστορίες είχατε ακούσει;

Όλγα: Ότι πήρε μια κοπέλα ένα μωρό και συνέχεια της ζητούσαν χρήματα και δεν την άφηναν σε ησυχία ή ότι απειλούσαν ότι θα το πουν στο μωρό ότι αυτοί είναι οι γονείς του και ότι θα ακυρώσουν την υιοθεσία και κάτι τέτοια.

Συνεντ: Αυτά θεωρείτε ότι είναι τα μειονεκτήματα της υιοθεσίας;

Όλγα: Ναι ότι μπορεί να πάρεις ένα παιδί και μετά να ρθει η μάνα και να το γυρεύει ή ότι μπορεί να πέσεις σε εκβιαστές. Τώρα αν το πάρεις από ίδρυμα πρέπει να περιμένεις πολλά χρόνια. Πάρα πολλά χρόνια. Επτά χρόνια είναι τόσα πολλά που στο τέλος λες ότι δεν πρόκειται να αποκτήσω παιδί, απελπίζεσαι, τρέχεις να δώσεις ένα σωρό λεφτά σε γιατρούς ή να αγοράσεις ένα παιδί γιατί δε βλέπεις άλλη λύση. Έτσι είναι. Επτά χρόνια και χωρίς να ενδιαφερθούν να πάρουν ένα τηλέφωνο να σου πουν κάνε κουράγιο έρχεται και η σειρά σου. Αυτό θεωρώ ότι είναι το λάθος. Για μας που δεν έχουμε ένα παιδί το να περιμένουμε τόσα χρόνια είναι σαν να περιμένουμε ένα θαύμα.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι το να μεγαλώσεις ένα παιδί είναι πολύ μεγάλη ευθύνη;

Όλγα: Ε ναι εννοείται. Αν δεν ήταν μεγάλη ευθύνη δεν θα έδιναν τα παιδιά τους κάποιες. Δεν είναι όλες ικανές να γίνουν μάνες.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι δύο γυναίκες ή δύο άντρες που είναι ζευγάρι μπορούν αν μεγαλώσουν ένα παιδί καλά;

Όλγα: Δηλαδή τι σημαίνει αυτό;

Συνεντ: Δηλαδή μία γυναίκα να έχει σχέση με μία άλλη γυναίκα και να μεγαλώνουν και οι δύο το παιδί της μίας γυναίκας. Η δύο άντρες.

Όλγα: Δεν ξέρω κοπέλα μου από αυτά. Εγώ είμαι παλαιών αρχών. Εγώ θέλω η Μαγδαληνή μου να παντρευτεί να κάνει παιδιά να την βοηθήσω όσο μπορώ. Τι είναι αυτά τα τρελά; Δηλαδή σαν να λέμε η Μαγδαληνή να έχει σχέση με άλλη γυναίκα; Γίνονται αυτά τα πράγματα; Θα μας τιμωρήσει ο Θεός.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα μπορούσαν να υιοθετήσουν;

Όλγα: Ποιοι; Δύο γυναίκες ή δύο άντρες; Όχι βέβαια. Τα παιδιά είναι πολύτιμα, δεν τα δίνουν όπου να ναι. Θέλουν εγγυήσεις να δουν πού θα πάνε. Σε ποιο σπίτι. Εμένα κάθε λίγο ερχόταν κοινωνική λειτουργός να δει πού έχω το παιδί αν του φέρομαι καλά, αν το ταΐζω, το φροντίζω, το περιποιούμαι. Θα πηγαίνει στο σπίτι δύο αντρών ή δύο γυναικών; Γίνονται αυτά; Η υιοθεσία είναι δύσκολη κατάσταση, αν κάτι κάνεις λάθος και πληγώσεις το παιδί, πάει χάθηκε ένας άνθρωπος. Με ποιο δικαίωμα μπορούμε να πληγώνουμε τα παιδιά;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ. Δεν έχω άλλες ερωτήσεις.

Όλγα: Παρακαλώ.

26) ΑΡΣΙΝΟΗ

Αρ. Συνεντ: 25

Ημερομηνία Συνέντευξης: 05-09-2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Τόπος: Β.Αιγαίο

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Αρσινόη: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;

Αρσινόη: Ασφαλώς.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αρσινόη: 62.

Συνεντ: Ποιο είναι το εκπαιδευτικό σας επίπεδο;

Αρσινόη: Έχω τελειώσει την Πάντειο.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Αρσινόη: Όχι, δούλευα ως διοικητικός υπάλληλος στο ΙΚΑ, αλλά εδώ και κάποια χρόνια έχω πάρει σύνταξη.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Αρσινόη: Βεβαίως.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας πόσων ετών είναι;

Αρσινόη: 71.

Πότε παντρευτήκατε;

Αρσινόη: Το 1981.

Συνεντ: Ο σύζυγός σας εργάζεται;

Αρσινόη: Είναι συνταξιούχος αστυνομικός.

Συνεντ: Πότε ξεκινήσατε τις προσπάθειες για να αποκτήσετε παιδί;

Αρσινόη: Αμέσως μόλις παντρευτήκαμε. Θέλαμε όσο το δυνατόν πιο σύντομα να γίνουμε γονείς, για να το χαρούμε το παιδί και να μας χαρεί και αυτό. Δεν θέλαμε να περιμένουμε και ξεκινήσαμε αμέσως. Όμως, παιδί δεν ερχόταν. Υπήρχαν κάποια προβλήματα...

Συνεντ: Τι είδους προβλήματα; Είχατε επισκεφτεί κάποιον γυναικολόγο έτσι;

Αρσινόη: Βεβαίως. Και οι δύο είχαμε πάει σε γιατρούς και υπήρχαν κάποια προβλήματα που δεν θα μπορούσαμε να αποκτήσουμε παιδί.

Συνεντ: Εκείνη την περίοδο ήταν που είχαν ξεκινήσει να εφαρμόζονται κάποιες μέθοδοι υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Εσάς σας είχαν προτείνει να προχωρήσετε σε εξωσωματική γονιμοποίηση;

Αρσινόη: Ναι μας το είχαν προτείνει και το δοκιμάσαμε δύο φορές. Αλλά δεν πέτυχε.

Συνεντ: Ποιο έτος ήταν θυμάστε;

Αρσινόη: Το παιδί μας το υιοθετήσαμε το 1989. Η εξωσωματική ξεκίνησε, μπορεί και πέντε έξι χρόνια νωρίτερα.

Συνεντ: Πότε αισθανθήκατε ότι πρέπει να σταματήσετε τις προσπάθειες υποβοηθούμενης αναπαραγωγής; Θέλω να πω τι ήταν εκείνο που σας αποθάρρυνε να συνεχίσετε;

Αρσινόη: Απογοητεύτηκα. Θεώρησα ότι είναι δύσκολος αυτός ο τρόπος να πετύχει. Τότε η επιστήμη δεν είχε προοδεύσει αρκετά ώστε να υπάρχουν πολλές πιθανότητες επιτυχίας. Και πέρα από αυτό εγώ είχα κάποιες αμφιβολίες για το αποτέλεσμα, ποιο θα ήτανε. Δεν ήμουν σίγουρη τότε, δεν είχα πολλή εμπιστοσύνη σε αυτή την μέθοδο, που τότε δεν ήταν πολύ εξελιγμένη.

Συνεντ: Η διαδικασία τότε ήταν πιο επώδυνη; Γινόταν λαπαροσκοπικά; Φοβόσασταν για την φαρμακευτική αγωγή που λαμβάνατε;

Αρσινόη: Για να είμαι ειλικρινής ούτε που θυμάμαι καλά καλά πώς γινόταν. Πάνε πολλά χρόνια από τότε. Όμως δεν ήταν εξελιγμένη αυτή η μέθοδος, λεγόntonταν πολλά για τα «παιδιά του σωλήνα» και γενικά ένιωθα ότι το παιδί που θα γεννούσα πιθανόν να μην ήταν υγιές.

Συνεντ: Το κόστος ήταν μεγάλο τότε;

Αρσινόη: Όχι δεν ήταν πολλά τα χρήματα, τουλάχιστον εμείς μπορούσαμε να προσπαθήσουμε χωρίς να στέκεται εμπόδιο το οικονομικό κομμάτι. Όχι όχι δεν ήταν το χρηματικό που μας απογοήτευε, που μας δυσκόλευε, αλλά επειδή εγώ έβλεπα ότι δεν θα πετύχαινε. Σας λέω τότε η επιστήμη ήταν στα πρώτα στάδια και δεν εμπιστευόμασταν πολύ αυτές τις μεθόδους. Γιατί το θέμα δεν είναι μόνο να αποκτήσεις ένα παιδάκι, σκοπός είναι να αποκτήσεις ένα γερό παιδί.

Συνεντ: Εσάς σας ενοχλούσε αυτός ο στιγματισμός με τα ονομαζόμενα παιδιά του σωλήνα;

Αρσινόη: Όχι δεν με απασχολούσαν αυτά, δε με απασχολούσαν αυτά, ένα παιδί ήθελα με όποιον τρόπο. Ένα γερό παιδάκι.

Συνεντ: Πότε σκεφτήκατε, λοιπόν, την λύση της υιοθεσίας;

Αρσινόη: Αμέσως μόλις διαπιστώσαμε ότι εμείς δεν μπορούσαμε από μόνοι μας να αποκτήσουμε παιδί. Τώρα χρονολογία δεν μπορώ να τη θυμηθώ, από τα πρώτα πρώτα χρόνια του γάμου μας.

Συνεντ: Είχατε επιλέξει να προβείτε σε κρατική υιοθεσία ή σε ιδιωτική; Είχατε επισκεφτεί κάποιο κέντρο παιδικής προστασίας;

Αρσινόη: Ναι είχαμε πάει στο ΜΗΤΕΡΑ αρχικά. Αλλά απορρίφθηκε η αίτησή μας. Εκεί γινόντουσαν πολλές αιτήσεις, γινόταν ένας εξονυχιστικός έλεγχος, δε ξέρω βασικά και για ποιους λόγους.

Συνεντ: Δηλαδή εσείς είχατε πάει στο ΜΗΤΕΡΑ προσκομίζοντας όλα τα απαιτούμενα δικαιολογητικά έτσι;

Αρσινόη: Ναι και δώσαμε και κάποιες συνεντεύξεις.

Συνεντ: Και περάσατε και το στάδιο των συνεντεύξεων.

Αρσινόη: Ναι το περάσαμε αυτό το στάδιο, δώσαμε συνέντευξη σε μία κοινωνική λειτουργό στην Αθήνα.

Συνεντ: Πώς και πότε γνωστοποιήθηκε σε σας η έκβαση της αίτησής σας;

Αρσινόη: Δεν θυμάμαι καλά. Αν δεν κάνω λάθος δεν άργησε και πολύ. Και δεν θυμάμαι αν ήταν με επιστολή ή τηλεφωνικά. Νομίζω τηλεφωνικά. Μας πήραν τηλέφωνο και μας είπαν ότι δεν εγκρίθηκε η αίτησή μας. Παρόλ' αυτά εμείς είχαμε χάσει αν δεν κάνω λάθος τουλάχιστον ενάμιση με δύο χρόνια που περιμέναμε. Συν το άγχος, η αγωνία, το τρέξιμο να συγκεντρώσουμε όλα τα δικαιολογητικά και αφού περάσαμε το πρώτο στάδιο με τα δικαιολογητικά, μετά μας απέρριψαν στις συνεντεύξεις.

Συνεντ: πώς αισθανθήκατε όταν ενημερωθήκατε για την εξέλιξη της αίτησής σας;

Αρσινόη: Μεγάλη απογοήτευση σαν να έβγαινε αρνητικό τεστ εγκυμοσύνης. Δεν μπορείτε να φανταστείτε. Σαν να πέθανε ένας δικός μου άνθρωπος. Πολύ χάλια. Δηλαδή αυτή η απόρριψη λες και είχα σκοτώσει άνθρωπο και με έκριναν ακατάλληλη μού στοίχισε πολύ. Ο καημός μου μεγάλος. Άρχισα τότε να το συζητώ πιο πολύ ότι θέλω να υιοθετήσω ένα παιδάκι και κάποιος φίλος που ήξερε μία οικογένεια με πολλά παιδάκια μου είπε ότι ήθελαν το δώσουν το τελευταίο για υιοθεσία, γιατί τα βγάζουν δύσκολα πέρα. Ε, προχωρήσαμε, συναντηθήκαμε, μιλήσαμε...

Συνεντ: Το παιδάκι είχε γεννηθεί όταν ξεκινήσατε τις διαδικασίες, δεν ήταν έγκυος η βιολογική μητέρα έτσι;

Αρσινόη: Όχι όχι είχε γεννηθεί.

Συνεντ: Ποια ήταν τα κοινωνικά χαρακτηριστικά των βιολογικών γονέων;

Αρσινόη: Ήταν μία πολύτεκνη οικογένεια, που δεν είχαν κάποια σταθερή δουλειά, περιουσιακά στοιχεία, τα έφερναν πολύ δύσκολα βόλτα.

Συνεντ: Πώς ήρθατε σε συνεννόηση;

Αρσινόη: Μεσολάβησε κάποιος φίλος, τους γνώριζε, τους είπε, ότι γνωρίζει ένα ζευγάρι, που τελοσπάντων θέλουν να υιοθετήσουν ένα παιδάκι και συναντηθήκαμε μετά με τους γονείς, μιλήσαμε...

Συνεντ: Το παιδάκι σας ποια ηλικία είχε όταν το πήρατε σπίτι σας;

Αρσινόη: Όταν ολοκληρώθηκε η διαδικασία και βγήκε και η δικαστική απόφαση της υιοθεσίας ήταν 13 μηνών.

Συνεντ: Εσείς πότε το πήρατε σπίτι;

Αρσινόη: Λίγους μήνες πριν. Μηνών ήταν όταν το πήραμε.

Συνεντ Ενοχλήσεις είχατε από την βιολογική οικογένεια, γιατί μου είπατε ότι συναντηθήκατε και τους γνωρίσατε και σας γνώρισαν.

Αρσινόη: Κάποιες φορές ενοχλήσεις του τύπου, αποσκοπούσε στα χρήματα. Αλλά ίσως το επάγγελμα του συζύγου δεν τους άφηνε και πολλά περιθώρια. Δεν μπορώ να πω ότι ήταν πολλές οι ουσιαστικές ενοχλήσεις. Το ότι τους ξέραμε και μας ήξεραν ήταν ένα μείον γιατί πολλές φορές μας απειλούσαν ότι θα μας πάρουν το παιδί αν δεν τους δώσουμε χρήματα. Και το άγχος και η μεγάλη μου αγωνία ήταν μέχρι να γίνει το δικαστήριο και να γραφτεί το παιδί στο όνομά μας. Ευτυχώς δεν άργησε και πολύ. Τότε όμως ήμασταν πολύ ευάλωτοι. Μετά την απόφαση δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά. Τότε ήμασταν εμείς που είχαμε δύναμη και τον νόμο με το μέρος μας. Τότε προσπαθούσαν να μας φέρουν στο φιλότιμο, ότι δεν έχουν να φάνε, να πάρουν

γάλα στα αδερφάκια του γιου μου και κάτι τέτοια. Άλλες φορές πάλι ενοχλούσαν και έλεγαν ότι θέλουν να δουν το μωρό. Εγώ βέβαια δεν το επέτρεπα, τους έλεγα πρώτα να μεγαλώσει και όταν μεγαλώσει και θέλει να σας γνωρίσει, εγώ δεν θα φέρω καμία αντίρρηση. Και πράγματι τους γνώρισε. Εντάξει.

Συνεντ: Εσείς είχατε δώσει κάποια χρήματα για να το πάρετε το μωρό;

Αρσινόη: Όχι όχι δεν έγινε αγοραπωλησία, όχι.

Συνεντ: όχι, συγχωρέστε με, δεν το έθεσα σωστά. Δεν εννοούσα αυτό. Ρώτησα αν από ευγνωμοσύνη προς την οικογένεια και ως ένας τρόπος να εκφράσετε έμπρακτα την χαρά σας και το ευχαριστώ από την πλευρά σας θελήσατε να βοηθήσετε έστω και λίγο την οικογένεια οικονομικά.

Αρσινόη: Ναι σαν άνθρωποι τούς προσφέραμε κάποια μικρή βοήθεια.

Συνεντ: Ναι σε αυτά τα πλαίσια εννοώ και εγώ.

Αρσινόη: Ναι έτσι ναι. Ένα ευχαριστώ. Γι αυτό και όταν άρχισαν να ζητάνε κάθε φορά που είχαν ανάγκη τους το κόψαμε. Και ευτυχώς που ο σύζυγός μου ήταν αστυνομικός. Εντάξει σαν άνθρωποι ό,τι μπορούσαμε το κάναμε, αλλά από εκεί και πέρα δεν θέλαμε άλλες επαφές.

Συνεντ: Πώς ήταν η ανατροφή του γιου σας;

Αρσινόη: Νομίζω όπως όλα τα παιδιά έτσι και μένα είχε κάποιες ανησυχίες στην εφηβεία αλλά σε γενικές γραμμές δεν είχα κανένα πρόβλημα. Όλα λύνονται με τον διάλογο και την κατανόηση και προσπαθούσα να είμαι κοντά στο παιδί μου, να μην νιώθει παραμελημένο.

Συνεντ: Εσείς είχατε δεχτεί κάποιο ρατσισμό από το κοινωνικό σας περιβάλλον επειδή υιοθετήσατε το παιδάκι σας;

Αρσινόη: Κανένα, απολύτως κανένα. Η θέση μου ήταν απόλυτη από την αρχή. Το παιδάκι αυτό δεν είχε καμία διαφορά για μένα, ήταν σαν, όχι σαν, ήταν το δικό μου παιδί. Η υιοθεσία ήταν ένας τρόπος απόκτησης του παιδιού μας. Ήταν το παιδί της καρδιάς μας. Δεν ήταν παιδί του έρωτά μας, ήταν παιδί της καρδιάς μας. Και ίσως γιατί όχι και τους έρωτά μας και της αγάπης που έτρεφε ο ένας για τον άλλο. Αυτό το παιδί μας έδεσε, μας έκανε οικογένεια. Από εκεί και πέρα εγώ δεν άφηνα περιθώριο σε κανέναν για τον παραμικρό υπαινιγμό. Όλα ξεκινούν κατά την άποψή μου, όταν εσύ αισθάνεσαι άβολα ή αισθάνεσαι ότι αυτό που έκανες δεν είναι φυσιολογικό. Όταν εσύ, ο καθένας το δεχτεί αυτό μέσα του, τα υπόλοιπα έρχονται από μόνα τους όμορφα και ήρεμα. Εγώ δούλευα τότε, αλλά ούτε στη δουλειά μου αλλά ούτε στο συγγενικό μου περιβάλλον, οι γονείς μου, καλά δεν είχαν και άλλο εγγόνι, τον

αγκάλιασαν με πολλή αγάπη. Ούτε και από την πλευρά του άντρα μου δεν αντιμετώπισα ποτέ κανένα πρόβλημα.

Συνεντ: Πότε μιλήσατε στον γιο σας για την υιοθεσία;

Αρσινόη: Αμέσως. Από τότε που άρχισε, δηλαδή να καταλαβαίνει. Σαν να ήταν παραμύθι του το είπα. Μπορεί και να ήταν και δύο χρονών. Ότι υπήρχε μία οικογένεια που είχε πολλά παιδάκια και δεν είχε να τα θρέψει και βρήκε κάτι καλούς γονείς, που δεν είχαν παιδιά αλλά είχαν πολλή πολλή αγάπη να δώσουν και αγαπούσαν το μωράκι της άλλης οικογένειας πάρα πολύ. Κάπως έτσι. Το άκουσε σαν παραμύθι αλλά τότε δεν μπορούσε να καταλάβει πολλά πράγματα. Βέβαια μεγαλώνοντας έκανε κάποιες ερωτήσεις αλλά όταν υπάρχει αγάπη μέσα στο σπίτι, ζεστασιά όλα ξεπερνιούνται.

Συνεντ: Το παιδί σας ένιωσε ποτέ άβολα στο σχολείο λόγω της υιοθεσίας;

Αρσινόη: Δεν είχε κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα, απλά τα παιδιά μεταξύ τους είναι λίγο σκληρά. Μια μέρα του είπε του παιδιού μας ένα άλλο παιδί: «Μα πώς η μαμά σου είναι μαμά σου, αφού η δική μου μαμά δεν την είδε ποτέ έγκυο; Πώς σε γέννησε;». ε εντάξει παιδάκι ήταν και αυτό, δεν μπορεί να ήταν λόγια δικά του. Τα άκουσε φαίνεται από την μαμά του. Δεν νομίζω ότι το σκέφτηκε μόνο του. Εγώ να σας πω την αλήθεια, ποτέ δεν ένιωσα ανασφάλεια, ότι δηλαδή ακούγοντας ότι είναι θετό παιδί θα θελήσει να βρει τους βιολογικούς του γονείς και εγώ θα βρεθώ σε δεύτερη μοίρα. Όχι το δέσιμο μου με τον Παναγιώτη είναι τόσο δυνατό, που κανείς δεν μπορεί να το λύσει.

Συνεντ: Δεν νιώσατε ποτέ ανασφάλεια σε περίπτωση αναζήτησης των ριζών του;

Αρσινόη: Όχι. Το μόνο μου πρόβλημα ήταν ότι θα μπορούσε μέσα του να παραπονεθεί γιατί εμένα να με δώσουν και όχι τα αδέρφια μου;

Συνεντ: Εξωτερίκευσε σε σας ποτέ τέτοια σκέψη;

Σε μένα όχι. Από μέσα του όμως δε ξέρω. Αλλά εγώ πιστεύω ότι κάθε υιοθετημένο παιδί αυτό το παράπονο έχει.

Συνεντ: Ναι όμως πιστεύετε ότι επειδή εσείς του προσφέρατε καλύτερη ποιότητα ζωής, περισσότερες ευκαιρίες, περισσότερα υλικά αγαθά...

Αρσινόη: Ναι μπορεί όταν γνώρισε την βιολογική του οικογένεια να είπε μέσα του καλά έκαναν και με έδωσαν σε αυτή την οικογένεια που με αγαπά όσο όλος ο κόσμος μαζί. Όμως, δεν ήθελα να το συζητήσω αυτό μαζί του. Δεν ήθελα να βάλω το παιδί μου σε αυτή την διαδικασία, ούτε να τον ρωτήσω ούτε να ξέρω ήθελα.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας όπως τον βιώσατε εσείς λειτουργεί θετικά ή έχει κάποιες αδυναμίες; Κοιτάζοντας τώρα από την απόσταση του χρόνου πώς θα τον αξιολογούσατε;

Αρσινόη: Εκείνο που εμένα προσωπικά με πλήγωσε πολύ ήταν η απόρριψη από το ΜΗΤΕΡΑ. Κοιτάζοντας τώρα από την απόσταση του χρόνου όπως λέτε και έχοντας τον γιο μου πλέον αναθρέψει, θα έλεγα χωρίς να θέλω να περιαυτολογήσω ότι έκανα καλή δουλειά, ότι πάλεψα να το μεγαλώσω σωστά. Και έκανα το καλύτερο που μπορούσα. Στο ΜΗΤΕΡΑ όμως με έκριναν ακατάλληλη, ότι δεν θα ήταν προς όφελος του παιδιού η υιοθεσία. Είναι πολύ σκληρό αυτό να το λες σε κάποιον μελλοντικό γονιό. Και μας κοίταζαν με ψυχρότητα οι κοινωνικοί λειτουργοί. Γινόταν ένας εξουχιστικός έλεγχος σε σημείο που να μην μπορείς να τον αντέξεις, να αποκαλύπτεις όλα σου τα εσώψυχα σε κάποιον ξένο και να σε κοιτάν λες και σε κατακρίνουν.

Συνεντ: Όταν λέτε εξουχιστικός έλεγχος τι εννοείτε;

Αρσινόη: Ότι κοίταζαν τα πάντα, τα πάντα, τα περιουσιακά στοιχεία, την σωματική σου υγεία, την πνευματική, το ήθος, αν έχεις κάποιες εκκρεμότητες με την δικαιοσύνη, όλα, τα πάντα. Ηλικία, τι πορεία έχει ο καθένας στην ζωή του, πολλά πράγματα.

Συνεντ: Αυτόν τον έλεγχο πώς τον βιώσατε;

Αρσινόη: Με κούραζε, με κούραζε πολύ. Περιμέναμε έξω την σειρά μας για την συνέντευξη και ένιωθα λες και πήγαινα να δώσω εξετάσεις, λες και κρινόταν η ζωή μου από αυτό. Δεν θυμάμαι να ένιωσα περισσότερο καρδιοχτύπι. Αισθανόμουν ότι περνούσα από μία εξεταστική επιτροπή. Και ούτε ένα χαμόγελο για εμψύχωση. Λες και ήμασταν εγκληματίες μας εξέταζαν γιατί αυτό γιατί εκείνο. Και ένιωθα ότι ήταν αδιάκριτοι. Ενώ εδώ καμία σχέση δεν είχαν οι κοινωνικοί λειτουργοί. Δεν αντιμετώπισα κανένα πρόβλημα. Ήρθαν σπίτι μου να δουν και το παιδί που πήρα τελικά, να μας ελέγξουν μας αντιμετώπισαν με σεβασμό και συμπάθεια. Δε ξέρω, ίσως εκεί δεν μας ήξεραν τι άνθρωποι είμαστε, αλλά παρόλ αυτά θα έπρεπε να είναι πιο ανθρώπινοι και να βλέπουν με περισσότερο ευαισθησία τους ανθρώπους που θέλουν να υιοθετήσουν. Γιατί είναι άνθρωποι ταλαιπωρημένοι. Καταλαβαίνω ότι αγωνίζονται για το καλό των παιδιών που φροντίζουν, όμως αν γίνουν λίγο πιο ανθρώπινοι, αν χαμογελούν έστω και λίγο, δεν θα διακινδυνεύσει το καλό των παιδιών έτσι;

Συνεντ: Σας πρότειναν να πάρετε κάποιο παιδάκι με μειονεξία αν θέλετε να υιοθετήσετε άμεσα;

Αρσινόη: Ναι μας το πρότειναν από την αρχή, ότι η υιοθεσία είναι πολύ πιο γρήγορη στην περίπτωση αυτή, γιατί είναι πολύ πιο απλή. Ο καθένας όμως ξέρει τις αντοχές του. Και εγώ δεν ήθελα. Έλεγα από την αρχή ότι ήθελα ένα γερό παιδάκι.

Συνεντ: Ποια κριτήρια είχατε θέσει ως προς το παιδί;

Αρσινόη: Ένα υγιές βρέφος, τίποτ' άλλο, ούτε φύλο ούτε τίποτα. Μόνο μικρό, όσο γινόταν πιο μικρό, να μην έχει μνήμες.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω και κάτι άλλο σχετικά με το δικαίωμα ανατροφής παιδιού και υιοθεσίας, όσον αφορά τα ομόφυλα ζευγάρια...

Αρσινόη: Τα ποια;

Συνεντ: Τα ομόφυλα ζευγάρια, δηλαδή άτομα ίδιου φύλου που είναι σύντροφοι πιστεύετε ότι μπορούν να αναθρέψουν και να μεγαλώσουν ένα παιδί, όπως και τα ετερόφυλα;

Αρσινόη: Εγώ από την φύση μου είμαι άνθρωπος συντηρητικός. Θα έλεγα όχι, εντάξει να είναι μαζί αλλά τι χρωστάει και ένα παιδάκι να αντιμετωπίσει μετά όλη αυτή την ιδιαιτερότητα;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ για τις ειλικρινείς απαντήσεις σας. Ελπίζω να μην σας κούρασα.

Αρσινόη: Όχι καθόλου. Εμένα το θέμα της υιοθεσίας ήταν κάτι πολύ φυσιολογικό και το αντιμετώπισα πολύ ήρεμα. Και όλα έγιναν πολύ απλά. Δεν ένιωσα ποτέ ότι το παιδί μου είναι υιοθετημένο. Κάποιες κυρίες μου λένε ότι το παιδί μου μού μοιάζει και λέω φταίει ότι το αγαπάω πάρα πολύ. Δεν μπορεί να μου μοιάζει αλλιώς. Τώρα λένε ότι μου μοιάζει το εγγόνι. Πώς είναι δυνατόν; Μάλλον θα είναι ο αέρας μας ίδιος, η αύρα μας και διακρίνουν ομοιότητες. Εγώ ποτέ δεν είχα πρόβλημα ούτε προσπάθησα να κρύψω ότι το παιδί μου δεν το γέννησα εγώ. Και όταν το πήραμε σπίτι, εγώ από την χαρά ου, το πήρα με το καρότσι και πήγα να του ψωνίσω παιχνιδάκια. Γιατί τι άλλο θέλει ένα παιδάκι εκτός από φαί και ρουχαλάκια; Ε και όταν κάποια γυναίκα που με ήξερε με κοίταζε κάπως περίεργα, εγώ δεν ένιωθα άβολα. Φούσκωνα από υπερηφάνεια για το παιδί μου. Δεν μου χάλαγε κανείς και τίποτα την χαρά μου. Και αυτό γιατί ήταν κάτι που το ήθελα συνειδητά. Εντάξει δεν μπορώ να κάνω ένα παιδί, όμως θέλω να αποκτήσω ένα παιδί με όποιον τρόπο μπορούσα. Και όταν ένας ξάδελφός μου δεν μπορούσε να κάνει παιδί, έλεγα σε

κείνον και την σύζυγό του γιατί δεν υιοθετείτε ένα παιδί; Και εκείνοι έλεγαν όχι δεν το θέλουμε έτσι. Εντάξει. Πέρασαν πέρασαν τα χρόνια και κατέληξαν εκεί.

Συνεντ: Ναι; Τελικά υιοθέτησαν;

Αρσινόη: Ναι αλλά μετά από χρόνια.

Συνεντ: Μήπως θα θέλανε και αυτοί να μου παραχωρήσουν μία συνέντευξη;

Αρσινόη: Ε, καταρχάς αυτοί δεν μένουν στην Αθήνα.

Συνεντ: Η απόσταση δεν είναι πρόβλημα ξέρετε.

Αρσινόη: Δεν θα το συνιστούσα. Κατ' αρχάς οι γονείς δεν είναι πλέον μαζί. Έχουν χωρίσει. Το παιδί, κορίτσι, ζει με τον μπαμπά, αλλά δεν θα ήθελα καν να τους ρωτήσω γιατί ήδη έχουν αρκετά προβλήματα.

Συνεντ: Α, συγγνώμη, νόμιζα πως θα ήταν σαν και εσάς, πρόθυμοι να μιλήσουν.

Αρσινόη: Α, δεν πειράζει. Εγώ είχα κάποιες συναδέλφισσες, που είχαν υιοθετήσει, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι θα το δεχτούν γιατί ο κάθε άνθρωπος αντιμετωπίζει τα προβλήματα ή ό,τι του συμβαίνει στην ζωή με τον δικό του τρόπο. Εγώ όταν μου το πρότεινε η φίλη μου δεν είχε κάποιο πρόβλημα. Δεν θέλω να βγουν τα προσωπικά μας στοιχεία στην δημοσιότητα για χάρη του γιου μου. Από εκεί και πέρα γιατί να μην μιλήσω δεν έχω κάτι να κρύψω, ούτε είναι κάτι για το οποίο εγώ ντρέπομαι ή νιώθω άβολα.

Συνεντ: Εσείς όμως βλέπετε άλλους θετούς γονείς να κρύβουν την υιοθεσία ή να νιώθουν περίεργα;

Αρσινόη: Ναι οι περισσότεροι νιώθουν άβολα και το θεωρούν αδιακρισία αν κάποιος τους ρωτήσει για την υιοθεσία του παιδιού τους. Το νιώθουν σαν να είναι κάτι μεμπτό που δεν είναι σε καμία περίπτωση.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω την γνώμη σας για την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών.

Αρσινόη: Δεν έχω πρόβλημα. Δεν είναι ότι μου αρέσει κιόλας αλλά δεν έχω πρόβλημα.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα πρέπει να τους αναγνωριστεί δικαίωμα υιοθεσίας;

Αρσινόη: Είναι ένα ζήτημα που δεν ξέρω. Δεν μπορώ να απαντήσω. Σίγουρα δεν θα μου άρεσε, αλλά είναι αυτός λόγος να μην τους αναγνωριστεί το δικαίωμα υιοθεσίας;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ. Αυτά ήθελα να σας ρωτήσω.

Αρσινόη: Παρακαλώ. Ελπίζω να βοήθησα.

1.4.2.2. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ LGBT ΑΤΟΜΩΝ

27) ΑΚΗΣ

Αρ. Συνέντ: 27

Διάρκεια Συνέντευξης: 45 λεπτά

Ημερομηνία Συνέντευξης: 15 Οκτωβρίου 2017

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα.

Άκης: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμος να αρχίσει η συνέντευξη;

Άκης: Ναι μια χαρά.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Άκης: 30 ετών.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Άκης: Μάλιστα.

Συνεντ: Θέλετε να μου πείτε ποιο είναι το αντικείμενο των σπουδών σας;

Άκης: Είμαι κοινωνικός λειτουργός.

Συνεντ: Αδέλφια έχετε;

Άκης: Ναι δύο μεγαλύτερες αδελφές.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι;

Άκης: Η μία είναι 36 ετών και η άλλη 35.

Συνεντ: Είναι ετεροφυλόφιλες ή ομοφυλόφιλες;

Άκης: Είμαι ετεροφυλόφιλες, παντρεμένες με παιδιά.

Συνεντ: Α οπότε ήδη έχετε κάποια εμπειρία από ανατροφή παιδιού επειδή είστε θεός.

Πόσα ανιψάκια έχετε;

Άκης: Δύο και περιμένουμε τώρα το τρίτο.

Συνεντ: Μπράβο! Συγχαρητήρια! Με το καλό.

Άκης: Ευχαριστώ.

Συνεντ: οι γονείς σας τι ηλικία έχουν;

Άκης: Ο μπαμπάς είναι 60 και η μαμά 53.

Συνεντ: Εργάζονται;

Άκης: Ναι. Βασικά ο πατέρας μου παίρνει μία σύνταξη αναπηρική, πριν ήταν ελεύθερος επαγγελματίας και η μητέρα μου εργάζεται στην καθαριότητα.

Συνεντ: μεγαλύτερη οικειότητα ποιον είχες από τους γονείς σου και τις αδελφές σου;

Άκης: Την μαμά.

Συνεντ: Δηλαδή ότι συμβαίνει το εμπιστεύεσαι στην μαμά;

Άκης: Ναι ναι απ όταν ήμουν παιδάκι.

Συνεντ: Πότε ανακαλύψατε την σεξουαλικότητά σας;

Άκης: Από τα 4-5.

Συνεντ: Από τόσο μικρή ηλικία καταλάβατε ότι είστε ομοφυλόφιλος;

Άκης: Ναι ναι.

Συνεντ: Το coming out στους γονείς σας, στην μητέρα σας πότε το κάνατε;

Άκης: Δεν το έχω κάνει. Είμαι ακτιβιστής, το έχω πει σε όλους αλλά στους γονείς μου δεν το έχω πει.

Συνεντ: για ποιο λόγο έχετε επιλέξει να μην το κάνατε;

Άκης: Εντάξει ήταν το πιο δύσκολο για μένα γενικά, γιατί άρχισα να ανοίγομαι όταν ήμουν στα είκοσι, είχα κάνει out σε δύο τρεις φίλες στο χωριό μου πριν, αλλά όταν ήρθα Αθήνα, από τον πρώτο χρόνο, το πρώτο εξάμηνο άρχισα να κάνω out στους φίλους μου και από τότε δεν υπάρχει άνθρωπος να μην ξέρει για μένα από την στιγμή που γνωριζόμαστε. Δηλαδή δεν έχω συναναστραφεί με άτομα, που έχουν θέμα, επειδή είμαι ομοφυλόφιλος, γιατί ξέρουν από πριν τον σεξουαλικό μου προσανατολισμό.

Συνεντ: Έχετε όμως δεχτεί ποτέ ρατσισμό εξαιτίας του προσανατολισμού σας; Κάποια αρνητική αντίδραση;

Άκης: Όχι μόνο από την αδελφή μου.

Συνεντ: Ποια από τις δύο; Την μεγάλη ή την μικρή;

Άκης: Από την μεγάλη.

Συνεντ: Για ποιο λόγο; Είχατε πάντα ψυχρές σχέσεις;

Άκης: Όχι το αντίθετο μάλιστα. Ήμασταν αυτοκόλλητοι.

Συνεντ: Πότε δηλαδή της το είπατε;

Άκης: Στα είκοσι δύο μου. Το είχε δηλαδή καταλάβει, γιατί μέναμε μαζί δύο χρόνια στην Αθήνα και το είχε καταλάβει, ότι είμαι gay. Γιατί με είχε δει με σημάδια στο λαιμό μία μέρα και με ρώτησε ποιος σου τα έκανε αυτά; Και της λέω γιατί χρησιμοποιείς το αρσενικό γένος και μου απαντά τι να χρησιμοποιήσω; Και της λέω πώς κάνεις έτσι; Αφού το ήξερες. Και μου απάντησε άλλο να το υποψιάζεσαι και

άλλο να το επιβεβαιώνεις. Και γενικά δεν με συγχώρεσε ποτέ για αυτό. Δε θέλει να το πω στον μπαμπά, γιατί θα πεθάνει από τον καημό του ούτε στην μαμά γιατί θα πάθει καρκίνο και εγώ θα είμαι στο Άμστερνταμ και θα κάνω ζωάρα. Και αν αγαπάω λίγο τους γονείς μου να μην τους το πω. Οπότε και εγώ επηρεάστηκα και δεν ήθελα να τους πληγώσω.

Συνεντ: Ακόμη και σήμερα οι σχέσεις σας δεν έχουν βελτιωθεί;

Άκης: Όχι εξακολουθεί να έχει πρόβλημα με την ταυτότητά μου. Δεν θέλει γενικά να το συζητάμε. Και για να πω την αλήθεια οι σχέσεις μας είναι πολύ ψυχρές και η επικοινωνία μας πολύ αραιή.

Συνεντ: Η μικρότερη αδελφή σας γνωρίζει για τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Άκης: Ναι και ενώ με εκείνη ποτέ δεν είχαμε ιδιαίτερες σχέσεις, δε δέναμε δηλαδή πολύ, δεν ταιριάζαμε πριν από περίπου ένα χρόνο μου τηλεφώνησε από την επαρχία, που μένει και μου ζήτησε να τα ξαναβρούμε και ότι με αποδέχεται όπως είμαι. Βέβαια, δε ξέρω αν πράγματι δεν έχει πρόβλημα, γιατί σε μία συζήτηση που είχαμε σχετικά με το κόμπλεξ της μεγαλύτερης αδελφής μας απέναντί μου, της είπα ότι και εκείνης τα παιδιά είναι 50-50 να γίνουν γκέι. Και τότε η αδελφή μου η μικρή μου είπε μα γιατί γίνεσαι κακός; Και της εξήγησα ότι αυτό που λέω δεν είναι κακεντρεχές σχόλιο, είναι μία πραγματικότητα.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή βρίσκεστε σε σχέση;

Άκης: Όχι. Μακάρι να βρεθεί κάτι, γιατί δε μου αρέσει η μοναξιά.

Συνεντ: Είναι εύκολη η αναζήτηση συντρόφου σήμερα;

Άκης: Ναι, δεν είναι όπως παλιά, που έπρεπε να κρύβει κανείς την ταυτότητά του και ήταν τελικά σαν να έψαχνες ψήλο στα άχυρα. Σήμερα είναι πιο εύκολα.

Συνεντ: Κάποια εμπειρία με ανατροφή παιδιού έχετε πλην αυτής των ανιψιών σας;

Άκης: Ναι κοιτάξτε να δείτε τον Αύγουστο του 2016 μου είπε ένας φίλος μου, ότι γίνονταν κάποιες αιτήσεις εθελοντών στο ΠΚΠΑ, για να συνοδέψουν κάποια παιδάκια με ειδικές ανάγκες σε κατασκήνωση. Είχε λήξει η προθεσμία, όταν μου το είπε, όμως τελικά επειδή δεν υπήρχε μεγάλη συμμετοχή και είχαν ανάγκη τους εθελοντές συνέχισαν να προσλαμβάνουν κόσμο. Πόσοι ήμασταν ελάχιστοι. Έτσι βρέθηκα και εγώ να συνοδεύω τον Φίλιππο. Ο Φίλιππος είναι παιδί μεγάλο όμως έχει κάποια προβλήματα. Θα προτιμούσα να μην αναφερθώ στο τι είδους προβλήματα έχει γιατί δεν τον έχω υιοθετήσει και απαγορεύεται από τον κανονισμό του ιδρύματος να βγάλω προς τα έξω οποιαδήποτε πληροφορία για εκείνον. Οπότε σας παρακαλώ ας αποφύγουμε τις ερωτήσεις για εκείνον. Εμείς γνωριστήκαμε με τον Φίλιππο εδώ και

ένα χρόνο και κάτι μήνες, εγώ τον θεωρώ παιδί μου. Όταν τον είχα δει, ήθελα να φύγω, δεν ήξερα αν θα αντέξω. Όμως στην κατασκήνωση, άρχισα να τον φροντίζω, να κοιμάμαι μαζί του, να τον προσέχω. Όλοι όσοι με έβλεπαν με είχαν συνηθίσει και μου έλεγαν μπράβο που τα καταφέρνεις έτσι. Κατασκήνωση. Ή όταν θέλαν να αναφερθούν σε μένα έλεγαν αυτός που όλη την ώρα έχει το παιδί του έξω από το σπιτάκι και τον φροντίζει πολύ καλά. Εγώ είχα βγάλει και ένα στρώμα έξω και έβαζα το παιδί να μην είμαστε κλεισμένοι όλη μέρα στο δωμάτιο.

Συνεντ: Πόσο διάστημα κράτησε η κατασκήνωση;

Άκης: Δέκα ημέρες.

Συνεντ: Πώς ήταν η σχέση σας με το παιδί; Ήταν φιλικό μαζί σας;

Άκης: Τέλεια ήταν. Απλά. Εγώ στην αρχή δεν ήξερα τα κουμπιά του. Ξέρετε, όλα τα ΑΜΕΑ, όλα τα παιδιά βασικά, πόσο μάλλον τα ΑΜΕΑ, γίνονται πολύ χειριστικά. Κάποια στιγμή έπεφτε, όχι έπεφτε, έκανε να κατεβεί από το καρότσι, προσπάθησε να συρθεί για να φύγει, να βγει από το καρότσι. Σε ένα βράδυ τον είχα επαναφέρει στην θέση του επτά φορές. Και την εβδομή τον παίρνω και του λέω πάμε τώρα στο δωμάτιο και το βράδυ δεν θα πάμε στο πάρτι, γιατί κάθε βράδυ γινόταν μία συγκέντρωση στην κατασκήνωση. Να φανταστείτε, εγώ από την ημέρα που τον γνώρισα και είχαμε πέντε ημέρες για την κατασκήνωση, γιατί τον γνώρισα πέντε ημέρες νωρίτερα, ήθελα να κλάψω, ήμουν πολύ χάλια. Τον κοίταζα και ήταν πράγματι τόσο ανήμπορος ο μικρός. Αν και είναι ένα μεγάλο παιδί στην πραγματικότητα είναι τόσο μικρός, τόσο αδύναμος και είχα πολύ άγχος. Και έλεγα θα τα καταφέρω, δε θα τα καταφέρω; Πώς θα πάει, τι θα γίνει; Και κάποια στιγμή γίνεται αυτό, την Πέμπτη έκτη ημέρα ήτανε; Με πιάνει ένα παράπονο, παίρνω το παιδί το κλείνω στο δωμάτιό του και πάω στο δωμάτιο της συγκατοίκου, όλα τα σπιτάκια έχουν δύο δωμάτια, πάω στο δωμάτιο της, που δεν ήταν κανείς εκεί, κλειδώνω την πόρτα και αρχίζω και κλαίω. Σε μισή ώρα σταμάτησα. Μου βγήκε όλο το άγχος, η στενοχώρια, εκτονώθηκα. Και μετά γύρισα. Και μόλις ανοίγω την πόρτα, δεν κουνιέται καθόλου, είναι καθισμένος, ήταν στην γωνία, λες και τον είχα βάλει τιμωρία. Ήταν στην γωνία και δεν μιλούσε. Είχε μία φάτσα σα να ένιωθε άσχημα. Δε το έχω ξαναδει αυτό, γιατί από τότε δεν έχουμε ξανατσακωθεί. Πηγαίνω κάθε εβδομάδα συγκεκριμένες ημέρες και ώρες. Και τώρα θα αρχίσω να τον παίρνω και στο σπίτι τα Σαββατοκύριακα. Έχω ήδη κάνει αίτηση και μου είπαν ότι σε μία εβδομάδα θα μπορώ να τον παίρνω.

Συνεντ: Πώς αντιδράει κάθε φορά που σας βλέπει;

Άκης: Είναι πάρα πολύ χαρούμενος. Με δαγκώνει συνέχεια, γιατί δε ξέρει πώς αλλιώς να εκδηλώσει την χαρά του, με δαγκώνει, με χτυπάει και κάποιες φορές, αφού ηρεμήσει, θα μου κρατήσει τα χεράκια, θα μου κάνει διάφορα αυτό. Πάντα όταν με βλέπει χαιρείται. Εγώ του λέω ποιος ήρθε; Με πολύ πονηρή φωνή, ξέρω εγώ; Του λέω ποιος ήρθε; Και αμέσως γελάει, δηλαδή πεθαίνει. Αυτό το πράγμα... Πέρυσι στα γενέθλιά μου ταξίδεψα εγώ, πήγα να Ύδρα και με πήρε αυτή η συγκάτοικος από την κατασκήνωση, μετά ξέρετε, γίναμε φιλαράκια και μου λέει καλά εκτός από τα Χρόνια Πολλά και τέτοια, μου λέει «μάντεψε ποιον έχω δίπλα μου. Φίλιππε; Μίλα στον μπαμπά» Και μόλις του είπα «Πού είναι το παιδί μου;» Σταμάτησε να κάνει θόρυβο και λέω στην κοπέλα, Βίκυ τι έγινε και μου λέει είμαι έτοιμη να βάλω τα κλάματα, γιατί λέει δεν μπορείς να φανταστείς τι κάνει μόλις άκουσε την φωνή σου!» Εγώ να φανταστείτε τον μαθαίνω να με λέει μπαμπά. Τόσο πολύ θέλω να τον έχω κοντά μου.

Συνεντ: Το προσωπικό, που φροντίζει τον Φίλιππο σας ενθαρρύνει να τον υιοθετήσετε;

Άκης: Ναι ναι με παρακαλάνε. Όσες αγαπάνε πραγματικά τα παιδιά, με παρακαλάνε. Να φανταστείτε μία γυναίκα, που εργάζεται εκεί στον θάλαμο που είναι ο Φίλιππος και ήταν μαζί μας στην κατασκήνωση, το είχε πει στις άλλες νοσηλεύτριες και όταν με έβλεπαν με ρώταγαν εσύ είσαι που φροντίζεις τον Φίλιππο; Τα πήγατε τέλεια, μάθαμε και άλλα τέτοια. Χαιρόμουν πάρα πολύ που είχε μεταφερθεί αυτό στις νοσηλεύτριες και τώρα μάλιστα τη γυναίκα αυτή, που σας λέω, που εργάζεται εκεί και έχει μέσα στο ΠΙΚΠΑ και η ίδια παιδί, πηγαίνει τριάντα χρόνια τώρα εκεί, ε αυτή και εμένα είναι τα μοναδικά πρόσωπα που αγαπάει ο Φίλιππος.

Συνεντ: Στο ΠΙΚΠΑ περιθάλπονται παιδιά από πολύ μικρά έως πολύ μεγάλα;

Άκης: Μέχρι 18 έτη υποτίθεται, ότι μένουν, αλλά μπορεί κάποια παιδιά να παραμείνουν και περισσότερο.

Συνεντ: Γιατί είπατε προηγουμένως, ότι όσες νοσηλεύτριες αγαπάνε πραγματικά τα παιδιά με συμβουλεύουν να το υιοθετήσω. Γιατί κάνατε αυτόν τον διαχωρισμό στις νοσηλεύτριες; Υπάρχουν κάποιες που δεν φέρονται καλά;

Άκης: Δεν θα έκρινα ποτέ την δουλειά τους εκεί μέσα, γιατί και εγώ ο ίδιος αν δούλευα, δε ξέρω πώς θα ήμουν αν θα έπρεπε να τρέξω για είκοσι παιδιά.

Συνεντ: Έχει πράγματι είκοσι παιδιά ο κάθε θάλαμος ή το λέτε έτσι σχηματικά;

Άκης: Ναι σε έναν θάλαμο πρέπει να έχει είκοσι παιδιά. Και οι νοσηλεύτριες πρέπει να είναι από δύο μέχρι τρεις. Αν είναι δύο σκεφτείτε ότι πρέπει να τρέξουν για δέκα παιδιά με προβλήματα.

Συνεντ: Ξέρουν για τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Άκης: Η κοινωνική λειτουργός μπορεί να ξέρει, γιατί είμαι ακτιβιστής αλλά δεν το έχουμε συζητήσει ποτέ. Γενικά μου έχουν πει, ότι καλύτερα είναι να μην αναφέρω τον σεξουαλικό μου προσανατολισμό.

Συνεντ: Αυτή την συμβουλή σας την έχουν δώσει μέσα από το ΠΙΚΠΑ;

Άκης: Εθελοντές, ναι. Για να είμαι ειλικρινής μου φαίνεται πολύ περίεργο αυτό, οκ δε θέλω να πω τίποτα σε βάρος των νοσηλευτών, γιατί φοβάμαι μην γυρίσει μπουμεραγκ, δε θα ανοίξω το στόμα μου να πω τίποτα. Αυτή την στιγμή το μόνο που με νοιάζει είναι να πηγαίνω να βλέπω το παιδί μου και κάποια στιγμή να το υιοθετήσω. Στο άμεσο μέλλον. Το λέω ξεκάθαρα. Εκεί μέσα δεν είμαι ακτιβιστής, εκεί μέσα είμαι ένα άνθρωπος και μάλιστα πατέρας ενός παιδιού. Δεν μπορώ να ρισκάρω να χάσω την ευκαιρία να πάρω το παιδί από ένα τόσο δύσκολο περιβάλλον. Όχι για μένα κυρίως για τον Φίλιππο. Που κανείς άλλος δεν τον επισκέπτεται. Ούτε καν οι γονείς του. Οι γονείς του τον άφησαν όταν ήταν μωρό και πηγαίνουν μια φορά τον μήνα για να εισπράξουν απλώς την σύνταξή του. Το επίδομα εισπράττουν. Κάτι παίρνουν τελοσπάντων, δε ξέρω δεν με ενδιαφέρει να μάθω, πάντως έρχονται, παίρνουν τα λεφτά και φεύγουν. Μπορεί και αυτοί να με πολεμήσουν, να μην θέλουν να δοθεί ο Φίλιππος για υιοθεσία, για να παίρνουν το επίδομα. Όμως θα τους πολεμήσω. Ο Φίλιππος λόγω της κατάστασής του νομίζουν ότι δεν καταλαβαίνει. Όμως κάνουν λάθος. Εγώ έχω βρει τον τρόπο να επικοινωνούμε. Και η ανταμοιβή μου είναι ότι με αγαπάει. Τίποτ' άλλο, κανένα συμφέρον δεν έχω. Μόνο αγάπη θέλω να δώσω σε ένα πλάσμα εγκαταλελειμμένο.

Συνεντ: Ποια είναι η στάση σας απέναντι στο σύμφωνο συμβίωσης;

Άκης: Εγώ, όπως σας είπα ήδη, είμαι ακτιβιστής και υποστηρίζω τα δικαιώματα της ομόφυλης κοινότητας. Οπότε χάρηκα πάρα πολύ. Οποιαδήποτε κατάκτηση των ομοφυλόφιλων είναι μία δυναμική νίκη κατά του συστήματος. Τώρα αν έχει αδυναμίες είναι ένα άλλο θέμα. Όμως εγώ στέκομαι ότι έγινε μία αρχή και θα ακολουθήσουν και άλλες.

Συνεντ: Εννοείτε κάποιες συγκεκριμένες;

Άκης: Ναι την κατοχύρωση της ομογονεικότητας, εκεί υστερούμε πολύ. Όμως θα γίνει και αυτό. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για ένα καλύτερο αύριο των παιδιών μας. Όλα είναι παιδιά και θα πρέπει να τα σεβόμαστε εξίσου.

Συνεντ: Ποια είναι η τοποθέτησή σας για τα επιχειρήματα όσων αντεπιτίθενται στο δικαίωμα υιοθεσίας των ομοφυλόφιλων;

Άκης: Χρησιμοποιούν ομοφοβικά επιχειρήματα για να πείσουν τους άλλους. Και είναι και πιασάρικα. Κανείς για παράδειγμα δε θα ήθελε να δώσει το παιδί του σε έναν μπαμπούλα. Γιατί έτσι μας παρουσιάζουν. Και αν υπάρχει ένα παιδί σαν το Φίλιππο τόσο φιλάσθενο, δεν είμαστε πια μπαμπούλες;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ. Εύχομαι καλή επιτυχία στην αίτηση υιοθεσίας.

Άκης: Παρακαλώ.

28) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ημερομηνία Συνέντευξης: 25/05/2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 1:05

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας

Αλέξανδρος: Καλησπέρα.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσουμε;

Αλέξανδρος: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αλέξανδρος: Είμαι 41.

Συνεντ: Αδέλφια έχετε;

Αλέξανδρος: Ναι, έναν μικρότερο αδελφό.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι εκείνος;

Αλέξανδρος: Είναι 37.

Συνεντ: Οι γονείς σας εργάζονται;

Αλέξανδρος: Είναι συνταξιούχοι.

Συνεντ: Πριν συνταξιοδοτηθούν ποιο ήταν το επάγγελμά τους;

Αλέξανδρος: Δουλεύανε στη ΔΕΗ.

Συνεντ: Και οι δύο;

Αλέξανδρος: Και οι δύο.

Συνεντ: Πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια;

Αλέξανδρος: Από ποια άποψη δηλαδή;

Συνεντ: Ήταν ανέμελα, ευχάριστα, τα θυμάστε με νοσταλγία;

Αλέξανδρος: Ε, ναι ήταν χωρίς προβλήματα, άνετα, άνετη η οικογένεια, χωρίς κάποια ιδιαίτερα οικονομικά προβλήματα. Δεν θυμάμαι να στερηθήκαμε τίποτα.

Συνεντ: Πώς ήταν οι σχέσεις σας με τον αδελφό σας; Είχατε καλές σχέσεις;

Αλέξανδρος: Ναι.

Συνεντ: Ακόμη και σήμερα;

Αλέξανδρος: Ε, σήμερα δεν κάνουμε παρέα, δεν έχουμε καλή σχέση, απλώς είμαστε χαμένοι μεταξύ μας, αλλά ... δεν είναι ότι έχουμε ψυχρανθεί ας πούμε.

Συνεντ: Μέχρι ποια ηλικία οι σχέσεις σας ήταν φιλικές;

Αλέξανδρος: Ε, με τον αδελφό μου κάναμε καλή παρέα μέχρι την ηλικία των ...20-22 ετών. Μετά σιγά σιγά απομακρυνθήκαμε.

Συνεντ: Ήταν οι καταστάσεις που σας οδήγησαν στο να απομακρυνθείτε, να ψυχρανθείτε, η απόσταση, η διάσταση χαρακτήρων, εσείς πώς το αξιολογείτε;

Αλέξανδρος: Ε, εμείς κάνουμε παρέα μόνο σε οικογενειακό περιβάλλον, δεν κάνουμε παρέα εκτός, να βγούμε δηλαδή μαζί κλπ.

Συνεντ: Εκείνος έχει διαφορετικές απόψεις, φιλοσοφία ζωής, συμβατότητα δηλαδή υπάρχει μεταξύ σας;

Αλέξανδρος: Ε, δεν είναι ότι έχουμε διαφορετική κοσμοθεωρία, διαφορετικές απόψεις και στάσεις ζωής.

Συνεντ: Εσείς ήσασταν καλός μαθητής;

Αλέξανδρος: Ναι.

Συνεντ: Σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης;

Αλέξανδρος: Ναι, ήμουν γενικώς καλός μαθητής και κάπως άνετος, χωρίς μεγάλη προσπάθεια.

Συνεντ: Περίπου θυμάστε βαθμό;

Αλέξανδρος: Ήμουν μαθητής του 18 και κάτι ας πούμε.

Συνεντ: Ο αδελφός σας ήταν εξίσου καλός;

Αλέξανδρος: Όχι ήταν λιγότερο καλός, της τάξεως του 17.

Συνεντ: Οι γονείς σας είχαν προσδοκίες από εσάς να λάβετε πανεπιστημιακές σπουδές;

Αλέξανδρος: Ναι γιατί ήμουν σε ένα περιβάλλον οικογενειακό που όλοι έχουν σπουδάσει, συν ότι γονείς και συγγενείς έκαναν δουλειές, υπαλληλικές μεν με κάποια ειδίκευση κι κάπως θεωρούταν ότι πρέπει να σπουδάσουμε αλλά ότι θέλεις εσύ, όχι δηλαδή μία πίεση με το ζόρι να γίνεις γιατρός για παράδειγμα. Αλλά με την έννοια

ότι είναι καλό να σπουδάζουν οι άνθρωποι, να αποκτούν εφόδια στην ζωή τους, όταν τελειώσουν ένα πανεπιστήμιο μπορούν να κάνουν περισσότερα πράγματα.

Συνεντ: και τελικά δώσατε πανελλήνιες και περάσατε;

Αλέξανδρος: Ναι, χημικό.

Συνεντ: Οι γονείς σας φαντάζομαι ενθουσιάστηκαν με την επιτυχία σας.

Αλέξανδρος: Ναι οι γονείς μου ήξεραν πόσο ήθελα να περάσω σε αυτό τον τομέα, οπότε ναι ήταν χαρούμενοι. Βέβαια, δεν ήταν και η πρώτη επιλογή μου, την πρώτη χρονιά δεν είχα περάσει, είχα περάσει κάπου σε ένα ΤΕΙ κάτι και την δεύτερη χρονιά ξαναέδωσα. Γιατί ήμουν σε ένα περιβάλλον που ναι μεν αξιολογούσε θετικά την γνώση, την μόρφωση την εμπειρία, ήταν όμως υποστηρικτικό σε ενδεχόμενο αποτυχίας, με την έννοια ότι ναι καλό είναι να πετυχαίνεις πράγματα, αλλά και αν δεν το καταφέρεις κάτι, όκ δεν ήρθε το τέλος του κόσμου. Θα πας σε ένα πανεπιστήμιο έξω, ήταν δηλ ένα περιβάλλον που σου παρείχε επιλογές.

Συνεντ: Αυτό που εγώ αντιλαμβάνομαι είναι ότι δεν μεγαλώσατε σε ένα καταπιεστικό περιβάλλον, έτσι;

Αλέξανδρος: Ναι, καθόλου καταπιεστικό κάθε άλλο.

Συνεντ: Ο αδελφός σας έχει σπουδάσει;

Αλέξανδρος: Ναι ΑΣΟΕ.

Συνεντ: Τα φοιτητικά σας χρόνια πώς ήταν;

Αλέξανδρος: Ήταν καλά από άποψη παρέας, πλούσια σε εμπειρίες, δεν ήμουν βέβαια τόσο καλός φοιτητής όσο ήμουν μαθητής. Το χημικό ως αντικείμενο με δυσκόλεψε και με ταλαιπώρησε. Υπήρχαν κάποια πράγματα που μου αρέσανε και κάποια άλλα που δεν μου αρέσανε. Εξ' ού και δεν ασχολούμαι με το χημικό τώρα.

Συνεντ: Σπουδάσατε στην Αθήνα;

Αλέξανδρος: Ναι και οι δύο. Ο άλλος ΑΣΟΕ.

Συνεντ: Ναι. Εε, την σεξουαλικότητά σας πότε την ανακαλύψατε;

Αλέξανδρος: Εεε, άρχισε να είμαι σαφές, εεε, μετά το σχολείο γύρω στα 19 ... 20, χωρίς να είναι απολύτως καθαρό όπως συνέβη εκ των υστέρων, αλλά και χωρίς να είναι τόσο συσκοτισμένο ότι δεν μου αρέσουν οι άνδρες. Να μην ξέρω εντελώς τι παίζει. Οπότε εκεί θα έλεγα ένα ορόσημο. Δηλαδή πριν από αυτό θυμάμαι ότι έχω σκέψεις, μνήμες, οι οποίες είναι πιο συγκεκριμένες, αλλά κάπου εκεί είναι πια καθαρό.

Συνεντ: Δηλαδή πριν από αυτή την ηλικία είχατε συνάψει σχέσεις και με κοπέλες, γιατί πειραματιζόσασταν και γιατί δεν σας ήταν ξεκάθαρο ή δεν το επιχειρήσατε ποτέ;

Αλέξανδρος: Γενικώς ναι, πιο πολύ φλερτ ας πούμε και όχι ερωτική σχέση και καθώς πέρασαν τα χρόνια και ερωτική σχέση αλλά όχι άπειρες. Γενικώς δεν είχα ενεργή ερωτική ζωή.

Συνεντ: Θυμάστε πότε περίπου προχωρήσατε σε σχέση με άνδρα;

Αλέξανδρος: Εεε, περίπου... εεεε... κάπου Στα 22 κάπου εκεί.

Συνεντ: Αν κάποια ερώτηση σας ενοχλεί παρακαλώ μην διστάσετε να μου το πείτε. Αν κάποια ερώτηση θεωρείτε ότι σας προσβάλλει και ζητάω εκ των προτέρων συγγνώμη γι αυτό.

Αλέξανδρος: Όχι όχι δεν με ενοχλούν οι ερωτήσεις, προσπαθώ να θυμηθώ γιατί έχουν περάσει χρόνια.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή είστε σε σχέση;

Αλέξανδρος: Ναι, ναι με τον Σωτήρη είμαστε μαζί δέκα χρόνια περίπου.

Συνεντ: Ήταν εύκολο να είναι κανείς σεξουαλικά απελευθερωμένος στην Αθήνα ή είναι δύσκολο;

Αλέξανδρος: Κοιτάζτε είναι...

Συνεντ: Εσείς αντιμετωπίσατε δυσκολίες;

Αλέξανδρος: Είναι... Σε γκέι χώρους είναι σαφώς πιο εύκολο και πιο αποδεκτό. Γενικότερα θα σας πω εγώ πώς το βίωνα. Για μένα δεν ήταν ανοικτό εκείνα τα χρόνια έγινε ανοικτό κάποια χρόνια μετά, μετά τα 30. Αλλά εκείνα τα χρόνια ήταν περιστασιακές σχέσεις, αραιές, δηλ. δεν ήταν ότι εγώ ήμουν κομμάτι του γκέι χώρου δηλαδή με περιστασιακές σχέσεις και συχνές. Έλεγα κάποιες στιγμές αραιά και πού αν προέκυπτε κάτι και ήθελα αλλά πολύ σπάνια. Γενικά στην δεκαετία των είκοσι μου χρόνων η σεξουαλικότητά μου δεν ήταν το πρώτο μου μέλημα. Προφανώς και λόγω αναστολών προσωπικών χωρίς όμως να είμαι σε ένα περιβάλλον, που κοινωνικά απέρριπτε την ομοφυλοφιλία, φίλοι κλπ, οικογένεια, συγγενείς κλπ. εγώ το αποδεχόμουν αλλά από την άλλη δεν το κυνηγούσα.

Συνεντ: Μιας και το αναφέρατε με την επίκληση στο κοινωνικό σας περιβάλλον, οι γονείς σας ήταν ανεκτοί με την ομοφυλοφιλία;

Αλέξανδρος: Θεωρητικά ναι, χωρίς δηλαδή να γνωρίζουν για την επιλογή την δική μου, αλλά ως κοσμοθεωρία, ως άποψη, ως αντιλήψεις, θα έλεγα ότι ήταν φιλελεύθεροι, δημοκρατικοί, αριστεροί άνθρωποι, άρα κάπως...

Συνεντ: Εσείς βέβαια μεγαλώνοντας σε ένα περιβάλλον φιλελεύθερο είχατε αποδεχτεί εύκολα τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Αλέξανδρος: Ναι δεν ήταν θέμα αδυναμίας αποδοχής ή η αναζήτηση ερωτικών συντρόφων ήτανε ένα ζήτημα δυσκολίας να το κάνω πιο ανοικτά, μίας αντίφασης και εσωτερικής δικής μου, ότι θα πρέπει, το σωστό είναι να το κάνω ανοικτά, αλλά δεν μπορούσα να το σηκώσω, άρα και σε μία εποχή που έκανα και πολλά άλλα πράγματα, ε αυτό το κράταγα λίγο χαμηλά, άρα προέκυπτε όταν τύχαινε, δεν ήταν ότι το είχα συνέχεια στο νου μου, μέχρι που μεγαλώνοντας άρχισε να γίνεται πιο σημαντικό για μένα και να θέλω πια να βρω κάποιο σταθερό σύντροφο.

Συνεντ: Το coming out που λέμε θυμάστε πότε έγινε σε σας; Πότε εξωτερικεύσατε την σεξουαλική σας ταυτότητα;

Αλέξανδρος: Ε, σε κάποιους κοντινούς φίλους, που δεν το είχα πει καθόλου γιατί δεν ήμουν σε φάση που είχε κάποιο νόημα γιατί δεν είχα σταθερή σχέση, θα ήταν λίγο γενικό ότι εγώ είμαι gay αλλά δεν έχω κανέναν, ε όταν είχα σταθερή σχέση ξεκίνησα να το λέω σε κάποιους ανθρώπους, με τους οποίους έκανα κάποια παρέα και θα ήθελα να έρθει και ο σύντροφός μου μαζί. Αυτό για μένα ήταν το ορόσημο.

Συνεντ: Και θυμάσαι πότε έγινε αυτό;

Αλέξανδρος: Ε, αυτό έγινε εκεί μετά τα 30.

Συνεντ: Οι φίλοι σας πώς αντέδρασαν όταν το πρωτοάκουσαν;

Αλέξανδρος: Ε, ήταν θετικοί και είπαν οκ, α ρε παιδί μου δεν το ήξερα ή δεν το είχα φανταστεί. Μία φίλη μου που είναι και ψυχολόγος μου είχε πει, ρε παιδί μου αυτό δεν το είχα φανταστεί για σένα, αλλά νόμιζα ότι είσαι μοναχικός άνθρωπος. Ρε γαμώτο τώρα ο Αλέξανδρος που είναι πάντα κλεισμένος στον εαυτό του κρίμα να μην έχει σύντροφο. Και τι ωραία που είσαι gay και δεν είσαι μοναχικός. Τέτοιου είδους αντιδράσεις. Θέλω να πω ότι λάθος έχουν στο μυαλό τους οι άνθρωποι ότι οι γκέι είναι κάπως διαφορετικοί και ότι διαφέρουν από τους straight στην συμπεριφορά, στον τρόπο ντυσίματος ή υποδύονται τους αντίθετους με τους βιολογικούς τους ρόλους. Εμένα οι φίλοι μου πράγματι ξαφνιαστήκαν όταν το άκουσαν και χάρηκαν που είμαι σε σχέση και είμαι ευτυχισμένος. Εγώ βέβαια και λόγω του χαρακτήρα μου αλλά και για όλους τους άλλους λόγους δεν θέλω να συζητάω αυτό το κομμάτι της ζωής μου το σεξουαλικό, δεν νιώθω καλά να το εξωτερικεύω, θεωρώ ότι η ιδιωτική ζωή του καθενός είναι ιδιωτική και δεν πρέπει να γίνεται δημόσια. Άρα δημιουργούσα λίγο ένα όριο εκεί πέρα και με αυτούς που έκανα παρέα δεν μιλάγαμε γι αυτά άρα ούτε και γι αυτούς έχω κάποια εικόνα. Υπήρχε δηλαδή ένας τοίχος. Αλλά να δεν προέκυπτε από την συμπεριφορά μου και από την εμφάνιση ή από κάτι τέτοιο.

Συνεντ: Κάποιος φίλος σας θεωρείτε, ότι αντέδρασε αρνητικά σου δημιούργησε κάποιο πρόβλημα;

Αλέξανδρος: Όχι.

Συνεντ: Οι γονείς σας το ξέρουν;

Αλέξανδρος: Ναι το ξέρουν.

Συνεντ: Και ποια είναι η στάση τους; Σας στέκονται;

Κοιτάζτε εξ αρχής είπα ότι η αντίδρασή τους στο μυαλό πιο πολύ ήταν θετική. Πέρασαν βέβαια μία φάση συναισθηματικής δυσκολίας, που ζοριστήκανε, αγκωθήκανε πιο πολύ ο μπαμπάς μου κιόλας, δεν ξέρω ενδεχομένως ντραπήκανε, δεν ξέρω, τελοσπάντων, ε και τώρα είναι Και συναισθηματικά πιο δεκτικοί, με ρωτάνε για τον σύντροφό μου, μου λένε φέρτον κάποια στιγμή να τον γνωρίσουμε, με ρωτάνε που θα πάτε, τι θα κάνετε. Προφανώς είναι ένα κομμάτι που τους δημιουργεί μία αντίφαση αλλά αυτό δεν τους κάνει ολότελα απορριπτικούς.

Συνεντ: Ήταν γύρω στα τριάντα σας που τους το ανακοινώσατε ή λίγο πιο μετά;

Αλέξανδρος: Ε, ήταν λίγο πριν τις δημοτικές εκλογές, οι οποίες έγιναν το 2014, άρα κάπου προς τα τέλη του 2013.

Συνεντ: Και τώρα πλέον θεωρείτε ότι έχετε μία υγιή σχέση με τους γονείς σας έτσι;

Αλέξανδρος: Ναι ως προς αυτό το ζήτημα υπάρχει μία καλή σχέση, το κουβεντιάζουμε. Γενικώς εμένα οι σχέσεις μου με την οικογένειά μου δεν είναι και πολύ ζεστές και διαχυτικές. Άρα, ούτως ή άλλως δεν θα λέγαμε και πολλά. Και ο αδελφός μου που είναι straight δεν κάθονται οι γονείς μου να συζητάνε για τα προσωπικά του. Δεν λέμε να βγούμε όλοι μαζί, δεν είμαστε τέτοιου τύπου οικογένεια. Άρα αυτό που εγώ λέω ως κανονική σχέση είναι του τύπου α, τι κάνει ο Σωτήρης, είναι καλά, θέλετε κάποια βοήθεια, θέλετε να κάνουμε κάτι για σας; Τέτοιου τύπου πράγματα, αν θέλετε πιο ηθικά, αλλά στον κώδικα της οικογένειάς μου υποδηλώνουν και ένα ενδιαφέρον.

Συνεντ: Ο αδελφός σας μου είπατε ότι είναι ετεροφυλόφιλος έτσι;

Αλέξανδρος: Ναι, απ ότι ξέρω.

Συνεντ: Ναι έχει δηλαδή μία σχέση αυτή την στιγμή;

Αλέξανδρος: Ναι, ναι.

Συνεντ: Οπότε θεωρείτε ότι οι γονείς σας κρατάνε την ίδια στάση και απέναντι σε κείνον και απέναντι σε σας. Δεν κάνουν κάποια διάκριση σε βάρος έτσι;

Αλέξανδρος: Όχι. Είναι η ίδια στάση.

Συνεντ: Πιστεύετε, ότι τους στενοχωρεί το κομμάτι της γονεϊκότητας;

Ναι ενδεχομένως, πιθανόν. Είναι λογικό, όχι ότι παραδέχτηκαν κάτι τέτοιο.

Συνεντ; Εσάς σας ενδιαφέρει;

Αλέξανδρος: Όχι προς το παρόν. Δεν μου λείπουν τα παιδιά. Μια χαρά είμαστε. Άλλωστε, τα γκέι ζευγάρια για να γίνουν γονείς πρέπει να προσπαθήσουν πολύ, πολύ περισσότερο από τα ζευγάρια λεσβίων. Είναι πολύ δύσκολο να βρεις γκέι γονείς, θα πρέπει να γίνει με παρένθετη μητέρα και μάλιστα παράνομα, γιατί εδώ στην Ελλάδα απαγορεύεται. Η παρένθετη μητρότητα ως μέθοδος αναπαραγωγής επιτρέπεται μόνο στα ετερόφυλα έγγαμα ζευγάρια, οπότε εμείς τέτοια πιθανότητα δεν έχουμε. Μέσω υιοθεσίας φυσικά ούτε για αστείο, κανένα ίδρυμα δεν θα δεχόταν να δώσει σε έναν άνδρα έστω και μόνο, παιδί. Και στην ιδιωτική υιοθεσία ακόμη και ως μονογονεϊκή οικογένεια δεν θα περνούσε.

Συνεντ: Ρατσισμό έχετε δεχτεί ποτέ;

Αλέξανδρος: Όχι με δεδομένο ότι δεν ήταν και ποτέ ανοικτό αυτό, όλα τα χρόνια και σε περιβάλλοντα που θα μπορούσα να δεχτώ ρατσισμό στο εργασιακό ας πούμε δεν ήταν γνωστό. Και τα περιβάλλοντα στα οποία κινούμαι όλα αυτά τα χρόνια, από το πανεπιστήμιο και μετά, είναι πολύ ανεκτικά και φιλικά και υποστηρικτικά δεν έχει υπάρξει κάποια επίθεση εναντίον μου λεκτική ας πούμε.

Συνεντ: Δεν έχετε δηλαδή νιώσει ποτέ άσχημα για την σεξουαλική σας ταυτότητα;

Αλέξανδρος: Όχι ευθέως, ότι δηλαδή κάποιος με πρόσβαλε. Μπορεί να έχει νιώσει άσχημα και άβολα με την σκέψη ότι μπορεί να είμαι σε ένα περιβάλλον, σε έναν κύκλο και σε μια δουλειά ας πούμε και εντάξει και να μην μπορώ να μιλήσω για μένα, να σκέφτομαι άντε μωρέ τώρα ας αποφύγω να πω το οτιδήποτε. Μου λένε τι θα κάνεις το καλοκαίρι και απαντώ θα πάμε εκεί. Το αφήνω φλου. Ας μην πω ότι θα πάω με τον Σωτήρη, το αφήνω στον αέρα χωρίς να σημαίνει κατ' ανάγκη ότι αν το έλεγα θα αντιδρούσαν κάπως περίεργα αλλά...

Συνεντ: Σας έχει τύχει ποτέ να πείτε ψέματα, να σας ρωτήσουν για παράδειγμα για την σχέση σας και να ισχυριστείτε ότι είστε με κάποια κοπέλα;

Αλέξανδρος: Όχι ή σχεδόν όχι αυτό που έλεγα ήταν ότι αν φτάσω σε ένα σημείο να πρέπει να απαντήσω σε μια τέτοια ερώτηση τόσο άμεση και ευθύ θα πω την αλήθεια και θα την υποστηρίξω κλπ. Αλλά εκεί που δεν νιώθω την ανάγκη να μιλήσω για αυτά τα θέματα ή τα αποφεύγω εμποδίζονται την κουβέντα να φτάσει στο σημείο αυτό ή το αφήνω σε ένα πιο ασαφές επίπεδο.

Συνεντ: Στο εργασιακό σας περιβάλλον έχετε εξωτερικεύσει τον προσανατολισμό σας;

Αλέξανδρος: Ε, όχι, δεν είναι γνωστό.

Συνεντ: Ο λόγος που διστάσατε να το κάνετε είναι γιατί φοβόσασταν την αντίδραση των συναδέλφων σας;

Αλέξανδρος: Ναι το να ανοιχτώ σε ένα περιβάλλον που ξέρω ότι έχει διάφορες απόψεις και να εκτεθώ σε σχόλια ή που ξέρω ότι πιθανόν στο μέλλον να υπάρξουν κόντρες ανταγωνισμοί ή και κουτσομπολιά, με αφήνει ευάλωτο στο να με συζητάνε διάφοροι άνθρωποι, πέρα από τους δύο τρεις φίλους μου από την δουλειά, που θα μπορούσα να τους μιλήσω αν κάναμε παρέα εκτός δουλειάς, με αφήνει ευάλωτο σε πολλούς άλλους που δεν τους ξέρω. Ούτε με ενδιαφέρει να συζητάνε για μένα πράγματα και να πρέπει με κάποιο τρόπο να τα απαντήσω. Ε ναι ένιωθα ότι δεν έχω κάποιο λόγο να μπω σε αυτή την διαδικασία, εκτός αν χρειαστεί. Όπως αν σκεφτώ ότι θέλω να το πω τότε θα μπω με τα μπούνια και δεν έχω λόγο να το κάνω.

Συνεντ: Είχατε πολλές σχέσεις θυμάστε;

Αλέξανδρος: Όχι δεν μπορώ να πω ότι είχα πολλές σχέσεις. Δηλαδή μέχρι τα τριάντα μου ήταν κάποιες περιστασιακές σχέσεις και αραιές και μετά τα τελευταία χρόνια είμαι σταθερά με έναν.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι τώρα είναι πιο εύκολο για τους ομοφυλόφιλους να βρουν σύντροφο απ' ότι τα προηγούμενα χρόνια, όταν εσείς για παράδειγμα ήσαστε είκοσι χρονών;

Αλέξανδρος: Να σας πω, εγώ ούτε στο παρελθόν σύχναζα σε γκει μπαρ, ασφαλώς είναι πιο δύσκολο απ' ότι όταν είσαι ετεροφυλόφιλος. Τώρα είναι και λίγο πιο εύκολο απ' ότι στο παρελθόν, υπάρχουν και ντεμί χώροι, όπου υπάρχει μία ανοχή στην διαφορετικότητα.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι σήμερα η κοινωνία είναι πιο δεκτική απ' ότι πριν από δύο δεκαετίες ή εξίσου στάσιμη; Πώς το βλέπετε εσείς;

Αλέξανδρος: Όχι νομίζω ότι είναι πιο δεκτική και κυρίως και λόγω της ορατότητας των ομόφυλων ζευγαριών. Δηλαδή πράγματα που η κοινωνία μπορεί να τα ανεχόταν σε ένα ατομικό επίπεδο τώρα γίνεται πιο καθολικά. Τώρα σε σχέση με όλα αυτά που συμβαίνουν και έξω, διεθνώς ακούει, ζυμώνεται, χωρίς βέβαια να μπορεί να πει κανείς εκείνα τα απόλυτα, ότι η νέα γενιά είναι άνετη.

Συνεντ: Εσείς έχετε φίλους ομοφυλόφιλους;

Αλέξανδρος: Ναι, οι οποίοι πιο πολύ είναι φίλοι του Γιάννη, να σας πω την αλήθεια.

Συνεντ: Πώς δεχτήκατε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών τον Δεκέμβριο του 2015;

Αλέξανδρος: Ε, εντάξει δεν αιφνιδιαστήκαμε κιόλας με την έννοια ότι και προηγούμενα νομοσχέδια είχαν κατατεθεί στην Βουλή, άρα ήταν από τις εξαγγελίες της κυβέρνησης να κάνει κάτι ότι ήθελε να κάνει κάτι σε αυτόν τον τομέα. Άρα πιο πολύ ανακουφίστηκε ότι έγινε επιτέλους και δεν ήταν μία εξαγγελία και δεν υλοποιήθηκε. Επομένως, το περιμέναμε και ανακουφιστήκαμε ότι δεν ήταν μία απλή πολιτική δέσμευση κατά την προεκλογική εκστρατεία. Υπήρξε μία προπαρασκευή, νομοθετική επιτροπή κάποιους μήνες ζυμώνόταν, συζητιόταν, να το φέρουμε τώρα να το φέρουμε μετά... Προφανώς όμως χάρηκα οπωσδήποτε που μπήκε, χάρηκα για κάποια στοιχεία που είχε μέσα παρότι δεν έκανε την επιλογή να φτάσει μέχρι τον γάμο, αλλά έχει σαφή οριοθέτηση ανάλογων δικαιωμάτων με τον γάμο και υπήρχαν και ζητήματα στα οποία υπήρχαν παρατηρήσεις για το πώς θα μπορούσαν να γίνουν λίγο καλύτερα τα πράγματα, να προχωρήσουμε.

Συνεντ: Πώς αξιολογείτε εσείς όμως τον θεσμό αυτό;

Αλέξανδρος: Σίγουρα η θεσμική αναγνώριση κάνει πιο ορατά τα πράγματα, αρά αυτό που πολλοί ξέρουμε ότι ο τάδε είναι ομοφυλόφιλος δεν μας ξενίζει τόσο, διότι έχουμε εξαναγκαστεί μέσω θεσμικού πλαισίου να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα του καθενός να δημιουργεί εναλλακτικά οικογενειακά σχήματα. Είναι σημαντικό να δούμε το πώς ένα τέτοιο νομικό γεγονός εκπαιδεύει την κοινωνία και το άλλο το πιο σημαντικό είναι οι ουσιαστικές συνέπειες ότι οι άνθρωποι αυτοί χρειάζονταν μία κάποιου τύπου εξασφάλιση.

Συνεντ: Εσάς σε προσωπικό επίπεδο άλλαξε την προοπτική σας;

Αλέξανδρος: Ναι ασφαλώς διότι διευκολύνει πολύ τις μεταξύ μας σχέσεις. Δεν είμαστε πια εκτεθειμένοι σε περίπτωση που κάποιος από εμάς αποβιώσει ο άλλος τι θα κάνει, δεν θα μπορέσει να διαχειριστεί διοικητικές λεπτομέρειες. Δεν μπορεί να διαχειρίζεται η οικογένεια του θανόντος τα πράγματα ερήμην του συντρόφου του, ο οποίος ήταν μαζί του πάρα πολλά χρόνια.

Συνεντ: Είπατε προηγουμένως ότι είχε και κάποιες αδυναμίες σε τι αναφέραστε;

Αλέξανδρος: Το ένα ήταν ο γάμος και το άλλο η υιοθεσία. Εγώ προσωπικά που δεν φανταζόμουν ποτέ ότι πολιτικά και ρεαλιστικά δηλαδή δεν είμαι υποστηρικτής, ότι η υιοθεσία θα πρέπει να κλείσει πακέτο με τον γάμο, γιατί θεωρούσα ότι καλύτερο είναι να πας στον γάμο που αφορά ένα ευρύ κοινό και να αφήσεις να περάσουν μία σειρά από χρόνια και έχεις μία εικόνα ότι τα ζευγάρια αυτά έχουν σταθερές ζωές. Διότι ο ηθικός πανικός πάνω στην υιοθεσία βασίζεται και πάνω στα στερεότυπα και όχι μόνο στο πώς γίνεσαι ομοφυλόφιλος αλλά και για το εφήμερο των σχέσεων των

ομοφυλόφιλων, αλλά να έχουμε μία αίσθηση αυτών, να βγαίνουν στην επιφάνεια, γιατί σήμερα δεν είναι ορατές.. Γιατί το πιο ορατό κομμάτι των ομόφυλων σχέσεων ήταν αυτό ακριβώς που έβγαине στην επιφάνεια και κινούνταν στην γκέι σκηνή, οι εφήμερες σχέσεις.. να βγουν στην επιφάνεια οικογένειες, έστω ζευγάρια γκέι, τα οποία είναι σε σταθερότητα είναι πιο mainstream, αυτό θα ομαλοποιούσε και μία επόμενη συζήτηση για την υιοθεσία πρώτον. Δεύτερον κατά την γνώμη μου η συζήτηση για την υιοθεσία μπαίνει λάθος στο πλαίσιο για το κίνημα των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων, διότι πρέπει να εγγράφεται κοινωνικά και πολιτικά και νομικά στη συζήτηση για τα δικαιώματα του παιδιού που θα υιοθετηθεί. Άρα δεν είναι το ζήτημα το δικαίωμα μου να κάνω αίτηση υιοθεσίας είναι το ζήτημα να κουβεντιάσουμε σε ένα πλαίσιο γενικά για τις υιοθεσίες και η κυβέρνηση το κάνει σωστά άσχετα αν το κάνει και λίγο προσχηματικά για να αποφύγει την κουβέντα. Πρέπει να κουβεντιάσουμε ποιοι μπορούν να υιοθετούν και με ποιους όρους και εκεί να τοποθετηθούμε μπορεί μία γυναίκα μόνη της; μπορεί ένας άνδρας μόνος του; μπορεί ένας γέρος; Μπορεί ένας νέος; Μπορεί ένας ομοφυλόφιλος; Μπορεί ένα γκέι ζευγάρι;

Συνεντ: Δηλαδή το συμφέρον του παιδιού να κριθεί εξατομικευμένα;

Αλέξανδρος: Όχι μόνο εξατομικευμένα, θα πρέπει να κριθεί σε ένα νομοθετικό πλαίσιο που θα έχει το παιδί στο κέντρο του και όχι σε ένα νομοθετικό πλαίσιο που θα κάνει λόγο για τα δικά μου δικαιώματα. Γιατί αυτό που κάνουμε λανθασμένα είναι να βάζουμε το δικαίωμά μου να υιοθετήσω ένα παιδί. Όμως αυτό που πρέπει είναι να συζητήσουμε αν θα μπορώ να υποβάλλω την αίτηση υιοθεσίας και έπειτα εξατομικευμένα μπορεί να μου απορριφθεί γιατί εγώ ειδικά είμαι κόπανος. Οκ τότε. Αλλά η αρχική εικόνα και της κοινωνίας είναι ότι το παιδί είναι ένα λάφυρο στο οποίο εγώ για να κατοχυρώσω δικαιώματα ως οικογένεια λέω φέρτε μου και ένα παιδί. Είναι δικαίωμά μου το παιδί και δεν σας πέφτει και λόγος. Και δεν είναι ο σωστός τρόπος να μπαίνει τέτοια συζήτηση με αυτά τα δεδομένα. Είναι σωστός τρόπος να πούμε τι θα κάνουμε με αυτά τα παιδιά που χρειάζονται προστασία και υιοθεσία; Είναι προβληματικό να τα πάρουν και γκέι ζευγάρια; Υπό ποιες προϋποθέσεις;

Συνεντ: Η ανατροφή ενός παιδιού θεωρείτε ότι μπορεί να γίνει εξίσου πετυχημένα και στα ετερόφυλα και στα ομόφυλα ζευγάρια;

Αλέξανδρος: Ναι προφανώς. Κατ' αρχάς όπως έχει πει πολύ σωστά ο Βαλιανάτος και πολύ έξυπνα και το έλεγε και για τον γάμο τότε, οι ομοφυλόφιλοι και παντρεύονται

και κάνουν παιδιά. Ότι κάποιος είναι ομοφυλόφιλος δεν σημαίνει ότι με τον κανονικό βιολογικό τρόπο δεν έχει αποκτήσει παιδιά. Δηλαδή υπάρχουν παιδιά που έχουν γονείς ομοφυλόφιλους. Και υπάρχουν παιδιά που έχουν και τους δύο γονείς ομοφυλόφιλους διότι μία λεσβία και ένας γκέι να έχουν αποφασίσει να κάνουν ένα παιδί από κοινού. Άρα αυτό λέω το να θες να αναδείξεις ότι εδώ δεν είναι μία φανταστική συζήτηση, να συζητήσουμε όλοι μαζί για μία σπαρτιάτικη κοινωνία που τα παιδιά τα ανίκανα τα πετάμε στον Καιάδα ξέρω εγώ, εδώ είναι υπαρκτή μία πραγματικότητα, έχεις παιδιά που γεννιούνται σε γκέι οικογένειες κατ' αρχάς. Και κάτι που λύνει μερικώς το σύμφωνο συμβίωσης αλλά όχι πλήρως, ζητήματα γονεϊκότητας εδώ σπάνε, ενώ ακριβώς επειδή υφίστανται θα έπρεπε να είναι σε απόλυτη προτεραιότητα διευθέτησής τους. Τι κάνεις άμα ένα γκέι ζευγάρι ή ένα ζευγάρι λεσβιών που είναι πιο κοινό έχει και κάποια παιδιά βιολογικά της μίας και της άλλης γυναίκας. Πού στηρίζεται η γονεϊκότητα του ζευγαριού; Δηλαδή το σύμφωνο συμβίωσης αφορά μόνο ομόφυλα ζευγάρια που δεν έχουν παιδιά; Και αν έχουν τι τα κάνει αυτά τα παιδιά; Δηλαδή το δικαίωμα της μίας μαμάς που δεν είναι το βιολογικό της παιδί να πάει στο σχολείο και να πάρει τους βαθμούς. Να πάει στο σχολείο και να πει ναι συναινώ να γίνει αυτή η εγχείριση.

Συνεντ: Αναφέρεστε για τις περιπτώσεις co parenting;

Αλέξανδρος: Ναι και ο ηθικός πανικός γύρω από το θέμα της υιοθεσίας βασίζεται στην σκέψη ότι μέχρι σήμερα δεν υπάρχει κανένα παιδί που να είναι σε γκέι οικογένεια και τώρα ερχόμαστε να θεσμοθετήσουμε και να πάρουμε κάποια παιδιά και να τα τοποθετήσουμε σε μία γκέι οικογένεια. Κατά την γνώμη μου πρέπει να ξεκινήσουμε από την παραδοχή ότι υπάρχουν γκέι οικογένειες. Οι ομοφυλόφιλοι κάνουν παιδιά, δεν είναι στείριοι. Άρα έχουμε να αντιμετωπίσουμε κατ' αρχάς την πραγματικότητα, ότι η Μαρία και η Ελένη έχουν δύο παιδιά, ζούνε μαζί και η καθμία πρέπει να εκπροσωπεί το παιδί της άλλης σε νομικές σχέσεις, σε διοικητικές σχέσεις, σε συναλλαγές κλπ. Και κάτι ακόμη χειρότερο, άμα συμβεί ένα ατύχημα και πεθάνει η μία από τις δύο, η Μαρία για παράδειγμα, η Ελένη δεν θα έχει κανένα δικαίωμα στο παιδί της Μαρίας, θα το πάρει η γιαγιά, ενώ το παιδί ζούσε με την Ελένη όλα του τα χρόνια. Αυτό είναι μία πραγματική κατάσταση και δεν έχει αναδειχθεί.

Συνεντ: Πάντως, δεδομένου ότι ένα τέτοιο θέμα έχει αναδειχθεί στο ΕΔΔΑ πιστεύετε ότι αυτές οι αποφάσεις θα επηρεάσουν και τον Έλληνα νομοθέτη;

Αλέξανδρος: Αυτό, που είναι μία δικαστική απόφαση, ή το μεταφέρεις και το κάνεις εσωτερικό δίκαιο και εφαρμόζεται από όλους και από τα δικαστήρια ή κάνεις το κορόιδο. Ε, η Ελλάδα κάνει το κορόιδο προφανώς. Γι αυτό λέω όλο το κομμάτι της υιοθεσίας το αφήνει για παρακάτω. Κατανοητοί οι λόγοι, δε λέω. Εγώ την έλλειψη της υιοθεσίας στο σύμφωνο συμβίωσης την θεωρούσα και αναμενόμενη, δεν θεωρούσα ότι πολιτικά μπορεί να σηκωθεί στην κοινωνία σήμερα όλο μαζί πακέτο, τακτικά δεν θεωρούσα ότι είναι εκεί ο χώρος της, ίσως είναι για την γονεϊκότητα του τύπου που ανέφερα πιο πάνω, κάτι εκεί ψευτολέει μα μου. Το κομμάτι της συζήτησης για την υιοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια θέλει ξεχωριστό νομοθέτημα που αφορά συνολικά την υιοθεσία και όλων των ειδών της οικογένειες και θέλει και μία προεργασία κοινωνική, η οποία δεν έχει γίνει και θα βοηθηθεί να γίνει από την ύπαρξη του συμφώνου συμβίωσης και όλων των θεσμικών εξελίξεων, που το ακολουθούν.

Συνεντ: Καθώς βλέπω ότι έχετε μία ώριμη σκέψη πάνω στο θέμα της υιοθεσίας ποιες θα ήταν οι προτάσεις σας για να αλλάξει το προβληματικό πλαίσιο της υιοθεσίας γενικότερα και όχι ειδικά για τα ομόφυλα ζευγάρια;

Αλέξανδρος: Χωρίς να έχω κάποια ειδική γνώμη ξέρω ότι υπάρχει η αίσθηση και από την Πολιτεία ότι το πλαίσιο για τις υιοθεσίες είναι πολύ ξεπερασμένο, πολύ αγκυλωτικό και αυτός είναι ένας λόγος που ενθαρρύνει κάποιους να κάνουν υιοθεσίες εξωσυστημικές. Άρα λέγεται για πολλά χρόνια και από διάφορους πολιτικούς χώρους ότι θα πρέπει να υπάρξει ένα καινούριο θεσμικό πλαίσιο για την υιοθεσία. Μέσα στο πλαίσιο αυτό ξεκινώντας να ενσωματώσεις και τις πιο σύγχρονες αντιλήψεις για το τι είναι καλό για το παιδί, πώς πρέπει να υποστηριχτεί από την διαδικασία κλπ, εκεί θα πρέπει να ρθεις και να πεις ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να αποκλείσω επί της αρχής ομόφυλα ζευγάρια, άρα με τα κριτήρια που έχω για τους υπόλοιπους θα εξετάσω και αυτά και από εκεί και μετά το παιχνίδι πάλι θα παιχτεί από τις υπηρεσίες της υιοθεσίας. Δηλαδή θα υπάρχει μεν η δυνατότητα, αλλά το αν θα μας πάρει περισσότερα χρόνια οι υπηρεσίες που ελέγχουν τις υιοθεσίες να αποδέχονται, να εισηγούνται να δοθούν παιδιά σε ομόφυλα ζευγάρια ή όχι ή θα τους είναι η ύστατη επιλογή, είναι κάτι που θα παιχτεί πολιτικά και κοινωνικά.

Συνεντ: Δηλαδή δεν θεωρείτε ότι οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι οποίοι προετοιμάζουν την υιοθεσία..

Αλέξανδρος: Δεν το ξέρω, δεν μπορώ να το φανταστώ να λέει ένας νόμος ότι επιτρέπεται και ο κοινωνικός λειτουργός προκειμένου να εισηγηθεί πατώντας και σε

πραγματικά στοιχεία ποια οικογένεια είναι καλύτερη, που θα εισπράξει λιγότερο bullying δεν ξέρω και εγώ τι, να έρχεται και να λέει συστηματικά ότι να δεν ωφελεί το παιδί να τοποθετηθεί σε γκέι οικογένειες. Αυτό όμως είναι μίας άλλης τάξης ζήτημα. Είναι μία μάχη απέναντι στα στερεότυπα και στον ρατσισμό. Δεν είναι μία μάχη που θα την λήξεις βάζοντας μία διάταξη που θα λέει στον κοινωνικό λειτουργό 50% θα δίνεις σε ομόφυλα ζευγάρια 50% στα ετερόφυλα είτε αξίζουν είτε όχι. Γιατί αν οι επιστήμονες που εργάζονται στον τομέα της υιοθεσίας είναι συντηρητικοί και δεν υιοθετούν το πιο προοδευτικό πνεύμα του νόμου θα πρέπει να τους εκπαιδεύσεις, θα πρέπει να γίνει μία διεπιστημονική κοινότητα. Θα πρέπει να προσληφθούν νέοι άνθρωποι που θα είναι πιο ανοικτοί σε αυτό, κάτι πρέπει να κάνεις που δεν είναι σε νομικό επίπεδο κατά την γνώμη μου. Και να κερδίσεις και την κοινωνία γιατί υπάρχει σε αυτήν ένα όριο, γιατί ένας νόμος μπορεί να είναι πιο προοδευτικός από την κοινωνία και να την τραβάει προς μία κατεύθυνση αλλά μέχρι ενός ορίου, δεν μπορεί να απογειωθεί εντελώς και από την κοινωνική πραγματικότητα, για να αρχίσει να λειτουργεί. Δηλαδή κάπως πρέπει τα φαινόμενα να σχετίζονται με την κοινωνία γιατί τότε μόνο εδραιώνονται πραγματικά. Γιατί αν κάτι δεν είναι κοινωνική πεποίθηση, μπορεί κάποιος να ρθει και σε μία νύχτα να ζηλώσει τον νόμο και να πάμε παρακάτω και να νιώσουμε όλοι ανακουφισμένοι.

Συνεντ: Εσείς μπορείτε να φανταστείτε σε πόσο καιρό θα μπορέσει η κοινωνία να προετοιμαστεί για κάτι τέτοιο;

Αλέξανδρος: Εγώ δεν το βάζω σε πολλά, εγώ για παράδειγμα διαφωνούσα με το επιχείρημα της πολιτείας ότι όσοι θέλαν και δεν θέλαν να υποστηρίξουν και τον γάμο κλπ, ότι η κοινωνία δεν είναι ώριμη. Εμένα δεν μου αρκεί αυτό. Αν η κοινωνία δεν είναι ώριμη για κάτι, κάνεις κάτι για να την αλλάξεις. Δεν ωριμάζουν οι κοινωνίες από μόνες τους. Άρα αν υιοθετείς αυτή την τακτική που λέει ότι εγώ δεν πάω τώρα για την υιοθεσία αλλά πάω σε πέντε χρόνια, σε δέκα σε δεκαπέντε, το πέντε, δέκα, δεκαπέντε το έχεις αποφασίσει με βάση έναν σχεδιασμό που έχεις κάνει για αυτή την πολιτική μάχη που δίνεις στο εσωτερικό της κοινωνίας. Αν δηλαδή λες ότι δεν είμαστε έτοιμοι τώρα και το αφήνεις στον αυτόματο πιλότο, τότε είσαι υποκριτής. Αν με ρωτάς χονδρικά πόσα χρόνια απαιτεί αυτή η ιστορία για να γίνει συστηματική δουλειά θα έλεγα όχι πολλά. Δηλαδή δεν θα έλεγα σε είκοσι χρόνια θα έλεγα σε πέντε, σε επτά ας πούμε. Ότι θα μπορούσες με ένα συστηματικό τρόπο ανάδειξης μέσω του συμφώνου συμβίωσης και της γονεϊκότητας, θα μπορούσες να έχεις μία σημαντική αλλαγή των συσχετισμών στην κοινωνία υπέρ της υιοθεσίας.

Συνεντ: Εσείς γνωρίζετε ομόφυλα ζευγάρια που μεγαλώνουν παιδιά;

Αλέξανδρος: Ναι.

Συνεντ: Έχετε μιλήσει με αυτά τα ζευγάρια ως προς την ανατροφή των παιδιών τους;

Αλέξανδρος: Όχι δεν έχω εικόνα, δεν έχω συναναστραφεί σε κοινωνικό επίπεδο, αυτές οι συναντήσεις ήταν σε πολιτικό πλαίσιο. Αλλά ότι έχω αρπάξει ας πούμε από την πολιτική μας συναναστροφή και από ότι έχω ακούσει δημοσίως, είναι διαχειρίσιμη η ανατροφή, δεν έχουν κάποιες σοβαρές δυσκολίες και αν είχαν στήριξη θεσμική θα ήταν ακόμη πιο διαχειρίσιμο. Γιατί προφανώς θα δεχτείς και bullying και περιέργεια και περίεργα βλέμματα, αλλά αν μια οικογένεια έχει αγάπη και έχει τριγύρω της ένα περιβάλλον υποστηρικτικό, τότε οκ. Αυτά τα παιδιά είναι τα βιολογικά τους παιδιά, δεν είναι υιοθετημένα και βρίσκονται σε μία μεταβατική κατάσταση. Δεν είναι δηλαδή παιδιά που λέμε πάμε να τα βάλουμε σε μία οικογένεια και ας δεχτούν bullying ας πούμε. Αλλά εδώ υπάρχουν παιδιά και όπως άλλος μπορεί να υφίσταται bullying, γιατί είναι χοντρός, γιατί δεν είναι ωραίος, γιατί είναι ολυμπιακός σε σχολείο παναθηναϊκών, γιατί είναι λίγο γκέι, μπορεί να υφίσταται ένα παιδί για διάφορους λόγους bullying, μπορεί να υφίσταται και για τους γονείς του. Μπορεί να υφίστατο παλιότερα bullying γιατί ήταν παιδί από χωρισμένους γονείς. Είναι και αυτό ένα κομμάτι της κοινωνίας, που αν πεις ότι το bullying είναι το πρόβλημα και αυτό πρέπει να αντιμετωπίσω, γιατί πάντα θα δημιουργούνται οι όροι. Διότι δεν μπορώ να αποκλείσω ότι πάντα θα υπάρχουν παιδιά που θα έχουν γκέι γονείς, τότε το bullying πρέπει να αποφύγω και όχι την ανάδειξη της γονεικότητας.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Αλέξανδρος: Παρακαλώ.

29) ΑΛΙΚΗ

Αριθμ. Συνεντ: 28

Ημερομηνία Συνέντευξης: 28/12/2016

Τόπος Συνέντευξης: Βόρειο Αιγαίο

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Χρόνος Συνέντευξης: 45 λεπτά.

Συνεντ: Καλησπέρα σας

Αλίκη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσουμε;

Αλίκη: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αλίκη: 48.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Αλίκη: Έχω τελειώσει το Λύκειο.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Αλίκη: Ναι έχω μία ατομική επιχείρηση, ψητοπωλείο.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Αλίκη: Είμαι χωρισμένη. Χώρισα πριν από περίπου 15 χρόνια.

Συνεντ: Για ποιο λόγο;

Αλίκη: Ο άντρας μου ανακάλυψε ότι είχα παράνομο δεσμό με μια άλλη γυναίκα.

Συνεντ: Πώς αντέδρασε;

Αλίκη: Όχι και τόσο πολιτισμένα. Με διαπόμπευσε. Νομίζω ότι είχε φρικάρει. Μπορεί να το υποψιαζόταν, αλλά θα πρέπει να σοκαρίστηκε. Ούρλιαζε, φώναζε, με έκανε ρεζίλι στην γειτονιά. Εγώ προσπάθησα να τον ηρεμήσω, αλλά δε νομίζω πως ήταν σε θέση να ακούσει.

Συνεντ: Πόσο καιρό είχατε εξωσυζυγική σχέση;

Αλίκη: Ήταν περίπου ένα εξάμηνο πριν το ανακαλύψει. Ο γάμος μας δεν πήγαινε καλά. Ήταν αταίριαστος. Εγώ δεν ήμουν ευτυχισμένη, ούτε και ο πρώην μου. Παντρεύτηκα όχι από έρωτα. Δεν τον ήθελα και πολύ. Ήταν από την ίδια γειτονιά και κάποια στιγμή έπεισα τον εαυτό μου πως τον ήθελα. Όχι καλύτερα ότι τον ήθελα, αλλά ότι ήταν καλό παιδί και θα μπορούσε να με κάνει ευτυχισμένη. Ήμουν και εγώ τότε διχασμένη, δεν ήξερα τι ήθελα.

Συνεντ: Θέλετε να τα πάρουμε όλα από την αρχή; Έχετε αδέρφια;

Αλίκη: Ναι, μία μικρότερη αδελφή.

Συνεντ: Είναι παντρεμένη;

Αλίκη: Ναι έχει δύο παιδιά.

Συνεντ: Οι γονείς σας εργάζονται;

Αλίκη: Είναι συνταξιούχοι αγρότες. Ασχολούνταν με τα κτήματα και τα ζώα.

Συνεντ: Πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια;

Αλίκη: Στερημένα αλλά και λίγο ανέμελα. Δεν είχαμε πολλές ευκαιρίες να βγούμε έξω, να διασκεδάσουμε, ήταν κάπως αλλιώς τα χρόνια τότε. Κάθε μέρα σχολείο και τα Σαββατοκύριακα στις ελιές μαζί με τους γονείς, γιατί εδώ στο χωριό δεν έχεις και πολλές δυνατότητες.

Συνεντ: Νιώθατε πιεσμένη;

Αλίκη: Πολύ. Και στο χωριό εδώ έπεφτε πολύ κουτσομπολιό. Θέλαμε να βγούμε έξω όταν ήμασταν στην εφηβεία ή θέλαμε να δοκιμάσουμε το κάπνισμα και κατευθείαν το έλεγαν στους γονείς μας. Θυμάμαι μια φορά έφαγα το ξύλο της αρκούδας γιατί είχαν πει στον πατέρα μου ότι με είδαν να καπνίζω.

Συνεντ: Συμπεριφέρονταν οι γονείς σας το ίδιο και στην αδελφή σας;

Αλίκη: Η αδελφή μου ήταν πιο μικρή και όλο το ξύλο εγώ το έτρωγα. Εκείνη ήταν πιο χαϊδεμένη. Μερικές φορές ένιωθα ότι με αδικούσαν και ότι αγαπούσαν εκείνη πιο πολύ.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Αλίκη: Ε, να στο σχολείο και οι δύο ήμασταν μέτριες μαθήτριες. Όταν εγώ όμως δεν έπαιρνα καλό βαθμό με τιμωρούσαν πιο αυστηρά από ότι όταν εκείνη έπαιρνε τον ίδιο βαθμό. Γενικά εγώ συνέχεια έτρωγα ξύλο ενώ εκείνη την έβγαζε μόνο με φωνές.

Συνεντ: Το είχατε συζητήσει αυτό με τους γονείς σας;

Αλίκη: Ναι το έλεγα αλλά δεν το παραδέχονταν. Έλεγαν ότι μας αγαπάν το ίδιο.

Συνεντ: Για ποιο λόγο πιστεύετε ότι δεχόσασταν δυσμενέστερη μεταχείριση από τους γονείς σας;

Αλίκη: Εγώ ήμουν πιο αντράκι, να το πω έτσι. Έδινα την εντύπωση ότι ήμουν πιο δυνατή, ότι αντέχω πιο πολύ. Την αδελφή μου λίγο να την μάλωναν και έβαζε κατευθείαν τα κλάματα. Εγώ προσπαθούσα να δείχνω ότι είμαι σκληρή.

Συνεντ: Γιατί είχατε αναπτύξει αυτή την συμπεριφορά; Γιατί προσπαθούσατε να δείχνετε σκληρή;

Αλίκη: Ήταν φαντάζομαι αυτός ο χαρακτήρας μου. Δεν ήθελα να με λυπούνται. Εκεί γύρω στην εφηβεία μου κατάλαβα ότι θα ήθελα να είχα γεννηθεί αγόρι και ήθελα να προσποιούμαι ότι είμαι αγόρι. Δεν ήθελα να φέρομαι σαν γυναίκα. Και πολύ πιο πριν από την εφηβεία δεν μ' άρεσε που ήμουν κορίτσι. Δεν μ' άρεσαν ούτε και τα ρούχα που με έβαζε η μάνα μου. Στην εφηβεία άρχισα να ντύνομαι όπως ήθελα εγώ. Έβαζα μόνο μαύρα ρούχα, ένα τζιν παντελόνι και μια μακό μαύρη μπλούζα. Δεν μ' άρεσαν τα πολλά μπιχλιμπίδια. Και τώρα δηλαδή στο ίδιο στυλ είμαι, δεν άλλαξα.

Συνεντ: Η μητέρα σας πώς αντιδρούσε σε αυτό τον τρόπο ντυσίματος;

Αλίκη: Φώναζε, δεν της άρεσε. Εγώ πολλές φορές, για να μην ακούω τις φωνές της, έβαζα τα ρούχα μου σε μία σακούλα, τα έκρυβα στην τσάντα μου και άλλαζα στις τουαλέτες του σχολείου.

Συνεντ: Πώς ήταν οι σχέσεις με την αδελφή σας;

Αλίκη: Δεν ήμασταν παλιά δεμένες. Ούτε και τώρα βελτιώθηκαν και πολύ. Παρόλο που μένουμε κοντά εκείνη έχει τη δική της ζωή και εγώ την δική μου. Είμαστε διαφορετικοί χαρακτήρες, δεν ταιριάζουμε. Εκείνη ήταν από μικρή παιδί της μαμάς, ό,τι πει η μαμά και ο μπαμπάς, εγώ ήμουν πιο φιλελεύθερη. Εκείνη ήθελε μια πιο ήρεμη ζωή, εγώ όχι και τόσο.

Συνεντ: Σε ποια ηλικία παντρευτήκατε;

Αλίκη: Στα 19 μου.

Συνεντ: Πώς έγινε αυτό;

Αλίκη: Με τους γονείς μου είχα κόντρα. Όλο καυγάδες είχαμε στο σπίτι. Δε συμφωνούσαν όπως ντυνόμουν, όπως ήμουν και είχαμε πολλές κόντρες. Ήμουν και σε μία φάση που ούτε και εγώ με δεχόμουν και πολύ. Έλεγα οκ με αρέσει να φέρομαι πιο πολύ σαν άνδρας, αλλά οκ αυτό δε με κάνει ανώμαλη. Εκείνη την εποχή, εκεί το 80 νομίζαμε πως όποιος είναι ομοφυλόφιλος ήταν ανώμαλος, διαστρεμμένος. Πού να τολμήσεις να παραδεχτείς τέτοιο πράγμα όχι μόνο στους άλλους αλλά και στον εαυτό σου. Τότε επειδή ντυνόμουν κάπως διαφορετικά, που σας είπα, άρχισαν στο χωριό να με σχολιάζουν αρνητικά.

Συνεντ: Πώς σας χαρακτήριζαν;

Αλίκη: Αρσενικοθήλυκη, από τις άλλες, τζιβιτζιλού και άλλα τέτοια. Ήταν δύσκολο να αντέξεις τέτοια πράγματα να σου λένε. Ή έπρεπε να φύγω ή να παντρευτώ. Όμως και εγώ δεν με αποδεχόμουν και πιο πολύ για να αποδείξω ότι είμαι φυσιολογική, παντρεύτηκα τον πρώην σύζυγό μου. Ήμουν και μικρή τότε.

Συνεντ: Πότε ανακαλύψατε την σεξουαλικότητά σας;

Αλίκη: Νομίζω ότι από πάντα γνώριζα ότι είμαι λεσβία, ότι δεν με ελκύουν τα αγόρια. Ίσως και να μην ήξερα τι μου γινόταν στην εφηβεία και να ήθελα να δοκιμάσω και μία σχέση με άνδρα, δε ξέρω τι ήθελα. Δεν είχα έτσι κι αλλιώς πολλές σχέσεις. Παντρεύτηκα μικρή και δεν είχα κατασταλάξει με την σεξουαλική μου ταυτότητα. Οι άλλοι λόγω της εμφάνισής μου με χαρακτήριζαν όπως σας είπα και όχι γιατί είχα κάποια σχέση με γυναίκα.

Συνεντ: Παντρευτήκατε λοιπόν μικρή. Αποκτήσατε παιδιά;

Αλίκη: Ναι δύο αγόρια, τον πρώτο μου τον απέκτησα στα 20 μου και τώρα είναι 28 χρονών και τον άλλο στα 22 μου και τώρα είναι 26. Ήμουν πολύ ευτυχισμένη με τα αγόρια μου, αλλά όχι με τον άντρα μου. Ήμασταν αταίριαστοι. Δεν με κάλυπτε όχι μόνο σαν σύντροφος αλλά και σαν φίλος. Πώς να το πω. Αυτός ήταν ένας αδύναμος χαρακτήρας, καμία σχέση δεν είχε μαζί μου. Εγώ φρόντιζα για τα πάντα.

Συνεντ: Από ποια ηλικία αρχίσατε να μην νιώθετε καμία έλξη για τον σύζυγό σας;

Αλίκη: Εκεί γύρω στα 24 με 25. Εκεί συνειδητοποίησα ότι είμαι λεσβία και ότι δεν είμαι ευτυχισμένη με τον σύζυγό μου.

Συνεντ; Συνέβη κάτι που σας βοήθησε να καταλάβετε την σεξουαλική σας ταυτότητα; Ή μάλλον να την αποδεχτείτε;

Αλίκη: Δεν μπορώ να πω ότι ήμουν και ποτέ ευτυχισμένη με τον άντρα μου. Το πάλεψα όσο μπορούσα χωρίς να αλλάξω. Δε ξέρω, δεν ήμουν ποτέ θηλυκή, δεν βαφόμουν ποτέ, δεν μάκρυνα ποτέ τα μαλλιά μου, δεν έβαλα ποτέ ένα κόσμημα, ήξερα ποια ήμουν, αλλά νομίζω ότι γύρω στα 25, νομίζω ότι άρχισα να νιώθω έλξη προς άλλες γυναίκες. Και κατάλαβα ότι όλα αυτά τα χρόνια απλώς καταπίεζα τον εαυτό μου και δεν το παραδεχόμουν. Ίσως κιόλας, τώρα το σκέφτομαι, να είχα νιώσει έλξη για άλλη γυναίκα και νωρίτερα, αλλά το είχα τόσο πολύ πώς να το πω, διώξει από το μυαλό μου, που τώρα δε το θυμάμαι πια.

Συνεντ: Στα 25 σας αισθανθήκατε ερωτική έλξη για κάποια γυναίκα συγκεκριμένη;

Αλίκη: Ε, ναι. Αλλά τώρα στο χωριό ήταν δύσκολο να το αποκαλύψω. Δηλαδή πώς να αποκάλυπτα κάτι τέτοιο χωρίς να με λιντσάρουν. Φοβόμουν. Είχα και δύο μωρά μικρά.

Συνεντ: Πώς προέκυψε η πρώτη σας ερωτική σχέση με γυναίκα;

Αλίκη: Έτυχε να γνωρίσω την Μαρία σε ένα κοινό σπίτι. Με είχαν καλέσει σε μία ονομαστική εορτή και είχε πάει και εκείνη. Είμαστε από το ίδιο χωριό. Ήταν και εκείνη παντρεμένη το διάστημα αυτό. Όμως δεν ήταν και η Μαρία ικανοποιημένη από τον γάμο της. Ανταλλάξαμε τηλέφωνα γιατί είχαμε πολλά κοινά και μιλάγαμε πολλές ώρες. Η σχέση μας ήταν εντελώς φιλική. Έτσι ξεκίνησε. Πέρασε μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι να ανακαλύψουμε ότι ταιριάζουμε. Μετά το έμαθε ο άντρας μου, με τον τρόπο που το έμαθε και χωρίσαμε.

Συνεντ: Πότε χωρίσατε;

Αλίκη: Όταν το έμαθε ήταν πριν από 15 χρόνια. Δηλαδή εκεί γύρω στο 2000-2002. Έγινε μεγάλο σούσουρο στο χωριό. Ο άντρας μου απειλούσε ότι θα μου πάρει τα παιδιά και ότι θα με έσερνε στα δικαστήρια. Έλεγε ότι ήμουν ακατάλληλη μητέρα. Τα ίδια έλεγε και ο άντρας της Μαρίας στην Μαρία. Εκείνο τον καιρό φοβόμουν ότι όντως θα μου τα έπαιρνε. Ήταν και στην αρχή της εφηβείας ο μεγάλος μου γιος και έκεγα πάει τέλειωσε. Ο μικρός ήταν παιδί και παρασυρόταν από τον μεγάλο του αδελφό. Εκείνο τον καιρό ήμουν πολύ χάλια, έλεγα πως πάει έχασα τα παιδιά μου. Και ένιωθα, ότι εγώ έφταιγα γι αυτό. Ένιωθα πολλές ενοχές. Μόνο που σκεφτόμουν

τι θα έλεγε ο πρώην μου στον δικαστή και πώς θα με κοίταζε ο δικαστής ένιωθα ότι δεν έχω καμία ελπίδα. Οι δικαστές είναι σκληροί, δεν καταλαβαίνουν από τέτοια.

Συνεντ: τελικά τι έγινε;

Αλίκη: Ε, έφυγε από το σπίτι ο πρώην μου, γιατί το σπίτι ήταν δικό μου. Τα αγόρια μου ήταν μαζί μου, σιγά σιγά ο πρώην μου μάλλον το αποδέχτηκε, το χώνεψε και οι σχέσεις μας κάπως ομαλοποιήθηκαν. Η Μαρία είχε και εκείνη τις κόρες της και τα πρώτα τρία χρόνια δεν συμβιώναμε. Μετά νοικιάσαμε ένα σπίτι μαζί και συγκατοικήσαμε. Στα παιδιά μου με βοηθούσε πολύ και η μάνα μου τα πρόσεχε και ήμουν σίγουρη ότι είναι σε καλά χέρια.

Συνεντ: Εκείνα δέχτηκαν ποτέ ρατσισμό εξαιτίας της σεξουαλικής σας ταυτότητας;

Αλίκη: Όχι. Για να είμαι ειλικρινής, δεν μου ανέφεραν ποτέ τίποτα. Ούτε μπορώ να πω ότι ντρέπονταν για μένα. Εγώ πήγαινα να ρωτήσω για την πρόοδο τους, πήγαινα, μιλούσα τους καθηγητές, όλα μια χαρά. Δεν είχαν πρόβλημα. Δε ξέρω, δεν έχω αντιληφθεί κάτι. Και τώρα να φανταστείτε έρχονται και με βοηθάνε στο μαγαζί.

Συνεντ: Ως ελεύθερη επαγγελματίας έχετε ποτέ δεχτεί ρατσισμό από τους συγχωριανούς σας; Έχετε πελατεία, θέλω να πω.

Αλίκη: Ναι δεν έχω νιώσει απόρριψη. Ούτε και κανείς με έχει προσβάλλει. Ούτε και την Μαρία, γιατί δουλεύουμε μαζί. Είναι δύσκολα τα χρόνια, αν δεν μας στήριζε ο κόσμος, θα είχαμε κλείσει προ πολλού την επιχείρησή μας. Όμως ευτυχώς όλα πάνε καλά. Δεν έχουμε παράπονο.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας για το σύμφωνο συμβίωσης;

Αλίκη: Δε νομίζω ότι μας αφορά και πολύ. Δε ξέρω είμαστε και σε μία ηλικία, που δίνουμε βαρύτητα περισσότερο στην σχέση μας παρά στον τύπο. Τα παιδιά μας είναι ενήλικα, η Μαρία είναι γιαγιά και εγώ θα γίνω σε λίγο καιρό, τι να το κάνουμε το σύμφωνο συμβίωσης; Και εδώ στο χωριό καλό είναι να μην προκαλείς και πολύ. Βέβαια αν με ρωτάτε φερ ειπείν θεωρητικά, ναι καλό είναι να ενημερωθεί ο κόσμος, να μάθει ότι να είσαι λεσβία δε σημαίνει ότι είσαι ανώμαλη. Είναι ok. Νομίζω ότι ναι αυτό είναι καλό.

Συνεντ: Ποια είναι η στάση σας για το δικαίωμα της υιοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια;

Αλίκη: Εγώ ξέρω ζευγάρια που μεγαλώνουν τα παιδιά τους με αξιοπρέπεια και άλλους που τα παραμελούν ή τα κακοποιούν. Το ερώτημα είναι πόσο χρόνο αφιερώνεις στο παιδί σου, πραγματικό χρόνο όμως. Το παιδί δε θέλει λεφτά, θέλει προσοχή. Θέλει έναν άνθρωπο να ξέρει ότι το αγαπάει. Δε πάει να είναι φτωχός,

πλούσιος, παντρεμένος, μόνος, θέλει να έχει έναν άνθρωπο να το προσέχει. Το να είσαι καλός γονιός δε σημαίνει ότι πρέπει να είσαι παντρεμένος σε ένα κανονικό ζευγάρι. Και κάποιοι που λένε ότι ξέρω εγώ τα ομόφυλα ζευγάρια δεν πρέπει να υιοθετούν παιδιά, είναι γιατί μας νιώθουν ακόμη ως ανώμαλους. Πρέπει να σταματήσει αυτή ρετσινιά ότι είμαστε ανώμαλοι. Ο γιος μου με αγαπάει, με αποδέχεται, με νιώθει ως μητέρα του. αυτό δε σημαίνει, ότι έχω κάνει καλή δουλειά; Δεν είμαστε οι εξωγήινοι, που ήρθαν από το διάστημα. Είμαστε κανονικοί άνθρωποι, δεν μπορώ να καταλάβω για ποιο λόγο να μην μπορούμε να υιοθετήσουμε ένα παιδί.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Αλίκη: Παρακαλώ.

30) ΑΝΤΩΝΙΑ

Αριθμ. Συνέντευξης: 30

Ημερ. Συνέντευξης: 18/09/2017

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Αντωνία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσουμε;

Αντωνία: Ναι, πάμε.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Αντωνία: 39, εεε 40.

Συνεντ: Αδέρφια έχετε;

Αντωνία: Ναι έναν αδερφό.

Συνεντ: Μεγαλύτερο ή μικρότερο;

Αντωνία: Μεγαλύτερο.

Συνεντ: Εργάζεται;

Αντωνία: Ναι είναι γιατρός.

Συνεντ: Εσείς έχετε σπουδάσει;

Αντωνία: Ναι.

Συνεντ: Θέλετε να μου πείτε ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;

Αντωνία: Πρώτο πτυχίο Νομική, μεταπτυχιακό στο εξωτερικό, Βέλγιο στα Νομικά.

Συνεντ: Οι γονείς σας εργάζονται;

Αντωνία: Συνταξιούχοι είναι.

Συνεντ: Ποιο ήταν το επάγγελμά τους πριν την συνταξιοδότηση;

Αντωνία: Εργάζονταν στο δημόσιο και οι δύο.

Συνεντ: Εσείς, λοιπόν, δραστηριοποιείστε ως δικηγόρος;

Αντωνία: Ναι. Συνεργάζομαι με ένα γραφείο εδώ και οκτώ χρόνια και παράλληλα αναλαμβάνω και δικές μου υποθέσεις.

Συνεντ: Εσείς κατάγεστε από Αθήνα;

Αντωνία: Είμαι μεγαλωμένη εδώ, αλλά έχω καταγωγή από Αθήνα.

Συνεντ: Τώρα θα ήθελα να μιλήσουμε για την παιδική σας ηλικία. Τα παιδικά σας χρόνια πώς ήταν;

Αντωνία: Ευτυχισμένα. Πληρέστατα, με αγάπη, ήταν δοτική η οικογένειά μου, τα πάντα για τα παιδιά τους.

Συνεντ: Και για τους δυο σας έτσι;

Αντωνία: Ναι και για τους δυο μας.

Συνεντ: Είχαν προσδοκίες από εσάς;

Αντωνία: Ναι ναι, ήθελαν οπωσδήποτε να σπουδάσουμε για να αποκτήσουμε εφόδια στην ζωή μας. Η μοναδική μας προίκα στην ζωή από τους γονείς μας ήταν να σπουδάσουμε, για να μπορέσουμε να βρούμε την τύχη μας και να πατήσουμε στα πόδια μας.

Συνεντ: Τώρα που αναφέρατε την λέξη «προίκα» ζούσατε σε ένα περιβάλλον εύπορο, πλούσιο; Πώς το αξιολογείτε;

Αντωνία: Μικροαστικό.

Συνεντ: Πάντως δεν στερηθήκατε υλικά αγαθά ή πνευματικά αγαθά;

Αντωνία: Όχι δεν στερηθήκαμε ούτε εγώ ούτε ο αδερφός μου αλλά οι γονείς μου ήταν άνθρωποι το μέτρου με πλήρη επίγνωση ότι πρέπει να επενδύουμε σε σπουδές και όχι σε υλικά πράγματα., δηλαδή σε ταβέρνες, ταξίδια, καταναλωτισμό κλπ.

Συνεντ: Εσείς ήσαστε καλή μαθήτρια έτσι;

Αντωνία: Ναι, άριστη.

Συνεντ: Οι σχέσεις σας με τους συμμαθητές/τριες πώς ήταν;

Αντωνία: Ανταγωνιστικές σε επίπεδο επιδόσεων και αν με ρωτάτε αν μεγάλωσα με κολλητούς και κολλητές η απάντηση είναι όχι.

Συνεντ: Εσείς ήσαστε εξωστρεφής, κοινωνική;

Αντωνία: Εξωστρεφής φαινομενικά ναι, αλλά αυτό που λέμε στο σχολείο έχω κάποιον να μοιράζομαι όλα μου τα μυστικά και να κάνουμε παρέα συνέχεια όχι. Αυτό δεν το είχα ποτέ.

Συνεντ: Και σε αυτό πιστεύετε ότι οφείλεται, στο ότι ήσαστε άριστη μαθήτρια και δημιουργούσατε ένα περιβάλλον ανταγωνιστικό δίπλα σας;

Αντωνία: Όχι, όχι, ίσα ίσα και οι παρέες μου ήταν του ίδιου επιπέδου. Ο λόγος ήταν ότι ήμουν πιο ώριμη από τα παιδιά της ηλικίας μου και δεν μπορούσα να έχω επικοινωνία μαζί τους. Δε λέω, ότι δεν έκανα και εγώ βλακείες, αλλά ήμουν το κλασικό σπασικλάκι.

Συνεντ: Οι σχέσεις σας με τους γονείς σας πώς ήταν; Νιώθατε δεμένη και με τους δύο γονείς ή είχατε αναπτύξει σχέσεις εμπιστοσύνης μόνο με τον ένα;

Αντωνία: Ένιωθα πιο κοντά στην μητέρα μου. Με τον πατέρα μου οι σχέσεις ήταν πιο ψυχρές, πιο τυπικές, είχαμε μια απόσταση.

Συνεντ: Αν αντιμετωπίζατε ένα πρόβλημα ή αν είχατε μία δυσκολία σε ποιον θα το λέγατε;

Αντωνία: Στην μητέρα μου, αν έπρεπε οπωσδήποτε κάπου να το πω, αλλιώς το αντιμετωπίζα μόνη μου.

Συνεντ: Την σεξουαλικότητά σας πότε την ανακαλύψατε;

Αντωνία: Ποια από όλες; Τώρα την σεξουαλικότητά μου νομίζω ότι την ανακάλυψα στο νηπιαγωγείο.

Συνεντ: Τόσο μικρή;

Αντωνία: Ναι πέντε-έξι;

Συνεντ: Είχατε κάποιο έντονο βίωμα που σας αποτυπώθηκε και το θυμάστε;

Αντωνία: Όχι δεν είχα κάποιο βίωμα έντονο, αλλά καταλάβαινα ότι εκεί στην περιοχή των γεννητικών οργάνων συμβαίνει κάτι το ενδιαφέρον.

Συνεντ: Και τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό πότε τον καταλάβατε;

Γύρω στα τριάντα.

Συνεντ: Αλήθεια; Τόσο μεγάλη;

Αντωνία: Ναι γι αυτό σας ρώτησα ποια σεξουαλικότητα από όλες.

Συνεντ: Ναι έχετε δίκιο. Δεν ήταν σαφής η ερώτηση. Πίστευα ότι ενδεχομένως θα μου πείτε ότι την ανακαλύψατε την σεξουαλικότητά σας στην εφηβεία. Είδατε και εμείς οι ερευνητές έχουμε μία προκατάληψη.

Αντωνία: Ναι ίσως γιατί εγώ δεν αυτοπροσδιορίζομαι ως λεσβία, αλλά ως αμφιφυλόφιλη. Δηλαδή έχω νιώσει αγάπη, στοργή, έρωτα και με άντρες και με γυναίκες.

Συνεντ: Η πρώτη σας ερωτική σχέση ήταν με άντρα ή με γυναίκα;

Αντωνία: Με άντρα.

Συνεντ: Και έγινε πότε;

Ήμουν 18.

Συνεντ: Πώς την αξιολογείτε ως σχέση;

Αντωνία: Νομίζω, ότι όλες μου οι σχέσεις ήταν ποιοτικές, δηλαδή υπήρχε δέσιμο μεταξύ μας, αλλά σίγουρα όταν χωρίζαμε υπήρχαν τσακωμοί, καυγάδες, αλλά δεν ήταν κακοποιητικές, τραυματικές. Είμαι από τους ανθρώπους, που είμαι πλήρης συναισθημάτων, γιατί έχω πάρει και έχω δώσει αγάπη και από άνδρες και από γυναίκες. Και ερωτική απόλαυση και από άνδρες και από γυναίκες και λέω δόξα τω Θεώ, Παναγία μου.

Συνεντ: Οπότε δεν έχετε εισπράξει αρνητική αντίδραση ως προς τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Αντωνία: Καθόλου καθόλου. Bulling αν με ρωτάτε αυτό, δεν έχω δεχτεί ποτέ. Έχω δεχτεί κριτική από φίλους μου όσον αφορά τα εάν τα ομόφυλα ζευγάρια θα πρέπει να υιοθετούν ή όχι, αλλά ήταν συμφοιτητές μου και φίλοι μου και ήταν περισσότερο με στοργή και ενδιαφέρον, περισσότερο για να μάθουμε και να φύγουν από την άγνοιά τους, παρά για να μου την πούνε. Η μοναδική φορά που έχω δεχτεί bulling ήταν φέτος στο pride από έναν γέρο, τον οποίο τον βούτηξα από τον λαιμό.

Συνεντ: Μπορείτε να μου μιλήσετε λίγο για το περιστατικό αυτό;

Αντωνία: Ναι. Μπορείτε να μου πείτε πόσα από όλα αυτά που λέμε δημοσιοποιούνται; Γιατί η περίπτωση μου είναι one in a million και όταν διαβάσουν κάποιιοι την ιστορία μου θα με καταλάβουν. Όχι ότι είμαι φίρμα, αλλά μπορούν να με ταυτοποιήσουν.

Συνεντ: Να ξέρετε ότι τα στοιχεία της ταυτότητάς σας δεν γίνονται γνωστά ούτε και σε μένα. Εμένα με ενδιαφέρει μόνο η βιωματική σας εμπειρία ως ομοφυλόφιλη και η στάση σας απέναντι στον θεσμό του συμφώνου συμβίωσης και του δικαιώματος ή μη της υιοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια. Οι αρχές της δεοντολογίας και της ανωνυμίας των υποκειμένων στην έρευνά μου τηρούνται απαρέγκλιτα. Ψευδή βέβαια στοιχεία χρησιμοποιώ μόνο ως προς το όνομά σας και κατά τα άλλα δεν αλλοιώνω την ροή

των πληροφοριών. Αν υπάρξει αναφορά σε ονόματα, ναι ή θα τα αντικαταστήσω με ψευδώνυμα ή με την ιδιότητά τους.

Αντωνία: Ναι εμένα με ενδιαφέρει να μην δημοσιευτούν προσωπικά στοιχεία, γιατί η σύντροφος, που είχα, τώρα δεν είμαστε μαζί, είναι σε μία κατάσταση υιοθεσίας, επ' ουδενί δεν πρέπει να μαθευτεί τίποτα επ' αυτού, γιατί δεν θέλω να την βλάψω.

Συνεντ: Φυσικά, μην ανησυχείτε ως προς αυτό, με την έρευνά μου δεν θα ήθελα ούτε και εγώ να σας εκθέσω σε οποιοδήποτε κίνδυνο.

Αντωνία: Ναι πραγματικά για μένα δεν με νοιάζει, το ξέρουν οι φίλοι μου, το ξέρει η οικογένειά μου, οι πελάτες μου, οι συνεργάτες μου, δεν έχω τίποτα να χάσω. Αλλά δεν είμαι μόνο εγώ, αλλά και ένα παιδί που τώρα βρίσκεται σε προστατευμένο περιβάλλον και δεν θα ήθελα να πάει στο ίδρυμα. Συγγνώμη, πείτε μου πάλι εσείς τι είδους εργασία κάνετε;

Συνεντ: Ναι εγώ εκπονώ διδακτορική διατριβή υπό την επίβλεψη του κ. Ζώρα, καθηγητή Κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου και δικηγόρου στον Σύλλογο Αθηνών. Ο τίτλος της διατριβής μου είναι: Ο θεσμός της υιοθεσίας ως δικαίωμα στην ανατροφή τέκνου. Καταστρατηγήσεις, αναχρονιστικοί περιορισμοί και νέες αντιλήψεις στις απαρχές του 21^{ου} αιώνα. Το δικαίωμα της ετερότητας των ενδιαφερομένων και το συμφέρον του θετού τέκνου στην Αγγλία, την Σουηδία και την Ελλάδα. Διερευνώ δηλαδή σε αυτή την φάση το δικαίωμα της ετερότητας και κατά πόσο αυτό επηρεάζει, αν επηρεάζει και κατά πόσο επηρεάζει το συμφέρον του θετού τέκνου στην Ελλάδα. Αυτές είναι οι δύο μου μεταβλητές, που ουσιαστικά διατρέχουν όλη την διατριβή μου.

Αντωνία: Όταν λέτε το δικαίωμα της ετερότητας τι εννοείτε;

Συνεντ: Το δικαίωμα της απόκλισης από την κυρίαρχουσα φόρμα του ετεροκανονικού σεξιστικού έγγαμου ζευγαριού, που θεωρείται από το σύστημα της υιοθεσίας, ότι προστατεύει το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού.

Αντωνία: Στο κομμάτι της ετερότητας αναφέρεστε μόνο για ζητήματα σεξουαλικής ταυτότητας; Όχι ας πούμε και της κοινωνικής;

Συνεντ: Και στην κοινωνική αναφέρομαι στην ταξική ετερότητα, αλλά σε αυτή την περίπτωση δεν έχουμε δικαίωμα, έχουμε μία κατάσταση. Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα μας.

Αντωνία: Ναι εμένα η πρώην σύντροφός μου, ήμασταν έξι χρόνια μαζί, αλλά τώρα δεν είμαστε μαζί, είναι ανάδοχος, δεν είναι ακριβώς αναδοχή με την στενή έννοια του νόμου, είναι ένα ειδικό καθεστώς, που επιβάλλει το συγκεκριμένο ίδρυμα.

Λειτουργούν ως οικογένειες φιλοξενίας, επειδή δεν το επιτρέπει το καταστατικό του ιδρύματος και από εκεί και πέρα περνάει ως υιοθεσία από τον ενδιαφερόμενο προς το ίδρυμα μέσω του εισαγγελέα. Κανονικά δεν επιτρέπεται ούτε η υιοθεσία, αλλά κάνουν τα στραβά μάτια, παρακολουθεί στενά τους γονείς, που παίρνουν παιδιά για φιλοξενία. Η σύντροφός μου πέρασε από μία διαδικασία ελέγχου από την ψυχολόγο του ιδρύματος, από την κοινωνική λειτουργό του ιδρύματος κατ' επανάληψη, από επίσκεψη στο σπίτι προκειμένου να ερευνηθεί το οικιακό περιβάλλον, από έλεγχο της κοινωνικής υπηρεσίας του Δήμου, στον οποίο υπάγεται, προκειμένου να της δοθεί το δικαίωμα όχι της υιοθεσίας, αλλά της διανυκτέρευσης στο σπίτι.

Συνεντ: Κατ' αρχάς η φίλη σας απέκρυψε τον σεξουαλικό της προσανατολισμό έτσι;

Αντωνία: Ναι ναι, αυτονόητο είναι.

Συνεντ: Πώς της φάνηκε η εμπειρία με τους κοινωνικούς λειτουργούς, την έρευνα καταλληλότητας και όλα αυτά;

Αντωνία: Στρεσογόνος μεν και γραφειοκρατική, αλλά απαραίτητη, γιατί πραγματικά δε ξέρεις αν θα πέσει σε έναν ανώμαλο το παιδί. Ανώμαλο υπό την έννοια της σεξουαλικής κακοποίησης, του βιασμού υπό αυτή την έννοια δηλαδή. Ότι πρέπει να θέσω σε ασφάλεια την ζωή ενός παιδιού, που ήδη είναι δοκιμασμένο, για να βρίσκεται σε ένα ίδρυμα.

Συνεντ: Το παιδί ήταν 4 ετών όταν ξεκίνησε ο έλεγχος της καταλληλότητας της συντρόφου σας;

Αντωνία: Ναι.

Συνεντ: Πόσο καιρό έμεινε στο ίδρυμα;

Αντωνία: Ήταν πολύ λίγο, περίπου δυο μήνες;

Συνεντ: Το είχαν πάρει από το περιβάλλον γιατί είχαν δεχτεί παραμέληση, κακοποίηση, εγκατάλειψη;

Αντωνία: Παραμέληση, αλλά ο φάκελος είναι απόρρητος δεν ξέρουμε. Το ξέρει η εισαγγελία ανηλίκων. Από τις πληροφορίες που έχουμε, ξέρουμε ότι ήταν μάλλον παραμελημένο λόγω μάλλον ψυχικών προβλημάτων της μητέρας. Δηλαδή η μάνα είχε χωρίσει με τον σύζυγο, παρατούσε το παιδί της και βασικά πρέπει οι γείτονες να κάλεσαν την αστυνομία κάτι τέτοιο πρέπει να έγινε. Δε ξέρω να σας πω ως προς αυτό το κομμάτι, είναι μία γκρίζα ζώνη, στην οποία δεν έχουμε πρόσβαση, γιατί υπάρχει απόρρητο από την εισαγγελία ανηλίκων.

Συνεντ: Και τώρα περιμένετε να αρθεί η γονική επιμέλεια;

Αντωνία: Ναι έχει ήδη ανατεθεί στο ίδρυμα με απόφαση που εκδόθηκε πολύ πρόσφατα, δηλαδή το καλοκαίρι, οπότε τώρα πια ανοίγει ο δρόμος, προκειμένου να κατατεθεί αίτηση υιοθεσίας από την σύντροφό μου. Τώρα πλέον το παιδί είναι 7,5 ετών και δεν νομίζω να υπάρξει ενδιαφέρον από πουθενά αλλού λόγω της ηλικίας του παιδιού δηλαδή.

Συνεντ: Η φίλη σας πόσων ετών είναι;

Αντωνία: Σαράντα ενός.

Συνεντ: Το παιδί το γνωρίζει από τα τέσσερά του χρόνια;

Αντωνία: Ναι ναι εδώ και τρεισήμισι χρόνια.

Συνεντ: Πώς ξεκίνησε αυτό το πρόγραμμα;

Αντωνία: Έπειτα από τον έλεγχο καταλληλότητάς της ως ανάδοχος όχι σε πλήρη αναδοχή, γιατί το πρόγραμμα ξεκίνησε με επισκέψεις στο σπίτι, έπειτα με διανυκτέρευση τα Σαββατοκύριακα, με εκδρομές, το καλοκαίρι το παίρναμε διακοπές. Τώρα το παιδί έχει εξοικειωθεί πολύ με την φίλη μου, δηλαδή ήταν ένας δεσμός που αναπτύχθηκε σιγά σιγά, δομήθηκε σωστά, αυτή την στιγμή παιδί νιώθει μαζί της όπως νιώθει κάθε παιδί με την μητέρα του. Γι αυτό και είναι σε φάση να υποβάλλει την αίτηση υιοθεσίας. Και φυσικά το παιδί θα ερωτηθεί από το Δικαστήριο αν συναινεί στην υιοθέτησή του από την φίλη μου. Οπότε στην περίπτωση αυτή λειτουργούν όλα τα εχέγγυα της καλής υιοθεσίας, που δεν είναι άλλα από την ικανοποίηση του συμφέροντος του παιδιού, όπως το ίδιο βιώνει το συμφέρον του και μέσα κιόλας από μία δοκιμασμένη σχέση. Είναι πολύ σημαντικός αυτός ο παράγοντας, γιατί έχουν ήδη προσαρμοστεί στην σχέση αυτή γονεϊκότητας. Δεν είναι κάτι που ξεκινάει από το μηδέν. Δεν είναι εύκολο να προσεγγίσεις ένα παιδί σχεδόν τεσσάρων ετών και να προσπαθήσεις να του εμπνεύσεις εμπιστοσύνη από το πουθενά, ειδικά μάλιστα όταν έχει δυσάρεστες μνήμες κλπ. Όμως αυτό η φίλη μου το κατάφερε αφιερώνοντας πραγματικά πολύ χρόνο και μπράβο της. Δεν είναι εύκολο.

Συνεντ: Έχει άγχος για την έκβαση της αίτησής της;

Αντωνία: Ναι ναι έχει. Είναι λογικό και ανθρώπινο. Έχει επενδύσει γονικά συναισθήματα σε αυτό το παιδί και είναι λογικό. Όμως άντεξε να ζει στην αβεβαιότητα τέσσερα σχεδόν χρόνια, τώρα νομίζω πως είναι λίγο πριν το τέλος της δοκιμασίας. Της εύχομαι πραγματικά τα καλύτερα, γιατί αν ένας άνθρωπος αξίζει να είναι γονέας αυτός είναι η φίλη μου.

Συνεντ: Πώς το εννοείτε αυτό;

Αντωνία: Έχει αγάπη να δώσει στα παιδιά, είναι στοργική πολύ, υπομονετική, δε ξέρω έχει αντοχές. Την έβλεπα πώς συμπεριφερόταν στον μικρό και έβλεπα πώς και εκείνος την αγαπά πολύ. Δεν είναι τυχαίο αυτό, είναι μία σχέση η γονεϊκή που δεν μπορείς να υποκριθείς συναισθήματα, αν δεν έχεις αγάπη να δώσεις αυτό θα φανεί κάποια στιγμή.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας για το σύμφωνο συμβίωσης;

Αντωνία: Ως νομικό κείμενο έχει πολλές ελλείψεις, όμως είναι ένα πρώτο δείγμα γραφής. Δε θέλω να απαξιώσω την υπόστασή του, ούτε όμως και να το εξιδανικεύσω. Και που το συζητάμε στις συναντήσεις των οικογενειών ουράνιου τόξου, όλοι είμαστε μουνδιασμένοι γιατί δεν αναφέρεται τίποτα για την ομοιογεντικότητα. Εκεί υστερεί πολύ.

Συνεντ: Ο θεσμός της υιοθεσίας χρήζει ανανέωσης;

Αντωνία: Εννοείται. Λειτουργεί σαν να ζούμε στον μεσαίωνα, είναι απαρχαιωμένος και ρατσιστικός. Τα κριτήρια καταλληλότητας πρέπει να ανανεωθούν, όπως και ο ίδιος ο θεσμός.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Αντωνία: Παρακαλώ.

31) ΑΣΠΑΣΙΑ

Αρ. Συνέντευξης: 31

Ημερομηνία Συνέντευξης: 23/03/2017

Μέθοδος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 1 ώρα και 45 λεπτά

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Συνεντ: Καλημέρα.

Ασπασία: Καλημέρα.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσουμε; Είστε καλά;

Ασπασία: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Ασπασία: 47.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Ασπασία: Ναι.

Συνεντ: Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;

Ασπασία: Τελείωσα το Ιστορικό Αρχαιολογικό της Αθήνας.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Ασπασία: Ναι στο εξωτερικό.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Ασπασία: Ναι.

Συνεντ: Έχετε αδέρφια;

Όχι.

Συνεντ: Ποιο ήταν το επάγγελμα των γονιών σας;

Ασπασία: Και οι δύο ήταν δημόσιοι υπάλληλοι.

Συνεντ: Θέλετε να μου μιλήσετε για την δική σας οικογενειακή σας κατάσταση;

Ασπασία: Είμαι αρχηγός μονογονεϊκής οικογένειας με ανήλικο τέκνο. Για την ακρίβεια έχω ένα αγοράκι τριών ετών.

Συνεντ: Ανήκετε στην λοατκι κοινότητα έτσι;

Ασπασία: Ναι, αυτοπροσδιορίζομαι ως αμφιφυλόφιλη. Είχα σχέσεις και με άνδρες και με γυναίκες.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή είστε σε σχέση;

Ασπασία: Όχι τώρα είμαι μόνη.

Συνεντ: Το παιδάκι σας είναι θετό;

Ασπασία: Ναι.

Συνεντ: Το υιοθετήσατε μέσω της κρατικής ή της ιδιωτικής οδού;

Ασπασία: Το υιοθέτησα με ιδιωτική υιοθεσία, που σημαίνει ότι δεν το πήρα από κάποιο ίδρυμα. Το πήρα από τους βιολογικούς του γεννήτορες μέσω δικηγόρου. Ήταν, δηλαδή δεν ήταν, είναι Έλληνες πολίτες και το πήρα πολύ μικράκι δηλαδή δέκα ημερών, το οποίο καθίσταται δυνατό μόνο όταν κάνεις ιδιωτική υιοθεσία, διότι αλλιώς πηγαίνει στο ίδρυμα.

Συνεντ: Τον δικηγόρο που μεσολάβησε για τον εντοπισμό του παιδιού τον γνωρίζατε από πριν ή κάποιος άλλος σας έδωσε πληροφορίες γι αυτόν;

Ασπασία: Μέσω ενός γιατρού.

Συνεντ: Ποιο ήταν το προφίλ των βιολογικών γονέων;

Ασπασία: Κατ' αρχάς εγώ δεν τους λέω γονείς, τους λέω γεννήτορες. Γιατί γονέας είναι ένας κοινωνικός και νομικός όρος. Οι γεννήτορες, λοιπόν, είναι μία οικογένεια φτωχή, οι οποίοι ζουν στην Ελλάδα σε κάποιο μη αστικό κέντρο, στην επαρχία ας το πούμε έτσι και δεν είχαν τα οικονομικά μέσα να το στηρίξουν. Έχουν και άλλα παιδάκια δικά τους, τα οποία τα έχουν κρατήσει, δε ξέρω αν μετά τον Απόστολο,

απέκτησαν και άλλο παιδί και το έδωσαν, αυτό είναι κάτι που δεν γνωρίζω, αλλά πάντως όταν εγώ πήρα τον Απόστολο είχαν και άλλα παιδιά στην οικογένειά τους, τα οποία δεν μπορούσαν να... Δηλαδή είχαν οικονομική δυσκολία.

Συνεντ: Όταν ήλθατε σε επαφή με τον δικηγόρο η γυναίκα αυτή κυοφορούσε ήδη τον Απόστολο;

Ασπασία: Ήταν σε στάδιο προχωρημένης εγκυμοσύνης δηλαδή ήταν σχεδόν ετοιμόγεννη. Αυτό που συμβαίνει συνήθως, αυτό που κατάλαβα εγώ είναι ότι οι γυναίκες, που κυοφορούν και δεν μπορούν να κρατήσουν, είτε για οικονομικούς είτε για κοινωνικούς λόγους, το παιδί, που θα φέρουν στον κόσμο, έρχονται σε επαφή κατά πρώτο λόγο με τους γιατρούς, στους οποίους πάνε και λένε ότι θέλουν να γεννήσουν κλπ και να δώσουν το παιδάκι. Οπότε είναι συνήθως σε προχωρημένη εγκυμοσύνη.

Συνεντ: Το είπε λοιπόν, καταρχάς στον γιατρό της, αλλά η γεννήτορας βρίσκεται στην επαρχία και ο γιατρός της ήρθε σε επαφή με τον δικηγόρο, στον οποίο εσείς είχατε απευθυνθεί;

Ασπασία: Ναι. Για να είμαι ειλικρινής δε ξέρω πώς ακριβώς από την επαρχία βρέθηκε στην Αθήνα και γιατί δεν υιοθετήθηκε εκεί, ίσως να έχει να κάνει... Αυτό πραγματικά δε το ξέρω, μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε. Ίσως έχει να κάνει με την ανάγκη για ανωνυμία, ίσως... δε ξέρω.

Συνεντ: Οπότε σας ειδοποίησε ο δικηγόρος ότι υπάρχει ένα παιδί προς υιοθεσία το οποίο θα γεννηθεί σε έναν μήνα για παράδειγμα έτσι;

Ασπασία: Σωστά.

Συνεντ: Εσείς πώς το παραλάβατε; Σας το παρέδωσε ο δικηγόρος ενώ είχατε υπογράψει το συμβολαιογραφικό έγγραφο της ανάθεσης της φροντίδας σε εσάς;

Ασπασία: Το συμβολαιογραφικό έγγραφο το υπέγραψα ουσιαστικά δύο ημέρες πριν να πάρω το παιδάκι, δηλαδή αφού είχε γεννηθεί το παιδάκι και τότε το υπέγραψα. Δεν το είχα υπογράψει πιο μπροστά ας πούμε.

Συνεντ: Και σας το παρέδωσε ο δικηγόρος έτσι;

Ασπασία: Ναι ναι.

Συνεντ: Είχατε ένα άγχος μέχρι να σας παραδοθεί το παιδί;

Ασπασία: Ναι σίγουρα.

Συνεντ: Μήπως πάει κάτι στραβά, μήπως το μετανιώσουν οι γεννήτορες;

Ασπασία: Ε ναι, βέβαια, φυσικά, πολλά άγχη έχει κανείς. Καταρχάς μέχρι να γεννηθεί το παιδί έχεις το άγχος της υγείας, να γεννηθεί υγιές, γιατί φυσικά...

Συνεντ: Εσείς θέλατε ένα υγιές παιδάκι έτσι;

Ασπασία: Ναι, ένα υγιές παιδάκι και έλεγα μέχρι να γεννηθεί αν χτύπα ξύλο το παιδί αυτό δε γεννηθεί υγιές και έχει προβλήματα, εγώ θα πρέπει να απορρίψω ένα ανθρώπινο πλασματάκι, το οποίο έχει προβλήματα παρά το γεγονός, ότι εγώ καταρχήν το ήθελα. Ξέρω εγώ νιώθεις μία ενοχή.

Συνεντ: Είχατε αγωνία μήπως εμφανίσει κάποια προβλήματα υγείας αργότερα, γιατί εσείς πήρατε το παιδί όταν ήταν λίγων μόνο ημερών; Δηλαδή είχατε ένα τέτοιο προβληματισμό;

Ασπασία: Καλά αυτό όμως συμβαίνει και όταν το γεννάς εσύ το παιδί.

Συνεντ: Έχουμε δηλαδή ένα τέτοιο προβληματισμό έτσι;

Ασπασία: Ε, καλά σίγουρα. Από δω και πέρα έχουμε άγχος για τα πάντα. Βγαίνεις στο δρόμο μαζί με το παιδί και λες μη μου συμβεί κάτι, οτιδήποτε. Θέλω να πω αυτό το άγχος το έχεις ούτως ή άλλως δεν αφορά την υιοθεσία. Δηλαδή και εγώ να το γεννήσω το παιδί δεν μπορώ να είμαι σίγουρη ότι κάτι δεν θα πάει καλά.

Συνεντ: Δεν είναι όμως πιο έντονο το άγχος όταν δεν γνωρίζει κάποιος το ιστορικό των γεννητόρων;

Ασπασία: Δεν είχα μπει σε αυτή την διαδικασία να το σκεφτώ έτσι για ένα λόγο, που είναι ο εξής: τα γονίδια δεν μεταβιβάζονται αναγκαστικά από τους άμεσους γεννήτορες. Μπορεί να προέρχονται από δύο και τρεις γενιές και πέντε και δέκα πίσω. Έστω ότι έκανα εγώ βιολογικά ένα παιδί που να ξέρω τώρα, τρεις γενιές πριν, οι δικοί μου προ-προ-προπαππούδες ή οι προ προ προ παπούδες και προγιαγιάδες του συντρόφου μου σε τι κατάσταση ήταν. Δηλαδή το γονίδιο δεν είναι από που βλέπω τώρα και αυτό άμεσα κληρονομείται. Το γονίδιο είναι ένα πολύ περίεργο πράγμα, είναι και λίγο η λοταρία, που λέμε, τι θα σου τύχει. Το οποίο μπορεί να είναι και στο δικό σου οργανισμό, εσύ να το έχεις ως υπολειπόμενο γονίδιο και να μην το ξέρεις. Στο δικό σου βιολογικό παιδί να εκφραστεί αυτό το πράγμα. Γι αυτό και δεν μπήκα σε αυτή τη λογική.

Συνεντ: Παρολ' αυτά δεν γνωρίζετε ότι οι γεννήτορες δεν είναι άνθρωποι με βαρύ κληρονομικό ιστορικό;

Ασπασία: Δεν το ξέρω τόσο καλά. Δεν το ξέρω τόσο καλά το ιστορικό τους. Δεν τους γνωρίζω τόσο καλά δηλαδή. Από τους γεννήτορες ξέρω τους άμεσους, οι οποίοι, να πω, ότι είναι και πολύ νεότεροι από εμένα. Είναι νέοι άνθρωποι, εγώ είμαι σε μία ηλικία, που θα μπορούσα να γίνω και γιαγιά ας πούμε. Θέλω να πω ότι η βιολογική μητέρα του Απόστολου θα μπορούσε ηλικιακά να είναι και κόρη μου.

Συνεντ: Δηλαδή πόσων ετών είναι;

Ασπασία: Είναι.. ξέρω πόσο να είναι; 25;

Συνεντ: Α, είναι πάρα πολύ μικρή. Και είχε ήδη και άλλα παιδιά;

Ασπασία: Ναι είχε και άλλα παιδάκια. Είναι από αυτές τις φτωχές οικογένειες και τις αμόρφωτες. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, πώς όταν εγώ πήγα να δηλώσω τον Απόστολο για ΑΜΚΑ και είδαμε τον αριθμό των βιολογικών αδελφών που έχει, μόνο ένα από αυτά τα παιδάκια είχαν ΑΜΚΑ, ενώ ήταν τρία, αν δεν κάνω λάθος. Και αυτό δείχνει και την οικονομική, αλλά και την κοινωνικοταξιακή κατάσταση της οικογένειας. Ή γνωρίζατε ότι δεν είχαν κληρονομικό ιστορικό τέτοιο που να δικαιολογεί τέτοια αγωνία.

Συνεντ: Ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τους γεννήτορες και ως κάποιας μορφής αποπληρωμής των νοσηλίων και των εξόδων εγκυμοσύνης και τοκετού αλλά και για την βελτίωση της ζωής των αδελφών του, προσφέρατε κάποιο χρηματικό ποσό;

Ασπασία: Ναι κάποια λίγα χρήματα, λίγα όμως, το πολύ δύο χιλιάδες ευρώ.

Συνεντ: Όταν εσείς πήρατε το παιδί, μέσα σε πόσο καιρό δηλώσατε στην κοινωνική υπηρεσία, ότι φροντίζετε ένα παιδάκι και ότι θέλετε να το υιοθετήσετε;

Ασπασία: Δε θυμάμαι ακριβώς, αλλά σύντομα, μέσα στον έναν μήνα.

Συνεντ: Και η συζήτηση της αίτησής σας μέσα σε πόσο καιρό συζητήθηκε;

Ασπασία: Η συζήτηση προσδιορίστηκε περίπου έξι μήνες μετά την γέννηση και ουσιαστικά την μεταφορά του παιδιού σε μένα.

Συνεντ: Πώς ήταν η επαφή σας με τις κοινωνικούς λειτουργούς για την αξιολόγηση της καταλληλότητάς σας ως γονέα;

Ασπασία: Εγώ ήρθα σε επαφή με μία κοινωνική λειτουργό δύο φορές, ουσιαστικά την μία φορά ήρθε εκείνη στο σπίτι μου και την άλλη φορά πήγα εγώ στο γραφείο της. Επειδή αυτή η διαδικασία έγινε στην επαρχία επίσης, δηλαδή δεν έγινε σε μεγάλο αστικό κέντρο, εκεί τα πράγματα είναι κάπως πιο προσωποποιημένα. Δηλαδή όλοι ξέρουν ποια είσαι ως το πούμε εκεί. Οπότε δεν ήταν εντελώς ψυχρές, ήταν οι ερωτήσεις πολύ προσωπικές, όπως γιατί δεν μπορείς να αποκτήσεις παιδί, για ποιο λόγο επέλεξες αυτή την μέθοδο, αν έχεις τα οικονομικά μέσα, που εντάξει αυτά φαίνονται και από την φορολογική δήλωση. Με ρώτησαν και πώς δεν έκανες βιολογικό παιδί και προφανώς και απέκρυπα το ότι στο παρελθόν είχα σχέση με γυναίκες, αλλά εγώ η αλήθεια είναι, ότι επειδή είχα σχέσεις και με άνδρες δεν αντιμετώπισα κάποιο πρόβλημα κατά τον έλεγχο της κοινωνικής λειτουργού. Τόνισα, ως το πούμε έτσι, εκείνη την διάσταση, γιατί επιπλέον είχα κάνει στο παρελθόν και

τέσσερις εξωσωματικές, όποτε ήταν πολύ εύκολο. Γιατί εντάξει όταν έχεις κάνει τέσσερις εξωσωματικές και δεν έχεις πετύχει ε δεν ρωτάει ο άλλος και πολλές ερωτήσεις γιατί θέλεις να υιοθετήσεις. Ε έχω κάνει τέσσερις εξωσωματικές, πόσες πια να κάνω; Δηλαδή και κάπου δεν είναι περίεργο, ας το πω έτσι. Δεν ακούγεται περίεργο.

Συνεντ: Τις τέσσερις εξωσωματικές τις είχατε κάνει ως μονογονέας, επειδή ήσαστε μόνη σας ή επειδή αντιμετώπιζατε κάποιο πρόβλημα υπογονιμότητας;

Ασπασία: Επειδή είχα κάποιο πρόβλημα υπογονιμότητας. Κάποιο πρόβλημα με τα ωάρια.

Συνεντ: Το διάστημα που επιχειρήσατε αυτή την μέθοδο τη υποβοηθούμενης αναπαραγωγής ήσαστε σε σχέση; Συγγνώμη αν γίνομαι και εγώ αδιάκριτη, απλά προσπαθώ να καταλάβω το πλαίσιο της διαδικασίας.

Ασπασία: Το πλαίσιο ήταν το εξής: την πρώτη φορά ήμουν με κάποιο άνδρα, τις δύο επόμενες φορές, που όμως έγιναν η μία μετά την άλλη ήμουν με μία γυναίκα και την τέταρτη φορά ήμουν μόνη μου, αλλά υπήρχε κάποιος άνδρας γκέι, ο οποίος είχε δώσει το σπέρμα του και θα γινόταν νομικά ο πατέρας του παιδιού. Δηλαδή είχαμε υπογράψει και συμβολαιογραφικό έγγραφο.

Συνεντ: Μιλήστε μου λίγο για το πόσο εύκολα μπορούμε να κάνουμε χρήση των μεθόδων υποβοηθούμενης αναπαραγωγής, όταν ανήκουμε στην λωατκι κοινότητα και ειδικά όταν είμαστε ομοφυλόφιλοι.

Ασπασία: Ναι, όταν είσαι λεσβία και είσαι άγαμη, το λεσβία δεν έχει καμία σημασία. Δεν θα πας να πεις γεια σας είμαι λεσβία και θέλω να αποκτήσω παιδί. Θα πεις μονάχα ότι είσαι άγαμη. Αν θες να κάνεις χρήση της ιατρικώς υποβοηθούμενης αναπαραγωγής θα πρέπει να έχεις ένα ιατρικό λόγο. Εγώ πχ είχα έναν ιατρικό λόγο, τον οποίο δεν τον επινόησα, είχα πραγματικά πρόβλημα. Και με άνδρα να ήμουν δεν μπορούσα να κάνω παιδί. Οπότε δε χρειάστηκα να πω ψέματα γιατί είχα ιατρικό λόγο. Τώρα αν είσαι λεσβία και δεν έχεις κάποιο ιατρικό λόγο, ο γιατρός κατά κάποιο τρόπο στις περισσότερες κλινικές σε καλύπτει. Σε εξυπηρετεί παρά το γεγονός, ότι δεν έχεις ιατρικό πρόβλημα.

Συνεντ: Δηλαδή βεβαιώνει, ότι έχεις κάποιο πρόβλημα.

Ασπασία: Ναι. Άλλωστε πάρα πολλά ετερόφυλα ζευγάρια προσφεύγουν στην ιατρικώς υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, όπου ο ιατρικός λόγος δεν είναι προφανής. Δηλαδή δεν είναι κάποιος που δεν έχει σπέρμα ή δεν έχει ωάρια ή φραγή των σαλπίγγων ή κάτι τέτοιο.

Συνεντ: Ναι ανεξήγητη υπογονιμότητα, με άλλα λόγια.

Ασπασία: Ναι υπό αυτή την έννοια είναι σχετικά εύκολο για τους γιατρούς να δικαιολογήσουν την χρήση υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Όταν πχ εγώ πήγα με τον τότε σύντροφό μου την πρώτη φορά για να κάνω εξωσωματική, η πρώτη ερώτηση του γιατρού ήταν πόσο καιρό είστε μαζί; 2,5 τρία χρόνια του λέμε. Ωραία προσπαθείτε να κάνετε παιδί; Ναι προσπαθούμε. Δεν τον ενδιαφέρει αν εμείς προσπαθούσαμε μία φορά την εβδομάδα ή μία φορά τον μήνα. Δηλαδή θέλω να πω ότι μπορεί ο άλλος να μένει μακριά, να μην μένετε μαζί ή στον ίδιο τόπο, να έρχεστε σε επαφή μία φορά το δίμηνο και να πρέπει να είναι οι γόνιμες μέρες και πιθανόν να μην είναι κάποιες φορές. Αυτό λοιπόν αν πεις στον γιατρό ότι προσπαθούμε εδώ και τρία χρόνια και δεν έχω μείνει έγκυος αυτό είναι αρκετή ένδειξη για τον γιατρό να προχωρήσει σε εξωσωματική. Οπότε κάπως έτσι το περνάει πολύ εύκολα και για μία μόνη γυναίκα.

Συνεντ: Πόσων ετών ήσαστε στην πρώτη προσπάθεια εξωσωματικής;

Ασπασία: 37.

Συνεντ: Οπότε μετά από τέσσερις προσπάθειες εξωσωματικής γονιμοποίησης καταλήξατε στην οδό της υιοθεσίας.

Ασπασία: Σωστά.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή είστε σε σχέση;

Ασπασία: Όχι.

Συνεντ: Οπότε μεγαλώνετε πραγματικά μόνη το παιδί σας;

Ασπασία: Ω ναι πραγματικά μόνη.

Συνεντ: Οι γονείς σας σάς βοηθάνε στην ανατροφή;

Ασπασία: Ναι οι γονείς μου με βοηθάνε κατ' αρχήν, απλώς δε μένουμε κοντά, οπότε αυτό σημαίνει, ότι δεν μπορούν να βοηθήσουν σε καθημερινή βάση, αλλά αν χρειαστεί μπορώ να τους αφήσω το παιδί ξέρω εγώ 3-4 μέρες, όταν έχω πολλή δουλειά και μετά να πάω να το πάρω. Αυτό μέχρι εκεί. Δεν είναι όμως αυτό της καθημερινότητας, που έχω την γιαγιά από πάνω από κάτω ή τελοσπάντων στα είκοσι λεπτά με το αυτοκίνητο ή να την φωνάξω να ρθει το βράδυ. Είναι μόνο για μία ειδική περίπτωση, που έχω μεγάλη ανάγκη.

Συνεντ: Οι κοινωνικοί λειτουργοί σας έχουν πλησιάσει για το Follow up, που λέμε, μέσα σε τρία χρόνια από την ολοκλήρωση της υιοθεσίας;

Ασπασία: Όχι όχι.

Συνεντ: Δεν έχετε καμία επαφή;

Ασπασία: Όχι δεν με έχει πλησιάσει καμία κοινωνική λειτουργός.

Συνεντ: Ως προς το αν θα αποκαλύψετε στο παιδί ότι είναι θετό, ποια είναι η στάση σας;

Ασπασία: Σίγουρα θα το αποκαλύψω. Ήδη έχω αρχίσει. Έχω διάφορα παραμυθάκια εδώ πέρα που λένε ιστορίες για την υιοθεσία. Πχ έχω εδώ ένα παραμυθάκι που λέει ότι ένα πουλάκι που δεν έχει μαμά και ψάχνει μαμά και προσεγγίζει τα ζωάκια, που μοιάζουν λίγο εξωτερικά μαζί του, είτε γιατί έχουν λεπτά ποδαράκια, είτε γιατί έχουν ράμφος είτε γιατί έχουν φτερά, γιατί γιατί γιατί και κανένα από αυτά δεν θέλει να γίνει η μάμά του. Και στο τέλος του λέει η αρκούδα έλα θα γίνω εγώ η μαμά σου. Μα, της λέει, δεν μοιάζουμε εμείς και του λέει εν πειράζει που δεν μοιάζουμε εγώ σε αγαπάω. Ξέρω εγώ κάτι τέτοια. Και εκεί πάνω του λέω του Απόστολου να ότι τα παιδάκια βγαίνουν από την κοιλιά της μανούλας αλλά μπορεί να βγουν και από την καρδούλα. Και εσύ δεν βγήκες από την κοιλίτσα μου, αλλά βγήκες από την καρδούλα μου. Και ο Απόστολος λέει όχι από την κοιλίτσα σου βγήκα! Έχει μία άρνηση να αποδεχτεί αυτό που του λέω. Και αυτή η άρνηση εμένα μού λέει ότι κάτι καταλαβαίνει απλώς δε θέλει να το αποδεχτεί. Γιατί αλλιώς θα έλεγε ναι ξέρω εγώ, δεν θα αντιδρούσε. Η άρνησή του μού φάνηκε πολύ ενδιαφέρουσα. Όχι δεν έγινε αλλιώς. Τώρα δε ξέρω τι θα γίνει σε μεγαλύτερη ηλικία. Μου προκάλεσε πάντως εντύπωση η άρνησή του γιατί δεν είχε αρνητική φόρτιση η στιγμή αυτή, λέγαμε το παραμυθάκι κλπ. Εν πάση περιπτώσει προσπαθώ να του το πω με τρόπο που να αρμόζει στην ηλικία του, προφανώς και εντάξει θέλω να του το πω. Όμως αυτό το παιδί θα είναι κοινωνικά επιβαρυνμένο τριπλά, γιατί εκτός από υιοθετημένο, που είναι ένα πράγμα δεν έχει και μπαμπά. Και αυτό νομίζω πως είναι το πιο βαρύ, ότι δεν έχει μπαμπά παρά το ότι είναι υιοθετημένο.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι το να μην έχει το παιδί μπαμπά υφίσταται την ίδια επιβάρυνση όταν είναι σε μονογονεϊκή οικογένεια και όταν έχει δύο μαμάδες;

Ασπασία: Καταρχάς θεωρώ ότι είναι καλύτερο το να είναι με δύο μαμάδες από το να είναι μόνο με μία μαμά. Θεωρώ πολύ σημαντικό για ένα παιδί να έχει δύο γονείς ασχέτως φύλου και επίσης είναι πολύ σημαντικό και για τον γονιό να έχει έναν co parent, ανεξάρτητα από το φύλο του co parent. Σίγουρα το πιο εύκολο είναι... όσο πιο διαφορετικός είσαι σε αυτή την κοινωνία τόσα περισσότερα προβλήματα αντιμετωπίζεις όχι εξαιτίας της δικής σου διαφορετικότητας αλλά εξαιτίας των προκαταλήψεων που υπάρχουν στην κοινωνία έτσι κι αλλιώς. Και που υπάρχουν δεν μπορούμε να προσποιηθούμε ότι δεν υπάρχουν. Ας πούμε το να είσαι μαυράκι

υιοθετημένο στην Ελλάδα προφανώς θα αντιμετωπίσεις κάποια προκατάληψη και δεν φταις εσύ για το χρώμα σου αλλά φταίνε όλοι οι άλλοι που έχουν τις προκαταλήψεις τους. Αλλά σε τελική ανάλυση εσύ θα την αντιμετωπίσεις την δυσκολία αυτή. Οπότε είναι πολύ δύσκολο το να μην έχεις μπαμπά όπως είναι επίσης πάρα πολύ δύσκολο το να έχεις δύο μαμάδες. Έτσι;

Συνεντ: Θεωρείτε ότι το παιδί σας ενδεχομένως να υποστεί bullying στο σχολείο επειδή ανήκει σε μονογονεϊκή οικογένεια, επειδή στο μέλλον μπορεί να βρίσκεστε σε σχέση;

Ασπασία: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Και ένα τέτοιο ενδεχόμενο, μία τέτοια κατάσταση πώς αντιμετωπίζεται; Πώς εσείς θα την αντιμετωπίζατε;

Ασπασία: Καταρχάς προσπαθεί κανείς στο βαθμό που οι οικονομικές του δυνάμεις του το επιτρέπουν να προφυλάξει το παιδί προληπτικά. Δηλαδή να επιλέξεις ένα σχολείο το οποίο ξέρεις ότι είναι πιο ανοικτό, πιο αυτό πιο εκείνο, ένα το κρατούμενο παρόλα αυτά ποτέ δεν είσαι σίγουρος. Από εκεί και πέρα το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να ενισχύεις ψυχολογικά το παιδί όταν αυτό το πράγμα συμβεί να μπορεί να το αντιμετωπίσει χωρίς να το καταβάλλει και χωρίς να το ρίξει σε μεγάλο ψυχολογικό κυκεώνα. Ξέροντας ότι όποιος είναι διαφορετικός αποτελεί μία διαφορετική περίπτωση από το να είσαι ανάπηρος ή μπορεί να είσαι οξυδερκής ή να είσαι άσπρος στην Αφρική ή μαύρος στην Ευρώπη θέλω να πω διαφορετικός σε καθιστά η διαφορετικό σου στόχο. Όπως και η έλλειψη συντρόφου.

Συνεντ: Εσείς γνωρίζετε άλλα ομόφυλα ζευγάρια, που να μεγαλώνουν βιολογικά ή θετά παιδιά δεν έχει σημασία και αν αντιμετωπίζουν κάποιες δυσκολίες και αυτά;

Ασπασία: Ξέρω ένα ζευγάρι λεσβίων που η μία γυναίκα έμεινε έγκυος με ωάριο της συντρόφου της με εξωσωματική γονιμοποίηση, χωρίς βέβαια να έχουν υπογράψει το σύμφωνο συμβίωσης και αυτή την στιγμή επέλεξαν να ζήσουν σε μία ευρωπαϊκή χώρα για να μεγαλώσουν το παιδί τους σε μία απελευθερωμένη, πιο προοδευτική κοινωνία. Διότι η ελληνική έχει ακόμη πολλά ταμπού και προκαταλήψεις σε βάρος των ομόφυλων ζευγαριών.

Συνεντ: Σε ποια χώρα επέλεξαν γνωρίζετε;

Ασπασία: Νομίζω στην Ολλανδία ή την Δανία.

Συνεντ: Κάποιες άλλες περιπτώσεις γνωρίζετε;

Ασπασία: Ε ναι, ξέρω ένα ζευγάρι, που μία λεσβία παντρεύτηκε τον φίλο της, που είναι γκέι, έχουν τεκνοποιήσει και εξακολουθούν να μένουν μαζί έχοντας βέβαια

λευκό γάμο. Το παιδί δεν το γνωρίζει όμως αυτό. Με τον πατέρα του παιδιού δεν συγκατοικούν, αλλά έρχεται πολύ συχνά στο σπίτι της γυναίκας και βλέπει το παιδί του και κάνουν διακοπές μαζί χωρίς να είναι όμως 365 ημέρες στο σπίτι. Και η μητέρα έχει μία σύντροφο, που μένει στο σπίτι και έχει μία πολύ καλή σχέση με το παιδί. Ξέρω επίσης ένα άλλο ζευγάρι λεσβίων, που επίσης το έκανε η μία με γκέι πατέρα. Θέλω να πω ότι αυτό είναι συνήθως το μοντέλο της γονεικότητας μεταξύ των ομόφυλων ζευγαριών του λευκού γάμου ή του συμβολαιογραφικού εγγράφου για την αναγνώριση του παιδιού. Άρα το παιδάκι ξέρει, ότι έχω μαμά και μπαμπά, αλλά δε μένουν μαζί. Γνωρίζω επίσης ένα ζευγάρι ανδρών που μεγαλώνουν τρία παιδάκια μαζί, τα δύο είναι βιολογικά παιδιά του ενός και το τρίτο είναι βιολογικό παιδί του δεύτερου, τα οποία τα απέκτησαν με παρένθετη, όμως όχι στο εσωτερικό, στο εξωτερικό και μάλιστα η μία δεν είναι ακριβώς παρένθετη είναι και νομικά μητέρα, απλά δέχτηκε να πάρει το παιδί και να το μεγαλώσει ο πατέρας στην Ελλάδα. Δηλαδή από την αρχή είχε γίνει αυτή η συμφωνία. Οι άνθρωποι αυτοί φέρονται πολύ καλά μεταξύ τους και πολύ καλά με τα παιδιά τους είναι ένα αγαπημένο ζευγάρι.

Συνεντ: Τι ηλικία έχουν τα παιδιά τους;

Ασπασία: Τα δύο πρέπει να πηγαίνουν δημοτικό και το άλλο είναι βρέφος. Α, ξέρω επίσης ένα ζευγάρι λεσβίων, που η μία έδωσε ωάριο στην άλλη και έχουν αποκτήσει ένα παιδάκι. Και συζούν κανονικά και μεγαλώνουν από κοινού το παιδί τους. Και μάλιστα έχουν πολύ καλή σχέση με το παιδί και οι γιαγιάδες μεταξύ τους, τα συμπεθέρια ας πούμε.

Συνεντ: Έχετε ποτέ συζητήσει με αυτά τα ζευγάρια αν αντιμετωπίζουν κάποιες δυσκολίες όσον αφορά την ανατροφή του παιδιού τους;

Ασπασία: Όχι κάτι διαφορετικό απ' ότι αντιμετωπίζουν όλοι οι γονείς.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω σχετικά με τον τρόπο που λειτουργεί σήμερα η υιοθεσία στην Ελλάδα και αν έχετε εντοπίσει κάποιες στρεβλώσεις ή αν θεωρείτε, ότι εξυπηρετεί σε γενικές γραμμές το συμφέρον του θετού παιδιού.

Ασπασία: Καλά η κλασική στρέβλωση είναι ότι ένα παιδί που δεν υιοθετείται ιδιωτικά αλλά πάει μέσω ιδρύματος, μένει υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα στο ίδρυμα, με αποτέλεσμα να ιδρυματοποιείται, ενώ υπάρχουν οι δυνάμει γονείς, οι οποίοι το περιμένουν. Το παιδάκι συνεχίζει να μένει σε ένα περιβάλλον, το οποίο δεν εγγυάται με τον ίδιο τρόπο την ψυχοκοινωνική του εξέλιξη. Αυτή είναι η μία στρέβλωση, που σχεδόν νιώθεις, ότι τα ιδρύματα λειτουργούν με ένα δημοσιοϋπαλληλικό τρόπο να μην τυχόν χάσουν την δουλειά τους, όπως κάνουν οι

δημόσιοι υπάλληλοι, που συντηρούν την γραφειοκρατία για να μην χάσουν την θέση τους. Αν χάσουν το παιδί, νομίζουν ότι κατ' αρχήν θα χάσουν και εκείνοι την δική τους θέση. Και η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος γι αυτό και ο κόσμος προτιμάει την ιδιωτική υιοθεσία, γιατί είναι πιο γρήγορη, είναι ότι σε πολλές περιπτώσεις στην ιδιωτική υιοθεσία ακούς για πολύ υψηλά ποσά. Δηλαδή, επειδή ήξεραν κάποιοι άνθρωποι, ότι θέλω να υιοθετήσω ένα παιδάκι, μου είχαν προτείνει στο παρελθόν με κάτι τρελά ποσά, δηλαδή της τάξης των είκοσι εικοσιπέντε χιλιάδων. Δεν το έκανα γιατί εντάξει, δε νιώθω ότι είναι τόσο κακό να δώσεις δύο ή τρεις χιλιάδες στη οικογένεια, η οποία εν πάση περιπτώσει έχει βιώσει όλο το εννεάμηνο της εγκυμοσύνης, αλλά το να δώσεις είκοσι χιλιάδικα σε ένα δικηγόρο και να τα μοιραστεί ο δικηγόρος και ο γιατρός το θεωρώ απαράδεκτο. Να πληρωθεί ο δικηγόρος το 1,5 χιλιάδικο που είναι για την δουλειά του, να πληρωθεί δε λέω, αλίμονο, αλλά άλλο αυτό και άλλο τα 15 και τα 20 χιλιάδικα. Και το πιο αισχρό σε αυτή την ιστορία είναι ότι το ποσό αυξάνεται, όσο πιο ξανθό είναι το παιδί. Και όσο πιο μελαχρινό είναι το παιδί το ποσό πέφτει. Δηλαδή είναι πιο φθηνό να αγοράσεις ένα Ρομά παιδάκι και είναι πιο ακριβό να αγοράσεις ένα παιδάκι ξέρω εγώ φερ ειπέιν Βουλγαράκι, κάποιο παιδάκι που να έχει χαρακτηριστικά πιο ανοιχτόχρωμα. Αυτό κάπως πρέπει να σπάσει το απόστημα και ο μόνος τρόπος να σπάσει γιατί στην ιδιωτική υιοθεσία αυτό το πράγμα δεν μπορείς να το αποκλείσεις, αν ο άλλος πεθαίνει σώνει και καλά να έχει ένα παιδί και έχει τα λεφτά να δώσει στα κυκλώματα είναι να λειτουργούν αλλιώς τα ιδρύματα. Δηλαδή τα ιδρύματα να τα δίνουν τα παιδιά μέσα σε ένα δίμηνο και μετά να κάνουν πολύ πιο εντατική παρακολούθηση. Δηλαδή τη δουλειά που θα χάσει, ας το πούμε μέσα σε εισαγωγικά, η δημόσια υπάλληλος στο κρατικό ορφανοτροφείο, ας την κάνει εκτός ορφανοτροφείου, πηγαίνοντας να επισκεφτεί τα παιδάκια που έχει δώσει. Δηλαδή υπάρχουν τώρα πια τρόπου να ελέγξεις και σε περιπτώσεις που είναι οριακές, δηλαδή σε περιπτώσεις που ξέρω εγώ τι να πω, όπου δε ζουν καλά, πας και βλέπεις μία κατάσταση σε ένα σπίτι αχούρι, ας το πω έτσι και πεις καλύτερα να ζει στο ορφανοτροφείο παρά να το δώσω εδώ και να το φάνε τα ποντίκια. Αλλά όταν δεις ένα καλοστημένο νοικοκυριό και έναν άνθρωπο, πέρνα τον και από ένα ψυχολογικό τεστ αν θέλεις, ότι στέκει στα συγκαλά του και έναν άνθρωπο, ο οποίος έχει κάποια εχέγγυα, είναι έντιμος επαγγελματίας, είναι δημόσιος υπάλληλος, δηλαδή μπορείς να το ελέγξεις από χίλιες πλευρές. Ε εντάξει τι το κρατάς το παιδάκι δύο χρόνια μέσα στο ορφανοτροφείο να το δώσεις μετά. Τι στο καλό θα το κάνεις δύο χρόνια; Είναι απαράδεκτο αυτό το πράγμα. Και αν το παιδί

έχει κάποια νομικά κωλύματα, δώστο σε πρώτο στάδιο για αναδοχή και μετά όταν ελευθερωθεί νομικά το παιδί, δηλαδή έχεις μία μάνα η οποία μπορεί να είναι ναρκομανής, ε αυτό το παιδάκι το μαζεύει το ίδρυμα. Ε δώστο σε γονείς δυνάμει να το υιοθετήσουν ως αναδόχους μέχρι να ελευθερωθεί νομικά από το να το κρατάς σε ένα ίδρυμα και να μαραζώνει. Δηλαδή δεν είναι οι καλύτερες συνθήκες στα ιδρύματα. Εγώ πείτε το ουτοπία είμαι υπέρ της λύσης του Πλάτωνα να μεγαλώνουν όλα τα παιδιά σε παιδοτροφεία. Και να μεγαλώνουν όλα έτσι και άλλο να μεγαλώνουν σε ορφανοτροφεία και όχι σε ένα ζεστό σπιτικό με όλα τα καλά. Για σκεφτείτε τώρα το μωρό μου να ήταν τρία χρόνια σε ένα ίδρυμα, που με πιάνει και με αγκαλιάζει το κουκλάκι μου και με φωνάζει μαμά και με παίρνουν τα κλάματα γιατί σκέφτομαι πως άλλα παιδιά συνομήλικα μεγαλώνουν σε ιδρύματα χωρίς μία μαμά να τα αγκαλιάζει. Είναι τραγικό.

Συνεντ: Και η αλήθεια είναι ότι όσο μεγαλώνουν τόσο θα μειώνονται και οι πιθανότητες να υιοθετηθούν.

Ασπασία: Ναι γι αυτό λέω ότι τα παιδιά θα πρέπει μέσα σε δύο μήνες το πολύ να τοποθετούνται στις οικογένειες και μετά οι κοινωνικοί λειτουργοί να πηγαίνουν στα σπίτια και να παρακολουθούν το παιδί.

Συνεντ: Σχετικά με το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών, ποια είναι η άποψή σας;

Ασπασία: Εγώ το έχει μελετήσει μέσα από την δική μου βιωματική εμπειρία και με τις εξωσωματικές και με την υιοθεσία. Το δικαίωμα στην οικογενειακή ζωή δεν κατοχυρώνεται με το σύμφωνο συμβίωσης επαρκώς, με το ελληνικό σύμφωνο συμβίωσης εννοώ, γιατί δεν αναγνωρίζει την κοινή γονεϊκότητα. Δηλαδή αν είσαι γυναίκα μόνη σου μπορείς να πας και να κάνεις εξωσωματική. Όμως, ο νόμος αυτό το προβλέπει αν κάποια γυναίκα είναι άγαμη. Τώρα έρχεται το σύμφωνο συμβίωσης και προσθέτει μία κατηγορία που ο νόμος της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής του 2002 και του 2005 δεν την έχει προβλέψει. Δηλαδή αν κάποιο ζευγάρι βρίσκεται υπό καθεστώς συμφώνου συμβίωσης και όχι γάμου, οπότε οι εξωσωματικοί γυναικολόγοι και οι κλινικές έχουν αντίρρηση στο να δεχτούν μία γυναίκα σε σύμφωνο συμβίωσης ως άγαμη και έτσι αυτή η γυναίκα δεν είναι ούτε άγαμη ούτε έγγαμη. Στην περίπτωση που αναγνωριζόταν ως έγγαμη θα μπορούσε να ζητήσει από την σύζυγό της γενετικό υλικό, όπως θα ζητούσε από τον άνδρα σύζυγό της, αν ήταν ετερόφυλη, οπότε και ο άντρας θα γινόταν πατέρας του παιδιού που θα γεννιόταν και θα καλυπτόταν το παιδί από το τεκμήριο πατρότητας. Αυτό, όμως, δεν ισχύει για την γυναίκα σύντροφο της

βιολογικής μητέρας με το σύμφωνο συμβίωσης. Δεν μπορεί να αναγνωριστεί ως γονέας. Άρα εδώ έχουμε μία διάκριση σε βάρος της και από την άλλη δεν αναγνωρίζεται ούτε ως άγαμη η γυναίκα εντός συμφώνου συμβίωσης με την ομόφυλη της που θέλει να κάνει εξωσωματική. Άρα έχουμε διάκριση δεύτερη. Επομένως με λίγα λόγια αν έχει μία γυναίκα προχωρήσει με την σύντροφό της σε σύμφωνο συμβίωσης και σκέφτονται να αποκτήσουν παιδί, θα πρέπει να χωρίσουν, να κάνουν το παιδί και μετά να το ξανασυνάψουν. Απαράδεκτα πράγματα.

Συνεντ: Αυτές οι προφανείς αδυναμίες, που αποδυναμώνουν το δικαίωμα της γονεϊκότητας για ποιο λόγο πιστεύετε δεν καλύφθηκαν; Για ποιο λόγο ο νομοθέτης συνέταξε ένα κείμενο που είχε τόσες ελλείψεις και κενά, που θα δημιουργούσε περισσότερα προβλήματα από αυτά που θα έλυε στην πραγματικότητα;

Ασπασία: Ε ναι γιατί υπάρχει και συνέντευξη του νυν πρωθυπουργού, πριν ακόμη γίνει πρωθυπουργός, που δεσμεύτηκε να προχωρήσει σε σύμφωνο συμβίωσης μεταξύ των ομόφυλων ζευγαριών, όχι βέβαια γάμου, μην τυχόν και μολυνθούν τα ιερά δεσμά του γάμου και δεύτερον τον ρώτησαν για τα παιδιά αν θα επέτρεπε δηλαδή την κοινή υιοθεσία παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια, την κοινή γονεϊκότητα και είπε όχι η κοινωνία δεν είναι έτοιμη γι αυτό. Φυσικά όλες οι μελέτες, που έχουν διεξαχθεί στο εξωτερικό αποδεικνύουν ότι δεν υπάρχει πρόβλημα. Και ναι φυσικά αν με ρωτάτε, κοινωνικά είναι πιο εύκολο ένα παιδάκι να έχει μπαμπά και μαμά, αυτό είναι το σύνηθες, όπως σύνηθες και πιο εύκολο είναι ένα παιδάκι να είναι λευκό σε μία λευκή κοινωνία ή μαύρο σε μία μαύρη κοινωνία ή να μην είναι παιδί με ειδικές ανάγκες ή να μην είναι υιοθετημένο και να είναι βιολογικό ή ή ή αλλά οι μελέτες έχουν δείξει, ότι δεν επηρεάζει την εξέλιξη του παιδιού το να έχει δύο ομόφυλους γονείς. τώρα αν η κοινωνία είναι προβληματική ακόμη και για τις οικογένειες τις μονογονεϊκές και για τις πάσχουσες, εντάξει, αυτό δεν συνιστά νομικό επιχείρημα, το οποίο μπορεί κανείς να αποκρούσει.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας σχετικά με τα επιχειρήματα των πολέμιων της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια;

Ασπασία: Κοιτάζετε, επειδή εγώ είμαι πολύ φεμινίστρια, κοινωνικά την μεγαλύτερη αστάθεια σε ένα ζευγάρι την φέρνει ο άνδρας. Υπό αυτή την έννοια ένα ετερόφυλο ζευγάρι έχει περισσότερες πιθανότητες να είναι ασταθές από ένα ομόφυλο. Τελospάντων κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει ότι δύο άνθρωποι που μεγαλώνουν μαζί ένα παιδί, που είναι μία πάρα πολύ δύσκολη υπόθεση, εσείς το ξέρετε καλύτερα από τον καθένα, δε θα χωρίσουν, ακόμη και αν ο πατέρας είναι και ο βιολογικός

γεννήτορας του παιδιού. Πόσο μάλλον όταν δεν είναι, όπως σε ένα ομόφυλο ζευγάρι. Γιατί στο ομόφυλο ζευγάρι κατά πάσα πιθανότητα δεν είναι. Και λέω κατά πάσα πιθανότητα, γιατί υπάρχουν τρόποι στα όρια του νόμου, να μην πω παράνομοι, στα όρια λοιπόν του νόμου που επιτρέπουν να πάρεις ωάριο από την σύντροφό σου. Και αν με ρωτάτε προσωπικά, εγώ πιστεύω, ότι το πρώτο ζευγάρι που θα κερδίσει την ομογονεικότητα, θα είναι ένα ζευγάρι, που η σύντροφος της βιολογικής και νομικής μητέρας έχει δώσει και ωάριο, όπου υπάρχει και ο βιολογικός σύνδεσμος. Επειδή υπάρχουν περιπτώσεις, που αυτό έχει συμβεί στην πράξη, δηλαδή έχει δώσει γεννητικό υλικό η σύντροφος της μάνας, θα γίνει τεστ dna, και η γυναίκα αυτή θα ισχυριστεί ότι είναι η γεννητική μητέρα και η νομική μητέρα είναι απλώς αυτή που τίκτει. Λοιπόν η γεννητική μητέρα θα ρθει και θα πει, ότι εγώ είμαι η γεννητική μητέρα, άρα έχω σχέση αίματος με το παιδί μου, σχέση βιολογική με το παιδί και είμαι και η κοινωνική συν-μητέρα, γιατί ζούμε μαζί με την νομική μητέρα, είναι η σύντροφός μου έξι επτά χρόνια. Πιστεύω ότι αυτή θα είναι η πρώτη υπόθεση που θα κερδίσει την homoparentalite, γιατί ακριβώς θα έχει ένα ηχηρό έρεισμα και στην κοινωνική συμβίωση με την κοινωνική διάκριση της οικογένειας και στην βιολογική, η οποία βιολογική ακόμη στις μέρες μας παίζει πολύ σημαντικό ρόλο.

Συνεντ: Αυτό μου θύμισε στα πρώτα στάδια της παρένθετης μητρότητας, που η κυοφορούσα μητέρα ήταν η νομική μητέρα και οι βιολογικοί γονείς υιοθετούσαν το παιδί της κυοφόρου μητέρας.

Ασπασία: Ναι έτσι είναι.

Συνεντ: Όμως το πιο μεγάλο πρόβλημα αντιμετωπίζουν οι άνδρες ομοφυλόφιλοι.

Ασπασία: Ναι αυτό είναι αλήθεια, γιατί μία μόνη γυναίκα μπορεί να κάνει εξωσωματική, ενώ ένας άνδρας μόνος του δεν μπορεί να κάνει και επίσης και κοινωνικά είναι πολύ πιο εύκολο στην πράξη να δεχτεί η κοινωνία ότι μία γυναίκα τεκνοθέτησε από το να δεχτεί ότι ένας άνδρας τεκνοθέτησε. Για τον άνδρα δηλαδή είτε λόγω προκαταλήψεων είτε λόγω της κοινωνικής του ανατροφής αμφισβητείται πολύ περισσότερο η γονεϊκή ικανότητά του και τα αλτρουιστικά του κίνητρα σε σχέση με μία γυναίκα. Οπότε εκεί σίγουρα κοινωνικά και νομικά υπάρχει μία αρνητική διάκριση σε βάρος του άνδρα, πολλώ δε μάλλον σε βάρος ενός ομόφυλου ζευγαριού ανδρών.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ για την συμμετοχή σας.

Ασπασία: Παρακαλώ.

32) ΕΦΗ

Ημ. Συνέντευξης: 05/10/2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 1:05

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Έφη: Καλησπέρα.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσουμε;

Έφη: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Έφη: Είμαι 34 ετών.

Συνεντ: έχετε σπουδάσει;

Έφη: Μάλιστα. Έχω τελειώσει την Νομική.

Συνεντ: εργάζεστε;

Έφη: Ναι ως νομικός.

Συνεντ: Αδέλφια έχετε;

Έφη: Ναι μία αδελφή ενάμιση χρόνο μικρότερη.

Συνεντ: Εκείνη είναι ετερόφυλη ή lgbt;

Έφη: Όχι είναι ετερόφυλη.

Συνεντ: Οι γονείς σας τι ηλικία έχουν;

Έφη: Ο πατέρας μου είναι στα 76 αυτή την στιγμή και η μητέρα μου, δηλαδή η γυναίκα του μητέρα μου, γιατί η μητέρα μου δε ζει, είναι στα 66.

Συνεντ: Τι επαγγέλονταν; Γιατί τώρα είναι συνταξιούχοι έτσι;

Είναι συνταξιούχοι υπάλληλοι της πολεοδομίας.

Συνεντ: Πόσων ετών ήσαστε όταν απήλθε η μητέρα σας;

Έφη: Ήμουν δώδεκα ετών.

Συνεντ: Και ο πατέρας σας παντρεύτηκε αμέσως;

Έφη: Ο πατέρας μου δεν παντρεύτηκε αμέσως, μεσολάβησαν περίπου οκτώ χρόνια, αλλά είχε σχέση με την τωρινή του σύζυγό από πάρα πολύ νωρίς. Σχετικά κοντά στον θάνατο της μητέρας μου.

Συνεντ: Οπότε εκείνη σας μεγάλωσε ουσιαστικά.

Έφη: Ναι από τα δέκα και μετά, ναι.

Συνεντ: Πώς ήταν οι σχέσεις σας με την κοινωνική σας μητέρα;

Έφη: Καλές θα έλεγα, φιλικές θα τις χαρακτήριζα.

Συνεντ: Πώς βιώσατε την απώλεια της μητέρας σας σε μια τόσο τρυφερή ηλικία; Σας στιγμάτισε; Ήταν τραυματικό γεγονός;

Έφη: Ναι σίγουρα, δεν ήταν απλώς τραυματικό, καταγιστικό. Ήταν τραγικό.

Συνεντ: Θυμάστε πώς ήταν οι σχέσεις με την μητέρα σας την βιολογική;

Έφη: Ναι έχω μνήμες από τριών ετών. Θυμάμαι πάρα πολλά πράγματα από την μητέρα μου.

Συνεντ: Οπότε θα ήταν τεράστια απώλεια για εσάς;

Έφη: Ναι νομίζω ότι για ένα παιδάκι δέκα ετών είναι ό,τι πιο σημαντικό, το πιο σημαντικό πρόσωπο αναφοράς. Μπορείτε όμως να μου πείτε τον λόγο για τον οποίο με ρωτάτε;

Συνεντ: Ναι φυσικά. Προσπαθώ να σκιαγραφήσω το προφίλ σας και με ενδιαφέρει το πλαίσιο μέσα στο οποίο ένα άτομο αναπτύσσεται και διαμορφώνει την προσωπικότητά του. Και η προσωπικότητα είναι εκείνη που αξιολογείται κατά πρώτο λόγο στο αν καλύπτεται το συμφέρον του παιδιού μέσα από μία πράξη υιοθεσίας. Αισθάνεστε, όμως, ότι σας ενοχλούν οι ερωτήσεις; Αν νιώθετε άβολα μπορούμε να τις αποφύγουμε.

Έφη: Όχι πείτε μου.

Συνεντ: Ξέρετε ότι εγώ δεν κινούμαι από λόγους περιέργειας και λυπάμαι αν σας στενοχωρώ.

Έφη: Όχι δε το λέω από αυτή την άποψη, απλά έχω ακούσει, ότι η διερεύνηση της κοινωνικής υπηρεσίας στους υποψήφιους θετούς γονείς είναι αρκετά επιβαρυντική διαδικασία και έχω την εντύπωση, ότι με προετοιμάζετε γι αυτό.

Συνεντ: Χίχι ωραία αυτή η συσχέτιση. Όταν ρωτάω τους θετούς γονείς αν οι ερωτήσεις των κοινωνικών λειτουργών ήταν κάπως αδιάκριτες ή πολύ προσωπικές, ταυτόχρονα σκέφτομαι αν και εγώ υποβάλλω τις ίδιες ερωτήσεις. Χίλια συγγνώμη αν σας φορτίζω αρνητικά ή αν σας κάνω να αισθανθείτε άσχημα. Σκεφτείτε ότι εσείς αυτή την στιγμή με βοηθάτε να καταλάβω το αντικείμενο της έρευνας μου να το προσεγγίσω καλύτερα, δεν είμαι εδώ για να σας κρίνω ως προσωπικότητα ή για την καταλληλότητά σας ως γονέας. Εσείς, λοιπόν, σκέφτεστε να υιοθετήσετε παιδάκι;

Έφη: Ναι εγώ και η σύντροφός μου προσανατολιζόμαστε στην ιδιωτική υιοθεσία. Σε κάποια περίοδο απευθύνθηκα στο ΠΚΠΑ της περιοχής μου, εδώ είναι ένα ίδρυμα και έχουν και παιδάκια και τους ρώτησα. Εγώ τότε ήμουν στην αρχή της σχέσης μου αυτής, το 2011 και τους ρώτησα για να πάρει ένα παιδάκι μία οικογένεια, πρέπει να υπάρχει και μαμά και μπαμπάς, πρέπει να υπάρχουν και τα δύο μέλη; Και μου

απάντησε εκεί η κοινωνική λειτουργός να τα προτιμάμε, τα παιδιά μας να έχουν και τους δύο γονείς. Και λέω «δηλαδή μία γυναίκα μόνη δεν έχει ελπίδες;» Και μου είπε «δίνουμε κυρίως παιδάκια που έχουν κάποιο πρόβλημα». Και σκέφτηκα τότε πώς να τους πω και για την δομή της δική μας οικογένειας. Μου κόπηκε τότε τελείως η διάθεση και δεν συνέχισα να τους προσεγγίζω, αλλά να σκεπτόμαστε πιο πολύ την ιδιωτική, γιατί θα ήθελα να είμαι τελείως ειλικρινής ότι να ζω με μία γυναίκα, δεν σκοπεύω να τους το κρύψω.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι η ειλικρίνειά σας θα εκτιμηθεί θετικά;

Έφη: Δε ξέρω, αλλά νομίζω ότι στην ιδιωτική που είναι πιο απλά τα πράγματα, ίσως το παραβλέψουν. Πηγαίνοντας όμως σε ένα ίδρυμα να πάρω ένα παιδί, δε θα μπορούσα καθόλου να μπω στην θέση κάποιου που λέει ψέματα, οπότε αυτό με αποτρέπει από το να ακολουθήσω την κρατική οδό. Γιατί η πρώτη μου σκέψη ήταν το ίδρυμα, αλλά τελικά καταλήξαμε ή στην διεθνή υιοθεσία ή στην ιδιωτική, γιατί ο έλεγχος είναι λίγο λιγότερος. Κι όχι για κάποιο άλλο λόγο. Δεν έχω δηλαδή πρόβλημα αν το παιδί δεν είναι βρέφος, θα μπορούσα που λέει ο λόγος να υιοθετήσω και ένα δεκαοκτάχρονο ή αδελφάκια, απλά δεν θα ήθελα να αναγκαστώ να αποκρύψω την σχέση μου και έχοντας πει ότι θέλουμε να κάνουμε και ένα βιολογικό παιδάκι, γιατί πραγματικά θέλω να το βιώσω όλο αυτό την κύηση, τον τοκετό, αν φυσικά μπορώ να κάνω παιδί. Εφόσον, λοιπόν, βιώσω την μητρότητα στο ένα μου παιδί, το άλλο μου παιδί δεν με ενδιαφέρει ούτε η ηλικία ούτε τίποτα.

Συνεντ: Οπότε έχετε κάποιες ελπίδες...

Έφη: Θα ήθελα αν τελικά κινήσουμε τις διαδικασίες για κρατική υιοθεσία, θα ήθελα να είμαι ειλικρινής για την δομή της οικογένειας που θα τοποθετηθεί το παιδί.

Συνεντ: Πιστεύετε όμως ότι θα αποτιμηθεί θετικά η ειλικρίνειά σας;

Έφη: Δε ξέρω ίσως είναι ρομαντικό, εγώ θα το καταθέσω, από εκεί και πέρα τι να πω; Ίσως είμαστε τυχεροί. Ή και να μην γίνει αυτό και να πάμε σε διεθνή ή ιδιωτική υιοθεσία. Απλά, έχω απαγορεύσει στον εαυτό μου να κρύβομαι γενικά. Έχω ξεχάσει πώς είναι να κρύβομαι και θα πρέπει να κρυφτώ και να μπω πάλι σε αυτό το τρυπάκι του να κρύβομαι.

Συνεντ: Δεν είναι ότι όσοι σχετίζονται με τις διαδικασίες της υιοθεσίας δεν γνωρίζουν ότι κάποιες περιπτώσεις μονογονεϊκών οικογενειών είναι στην ουσία ομόφυλα ζευγάρια. Απλά σε αυτές τις περιπτώσεις προσπαθούν να προωθήσουν παιδιά, που τα ετερόφυλα έγγαμα ζευγάρια δεν θα υιοθετήσουν. Οπότε σταθμίζουν το συμφέρον του

παιδιού σε ίδρυμα ή σε μονογονεϊκή οικογένεια ή δυνάμει ίσως ομοφυλοφιλική σχέση.

Έφη: Και σε αυτή την περίπτωση όμως αν ο μονογονέας τους πει απροκάλυπτα, ότι ναι δεν είμαι μονογονέας αλλά έχω ομόφυλη σχέση και σύντροφο δηλαδή του ίδιου φύλου, θα του πουν γεια σου και θα απορρίψουν την αίτησή του.

Συνεντ: Ναι γιατί δεν είναι υποχρεωμένοι να το κάνουν. Πάλι ως μονογονεϊκή θα γίνει η αίτηση. Διότι θεσμικά να το δει κάνεις ο νόμος δε δίνει τέτοια δυνατότητα, τέτοιο δικαίωμα.

Έφη: Σίγουρα απλά στην έρευνα του κοινωνικού λειτουργού, η οποία είναι πάρα πολύ προσωπική, θα πεις και το παρελθόν σου και το θεωρώ τραγικό να κρύψεις κάτι τέτοιο. Θα κάνω εις βάθος εξομολόγηση, θα σου γδυθώ, θα σου δώσω κάτι από τον εαυτό μου και μετά θα πρέπει να σου πω και ένα ωραίο ψέμα για να τελειώνουμε, δηλαδή είναι τρομερό. Οκ είναι σημαντικό το συμφέρον του παιδιού και ότι θα πάρω ένα παιδάκι, αλλά αν είναι να νιώθεις ότι βιάζεσαι, ότι παραβιάζεται η ψυχική μου ισορροπία με την απόκρυψη της σχέσης μου, τότε αποβαίνει αυτή η διαδικασία σε βάρος μου. Και με προβληματίζει το γεγονός, ότι στους βιολογικούς γονείς δε γίνεται κανένας έλεγχος, ενώ στους θετούς ο έλεγχος είναι εξονυχιστικός. Και εγώ που πήγα στο ΠΙΚΠΑ και είδα αυτά τα παιδιά, γιατί πήγα δύο τρεις φορές, ήταν πολύ παραμελημένα αυτά τα παιδιά. Οι δημόσιοι υπάλληλοι έκαναν τσιγάρο λίγο παραπέρα και ήμασταν εμείς μία χούφτα εθελοντές και ψαχνόμασταν με το τι θα κάνουμε με όλα αυτά τα μωρά. Ήταν πολύ παραμελημένα και πολλές φορές αναρωτιέμαι αν όλα αυτά τα ιδρύματα δώσουν αυτά τα παιδιά αύριο τι θα έχουν τα ίδια ως λόγο ύπαρξης; Γιατί όπως υπάρχει το συμφέρον του παιδιού έτσι υπάρχει και το συμφέρον του οργανισμού. Να συντηρηθεί.

Συνεντ: Εσείς μου είπατε ότι προσανατολιζέστε και στην διεθνή υιοθεσία έτσι;

Έφη: Ναι ένα ζευγάρι φίλων μας υιοθέτησε από την Αφρική ένα κοριτσάκι και έζησαν αυτή την διαδικασία και μας την εξήγησαν και αυτό είναι ενδιαφέρον, γιατί είναι λίγο πιο εύκολο να πάρεις ένα παιδάκι από το εξωτερικό, από μία ξένη χώρα.

Συνεντ: Θυμάστε από ποια χώρα υιοθέτησαν οι φίλοι σας;

Έφη: Νομίζω ότι ήταν Ουγκάντα αλλά δεν είμαι σίγουρη.

Συνεντ: Εκείνοι το πήραν όταν το παιδάκι ήταν νεογνό;

Έφη: Όχι όχι το γνώρισαν όταν ήταν τριών μηνών και το πήραν στα χέρια τους όταν έγινε εννιά μηνών το παιδάκι.

Συνεντ: Οπότε ήταν μικρό, δεν είχε μάθει για παράδειγμα άλλη γλώσσα. Παρολ' αυτά θα έχει συνείδηση της καταγωγής του. Τώρα πόσων ετών είναι το παιδάκι;

Έφη: Ε τώρα είναι ενός έτους και κάτι.

Συνεντ: Πώς νιώθουν εκείνοι; Πώς τα πάνε με το παιδάκι;

Έφη: Ε, είναι ακόμη λίγος ο καιρός που είναι μαζί. Δεν είναι όπως το βιολογικό παιδί, που έχεις την εγκυμοσύνη και κάπως προετοιμάζεσαι, αλλά το πάνε πολύ καλά. Είναι και οι δύο αξιόλογοι, είναι πνευματικά πολύ ψαγμένοι, πολύ συνειδητοποιημένοι και νομίζω, ότι πραγματικά η κόρη τους τούς διάλεξε και όχι εκείνοι την κόρη τους.

Συνεντ: Εσείς, λοιπόν, σκέπτεστε από Αφρική;

Έφη: Από Ταϊλάνδη, Ασία, δεν μας ενδιαφέρει η χώρα. Αυτά είναι πρακτικά ζητήματα. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι τα λιγότερα εμπόδια. Και επίσης σκεπτόμαστε ότι έτσι θα σωθεί ένα παιδάκι, που αυτή την στιγμή υποφέρει. Για εμάς και το ανθρωπιστικό κομμάτι παίζει ρόλο. Δεν είναι αποξενωμένο από την υιοθεσία.

Συνεντ: Είναι εύκολη η διαδικασία;

Έφη: Νομίζω ότι πιο πολύ έχει να κάνει με το να πας εκεί στο ίδρυμα και να μιλήσεις μαζί τους. Και εκείνοι, επειδή είναι υποανάπτυκτες χώρες, θέλουν να τα δώσουν τα παιδιά, είναι λίγο πιο ελαστικά τα πράγματα. Σίγουρα και εκεί υπάρχει γραφειοκρατία, όμως είναι πιο εύκολα. Στην Ελλάδα μόλις ρθει το παιδί εδώ είναι ίδια η διαδικασία.

Συνεντ: Το ζευγάρι των φίλων σας είναι ομόφυλο;

Έφη: Όχι είναι ετερόφυλο.

Συνεντ: Θα ήθελα να ξεχάσουμε την παιδική ηλικία σας και να πάμε στον σεξουαλικό σας προσανατολισμό, αν δεν έχετε αντίρρηση. Πότε ανακαλύψατε την σεξουαλική σας ταυτότητα;

Έφη: Κατ' αρχάς εγώ αυτοπροσδιορίζομαι ως αμφιφυλόφιλη και όχι ως ομοφυλόφιλη καθαρά. Ας τα πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή. Είχα μία πολύ ομαλή σχέση με την μητριά μου, ας πούμε και με τον πατέρα μου και την αδελφή μου και άρχισε να με ενδιαφέρει το άλλο φύλο, τα αγοράκια. Και έκανα την πρώτη μου σχέση στα 16 μου, κράτησε αρκετά χρόνια, μετά έκανα την δεύτερη σχέση στα είκοσι κάτι μου κράτησε και αυτή πέντε χρόνια και στα 27 μου ανακάλυψα, ότι οκ ας πούμε είμαι ανοικτή και στα δύο φύλα. Θα με ρωτήσατε τώρα πώς το ανακάλυψα. Ε νομίζω, ότι πάντα με τις φίλες μου, με τις δασκάλες μου το υποψιαζόμουν, πώς περνάει καμία φορά η σκέψη και λες «βρε λέες;», αλλά δεν το έδινα σημασία. Βρήκα έναν άνθρωπο και μου το ενέπνευσε πάρα πολύ όμορφα αυτό και λέω γιατί δεν το δοκιμάζω; Γιατί

όχι; Αφού περνάω πολύ όμορφα με αυτό τον άνθρωπο. Και κάπως έτσι ξεκίνησε αυτή η σχέση και κατέληξε να είναι η μόνιμη σχέση μου. Δεν είναι όμως, ότι το συνειδητοποίησα και νωρίς. Μετά τα 25 μου κυρίως.

Συνεντ: Η σύντροφός σας είναι από τον ίδιο επαγγελματικό χώρο;

Έφη: Όχι καμία σχέση. Είναι από τον επαγγελματικό χώρο.

Συνεντ: Είναι πιο μεγάλη ή πιο μικρή;

Έφη: Είναι δύο χρόνια πιο μεγάλη. Αυτοπροσδιορίζεται ως καθαρά ομοφυλόφιλη. Στην αρχή της σχέσης μας είχα μία κρίση αυτοπροσδιορισμού αλλά είχα απέναντί μου και έναν άνθρωπο πάρα πολύ δουλεμένο και με ηρέμησε κατευθείαν. Γιατί η φίλη μου είχε κάνει πριν από μένα σχέσεις με άλλες γυναίκες. Οπότε με ηρέμησε αρκετά με την δική της αντιμετώπιση, οπότε έπεσαν και εμένα λίγο οι δικές μου οι ανασφάλειες. Ομαλοποιήθηκε στο πρώτο δίμηνο η κατάσταση, δεν ήταν κάτι τραγικό.

Συνεντ: Πώς το αντιμετώπισαν οι γονείς σου, δηλαδή η κοινωνική σου μητέρα και ο πατέρας σου;

Έφη: Με την κοινωνική μου μητέρα έχουμε μία αρκετά γερή σχέση, με στήριξε από την πρώτη στιγμή, μου έκανε και φιλοφρόνηση, ότι πάντα θεωρούσε ότι ψάχνομαι, ότι το χω ψάξει και λίγο παραπέρα, οπότε το περιβάλλον ήταν αρκετά υποστηρικτικό. Ο πατέρας μου όμως δεν το πήρε πάρα πολύ καλά, με αποτέλεσμα σήμερα οι σχέσεις μας να μην είναι πάρα πολύ καλές.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή είστε απομακρυσμένοι;

Έφη: Η αλήθεια είναι ότι τον είχα στηρίζει πάρα πολύ σε κάποιο πρόβλημα υγείας του και μόνο εκεί παρεμβαίνω, όταν χρήζει βοήθειας αλλά κατά τ' άλλα αποστασιοποιούμαι πολύ. Ελάχιστη επαφή. Γιατί μόλις γίνεται δυνατός ξανά τον πιάνει το μίσος και πάλι. Όταν είναι ευάλωτος και με χρειάζεται το αφήνει για λίγο στην άκρη.

Συνεντ: Το εργασιακό σας περιβάλλον γνωρίζει για το σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Έφη: Οι συνάδελφοί μου όλοι. Στους ανωτέρους μου δεν είναι ότι υποκρίνομαι κάτι που δεν είμαι, αλλά δεν θα ανοιχτώ κιόλας. Υπάρχουν όμως και αυτές οι awkward moments, που σε ρωτάνε ευθέως να μιλήσεις για την σχέση σου και σε πιάνει μία αμηχανία.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ αρνητικό σχολιασμό;

Έφη: Από την οικογένειά μου, από την θεία μου και τον πατέρα μου. Έξω από την οικογένειά μου ποτέ.

Συνεντ: Γνωρίζετε καθόλου για τον αντίλογο, που δέχονται τα ομόφυλα ζευγάρια πάνω στο θέμα της τεκνοθεσίας;

Έφη: Γνωρίζω σε γενικές γραμμές τα επιχειρήματα όσων εναντιώνονται σε αυτό και νιώθω ανάμεικτα συναισθήματα. Καταλαβαίνω και με συγκινεί η ευαισθησία του κόσμου να προστατεύσει τα παιδιά από κάτι, που θεωρεί επικίνδυνο. Από την άλλη όμως ξέρω, ότι φταίει γι αυτό και οι ομόφυλοι άνθρωποι. Φταίει και η LGBT κοινότητα, γιατί αν δεν διεκδικείς εσύ για τον εαυτό σου ορατότητα και δη μία ζωή που δεν φαίνεται ουσιαστικά, τότε και ο κόσμος δεν εκπαιδεύεται σε αυτό. Δηλαδή δεν έχει εξοικειωθεί με το να βλέπει δύο αγόρια, δύο κοπέλες να έχουν σχέση. Οτιδήποτε ανοίκει τρομάζει τον κόσμο. Και φυσικά όταν δεν έχει τέτοιο παράδειγμα από την οικογένεια, για να μπορέσει να το απενοχοποιήσει, να μην είναι τόσο κραυγαλέο, να μην είναι κάτι τόσο εξωτικό, τόσο αξιοπερίεργο. Οπότε είναι μοιρασμένη η ευθύνη. Εντάξει είμαστε μία κοινωνία συντηρητική, που έχουμε ένα μόνο πρότυπο και κλειστά τα μάτια και από την άλλη φταίει και η λωατκι κοινότητα γιατί δεν γίνεται να κρύβεται. Εγώ έχω και δικούς μου γνωστούς που έκαναν και δικά τους παιδιά και κρύβονται και από τα παιδιά τους. Νομίζω, ότι ο κόσμος από φόβο λέει όχι. Δεν έχει δει κάτι ανάλογο και δεν είναι καθόλου σίγουρος, αν θα εξελιχτεί ομαλά. Και τον καταλαβαίνω αυτό τον φόβο. Γιατί εγώ δεν ανήκα πάντα σε αυτή την κοινότητα και όταν ήμουν σε ετεροφυλόφιλες σχέσεις ήμουν σκεπτική γι αυτό το πράγμα.

Συνεντ: Εσείς όταν μπήκατε στην τωρινή σας σχέση πώς νιώσατε; Πώς βιώσατε την μετάβαση από την ετεροφυλία στην ομοφυλοφιλία;

Έφη: Έπαθα ένα σοκ του τύπου τι κάνω εγώ εδώ. Μετά όμως αυτό που έπαθα στην αρχή άλλαξε μορφή όταν έμεινα για πολύ καιρό στην σχέση. Άρχισα να συνειδητοποιώ κάτι το φοβερό, οτιδήποτε είχα ζήσει με τις προηγούμενες μου σχέσεις, το ξαναζούσα ακριβώς το ίδιο με μία γυναίκα. Το γεγονός ότι ήταν άλλα τα φύλα δεν μεταβάλλει σε τίποτα ο περιεχόμενο της σχέσης. Και τότε συνειδητοποιώ μα καλά γιατί ο κόσμος ασχολείται τόσο πολύ. Τι σημασία έχει; Αφού είναι το ίδιο πράγμα. Έπαθα αυτό το σοκ στη συνέχεια, ότι γίνεται πολύ κακό για το τίποτα. Ακόμη και σήμερα το πιστεύω αυτό. Όμως ξέρω πώς είναι να το κοιτάς απέξω και να σου φαίνεται εξωτικό. Όμως μπαίνοντας μέσα καταλαβαίνω πως αποδίδουμε πολύ

μεγάλη σημασία στο φύλο των προσώπων, που απαρτίζουν μία σχέση, ενώ θα έπρεπε να δίνουμε σε πολλά άλλα πράγματα σημασία και λιγότερη ή καθόλου στο φύλο.

Συνεντ: Εσείς θα θέλατε να αποκτήσετε βιολογικό παιδί;

Έφη: Οποσδήποτε. Εγώ επειδή έχω χάσει την μαμά μου από παιδί, με αγγίζει πάρα πολύ η μητρότητα και θα ήθελα να κυφορήσω να το ζήσω αυτό το θαύμα. Δηλαδή συναισθηματικά είμαι πολύ ευαίσθητη πάνω σε αυτό, αλλά φυσικά με αγγίζει και το θέμα της τεκνοθεσίας. Νιώθω ότι το θετό παιδί ψάχνει να βρει κάποιους γονείς να το πάρουν σε αυτό τον κόσμο. Αγαπώ τα παιδιά και δεν με ενδιαφέρει ακόμη και αν έχει κάποια μορφή αυτισμού ή αν έχει κάποια μειονεξία. Θέλω να βοηθήσω ένα παιδάκι να βρει γονείς που θα το αγαπάνε και θα το νοιάζονται.

Συνεντ: Μακάρι να τα καταφέρετε σύντομα. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την συμμετοχή σας.

Έφη: Παρακαλώ.

33) ΚΑΤΙΑ

Αριθμ. Συνέντευξης: 33

Ημ. Συνέντευξης: 21/09/2017

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 1:05

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Κάτια: Καλησπέρα.

Συνεντ: Θέλετε να αρχίσουμε την συνέντευξη;

Κάτια: Ναι, ασφαλώς.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κάτια: Είμαι 31.

Συνεντ: εργάζεστε;

Κάτια: Ναι είμαι νηπιαγωγός ειδικής αγωγής.

Συνεντ: Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;

Κάτια: Έχω τελειώσει νηπιαγωγός γενικής αγωγής στο Καποδιστριακό, έχω ολοκληρώσει το σεμινάριο εξειδίκευσης των 400 ωρών στην ειδική αγωγή και έχω κάνει και ένα μεταπτυχιακό στην ειδική αγωγή και προσχολική ηλικία, το οποίο το έχω τελειώσει, αλλά επειδή ήταν στα αγγλικά δεν έχει αναγνωριστεί ακόμη στην

Ελλάδα. Το έκανα σε ιδιωτικό κολέγιο το οποίο συνεργαζόταν με πανεπιστήμιο της Αγγλίας.

Συνεντ: έχετε αδέρφια;

Κάτια: Έχω μία μικρότερη αδελφή.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι εκείνη;

Κάτια: Είναι 26.

Συνεντ: Η αδελφή σας είναι ομοφυλόφιλη ή ετεροφυλόφιλη;

Κάτια: Ετεροφυλόφιλη.

Συνεντ: Οι γονείς σας τι επάγγελμα ασκούν;

Κάτια: Η μαμά μου είναι δικηγόρος, δουλεύει σε μία εταιρία και ο μπαμπάς μου τώρα έχει συνταξιοδοτηθεί, αλλά ήταν έμπορος εντύπων, ελεύθερος επαγγελματίας.

Συνεντ: Πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια, τι θυμάστε από την παιδική σας ηλικία;

Κάτια: Καλά ήταν. Ήμουν ήσυχη, καλή μαθήτρια και κοινωνική θα έλεγα.

Συνεντ: Οι σχέσεις σας με τα άλλα παιδιά του σχολείου πώς ήταν;

Κάτια: Οι σχέσεις μου με τα άλλα παιδιά, στην Τετάρτη Δημοτικού μετακομίσαμε, μέχρι την Τετάρτη ήταν πάρα πολύ καλές, έκανα συνήθως παρέα και με μεγαλύτερα παιδιά, μετά την Τετάρτη Δημοτικού είχα μία καλή φίλη, η οποία κράτησε μέχρι το Πανεπιστήμιο και γενικά είχα φίλους. Απλά μία ήταν που ήμασταν πιο στενά δεμένες. Με τους γονείς μου ήμασταν καλά, στην εφηβεία ήταν πιο δύσκολα τα πράγματα, γιατί ο πατέρας μου έχει διπολική διαταραχή, οπότε εκεί γύρω στα 12 κατάλαβα ότι είμαι πιο ώριμη από τον μπαμπά μου και εκεί είχαμε κάποια θέματα. Η μαμά μου όμως είναι ένα άτομο που νιώθω ότι και τώρα μπορώ να στηριχτώ.

Συνεντ: Οι γονείς σας τι ηλικία έχουν;

Κάτια: Η μαμά μου είναι 59 και ο μπαμπάς μου είναι 65.

Συνεντ: Οι συγκρούσεις που είχατε με τον πατέρα σας κυρίως πού οφείλονταν;

Κάτια: Δεν είναι ότι τσακωνόμασταν, αλλά ενδεχομένως επειδή χώρισαν αργότερα οι γονείς μου τον κατηγορούσα για αυτό, ειδικά όταν σταμάταγε τα χάπια, δύο φορές τα είχε σταματήσει είχε μία αρκετά παρορμητική και ανώριμη συμπεριφορά. Χωρίς να μπορώ να καταλάβω σε αυτή την ηλικία ότι είχε πρόβλημα, τον κατηγορούσα για κάποιες συμπεριφορές. Δεν ήταν κακοποιητικός, δε θέλω να πω αυτό, πάντα ήξερα ότι με αγαπάει.

Συνεντ: όταν λέτε ότι είχε διπολική διαταραχή, πώς ακριβώς το προσδιορίζετε, πώς το εννοείτε; Ήταν κυκλοθυμικός, για παράδειγμα;

Κάτια: Δεν ήταν ακριβώς κυκλοθυμικός, ήταν στην φάση της μανίας, ότι μπορεί να κάνει τα πάντα, έκανε κάποια ανοίγματα οικονομικά, απατούσε την μητέρα μου. Πιο πολύ τον κατηγορούσα για την συμπεριφορά του απέναντι στην μητέρα μου.

Συνεντ: Η μητέρα σας ήταν υποστηρικτική απέναντί σας και σε σας και στην αδελφή σας; Πώς ήταν;

Κάτια: Ναι ήταν υποστηρικτική, ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσαμε να βασιστούμε είτε για ψυχολογικά θέματα είτε για θέματα πρακτικής φύσεως, όπως για παράδειγμα πρέπει αύριο να πάω στο σχολείο ένα τετράδιο. Δηλαδή της το έλεγα την τελευταία στιγμή και ήξερα ότι θα τρέξει να μου το πάρει.

Συνεντ: Την σεξουαλικότητά σας τότε την ανακαλύψατε; Με την έννοια του σεξουαλικού προσανατολισμού.

Κάτια: Στα 16 μου, στην Δευτέρα λυκείου ήμουν σπίτι στο ίντερνετ και δε ξέρω πώς μου ήρθε και μπήκα σε ένα chat room με θέμα είμαι κοπέλα και ενδιαφέρομαι για κοπέλες. Ήταν η μοναδική αγγελία που ήταν φυσιολογική και δεν ήταν πορνογραφικού περιεχομένου. Και έτσι ξεκίνησα μία σχέση με μία κοπέλα, αρχικά μιλάγαμε, κάποια στιγμή γνωριστήκαμε και μετά είχαμε σχέση για οκτώ μήνες περίπου.

Συνεντ: Ήταν η πρώτη σας σχέση έτσι;

Κάτια: Ναι.

Συνεντ: Μέχρι τότε δεν είχατε καταλάβει ότι ελκύεστε από κορίτσια;

Κάτια: Είχα σχέσεις με αγόρια όχι ολοκληρωμένες από την πρώτη γυμνασίου. Δηλαδή μου εζήτησαν να τα φτιάξουμε και εγώ τους έλεγα ναι γιατί δεν μπορούσα να πω και όχι. Εννοώ ότι ήμουν τόσο κολακευμένη που κάποιος με πρόσεξε και είχα και χαμηλή αυτοεκτίμηση τότε, οπότε μόνο από αυτό το γεγονός έλεγα ναι. Δε ξέρω πόσο μου άρεσαν με σιγουριά. Μπορεί να ήμουν στρείτ και να έγινα λεσβία, δε μπορώ να το πω με σιγουριά.

Συνεντ: Μέχρι δηλαδή τα 16 σας πιστεύατε ότι αισθάνεστε έλξη για τα αγόρια;

Κάτια: Ναι δεν είχα ξεκάθαρη άποψη. Ας πούμε ότι έβλεπα ένα έργο, πρόσεχα την πρωταγωνίστρια και όχι τον πρωταγωνιστή, έβλεπα τι φοράει, πώς ντύνεται πώς βάφεται. Τότε πίστευα πώς ήθελα απλώς να της μοιάσω. Τώρα όμως καταλαβαίνω ότι δεν την πρόσεχα γιατί ήθελα να της μοιάσω αλλά γιατί με εντυπωσίαζαν οι γυναίκες. Βέβαια και στην πορεία ξαναείχα σχέση με άντρα γιατί εξωτερικά εγώ δεν είμαι το στερεότυπο της λεσβίας. Και από τον κύκλο των LGBT δεχόμουν αρκετά σχόλια του τύπου δεν είσαι λεσβία, δε μοιάζεις με λεσβία, δεν είσαι. Και φίλες μου

στρέιτ μου το έλεγαν. Και εγώ ήμουν σε μία φάση να «θα το δοκιμάσω για να μην έχει κάποιος να μου πει ότι δεν είμαι...». Σε ηλικία 19 ετών δοκίμασα να έχω σχέση με άνδρα, κράτησε αυτή η σχέση έναν μήνα, αλλά δεν ένιωσα ότι σε επίπεδο προσωπικό θα μπορούσα να δεθώ.

Συνεντ: Αυτοί που αμφισβητούσαν την σεξουαλική σας ταυτότητα ήταν εκείνο το διάστημα ή ακόμη νιώθετε να σας αμφισβητούν;

Κάτια: Καλά η μαμά μου ακόμη νιώθει ότι περνάω μία φάση και ότι κάποια στιγμή θα το ξεπεράσω και θα λογικευτώ.

Συνεντ: Δηλαδή έχετε κάνει το coming out έτσι;

Κάτια: Στους γονείς μου ναι, γενικά όμως και στους φίλους μου, σκεφτείτε ότι και στην δουλειά μου το ξέρουνε. Δεν είναι ότι το κρύβω. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήταν και η πρώτη μου επιλογή να το πω στην δουλειά μου αλλά με ρωτήσανε αν έχω σχέση και μάλιστα είπε μόνη της η προϊσταμένη ρωτάω γενικά είτε με άνδρα είτε με γυναίκα. Ε όταν κάποιος σε ρωτήσω έτσι, δεν μπορώ να προσποιηθώ. Ήταν και ο λόγος που έκανα coming out και στους γονείς μου, ότι δεν ήθελα να λέω ψέματα, δε μπορούσα.

Συνεντ: Πότε συνέβη αυτό; Σε ποια ηλικία;

Κάτια: Στα 16, όταν είχα την πρώτη μου σχέση με αυτή την κοπέλα.

Συνεντ: Οι γονείς σας πώς αντέδρασαν;

Κάτια: Ο μπαμπάς μου μού είπε πως αν είμαι εγώ ευτυχισμένη αυτός δεν έχει κανένα πρόβλημα και η μαμά μου ήταν πιο αρνητική παρόλο που δεν το περίμενα. Περίμενα το αντίθετο. Μου είχε πει να κάνω μία λίστα σε όσους το έχω πει για να πάω να τους το ξεπώ, για να μην βάζουμε ταμπέλες και ότι στενοχωριέται γιατί θα περάσει ένα διάστημα και θα συνειδητοποιήσω ότι είναι βλακείες αυτά που κάνω και ότι θα μετανιώσω για όσο καιρό δεν είχα σεξουαλικές σχέσεις με άνδρες.

Συνεντ: Η μητέρα σας δηλαδή αν κατάλαβα σωστά το ότι είστε λεσβία το συσχέτιζε πιο πολύ με το σεξουαλικό σκέλος;

Κάτια: Ναι αλλά νομίζω ότι πιο πολύ το είχε πει ως επιχείρημα για να με πείσει να αλλάξω. Πλέον γνωρίζει ότι έχω σχέση αυτή την στιγμή, γνωρίζει και την κοπέλα, δεν είναι ακριβώς ότι το έχει αποδεχτεί, την Άννα την έχει αποδεχτεί ως άνθρωπο, αλλά δεν είμαι σίγουρη κατά πόσο έχει δεχτεί το ότι έχουμε σχέση, παρόλο που είμαστε σε μία διαδικασία που σκέφτομαι για εξωσωματική, παρόλο που η μαμά μου θα μας υποστηρίξει σε αυτό. Όμως ακόμη πιστεύει ότι πρέπει να γίνει με άνδρα και

όχι με γυναίκα. Δε ξέρω δηλαδή κατά πόσο θα την αναγνωρίζει σαν μητέρα του παιδιού.

Συνεντ: Πριν μπούμε στο μεγάλο κεφάλαιο της ζωής σας την μητρότητα, θα ήθελα να επιστρέψουμε λίγο στην εξωτερική του σεξουαλικού σας προσανατολισμού στο εργασιακό σας περιβάλλον Πότε έγινε αυτό; Και σε ποιο επαγγελματικό χώρο αναφέρεστε;

Κάτια: Γενικά είναι η όγδοη χρονιά που δουλεύω σαν αναπληρώτρια εκπαιδευτικός σε σχολεία, δεν το λέω κάθε φορά. Κάθε χρόνο δουλεύω σε διαφορετικό σχολείο, φέτος μου έκαναν αυτή την ερώτηση την Τρίτη ημέρα. Πέρυσι από τα δεκαπέντε άτομα που δουλεύαμε μαζί το ξέρανε οι δώδεκα. Σε άλλους μπορεί να το είπα πιο νωρίς σε άλλους πιο μετά αλλά στο τέλος της χρονιάς το ήξεραν οι 12, οι άλλοι τρεις δεν το ήξεραν γιατί δεν είχα οικειότητα μαζί τους. Ο αριθμός ποικίλλει από χρονιά σε χρονιά.

Συνεντ: Πώς αντέδρασαν; Είχατε θετικές αντιδράσεις ή αρνητικές στο άκουσμα;

Κάτια: Αν χρειάζεται να μιλήσω γενικά, μάλλον θετικές θα έλεγα. Δηλαδή δεν θυμάμαι κάποιο αρνητικό σχόλιο να είχε γίνει. Τώρα βέβαια δεν είναι όλοι ειλικρινά θετικοί, φέτος για παράδειγμα μία συνάδελφος φαινόταν, ότι ήταν αμήχανη, άσχετα αν έλεγε ναι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, φαινόταν από το σώμα της και γενικά από μη λεκτικές εκφράσεις και μη λεκτική επικοινωνία ότι είχε πρόβλημα, χωρίς να σημαίνει αυτό ότι μου είπε κάτι.

Συνεντ: Διακόπηκαν οι σχέσεις σας μετά από αυτό;

Κάτια: Ούτως ή άλλως δεν είχαμε φιλικές σχέσεις.

Συνεντ: Η πιο μεγάλη σας σχέση είναι η τωρινή με την Άννα;

Κάτια: Ναι έχουμε σχέση τέσσερα χρόνια και πόσο έχουμε σήμερα; Και είκοσι ημέρες. Είναι εύκολο να το θυμάμαι, γιατί η σχέση μας ξεκίνησε πρώτη του μηνός Σεπτεμβρίου.

Συνεντ: Εκείνη είναι από τον ίδιο επαγγελματικό χώρο;

Κάτια: Όχι, η Άννα είναι μαγείρισσα και είναι ενάμιση χρόνο μικρότερη.

Συνεντ: Είχες αντιμετωπίσει πρόβλημα στην προσέγγιση με την Άννα ή γενικότερα στις προηγούμενες σχέσεις σου;

Κάτια: Όχι δεν έχω αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα, δε ξέρω αν τύχαινε, αλλά γνώριζα από πριν ότι είχαμε τον ίδιο σεξουαλικό προσανατολισμό γιατί ήταν από τους ίδιους χώρους που γνωριζόμασταν και μέσω κοινών γνωστών. Μόνο μία φορά μου έχει τύχει να γνωρίσω μία κοπέλα σε άσχετο χώρο, με την οποία είχαμε σχέση

τελικά, παρόλο που εκείνη αυτοπροσδιοριζόταν ως στρείτ. Βέβαια τελικά ήταν μία προβληματική σχέση, γιατί η ίδια δεν ήθελε να το λέει, ήθελε να κρύβεται και υπήρχαν και άλλα θέματα επειδή ήταν γιατρός και εγώ ήμουν ασθενής και υπήρχαν και θέματα εξουσίας.

Συνεντ: Πώς αντιδράσατε όταν θεσπίστηκε το σύμφωνο συμβίωσης γιατί εκείνο το διάστημα ήσαστε μαζί με την Άννα.

Κάτια: Θεώρησα ότι δεν έχει νόημα από την στιγμή που δεν επιτρέπεται η τεκνοθεσία. Για μένα δηλαδή δε σημαίνει κάτι, δεν καλύπτει κάποιες από τις ανάγκες που έχω. Βασικά η πιο σπουδαία ανάγκη που έχω είναι η κοινή κηδεμονία των παιδιών που θα αποκτήσω με την Άννα μόνο τότε θα προχωρήσουμε σε σύμφωνο συμβίωσης, διότι διαφορετικά δεν έχει νόημα. Για άλλους σίγουρα θα έχει νόημα, είναι ένα βήμα, είναι ένα θετικό βήμα και πιστεύω ότι κάποια στιγμή θα ληφθεί κρατική μέριμνα για τα παιδιά των ομόφυλων ζευγαριών και για την τεκνοθεσία και την αναδοχή παιδιών, που θα ήθελα εγώ.

Συνεντ: Πώς προέκυψε η ιδέα της αναδοχής σε εσάς;

Κάτια: Εγώ εργαζόμουν τρεις χρονιές πριν και πέρυσι εθελοντικά στο ΠΙΚΠΑ, με γνωρίζει η κοινωνική λειτουργός εκεί, μάλιστα μου είχε κάνει μία κουβέντα για αναδοχή και επειδή το κοίταζα, γενικά εγώ έχω και ένα ιατρικό ιστορικό βεβαρημένο, είχα καρκίνο στα είκοσι, οπότε γενικά με τα ωάρια μου και με τον κύκλο μου έχω ένα θέμα, οπότε όταν το έμαθα είχα αρχίσει να ψάχνω τι γίνεται και σε εναλλακτικές περιπτώσεις το να αποκτήσεις ένα παιδί. Και τότε είχα δει ότι για να γίνεις ανάδοχος πρέπει να είσαι πάνω από τριάντα και εγώ δεν ήμουν την πρώτη χρονιά που πήγα, οπότε δεν το κινήησα περισσότερο. Πέρυσι που ήμουν πάλι στο ΠΙΚΠΑ «ερωτεύτηκα» τον Θάνο και έκανα αίτηση στην κοινωνική υπηρεσία να μπορώ να τον παίρνω και στο σπίτι.

Συνεντ: Ο Θανάσης πόσων ετών είναι;

Κάτια: Ο Θανάσης είναι πέντε.

Συνεντ: Ξέρετε στοιχεία για την βιολογική του οικογένεια;

Κάτια: Ξέρω ότι τον παράτησε η μαμά του στο μαιευτήριο.

Συνεντ: Οπότε έχει περάσει όλη του την ζωή σε ιδρύματα έτσι;

Κάτια: Ναι σε ιδρύματα. Τα παιδιά στο ΠΙΚΠΑ πηγαίνουν όταν γίνουν δύο νομίζω, φεύγουν από το ΜΗΤΕΡΑ και πηγαίνουν είτε σε ορφανοτροφεία είτε σε ... Ο Θανάσης έχει σύνδρομο DOWN, γι αυτό είναι στο ΠΙΚΠΑ. Στο ΠΙΚΠΑ πηγαίνουν παιδιά με αναπηρίες.

Συνεντ: Γι αυτό λέγεται και αναρρωτήριο;

Κάτια: Ναι.

Συνεντ: Πώς είναι οι σχέσεις σας με το παιδάκι αυτό;

Κάτια: Είναι πάρα πολύ καλές. Το καλοκαίρι το πήρα και πήγαμε για μπάνιο. Και τώρα για να είμαι ειλικρινής έχω ένα άγχος για την Παρασκευή, που θα τον πάρω πρώτη φορά για το Σαββατοκύριακο στο σπίτι. Είμαι όμως αισιόδοξη.

Συνεντ: Είναι δηλαδή δεκτικός με εσάς έτσι;

Κάτια: Ναι ναι. Είναι τρυφερός.

Συνεντ: Έχει αντιδράσεις απρόβλεπτες;

Κάτια: Μερικές φορές μπορεί να έχει. Για παράδειγμα και την πρώτη και την τελευταία μέρα του σχολείου με δάγκωσε, αλλά ήταν από την ζήλια του γιατί έδειχνα προσοχή σε άλλο παιδί.

Συνεντ: Το ίδιο γνωρίζει ότι θα ρθει την Παρασκευή στο σπίτι σας;

Κάτια: Ναι το γνωρίζει, καλά το γνωρίζει και η κοινωνική λειτουργός και σήμερα πήρα και ενημέρωσα να το ξέρουν για την Παρασκευή να του ετοιμάσουν τα πραγματάκια του, την βαλιτσούλα του.

Συνεντ: Εύχομαι τα καλύτερα. Σκέφτεστε την υιοθεσία;

Κάτια: Κοιτάζτε είναι λίγο δύσκολο το θέμα. Όχι ότι είναι δύσκολο να γίνει, μάλιστα η κοινωνική λειτουργός με παρακαλάει να το πάρω, είναι δύσκολο για μένα τουλάχιστον και για την Άννα γιατί είναι ένα παιδί με σύνδρομο Down, το οποίο έχει αρκετά πράγματα που πρέπει να προσέξεις: το πρώτο είναι το οικονομικό κομμάτι σίγουρα, που είναι αρκετά απαιτητικό, γιατί χρειάζεται θεραπείες.

Συνεντ: Αυτό όμως δεν το παρέχει το κράτος μέσω του οικονομικού βοηθήματος που προσφέρεται στην αναδοχή;

Κάτια: Άμα το πάρω με αναδοχή ναι, δίνονται 450 ευρώ και δίνονται και έξτρα 500 που είναι το επίδομα αναπηρίας. Αλλά ο Θανάσης επειδή είναι από την Συρία, δηλαδή εκτός ΕΕ δεν δικαιούται το επίδομα αναπηρίας. Οπότε είναι μόνο το επίδομα της αναδοχής. Βέβαια σου λένε ότι σου καλύπτουν τις θεραπείες στο ΠΙΚΠΑ, όμως εγώ μένω πολύ μακριά από την Βούλα γύρω στην μία ώρα. Οπότε με δουλειά δεν θα μπορεί να γίνει. Ας πούμε όμως ότι τα βολεύουμε όλα αυτά. Αυτό που με προβληματίζει πιο πολύ είναι δύο άλλα θέματα, το ένα είναι τι θα γίνει όταν εγώ και η Άννα θα πεθάνουμε, γιατί είναι ένα παιδί που θα είναι εξαρτημένο για πάντα και το δεύτερο που με απασχολεί είναι το ψυχολογικό κομμάτι του να κινείται όλη μου η ζωή γύρω από την αναπηρία. Δηλαδή και στο σπίτι να έχω να αντιμετωπίσω την

αναπηρία γενικότερα το σχέδιο αυτή την στιγμή με τον Θανάση είναι να τον πάρουμε για ένα Σαββατοκύριακο, ενδεχομένως και δεύτερο και τρίτο και τέταρτο και πέμπτο να δούμε πώς θα πάει και δεν είναι κάτι που έχει κλείσει. Θεωρώ ότι για αρχή θα του κάνει καλό να φύγει έστω και δύο ημέρες από το ίδρυμα.

Συνεντ: Με την Άννα συζείτε έτσι;

Κάτια: Ναι.

Συνεντ: Εκείνη είναι θετική;

Κάτια: Είναι μία περίεργη κατάσταση. Επειδή στη φάση που γνώρισα την Άννα μόλις μου είχε πει ο γυναικολόγος μου ότι ίσα που προλάβαινα με τα δικά μου ωάρια να μείνω έγκυος. Οπότε ξεκίνησε η σχέση μας με εμένα σαν δεδομένο ότι εγώ θα μείνω έγκυος τώρα και ότι η Άννα θα είναι με την Κάτια που έχει παιδί. Δηλαδή δε θα ήταν ένα παιδί που θα το είχαμε μαζί γιατί μπήκε με αυτό το δεδομένο, με ένα παιδί που είχα πάρει απόφαση να κάνω εγώ μόνη μου. Επειδή οι προσπάθειες δεν πήγαν καλά με την εξωσωματική..

Συνεντ: Έχετε υποβληθεί σε πολλές εξωσωματικές;

Κάτια: Όχι ουσιαστικά ολοκληρωμένη έχω κάνει μία, απλά πριν από αυτή την προσπάθεια και μετά από αυτή την προσπάθεια είχα κάνει αρκετές εξετάσεις αίματος στον γυναικολόγο για υπέρηχους για να δούμε αν είναι κατάλληλες οι συνθήκες αλλά ουσιαστικά μία προσπάθεια έκανα με φάρμακα. Έκανα και ωοληψία αλλά δυστυχώς το ένα ωάριο που είχα βγάλει καταστράφηκε. Οπότε δεν προχώρησε η διαδικασία.

Κάτια: Αυτό που μου είπε ο γυναικολόγος και έχω μείνει με αυτό μέχρι στιγμής είναι αν είναι να προχωρήσουμε θα προχωρήσουμε με δότρια ωαρίου.

Συνεντ: Με την Άννα ως δότρια;

Κάτια: Με την Άννα απαγορεύεται στην Ελλάδα για να είναι κάποιος δωρητής πρέπει να είναι ανώνυμος.

Συνεντ: Συνήθως όμως ο γιατρός δεν το καλύπτει αυτό;

Κάτια: Δε ξέρω δεν το έχω ψάξει. Επειδή ο γιατρός μου γνωρίζει το θέμα μου με τον καρκίνο μου είναι δύσκολο να ψάξω να βρω κάποιον άλλο ο οποίος θα δεχόταν.

Συνεντ: Ο γυναικολόγος σου εργάζεται σε δημόσιο νοσοκομείο;

Όχι σε ιδιωτικό. Απλά είναι ο γιατρός που με σύστησε η αιματολόγος μου.

Συνεντ: Το ενδεχόμενο να μένατε έγκυος και να είχατε και τον Θανάση σας προβληματίζει;

Κάτια: Με προβληματίζει οικονομικά.

Συνεντ: να υπήρχε σύγκρουση μεταξύ των δύο παιδιών σας προβληματίζει;

Κάτια: Όχι γιατί σαν παιδαγωγός θα προσπαθούσα να το δουλέψω. Δεν είναι δηλαδή ότι επειδή ζηλεύει ο Θανάσης δε θα προσπαθούσα να μείνω έγκυος. Οπότε νομίζω ότι το ένα είναι ανεξάρτητο από το άλλο. Πρώτα έρχεται αν θα μπορούσαμε εγώ και η Άννα να μεγαλώσουμε τον Θανάση και άλλο το να θέλω να κάνω παιδί. Το να μπω στην διαδικασία να μείνω έγκυος είναι αλήθεια ότι είναι κάτι που το ήθελα πολύ μικρή. Απλά σίγουρα δεν είναι ότι αν δεν μπορώ να κάνω δικό μου παιδί δεν θα βρω άλλο τρόπο να αποκτήσω ένα παιδί.

Συνεντ: Η σύντροφός σας θα ήθελε να μείνει έγκυος;

Κάτια: Προς το παρόν δεν θέλει. Και ακριβώς επειδή εγώ θέλω και εκείνη όχι, έχουμε συμφωνήσει ότι εγώ θα μείνω έγκυος.

Συνεντ: Ωστόσο το παιδί αυτό θα έμενε μαζί σας.

Κάτια: Ναι και αυτό είχα ξεκινήσει να λέω πιο πριν, ότι από την στιγμή που δεν πέτυχε η εξωσωματική αποφασίσαμε να δουλέψουμε πιο πολύ την σχέση μας και μετά από αυτή την δουλειά και από κάποια χρόνια πλέον έχουμε πει πως όποιο παιδί ρθει στην οικογένεια θα το έχουμε από κοινού.

Συνεντ: Η πρώτη εξωσωματική έγινε όταν ήσαστε 27 ετών;

Κάτια: Ναι πριν από τρία τέσσερα χρόνια.

Συνεντ: Η κοινωνική λειτουργός που σας ενθάρρυνε για την αναδοχή του Θανάση και για την υιοθεσία του γνωρίζει για τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Κάτια: Να σου πω ότι δεν θυμάμαι αν της το έχω πει.

Συνεντ: όμως δεν θα το αποκρύπτατε απ ότι κατάλαβα κιόλας.

Κάτια: Όχι.

Συνεντ: Παίζει ωστόσο ρόλο το γεγονός ότι είναι το παιδάκι άλλης φυλής και εθνικότητας, μεγάλο σε ηλικία και με κάποια προβλήματα υγείας;

Κάτια: Δε γνωρίζω για να σας πω την αλήθεια. Ενδεχομένως όμως αν δεν πετύχει και η άλλη εξωσωματική θα ψάξω πιο πολύ την υιοθεσία. Αλλά γενικότερα γνωρίζω πως από την στιγμή που δεν αναγνωρίζεται η κοινή υιοθεσία, η κοινή κηδεμονία, τα παιδιά με αναπηρία σε μονογονεϊκές οικογένειες δίνονται πολύ πιο εύκολα. Και φυσικά τα μεγαλύτερα παιδιά σε ηλικία. Σκεφτείτε ότι τον Θανάση, βέβαια με γνωρίζουν στο ΠΙΚΠΑ τρία χρόνια και η κοινωνική λειτουργός με ξέρει τρία χρόνια, όμως μου έκανε εντύπωση που δεν έχει έρθει να δει το σπίτι. Δηλαδή την Παρασκευή δε ξέρουν πού θα το πάω το παιδί, ξέρουν μεν την διεύθυνση αλλά δε ξέρουν σε τι περιβάλλον θα το πάω.

Συνεντ: Δεν έχει γίνει μία έρευνα ως προς την καταλληλότητά σας και ως προς την στέγαση του παιδιού;

Κάτια: Όχι. Οκ, με γνωρίζουν σαν άνθρωπο και ναι είμαι καλός άνθρωπος αλλά πέρα από αυτό μου έκανε εντύπωση που δε ζήτησε να έρθει στο σπίτι. Δηλαδή εγώ πριν από ένα χρόνο είχα έναν άκρως επιθετικό σκύλο, θα μπορούσα να τον είχα ακόμη και να έτρωγε τον Θανάση, ξέρω εγώ. Δηλαδή φταίει που ο Θανάσης δεν είναι περιζήτητός; Και δεν του δίνουν σημασία; Και αν θα ήθελα να υιοθετήσω πάλι με αναδοχή θα το έκανα. Την ιδιωτική υιοθεσία δε γνωρίζω πώς γίνεται μόνο σε ταινίες έχω δει πώς γίνεται. Εξάλλου η ιδιωτική υιοθεσία προϋποθέτει και ένα ποσό που δεν διαθέτουμε εγώ και η Άννα. Δηλαδή σκεφτείτε ότι αυτή την στιγμή καθυστερούμε και μία ενδεχόμενη εξωσωματική, διότι δεν υπάρχουν και τα χρήματα, για να γίνει. Και όταν υπάρχει και δότρια ωαρίων στην μέση το ποσό είναι ακόμη πιο υψηλό. Δηλαδή κοστίζει περίπου 2.500,00 ευρώ η εξωσωματική και 2.500,00 ευρώ παίρνει η δότρια, συνολικά δηλαδή κοστίζει 5.000,00 ευρώ.

Συνεντ: Σας γνωστοποιούνται κάποια χαρακτηριστικά των δοτών γεννητικού υλικού;

Κάτια: Τώρα δεν έχω προχωρήσει σε εξωσωματική με δότρια. Στην προηγούμενη εξωσωματική είχα δικό μου ωάριο, που καταστράφηκε όπως σας είπα και σπερματοζωάρια από δότη. Ήξερα κάποια στοιχεία από τον δότη. Ήξερα για παράδειγμα ότι είναι Νορβηγός και διάλεξα να έχει πιο μεσογειακά χαρακτηριστικά δηλαδή να είναι καστανός και όχι ξανθός και γαλανομάτης.

Συνεντ: Δηλαδή μπορεί κάποιος να επιλέξει τα χαρακτηριστικά του δότη;

Κάτια: Έχει στη σελίδα της τράπεζας σπέρματος κάποιες πληροφορίες για το προφίλ του δότη. Κάποιοι μπορεί να έχουν παιδικές φωτογραφίες, αλλά κυρίως οι πληροφορίες έχουν να κάνουν με το ιατρικό ιστορικό, το οποίο η αλήθεια είναι ότι είναι κατά δήλωση. Οπότε δεν μπορεί να ξέρεις. Έχεις σίγουρα ημερομηνία θανάτου των γονέων ή πόσων χρονών είναι οι γονείς ή αν έχουν πρόβλημα οι γονείς ή ο ίδιος, για εκείνο που μπορείς να είσαι σίγουρος είναι για ότι θα σου πει η τράπεζα από τις εξετάσεις που έχουν κάνει στο σπέρμα.

Συνεντ: Κάτι αντίστοιχο υπάρχει και για την δότρια;

Κάτια: Για την δότρια είναι κόμη πιο δύσκολα τα πράγματα γιατί οι δότριες είναι ακόμη πιο σπάνιες. Δεν ξέρω τι ισχύει και αν ισχύει αυτό που λένε για κυκλώματα ενδεχομένως. Για γυναίκες ρομά ή για γυναίκες από άλλες χώρες. Επίσης δεν μπορώ να ξέρω κατά πόσο ο γιατρός είναι αξιόπιστος, ούτε αν η γυναίκα θα πάει εθελοντικά

να το κάνει ή από γυναίκα που έχει κάνει εξωσωματική και έχει δωρίσει ωάρια. Δε ξέρω κατά πόσο θα ενημερωθώ γι αυτό.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την ειλικρίνεια και για την προθυμία να συμμετάσχετε στην έρευνά μου. Να σας ευχηθώ ό,τι καλύτερο με τον Θανάση και γενικά στην ζωή σας.

Κάτια: Παρακαλώ.

34) ΝΙΚΟΣ

Αριθμός συνέντευξης: 34

Ημερομηνία Συνέντευξης: 27/06/2017

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Νίκος: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε καλά;

Νίκος: Ναι μια χαρά.

Συνεντ: Θέλετε να ξεκινήσει η συνέντευξη;

Νίκος: Ναι φυσικά.

Συνεντ: Αν κάποια ερώτηση σας ενοχλήσει, παρακαλώ μη διστάσετε να το αναφέρετε.

Νίκος: Ναι εντάξει.

Συνεντ: Καταρχάς θα ήθελα να ξεκινήσουμε με τα βιογραφικά σας στοιχεία. Πόσων ετών είστε;

Νίκος: Είμαι σαράντα.

Συνεντ: Έχετε αδέρφια;

Νίκος: Έχω δύο αδελφές μεγαλύτερες.

Συνεντ: Οι γονείς σας εργάζονται;

Νίκος: Τώρα είναι συνταξιούχοι. Πριν συνταξιοδοτηθούν η μητέρα μου ήταν καθαρίστρια και ο πατέρας σου ήταν οικοδόμος.

Συνεντ: Πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια;

Νίκος: Ήταν μάλλον δύσκολα, δεν ήταν ευχάριστα συνολικά.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Νίκος: Ε, γιατί ο πατέρας μου ήταν συντηρητικός, παλιότερα πιο πολύ και δεν είχαμε πολλές ελευθερίες. Όχι τόσο ελεύθερη διαπαιδαγώγηση, κάπως πιο περιορισμένη, ότι τα παιδιά πρέπει να είναι ήσυχα, πρέπει να κάνουν το σωστό, πρέπει αυτό, πρέπει εκείνο... δηλαδή μας είχαν μαζεμένους.

Συνεντ: Εσείς μεγαλώσατε στην Αθήνα;

Νίκος: Ναι στην Αθήνα.

Συνεντ: Παρ' αυτά είχατε έναν συντηρητικό πατέρα, όπως τον περιγράψατε.

Νίκος: Ναι, ήταν πολύ συντηρητικός, αυστηρός, κάπως πιο παλαιών αρχών.

Συνεντ: Οι αδελφές σου αντιμετώπιζαν το ίδιο πρόβλημα με σένα;

Νίκος: Ναι, ναι, βεβαίως, ίσως ακόμη περισσότερο. Δηλαδή δεν μπορούσαμε να βγούμε όποτε θέλαμε να συναναστραφούμε με όποιον θέλαμε, έπρεπε να γυρίσουμε πολύ νωρίς σπίτι, ήμασταν δηλαδή πολύ περιορισμένοι.

Συνεντ: Στο σχολείο ήσαστε καλός μαθητής;

Νίκος: Στο σχολείο μέχρι κάποια στιγμή ήμουν μέτριος, δηλαδή του 15 ας πούμε και μετά έγινα πιο καλός για να περάσω στις πανελλήνιες.

Συνεντ: Οι γονείς σας είχαν συγκεκριμένα όνειρα για σένα και τις αδελφές σας; είχαν δηλαδή κάποιες προσδοκίες;

Νίκος: Ναι βέβαια, ήθελαν να σπουδάσουμε οι γονείς μου.

Συνεντ: Οι αδελφές σας σπούδασαν;

Νίκος: Η αδελφή μου η μία η μικρότερη σπούδασε και η άλλη όχι. Η άλλη παντρεύτηκε πολύ μικρή και έφυγε. Δεν έφυγε δηλαδή πολύ μακριά, από πάνω από το σπίτι μας μένει, αλλά έφυγε από την κυριαρχία εντός εισαγωγικών των γονιών μας, από την προστασία τους.

Συνεντ: Κάτι αξιομνημόνευτο από τα παιδικά σας χρόνια έχετε; Ας πούμε η οικονομική κατάσταση της οικογένειας ήταν χαμηλή, υψηλή;

Νίκος: Ήταν κανονική, προς το χαμηλή ας πούμε, μικρομεσαίοι, εργατική τάξη, αλλά δεν μας λείπανε πράγματα ας πούμε. Οικονομικά δεν στερούμασταν, ότι θέλαμε μέσα σε λογικά πλαίσια τα είχαμε.

Συνεντ: Εσείς ήσαστε πιο πολύ δεμένος με τον πατέρα σας ή με την μητέρα σας;

Νίκος: Μάλλον με την μητέρα μου, αλλά όχι τόσο δεμένος, μάλλον εξαρτημένος περισσότερο.

Συνεντ: Με τις αδελφές σας είχατε καλές σχέσεις;

Νίκος: Κοιτάζετε, στα παιδικά μου χρόνια τσακωνόμασταν αρκετά με την μικρότερη, αργότερα έφτιαξαν πολύ οι σχέσεις μας, τώρα δηλαδή είναι πάρα πολύ καλές, πολύ φιλικές.

Συνεντ: Ποια είναι η διαφορά ηλικίας μεταξύ σας;

Νίκος: Η μία είναι έναν χρόνο πιο μεγάλη από έμένα και η άλλη σχεδόν πέντε.

Συνεντ: Η πιο μεγάλη είναι αυτή που παντρεύτηκε πιο νωρίς, φαντάζομαι, έχετε καλές σχέσεις;

Νίκος: Έχουμε πιο πολύ αδελφικές τυπικές σχέσεις, δεν ταιριάζουμε πολύ και με τον άντρα της περισσότερο, οπότε βρισκόμαστε μόνο οικογενειακά. Ενώ με την άλλη κάνουμε παρέα, έχουμε κοινά ενδιαφέροντα είναι αλλιώς.

Συνεντ: Είναι και πιο κοντά ηλικιακά σε σας, έτσι;

Νίκος: Ναι, δεν είναι όμως αυτός ο λόγος είναι ότι ταιριάζουμε ιδιοσυγκρασιακά.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Νίκος: Ναι έχω σπουδάσει κοινωνιολογία.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Νίκος: Ναι, εργάζομαι σε μία εργασία συναφή με το επάγγελμά μου σε ένα πρόγραμμα με ηλικιωμένους, «ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ» λέγεται.

Συνεντ: Είστε ικανοποιημένος από την εργασία σας;

Νίκος: Αρκετά, όχι πολύ αλλά εντάξει αρκετά. Το κάνουν ευχάριστα, απλά είναι πολύ περιορισμένο ως αντικείμενο δεν είναι φοβερά δημιουργικό ας πούμε. Γενικά θα ήθελα να ασχοληθώ με την ψυχοθεραπεία.

Συνεντ: Για ποιο λόγο σας ενδιαφέρει περισσότερο η ψυχοθεραπεία;

Νίκος: Θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντική και στις κοινωνικές μας σχέσεις, τι πιο διαπροσωπικές αλλά και πολύ περισσότερο στις επαγγελματικές. Νομίζω ότι θα βοηθούσε και εμένα τον ίδιο προσωπικά.

Συνεντ: Εργάζεστε πολλά χρόνια ή πρόσφατα προσληφθήκατε;

Νίκος: Εργάζομαι περίπου 10 με 11 χρόνια συνολικά.

Συνεντ: Μας μιλήσουμε τώρα για την σεξουαλικότητά σας. Σε ποια ηλικία ανακαλύψατε την σεξουαλικότητά σας;

Νίκος: Εννοείτε ότι είμαι ομοφυλόφιλος, ότι είμαι gay;

Συνεντ: Ναι, ναι.

Νίκος: Περίπου στις αρχές γυμνασίου, στην πρώτη γυμνασίου, περίπου εκεί.

Συνεντ: Υπήρξε κάτι ιδιαίτερο που σας έκανε να αντιληφθείτε το σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Νίκος: Όχι δεν έγινε κάτι το συγκεκριμένο, αλλά από τότε θυμάμαι ότι εγώ κοιτάζα τα αγόρια. Αυτό ήταν το αντικείμενό μου ας πούμε, ο σεξουαλικός μου πόθος.

Συνεντ: Μέχρι τότε δεν το είχατε καταλάβει;

Νίκος: Μέχρι τότε δεν θυμάμαι και πολύ, αν το είχα αποφασίσει τι θέλω, αλλά δεν έχω μνήμες πριν από το γυμνάσιο.

Συνεντ: Θυμάστε πότε ήταν η πρώτη φορά που συνάψατε κάποια σχέση, που εκδηλώσατε το ενδιαφέρον σας προς κάποιο άτομο, θυμάστε πότε ήταν;

Νίκος: Σε πολύ μεγάλη ηλικία, έλα μου ντε πότε ήταν στα 25;

Συνεντ: Αργήσατε όπως λέτε γιατί δεν είχατε πρόσφορο έδαφος, γιατί..;

Νίκος: Γιατί δεν το αποδεχόμουν. Είχα δηλαδή θέματα με την σεξουαλικότητά μου, δεν την αποδεχόμουν, οπότε...

Συνεντ: Είχατε δηλαδή προσπαθήσει να συνάψετε σχέση και με κορίτσι, αλλά δεν το καταφέρατε;

Νίκος: Αυτό το είχα προσπαθήσει στο Γυμνάσιο, αλλά για λίγο, πιο πολύ παίζοντας αλλά γενικώς όχι επί της ουσίας νομίζω. Αλλά τα επόμενα χρόνια δεν ήθελα να κάνω σχέση. Ήξερα δηλαδή ότι είμαι Gay αλλά προσπαθούσα να το αποφύγω ας πούμε, οπότε δεν ασχολιόμουν με το θέμα καθόλου.

Συνεντ: Δεν αποδεχόσασταν την σεξουαλικότητά σας για ποιο λόγο πιστεύετε εσείς;

Νίκος: Δεν την αποδεχόμουν, γιατί... (μειδιάζει) το θεωρούσα ανωμαλία, ότι δεν έπρεπε να είμαι gay δηλαδή, το περιβάλλον, που έχω μεγαλώσει εγώ ήταν άλλου είδους, ήταν συντηρητικό, οπότε ήξερα ότι τέτοιες συμπεριφορές δεν είναι αποδεκτές.

Συνεντ: Εσείς το ανακοινώσατε κάποια στιγμή στους γονείς σας, όταν αποδεχτήκατε την ταυτότητά σας;

Νίκος: Όχι (έντονο ύφος).

Συνεντ: Σήμερα δηλαδή δεν το ξέρει κανείς;

Νίκος: Τώρα το ξέρει η μάνα μου. Εδώ και λίγους μήνες. Και μόνο τα αδέρφια μου. Εεε, όχι τα αδέρφια μου, η μικρή μου μόνο αδελφή το ξέρει κανονικά, το έχουμε συζητήσει και το συζητάμε και η άλλη απλώς το καταλαβαίνει ας πούμε.

Συνεντ: Η μητέρα σας, όταν της το ανακοινώσατε, πώς αντέδρασε;

Νίκος: Αντέδρασε αρνητικά, δηλαδή μου είπε ότι της φαίνεται δύσκολο και αλλοπρόσαλλο. Στην αρχή αυτό, ότι της ήταν δύσκολο ας πούμε, την πρώτη ημέρα, ε και μετά ανήσυχα, δηλαδή είχε τους φόβους της πώς είναι, μην πάθω κάτι και τέτοια και μετά της πέρασε.

Συνεντ: Τώρα δηλαδή δεν έχει κάποιο πρόβλημα, έτσι;

Νίκος: Δεν έχει, όχι ότι δεν έχει πρόβλημα, απλώς δεν λέει κάτι. Δεν πιστεύω, ότι το έχει αποδεχτεί ακριβώς, αλλά το έχει κάνει στην άκρη ας πούμε, λέει οκ..

Συνεντ: Σαν να το έχει απωθήσει δηλαδή;

Νίκος: Ναι περισσότερο, μια χαρά το θυμάται αλλά εννοώ ότι δεν την απασχολεί και δεν το συζητά. Μάλλον την στενοχωρεί και προτιμά να μην το συζητά, με αυτή την έννοια.

Συνεντ: Η αδελφή σου η μικρή που έχετε καλέ σχέσεις πώς αντέδρασε;

Νίκος: Μια χαρά, κανονικά.

Συνεντ: Γενικά έχετε δεχτεί ρατσισμό λόγω των επιλογών σας;

Νίκος: Στο σχολείο περισσότερο μάλλον. Όχι και τόσο αλλά στο σχολείο κάνα δυο φορές το θυμάμαι, στο γυμνάσιο νομίζω.

Συνεντ: Συνέβη κάτι συγκεκριμένο που θέλετε να αναφέρετε;

Νίκος: Στο γυμνάσιο στα μέσα περίπου, απ' ότι θυμάμαι, θυμάμαι να έχω ακούσει σχόλια του τύπου είσαι αδελφή και τέτοια.

Συνεντ: Σας είχαν ενοχλήσει; Πώς είχατε αισθανθεί;

Νίκος: Ναι βέβαια, με είχαν ενοχλήσει. Θυμάμαι πως ήμουν πολύ δυστυχισμένος, ίσως και να απέφευγαν τα άλλα αγόρια να κάνουν παρέα μαζί μου. Ζούσα απομονωμένος χωρίς πολλές παρέες. Ήταν μπορώ να πω δύσκολα χρόνια.

Συνεντ: Όταν μεγαλώσατε και εσείς και οι συμμαθητές σας και ωριμάσατε διακρίνατε κάποια αλλαγή στην συμπεριφορά τους;

Νίκος: Σίγουρα υπήρχε μία πιο ήπια αντιμετώπιση και ειδικά τώρα στο άμεσο κοινωνικό μου περιβάλλον όλα είναι μια χαρά. Μιλάμε και όλα είναι μια χαρά. Στο εργασιακό μου όμως περιβάλλον, δεν το ξέρουν, στο ευρύτερο. Οπότε δηλαδή στον κύκλο μου, που δεν είναι κλειστός, στο κοινωνικό μου περιβάλλον μου δηλαδή, με τους ανθρώπους που σχετίζομαι είναι οκ. Παραδέξω όμως δεν το ξέρουν.

Συνεντ: Ρατσισμό επομένως δεν μπορούμε να πούμε ότι έχετε δεχτεί πέρα από το σχολείο;

Νίκος: Ναι, δεν μπορώ να πω ότι με έχουν φερθεί με αγένεια και προσβλητικά.

Συνεντ: Θεωρείτε, ότι σχετίζεται αυτό με το γεγονός ότι δεν το έχετε δημοσιοποιήσει;

Νίκος: Όχι δεν νομίζω. Εντάξει στους φίλους μου το έχω πει, στο εργασιακό χώρο που δεν το έχω πει, είμαι και σε σκέψη να το πω άμεσα. Δεν νομίζω δηλαδή ότι θα είναι και τόσο μεγάλο πρόβλημα. Καθόλου δηλαδή νομίζω πως δεν θα είναι πρόβλημα από όσα έχουμε συζητήσει. Είναι κιόλας γυναίκες στον εργασιακό μου

περιβάλλον, που είναι πιο εύκολες, πιο δεκτικές ίσως. Απλώς τα ίδια τα άτομα που είναι επειδή δεν ταιριάζουμε πολύ λέω οκ γιατί να το μοιραστώ μαζί τους;

Συνεντ: Δηλαδή δεν θέλετε να εκτεθείτε.

Νίκος: Ναι δεν θέλω να εκτεθώ κυρίως όχι για τις ίδιες γιατί ξέρω πως δεν θα έχουν θέμα, αλλά δεν θέλω να μαθευτεί πιο έξω, που το θεωρώ πολύ πιθανό να συμβεί. Δηλαδή και αυτές μιλάνε για την ζωή τους, για τα παιδιά τους, για τους συντρόφους τους, οπότε θα μπορούσα και εγώ να μιλήσω, αλλά εκείνο που με φρενάρει είναι ότι δεν θέλω να βγει πιο έξω. Είναι και κάπως πιο κλειστή η κοινότητα εκεί που δουλεύω τώρα και αν μαθευτεί, θα μαθευτεί μπαμ μπαμ.

Συνεντ: Και αυτό πιστεύετε ότι θα επηρέαζε την προσωπική σας ζωή, την καθημερινότητά σας, την εργασιακή σας ζωή; Αν δηλαδή μαθευόταν σε κάποιο ευρύτερο κύκλο;

Νίκος: Δεν το έχω σκεφτεί σε σχέση με την δουλειά μου, το έχω σκεφτεί σε σχέση πιο πολύ με την παραβίαση της προσωπικής μου ζωής. Τώρα αν έφτανε και σε άτομα που κουράrouμε που φροντίζουμε, δηλαδή τους ηλικιωμένους σίγουρα εκεί θα είχα πρόβλημα, όμως δεν νομίζω ότι θα μαθευόταν και εκεί.

Συνεντ: Ας μιλήσουμε λίγο για την προσωπική σας ζωή. Είστε σε σχέση;

Νίκος: Ναι είμαι σε σχέση εδώ και εννέα χρόνια.

Συνεντ: Είναι η μοναδική σας σχέση;

Νίκος: Είναι η δεύτερη αυτή.

Συνεντ: Είναι μία εύκολη σχέση; Είστε ικανοποιημένος;

Νίκος: Ναι, σε γενικές γραμμές είναι μία καλή σχέση, γι αυτό και κρατάει τόσα χρόνια. Δηλαδή υπάρχει αποδοχή, εκτίμηση, αγάπη, είναι μια ωραία σχέση νομίζω. Κι είναι και ωραίος άνθρωπος αυτός που είμαστε μαζί, ο Γιώργος και είναι μια χαρά όλα.

Συνεντ: Είναι πιο μεγάλος από εσάς ή πιο μικρός;

Νίκος: Ε, το ίδιο σχεδόν, 41.

Συνεντ: Μένετε μαζί αυτή την στιγμή;

Νίκος: Ναι, εδώ και έναν χρόνο. Και πριν μέναμε σχεδόν μαζί, δηλαδή δεν είχαμε το ίδιο σπίτι, ένα κοινό, αλλά κοιμόμασταν κάθε βράδυ σχεδόν μαζί, πότε εγώ στο δικό του και πότε εκείνος στο δικό μου. Για αρκετά χρόνια αυτό και εδώ και έναν χρόνο φύγαμε από εκεί που μέναμε και εγώ και αυτός και έχουμε νοικιάσει σε μία άλλη περιοχή και μένουμε μαζί.

Συνεντ: Οπότε μιας και έχετε μία διαρκή μεγάλη σχέση και είναι στέρεη πώς σας βρήκε αυτό το σύμφωνο συμβίωσης του 2015 το δεχτήκατε με ανακούφιση;

Νίκος: Σίγουρα το είδαμε σαν κάτι αυτονόητο που έπρεπε να είχε γίνει εδώ και πάρα πολλά χρόνια, που επιτέλους αναγνωρίζομαστε πρώτον θεσμικά και ύστερα κοινωνικά, που ο κόσμος δεν εθελotuφλεί δηλαδή υπάρχουμε και δεν είμαστε κάτι το άσχημο. Βέβαια, εμείς δεν έχουμε σκεφτεί να το κάνουμε, δεν αφορά δηλαδή άμεσα εμάς γιατί αυτό μας φαίνεται κάπως σαν γάμος και εμείς δεν έχουμε σκεφτεί ακόμη να προχωρήσουμε σε γάμο. Αλλά όντως μας φαίνεται παρά πολύ όμορφο, αναμενόμενο και όλα αυτά. Ο Γιώργος ασχολιότανε κιόλας κάπως ακτιβιστικά με αυτό το θέμα πιο παλιά. Δηλαδή όταν αυτό το κόμμα που τώρα το ψήφισε ήταν αντιπολίτευση το υποστήριζε ότι θα το κάνει και ο Γιώργος ήταν και εκείνος που συνομιλούσε με πολιτικούς παράγοντες σχετικά με αυτό. Έχει σχέσεις δηλαδή ο Γιώργος με αυτό το κόμμα και ασχολιόταν πάρα πολύ με αυτό το ζήτημα κάποια στιγμή.

Συνεντ: Ο Γιώργος δηλαδή είναι πιο δραστήριος όσον αφορά στην διεκδίκηση των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων;

Νίκος: Ναι, όσον αφορά το ζήτημα αυτό, ναι.

Συνεντ: Εσείς όμως δεν έχετε σκεφτεί να συνάψετε το σύμφωνο συμβίωσης έτσι;

Νίκος: Όχι ακόμη αλλά θα γίνει και αυτό κάποια στιγμή, λογικά. Δηλαδή είμαστε μαζί τόσα χρόνια και είμαστε σίγουροι ο ένας για τον άλλο.

Συνεντ: Από τον κοινωνικό σας περιβάλλον, από την συναναστροφή σας με άλλα ομόφυλα ζευγάρια, ξέρετε κάποια που να έχουν κάνει αυτό το βήμα;

Νίκος: Δεν ξέρουμε άλλα ομόφυλα ζευγάρια.

Συνεντ: Α, δεν συναναστρέφεστε.

Νίκος: Με ζευγάρια, όχι. Βασικά εγώ έχω μία φίλη, που δεν είναι στο στενό μου περιβάλλον και δεν ξέρω αν το έχω σκεφτεί να το κάνει.

Συνεντ: Είναι λεσβία;

Νίκος: Ναι είναι λεσβία και έχει μία σχέση. Όμως δεν ξέρω αν το έχει σκεφτεί να το κάνει.

Συνεντ: Μήπως το θεωρείτε κάτι σαν δίκικο μαχαίρι, επειδή δεν το έχετε δημοσιοποιήσει ακόμη το να συνάψετε το σύμφωνο συμβίωσης θα σας φέρει δυσκολίες αντί να μας βοηθήσει;

Νίκος: Όχι δεν το έχει σκεφτεί έτσι. Δηλαδή δεν σχετίζεται το ένα με το άλλο. Δηλαδή μπορώ να κάνω το σύμφωνο και να μην το δημοσιοποιήσω.

Συνεντ: Α, σωστά, συγγνώμη... Ο λόγος που η προηγούμενη κυβέρνηση ήταν διστακτική στο να θεσπίσει το σύμφωνο συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια ήταν γιατί συνεπάγεται και δικαίωμα υιοθεσίας παιδιού από αυτά. Εσείς το έχετε σκεφτεί αυτό με τον Γιώργο δηλαδή το να μεγαλώσετε ή να υιοθετήσετε ένα παιδί;

Νίκος: Εγώ για μένα όχι δεν το έχω σκεφτεί. Όχι δεν το έχω σκεφτεί, γιατί εγώ από παλιά, από τα 25 μου, από τότε που άρχισα να ασχολούμαι και να έχω σχέσεις, ειδικά τότε που δεν έπαιζε αυτό το πράγμα ούτε γάμος ούτε τίποτα, σκεφτόμουν ότι όλο αυτό το πράγμα ήταν εκτός θέματος. Δηλαδή από την στιγμή που κάποιος είναι gay δεν έχει παιδιά, δεν μεγαλώνει, δεν υιοθετεί, δεν κάνει τίποτα.. Οπότε είχε βγει από το ενδιαφέρον μου. Βγήκε κάπως αυτονόητα, εννοώ.

Συνεντ: Δηλαδή δεν θέλατε παιδιά; Δεν σας λείπει κιόλας ένα παιδί, καταλαβαίνω.

Νίκος: Όχι, όχι δεν μου λείπει.

Συνεντ: Ο φίλος σας έχει την ίδια άποψη;

Νίκος: Χμ, νομίζω ότι περισσότερο δεν του λείπει. Δεν έχουμε τέτοιο θέμα.

Συνεντ: Ωραία, οπότε αυτό είναι ακόμη πιο εύκολο για εσάς. Όμως, εσείς που εκπροσωπείτε μία ομάδα κοινωνική, πιστεύετε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια έχουν εξίσου την ίδια ικανότητα να ανατρέφουν ένα παιδί όπως τα ετερόφυλα;

Νίκος: Σίγουρα και τώρα μου φαίνεται ακόμη πιο εύκολο. Εγώ είχα κάποιους ενδοιασμούς στο παρελθόν, που δεν υπήρχε σύμφωνο συμβίωσης, πριν από αυτό ήμουν και εγώ λίγο σκεπτικός. Τώρα, όμως, είναι όλο το πακέτο μαζί και σύμφωνο δηλαδή ουσιαστικά γάμος και υιοθεσία. Τώρα δηλαδή είναι και πιο εύκολο να γίνει η υιοθεσία γιατί τώρα πια αλλάζει το όλο πράγμα κοινωνικά, δηλαδή τα ομόφυλα ζευγάρια αναγνωρίζονται ως οντότητες δηλαδή, κατοχυρώνονται θεσμικά και επομένως εξισώνονται με τα ετερόφυλα. Τα ζευγάρια κατ' επέκταση ανεξαιρέτως πλέον σεξουαλικής κατεύθυνσης όλα έχουν δικαίωμα στην υιοθεσία. Οι ενδοιασμοί που είχα δεν ήταν αν θα είχε πρόβλημα το ζευγάρι, αλλά αν θα είχε πρόβλημα κοινωνικό.

Συνεντ: Εσείς γνωρίζετε ομόφυλα ζευγάρια που μεγαλώνουν παιδί; Όχι γιατί το έχουν υιοθετήσει, ένας από αυτούς, αλλά γιατί το απέκτησαν από προηγούμενους γάμους, με εξωσωματική κλπ;

Νίκος: Δεν ξέρω από το περιβάλλον μου, όπως σας είπα, γιατί δεν συναναστρεφόμαστε με ομόφυλα ζευγάρια, αλλά έχω συναντήσει σε εκδηλώσεις, συγκεντρώσεις και τέτοια. Και από ότι ξέρω τα παιδιά αυτά προέρχονται από προηγούμενους γάμους.

Συνεντ: Δηλαδή οι γονείς τα παίρνουν σε συγκεντρώσεις μαζί τους;

Νίκος: Ναι ασφαλώς.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι τα παιδιά αυτά «διαφέρουν» από τα παιδιά των ετερόφυλων ζευγαριών;

Νίκος: Όχι γιατί να διαφέρουν; Δεν μου φάνηκαν να ντρέπονται για τους γονείς τους. Και που είχαμε συζητήσει μαζί δεν μου έδωσαν τέτοια εντύπωση ούτε οι γονείς τους ούτε και τα ίδια. Για την ακρίβεια, εγώ πιστεύω ότι τα παιδιά καλλιεργούν έναν χαρακτήρα ανάλογα με το τι επιρροές δέχονται από το περιβάλλον τους. Δηλαδή αν οι γονείς τους καταφέρονται εναντίον των gay λογικό είναι να μάθουν να μην σέβονται τους ομοφυλόφιλους, αν όμως δεν ακούν αρνητικά σχόλια για τα παιδιά δεν θα είναι κάτι διαφορετικό. Το σωστό και το ωραίο είναι να μάθουν να αγαπάν τον εαυτό τους και την σεξουαλικότητά τους. Εγώ πχ που κατάγομαι από ένα συντηρητικό περιβάλλον, που οι gay θεωρούνται από ανωμαλία ως νοσηρότητα έκανα να αποδεχτώ την ταυτότητά μου πάρα πολλά χρόνια. Δεν ήταν εύκολο αυτό. Μέχρι τα 25 μου δεν είχα σεξουαλική ζωή. Και τότε ήμουν πολύ συνεσταλμένος. Είμαι 40 41 ετών και έχω μόνο δύο σχέσεις στην ζωή μου. Αν ήμουν ετεροφυλόφιλος πιστεύετε ότι θα είχα δύο; Κατηγορούν τους ομοφυλόφιλους για άστατη ζωή και επιπόλαιες σχέσεις εγώ όμως δεν ξέρω κανέναν τέτοιο άνθρωπο. Δεν ξέρω ποιος διαδίδει τέτοια. Ίσως αυτό να ίσχυε παλιά, ίσως και όχι. Τελospάντων, αν εγώ ήθελα να υιοθετήσω ή καλύτερα αν εγώ και ο Γιώργος θέλαμε να υιοθετήσουμε δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να παλέψουμε ένα τέτοιο στερεότυπο; Εμένα οι γονείς μου κάθε άλλο παρά για gay δεν μουμίλαγαν. Αν το μάθει ο πατέρας μου το πιθανότερο είναι να πάθει εγκεφαλικό, γιατί είναι άλλης γενιάς άνθρωπος με άλλες γνώσεις και καταβολές. Δεν φταίει ούτε αυτός που είμαι gay ούτε και εγώ ούτε και τα παιδιά μου αν γίνουν gay. Ούτε οι αδελφές μου είναι λεσβίες. Είναι παντρεμένες και έχουν και παιδιά. Και τα παιδιά τους έρχονται στο σπίτι μας και λένε να αυτό είναι το κρεβάτι του Γιώργου. Ξέρουν ότι ο Γιώργος είναι φίλος μου και μένουμε μαζί. Δεν έχουν κάποιο πρόβλημα. Δεν με ρώτησαν ποτέ γιατί δεν έχω βρει κάποια γυναίκα. Και η βαπτιστήρα μου το ίδιο. Μας έχει συνδέσει με τον Γιώργο ότι είμαστε νονοί της. Δεν έχει κάποιο πρόβλημα. Αυτό όμως έχει να κάνει με το περιβάλλον και πώς δομούνται οι ανθρώπινες σχέσεις από δω και πέρα. Αυτό σημαίνει πως και τα παιδιά των ομόφυλων ζευγαριών θα μεγαλώνουν πιο εύκολα χωρίς πολλά πολλά προβλήματα. Εμένα δηλαδή δεν θα είχα πρόβλημα αν με μεγάλωναν δύο μαμάδες ή δύο μπαμπάδες. Αν ήταν καλοί δεν θα είχα κανένα πρόβλημα, μάλλον θα μου άρεσε

περισσότερο. Βέβαια αν αυτό θα δημιουργούσε κάποιο bullying σε βάρος των παιδιών αυτών είναι και λίγο απρόβλεπτο, δεν το ξέρεις, μπορεί και να μπορεί και όχι.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας χρήζει βελτίωσης;

Νίκος: Σίγουρα, έτσι όπως λειτουργεί τώρα είναι σαν να ζούμε το 1990, τότε που ψηφίστηκε περίπου. Ε, ναι, όμως από τότε μέχρι σήμερα έχει κυλήσει πολύ νερό στ' αυλάκι, έχουν αλλάξει πολλά. Και εμείς άνθρωποι είμαστε, δεν είμαστε ζώα, ούτε ανώμαλοι, ούτε ψυχασθενείς. Αφού τώρα αναγνωριστήκαμε ως ζευγάρι επίσημα, τι πιο όμορφο να μπορούμε να μεγαλώνουμε παιδιά. Αλλιώς τι να το κάνουμε; Και δε μιλάω για εμάς, για μένα και τον Γιώργο, γιατί εμείς επιλέγουμε να μην κάνουμε παιδιά για να μην μπλεχτούμε. Δεν είναι εύκολο. Πού να πας να βρεις την παρένθετη και να πας στο εξωτερικό; Δε ξέρω δε το έχουμε ψάξει. Λειτουργούμε και λίγο μέσα στα όρια που μας έχει θέσει ο νόμος. Δε μπορούμε να αποκτήσουμε παιδιά και τελειώσε. Εμείς συμβιβάζομαστε. Κάποιοι όμως δεν το δέχονται αυτό. Και καλά κάνουν, ώστε οι νέοι άνθρωποι να απελευθερωθούν από αυτό τον αποκλεισμό.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Νίκος: Να είστε καλά.

35) ΠΟΛΥΒΟΙΑ

Αριθμός Συνέντευξης: 35

Μέθοδος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια συνέντευξης: 60 λεπτά.

Τόπος συνέντευξης: Αθήνα.

Ημερομηνία Συνέντευξης: 13/09/2017

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Πολύβοια: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Πολύβοια: Ναι μια χαρά, πάμε.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Πολύβοια: Τώρα 51; Το 66 γεννήθηκα.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Πολύβοια: Ναι. Είμαι νηπιαγωγός και έχω κάνει μάστερ στην εκπαίδευση.

Συνεντ: Και εργάζεστε ως νηπιαγωγός;

Πολύβοια: Ναι.

Συνεντ: Οι γονείς σας εργαζόνταν;

Πολύβοια: Εργαζόντουσαν όταν ζούσαν. Τώρα έχουν πεθάνει και οι δύο.

Συνεντ: Λυπάμαι πάρα πολύ.

Πολύβοια: Ο πατέρας μου εργαζόταν στον Δήμο, ήταν υπεύθυνος στον τομέα της καθαριότητας και η μητέρα μου σε μία βιοτεχνία.

Συνεντ: Έχετε και άλλα αδέρφια;

Πολύβοια: Όχι μοναχοπαίδι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Πολύβοια: Ναι βιολογικά δύο.

Συνεντ: Έχετε δηλαδή και θετά.

Πολύβοια: Ε, δεν είναι ακριβώς θετά. Είναι του συντρόφου μου.

Συνεντ: Ας τα πάρουμε από την αρχή. Οι σχέσεις σας με τους γονείς σας πώς ήταν;

Πολύβοια: Χμμμ με την μητέρα μου ήταν αμοιβαίας αγάπης και μίσους, με τον πατέρα μου πολύ καλύτερη. Δηλαδή εκτός από την έκρηξη της εφηβείας που εκεί ήταν μία τρέλα και κορδέλα, ο πατέρας μου ήταν πολύ βοηθητικός και υποστηρικτικός, η μάνα μου ήταν του τύπου δε θέλω να ξέρω, δε θέλω να ακούω, δε θέλω να μάθω. Πώς να σου πω... Αφού να φανταστείς, όταν γέννησα που ήταν πια αρκετά μεγάλη, ο σύντροφός μου είναι τρανς άντρας, όταν όμως γνωριστήκαμε ήταν πριν την φυλομετάβαση, ήρθαμε εδώ στο πατρικό μου λίγο γιατί είχα μία περιπέτεια, όταν γέννησα, έπαθα προεκλαμψία και δεν ήμουν σε πολύ καλή φάση να μείνω μόνη μου στο σπίτι με τα παιδιά και αυτά και ενώ μας έδωσε το κρεβάτι της το διπλό και ξέρω γω τι, να είμαστε μαζί στο κρεβάτι δίπλα κούνιες και όλα αυτά και ενώ ήξερε ότι τότε ήταν η σύντροφός μου, η σύντροφός μου (με έμφαση στην αντωνυμία), γιατί σου λέω ήταν πριν την φυλομετάβαση, μού έλεγε φοβερή ατάκα, ενώ ήξερε ποια είναι, τι είναι, γιατί είναι και όλα αυτά «καλό κορίτσι η φίλη σου αλλά σπίτι δεν έχει;». «Βρε μαμά, αφού είπαμε πως ήρθε εδώ για να με βοηθήσει, είναι η σύντροφός μου, μαζί τα κάναμε τα μωρά», εκείνη επέμενε «Ναι βρε παιδί μου δε λέω, αλλά σπίτι δεν έχει;». Ξέρεις πρόβαλε μία άνοια δήθεν για να μην το αντιμετωπίσει.

Συνεντ: Βρισκόταν σε άρνηση έτσι; Δεν αποδεχόταν την αλήθεια έτσι;

Πολύβοια: Δεν την έκρυψα ποτέ εγώ την αλήθεια. Ο πατέρας μου ήξερε για τον προσανατολισμό μου από τα 15 μου ας πούμε.

Συνεντ: Οπότε την σεξουαλικότητά σας την καταλάβατε από τα 15 σας;

Πολύβοια: Ναι πολύ μικρή.

Συνεντ: Πώς νιώσατε; Πώς το βιώσατε λαμβάνοντας υπόψη και την τότε εποχή.

Πολύβοια: Ε, κοίταξε, εγώ τελospάντων φλερτάριζα και με αγόρια και με κορίτσια, δεν μπορώ να πω ότι είμαι λεσβία, μπορώ να πω ότι είμαι bisexual μάλλον, μάλλον, γιατί υπήρχε και ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής μου που έλεγα λεσβία. Ξέρω γω τώρα; χωρίς να το σκεφτώ και πολύ, αλλά μάλλον bisexual θα έλεγα, όχι ότι έχει και πολύ μεγάλη σημασία. Θέλω να πω ότι όλοι οι άνθρωποι είναι εν δυνάμει... θέλω να πω ότι μπορούν σε κάποια φάση της ζωής τους να είναι με κάποιους ανθρώπους και σε κάποια άλλη να μην είναι ανεξάρτητα από το φύλο τους. Τελospάντων γενικά φλερτάριζα και με αγόρια και είχα κάποιες σχέσεις με αγόρια, αλλά όλο μου το ενδιαφέρον ήταν σε γυναίκες όχι συνομήλικές μου λίγο πιο μεγάλες.

Συνεντ: Βέβαια μιλάμε πάντα όταν ήσαστε 15 ετών έτσι;

Πολύβοια: Ναι, ναι. Τελospάντων ναι, στην πορεία ενώ είχα κάποιες σχέσεις με άνδρες προσπαθώντας μάλλον να είμαι μέσα στο πακέτο, να μην ξεχωρίζω, να μην διαφέρω, δεν ήταν καθόλου αυτό που ήθελα και άρχισα να έχω σχέσεις με γυναίκες αποκλειστικά.

Συνεντ: Η πρώτη σας σχέση με γυναίκα θυμάστε πότε έγινε;

Πολύβοια: Ναι, εκεί γύρω στα 16, 16,5, μικρή ήμουν. Βέβαια δε φαινόταν καθόλου από τα 15, 14 έως και τα 25 μου ήμουν ίδια εμφανισιακά. Αλλά ίδια όμως; Μετά μεγάλωσα απότομα.

Συνεντ: Πόσα χρόνια διαφορά είχε η πρώτη σας σύντροφος από εσάς;

Πολύβοια: Περίπου δέκα χρόνια. Μάλλον έψαχνα μία κοπέλα να ξέρει τι της γίνεται, γιατί εγώ δεν ήξερα.

Συνεντ: Η σχέση αυτή πόσο κράτησε;

Πολύβοια: Λίγο, πολύ λίγο, γιατί δεν ήταν από την ίδια πόλη, ήταν από άλλη πόλη.

Συνεντ: Και ήσαστε σε κάποιο διερευνητικό στάδιο απ' ότι κατάλαβα.

Πολύβοια: Όχι ξεκάθαρη ήμουν. Η αλήθεια είναι ότι μου άρεσε το ενδιαφέρον των ανδρών, φοβόμουν και όλα αυτά αλλά ήμουν πολύ ξεκάθαρη το τι ήθελα.

Συνεντ: Η πιο σοβαρή σας σχέση, εκείνη που σας στιγμάτισε θυμάστε πότε έγινε;

Πολύβοια: Παρόλο που όλες μου οι σχέσεις ήταν σοβαρές και κρατούσαν δύο τρία χρόνια, η πιο πιο σοβαρή μου σχέση νομίζω πως έγινε στα 27 μου, πριν από αυτή που είμαι τώρα.

Συνεντ: Αυτή κράτησε καιρό;

Πολύβοια: 14 χρόνια.

Συνεντ: Και μετά ήρθε η παρούσα σχέση με την οποία αποκτήσατε και παιδιά έτσι;

Πολύβοια: Ναι χώρισα από την άλλη μου σχέση γιατί εγώ ήθελα παιδιά και εκείνη δεν ήθελε.

Συνεντ.: Σας είχε πει για ποιο λόγο δεν ήθελε;

Πολύβοια: Ε δεν ήθελε. Γενικά η μητρότητα και η γονεϊκότητα ή σου βγαίνει ή δε σου βγαίνει. Ή το θες ή δε το θες.

Συνεντ: Και έπειτα γνωρίσατε τον σύντροφό σας, που τότε ήταν γυναίκα έτσι;

Πολύβοια: Ναι.

Συνεντ: Σε ποια ηλικία έγινε αυτό;

Πολύβοια: Αφαίρεσε 12 χρόνια. Το 2005 δε ξέρω πόσων ετών ήμουν τότε.

Συνεντ: 39 περίπου έτσι;

Πολύβοια: Ναι.

Συνεντ: Εκείνη μιλώντας για το παρελθόν είχε ήδη παιδιά έτσι;

Πολύβοια: Ναι. Τρία είχε και ήταν τότε σε διάσταση. Εγώ εντωμεταξύ ήμουν ήδη σε διαδικασία, εγώ ήθελα να κάνω παιδί ανεξάρτητα αν θα ήμουν με κάποια ή αν θα ήμουν μόνη μου. Δεν είχα και περιθώρια άλλα.

Συνεντ: Και προχωρήσατε σε κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής;

Πολύβοια: Ναι έκανα δύο σπερματεγχύσεις και με την εξωσωματική πέτυχα. Με τον σύντροφό μου γνωριστήκαμε στην πρώτη σπερματέγχυση, που ήταν αρνητικό το αποτέλεσμα και ήμουν πολύ χάλια. Και μετά έκανα μία δεύτερη και μετά πήγα στην εξωσωματική κατευθείαν. Και πέτυχα με την πρώτη. Ευτυχώς. Είναι πολύ κουραστικές οι εξωσωματικές.

Συνεντ: Πώς βιώσατε το στάδιο αυτό;

Πολύβοια: Ήταν κουραστικό πολύ, ψυχοφθόρο. Ξέρεις κάνεις focus σε ένα πράγμα και μετά αρχίζει και γίνεται μεγάλη η αγωνία, δεν μπορείς να σκεφτείς τίποτ' άλλο, δεν μπορείς να λειτουργήσεις αλλιώς. Εντάξει, ήταν ζόρικη η διαδικασία, ζόρικη εννοώ συναισθηματικά. Ξέρεις να πετύχει. Γίνεται εμμονή ένα πράγμα, οπότε ευτυχώς, που είχα την τύχη και έγινε τσακ μπαμ και τελείωσε. Γιατί δε ξέρω πώς θα ήμουν τώρα. Δηλαδή βλέπω άλλες φίλες, άλλα ζευγάρια φίλων και θέλουν να κάνουν ένα παιδί και επιμένουν ενώ έχουν εξαντληθεί. Και δέκα και δώδεκα προσπάθειες και τίποτα. Λέω παιδιά μπράβο σας.

Συνεντ: Ναι είναι πολύ ψυχοφθόρο. Εσείς είχατε σε αυτή την αγωνιώδη στιγμή της ζωής σας συμπαράσταση από την τότε σύντροφό σας;

Πολύβοια: Ναι απολύτως.

Συνεντ: Οπότε βιώσατε όλο το στάδιο της κύησης, του τοκετού και της ανατροφής μαζί έτσι;

Πολύβοια: Ναι ναι όλο το πακέτο. Και πριν την κύηση και την προσπάθεια μαζί. Και ήταν πολύ χαλαρωτικό το ότι είχε παιδιά γιατί μου έλεγε εντάξει βρε παιδί μου τι τρελαίνεσαι; Έχουμε τρία παιδιά και να μην πετύχει, έχεις, να σου δίνω εγώ τα δικά μου. Ήταν πολύ χαλαρωτικό αυτό.

Συνεντ: Τα παιδιά της η τότε σύντροφός σου είχε την επιμέλεια και τα είχε μαζί της στο σπίτι σας;

Πολύβοια: Ναι εκτός από την μεγάλη, που ήταν ενήλικη. Όμως τα άλλα δύο τα είχαμε μαζί μας μέχρι την ενηλικίωση.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίσατε το σύμφωνο συμβίωσης;

Πολύβοια: Δεν βοηθάει σε τίποτα.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Πολύβοια: Θα σου εξηγήσω απολύτως. Δεν βοηθάει τους ανθρώπους που έχουν παιδιά. Γενικά είναι καλό, που έγινε, γιατί αλλάζει λίγο η εικόνα, ο κόσμος αντιλαμβάνεται λίγο περισσότερο το πράγμα, τελospάντων συζητιέται αλλιώς, ψηφίστηκε από πολλά κόμματα, που σημαίνει ότι, τελospάντων σου λέει ο άλλος το ψηφίσανε τώρα, πάει να πει ότι έχουν δίκιο. Κάνει δηλαδή λίγο στροφή μυαλού στον κόσμο. Και αλλάζει λίγο και ο τρόπος που σκέφτεται αλλά από την άλλη, τους ανθρώπους με παιδιά δεν τους βοηθάει καθόλου. Δηλαδή τι σημαίνει δεν τους βοηθάει καθόλου. Πρώτον δεν δίνει δικαίωμα για έννομη σχέση με τα παιδιά και στους δύο γονείς, που σημαίνει ότι αν εγώ αύριο πεθάνω, δεν μπορεί να έχει ο άλλος γονέας, που σου λέω ήταν μαζί μου σε όλα τα στάδια και λαμπάδα αναμμένη όχι απλώς για πλάκα. Μιλάμε για άπειρες ώρες και ταλαιπωρία και ξενύχτια και και και. Δεν έχει κανένα δικαίωμα πάνω σε αυτά τα παιδιά, δεν έχει καμία έννομη σχέση μαζί τους.

Συνεντ: Εσείς αντιμετωπίσατε δυσκολίες στην ανατροφή, δηλαδή μπορούσε η σύντροφός σου να ρθει να τα παραλάβει τα παιδιά από το σχολείο;

Πολύβοια: Μπορούσε να τα πάρει ακριβώς γιατί εγώ είμαι out στο σχολείο, είχα ενημερώσει τους εκπαιδευτικούς για τα παιδιά μου και ακριβώς για αυτό τον λόγο μπορούσε. Άλλωστε σου λένε ποιος άλλος θα έρθει να τα παραλάβει αν εσύ δεν μπορείς.

Συνεντ: Πείτε μου σας παρακαλώ βιώσατε κάποιο ρατσισμό κατά την ανατροφή των παιδιών σας στο σχολείο;

Πολύβοια: Γενικά επειδή όπως σου είπα το επάγγελμά μου είναι εκπαιδευτικός, αυτούς με τους οποίους μιλούσα ήταν συνάδελφοι, γνωριζόμασταν.

Συνεντ: Οπότε εσείς είχατε μία ευνοϊκή μεταχείριση λόγω συναδελφικότητας;

Πολύβοια: Ναι που σημαίνει ότι στην δική μας περίπτωση ήταν λίγο δύσκολο να μου βγάλουν σε μένα ρατσισμό. Όχι ότι δεν έχω βιώσει ρατσισμό στην ζωή μου στην δουλειά.

Συνεντ: Θα θέλατε να μου μιλήσετε λίγο γι αυτό;

Πολύβοια: Εντάξει δεν είναι το πιο εύκολο πράγμα να είσαι ανοικτά Igbt άτομο και να δουλεύεις σε σχολείο. Δεν είναι και το πιο ευκολάκι.

Συνεντ: Από τους γονείς των παιδιών έχετε δεχτεί ρατσισμό;

Πολύβοια: Κοίταξε να δεις από τους γονείς επειδή εγώ δεν είμαι χαίρεται, γεια σας, τι κάνετε, ξέρετε εγώ έτσι, δεν έχω κανένα λόγο να υποστώ βία. Δεν έρχομαι εγώ στο σπίτι τους να ελέγξω την οικογενειακή τους ζωή. Αν κάποιος όμως ρθει και με ρωτήσει κάτι οπωσδήποτε την αλήθεια θα του πω, δεν έχω να κρύψω κάτι. Την αλήθεια θα του πω αλλά δεν έχει συμβεί.

Συνεντ: Έχετε ποτέ ρθει σε δύσκολη θέση;

Πολύβοια: Όχι αλλά η αλήθεια είναι ότι το χω φοβηθεί κανα δυο φορές. Μία τότε με το σύμφωνο συμβίωσης, που είχε βγάλει η Κατριβάνου την δευτερολογία μου εκεί στην Βουλή και λίγο έλεγα τώρα, έπαιζε στις τηλεοράσεις από δω και από εκεί και έλεγα τι ωραία, θα γυρίσω μετά τα Χριστούγεννα στο σχολείο, αλλά δε ξέρω ή δεν το είδανε ή όποιος το είδε δεν ασχολήθηκε πολύ. Πάντως σε μένα δεν είπε κανείς τίποτα. Γενικά δε ξέρω τι γίνεται με την δουλειά. Να χτυπήσω ξύλο, δεν έχω αντιμετωπίσει ιδιαίτερο πρόβλημα. Δηλαδή ακριβώς επειδή μου αρέσει η δουλειά μου δεν μου έτυχε και μου πέτυχε και δουλεύουμε πολύ και εγώ και ο συνάδελφος που είμαστε στο ίδιο σχολείο και φεύγουν τα παιδιά ευχαριστημένα. Δηλαδή χθες είχαμε συνάντηση γονέων και είχα γονείς που φέρνουν το τρίτο τους παιδί. Θέλω να πω ότι κάπως προετοιμάζουν και τους επόμενους. Γενικά καλά έχει πάει, δεν έχω παράπονο. Δεν έχω αντιμετωπίσει σοβαρά προβλήματα ή δεν καταλαβαίνουν ή δε ξέρουν ή δεν ασχολούνται. Τους αρκεί που είμαι καλή νηπιαγωγός για τα παιδιά τους. Ξέρω γω; Τι να πω;

Συνεντ: Πότε κάνετε το coming out σας;

Πολύβοια: Στους γονείς μου;

Συνεντ: Στους γονείς σας, στους οικείους σας, στους φίλους σας, στο εργασιακό σας περιβάλλον.

Πολύβοια: Κοίτα, γενικά ήμουν πάντα out. Δεν είχα θέμα. Δεν κρυβόμουν πολύ πίσω από το δάχτυλό μου. Μερικές φορές μάλιστα το έκανα και για πρόκληση. Μάλιστα είχα και έναν πατέρα, που κατά λάθος γεννήθηκε στην συγκεκριμένη εποχή, ήταν πολύ μπροστά. Ναι ήταν πολύ μπροστά, ένα περίεργο πλάσμα, πολύ αγαπημένο, που πολιτικά ξεκίνησε ως αντάρτης στα βουνά, έγινε τροτσκιστής, μετά έγινε λίγο αναρχικός χωρίς να είναι σε ομάδες. Δηλαδή είχε μία φεμινιστική θεώρηση των πραγμάτων. Να φανταστείς δεκαοκτώ χρονών μου πρότεινε να νοικιάσω ένα διαμέρισμα ενός φίλου του για να φύγω από το σπίτι. Και εγώ έπαθα κόκο μπλόκο. «Γιάννη τι έκανα και με διώχνεις;», του λέω. «Τώρα που έχω ησυχάσει, που έχω ηρεμήσει, που έχω ισιώσει, που δεν σας τρελαίνω, τώρα με διώχνεις;». «Δε σε διώχνω παιδί μου, τώρα σου λέω ότι ήρθε η ώρα να μπορέσεις να ζήσεις μόνη σου άμα θες». Που η μάνα μου δεν του το συγχώρησε ποτέ.

Συνεντ: Σας έδωσε δηλαδή την δυνατότητα να χειραφετηθείτε έτσι;

Πολύβοια: Απολύτως.

Συνεντ: Οπότε ο πατέρας σας κράτησε θετική στάση όταν έμαθε για τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Πολύβοια: Κοίταξε μου είπε εμένα δεν με ενδιαφέρει. Και μάλιστα ήταν λίγο περίεργο γιατί δεν του το είπα ακριβώς. Είχε ένας φίλος μου κολλητός πρόβλημα, ήθελαν να τον αποκληρώσουν οι γονείς του γιατί ήταν ομοφυλόφιλος. Αρκετά, κάπως πιο μεγάλος από εμένα και είχε μία εμφάνιση κάπως πιο θηλυπρεπή. Και αυτός, είχαν οι γονείς του μία οικογενειακή επιχείρηση και εργάστηκε πάρα πολλές ώρες, μα πάρα πολλές ώρες και κάποια στιγμή ο αδελφός του, προκειμένου να την καρπωθεί όλη του έκανε outing στους γονείς του με πρόθεση να τον αποκληρώσουν. Και τον είδα εγώ πολύ στενοχωρημένο και του είπα τι έπαθες ρε Θοδωρή και μου είπε αυτά και αυτά. Και του λέω εγώ «έλα μην κάνεις έτσι, πες τους ότι είμαστε μαζί». Πιτσιρικά τότε εγώ 18 χρονών. Και του είπα εμείς να αρραβωνιαστούμε και να παντρευτούμε δεν με νοιάζει προκειμένου να μην στα φάνε όλα, γιατί ήξερα πόσο είχε δουλέψει. Και ο πατέρας μου δεν κατάλαβε ότι το έκανα για τον Θοδωρή και μου λέει έλα να σου πω δεν υπάρχει λόγος να μπει σε μια τέτοια διαδικασία να αποδείξεις σε ποιον και τι. Δεν υπάρχει λόγος. Ήταν μία φάση εγώ μαζί σου είμαι, με όποιον θες, ότι θες. Δεν αλλάζει κάτι για μένα δηλαδή ήταν πολύ υποστηρικτικός.

Συνεντ: η μητέρα σας ως προς αυτό το κομμάτι πώς ήταν;

Πολύβοια: Η μητέρα μου ήταν απογοητευμένη, γιατί τελοσπάντων θεωρούσε, ότι οι λεσβίες δεν κάνουν παιδιά, δεν κάνουν οικογένεια. Ξέρεις για την μητέρα μου είχε

μυθική σημασία το να έχει παιδί. Γι αυτό και εγώ άργησα πολύ να μπω στην διαδικασία γιατί ήθελα να είμαι σίγουρη ότι ήταν δική μου ανάγκη κι επιθυμία και όχι της μητέρας μου. Γιατί εκείνη πέρασε επτά οκτώ αποτυχίες, σκότωσαν το πρώτο της παιδί στην γέννα, το τράβηξαν με κουτάλες και δε... και μετά είχε έξι επτά αποβολές, έπαθε πρόβλημα με το στομάχι της και χειρουργήθηκε και έμεινε έγκυος σε μένα. Και της λέει ο γιατρός μην μείνεις έγκυος τώρα, γιατί είχε κάνει εκείνη την επέμβαση στο στομάχι, γιατί θα σπάσουν τα ράμματα. Και μένει έγκυος σε μένα και της λέει ο γιατρός τώρα πρέπει να το ρίξουμε. Και του λέει να ρίξω εγώ μόνη μου το παιδί, τι λες ρε φίλε.. και τότε της είπε ότι έπρεπε να μείνει εννιά μήνες ακινησία στο κρεβάτι κλπ και έκατσε εννιά μήνες για να με κάνει. Οπότε ένιωθε ότι δεν θα δει εγγονάκια και όλα αυτά. Αυτά την ενοχλούσαν μάλλον. Ήταν βέβαια και το κοινωνικό. Ήθελε να είναι περήφανη για μένα, τι καλά που τα κάνω όλα, τι πετυχημένη που είμαι και τέτοια. Και εκεί δεν μπορούσε να το στηρίξει. Και δυσκολευόταν. Μάλλον αυτό την ενοχλούσε πιο πολύ.

Συνεντ: Την απόφασή σας όμως να μείνετε έγκυος και να κάνετε παιδιά πώς την δέχτηκε;

Πολύβοια: Ε τρελάθηκε από την χαρά της. Δεν το σκέφτηκε καν. Μου είπε ναι μαζί σου είμαι. Βέβαια ήταν και σε μία ηλικία που δεν μπορούσε να βοηθήσει. Δεν είχε δυνατότητες, αλλά τελοσπάντων ήταν πολύ μαζί μου σε αυτό.

Συνεντ: Τι γνώμη έχετε για το co parenting που έχει αναγνωριστεί με την πιο πρόσφατη απόφαση του ΕΔΔΑ;

Πολύβοια: Ναι το ζητήσαμε με το σύμφωνο συμβίωσης που κατέβασε τροπολογία το Ποτάμι και η Δημοκρατική Συμπράταξη αλλά δυστυχώς δεν το πέρασε ο τότε Υπουργός Δικαιοσύνης. Και όχι μόνο δεν το πέρασε αλλά έβαλε τεκμήριο πατρότητας μέσα στο σύμφωνο, αν το διαβάσεις και περιέπλεξε και την διαδικασία για την υποβοηθούμενη αναπαραγωγή. Δηλαδή υποβοηθούμενη επιτρέπει σε γυναίκες μόνες, αν έχουν συνάψει σύμφωνο δεν μπορούν.

Συνεντ: Δηλαδή δεν θα μπορούσε να χορηγήσει η σύντροφός σας σε εσάς γεννητικό υλικό. Αυτό δεν λέτε;

Πολύβοια: Όχι αυτό, όχι αυτό. Αυτό δεν μπορεί έτσι και αλλιώς. Αυτό μόνο παρανόμως γίνεται. Δεν μπορεί να συμμετέχει ζευγάρι που έχει κάνει σύμφωνο, η μία εκ των δύο γυναικών ή και οι δύο δεν μπορούν να συμμετέχουν σε διαδικασία υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Η υποβοηθούμενη επιτρέπεται για ετερόφυλα ζευγάρια και γυναίκες μόνες. Γι αυτό και εμάς όταν μας ρωτάνε την γνώμη μας

ζευγάρια, τους λέμε αν θέλετε να προχωρήσετε σε διαδικασία αναπαραγωγής μην πείτε στον κόπο να κάνετε σύμφωνο, κάντε πρώτα την διαδικασία και όταν είναι επιτυχής μετά προχωρήστε.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι αυτά είναι τα τρωτά σημεία του συμφώνου;

Πολύβοια: Έχει πολλά. Προκύπτουν πάρα πολλά ζητήματα και η ζωή είναι πολύ πιο περίπλοκη από αυτά που μπορεί να σκεφτεί ο νομοθέτης. Εντάξει το co parenting θα μπορούσαν να το στηρίξουν γιατί υπάρχουν άπειρα παιδιά, πολύ υποκριτικά ενδιαφέρονται για το καλό των παιδιών μας, αλλά δε δίνουν δικαίωμα να έχουν έννομη σχέση με τους δύο γονείς τους. Όλες οι αποφάσεις αυτού του κόσμου όταν λένε ναι έτσι το τεκμηριώνουν για το καλό του παιδιού.

Συνεντ: Επειδή όντως το συμφέρον του παιδιού διατρέχει τις διατάξεις όχι μόνο του δικού μας αστικού δικαίου αλλά και του διεθνούς δικαίου, θεωρείτε ότι εξυπηρετείται μέσα από την ιδιωτική υιοθεσία;

Πολύβοια: Για να σου πω την αλήθεια, ακριβώς επειδή είναι έτσι το σύστημα το τόσο αναχρονιστικό και τόσο καταστροφικά παλιό για τα παιδιά νομίζω ότι καλά κάνουν οι άνθρωποι και προχωρούν σε ιδιωτικές.

Συνεντ: Εννοείτε ότι δεν βγάζουν εύκολα άκρη από τις κρατικές;

Πολύβοια: Όχι δεν βγάζουν. Θέλεις να σου πω; Είχα μία φίλη που ξεκινήσαμε μαζί τις εξωσωματικές, στρέιτ με τον άντρα της, πήγαμε και μαζί και κάναμε αίτηση στο ΜΗΤΕΡΑ και εγώ και εκείνη εγώ ως γυναίκα μόνη εκείνη ως ζευγάρι μαζί με τον άντρα της. Καλά εγώ τίποτα καμία τύχη. Τελοσπάντων, εγώ γέννησα ήταν τα παιδιά μου πέντε ετών όταν τους έδωσαν ένα αγοράκι, που ξέρεις είναι μία οικογένεια, έχουν το σπίτι τους, εργασία και οι δύο. Δηλαδή όποια κοινωνική λειτουργός μπήκε στο σπίτι τους θα σκέφτηκε δεν υπάρχει καλύτερο. Βέβαια είχαν την υπομονή να περιμένουν και δεν θέλαν να μπουν στην διαδικασία της ιδιωτικής

Συνεντ: Το παιδάκι τους αυτό πόσων ετών ήταν όταν το πήραν;

Πολύβοια: Νομίζω ότι ήταν ενάμιση τόσο.

Συνεντ: Ξέρετε καθόλου για το βιολογικό του ιστορικό;

Πολύβοια: Για το συγκεκριμένο παιδάκι όχι δεν ξέρω. Ήταν λίγο περίεργο και δεν ήθελα να μπω σε τέτοιες λεπτομέρειες. Δηλαδή ήταν λίγο περίεργο από τότε που εγώ έμεινα έγκυος και εκείνη δεν είχε μωρό και ήταν λίγο περίεργη απέναντί μου. Και εγώ στην τράπεζα κάτι εμβρυοκαταψυγμένα, θα μπορούσαν να της τα δίνανε. Γιατί εκεί ήταν το πρόβλημα, δεν έβγαζε καλής ποιότητας έμβρυα. Και για να γυρίσω πίσω στην τεκνοθεσία η αλήθεια είναι ότι τα παιδιά που υπάρχουν αυτή την στιγμή για

τεκνοθεσία δεν είναι μεγάλοι αριθμοί. Υπάρχουν πάρα πολλά παιδιά που είναι μέσα με εισαγγελικές, υπάρχουν κάπου οι γονείς και έτσι δεν μπορούν να πάνε στην διαδικασία την επόμενη. Πάνε μόνο ως ανάδοχα. Η αναδοχή είναι ένα πονεμένο πράγμα γιατί και εμένα να με ρωτήσεις δε ξέρω πόσο εύκολα θα έπαιρνα ένα παιδί ως ανάδοχο γνωρίζοντας ότι ανά πάσα στιγμή αυτή η σχέση μπορεί να διακοπεί δηλαδή να ξαναπάρει την επιμέλεια ο βιολογικός γονιός, τι αντίκτυπο θα έχει αυτό το πράγμα για το παιδί; Ας ξεχάσουμε τι θα νιώσει ο ανάδοχος, ας το αφήσουμε αυτό, όμως πώς θα νιώσει αυτό το παιδί όταν πάλι θα διαταραχτεί η ισορροπία του;

Συνεντ: Πόσο εύκολο για ένα άτομο LGBT να υιοθετήσει ένα παιδί;

Πολύβοια: Εξαιρετικά δύσκολο. Μπορεί μόνο με ιδιωτική υιοθεσία. Ειδικά η κρατική υιοθεσία είναι απαγορευτική. Δεν τολμάς να πεις ότι δεν είσαι ετεροφυλόφιλος, θα ήταν σαν να σαμποτάριζες την αίτησή σου. Εγώ δηλαδή όσους ανθρώπους γνωρίζω, που έχουν κάνει υιοθεσία όχι ιδιωτική, τελοσπάντων διαδικασία κανονική, δεν τολμάς να πεις στον άλλον ότι δεν είσαι ετεροφυλόφιλος. Όσο και να θεωρείς ότι είναι ένας κοινωνικός λειτουργός προοδευτικός, δε τολμάς δεν το ρισκάρεις. Σε εμάς οι πληροφορίες που φτάνουν είναι ότι μετακομίζει το ένα μέλος του ζευγαριού μη τυχόν και... ότι λένε ιστορίες για αρκούδες, εδώ η κουμπάρα, εδώ να ο σύντροφός μου, κάνουν ένα fake πράγμα ακόμη και ως μονογονείς. Υπάρχουν ακόμη και ζευγάρια γκέι που έχουν υιοθετήσει παιδιά μέσω της αναδοχής όμως τα παιδιά αυτά είναι πέμπτης διαλογής όχι πρώτης. Είναι μεγάλα, ΑΜΕΑ με βαριά αναπηρία.

Συνεντ: Εσείς αντιμετωπίσατε δυσκολίες στην ανατροφή των παιδιών του συντρόφου σας; Δηλαδή σας είχαν αποδεχτεί ως μητέρα τους;

Πολύβοια: Όχι όχι επ' ουδενί. Κοίταξε ήταν λίγο περίεργη η κατάσταση. Αυτά τα παιδιά είχαν περάσει ένα διαζύγιο, που δεν ήταν και το πιο εύκολο, ήταν ελαφρώς τραυματικό. Μετά η μαμά τους τούς είπε, ότι εμένα με αρέσουν οι γυναίκες. Μετά από κανέ δύο άλλες τούς είπε από δω η σύντροφός μου. Μετά βρεθήκαμε να είμαστε όλοι μαζί με δύο μωρά ακόμα για τα οποία το συναίσθημά τους είναι ότι τα αγαπάμε, από την άλλη κάτι μάς παίρνουν, όπως συμβαίνει με όλα τα παιδάκια που έρχονται στην οικογένεια, τα νεογέννητα. Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα, δηλαδή τα μωρά μου ήταν έξι μηνών, πεθαίνει ο βιολογικός τους πατέρας μετά από εγχείρηση καρδιάς και καπάκι το άλλο σταθερό σημείο αναφοράς, η μητέρα της συντρόφου μου σε διάστημα οκτώ ημερών πεθαίνει από λευχαιμία εκείνη. Μέσα στον Φλεβάρη του 8 είχαμε δύο κηδείες. Αυτές, λοιπόν, οι δύο μεγάλες απώλειες αυτομάτως τα χάραξαν

πάρα πολύ αυτά τα παιδιά. Βρέθηκαν με έναν μόνο γονιό. Και μ' ένα σταθερό σημείο αναφοράς μοναδικό, όπου αυτό το σταθερό σημείο αναφοράς είχε και άλλη οικογένεια, που δεν μπορούσαν να νιώσουν μέρος της. Περίμεναν πράγματα από την μητέρα τους, που τα έκανα εγώ και δεν τους άρεσαν. Δηλαδή ότι μαγείρευα εγώ για όλους, ήτανε πώς να σου πω; Ξέρεις γιατί η μάνα είναι και τροφός λίγο. Δεν τους ενδιέφερε το φαί, ήθελαν ένα σκατό μακαρόνι να το έχει φτιάξει η μάνα τους. Εντωμεταξύ, επειδή είχε ένα θέμα επιβολής ορίων, με έβαλε σε μία διαδικασία και κακώς εγώ μπήκα, στο να προσπαθώ εγώ να ρυθμίσω δυνατότητες και περιορισμούς.

Συνεντ: Να κάνετε την κακιά ουσιαστικά έτσι;

Πολύβοια: Αναγκαζόμουν έτσι; Δεν γίνεται να ζεις χωρίς κανόνες. Θεωρώ ότι κάνεις και ένα καλό στα παιδιά να υπάρχουν κάποια όρια. Δεν είναι εύκολο. Κάπως βρέθηκα να είμαι η κακιά μητριά εγώ.

Συνεντ: Νιώσατε απόρριψη;

Πολύβοια: Ναι ναι δηλαδή με την ενηλικίωσή τους αποφάσισαν και μένουν μόνα τους.

Συνεντ: Επειδή αργότερα έκανε και διόρθωση φύλου η σύντροφός σου.

Πολύβοια: Ναι αυτό είναι ακόμη ένα επιβαρυντικό στοιχείο για τα παιδιά. Δηλαδή αντιμετωπίζουν και αυτή την δυσκολία.

Συνεντ: Πώς διαχειρίστηκαν τις αλλαγές αυτές στην ζωή τους;

Πολύβοια: Δεν ήταν εύκολο γι αυτά. Νομίζω ότι ακόμη προσπαθούν να τις διαχειριστούν. Ίσως γι αυτό και επέλεξαν να μείνουν μόνα τους.

Συνεντ: Θα ήθελα τώρα να σας ρωτήσω κάτι που έχει συνάρτηση με τα επιχειρήματα των πολέμιων της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια. Τα παιδιά σας έχουν δεχτεί bullying από άλλα παιδιά, επειδή η μητέρα τους είναι λεσβία;

Πολύβοια: Όχι. Κοίταξε επειδή δεν μπορώ να είμαι μέσα στο μυαλό του καθενός και τι σκέφτεται ο κάθε πικραμένος, ο κάθε κατεστραμμένος, ο κάθε τι. Παλιά ας πούμε κάναν ποδόσφαιρο τα δικά μου παιδιά, μια μέρα ρωτάει ένας πιτσιρικάς «του μπαμπά σου δεν του αρέσει το ποδόσφαιρο;». Δεν απάντησε ο δικός μου. Ο πιτσιρικάς επέμενε «Σε ρωτάω γιατί έρχεσαι μόνο με την μαμά σου». Τότε ο δικός μου που περιμένει τον προπονητή να τον φωνάξει για να μπει μέσα στο γήπεδο, δεν έχω μπαμπά. Και του λέει ο πιτσιρικάς «ααααα, πέθανε;». Και λέει ο δικός μου μα δεν είχα ποτέ μου. Και κάθεται και σκέφτεται το παιδί γιατί δεν έχει καμία πληροφόρηση, δεν έχει ακούσει από κανέναν, δεν φταίει το παιδί και του λέει με πιο σιγανή φωνή

«Να δεις θα πέθανε και δεν σου το είπαν να μην στενοχωρηθείς. Δεν μπορεί να μην είχες ποτέ». Δηλαδή δεν υπάρχει πληροφορία, δεν υπάρχει ενημέρωση.

Συνεντ: Σχετικά με την ομοσεξουαλική διαπαιδαγώγηση των παιδιών που κάποιοι διατείνονται τι έχετε να πείτε;

Πολύβοια: Εγώ απέτυχα ως λεσβία και ως μάνα γιατί τα παιδιά μου είναι straight.

Συνεντ: Σχετικά με την σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών από τα ομόφυλα ζευγάρια;

Πολύβοια: Ε καλά αυτό είναι γελοίο επιχείρημα. Δηλαδή δεν υπάρχει περίπτωση να δω ένα παιδάκι και να μην το δω μόνο ως παιδάκι. Αν το δω κάπως αλλιώς είμαι ανώμαλη, διαστροφική. Αυτό δεν έχει να κάνει με τα ομόφυλα ζευγάρια. Εγώ θυμώνω με κάτι τέτοια. Υπάρχει βέβαια μία δόση αλήθειας σε αυτό, γιατί σε κάτι τριτοκοσμικές χώρες, ξέρω γω Φιλιππίνες με την συναίνεση των γονέων και την ανοχή του κράτους κάποιοι παιδόφιλοι παιδεραστές παίρνουν παιδάκια και τα κακοποιούν. Γιατί είναι ο πιο νόμιμος εντός εισαγωγικών τρόπος. Υπήρχε μία τέτοια έρευνα που είχε γίνει εκεί Φιλιππίνες και τέτοια, δεν θυμάμαι γιατί τα διαβάζω και μου γυρνάνε τα έντερα θέλω να τους σκοτώσω όλους. Εκεί μου βγαίνει άλλος θυμός, το μητρικό μου συναίσθημα αγανακτεί. Αυτοί οι άνθρωποι, που ξέρω εγώ, όλοι αυτοί οι άνθρωποι και ξέρω πάρα πολλούς δεν μπορώ να τους φανταστώ να κακοποιούν σεξουαλικά το παιδί τους. Αυτό ισχύει και για πάρα πολλούς straight καλούς γονείς, αλλά το να είναι κάποιος καλός γονιός δεν έχει καθόλου να κάνει με τον σεξουαλικό του προσανατολισμό.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Πολύβοια: Παρακαλώ.

36) ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Αριθμ. Συνεντ: 36

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Ημερομηνία Συνέντευξης: 13/08/2017

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Πρόδρομος: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμος να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Πρόδρομος: Ναι, τέλεια.
Συνεντ: Πόσων ετών είστε;
Πρόδρομος: 35
Συνεντ: Εργάζεστε;
Πρόδρομος: Όχι.
Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;
Πρόδρομος: Μάλιστα.
Συνεντ: Θέλετε να μου πείτε τι έχετε σπουδάσει;
Πρόδρομος: Μέσα Επικοινωνίας
Συνεντ: Μεταπτυχιακές Σπουδές έχετε;
Πρόδρομος: Όχι.
Συνεντ: Αυτά σας τα ρωτάω για το δημογραφικό σας προφίλ, καταλάβετε;
Πρόδρομος: Ναι, ναι.
Συνεντ: Αδέρφια έχετε;
Πρόδρομος: Δύο.
Συνεντ: Είναι αγόρια, κορίτσια;
Πρόδρομος: Αγόρι, κορίτσι.
Συνεντ: Είναι μικρότερα ή μεγαλύτερα;
Πρόδρομος: Εγώ είμαι ο μεσαίος.
Συνεντ: Οι γονείς σας εργάζονται;
Πρόδρομος: Είναι γεωργοί, ασχολούνται με αγροτικές δουλειές.
Συνεντ: Εσείς είστε από Αθήνα;
Πρόδρομος: Όχι από Χαλκιδική.
Συνεντ: Μιλήστε μου λίγο για τα παιδικά σας χρόνια. Ήσαστε καλός μαθητής;
Πρόδρομος: Άριστος. Άριστος δηλαδή ήμουν στο δημοτικό, στο Γυμνάσιο, καλός, μέτριος και στο Λύκειο μέτριος.
Συνεντ: Τα αδέρφια σας είχαν την ίδια απόδοση με εσάς;
Πρόδρομος: Ναι και αυτοί ήταν καλοί μαθητές.
Συνεντ: Έχουν σπουδάσει και αυτοί;
Πρόδρομος: Ναι και οι τρεις έχουμε σπουδάσει.
Συνεντ: Οι γονείς σας τι προσδοκίες είχαν από εσάς;
Πρόδρομος: Ε, οι γονείς μας ήθελαν να μορφωθούμε, να σπουδάσουμε, να έχουμε εφόδια, ας πούμε στην ζωή μας.
Συνεντ: Εσείς περάσατε με την πρώτη χρονιά στην σχολή σας;

Πρόδρομος: Ναι και ήταν κάτι που έκανε τους γονείς μου πολύ υπερήφανους. Όχι μόνο με εμένα αλλά και με τα άλλα αδέρφια μου.

Συνεντ: Φίλους είχατε; Κάνατε εύκολα παρέες; Ήσαστε κοινωνικός;

Πρόδρομος: Σε ποια ηλικία;

Συνεντ: Και στο δημοτικό, αλλά κυρίως στο Γυμνάσιο.

Πρόδρομος: Είχα φίλους αλλά ήμουν ένα κλειστό παιδί.

Συνεντ: Ήσαστε δηλαδή εσωστρεφής;

Πρόδρομος: Ναι.

Συνεντ: Το ότι ήσασταν εσωστρεφής δεν σας βοηθούσε να αναπτύξετε ιδιαίτερες σχέσεις, πιο κοντινές με τα άλλα παιδιά;

Πρόδρομος: Ε, εντάξει, αν εξαιρέσουμε τα χρόνια στο Δημοτικό που ήταν καλά, τα χρόνια στο Γυμνάσιο και το Λύκειο ήταν τα χειρότερα.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το λέτε αυτό;

Πρόδρομος: Γιατί είχα δεχτεί πολύ ρατσισμό, πολύ Bulling. Δηλαδή τώρα που το σκέφτομαι, δεν θέλω να θυμάμαι τι έχω περάσει.

Συνεντ: Καταλαβαίνω, ότι θα πρέπει να σας ενοχλεί, όμως μπορείτε να μου πείτε, γιατί και με ποιο τρόπο δηλαδή βιώσατε ρατσιστική συμπεριφορά από τους συμμαθητές σας;

Πρόδρομος: Ε με έλεγαν gay, πούστη και όλα αυτά και δεν με ήθελαν στην παρέα τους.

Συνεντ: Εσείς πώς το αντιμετωπίζατε όλο αυτό; Κλεινόσασταν πιο πολύ στον εαυτό σας ή αντιδρούσατε επιθετικά;

Πρόδρομος: Ναι κλεινόμουν στον εαυτό μου. Δεν ήθελα να μιλάω σε κανέναν για αυτό. Πιο πολύ ντρεπόμουν, ένιωθα άσχημα.

Συνεντ: Δεν ήσαστε δηλαδή ένα παιδί που ανταπέδιδε την βία, που θα αντιδρούσε δηλαδή.

Πρόδρομος: Όχι, όχι. Μόνο στενοχωριόμουν.

Συνεντ: Είχατε ποτέ ζητήσει την βοήθεια των δασκάλων, του αδερφού σας, του διευθυντή ή των γονιών σας;

Πρόδρομος: Όχι όχι δεν μιλούσα σε κανέναν για αυτό, ούτε καν στους γονείς μου.

Συνεντ: Τι ήταν εκείνο που σας εμπόδιζε να το κάνετε;

Πρόδρομος: Μάλλον επειδή ντρεπόμουν, ένιωθα άσχημα, να ένιωθα λες και ήμουν ανώμαλος. Τότε ήταν διαφορετικά τα χρόνια.

Συνεντ: Μα ούτε και στους καθηγητές σας;

Πρόδρομος: Δεν υπήρχε εκείνα τα χρόνια η ευαισθησία των καθηγητών άμα ένα παιδί το κοροΐδευαν. Το θεωρούσαν και λίγο φυσιολογικό.

Συνεντ: Για ποιο λόγο πιστεύετε ότι ασκούσαν λεκτική βία σε βάρος σας;

Πρόδρομος: Τώρα μεγαλώνοντας και βλέποντάς το από απόσταση νομίζω ότι ήταν η απάθεια που είχα στο bullying.

Συνεντ: Πότε σταμάτησε η επιθετικότητα απέναντί σας;

Πρόδρομος: Μόλις τέλειωσα το Λύκειο και πέρασα στο πανεπιστήμιο. Μετά άλλαξα πόλη δηλαδή και έχασα τους παλιούς συμμαθητές μου.

Συνεντ: Στο Πανεπιστήμιο δεν δεχτήκατε κάποιου είδους παρενοχλήσεις;

Πρόδρομος: Όχι όχι, σε γενικές γραμμές όχι.

Συνεντ: Τα αδέρφια σας έχουν τον ίδιο σεξουαλικό προσανατολισμό με εσάς;

Πρόδρομος: Όχι είναι ετεροφυλόφιλοι.

Συνεντ: Την σεξουαλικότητά σας πότε την ανακαλύψατε;

Πρόδρομος: Από πάντα θα έλεγα. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήμουν gay, ήξερα ότι ήμουν gay.

Συνεντ: Υπό ποια έννοια το λέτε αυτό; Νιώθατε δηλαδή έλξη μόνο από άνδρες;

Πρόδρομος: Ναι ναι. Οι γυναίκες ας πούμε εμένα δε με συγκινούσαν ερωτικά ποτέ. Είχα και έχω φίλες αλλά μέχρι αυτό το επίπεδο. Δηλαδή φιλικές σχέσεις έχω κατά κόρον με γυναίκες.

Συνεντ: Πότε εξωτερικεύσατε την σεξουαλική σας ταυτότητα;

Πρόδρομος: Όταν ήμουν στην εφηβεία, κάπου εκεί στο Γυμνάσιο, το είχα πει σε μία φίλη μου από το χωριό, αλλά επειδή ήταν κάπως σαν δεδομένο, ήταν κοινό μυστικό.

Συνεντ: Και εκείνη πώς αντέδρασε;

Πρόδρομος: Ήταν οκ.

Συνεντ: Σας στήριξε επομένως.

Πρόδρομος: Όσο μπορούσε για τα τότε δεδομένα.

Συνεντ: Στους γονείς έχετε μιλήσει για τα σεξουαλική σας ταυτότητα.

Πρόδρομος: Όχι δεν έχω μιλήσει ανοικτά, αλλά το υποθέτανε και τώρα πλέον το ξέρουν, το έχουν καταλάβει, αλλά δεν μιλάμε γι αυτό.

Συνεντ: Δηλαδή ουσιαστικά έχετε κάνει αυτό το coming out που λέμε;

Πρόδρομος: Όχι αλλά όλοι τελικά το ξέρουν γιατί ασχολούμαι ακτιβιστικά, πηγαίνω σε συγκεντρώσεις ομοφυλόφιλων, διεκδικούμε την αρχή της ισότητας σε όλους τους τομείς, οπότε έχω μία ενεργό δράση στο κίνημα ας πούμε των gay, οπότε είναι σαν να το έχω πει παντού. Και αν κάποιος με ρωτήσει δεν θα το αποκρύψω κιόλας. Δε νιώθω

κιάλας ότι πρέπει να πάρω μία ντουντούκα και να το φωνάζω, αλλά όχι και να κάνω πώς είμαι κάποιος άλλος.

Συνεντ: Η πρώτη σας σχέση πότε έγινε;

Πρόδρομος: Εκεί γύρω στο 98, όταν ήμουν φοιτητής. Κράτησε ένα χρόνο, όμως υπήρχε απόσταση, οπότε δεν ήταν μία πολύ δεμένη σχέση.

Συνεντ: Νιώθατε κάπως ότι πρέπει να κρύβεστε ή βιώνατε την σχέση σας όπως και τα ετερόφυλα ζευγάρια; Σας το ρωτάω αυτό γιατί πριν από δύο δεκαετίες ήταν όπως λέτε και εσείς άλλα τα δεδομένα.

Πρόδρομος: Ναι ο πρώτος μου φίλος ήταν και κομπλεξικός, κρυβόταν. Βγαίναμε ας πούμε στο ίδιο μαγαζί έξω και κάναμε πως δεν γνωριζόμασταν.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή είστε σε σχέση;

Πρόδρομος: Ναι εδώ και τρία χρόνια.

Συνεντ: Πώς λειτουργείτε μετά από δυόμιση δεκαετίες; Είστε πιο απελευθερωμένος;

Πρόδρομος: Ναι καμία σχέση, Το 2000 στην Ελλάδα το να πεις ότι είσαι γκέι ή ότι έχεις σύντροφο σε αντιμετώπιζαν σαν πώς να το πω απόβρασμα. Εδώ εμείς οι ίδιοι προσπαθούσαμε με κάποιο τρόπο να το κρύψουμε, να μην αποκαλυφθούμε, προσποιούμασταν ότι ήμαστε ετεροφυλόφιλοι, για να μην μας κακοχαρακτηρίσουν.

Συνεντ: Έχετε δει διαφορά και στην αναζήτηση συντρόφου;

Πρόδρομος: Ναι ναι δεν το συζητώ. Καμία σχέση. Βέβαια εγώ πλέον μένω στην Αθήνα, οπότε έτσι κι αλλιώς είναι πιο εύκολη, γιατί υπάρχουν χώροι γνωριμίας, safe spaces, μέρη, που μπορούμε να κινηθούμε τελospάντων. Όμως εντάξει δεν είναι και όλα πολύ όμορφα και οι ομοφυλόφιλοι είναι αποδεκτοί παντού. Φανταστείτε προχθές εγώ και ο σύντροφός μου δεχτήκαμε ρατσισμό από κάποιους, που ήταν με μηχανάκια. Ήταν βράδυ και περπατάγαμε σαν ζευγάρι ας πούμε και άρχισαν κάποιοι από το πουθενά να μας βρίζουν, να μας λένε διάφορα. Εμείς φοβηθήκαμε γιατί ήταν σκοτεινά, αυτοί ακούγονταν πολύ απειλητικοί, δεν ξέραμε αν οπλοφορούσαν κιάλας. Ούτε και υπήρχε και κανένας εκεί γύρω να μας βοηθήσει.

Συνεντ: Και πώς έληξε;

Πρόδρομος: Ευτυχώς μας έβρισαν μόνο και έφυγαν. Αλλά ήταν έξι άτομα, δεν ξέρω, φοβηθήκαμε. Δεν μιλήσαμε απότομα για να τους θυμώσουμε περισσότερο, αλλά δε ξέρω έτσι απρόκλητα να αρχίσουν να μας βρίζουν άσχημα, αισχρά τι να πω;

Συνεντ: Έχετε δεχτεί και άλλα τέτοια περιστατικά ρατσισμού;

Πρόδρομος: Όχι εντάξει, μόνο κάποια μεμονωμένα, κάτι χαζά, κάτι γέλια και κάτι τέτοια. Πρώτη φορά ήταν με τέτοιες διαστάσεις. Και ο σύντροφός μου δεν είναι από εδώ είναι από το Ισραήλ και δεν έχει συνηθίσει σε τέτοιου είδους συμπεριφορές.

Συνεντ: Πώς είναι η αντιμετώπιση των ΛΟΑΤ στο Ισραήλ;

Πρόδρομος: Εγώ το καλοκαίρι πήγα με τον σύντροφό μου στην Ιερουσαλήμ, ο σύντροφός μου έχει ένα παιδάκι, που είναι τριών ετών και είχαμε πάει για να δει τους παππούδες του. Ε δεν έχει καμία σχέση εκεί είναι απελευθερωμένοι. Εμένα ο σύντροφός μου κάθε τόσο μου λέει Πού ζεις;

Συνεντ: Το παιδάκι αυτό το μεγαλώνει ο σύντροφός του, μάλλον το μεγαλώνετε μαζί; Πόσων ετών είναι;

Πρόδρομος: Είναι τεσσάρων. Όταν γνώρισα τον Αλ ήταν ενός έτους.

Συνεντ: Πώς είναι η συμβίωση μαζί του;

Πρόδρομος: Είναι ένα παιδάκι, όπως όλα της ηλικίας του. Δεν έχω κάποια πρόβλημα, εντάξει η καθημερινότητά μας είναι κάπως δύσκολη, γιατί εγώ το φροντίζω όσο εργάζεται ο πατέρας του, όμως έχουμε συνηθίσει ο ένας τον άλλο.

Συνεντ: Πηγαίνει σχολείο;

Πρόδρομος: Όχι. Και αυτό είναι ένα πρόβλημα με την υπηκοότητα. Εγώ αγαπώ πολύ τον Αλ, όσο λείπει ο μπαμπάς του, παίζουμε, μαγειρεύουμε, κάνουμε πολλά πράγματα μαζί. Και ναι θα ήθελα να τον υιοθετήσω, να του δώσω την ιθαγένειά μου. Γιατί να μην μπορώ να τον υιοθετήσω από την στιγμή που τον μεγαλώνω και εγώ; Δηλαδή ο σύντροφός μου μου είπε πώς στο Ισραήλ οι ΛΟΑΤ έχουν δικαίωμα υιοθεσίας και εμείς ακόμη τίποτα. Εκεί δεν αναγνωρίζεται το σύμφωνο συμβίωσης, όμως δικαίωμα υιοθεσίας έχει θεσπιστεί. Και εμείς, που θεσπίσαμε σύμφωνο συμβίωσης αλλά όχι δικαίωμα στην υιοθεσία, τι να το κάνουμε το σύμφωνο συμβίωσης; Μου φαίνεται ότι πιο πολλά προβλήματα δημιουργεί παρά λύνει. Ας πούμε ότι μόνος μου θα μπορούσα να υιοθετήσω ένα παιδί, μαζί με τον σύντροφό μου δεν μπορώ. Πώς γίνεται αυτό; Δεν είναι υποκριτικό; Να σας πω την αλήθεια, δεν με νοιάζει αν ο Αλ θα με φωνάζει μπαμπά ή Πρόδρομο ή Παναγιώτη ή Κώστα. Εμένα με νοιάζει, που θα μπορούσε να έχει και την Ελληνική ιθαγένεια για να μπορέσει να πάει σχολείο πιο άνετα.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι στο σχολείο θα μπορούσε να δεχτεί bullying;

Πρόδρομος: Όχι. Δε ξέρω, όμως τώρα που έχει φίλους, κανείς δεν τον έχει κοροϊδέψει. Θα μπορούσαν να τον κοροϊδέσουν επειδή δεν είναι Έλληνας, δεν ξέρω και εγώ για ποιο λόγο ακόμη. Η ζωή μας πάει μπροστά, αν δεν μπορέσουμε να

ζήσουμε εδώ πιθανόν να πάμε σε μία άλλη ευρωπαϊκή χώρα ή ακόμη και στο Ισραήλ. Το θέμα είναι να μπορέσουμε να ζήσουμε εδώ, να μην μας διώχνει η Ελλάδα, να μην μου στερεί το δικαίωμα να δώσω ότι καλύτερο μπορώ σε ένα παιδί που περνάω όλη μου την μέρα. Έτσι δεν είναι;

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίσατε το σύμφωνο συμβίωσης;

Πρόδρομος: Δε λέω ότι δεν χαρήκαμε αρκετά αλλά στην αρχή. Γιατί μετά όταν είδαμε ότι έχει πολλά κενά και ότι δε λύνει βασικά στοιχεία μίας σχέσης τότε είπαμε πως είναι μάλλον κοροϊδί. Τι να το κάνω να λέω απλώς ότι έχω κάνει το σύμφωνο συμβίωσης Μπορώ να αποκτήσω με αυτό παιδί μέσω εξωσωματικής; Όχι. Μόνο να υιοθετήσω το παιδί του συντρόφου μου; Όχι. Μπορώ με παρένθετη να κάνω παιδί; Όχι. Μπορώ να υιοθετήσω εγώ και ο φίλος μου ένα παιδί; Όχι. Τότε τι να το κάνω; Πού θα με βοηθήσει; Αν ας πούμε πεθάνω και με κηδέψει ο σύντροφός μου; Αυτό είναι το πρόβλημά μας; Αν με ρωτάς, λοιπόν, αν είμαι ικανοποιημένος από το σύμφωνο συμβίωσης, όχι δεν είμαι. Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι είναι μία αρχή, ένα βήμα προς τα μπρος, όμως εμένα αυτό δεν με ικανοποιεί. Πάμε σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες κι είναι πολύ πιο μπροστά σε τέτοια θέματα. Εδώ ακόμη επικρατεί τι να πω; Άμα είσαι ετεροφυλόφιλος είσαι μια χαρά, αν είσαι ομοφυλόφιλος ξεκινάς από το μηδέν, χωρίς δικαιώματα. Δηλαδή τι να το κάνω να επισημοποιήσω την σχέση μου αν δεν μπορώ να δημιουργήσω οικογένεια; Για ποιο λόγο να το κάνω; Εγώ θα ήθελα να ρθουν να με ελέγξουν όπως κάνουν οι κοινωνικοί λειτουργοί και στα ετερόφυλα ζευγάρια. Ποιες είναι δηλαδή οι προϋποθέσεις του νόμου; Ισχύον και σε μένα; Αν δεν έχω τα προαπαιτούμενα, δεν λέω ας με απορρίψουν. Όμως εγώ πιστεύω, από τόσες ώρες που περνάω με τον Αλ και που με αγαπάει κάτι καλό θα κάνω, δεν μπορεί. Δηλαδή εγώ αυτό που καταλαβαίνω, είναι ότι ακόμη η κοινωνία και η Πολιτεία μας θεωρεί ανώμαλους ή διεστραμμένους, αλλιώς δεν εξηγείται τέτοια στάση. Βέβαια, στην Ελλάδα το 1950 αποποινικοποιήθηκε η ομοφυλοφιλία αλλά και επί Χούντας γίνονταν συλλήψεις ομοφυλόφιλων. Οπότε δεν έχει περάσει και τόσος καιρός από τότε, που να μην έχουμε μνήμες ως κοινωνία. Όταν οι ομοφυλόφιλοι διώκονταν σαν εγκληματίες, τώρα πώς να τους αναγνωρίσουν και γονείς;

Συνεντ: Πιστεύετε, ότι η απόφαση του ΕΔΔΑ σχετικά με το δικαίωμα συγγενικής υιοθεσίας, δηλαδή το δικαίωμα του συντρόφου να υιοθετήσει το βιολογικό τέκνο του άλλου συντρόφου θα δρομολογήσει εξελίξεις και στο εγχώριο δίκαιο;

Πρόδρομος: Μακάρι. Μακάρι.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ

Πρόδρομος: Παρακαλώ.

37) ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Ημερομηνία Συνέντευξης: 21/07/2017

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Μέθοδος Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 70 λεπτά

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Στεφανία: Καλησπέρα.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Στεφανία: 43.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Στεφανία: Ναι έχω τελειώσει το Παιδαγωγικό.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Στεφανία: Ναι είμαι εκπαιδευτικός στην Πρωτοβάθμια εκπαίδευση εδώ και 15 χρόνια.

Συνεντ: Αδέρφια έχετε;

Στεφανία: Ναι μία αδελφή μεγαλύτερή μου.

Συνεντ: Πώς είναι οι σχέσεις με την αδελφή σας;

Στεφανία: Πάρα πολύ καλές. Είναι ο πιο κοντινός μου άνθρωπος. Ήταν πρώτος άνθρωπος που εμπιστεύτηκα, όταν ήθελα να μοιραστώ ότι είμαι λεσβία. Με έκανε να νιώσω πάρα πολύ καλά. Είναι πολύ υποστηρικτική.

Συνεντ: Ανησυχούσατε για την αντίδρασή της;

Στεφανία: Ναι δεν σας κρύβω, ότι είχα ένα άγχος.

Συνεντ: Τι φοβόσασταν ακριβώς;

Στεφανία: Ε, να όπως και να το κάνουμε δεν είναι εύκολο να παραδεχτείς ότι είσαι ομοφυλόφιλη. Ακόμη και η αδελφή μου φοβόμουν μην με σχολιάσει αρνητικά, μην με προσβάλλει ή μην αισθανθεί η ίδια άσχημα, όλα αυτά.

Συνεντ: Πότε μιλήσατε για τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό στην αδελφή σας;

Στεφανία: Πριν από περίπου δέκα χρόνια. Ουσιαστικά της επιβεβαίωσα κάτι που ήδη διαισθανόταν. Νομίζω ότι όλοι λίγο πολύ καταλαβαίνουν, τουλάχιστον οι δικοί σου άνθρωποι, αλλά οκ δεν είχα λόγο να ανησυχώ τελικά. Από τότε της εμπιστεύομαι τα πάντα και μπορώ να πω ότι με βοηθάει αρκετά.

Συνεντ.: Εκείνη είναι ετεροφυλόφιλη;

Στεφανία: Ναι.

Συνεντ: Ποια είναι η οικογενειακή της κατάσταση;

Στεφανία: Είναι χωρισμένη με τρία παιδιά, τρία αγόρια έχει.

Συνεντ: Μιλήστε λίγο για την παιδική σας ηλικία και τους γονείς σας. Οι γονείς σας τι επάγγελμα κάνουν;

Στεφανία: Ο πατέρας μου εργαζόταν σε μία μεταφορική εταιρία και η μητέρα μου ήταν νοικοκυρά. Το μεγάλο της όνειρο, όμως, ήταν να σπουδάσει νομική. Τέλειωσε το εξατάξιο γυμνάσιο, το σημερινό γυμνάσιο και λύκειο, αλλά δεν προχώρησε σε σπουδές, γιατί οι γονείς της την πάντρεψαν με τον πατέρα μου με προξενιό. Ήταν όμως πολύ δυναμικός άνθρωπος.

Συνεντ: Την μητέρα σας την αισθανόσασταν πιο κοντά σε σας;

Στεφανία: Ναι είναι ένας πολύ αξιόλογος άνθρωπος και εκείνη την εποχή ήταν αρκετά προοδευτική για την εποχή της δηλαδή. Με τον πατέρα μου δεν είχαμε πολύ ζεστές σχέσεις, ήταν πιο πολύ τυπικές και όταν κάποια στιγμή χώρισαν οι γονείς μου πήγαμε με την μητέρα μου και εγκατασταθήκαμε στην πόλη της στην Θεσσαλονίκη.

Συνεντ: Πόσων ετών ήσαστε όταν χώρισαν οι γονείς σας;

Στεφανία: Ήμουν, πρέπει να ήμουν, 7 χρονών.

Συνεντ: Πώς ήταν να είσαι παιδί χωρισμένων γονιών εκείνη την εποχή; Πώς το βιώσατε εσείς γιατί ήσαστε πολύ μικρή.

Στεφανία: Δύσκολα, εμένα να σας πω την αλήθεια, μού φαινόταν σαν ψέμα. Δεν το πίστευα. Ήθελα πολύ να είναι μαζί. Καμιά φορά παρακαλούσα την μητέρα μου να τα ξαναβρούν. Ναρθεί ο μπαμπάς να μείνει μαζί μας. Ο πατέρας μου πολλές φορές ερχόταν στην Θεσσαλονίκη και μας έβλεπε. Δεν ήταν δηλαδή απών από την ζωή μας. Ερχόταν συχνά και στις συγκεντρώσεις γονέων στο σχολείο, ενημερωνόταν για την πρόοδό μας, αφού οι φίλες μου με ρώταγαν αν έλεγα αλήθεια ότι οι γονείς μου χώρισαν. Δεν το πίστευαν. Και τώρα που έφυγε από την ζωή είναι ακόμη πιο δύσκολα, γιατί κάποιες φορές τον έχω πολλή ανάγκη.

Συνεντ: Πότε έφυγε από την ζωή;

Στεφανία: Πάνω κάτω έχει περάσει μία δεκαετία.

Συνεντ: Στον πατέρα σας είχατε μιλήσει για τον σεξουαλικό σας προσανατολισμό;

Στεφανία: Ναι, έκανε πως δεν είχε πρόβλημα, μα ξέρω πως είχε και δεν ήθελε να το δείξει.

Συνεντ: Για ποιο λόγο το πιστεύετε αυτό;

Στεφανία: Γιατί κάποιες φορές νομίζω ότι είχε την αίσθηση ότι είναι κάτι το παροδικό, ότι θα αλλάξω, ότι θα κάνω παιδιά και εγώ. Ξέρετε αυτή την εποχή και τώρα ιδιαίτερα οι πιο ηλικιωμένοι έχουν την εντύπωση ότι η ομοφυλοφιλία είναι μία ανωμαλία, ένα αμάρτημα. Η μητέρα μου για παράδειγμα ακόμη δεν μπορεί να το πιστέψει γιατί το έχει συνδέσει με την χριστιανοσύνη, ότι είναι αμαρτία και έλλειψη ηθικής και ότι αυτό δεν δικαιολογείται από τις αρχές που μας έχει δώσει.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή πώς αντιμετωπίζει την σεξουαλική σας ταυτότητα; Θέλω να πω τι στάση κρατάει απέναντί σας;

Στεφανία: Δε θέλει να μιλάμε γι αυτό. Δεν με ρωτάει για τις σχέσεις μου, πώς είμαι συναισθηματικά, τίποτ' αυτά. Κάνει σαν να θέλει να ξεχάσει.

Συνεντ: Αυτό εσάς σας στενοχωρεί;

Στεφανία: Και ναι και όχι. Δηλαδή ok θα ήθελα να ήταν η μητέρα μου πιο δοτική με εμένα σε αυτό το κομμάτι, αλλά από την άλλη καταλαβαίνω την στάση της είναι μια θρησκευόμενη γυναίκα, έχει μία ηλικία και δε θα της αλλάξω εγώ μυαλά. Έχω ένα θείο στην Αμερική, ο οποίος κάποια στιγμή κατάλαβα πως είναι ομοφυλόφιλος, εμείς πάντα ξέραμε ότι είναι επιτυχημένος, ότι έχει χρήματα, αλλά ποτέ δε ξέραμε τίποτα για τα προσωπικά του. Αυτό το θέμα, αυτό το κομμάτι δεν συζητιόταν στο σπίτι. Κάποια στιγμή έμαθα ότι είναι ομοφυλόφιλος από μία άλλη θεία μου και ότι γι αυτό η μητέρα μου δεν ήθελα να μιλάμε για τις σχέσεις του. Και όταν ερχόταν δηλαδή σπίτι μας και του κάναμε τραπέζι και ανοιγόμασταν κάπως πιο πολύ, η μάνα μου σαν να έβγαζε έναν καημό. Του έλεγε πότε βρε Κώστα θα παντρευτείς να κάνεις παιδάκια; Και αυτός σαν να ήθελε να αποφύγει την κουβέντα και της έλεγε ε θαρθεί η ώρα. Αυτή ήταν η μοναδική νύξη που γινόταν. Οπότε εγώ μεγάλωσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον, πως η ομοφυλοφιλία είναι αμαρτία, κάτι κακό.

Συνεντ: Εσείς πότε ανακαλύψατε την σεξουαλική σας ταυτότητα;

Στεφανία: Εκεί γύρω στην εφηβεία κατάλαβα ότι είμαι λεσβία.

Συνεντ: Τι σας έκανε να αντιληφτείτε την ταυτότητά σας ως λεσβία;

Στεφανία: Τότε δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη για την ταυτότητά μου. Δηλαδή μου άρεσαν τα κορίτσια, αυτό ήταν σαφές, όμως δεν μπορώ να πω ότι ήμουν και απόλυτα σίγουρη. Δηλαδή δεν ήξερα αν αυτό θα αλλάξει κάποια στιγμή.

Συνεντ: Πώς ήταν οι σχέσεις σας στο σχολείο;

Στεφανία: Ήμουν κλειστό παιδί, ναι μεν έκανα παρέες και όλα αυτά αλλά δεν ανοιγόμουν εύκολα.

Συνεντ: Πότε ήταν η πρώτη σας σχέση;

Στεφανία: Αρκετά μεγάλη στα 26 μου.

Συνεντ: Πώς έγινε η γνωριμία;

Στεφανία: Εγώ ασχολιόμουν με τον αθλητισμό οπότε ναι δεν είχα κάποιο πρόβλημα με αυτό. Ήταν λίγο πιο μεγάλη από εμένα, δύο χρόνια και έτσι γνωριστήκαμε. Όμως δεν ήταν σίγουρη για την ταυτότητά της, είχε πισωγυρίσματα, μου είπε τις επόμενες ημέρες ότι είναι στρείτ και ότι δεν θέλει να έχουμε σχέση και κάτι τέτοια. Οι επόμενες σχέσεις μου ήταν μέσα από τον χώρο της εργασίας μου με εκπαιδευτικούς. Και κράτησαν πολύ. Η τελευταία μου σχέση έληξε πριν δύο χρόνια μετά από οκτώ χρόνια που ήμασταν μαζί. Εκείνη ήταν εκπαιδευτικός, δουλεύαμε στο ίδιο σχολείο και ήμασταν πολύ καλά μαζί. Σκεπτόμασταν ακόμη και να αποκτήσουμε παιδί. Εγώ τουλάχιστον το ήθελα πάρα πολύ και είχαμε αρχίσει να σκεπτόμαστε πώς μπορούμε να το καταφέρουμε.

Συνεντ: Τι σκεπτόμασταν δηλαδή; Με ποια μέθοδο;

Στεφανία: Λέγαμε με σπερματέγχυση. Τώρα ως προς τον δότη θα το βλέπαμε. Ξέρω δηλαδή ένα ζευγάρι λεσβίων που απέκτησαν πρόσφατα παιδί με δότη έναν γκέι φίλο τους. Και στην ανατροφή του παιδιού συμμετέχει και ο σύντροφος του πατέρα.

Συνεντ: Δηλαδή το παιδί έχει δύο μαμάδες και δύο μπαμπάδες στην ουσία;

Στεφανία: Ναι. Είναι κάπως περίεργο, όμως σίγουρα δεν δυσκολεύονται με το να βρουν άνθρωπο να το κρατήσει, όταν η μαμά δουλεύει.

Συνεντ: Γνωρίζετε αν αντιμετωπίζουν κάποιες δυσκολίες στην ανατροφή;

Το παιδί δεν είναι πολύ μεγάλο, είναι αν δεν κάνω λάθος δύο ετών και όχι δεν έχουν πρόβλημα. Δεν έχουν θέματα. Δηλαδή αν οι ρόλοι είναι μοιρασμένοι δεν νομίζω να υπάρξει ανταγωνισμός μέσα στην σχέση.

Συνεντ: Την επιλογή της τεκνοθεσίας την είχατε σκεφτεί ως μονογονεϊκή οικογένεια εννοώ;

Στεφανία: Ναι θα θέλαμε να υιοθετήσουμε μέσω ιδιωτικής υιοθεσίας ή με αναδοχή. Πιο πολύ στην αναδοχή προσανατολιζόμαστε, για να αγκαλιάσουμε και ένα παιδί που μας έχει περισσότερο ανάγκη, όμως τώρα πια δεν είμαστε μαζί και αν θα έκανα ένα τέτοιο βήμα θα ήταν μόνο μαζί της. Δεν θα ήθελα ένα παιδί απλά για λέω ότι έχω ένα παιδί. Για μένα είναι πολύ σημαντικό να μοιράζομαι την μητρότητα με την σύντροφό μου. Να μοιραζόμαστε τις χαρές και τις λύπες του. Το γέλιο και το κλάμα του. Το πότε έβγαλε το πρώτο του δοντάκι, πότε περπάτησε, να πάμε μαζί του και οι δύο την πρώτη μέρα στο σχολείο. Να ξέρει, ότι έχει δύο ανθρώπους να τρέξει και να πει το

παράπονό του, τον πόνο του. έτσι το είχα φανταστεί με την Ανθή. Ήθελα μαζί της να δημιουργήσω οικογένεια. Να περνούσαμε όλες τις δυσκολίες μαζί.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή είστε σε σχέση;

Στεφανία: Ναι βρίσκομαι σε μία σχέση, αλλά ακόμη είναι νωρίς για να την αξιολογήσω. Είμαι βέβαια πάρα πολύ καλά, απλά επειδή δένομαι και δε θέλω να ξαναπογοητευτώ, θέλω να κρατάω κάποιες επιφυλάξεις. Είμαστε μόλις δύο μήνες μαζί.

Συνεντ: Είναι η κοπέλα σας από τον δικό σας επαγγελματικό χώρο;

Στεφανία: Ναι. Μου εμπνέει ασφάλεια δε λέω και εύχομαι όλα να πάνε καλά.

Συνεντ: Σας το εύχομαι και εγώ.

Στεφανία: Να είστε καλά.

38) ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Αριθμός Συνέντευξης: 38

Μέθοδος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια συνέντευξης: 60 λεπτά.

Τόπος συνέντευξης: Αθήνα.

Ημερομηνία Συνέντευξης: 15/09/2017

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Χριστίνα: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Χριστίνα: Ναι

Συνεντ: Ωραία. Πόσων ετών είστε;

Χριστίνα: 33.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Χριστίνα: Μάλιστα.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Χριστίνα: Έχω τελειώσει το ΤΕΙ Εργοθεραπείας.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Χριστίνα: Ναι.

Συνεντ: Θα θέλατε να μου πείτε πού εργάζεστε;

Χριστίνα: Στον τομέα μου ως εργοθεραπεύτρια στα παιδιά με αναπτυξιακές διαταραχές, στον ιδιωτικό τομέα κυρίως. Σε στάδιο αποκατάστασης και τέτοιου τύπου.

Συνεντ: Αδέλφια έχετε;

Χριστίνα: Ναι έχω. Άλλα τέσσερα αδέρφια.

Συνεντ: Τι είναι; Αγόρια κορίτσια;

Χριστίνα: Τρία αγόρια, ένα κορίτσι.

Συνεντ: Μεγαλύτερα ή μικρότερα;

Χριστίνα: Και τα δύο, δύο μεγαλύτερα και δύο μικρότερα.

Συνεντ: Πώς είναι οι σχέσεις σας με τα αδέρφια σας ως μέλος μίας πολύτεκνης οικογένειας;

Χριστίνα: Δεν είμαι μέλος πολύτεκνης οικογένειας γιατί προέρχονται από διαφορετικούς γάμους των δικών μου, οπότε δεν υπήρξαμε ποτέ στο ίδιο σύστημα.

Συνεντ: Είναι ετεροθαλή τα υπόλοιπα αδέρφια σας έτσι;

Χριστίνα: Ναι.

Συνεντ: Εσείς είστε το μοναδικό παιδί από τον γάμο των γονέων σου;

Χριστίνα: Ναι. Προέρχομαι από τον πρώτο γάμο του πατέρα μου και από τον δεύτερο γάμο της μητέρας μου. Ο πατέρας μου μετά από εμένα ξαναπαντρεύτηκε και απέκτησε και αυτός άλλη οικογένεια.

Συνεντ: Και τα αδέρφια σας δεν ήταν στο ίδιο σπίτι;

Χριστίνα: Όχι, όχι δεν ήτανε. Είναι δύο αδέρφια από τον πρώτο γάμο της μητέρας μου και έχω άλλα δύο αδέρφια από τον δεύτερο γάμο της μητέρας μου. Αλλά δεν μείναμε ποτέ μαζί.

Συνεντ: Οι σχέσεις σας με τα αδέρφια σας πώς είναι λοιπόν;

Χριστίνα: Αρκετά καλή. Πέρα από το γεγονός της ετερογονίας είμαστε αρκετά δεμένοι.

Συνεντ: Έχετε φιλικές σχέσεις, κάνετε παρέα συχνά;

Χριστίνα: Συχνά; Όχι. Δεν θα το έλεγα. Έχουμε σχέσεις, δηλαδή μιλάμε στο τηλέφωνο, βρισκόμαστε όποτε μπορούμε.

Συνεντ: Οι γονείς σας εργάζονται;

Χριστίνα: Είναι συνταξιούχοι και οι δύο.

Συνεντ: Πριν συνταξιοδοτηθούν σε ποιο τομέα δραστηριοποιούνταν;

Χριστίνα: Ο πατέρας μου στον δημόσιο τομέα, η μητέρα μου στον ιδιωτικό.

Συνεντ: τα παιδικά σας χρόνια πώς ήταν; Ας μιλήσουμε λίγο για την παιδική σας ηλικία. Οι σχέσεις σας με τους συμμαθητές σας πώς ήταν; Ήσαστε καλή μαθήτρια;

Χριστίνα: Ήμουν από τις καλές μαθήτριες σε όλη την διάρκεια του σχολείου, δεν ήμουν από τα άριστα άτομα, είχα φίλιες, σχέσεις με συνομηλίκους.

Συνεντ: Ήσουν λοιπόν ένα εξωστρεφές παιδί, αν κατάλαβα σωστά.

Χριστίνα: Κατά την διάρκεια του Δημοτικού ήμουν εξωστρεφής, μετά μπαίνοντας στην εφηβεία αυτό άρχισε να αλλάζει, όμως είχα παρέες και κολλητά άτομα αλλά δεν ήμουν πολύ πολύ κοινωνική. Μιλάγαμε δηλαδή στο σχολείο, πηγαίναμε πότε πότε ο ένας στο σπίτι του άλλου και αυτό ήταν όλο.

Συνεντ: Εσείς κατάγεστε από Αθήνα;

Χριστίνα: Η μακρινή καταγωγή μου είναι από το Άργος αλλά είμαι γεννημένη και μεγαλωμένη Πειραιά. Δηλαδή από το Άργος ήταν ο πατέρας μου αλλά έφυγε και ήρθε στην Αθήνα. Η μητέρα μου ήταν γενεές εδώ πέρα.

Συνεντ: Την σεξουαλικότητά σας πότε την ανακαλύψατε;

Χριστίνα: Την πρωτοανακάλυψα σε πολύ νεαρή ηλικία, περίπου πέντε με έξι ετών; Όλες μου οι παιδικές ας το πούμε τότε φαντασιώσεις ήταν με κοπέλες. Όμως μετά να έρθω σε πλήρη επαφή και γνώση της σεξουαλικότητάς μου άργησα πάρα πολύ, μετά τα είκοσί μου.

Συνεντ: Όταν ήσαστε μικρή το είχατε ξεκαθαρίσει μέσα σας ότι ήταν ερωτική η έλξη που νιώθατε με κοπέλες και όχι προσπάθεια μίμησης ή εντυπωσιασμού από άλλες κοπέλες;

Χριστίνα: Κοιτάζτε όσο μπορούσα να καταλάβω σε αυτή την ηλικία τι εστί ερωτική έλξη, σεξουαλική έλξη, ήξερα ότι μου αρέσουν συμμαθήτριές μου, δασκάλες μου, εκεί κυρίως κινιόμουν.

Συνεντ: Στην εφηβεία αρχίσατε να διαμορφώνετε καλύτερη αίσθηση της σεξουαλικής σας ταυτότητας ή όχι; Μετά τα είκοσί σας όπως μου είπατε.

Χριστίνα: Όχι όχι, ίσα ίσα επειδή στην εφηβεία μου σε όλο αυτό το κομμάτι της σεξουαλικότητας υπήρχε ένα πολύ μεγάλο ταμπού και υπήρχε το κομμάτι της ντροπής, υπήρχε το κομμάτι να το κρύψω, να μην φανεί τι είναι, δεν είχα καμία επαφή.

Συνεντ: Φοβόσασταν τις αντιδράσεις των συμμαθητριών σας, των γονέων σας; Βιώνατε δηλαδή φόβο σε σχέση με την αποκάλυψη σας αυτή;

Χριστίνα: Ναι γενικά ο περίγυρός μου ήταν αρκετά ομοφοβικός.

Συνεντ: Και από την οικογένειά σας;

Χριστίνα: Ναι, ναι όλου μου ο περίγυρος ήταν...

Συνεντ: Είχατε δεχτεί κάποια αρνητικά σχόλια ή το καταλαβαίνατε από την στάση τους απέναντι στους λοατκι.

Χριστίνα: Ναι, το καταλάβαινα. Εγώ δεν είχα κάνει κάτι για να φανεί ο σεξουαλικός μου προσανατολισμός. Από αυτά τα οποία άκουγα, που συζητάγανε για άλλα άτομα, πως το κομμάτι της ομοφυλοφιλίας ήταν για μας αρνητικό.

Συνεντ: Και σε σας είχε εντυπωθεί αυτή η αίσθηση, ότι αυτό που νιώθετε για τα άτομα του ίδιου φύλου δεν είναι φυσιολογικό ας πούμε;

Χριστίνα: Ναι είχα την αίσθηση ότι αυτό που νιώθω είναι ανώμαλο, δεν είναι φυσιολογικό.

Συνεντ: Τα αδέρφια σας είναι ετεροφυλόφιλα ή ομοφυλόφιλα;

Χριστίνα: Τα άλλα μου αδέρφια, τώρα για τα μικρά δε ξέρω ακόμη πώς θα εξελιχτεί η σεξουαλικότητά τους, αλλά τα άλλα μου αδέρφια τα μεγαλύτερα είναι ετεροφυλόφιλα.

Συνεντ: Και έχουν δημιουργήσει οικογένεια;

Χριστίνα: Ναι ναι οικογένεια με παιδιά.

Συνεντ: Η πρώτη σας σχέση πότε έγινε, θυμάστε;

Χριστίνα: Ήταν στα 24 με 25.

Συνεντ: Ήταν με μια κοπέλα μεγαλύτερη.

Χριστίνα: Ναι επτά οκτώ χρόνια μεγαλύτερη. Ήταν σχέση από απόσταση, ξεκάθαρα σεξουαλική και ερωτική. Διήρκεσε δύο χρόνια.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή βρίσκεστε σε σχέση;

Χριστίνα: Ναι ναι.

Συνεντ: Είστε πολύ καιρό μαζί με την σχέση σας αυτή;

Χριστίνα: Είμαι δύο προς δυόμιση.

Συνεντ: Είναι μεγαλύτερη ή μικρότερη;

Χριστίνα: Όχι αρκετά μικρότερη.

Συνεντ: Είστε ικανοποιημένη από τον δεσμό σας;

Χριστίνα: Ναι είμαι αρκετά ικανοποιημένη.

Συνεντ: Έχετε κάνει το coming out;

Χριστίνα: Ναι το έχω κάνει στους γονείς μου, στα αδέρφια μου και στον περίγυρό μου τον οικογενειακό. Δεν το έχω πει στους παππούδες μου και τους θείους μου. Οι γονείς μου γνωρίζουν, οι φίλοι μου και από την εργασία μου.

Συνεντ: Πότε το αποκαλύψατε στους γονείς σας;

Χριστίνα: Στην ηλικία των 25.

Συνεντ: Αισθανθήκατε ότι ήσαστε έτοιμη να το κάνετε;

Χριστίνα: Ναι το έκανα γιατί ήμουν έτοιμη. Δεν εξαναγκάστηκα από κάποιους παράγοντες, ήθελα να το μοιραστώ μαζί τους.

Συνεντ: Πώς ήταν η αντίδρασή τους;

Χριστίνα: Δεν είναι ότι δεν το είχαν καταλάβει κυρίως επειδή δεν υπήρχε κάποιος άνδρας στον περίγυρό μου. Όλες μου οι παρέες ήταν με γυναίκες. Οπότε το είχαν φιλοκαταλάβει. Ο πατέρας μου ήταν πιο ψύχραιμος σε φάση ότι το είχα αντιληφθεί και οκ.

Συνεντ: Δεν αντέδρασε αρνητικά δηλαδή. Σας στήριξε.

Χριστίνα: Δεν είναι ότι αντέδρασε αρνητικά ούτε όμως και ότι με στήριξε. Ήταν πιο πολύ απόμακρος.

Συνεντ: Η μητέρα σας;

Χριστίνα: Η μητέρα μου ακόμη δεν μπορεί να το πιστέψει και να το αποδεχτεί, πιστεύει ότι θα αλλάξω. Είναι αρκετά υποστηρικτική και με ακούει και γνωρίζει τις σχέσεις μου και τις δέχεται στο σπίτι της και όλα αυτά αλλά μέσα της εύχεται να μην ήμουν και να αλλάξω. Θα ήθελα να ήμουν στρεϊτ. Να παντρευτώ να κάνω οικογένεια και παιδιά.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι ένας λόγος που δεν θα ήθελε να είστε λεσβία είναι επειδή το έχει συνδέσει με την ατεκνία;

Χριστίνα: Όχι το έχει συνδέσει με χριστιανικό αμάρτημα και με την μοναξιά. Ότι είναι ένας δρόμος, ο οποίος οδηγεί στην μοναξιά και την απομόνωση.

Συνεντ: Ο πατέρας σας αυτή την στιγμή το έχει αποδεχτεί;

Χριστίνα: Ναι φαίνεται ότι έχει δεχτεί τον σεξουαλικό μου προσανατολισμό. Δεν συζητά, δεν μου κάνει κουβέντα περί σχέσεων και όλα αυτά, αλλά δεν εκφέρεται ποτέ αρνητικά ή δυσμενώς.

Συνεντ: Στο εργασιακό σας περιβάλλον πώς αντέδρασαν;

Χριστίνα: Οκ κανένα πρόβλημα.

Συνεντ: Σε γενικότερο πλαίσιο έχετε δεχτεί ποτέ κάποια αρνητική αντίδραση;

Χριστίνα: Όχι ποτέ. Μόνο από έναν ανόητο γείτονα που έχω να μου πει άντε μορή λεσβία, αλλά γενικά ούτε ρατσισμό έχω δεχτεί, ούτε αρνητικά σχόλια. Και αυτός ο γείτονας είναι το μοναδικό άτομο και το μοναδικό σχόλιο που έχω ακούσει.

Συνεντ: Με την σύντροφό σας μένετε μαζί;

Χριστίνα: Ναι μένουμε μαζί.

Συνεντ: Είναι η πρώτη της σχέση μαζί σας;

Χριστίνα: Όχι είχε και εκείνη σχέσεις στο παρελθόν με γυναίκες.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω σχετικά με το σύμφωνο συμβίωσης. Αν είστε ικανοποιημένη, αν θεωρείτε ότι έχει κάποιες αδυναμίες, γενικότερα την γνώμη σας.

Χριστίνα: Θεωρώ ότι έχει κάποιες αδυναμίες αλλά με βρίσκει σύμφωνη γιατί νομίζω ότι οποιαδήποτε αναγνώριση που έχει να κάνει με όλων των ειδών τα άτομα. Αναμφίβολα έχει σαφείς ελλείψεις, πρώτα απ' όλα το κομμάτι που έχει να κάνει με την ασφαλιστική κάλυψη του ενός συντρόφου από τον άλλο. Δεν αναγνωρίζεται κάποιο Status που να δείχνει ότι ο σύντροφός μου έχει πάρα πολλά δικαιώματα από την σχέση μας. Δεν έχουμε κοινό ασφαλιστικό φορέα, κοινή φορολογική δήλωση, αυτά τα δικαιώματα που όλα τα ζευγάρια έχουν διά του νόμου τα ομόφυλα δεν έχουν. Δεν υπάρχουν δικαιώματα ασφαλιστικά όταν ένας από τους συντρόφους είναι άνεργος. Τώρα δεν το συζητάω στο κομμάτι της τεκνοθεσίας. Δεν γνωρίζω αν και ρα στρειτ ζευγάρι σε ένα σύμφωνο συμβίωσης κατά πόσο έχουν δικαίωμα τεκνοθεσίας. Επειδή δε ξέρω τι ισχύει σε όλη του την έκταση δεν μπορώ να συγκρίνω. Ή ακόμη όπως είδα σήμερα στην τηλεόραση δεν προβλέπεται το κομμάτι των τρανς ακόμη. Οπότε θεωρώ ότι υπάρχουν πολλές ελλείψεις που πρέπει να καλυφθούν αν πραγματικά μιλάμε για νομικό έγγραφο που συνδέει δύο άτομα.

Συνεντ: Ως προς την απόκτηση παιδιών ποια είναι η θέση σας;

Χριστίνα: Κοιτάζτε εμένα η γενική μου θέση είναι όποιος θέλει να αποκτήσει παιδί ασχέτως σεξουαλικού προσανατολισμού θα πρέπει να είναι πάρα πολύ έτοιμος, να έχει λύσει πολλά προβλήματά του και ότι δεν κάνουμε παιδιά μόνο και μόνο επειδή το θέλουμε και επειδή μας ήρθε στο κεφάλι. Γιατί θέλουμε να λύσουμε το δικό μας πρόβλημα ή το πρόβλημα της κοινωνίας. Αν θέλουμε να κάνουμε ένα παιδί θα πρέπει να είμαστε πολύ προετοιμασμένοι ασχέτως φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, ταυτότητας κοκ.

Συνεντ: εσείς είστε έτοιμη για την γονεϊκότητα;

Χριστίνα: Είναι κάτι που το έχουμε συζητήσει με την σύντροφό μου ότι στα επόμενα χρόνια θα θέλαμε να είμαστε αρκετά έτοιμες ώστε να μπορέσουμε να αποκτήσουμε ένα παιδί, γιατί τώρα είμαστε μαμάδες δύο τετράποδων. Θέλουμε να πιστεύουμε πως θα είμαστε καλά προετοιμασμένες και για ένα δίποδο.

Συνεντ: Με ποιο τρόπο θα επιχειρήσετε στο μέλλον να αποκτήσετε παιδιά;

Χριστίνα: Τι εννοείτε;

Συνεντ: Ναι δεν το έθεσα σωστά. Με κάποια μέθοδο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής ή και με τεκνοθεσία;

Χριστίνα: Με εξωσωματική δεν το νομίζουμε λόγω πολλών φαρμάκων, με ντοπάρισμα με ορμόνες και όλα αυτά θα θέλαμε να την αποφύγουμε. Σκεπτόμαστε με σπερματέγχυση. Σαφώς και υπάρχει στο μυαλό μας το ενδεχόμενο της τεκνοθεσίας, το έχουμε πει και το έχουμε συζητήσει σαν ιδέα ότι θα θέλαμε να υιοθετήσουμε ένα παιδί, είναι λίγο δεσμευτικός ο τρόπος με τον οποίο, όχι δεσμευτικός λάθος λέξη, λίγο απαγορευμένος ο τρόπος υιοθεσίας για εμάς, χρονοβόρος με αμφίβολο αποτέλεσμα. Ειδάλλως αν ήταν λίγο πιο ευέλικτο σαν σύστημα θα θέλαμε να μπούμε σε μία διαδικασία τέτοια. Και μιλάμε μόνο για κρατική υιοθεσία. Γιατί όλοι γνωρίζουμε τις παράνομες υιοθεσίες και πόσο πιο απλές είναι αλλά δεν θα ήθελα. Δεν θα ήθελα από την μεριά μου να υποστηρίξω κάτι τέτοιο.

Συνεντ: Έχετε ακούσει για ιδιωτικές υιοθεσίες με οικονομική συναλλαγή;

Χριστίνα: Ναι πάρα πολλές, πάρα πολλές. Είναι οι παράνομες υιοθεσίες που λέμε, ότι μπαίνουν κάποιο ενδιάμεσο στη μέση και βρίσκουν ένα παιδί από κάποια μητέρα, η οποία είναι η Ρομά ή από Βουλγαρία πάρα πολλές. Κάποιες από αυτές ανήκουν σε ευάλωτες, αναλφάβητες ομάδες και κάποιες το κάνουν και επάγγελμα.

Συνεντ: Εσείς γνωρίζετε κάποια τέτοια περίπτωση στο οικογενειακό ή στο ευρύτερο περιβάλλον σας;

Χριστίνα: Μόνο μέσω της δουλειάς μου, που στα πλαίσια του απορρήτου μαθαίνουμε από τους γονείς πώς απέκτησαν τα παιδιά τους. Δηλαδή εμείς δουλεύουμε με τα παιδιά κυρίως και μέσα σε αυτά τα πλαίσια, ναι, μου έχουν εξιστορήσει κάποιοι γονείς πώς μπήκαν στην διαδικασία της παράνομης υιοθεσίας.

Συνεντ: Είναι, όμως, ικανοποιημένοι αυτή την στιγμή ή αντιμετωπίζουν κάποιες δυσκολίες στην ανατροφή; Αν δηλαδή το παιδί το οποίο απέκτησαν διά της τεκνοθεσίας ήταν μία επιτυχημένη διαδικασία ή όχι.

Χριστίνα: Θυμάμαι μία περίπτωση που η μητέρα δεν χειρίστηκε καλά την αποκάλυψη στο παιδί και αυτό είχε πολύ άσχημα αποτελέσματα. Έχει γίνει ρήξη ανάμεσά τους, το παιδί έχει βγάλει συναισθηματικές διαταραχές.

Συνεντ: Σε ποια ηλικία το αποκάλυψε στο παιδί;

Χριστίνα: Στα πέντε με έξι του.

Συνεντ: Και στην ηλικία των πέντε με έξι το παιδί εμφάνισε συναισθηματική διαταραχή;

Χριστίνα: Ναι έβγαλε παραβατική συμπεριφορά.

Συνεντ: Παραβατική; Δηλαδή;

Χριστίνα: Παραβατική συμπεριφορά σε αυτή την ηλικία είναι όταν τα παιδιά κάνουν πράξεις, που ξέρουν ότι βγαίνουν εκτός ορίων, επιθετικότητα, βωμολοχία, κλεπτομανία.

Συνεντ: Εσείς την βοηθήσατε; Πώς είναι τώρα το παιδί;

Χριστίνα: Δεν γνωρίζω, γιατί έχουν περάσει αρκετά χρόνια είχε όμως την στήριξη του πλαισίου στο ψυχολογικό κομμάτι και το παιδί και η οικογένεια γενικότερα και σε θεραπευτικό. Εντάξει δύσκολος στο να γίνει ο χειρισμός πολύ δύσκολος.

Συνεντ: Εσείς ήλθατε σε επαφή και με το παιδί έτσι;

Χριστίνα: Ναι.

Συνεντ: Φαντάζομαι θα ήταν δύσκολο και να σας ανοιχτεί.

Χριστίνα: Ήταν δύσκολο το να δεχτεί όρια. Στο να δημιουργήσει σχέσεις, όμως, όχι. Ήταν αρκετά ικανή, γιατί μιλάμε για κοριτσάκι, στο να δημιουργήσει σχέσεις, αλλά όχι στο να δεχτεί εύκολα όρια.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι σε αυτό οφείλεται η ιδιωτική υιοθεσία ή είναι ανεξάρτητο το ένα από το άλλο;

Χριστίνα: Πιστεύω, ότι κοιτάζτε να δείτε τώρα, το αρνητικό της ιδιωτικής υιοθεσίας ήταν ότι δεν πλαισίωσε κάποιος την μαμά κάποιος κοινωνικός λειτουργός ή κάποιος ψυχολόγος να της εξηγήσει πώς πρέπει να χειριστεί την κατάσταση με το παιδί. Οπότε εκείνη έπραξε έτσι όπως πίστευε με αποτέλεσμα να δημιουργήσει αντίθετα αποτελέσματα. Όταν γίνεται μία πράξη υιοθεσίας αυτό που συμβουλευόμαστε είναι είτε το λες πάρα πολύ μικρό σε ηλικία δύο δυόμιση ετών είτε πάρα πολύ μεγάλο, να ξέρεις ότι θα μπορέσει συναισθηματικά να διαχειριστεί μία τέτοια ακραία κατάσταση. Γιατί αλλάζει ολόκληρη η κοσμοθεωρία του, όλα του τα δεδομένα. Το άλλο αρνητικό που έχει ζήσει είναι από ιδιωτική υιοθεσία να μην έχουν πει στην μαμά το ιστορικό της βιολογικής μητέρας με αποτέλεσμα να γεννηθεί ένα παιδί, που είχε ένα βαρύ ιστορικό με αναπτυξιακές διαταραχές. Τώρα θα μου πείτε αυτό θα μπορούσε να συμβεί και αν υιοθετούσε και από το ίδρυμα ΜΗΤΕΡΑ, έτσι; Όμως θα έπρεπε να αναφερθεί ποιο είναι το ιστορικό του γονέα.

Συνεντ: Στην περίπτωση αυτή πάντοτε ελλοχεύει ένας κίνδυνος στην ιδιωτική υιοθεσία το παιδί να παρουσιάσει προβλήματα που να μην είναι ορατά στην νεογνική ηλικία όπου υιοθετείται και εν συνεχεία να μην είναι επιθυμητό.

Χριστίνα: Ναι ακριβώς και το ζήτημα είναι μία βαριά διαταραχή σε αυτή την περίπτωση ενισχύεται απευθείας γιατί βιώνει την απόρριψη.

Συνεντ: Αυτό το παιδί τι πρόβλημα είχε θυμάστε καθόλου;

Χριστίνα: ΔΕΠΥ, πολύ βαριά ΔΕΠΥ. Είναι διάσπαση, ελλειμματική προσοχή και υπερκινητικότητα, αλλά σε πολύ έντονη μορφή και μάλιστα στην δεύτερη περίπτωση, γιατί μου έτυχε άλλη μία τέτοια περίπτωση η μητέρα τελικά το έδωσε σε ίδρυμα.

Συνεντ: Αλήθεια; Το παρέδωσε σε ίδρυμα;

Χριστίνα: Ναι και συγκεκριμένα στο Αναρρωτήριο Πεντέλης.

Συνεντ: Δηλαδή αυτή η μητέρα είχε υιοθετήσει το παιδί και είχε ολοκληρωθεί η υιοθεσία με δικαστική απόφαση;

Χριστίνα: Ναι ναι. Το παιδί είχε έντονη διαταραχή ΔΕΠΥ πολύ δύσκολη και η μητέρα το άφησε στο Ίδρυμα.

Συνεντ: Σε ποια ηλικία το άφησε;

Χριστίνα: Νομίζω έξι επτά κάπου εκεί. Επίσης γνωρίζω και κάποια πράγματα από την επαγγελματική μου εμπειρία και για τις ανάδοχες οικογένειες. Η αναδοχή έχει δύο τινά, το ένα είναι ότι γονείς παίρνουν ανάδοχα παιδιά με την ελπίδα, ότι θα τα υιοθετήσουν και άλλα που τα παίρνουν εν γνώσει τους ότι θα τα κρατήσουν για σύντομο χρονικό διάστημα, για να πάρουν το επίδομα από την πρόνοια.

Συνεντ: Λαμβάνουν αυτό το επίδομα από την Πρόνοια στην πράξη;

Χριστίνα: Ναι το λαμβάνουν.

Συνεντ: Υπάρχουν δηλαδή περιπτώσεις ανάδοχων οικογενειών που φροντίζουν ένα παιδί μόνο και μόνο για το επίδομα;

Χριστίνα: Ναι και ειδικά ΑΜΕΑ παιδιών. Αυτό σας το λέω με απόλυτη σιγουριά γιατί υπήρξα για ένα διάστημα σε έναν χώρο, όπου το μεγαλύτερο μέρος πληθυσμού ήταν ανάδοχα ΑΜΕΑ.

Συνεντ: Αυτά τα παιδιά είχαν βαριά αναπηρία;

Χριστίνα: Ήταν δηλαδή παιδιά με νοητική υστέρηση, με αυτισμό, με σύνδρομο down.

Συνεντ: Πόσο καιρό τα κρατάνε;

Χριστίνα: Συνήθως μέχρι την ενηλικίωση. Όχι λάθος διάφορα είδη. Τώρα που το θυμάμαι γιατί έχουν περάσει και κάποια χρόνια, θυμάμαι και περιπτώσεις που κάποιο παιδί ήταν πολύ δύσκολο, είχε πολύ βαριά αναπηρία και έκανε κύκλους. Δηλαδή το άφηνε κάποιος ανάδοχος το έπαιρνε κάποιος άλλος.

Συνεντ: Η συμπεριφορά των ανάδοχων γονέων προς τα ανάδοχα παιδιά εξυπηρετεί το συμφέρον τους; Εσείς πώς την αξιολογείτε;

Χριστίνα: Κοιτάζτε οι γονείς οι οποίοι θέλουν να υιοθετήσουν κάποια στιγμή τα παιδιά έχουν μία συμπεριφορά ευνοϊκή για τα παιδιά σαν να πρόκειται για τα δικά

τους παιδιά. Σε άλλες περιπτώσεις ας πούμε σε αυτή που γνωρίζω εγώ και το παιδί είχε νοητική υστέρηση του φέρονται σαν καθαρίστρια.

Συνεντ: Τι ηλικίες είχαν αυτά τα παιδιά, όταν δίνονταν για αναδοχή;

Χριστίνα: Α διάφορες. Τέσσερα, πέντε, έξι, δέκα, έντεκα, δώδεκα, δεν έχει όριο.

Συνεντ: Πώς ήταν η προσαρμογή των παιδιών αυτών στο οικιακό περιβάλλον;

Χριστίνα: Επειδή μιλάμε για ΑΜΕΑ αν δεν είναι κάποια ελαφριά μορφή αυτισμού, δεν υπάρχει πλήρη κατανόηση, πέρα από την συναισθηματική διαταραχή, είναι παιδιά που είναι μέσα στην ανασφάλεια, έχουν πάρα πολύ μεγάλη ανάγκη την συναισθηματική αποδοχή, την συναισθηματική έκφραση. Αυτά νιώθουν σαν να είμαστε αυτή την στιγμή στην θεία Ελένη, μετά στον θείο Κώστα κοκ.

Συνεντ: Αυτά τα παιδιά επικοινωνούν καθόλου με την βιολογική τους οικογένεια;

Χριστίνα: Ελάχιστα. Κάποια δεν έχουν και σε κάποια έχει απαγορευτεί.

Συνεντ: Μιλάμε για περιπτώσεις με κακοποιητικό περιβάλλον ή παραμέλησης;

Χριστίνα: Ναι όταν υπάρχει πολύ μεγάλη μορφή παραμέλησης ή κακοποίησης.

Συνεντ: Με επίκληση της βιωματικής σας εμπειρίας πιστεύετε ποια ηλικία των θετών γονέων πιστεύετε ότι εξυπηρετεί καλύτερα το συμφέρον του θετού παιδιού;

Χριστίνα: Γενικά και τους βιολογικούς γονείς που βλέπω να είναι σε κάποια ηλικία δηλαδή να έχουν τεκνοποιήσει άνω των 40 ετών, δηλαδή εκείνοι να είναι 45 ετών και το παιδί τους να είναι 4-5 δεν υπάρχει η ίδια αντοχή ούτε η υπομονή ούτε οι ίδιες συνθήκες γι αυτό επιμένω σε αυτό που είπα στην αρχή ότι όποιος θέλει να γίνει γονέας πρέπει να το σκεφτεί πάρα πολύ καλά, να υποβάλλει σε κάποια τεστ τον εαυτό του και ψυχομετρικά αν είναι δυνατόν και συναισθηματικά και σωματικά είτε γίνει ανάδοχος γονέας είτε θετός είτε βιολογικός.

Συνεντ: Τώρα πραγματικά καταλαβαίνω πώς το εννοείτε και ότι δεν είναι απλώς μία στάση ζωής ή θεωρία αλλά η πεμπτουσία της επαγγελματικής σας γνώσης και εμπειρίας. Τώρα όσον αφορά τα επιχειρήματα των πολέμιων του δικαιώματος υιοθεσίας από τα ομόφυλα ζευγάρια. Ποια είναι η δική σας θέση όσον αφορά την σεξουαλική διαπαιδαγώγηση, τα δύο γονεϊκά πρότυπα, το μη σταθερό περιβάλλον.

Χριστίνα: Η κοινή λογική λέει το εξής: όποιον κίνδυνο μπορεί να βιώσει ένα παιδί σε ένα ομόφυλο περιβάλλον τον ίδιο ακριβώς κίνδυνο βιώνει και σε ένα ετερόφυλο περιβάλλον. Κανείς πχ δεν εγγυάται ότι η ετεροφυλία ή η ομοφυλία έρχεται μαζί με την σταθερότητα συναισθήματος, οικογενειακής ασφάλειας του παιδιού, παροχή αποδοχής της προσωπικότητάς του.

Συνεντ: Οπότε αυτό το τελευταίο σχόλιο αγγίζει εν μέρει και το μπούλιγκ που κάποιοι πιστεύουν ότι θα δεχτεί λόγω του σεξουαλικού προσανατολισμού των γονέων του;

Χριστίνα: Γιατί παιδιά ετεροφυλόφιλων δεν δέχονται μπούλιγκ; Το μπούλιγκ θα το δεχτεί το παιδί είτε γιατί έχει κάποιο χαρακτηριστικό ιδιαίτερο, είτε γιατί φοράει γυαλιά, είτε γιατί μιλάει περίεργα, είτε γιατί ντύνεται εκκεντρικά, είτε γιατί ψευδίζει, για οτιδήποτε. Είναι δηλαδή επιχειρήματα τα ακούμε αλλά είναι λάθος που τα ταυτίζουμε με μία ομάδα. Από τα πολύ ακραία σε φάση ότι οι γκει είναι παιδεραστές, το 80% των περιπτώσεων που έχουν κατηγορηθεί και έχουν φτάσει στην δικαιοσύνη παιδεραστών είναι στρειτ. Όμως στατιστικά δε φταίει αυτό. Σχετικά με το σταθερό πάλι περιβάλλον δε βλέπουμε στα ετερόφυλα ζευγάρια ρήξεις και διαζύγια; Ή συνεχείς αλλαγές; Μονογονεϊκότητα, εναλλαγή συντρόφων; Εγώ ας πούμε είμαι ένα μεγάλο παράδειγμα. Είμαστε πέντε αδέρφια και δεν υπάρχει συγγένεια αίματος άμεση του πρώτου με το τελευταίο. Στρειτ ήταν οι γονείς μου.

Συνεντ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω πάλι κάτι μέσα από την επαγγελματικής σας τριβή. Έρχεστε σε επαφή με τους κοινωνικούς λειτουργούς;

Χριστίνα: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Ποια είναι τα στάνταρντ που έχουν για την καταλληλότητα των υποψήφιων θετών γονέων, όταν διερευνούν την καταλληλότητά τους για υιοθεσία;

Χριστίνα: Όταν κοιτάνε μόνο το νομότυπο και πιέζονται από αυτό, το νομότυπο είναι και λίγο αναχρονιστικό. Οι νόμοι δεν ακολουθούν πάντα τις αλλαγές της κοινωνίας, μένουν λίγο πίσω. Μοντέρνοι άνθρωποι δηλαδή νέοι επιστήμονες, που συζητάω, θα θέλανε να μπορούν να δίνουν παιδιά σε άτομα τα οποία τα κρίνουν όχι με τον προσανατολισμό τους αλλά αυτά που θέλουν να προσφέρουν στα παιδιά, με βάση την ψυχοσύνθεσή τους, με το follow up, που θα γίνεται, πόσο πραγματικά το θέλουν, πόσο έτοιμοι είναι και όχι τόσο με τον προσανατολισμό ούτε και με τα οικονομικά κριτήρια. Αυτά είναι λίγο αναχρονιστικά τεκμήρια. Ας πούμε για να υιοθετήσω κάποιος ομοφυλόφιλος πρέπει να πει ψέματα να αποκρύψει την σεξουαλική του ταυτότητα, να έχει ένα πολύ μεγάλο background.

Συνεντ: Το έχετε δει στην πράξη οι πλούσιοι να εγκρίνονται για υιοθεσία μόνο και μόνο επειδή θα προσφέρουν στο παιδί υλικά αγαθά και οικονομική άνεση περισσότερη και μεγαλύτερη από τον μέσο όρο;

Χριστίνα: Ναι θα πρέπει να έχουν ένα σταθερό εισόδημα, όμως είναι και λίγο ουτοπία γιατί εν μέσω κρίσης πόσοι τοις εκατό του πληθυσμού έχουν ένα σταθερό εισόδημα; Να κάνουν δήλωση περιουσίας, να έχουν περιουσιακά στοιχεία.

Συνεντ: Πείτε μου έτσι όπως έχετε προσεγγίσει την υιοθεσία ποιες αλλαγές χρειάζονται να γίνουν προς την διασφάλιση του καλύτερου συμφέροντος του παιδιού;

Χριστίνα: Πιστεύω ότι κυρίως πρέπει να καταργηθεί η ιδιωτική υιοθεσία και να στηριχτεί περισσότερο η διαδικασία της παρακολούθησης μετά την υιοθεσία. Τα παιδιά χρειάζονται προστασία και ασφάλεια και όχι αν δεν πληρούν τις προδιαγραφές των γονέων τους να αλλάζουν χέρια.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Χριστίνα: Παρακαλώ.

1.4.2.3. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΦΟΡΕΩΝ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

39) Κ.Α.1.

Αριθμ. Συνεντ: 39

Ημερομηνία Συνέντευξης: 05/09/2016

Διάρκεια Συνέντευξης: 45 λεπτά.

Μέθοδος Συνέντευξης: Έγγραφοι Σημειώσεις.

Τόπος Συνέντευξης: Ιόνιο.

Συνεντ: Καλημέρα .

Κ.Α.1.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Α.1.: Ναι, βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Α.1.: 53

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Α.1.: Ναι

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Α.1.: Ναι, έχω δύο παιδιά ηλικίας 5 και 7.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Α.1.: Έχω σπουδάσει κοινωνική λειτουργός στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα (ΤΕΙ) Κοινωνικής Εργασίας.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Κ.Λ.1.: Δεν έχω κάνει μεταπτυχιακό, όχι.

Συνεντ: Πόσα έτη έχετε υπηρεσία;

Κ.Λ.1.: Εργάζομαι εδώ σ' αυτό τον φορέα περίπου δεκαπέντε χρόνια.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχετε αναλάβει συνολικά εσείς;

Κ.Λ.1.: Περίπου είκοσι πέντε.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχουν διεκπεραιωθεί τα τελευταία χρόνια; Το τρέχον έτος; Έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Λ.1.: Ένα σταθερό ρυθμό έχουν. Περίπου πέντε ανά έτος.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Λ.1.: Οι περισσότερες αιτήσεις που δεχόμαστε αφορούν στις ιδιωτικές υιοθεσίες. Διακρατικές δεν έχουμε καθόλου από τότε που η Ελλάδα κύρωσε τη συνθήκη της Χάγης και κρατικές λίγες.

Συνεντ: Γιατί δεν έχετε δεχτεί καμία αίτηση για διακρατική υιοθεσία;

Κ.Λ.1.: Ίσως, γιατί ο κόσμος δεν έχει ενημερωθεί για τη δυνατότητα αυτή, ίσως όμως γιατί στην πράξη είναι εξίσου χρονοβόρα η διαδικασία με την κρατική, οπότε το σκέφτεται. Σε αυτό δεν έχουν κι άδικο, διότι η Σύμβαση της Χάγης κυρώθηκε από την ώρα μας εδώ και κάποια χρόνια, αλλά ακόμη τα συμβαλλόμενα κράτη δεν έχουν συντονιστεί αποτελεσματικά. Αυτό έχει ως συνέπεια μεγάλη ταλαιπωρία των θετών γονέων μέχρι να παραλάβουν το παιδί. Αυτοί που πραγματικά ενδιαφέρονται να υιοθετήσουν παιδιά φροντίζουν και να τα βρουν οι ίδιοι γιατί ξέρουν πόσο δύσκολο είναι να υιοθετήσουν παιδί από ίδρυμα. Βέβαια, μπορεί να κάνουν την αίτηση για κρατική υιοθεσία και παράλληλα να ψάχνουν και παιδί να υιοθετήσουν ιδιωτικά.

Συνεντ: Είπατε πως ο κόσμος δεν είναι ενημερωμένος για τη δυνατότητα της διακρατικής υιοθεσίας. Εσείς τους ενημερώνετε σχετικά;

Κ.Λ.1.: Όταν έρχονται στην υπηρεσία μας, έχουν ήδη κατασταλάξει ποια οδός είναι κατάλληλη γι αυτούς. Αν όμως μας ρωτήσουν, εμείς οφείλουμε να τους ξεκαθαρίσουμε ότι η διαδικασία αυτή απαιτεί χρόνο και ουσιαστικά δε διαφέρει από την κρατική.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με παιδί από άλλο κράτος;

Κ.Λ.1.: Και τα δύο. Σαφέστατα, βέβαια, οι συγγενικές έχουν την ιδιομορφία, ότι θα πρέπει ο ένας βιολογικός γονιός να είναι παντρεμένος με τον άλλο. Είναι

τέλοσπάντων κάτι άλλο. Γιατί, όταν λέω συγγενικές δεν εννοώ αυτές, που συγγενείς εξ αίματος υιοθετούν το παιδί, του οποίου οι γονείς για κάποιο λόγο δεν μπορούν να ασκήσουν τη γονική μέριμνα, αλλά κυρίως αυτές που ο ένας σύζυγος θέλει να υιοθετήσει το παιδί του άλλου συζύγου. Έτσι; Να υπάρχει αυτή η διευκρίνιση.

Συνεντ: Για ποιο λόγο οι περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας γίνονται διά της ιδιωτικής οδού;

Κ.Α.1.: Κοιτάζετε, στις ιδιωτικές υιοθεσίες το παιδάκι που υιοθετείται, είναι βρέφος. Συνήθως, οι θετοί γονείς το έχουν βρει όταν ακόμη η βιολογική μητέρα είναι έγκυος, ή τελοςπάντων μόλις έχει γεννήσει. Ξέρουν ότι είναι υγιές και ότι θα το μεγαλώσουν εξ ολοκλήρου οι θετοί γονείς οπότε δε τίθεται θέμα προσαρμοστικότητας και αλλαγής οικογενειακού περιβάλλοντος. Και το άλλο όμως: δεν μπαίνουν στη διαδικασία να συμπληρώνουν ένα σωρό έγγραφα, αιτήσεις, να υφίστανται δηλαδή τον έλεγχο γονεϊκής καταλληλότητας και να περιμένουν έως και πέντε-έξι χρόνια. Ας μην ξεχνάμε ότι οι περισσότεροι που ζητάνε να υιοθετήσουν παιδάκια είναι άνθρωποι που έχουν δοκιμάσει ήδη άλλες μεθόδους απόκτησης παιδιού, που έχουν κάνει πολλές εξωσωματικές και δε βρίσκονται στην πρώτη τους νιότη. Δεν μπορούν λοιπόν να περιμένουν άλλα τόσα χρόνια για να γίνουν γονείς, εάν και εφόσον εγκριθούν.

Συνεντ: Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείτε όταν σας υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία; Για ιδιωτική; Για διακρατική;

Κ.Α.1.: Όταν ρθει ο ενδιαφερόμενος στην υπηρεσία μας συντάσσει την αίτηση και μας προσκομίζει όλα τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, όπως ορίζει ο νόμος δηλαδή μας φέρνει βεβαίωση ψυχικής υγείας, ποινικό μητρώο, οικογενειακής κατάστασης, πλησιέστερων συγγενών, επαγγελματικής κατάστασης, Ε9... Μετά διαβιβάζουμε τον φάκελο στο Μητέρα, στο Αγία Πεντέλη ή στον Άγιο Στυλιανό αν πρόκειται για κρατική υιοθεσία αλλιώς προχωράμε στην ιδιωτική σε απευθείας έρευνα προκειμένου να συντάξουμε την έκθεση καταλληλότητας των δυνάμει γονέων για την υιοθεσία και να την υποβάλλουμε εντός εξαμήνου στο δικαστήριο. Στην περίπτωση μάλιστα της ιδιωτικής υιοθεσίας οι θετοί γονείς θα πρέπει υποχρεωτικά να μας ενημερώσουν για την κοινωνική έρευνα εντός τριμήνου από την έλευση του παιδιού στο σπίτι τους.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σάς τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή δικηγόροι;

Κ.Α.1.: Συνήθως εμείς ερχόμαστε σε συνεννόηση με τους δικηγόρους.

Συνεντ: Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διάφοροι κάθε φορά;

Κ.Λ.1.: Εδώ ερχόμαστε σε επαφή με διάφορους δικηγόρους, οι οποίοι μάλιστα δεν έχουν τη στοιχειώδη κατάρτιση στα θέματα της υιοθεσίας. Και το φαινόμενο αυτό δεν παρατηρείται μόνο σε νεαρούς δικηγόρους, αλλά και σε μεγάλους δικηγόρους με πολλά χρόνια δικηγορίας. Και για να πιάσουν την υπηρεσία να επισπεύσει την μελέτη καταλληλότητας των θετών γονέων πρώτα πηγαίνουν στο δικαστήριο με την αίτηση υιοθεσίας, παίρνουν όσο πιο σύντομα γίνεται δικάσιμο και έπειτα μας την κοινοποιούν, ώστε να είναι έτοιμη μέχρι την δικάσιμο. Μετά βέβαια από καυγάδες και άρνηση δική μας να υποβληθούμε σ' αυτή την πίεση, άρχισε να υποχωρεί αυτό το φαινόμενο, διότι ο κοινωνικός λειτουργός φέρει μεγάλη ευθύνη και δεν πρέπει να κάνει προχειροδουλειά.

Συνεντ: Μου δίνετε την ευκαιρία να σας ρωτήσω στο σημείο αυτό για τον ρόλο του κοινωνικού λειτουργού στην πράξη της υιοθεσίας.

Κ.Λ.1.: Ο ρόλος του κοινωνικού λειτουργού είναι να διεξάγει επισταμένη κοινωνική έρευνα ώστε να υποβοηθήσει το δικαστήριο στην έκδοση ορθής απόφασης για την έγκριση ή όχι της υιοθεσίας. Ουσιαστικά να «υποδείξει» στον δικαστή για το αν η υιοθεσία συμφέρει ή όχι στον υιοθετούμενο πάντα σε αρμονία με τη γνώμη του υιοθετούμενου, η οποία λαμβάνεται υπόψη ανάλογα με την ωριμότητά του και υποχρεωτικά μετά τη συμπλήρωση του 12^{ου} έτους της ηλικίας του. Αυτός είναι ο ρόλος μας να ελέγξουμε αν το παιδί θα τοποθετηθεί σε ένα σωστό και υγιές οικογενειακό περιβάλλον. Ταυτόχρονα, αυτή η εξονυχιστική έρευνα βοηθά και τους υποψήφιους γονείς να αντιληφθούν τη βαρύτητα της απόφασής τους και να ωριμάσει αυτή η σκέψη.

Συνεντ: Τι είναι εκείνο που διερευνάτε προκειμένου να συντάξετε την έκθεση καταλληλότητας;

Κ.Λ.1.: εμείς ως κοινωνική υπηρεσία δίνουμε βαρύτητα σε κάθε θέμα που αφορά στην υιοθεσία και ορίζεται από τον νόμο φυσικά. Δηλαδή εμείς προσπαθούμε να μην ενεργούμε έξω από τα πλαίσια του νόμου και αυθαίρετα. Ελέγχουμε δηλαδή την προσωπικότητα και την υγεία των αιτούντων, την περιουσιακή τους κατάσταση, γιατί είναι σημαντικό να μπορούν να εκπληρώνουν την υποχρέωση διατροφής προς το θετό παιδί και να του προσφέρουν μία όσο το δυνατόν άνετη ζωή. Θα πρέπει να εξετάσουμε ποια είναι η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο των γονέων όσο και του παιδιού, το ποινικό τους μητρώο, τα κίνητρα της υιοθεσίας... Εξετάζουμε ακόμη στην περίπτωση του ζευγαριού πόσο σταθερή και ανθεκτική στη φθορά του χρόνου είναι η σχέση τους, αν έχουν ένα ζεστό και φιλόξενο σπιτικό να προσφέρουν στο

παιδί αλλά και τη δυνατότητα δόμησης μίας ανοικτής σχέσης με το παιδί και την καταγωγή του.

Συνεντ: Ποια είναι τα κίνητρα των θετών γονέων κατά τη δήλωσή τους;

Κ.Λ.1.: Τις περισσότερες φορές θέλουν να υιοθετήσουν επειδή είναι άτεκνοι. Νιώθουν, ότι το παιδί θα ολοκληρώσει την ευτυχία τους ή θα σώσει μία σχέση, που βρίσκεται στα πρόθυρα διάλυσης. Σίγουρα μέσα στην ανάγκη απόκτησης ενός παιδιού περιέχεται και η διασφάλιση της περιουσίας ή του ονόματος ή ακόμη και η γηροκόμηση. Πολύ λιγότερες είναι περιπτώσεις που ζητάνε να υιοθετήσουν για λόγους φιλανθρωπίας, έχουν δηλαδή ήδη παιδί και θέλουν να βελτιώσουν την ποιότητα ζωής ενός παιδιού σε ίδρυμα. Επίσης πολλές είναι οι περιπτώσεις συζύγων που θέλουν να υιοθετήσουν το παιδί του άλλου συζύγου και αυτές είναι και οι πιο εύκολες, γιατί δεν υπάρχει μετακίνηση παιδιού, το παιδί ήδη μεγαλώνει με τον έναν φυσικό του γονέα.

Συνεντ: Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Λ.1.: εεε, το 90% είναι ζευγάρια. Υπάρχουν βέβαια και περιπτώσεις που ένα άτομο και θέλει και μπορεί να υιοθετήσει, ο νόμος είναι σαφής ως προς αυτό.

Συνεντ: Οι αιτήσεις από μόνα άτομα έχουν ευδοκιμήσει;

Κ.Λ.1.: ναι, βέβαια, έχουμε αποφανθεί θετικά όταν ο αιτών πληροί τα κριτήρια, που θέτει ο νόμος, αλλά γενικά δε είναι και το πλέον σύνηθες.

Συνεντ: Ως προς το φύλο του αιτούντος θα ήθελα να σας ρωτήσω. Έχετε δεχτεί αιτήσεις από άνδρα;

Κ.Λ.1.: Ε, εντάξει, σπάνια συμβαίνει να ζητήσει την υιοθεσία ενός παιδιού ένας άνδρας. Τις περισσότερες φορές είναι γυναίκες που υποβάλλουν αίτηση. Βασικά τώρα που το σκέφτομαι, δε νομίζω να έχω δει ποτέ τέτοια αίτηση.

Συνεντ: Γιατί συμβαίνει αυτό;

Κ.Λ.1.: ίσως επειδή πιστεύουν πως η αίτηση δε θα εγκριθεί, ίσως γιατί νιώθουν ότι η γονεϊκότητα είναι αποκλειστικά γυναικείο προνόμιο.

Συνεντ: Έχουν άδικο; Η κοινωνική έκθεση, δηλαδή, θα ήταν θετική αν η αίτηση γινόταν από μόνο άνδρα;

Κ.Λ.1.: Γενικά και αόριστα θα μπορούσα να απαντήσω ναι. Στην πράξη όμως δε ξέρω. Η αρνητική ή θετική έκθεση είναι συνάρτηση πολλών παραγόντων. Πάντως, προσπαθούμε να είμαστε αντικειμενικοί και δεν υπάρχει από την πλευρά μας καμία διάθεση μεροληψίας.

Συνεντ: Πώς καταφέρνετε να είστε αμερόληπτοι; Ο ρόλος σας, ο οποίος είναι καταλυτικός για την έκβαση της αίτησης, είναι εύκολος; Ποιες είναι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζετε κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;

Κ.Λ.1.: Η αλήθεια είναι ότι το βασικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι η έλλειψη καταρτισμένου και έμπειρου προσωπικού. Πρόσφατα για παράδειγμα στην υπηρεσία μας ήρθε με μετάταξη μία υπάλληλος, που όπως καταλαβαίνετε, εργαζόταν προηγουμένως σε άλλο φορέα και δεν έχει ιδέα για το ευαίσθητο θέμα της υιοθεσίας. Όπως άλλωστε είναι αυτονόητο, εμείς ασχολούμαστε και με ποικίλα άλλα θέματα άσκησης της γονικής μέριμνας και δεχόμαστε συνέχεια εισαγγελικές παραγγελίες να διερευνήσουμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζουν παιδιά, καταγγελίες δηλαδή που δέχεται ο εισαγγελέας και πρέπει να εξετασθεί η βασιμότητά τους. Γι όλα αυτά είναι αρμόδια η υπηρεσία μας και ουσιαστικά δύο τρία άτομα.

Συνεντ: Προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του παιδιού στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.1.: Όχι βέβαια σε καμία περίπτωση και γι' αυτό έχουμε εισηγηθεί πολλές φορές να καταργηθεί η ιδιωτική υιοθεσία. Δε μπορεί από την μία να διενεργούμε ενδελεχή έρευνα για την καταλληλότητα των γονέων που επιθυμούν να υιοθετήσουν από κρατικό ίδρυμα και από την άλλη να είμαστε ουσιαστικά σχεδόν υποχρεωμένοι να γνωματεύσουμε θετικά επειδή το παιδί έχει συνηθίσει το νέο του οικογενειακό περιβάλλον. Είναι λογικό να θέλουν όλοι οι γονείς να υιοθετήσουν ιδιωτικά αφού θα αποφύγουν όλη αυτή τη διαδικασία με το επισφαλές αποτέλεσμα. Όμως, αν το κράτος θέλει να προστατεύσει ειλικρινά το συμφέρον του παιδιού, πρέπει να προχωρήσει σε μία μεταρρύθμιση ή σε ολοκληρωτική κατάργηση της ιδιωτικής υιοθεσίας. Δεν είναι δυνατόν να εμπορευματοποιείται η έννοια της μητρότητας και της ανατροφής ενός παιδιού.

Συνεντ: Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ πού και πώς εντόπισαν το παιδί; Συνήθως τι σας λένε σε σχετική ερώτηση;

Κ.Λ.1.: Τα πραγματικά γεγονότα δε μας αποκαλύπτονται ποτέ. Μας λένε συνήθως ότι ένα φιλικό τους πρόσωπο τους γνώρισε με τους φυσικούς γονείς. από εκεί και πέρα εμείς προχωράμε στη διαδικασία μελέτης της καταλληλότητας και της προσαρμοστικότητας των ενδιαφερόμενων μερών

Συνεντ: Έχετε ποτέ γνωματεύσει αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.1.: Όχι δεν μου έχει τύχει οι συνθήκες να είναι ακατάλληλες για την ανατροφή ενός παιδιού.

Συνεντ: Σε δημόσια; Η χαμηλή οικονομική κατάσταση θα αξιολογούνταν αρνητικά; Η ανεργία; Η έλλειψη οικονομικών πόρων βαρύνει εξίσου δυσμενώς την έκβαση τόσο της δημόσιας όσο και της ιδιωτικής υιοθεσίας; Η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο των υιοθετούντων όσο και των υιοθετουμένων πώς αξιολογείται στην πράξη;

Κ.Λ.1.: Σίγουρα όλοι αυτοί οι παράγοντες βαρύνουν αρνητικά την εξέλιξη της διαδικασίας. Και αυτό όμως δικαιολογείται από τον ίδιο τον σκοπό της υιοθεσίας που δεν είναι άλλος από το συμφέρον του απροστάτευτου παιδιού και όχι το συμφέρον του άτεκνου γονέα. Θέλω να πω ότι εδώ δεν πρόκειται για μία διαδικασία υποβοηθούμενης αναπαραγωγής που παιδί ακόμη δεν υπάρχει αλλά ένα ζευγάρι επιθυμεί απλώς τη γέννησή του. Εδώ υπάρχει παιδί, το οποίο μάλιστα έχει ήδη στερηθεί το σημείο αναφοράς του, την οικογένειά του και εμείς προσπαθούμε να κρίνουμε τεκμηριωμένα ότι το νέο του περιβάλλον του θα είναι καλύτερο από το προηγούμενο.

Συνεντ: Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς;

Κ.Λ.1.: Υπάρχουν φυσικά και νέοι άνθρωποι που θέλουν να υιοθετήσουν ένα παιδί, όμως το σύνθημα είναι άτομα που έχουν προσπαθήσει πολύ να αποκτήσουν ένα βιολογικό παιδί και μόνο αφού συνειδητοποιήσουν ότι αυτό δεν πρόκειται να συμβεί, διακατέχονται από επιθυμία υιοθεσίας ενός ξένου παιδιού.

Συνεντ: Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.1.: Φυσικά και είναι απαραίτητο να ρθουμε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς γιατί θα πρέπει να συναινέσουν στην υιοθεσία κατά τη συζήτηση της αίτησης στο δικαστήριο. Εμείς όμως ως τοπική υπηρεσία είναι δύσκολο να γνωριστούμε με τη φυσική μητέρα και στέλνουμε το αίτημα στην Αθήνα ή την Θεσ/νίκη.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.1.: Η γυναίκα που αποφασίζει να αποχωριστεί το παιδί της είναι μία γυναίκα σε απόγνωση. Γενικά ως φορείς προστασίας του παιδιού προσπαθούμε να μεταπείσουμε την φυσική μητέρα να μην δώσει το παιδί της, όμως είναι αμετάπειστη σε κάποιες περιπτώσεις λόγω αντικειμενικών δυσκολιών να αναθρέψει μόνη της το παιδί της. Δυστυχώς λόγω και της οικονομικής κρίσης και της αδυναμίας του κράτους να βοηθήσει τις μητέρες προχωρά στην παράδοση του παιδιού. Συνήθως πάντως είναι ή αλλοδαπές ή άτομα τα οποία έχουν κριθεί ακατάλληλα να μεγαλώσουν το παιδί τους λόγω τοξικομανίας, παραμέλησης και τέτοια.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ του θετού παιδιού, που θέλουν να υιοθετήσουν οι περισσότεροι αιτούντες; Ποια είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά;

Κ.Α.1.: Όλοι έχουν την ανάγκη να μεγαλώσουν ένα υγιές βρέφος. Αυτό είναι το ζητούμενο παιδί, όσα όμως είναι κάπως μεγάλα ή με κάποιο πρόβλημα υγείας μένει στο περιθώριο.

Συνεντ: Οι Έλληνες είναι δεκτικοί σε αυτής της κατηγορίας παιδιά;

Κ.Α.1.: Όχι δυστυχώς. Οι περισσότεροι θέλουν το υγιές μικρό σε ηλικία.

Συνεντ: Τα αδέλφια πρέπει να υιοθετούνται όλα από τον ίδιο γονέα;

Κ.Α.1.: Ναι βέβαια παλιά χωρίζονταν ίσως και να μην αντάμωναν ποτέ στην ζωή τους. Τώρα γίνεται προσπάθεια να αποκαθίστανται μαζί και στην ίδια οικογένεια.

Συνεντ: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας; Έχετε ποτέ ασκήσει έφεση κατά απόφασης Δικαστηρίου;

Κ.Α.1.: Όχι αυτό δεν έχει συμβεί ποτέ στην επαγγελματική μου ζωή.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά ώστε να δείτε αν έχει προσαρμοστεί καλά στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;

Κ.Α.1.: Ναι προσπαθούμε να κρατάμε μία επαφή όμως λόγω φόρτου εργασίας και έλλειψης προσωπικού κάτι τέτοιο στην πράξη δεν είναι δυνατό. Κάποιες φορές μας παίρνουν οι ίδιοι οι γονείς τηλέφωνο και μας ενημερώνουν ή παίρνουμε και εμείς τηλέφωνο και ρωτάμε. Όμως ο χρόνος είναι πολύ λίγος για να τακτοποιήσουμε τις τρέχουσες υποχρεώσεις μας όχι να σκεφτούμε και τι γίνεται με την τάδε υπόθεση, η οποία έχει για μας τελειώσει.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Α.1.: Όχι στη δική μας υπηρεσία. Τώρα σίγουρα είχαμε γίνει μάρτυρες ενός τέτοιου συμβάντος πέρυσι από αλλοδαπούς θετούς γονείς σε άλλο μέρος της Ελλάδος, που σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να κρίνουμε την έγκριση αυτής της υιοθεσίας. Έτσι επιβεβαιώνεται η ανάγκη της κοινωνικής υπηρεσίας να κάνει σωστά τη δουλειά της διότι κρίνεται το μέλλον ενός παιδιού.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Α.1.: Είναι κάτι που το περιμέναμε καιρό αφότου θεσπίστηκε το σύμφωνο συμβίωσης το 2008 και που την τελευταία στιγμή δεν περιέλαβε τα ομόφυλα

ζευγάρια. Είναι κάτι που όλοι δικαιούμαστε και χαίρομαι τρόπο τινά γι αυτή την εξέλιξη.

Συνεντ: Ως επιστήμονας, όμως, που ενδιαφέρεται για το συμφέρον του θετού παιδιού ποια θα είναι η στάση σας στην περίπτωση που καλούσασταν να γνωματεύσετε επί αιτήσεως μόνο ομοφυλοφιλικού ατόμου;

Κ.Λ.1.: Είναι μία δύσκολη απάντηση αυτή και αν απαντούσα με τον ίδιο ειλικρινή αυθορμητισμό ενδεχομένως να μην έπαιρνα στα σοβαρά την ερώτηση. Δεν μπορεί δηλαδή να απαντήσει κανείς αβίαστα με την έννοια ότι στην περίπτωση αυτή το συμφέρον του παιδιού δεν υποδεικνύει μία ξεκάθαρη λύση.

Συνεντ: Πώς θα αντιδράσετε αν ομόφυλα ζευγάρια αποκτήσουν δικαίωμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.1.: Δε θα με ευχαριστούσε πάντως. Είναι έξω από την κουλτούρα μου. Δε θα ήθελα ένα παιδί να μεγαλώνει με δύο μαμάδες και δύο μπαμπάδες.

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.1.: Φυσικά και υπάρχουν τρωτά σημεία, που χρήζουν μεταρρύθμισης όπως η απαγόρευση της ιδιωτικής υιοθεσίας. Πρόκειται για ένα δικαίωμα που μόνο στην Ελλάδα απολαμβάνεται. Πώς είναι δυνατόν όλες οι άλλες χώρες να μην επιτρέπουν την ιδιωτική υιοθεσία και στην Ελλάδα ακόμη να μην τολμάμε να την καταργήσουμε από φόβο μήπως αυξηθούν οι εικονικοί τοκετοί.

Συνεντ: Η χρονοβόρα διαδικασία της δημόσιας υιοθεσίας με ποιους τρόπους θα μπορούσε να εξαλειφθεί; Η πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και η καλύτερη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών θα συντελούσε στη μείωση του χρόνου της αναμονής;

Κ.Λ.1.: Εκείνο που θα μπορούσε πράγματι να επιταχύνει τη διαδικασία θα ήταν η πρόληψη προσωπικού που να απαρτίζεται όχι μόνο από κοινωνικού λειτουργούς αλλά και από ψυχολόγους. Η κοινωνική έρευνα να γίνεται από διεπιστημονική ομάδα που να γνωρίζει ποια στοιχεία θα πρέπει να προσέξει. Ακόμη δεν είναι δυνατόν να απαιτείται η συναίνεση του φυσικού γονέα για την ολοκλήρωση της υιοθεσίας όταν αυτός έχει εξαφανισθεί. Μπορεί βέβαια να αναπληρώνεται η συναίνεση του από το δικαστήριο αλλά πριν ζητήσεις κάτι τέτοιο πρέπει να έχεις εξαντλήσει όλες τις προσπάθειες εντοπισμού του. Επίσης γονείς που έχουν αφήσει τα παιδιά τους στο ίδρυμα και δεν έχουν δώσει σημεία ζωής για πολύ καιρό θα πρέπει να τους αφαιρείται η γονική μέριμνα ώστε τα παιδιά να ελευθερώνονται γρήγορα και να μεταφέρονται σε ένα σταθερό οικογενειακό περιβάλλον και όχι να στερούνται για πολλά χρόνια την

γονεϊκή αγάπη. Σκοπός της μεταρρύθμισης θα πρέπει να είναι η αποφυγή της ιδρυματοποίησης του παιδιού και η όσο το δυνατόν ταχύτερη τοποθέτησή του σε οικογένεια.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κ.Α.1.: Παρακαλώ.

40) Κ.Α.2.

Αριθμ. Συνεντ: 40

Ημερομηνία Συνέντευξης: 06/10/2016

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά.

Μέθοδος Συνέντευξης: Έγγραφες Σημειώσεις.

Τόπος Συνέντευξης: Ήπειρος.

Συνεντ: Καλημέρα .

Κ.Α.2.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Α.2.: Ναι, βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Α.2.: Είμαι 42.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Α.2: Ναι, ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Α.2: Ναι, έχω δύο, επτά ετών και πέντε.

Συνεντ: Να τα χαίρεστε.

Κ.Α.2: Σας ευχαριστώ πολύ.

Συνεντ: Ποιο ήταν το αντικείμενο των σπουδών σας;

Κ.Α.2: Εγώ έχω τελειώσει κοινωνικός λειτουργός από το ΤΕΙ στην Αθήνα.

Συνεντ: Έχετε κάνει μεταπτυχιακές σπουδές;

Κ.Α.2.: Εεεε, όχι βρήκα σχεδόν αμέσως δουλειά και δεν χρειάστηκε.

Συνεντ: Σ' αυτή την υπηρεσία είχατε προσληφθεί;

Κ.Α.2: Όχι, απασχολούμουν στο πρόγραμμα «Βοήθεια στο σπίτι», μετά πέρασα στο διαγωνισμό ΑΣΕΠ και απορροφήθηκα σ' αυτό τον φορέα.

Συνεντ: Πότε ακριβώς έγινε αυτό;

Κ.Α.2: Πριν από περίπου δέκα χρόνια.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχετε αναλάβει συνολικά εσείς;

Κ.Λ.2: Αν δεν κάνω λάθος, έντεκα.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχουν διεκπεραιωθεί τα τελευταία πέντε χρόνια;

Κ.Λ.2: Γύρω στις έξι.

Συνεντ: Αυτό το έτος;

Κ.Λ.2: Είναι δύο υιοθεσίες που έχουν γίνει.

Συνεντ: Έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Λ.2: Σε γενικές γραμμές θα έλεγα πως έχουν μειωθεί. Και αυτό είναι λογικό, διότι κάποια κοπέλα, που δεν θέλει να αποκτήσει παιδί, θα διακόψει την κύηση και δε θα υποβληθεί στη ψυχοφθόρα διαδικασία να γεννήσει το παιδί και έπειτα να το αφήσει στο ίδρυμα. Έχουν δηλαδή μειωθεί τα διαθέσιμα προς υιοθεσία παιδιά, έχουν μειωθεί όμως και οι θετοί γονείς, γιατί πλέον με τη χρήση της εξωσωματικής γονιμοποίησης ακόμη και με την παρένθετη μητρότητα πολλά ζευγάρια αποκτούν παιδί. Μια γυναίκα δηλαδή όπως και ένας άνδρας έχει πολλές επιλογές πριν ζητήσει να υιοθεσία ένα παιδί. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο που το 95% των περιπτώσεων έχει ήδη κάνει χρήση ιατρικών μεθόδων τεκνοποίησης.

Συνεντ: Για το προφίλ των θετών γονέων θα σας ρωτήσω αργότερα. Πέστε μου προηγουμένως, οι υιοθεσίες, που έχετε διεκπεραιώσει, είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Λ.2: Οι περισσότερες αφορούν ιδιωτικές υιοθεσίες. Έχουμε κάποιες ιδιωτικές, λιγότερες κρατικές και μόλις μία διακρατική υιοθεσία.

Συνεντ: Γιατί υπάρχει μειωμένο ενδιαφέρον για τις διακρατικές υιοθεσίες;

Κ.Λ.2: Κατ' αρχάς είναι εξίσου χρονοβόρες με τις κρατικές. Δεν έχουν δηλαδή το δέλεαρ της ταχύτερης ολοκλήρωσης της διαδικασίας, από την άλλη ο γονιός φοβάται ότι ίσως είναι δύσκολο να διαχειριστεί ένα παιδί μεγάλο σε ηλικία που έχει μάθει έναν άλλο τρόπο ζωής, διαφορετική γλώσσα, κουλτούρα ή ακόμη και ότι θα είναι πασιφανές ότι είναι θετό του τέκνο, επειδή δε θα του μοιάζει εμφανισιακά. Το συνταίριασμα παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στους γονείς, γιατί συνήθως επιθυμούν ένα παιδί που δεν αποκλίνει από τα δικά τους βιολογικά χαρακτηριστικά. Ίσως για να συντηρούν μία αίσθηση ότι θα μπορούσε να ήταν δικό τους φυσικό παιδί. Ακόμη, δεν έχουν εμπιστοσύνη στο ότι θα πάρουν ένα παιδί που είναι υγιές.

Συνεντ: Οι ιδιωτικές για ποιο λόγο είναι πιο διαδεδομένες;

Κ.Λ.2: Οι ιδιωτικές υιοθεσίες παίρνουν τη μερίδα του λέοντος στο θέμα μετακίνησης ενός παιδιού. Γίνονται με απευθείας συνεννόηση των φυσικών γονέων με τους

θετούς, συνήθως μεσολαβεί κάποιος δικηγόρος ή γιατρός ως προς την εύρεση ενός παιδιού. Τα περισσότερα παιδιά κατάγονται από την Βουλγαρία, αυτό δηλαδή μου έχει διδάξει η εμπειρία μου ή είναι Ρομά. Είναι η μόνη λύση για τα ζευγάρια, που θέλουν να υιοθετήσουν βρέφος ή ακόμη και νεογνό στις προδιαγραφές που το θέλουν, δηλαδή αγόρι ή κορίτσι, υγιές κλπ. Χωρίς τη βάσανο της αξιολόγησης παίρνουν παιδί σχετικά άμεσα και γρήγορα. Ο νόμος προβλέπει ότι μέσα σε ένα τρίμηνο θα πρέπει να δηλωθεί το παιδί στην κοινωνική υπηρεσία, προκειμένου να ξεκινήσει η διαδικασία του ελέγχου. όμως στην πράξη περνάει πολύ μεγαλύτερο διάστημα, πριν αποφασίσουν οι γονείς να γνωστοποιήσουν το γεγονός της άτυπης «υιοθεσίας» ως πούμε. Στις περισσότερες δηλαδή περιπτώσεις το παιδί έχει ήδη δεθεί με τη θετή του οικογένεια και οι δυνατότητες που έχουμε στην πράξη ως υπηρεσία να θεωρήσουμε ακατάλληλο το περιβάλλον είναι πολύ περιορισμένες.

Συνεντ: Αυτό θεωρείτε ότι είναι το μεγάλο μειονέκτημα της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Κ.Λ.2: Μειονέκτημα για εμάς ως υπηρεσία, πλεονέκτημα για τους θετούς γονείς.

Κακά τα ψέματα κανείς δε θέλει να τεστάρετε τόσο εξονυχιστικά για να αποδείξει, ότι είναι σωστός γονέας, χωρίς να είναι γονέας καν. Είναι μεγάλη η ταλαιπωρία που χρειάζεται να περάσουν όσοι θέλουν να υιοθετήσουν ένα παιδάκι από ίδρυμα, όμως αυτό είναι και το έπαθλο της κρατικής υιοθεσίας. Αν τελικά εγκριθούν, θα ξέρουν ότι έχουν κριθεί κατάλληλοι να μεγαλώσουν ένα παιδί.

Συνεντ: Πως κρίνεται η γονεϊκή καταλληλότητα και μάλιστα, όπως πολύ σωστά επισημάνετε, χωρίς να συνοδεύεται από την ανατροφή ενός παιδιού;

Κ.Λ.2: Υπάρχουν ορισμένα κριτήρια, βάσει των οποίων τεκμαίρεται ότι ένας γονιός είναι κατάλληλος να μεγαλώσει ένα παιδί. Δε βασιζόμαστε δηλαδή ούτε στο ένστικτό μας ούτε και στην εξωτερική εμφάνιση του αιτούντος. Μέσα από το ερωτηματολόγιο μας δίνονται οι πρώτες πληροφορίες, μέσω της συνέντευξης οι δεύτερες, μέσω της επιθεώρησης του χώρου και των κινήσεων του αιτούντος εντός της οικίας του οι τρίτες, μέσα από έγγραφα που βεβαιώνουν τη ψυχική και σωματική του υγεία, τον σεβασμό του προς τους νόμους και το κράτος, τη σταθερή του επαγγελματική κατάσταση κοκ.

Συνεντ: Παίζει σημαντικό ρόλο η περιουσιακή κατάσταση για την έγκριση μίας υιοθεσίας;

Κ.Λ.2: Ασφαλώς και παίζει και αυτό είναι θεμιτό, γιατί έτσι εξυπηρετείται καλύτερα το συμφέρον ενός παιδιού. Φυσικά, δεν λέω μ' αυτό, ότι πρέπει ο αιτών να είναι πάμπλουτος, αλλά να μπορεί να διαθρέψει ένα παιδί με μία σχετική άνεση. Να μπορεί

να του καλύπτει κάποιες βασικές ανάγκες. Αν μάλιστα αναλογιστούμε, ότι αυτό το παιδί στερήθηκε τους βιολογικούς του γονείς, γιατί δεν είχαν για παράδειγμα να το θρέψουν, δεν μπορούμε να το τοποθετήσουμε σε μία ξένη οικογένεια, που θα δυσκολεύεται να τα βγάλει πέρα. Θα προηγηθεί δηλαδή ένα άλλο ζευγάρι, που βρίσκεται σε καλύτερη οικονομική κατάσταση, που είναι άτεκνο και έχει να του προσφέρει και άπλετη αγάπη αλλά και μία καλύτερη ζωή.

Συνετ: Οι γονείς δηλαδή που έχουν ήδη βιολογικά παιδιά δεν έχουν πιθανότητες να υιοθετήσουν ένα παιδί;

Κ.Λ.2.: Μπορούν να υιοθετήσουν, δεν τους απαγορεύει ο νόμος να ζητήσουν την υιοθεσία ενός παιδιού, όμως μιας και τα διαθέσιμα παιδιά είναι λιγοστά θα προπορευτούν στην λίστα ζευγάρια που δεν έχουν παιδιά. Ο αριθμός των αιτούντων, όπως καταλαβαίνετε, είναι πολύ μεγαλύτερος από τα παιδιά για υιοθεσία και επομένως γίνεται επιλογή πάντα με γνώμονα το συμφέρον του παιδιού.

Συνετ: Πως εξειδικεύετε το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.2.: Αυτό είναι μία δύσκολη διαδικασία να επιλέξουμε δηλαδή κάποιους ανθρώπους ως καταλληλότερους γονείς από κάποιους άλλους. Τα τυπικά προσόντα δηλαδή τις βεβαιώσεις πχ ψυχοσωματικής υγείας, λευκό ποινικό μητρώο, πιστοποιητικό οικογενειακής «ατεκνίας», περί μη διώξεως από τον Εισαγγελέα, τα προσκομίζουν οι περισσότεροι και αυτή είναι μία εύκολη διαλογή. Από κει και πέρα, όμως, που υπεισέρχονται μη αντικειμενικά κριτήρια είναι δύσκολη η απόφαση.

Συνετ: Μάλιστα... Ας τα πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή. Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείται βάσει πρωτοκόλλου από την υπηρεσία σας όταν σας υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία;

Κ.Λ.2.: Εμείς εδώ ως Περιφέρεια δεν έχουμε παιδιά γι' αυτό τον λόγο αποστέλλουμε το αίτημα για υιοθεσία στα τέσσερα ιδρύματα, στο κέντρο βρεφών «Η ΜΗΤΕΡΑ», στο δημοτικό βρεφοκομείο Θεσ/νίκης «ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ», στην παιδόπολη «ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ» και στο αναρρωτήριο Πεντέλης (πρώην ΠΙΚΠΑ) και στα δημόσια ορφανοτροφεία, όπως το ΜΕΛΙΣΣΑ. Οι αιτήσεις παίρνουν σειρά προτεραιότητας, κατόπιν διενεργείται ο έλεγχος καταλληλότητας από εξειδικευμένο κοινωνικό λειτουργό της υπηρεσίας μας, αποστέλλεται η έκθεση στο ίδρυμα και εφόσον εγκριθούν οι γονείς θα πρέπει να αναμένουν να ελευθερωθεί νομικά το παιδί για να τους παραδοθεί.

Συνετ: Και πόσο χρονικό διάστημα μπορεί να παρέλθει μέχρι να πάρουν το παιδί στο σπίτι;

Κ.Λ.2: Από δύο έως τρία χρόνια μέχρι και πέντε.

Συνεντ; Ποια είναι η διαδικασία στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.2.: Τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά και πολύ πιο σύντομα εδώ. Το παιδί το εντοπίζουν οι ίδιοι οι θετοί γονείς και το παίρνουν σπίτι τους, οπότε μεγάλο μέρος της διαδικασίας εξαλείφεται, πριν καν φτάσει η αίτηση της υιοθεσίας σε μας. Συνήθως κάποιος δικηγόρος αναλαμβάνει να συγκεντρώσει και να καταθέσει τα απαιτούμενα έγγραφα στην υπηρεσία μας, σε σύντομο χρονικό διάστημα το ανωτέρω σε έξι μήνες έχει ολοκληρωθεί η κοινωνική έρευνα, η οποία στην περίπτωση αυτή είναι τυπική και έπειτα προσφεύγουν στο δικαστήριο για την απαγγελία της υιοθεσίας. Το πρόβλημα, βέβαια, όπως καταλαβαίνετε στην περίπτωση αυτή, είναι η πλημμελής έρευνα για την καταλληλότητα των γονέων, το ότι καλούμαστε απλώς να συνδράμουμε στην επισημοποίηση μίας de facto υιοθεσίας, χωρίς στην πραγματικότητα να είμαστε σε θέση να αποφανθούμε αν πράγματι συμφέρει στον ανήλικο. Η διαδικασία αυτή αδικεί τα ζευγάρια, που καρτερούν ένα παιδί από τα δημόσια ιδρύματα, τα οποία υφίστανται πλείστους ελέγχους μέχρι να τους δοθεί η πολυπόθητη έγκριση, ενώ άλλα ζευγάρια προσφεύγουν στην σκοτεινή οδό της ιδιωτικής υιοθεσίας.

Συνεντ: Τι εννοείτε όταν λέτε «σκοτεινή οδό»;

Κ.Λ.2: Κανείς δεν είναι σε θέση να ξέρει αν τηρήθηκε η νομιμότητα στην παράδοση του παιδιού. Ο νόμος είναι πολύ ελαστικός με την ιδιωτική υιοθεσία και αφήνει μεγάλα περιθώρια παράνομης διακίνησης παιδιών. Με την ανοχή του νόμου, δηλαδή, δρουν τα κυκλώματα εμπορίας βρεφών. Ξέρουμε για παράδειγμα ότι το παιδί προέρχεται από Βουλγαρία, πώς βρέθηκε, πώς ήλθαν σε συνεννόηση οι γονείς, με ποιο αντάλλαγμα δέχθηκαν να αποχωριστούν το παιδί κλπ. Αρκούμεστε σε τυπικές απαντήσεις, ίσα ίσα για να καταγραφούν και να ολοκληρωθεί η έρευνα. Λογικό λοιπόν είναι οι περισσότερες υιοθεσίες να γίνονται διά της ιδιωτικής οδού.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σάς τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή δικηγόροι;

Κ.Λ.2.: Οι δικηγόροι. Διότι, όπως σας είπα, όλη η δουλειά έχει ήδη γίνει, το παιδί έχει βρεθεί, έχει παραδοθεί στην οικογένεια, έχει ήδη αποσπασθεί η συναίνεση των βιολογικών γονέων και απλώς εκκρεμεί το διαδικαστικό μέρος.

Συνεντ: Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ, πού και πώς εντόπισαν το παιδί; Συνήθως τι σας λένε σε σχετική ερώτηση;

Κ.Λ.2.: Συνήθως λένε ότι μέσω ενός κοινού γνωστού εντοπίστηκε το παιδί.

Συνεντ: Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διάφοροι κάθε φορά;

Κ.Λ.2.: Ως επί το πλείστον υπάρχουν συγκεκριμένα δικηγορικά γραφεία, που εξειδικεύονται στις υποθέσεις υιοθεσίας.

Συνεντ: Αυτό το θεωρείτε ύποπτο;

Κ.Λ.2.: Στην ιδιωτική υιοθεσία όλα είναι ύποπτα, γιατί κανείς δεν μιλάει ανοικτά για το θέμα και ελάχιστες συλλήψεις έχουν γίνει με το αδίκημα της δοσοληψίας- δωροδοκίας αν και είναι γνωστό, ότι διακινούνται μεγάλα χρηματικά ποσά μέχρι ένα υγιές βρέφος να φτάσει στην αγκαλιά του θετού γονέα.

Συνεντ: οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Λ.2.: οι περισσότεροι είναι παντρεμένα ζευγάρια. Νομίζω ότι ένα άτομο αποθαρρύνεται να ζητήσει να υιοθετήσει ένα παιδί από κρατικό ίδρυμα, ξέρει εκ των προτέρων ότι έχει πολύ λίγες πιθανότητες να ευδοκιμήσει η αίτηση. Όχι ότι αποκλείεται να υιοθετήσει, απλά είναι σαν να περιμένει να κερδίσει το λότο!

Συνεντ: Τα άτομα που αιτούνται μόνα είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες;

Κ.Λ.2.: Κυρίως γυναίκες, υπάρχουν όμως και κάποιοι άνδρες, λίγοι βέβαια.

Συνεντ: Η κοινωνική έκθεση θα ήταν θετική αν η αίτηση γινόταν από μόνη γυναίκα;
Από μόνο άνδρα;

Κ.Λ.2.: Ο κοινωνικός λειτουργός οφείλει να κάνει τη δουλειά του όπως και την κάνει με ευσυνειδησία και αμεροληψία. Δε νομίζω ότι στέκεται στο φύλο του αιτούντος ως εκ των προτέρων επιβαρυντικό στοιχείο. Εκείνο, που προσμετρά, είναι αν το συγκεκριμένο οικογενειακό περιβάλλον εντός του οποίου θα τεθεί το παιδί είναι προς το συμφέρον του. Θα συνυπολογίσει δηλαδή και άλλους παράγοντες πριν καταλήξει, όπως το αν μπορεί να του προσφέρει ένα ασφαλές και σταθερό οικογενειακό περιβάλλον, αν θα είναι σε θέση να το φροντίζει, αν θα υπάρχει ένα πρόσωπο του άλλου φύλου ως σημείο αναφοράς, αν θα λείπει πολλές ώρες, αν θα έχει αντοχές κ.α.

Συνεντ: Θα μου περιγράψετε τώρα τον ρόλο του;

Κ.Λ.2.: σε μία υπόθεση υιοθεσίας; Ο ρόλος του κοινωνικού λειτουργού στην υιοθεσία είναι καταλυτικός για την πορεία της. Και τι θέλω να πω μ' αυτό: το δικαστήριο δεν μπορεί να αγνοήσει ή να παραβλέψει μία έκθεση κοινωνικής υπηρεσίας, αλλά αντίθετα βασίζεται σ' αυτήν κατά ένα μεγάλο βαθμό. Αυτό, όπως καταλαβαίνετε, κάνει ακόμη πιο δύσκολο το έργο μας, γιατί ξέρουμε, ότι η έκθεσή μας θα επηρεάσει κατά πολύ, για να μην πω εξ' ολοκλήρου, την δικαστική απαγγελία της υιοθεσίας και θα κρίνει για πάντα τη ζωή πολλών ανθρώπων και κυρίως του παιδιού.

Συνεντ: Και στην ιδιωτική υιοθεσία έχετε την ίδια ευθύνη;

Κ.Λ.2.: Σε κάθε υιοθεσία η ευθύνη μας είναι ίδια, πάντα δηλαδή σταθμίζουμε το κόστος και το όφελος. Απλά στην ιδιωτική υιοθεσία δεν αποφασίζουμε ελεύθερα για το καλό του παιδιού, γιατί τις περισσότερες φορές το παιδί που δεν είναι στην πραγματικότητα παιδί, αλλά βρέφος, έχει μείνει πολύ καιρό στην θετή του οικογένεια και έχει πλέον εγκλιματιστεί. Ακόμη, λοιπόν, κι αν δούμε κάτι στην οικογένεια που δεν μας αρέσει ή θεωρούμε ότι υπολείπεται από άλλες εν δυνάμει θετές οικογένειες, δεν μπορούμε να πάρουμε αυτό το παιδί και να το τοποθετήσουμε κάπου αλλού.

Συνεντ: Σας έχει τύχει πολλές φορές αυτό;

Κ.Λ.2.: Κατ' αρχάς είναι κακό που είμαστε δεσμευμένοι να αποφανθούμε θετικά, ο νόμος θα έπρεπε να μας προστατεύει και όχι εμάς δηλαδή αλλά το παιδί. Και τι εννοώ μ' αυτό: να γνωστοποιεί η οικογένεια ότι πρόκειται να υιοθετήσει ένα συγκεκριμένο βρέφος από αυτούς τους γονείς και να γίνεται η μελέτη της υπόθεσης αυτής πριν το παιδί φθάσει στο νέο του σπίτι. Όταν φθάσει και μείνει για αρκετό χρονικό διάστημα, πώς εμείς να ρθούμε και να πούμε ότι η υιοθεσία αυτή δεν συμφέρει στον υιοθετούμενο; Ευτυχώς και για να απαντήσω στην ερώτησή σας δεν μας έχει τύχει πολλές φορές, συνήθως πληρούν τα χαρακτηριστικά που θέτει ο νόμος.

Συνεντ: Εν μέρει μού απαντήσατε και στην επόμενη ερώτηση, που είχα κατά νου να σας θέσω, αν δηλαδή αντιμετωπίζετε δυσκολίες κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;

Κ.Λ.2.: Ναι οι δυσκολίες αυτές είναι πολλές και δεν οφείλονται μόνο στην αδικαιολόγητη κατά τη γνώμη μου ανοχή του νόμου απέναντι στις ιδιωτικές υιοθεσίες. Ένα τόσο ουσιαστικό έργο δε μπορεί να διεκπεραιώνεται μόνο από κοινωνικούς λειτουργούς, που τις περισσότερες φορές δεν έχουν καν εμπειρία ή κατάρτιση. Θα δηλαδή η έκθεση καταλληλότητας να φιλοξενεί τη γνώμη και ψυχολόγων και ψυχιάτρων. Μόνο έτσι μπορεί να είναι απολύτως τεκμηριωμένη. Φυσικά χρειάζεται να ενισχυθεί η υπηρεσία μας με επιπλέον προσωπικό, έτσι ώστε η έρευνα να γίνεται από περισσότερους από έναν συνάδελφο.

Συνεντ: Ποια είναι εκείνα τα χαρακτηριστικά, που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες προκειμένου να προχωρήσετε σε μία θετική γνωμάτευση στην έκθεσή σας;

Κ.Λ.2.: Σίγουρα πρέπει να αμείβονται με ένα σταθερό μισθό ή τελοσπάντων να εργάζονται σε μία ασφαλή θέση, να διαθέτουν σταθερό τόπο κατοικίας, λευκό ποινικό μητρώο, καλή σωματική και ψυχική υγεία, να μην έχουν υπερβεί το 60^ο έτος

της ηλικίας τους και αν πρόκειται για ζευγάρι έστω ο ένας να μην είναι πάνω από 60 ετών και να μην απέχουν από το παιδί πάνω από 50 έτη.

Συνεντ: Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς; δηλαδή δέχεστε συχνά αιτήσεις από άτομα, που πλησιάζουν τα εξήντα;

ΚΛ.2.: Εεε, όχι. Συνήθως, η πλειοψηφία των αιτούντων ανήκει στην ηλικιακή ομάδα των 40-50. Νωρίτερα από τα σαράντα πιστεύει ακόμη, ότι δεν εξάντλησε όλες τις πιθανότητες να αποκτήσει ένα βιολογικό παιδί δεδομένου ότι τώρα πια παντρεύονται σε μεγάλη ηλικία και τις περισσότερες φορές εξαντλούν όλα τα μέσα υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Μετά τα 50 μειώνεται το ενδιαφέρον για την απόκτηση ενός παιδιού ίσως γιατί δεν έχουν οι άνθρωποι τις ίδιες σωματικές και ψυχικές αντοχές που χρειάζονται για την ανατροφή ενός παιδιού. Σίγουρα θα παίζει ρόλο και το γεγονός ότι δεν θα θέλουν να έχουν ένα παιδί που θα μοιάζει περισσότερο με εγγόνι. Πάντως, μου δίνετε έτσι την ευκαιρία να πω, ότι τα ηλικιακά όρια είναι πολύ υψηλά, κάτι που εμένα προσωπικά δεν με βρίσκει σύμφωνη. Οι γονείς πρέπει να είναι ικανοί να μεγαλώσουν ένα παιδί και να μπορέσουν να του σταθούν σε όλα τα στάδια της ζωής του. Ένας γονιός που είναι εξήντα ετών πώς θα μπορέσει αυτό να το κάνει, όταν για παράδειγμα δε ξέρει αν θα ζει όταν το παιδί του θα παντρεύεται, θα κάνει παιδιά κ.α. δεν νομίζω. Δηλαδή, πώς είναι προς το συμφέρον του τέκνου να έχει τόσο μεγάλους γονείς.

Συνεντ: Ποια είναι τα κίνητρά τους κατά τη δήλωσή τους;

Κ.Λ.2.: Η ανάγκη να αποκτήσουν ένα παιδί, να το μεγαλώσουν και να γευτούν τις χαρές και τις αγωνίες της μητρότητας.

Συνεντ: Μου είπατε, ότι δεν έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία λόγω της ιδιάζουσας κατάστασης, που δημιουργείται από την έλευση του παιδιού στο σπίτι και την πάροδο χρονικού διαστήματος. Στην δημόσια όμως; Η χαμηλή οικονομική κατάσταση θα αξιολογούνταν αρνητικά; Η ανεργία; Η έλλειψη οικονομικών πόρων βαρύνει εξίσου δυσμενώς την έκβαση τόσο της δημόσιας όσο και της ιδιωτικής υιοθεσίας; Η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο των υιοθετούντων όσο και των υιοθετουμένων πώς αξιολογείται στην πράξη; Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;

ΚΛ.2.: Σίγουρα όλοι αυτοί οι παράγοντες επηρεάζουν την έκβαση κάθε αίτησης, δεν το αρνούμαι. Εκείνο που μας ενδιαφέρει και λειτουργεί ως κατευθυντήρια γραμμή για εμάς είναι το συμφέρον του παιδιού. Αν από τις εκατό αιτήσεις οι δέκα πληρούν όλα τα κριτήρια που ερευνούμε, έχουν δηλαδή αυτό το πακέτο του κατά τεκμήριο τέλειου

γονέα, ε αυτές οι αιτήσεις θα προχωρήσουν. Γίνεται δηλαδή μία επιλογή των καλύτερων. Για τα παιδάκια όμως που δεν έχουν την μεγαλύτερη ζήτηση, δηλαδή έχουν κάποια μειονεξία τότε η υιοθεσία διεκπεριώνεται σχετικά γρήγορα διότι οι αιτήσεις είναι πολύ λιγότερες.

Συνεντ: η αυστηρή, όμως επιλογή των καλύτερων γονέων δεν ενισχύει τη θεωρία περί ευγονικής των δυνάμει θετών γονέων;;

Κ.Λ.2.: Φαντάζομαι πως ναι. Αυτό δεν είναι κακό κατ' ανάγκη. Προσπαθούμε όσο μπορούμε να διασφαλίσουμε το καλό του παιδιού.

Συνεντ: Γιατί, όμως, δεν είστε εξίσου επιλεκτικοί και για τα παιδάκια χαμηλής ζήτησης;

ΚΛ.2.: Γιατί εμείς προσπαθούμε να βρούμε ένα σπιτικό για κάθε παιδάκι, που ζει στο ίδρυμα. Επιδιώκουμε δηλαδή την αποιδρυματοποίησή τους. Επειδή όμως οι γονείς που θέλουν να υιοθετήσουν ένα παιδάκι ΑΜΕΑ δεν είναι πάρα πολλοί είναι λογικό να κρίνονται με μεγαλύτερη επιείκεια ή να ενθαρρύνονται να γίνουν ανάδοχοι γονείς.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας, που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.2.: Η βιολογική μητέρα εγκαταλείπει το παιδί της γιατί δεν αντέχει να αναλάβει το βάρος της ευθύνης της ανατροφής της. Έχουμε δει περιπτώσεις γυναικών που είναι εξαρτημένες από τα ναρκωτικά, είναι μόνες και δεν έχουν ακόμη και σταθερή διαμονή. Πώς να κρατήσουν αυτό το παιδί; Τα περισσότερα από τα παιδιά αυτά γεννιούνται μέσα σε κλίμα απόρριψης εξαιτίας των κακών σχέσεων των γονιών τους. Η μητέρα εξωθείται δηλαδή να εγκαταλείψει το παιδί της αμέσως μετά τον τοκετό. Εκτός από αυτές τις περιπτώσεις τα παιδιά φιλοξενούνται στο ίδρυμα είτε γιατί εμφανίζουν μία αναπηρία, την οποία οι γονείς τους δεν μπορούσαν να διαχειριστούν, είναι θύματα κακοποίησης ή παραμέλησης, ορφανά και από δύο γονείς.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ του θετού παιδιού, που θέλουν να υιοθετήσουν οι περισσότεροι αιτούντες;

Κ.Λ.2.: Όπως αντιλαμβάνεστε οι περισσότεροι γονείς θέλουν να αποκτήσουν ένα όμορφο υγιές ροδαλό βρέφος. Παλαιότερα είχαν προτίμηση και στο φύλο με μεγαλύτερη ζήτηση στα αγόρια. Αυτά τα παιδιά είναι δυσεύρετα στις μέρες μας με τον έλεγχο των γεννήσεων. Μια γυναίκα δηλαδή πιο εύκολα καταφεύγει στην άμβλωση παρά στην εγκατάλειψη του παιδιού.

Συνεντ: Υπάρχουν παιδιά που δεν είναι στην πρώτη επιλογή των γονέων;

Κ.Λ.2.: Ε, ναι, βέβαια. Όπως είπα μόλις πριν από λίγο η αυστηρή επιλογή των γονέων από την υπηρεσία μας γίνεται γιατί το ενδιαφέρον των αιτούντων υιοθεσία στρέφεται μόνο στα μικρά, όμορφα, χαριτωμένα και αρτιμελή βρέφη, τα μεγαλύτερα παιδιά ή εκείνα που προέρχονται από μητέρες με εξάρτηση στις ουσίες ή έχουν κάποια πνευματική ή σωματική αναπηρία είναι σχεδόν καταδικασμένα να μην ενταχθούν σε κάποιο σταθερό, μόνιμο οικογενειακό περιβάλλον. Γι' αυτό τον λόγο, άλλωστε, ενθαρρύνουμε την αναδοχή.

Συνεντ: Η αναδοχή ως θεσμός έχει ευδοκιμήσει στην Ελλάδα;

Κ.Λ.2: Δυστυχώς όχι όσο θα θέλαμε. Δύσκολα αποφασίζει κάποιος να φροντίζει ένα παιδάκι με ψυχοσωματικά προβλήματα, όλοι πάλι ενδιαφέρονται για τα εύρωστα. Ίσως πάλι να μην δεόμαστε πολλές αιτήσεις γιατί ο θεσμός λειτουργεί μόνο Αθήνα και Θεσ/νίκη, ο αιτών δηλαδή πρέπει να πηγαινοέρχεται πολλές φορές μέχρι να παραλάβει το παιδί με το οποίο θα συνδεθεί συναισθηματικά αλλά θα πρέπει κάποια στιγμή να το επιστρέψει.

Συνεντ: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

Κ.Λ.2.: Ε, όχι απ' ότι θυμάμαι. Και αυτό είναι επόμενο αφού ο δικαστής δεν γνωρίζει το παιδί, ούτε έχει δει το χώρο, όπου θα ζήσει τη ζωή του. Συν τοις άλλοις ο δικαστής δεν έχει την εξειδίκευση που χρειάζεται αφού οι νομοθετικές διατάξεις για την στελέχωση των δικαστηρίων με τον οικογενειακό δικαστή και κοινωνικές και ψυχικές δομές που θα αναλαμβάνουν από το δικαστήριο να διεκπεραιώνουν αποκλειστικά τέτοιες υποθέσεις δεν έχουν ακόμη υλοποιηθεί.

Συνεντ: Πιστεύετε πως αν αυτό γινόταν η υιοθεσία ως θεσμός θα βελτιωνόταν;

Κ.Λ.2.: Ασφαλώς. Δυστυχώς το κράτος αντί να παράσχει αρωγή στις κοινωνικές υπηρεσίες με την ένταξη καταρτισμένου προσωπικού, κοιτάζει να μειώσει τα δημόσια έξοδα με περικοπές στον χώρο μας.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά ώστε να δείτε αν έχει προσαρμοστεί καλά στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;

Κ.Λ.2.: Είναι απαραίτητο να ελέγχεται διακριτικά η οικογένεια που έχει αποκτήσει ένα θετό παιδάκι, αλλά και να υποβοηθείται από εμάς στο έργο της ανατροφής. Δυστυχώς, όμως, δεν υπάρχει χρόνος να παρακολουθήσουμε τα τοποθετημένα παιδιά, αφού πάντα νέες υποθέσεις θα στοιβαχτούν στο γραφείο μας.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Λ.2.: Όχι, δεν έχει καταγγελθεί ποτέ κακοποιητική συμπεριφορά γονέα προς θετό παιδί.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Λ.2.: Νομίζω, ότι ήταν καιρός να γίνει. Δεν είναι κάτι που με ενοχλεί, δηλαδή, απεναντίας με βρίσκει απολύτως σύμφωνη.

Συνεντ: ποια θα είναι η στάση σας στην περίπτωση που καλούσασταν να γνωματεύσετε επί αιτήσεως μόνο ομοφυλοφιλικού ατόμου;

Κ.Λ.2.: Δε νομίζω να με επηρέαζε αρνητικά. Δεν ξέρω πάλι. Ίσως θα έπαιζε κάποιο ρόλο το φύλο του αιτούντος/της αιτούσας. Αν δηλαδή την αίτηση είχε υποβάλει άνδρας, δε ξέρω ίσως και να ήμουν λιγάκι επιφυλακτική ότι η συγκεκριμένη υιοθεσία θα ωφελούσε το παιδί. Αν πάλι ήταν ένας καθωσπρέπει κύριος με υψηλά πνευματικά προσόντα, αξιοπρεπής δε νομίζω ότι θα ήμουν αρνητική στην εισήγησή μου. Η στάση ζωής, το φρόνημα και το ήθος κάθε ανθρώπου είναι αυτό που εντέλει αξιολογείται και όχι αυτή καθαυτή η σεξουαλική του ζωή.

Συνεντ: Πώς θα αντιδράσετε αν ομόφυλα ζευγάρια αποκτήσουν δικαίωμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.2.: Νομίζω ότι εκείνο που θα έπρεπε να μας απασχολεί περισσότερο είναι η ειλικρινής αντιμετώπιση των ομόφυλων ζευγαριών και η ουσιαστική εξίσωσή τους με τα ετερόφυλα ζευγάρια. Ως κοινωνική λειτουργός δεν αντιμετωπίζω διαφορετικά ζευγάρια ομοφυλόφιλων με ζευγάρια ετεροφυλόφιλων. Μέσα από τις συνεντεύξεις και την ενδελεχή έρευνα θα προσπαθούσα να κρίνω αν είναι κατάλληλος να αναθρέψει ένα παιδί. Δεν αποκλείω κανέναν μόνο και μόνο επειδή είναι ομοφυλόφιλος. Αν πάλι εντόπιζα κάτι που δεν θα μου άρεσε τότε ναι θα ήμουν αρνητική. Αρνητική όμως με αιτιολογημένη τοποθέτηση, όχι έτσι γενικά και αόριστα.

Συνεντ: τι θα μπορούσε να μην σας έβρισκε σύμφωνη;

Κ.Λ.2.: Σίγουρα ο τρόπος ζωής για παράδειγμα. Θα προσπαθούσα να διερευνήσω πόσο σταθερή και μόνιμη είναι η ερωτική/συναισθηματική σχέση που έχει αναπτύξει το ζευγάρι, πόσο ώριμο είναι απέναντι στην ιδέα απόκτησης ενός παιδιού, πόσο ικανό είναι να το προστατέψει από οποιοδήποτε κίνδυνο ...

Συνεντ: Μάλιστα. Ας πάμε τώρα στο θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας. Πιστεύετε ότι πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.2.: Σίγουρα η ιδιωτική υιοθεσία πρέπει να καταργηθεί, είναι προσβολή τόσο προς τα παιδιά των ιδρυμάτων όσο και προς τους θετούς γονείς που περιμένουν

υπομονετικά μα υιοθετήσουν από κρατική δομή. Για να μην αναφερθώ στο ίδιο το καθεστώς της αγοραπωλησίας. Από την άλλη δεν πρέπει να αλλάξει κάτι, αλλά πρέπει να υλοποιηθεί το θεσμικό καθεστώς που είχε κατά νου ο προοδευτικός νομοθέτης αλλά όπως πάντα δεν εφαρμόστηκε.

Συνεντ: Η χρονοβόρα διαδικασία της δημόσιας υιοθεσίας με ποιους τρόπους θα μπορούσε να εξαλειφθεί; Η πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και η καλύτερη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών θα συντελούσε στη μείωση του χρόνου της αναμονής;

Κ.Λ.2.: Δυστυχώς φαίνεται πως η υιοθεσία είναι ένας παραμελημένος θεσμός και η υποστελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών είναι μόνο ένα από τα πολλά αρνητικά της διαδικασίας. Ο θεσμός θα πρέπει να γίνει πιο ανθρώπινος με σεβασμό προς του δυνάμει θετούς γονείς γιατί δεν πρέπει να εκμηδενίζονται μόνο και μόνο επειδή θέλουν να υιοθετήσουν ένα παιδάκι.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ για το χρόνο σας και για την ειλικρίνειά σας.

Κ.Λ.2.: Παρακαλώ. Χαρά μου ήταν.

41) Κ.Λ.3.

Αριθμ. Συνεντ: 41

Ημερομηνία Συνέντευξης: 15/11/2016

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά.

Μέθοδος Συνέντευξης: Έγγραφες Σημειώσεις.

Τόπος Συνέντευξης: Β. ΑΙΓΑΙΟ

Συνεντ: Καλημέρα.

Κ.Λ.3.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Λ.3.: Ναι, βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Λ.3: Είμαι 41 ετών.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Λ.3: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Λ.3: Ναι, δύο.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι τώρα;

Κ.Λ.3: Είναι 8 και 6.

Συνεντ: Θα ήθελα να μου πείτε για τις σπουδές σας.

Κ.Λ.3: Έχω τελειώσει το ΤΕΙ Κοινωνικών Λειτουργιών.

Συνεντ: Έχετε κάποιο μεταπτυχιακό τίτλο;

Κ.Λ.3: Όχι. Απορροφήθηκα αμέσως μόλις τέλειωσα τις σπουδές μου στην αγορά εργασίας και έτσι δεν χρειάστηκε να κάνω κάποιες περαιτέρω σπουδές. Άλλωστε με την οικογένεια και την δουλειά αντικειμενικά δεν θα μπορούσα.

Συνεντ: Εργάζεστε από τα 22 σας έτσι σ' αυτόν τον φορέα;

Κ.Λ.3: Όχι. Εγώ τέλειωσα την σχολή μου στα 24 και στην αρχή απασχολήθηκα ως αναπληρώτρια κοινωνική λειτουργός στην εκπαίδευση. Στα 34 μου διορίστηκα ως μόνιμη δημόσιος υπάλληλος στην κοινωνική πρόνοια.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχετε αναλάβει συνολικά έως τώρα;

Κ.Λ.3: Εννιά.

Συνεντ: Εννιά υιοθεσίες σε βάθος επτά ετών έτσι;

Κ.Λ.3: Ναι.

Συνεντ: Τα τελευταία δύο χρόνια πόσες υιοθεσίες έχετε διεκπεραιώσει;

Κ.Λ.3: Δύο. Περίπου αναλαμβάνω μία υπόθεση υιοθεσίας τον χρόνο. Δεν τελούνται τόσο συχνά πλέον πράξεις υιοθεσίας. Κυρίως ασχολούμαι με υποθέσεις οικογενειακής πάλι φύσεως σχετιζόμενες όμως με κακή άσκηση επιμέλειας.

Συνεντ: Έχετε αρκετές υποθέσεις τέτοιας φύσεως;

Κ.Λ.3: Ναι, διαρκώς δεχόμαστε κλήσεις για περιστατικά βίας, κακοποίησης, έλλειψη φροντίδας κλπ. Έχει τύχει αρκετές φορές να αναγκαστούμε να αφαιρέσουμε την επιμέλεια ανήλικων παιδιών από τους γονείς γιατί δεν τα πρόσεχαν σωστά.

Συνεντ: Αυτά τα παιδιά καταλήγουν στα δημόσια κέντρα υιοθεσίας;

Κ.Λ.3: Ναι, ανάλογα βέβαια και με την ηλικία τους. Μέχρι την ηλικία των πεντέμισι, ξι ετών μπορούν να φιλοξενηθούν στα κέντρα αυτά, μετά την συμπλήρωση των έξι ετών μεταφέρονται σε άλλα ιδρύματα παιδικής προστασίας, όπως ορφανοτροφεία, χωριά sos κ.α, για να μπορέσουν να φοιτήσουν στο σχολείο.

Συνεντ: Εσείς έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση των αιτήσεων υιοθεσίας συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Λ.3: Σίγουρα έχουμε μία μείωση των αιτήσεων σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια τουλάχιστον ως αναφορά τις κρατικές υιοθεσίες και ως αναφορά τις υιοθεσίες παιδιών με αναπηρία. Αυτό οφείλεται σε πολλούς παράγοντες, έναν ρόλο σίγουρα τον έπαιξε η οικονομική κρίση, έναν άλλο ρόλο τον έπαιξε το κλείσιμο των

ορφανοτροφείων των χωρών που διέθεταν παιδιά προς υιοθεσία, όπως η Ρουμανία ή η Βουλγαρία. Και φυσικά εξυπακούεται, ότι τον μεγαλύτερο ρόλο τον έπαιξε η συχνότατη πλέον χρήση της εξωσωματικής γονιμοποίησης. Παλαιότερα και η μέθοδος της εξωσωματικής ήταν πολύ πιο δύσκολη, γινόταν λαπαροσκοπικά η εμβρυομεταφορά και η επιτυχία ήταν μικρότερη και το κόστος μεγαλύτερο. Συν ότι τα τελευταία χρόνια οι άνθρωποι προσφεύγουν σε ακόμη πιο επιθετικές μεθόδους αναπαραγωγής, όπως η παρένθετη μητέρα, κάτι που παλιά ούτε κατά διάνοια δεν υπήρχε. Σήμερα μπορείς να αποκτήσεις παιδί ακόμη και όταν έχεις πολύ δύσκολα ανατομικά ή γεννητικά προβλήματα. Αφήστε που πια δεν είναι ένα θέμα ταμπού ούτε περιβάλλεται με προκατάληψη, όπως λέγαμε κάποτε τα παιδιά του σωλήνα. Ε όλα αυτά σε συνδυασμό και με τις δυσκολίες υιοθέτησης, έχουν συμβάλει στην κατά πολύ μείωση των υποθέσεων υιοθεσίας.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες, που τελούνται σήμερα, είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Λ.3: Οι περισσότερες είναι ιδιωτικές και λόγω της σχετικής ευκολίας και λόγω ότι παρακάμπτουν την κρατική παρέμβαση στην επιλογή των γονέων. Οι γονείς είναι περισσότερο, δηλαδή, διστακτικοί να απευθυνθούν σε δημόσια ιδρύματα για υιοθεσία, γιατί ότι θα χρειαστεί να περιμένουν πολλά χρόνια μέχρι να υιοθετήσουν ένα παιδάκι, χωρίς αυτό φυσικά να είναι βέβαιο. Δεν είναι δυνατόν να υιοθετήσουν όλα τα ζευγάρια που ζητάνε παιδί, γιατί όπως καταλαβαίνετε τα παιδιά είναι πολύ λιγότερα από τις αιτήσεις.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με ξένο βιολογικά παιδί;

Κ.Λ.3: Εντάξει γίνονται και υιοθεσίες μεταξύ συγγενών, αλλά όχι, από την εμπειρία μου αν κρίνω, οι περισσότερες υιοθεσίες γίνονται ιδιωτικά χωρίς οι φυσικοί γονείς να συνδέονται με τους θετούς γονείς. Στατιστικά κιόλας αν το δείτε είναι πολύ περισσότερες οι περιπτώσεις που υιοθετείται παιδί από ξένους γονείς. Ενωώ γεννήτορες που δεν συγγενεύουν με οποιοδήποτε τρόπο με τους υιοθετούντες.

Συνεντ: Για ποιο λόγο οι περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας γίνονται διά της ιδιωτικής οδού;

Κ.Λ.3: Μα είναι προφανές. Δεν προσποιούμαι ότι οι διαδικασίες υιοθεσίας στην Ελλάδα είναι σωστές. Ας μην υποκρινόμαστε η διαδικασία υποβολής δικαιολογητικών μέχρι ελέγχου είτε για την αναδοχή είτε για την υιοθεσία είναι πραγματικά ψυχοφθόρα. Το αντιλαμβάνομαι αυτό όχι ως επιστήμονας αλλά ως

γυναίκα. Φανταστείτε να θέλετε να αποκτήσετε ένα παιδάκι και να χρειάζεται να περιμένετε τόσα χρόνια, να υποβάλλετε ένα σωρό δικαιολογητικά, να κρέμεστε από τα χείλη και την ματιά του κάθε ειδήμονα που θα ρθει να επιθεωρήσει τον χώρο σας. Έτσι είναι. Κάποιες φορές μπορώ να πω ότι δικαιολογημένα αισθάνονται άσχημα οι υποψήφιοι γονείς. Αφού λοιπόν το θεσμικό πλαίσιο της κρατικής υιοθεσίας, όπως λειτουργεί εντός της Ελλάδας, μάλλον πρακτικά την αποτρέπει, λογικό είναι οι απελπισμένοι υποψήφιοι γονείς να προσφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία.

Συνεντ: Απελπισμένοι. Θέλετε λίγο να μου το εξηγήσετε αυτό;

Κ.Α.3: Οι άνθρωποι αυτοί σπάνια αιτούνται για φιλανθρωπικούς λόγους, γιατί για παράδειγμα θέλουν να σώσουν ένα παιδί από την πείνα και την δυστυχία. Το 90% των περιπτώσεων είναι άτομα που έχουν παλέψει πολύ για να αποκτήσουν ένα παιδί και δεν τα έχουν καταφέρει. Έχουν υποβληθεί σε ένα σωρό εξωσωματικές, έχουν πάρει ένα σωρό φάρμακα, έχουν δαπανήσει ένα σωρό λεφτά, χωρίς να έχουν κρατήσει ένα παιδάκι στην αγκαλιά τους. Αυτό είναι το ψυχολογικό σκιαγράφημα των αιτούντων υιοθεσία τουλάχιστον στα κρατικά ιδρύματα.

Συνεντ: Θα σας ρωτήσω και αργότερα για τα κίνητρα των υιοθετούντων. Όμως πείτε μου σχετικά με την διακρατική υιοθεσία. Λαμβάνετε αιτήσεις για διακρατική υιοθεσία; Γιατί καμία υπόθεση διακρατικής υιοθεσίας δεν έχει τεθεί ενώπιόν σας;

Κ.Α.3: Έχω την εντύπωση πως οι ενδιαφερόμενοι δεν είναι καλά ενημερωμένοι, δεν ξέρουν. Μα και αυτοί που ξέρουν, γνωρίζουν πόσο δύσκολο είναι να υιοθετήσουν από το εξωτερικό.

Συνεντ: Εσείς τους ενημερώνετε για τη δυνατότητα και την διαδικασία της διακρατικής υιοθεσίας;

Κ.Α.3: Ναι, εμείς γενικά τους πληροφορούμε για τις επιλογές που έχουν, αν και οι περισσότεροι έρχονται σε εμάς ξέροντας ποια αίτηση θα κάνουν. Οι περισσότεροι έχουν ήδη φιλοξενήσει τον υιοθετούμενο στο σπίτι. Ίσως άλλοι να μην ενδιαφέρονται γιατί η διαδικασία της διακρατικής υιοθεσίας είναι εξίσου γραφειοκρατική και χρονοβόρα και συν τοις άλλοις προϋποθέτει την καταβολή ενός σημαντικού χρηματικού ποσού για την διεκπεραίωσή της. Επιπλέον, για όσους κατοικούν στην επαρχία τα πράγματα είναι ακόμη πιο δύσκολα. Χρειάζεται συχνά να πηγαινοέρχονται στην Αθήνα να συναντηθούν με την υπεύθυνη της διεθνούς κοινωνικής υπηρεσίας, να ζητούν από το προξενείο της χώρας καταγωγής του παιδιού να μεσολαβήσει για την διεξαγωγή της κοινωνικής έρευνας με την αποστολή ενός γράμματος προς αυτήν.

Η κοινωνική έρευνα πραγματοποιείται είτε από την διεθνή κοινωνική υπηρεσία, είναι ανεξάρτητη ΜΚΟ και εποπτεύεται από το Υπουργείο Υγείας είτε από εμάς, δηλαδή από τις κοινωνικές υπηρεσίες. Το θέμα είναι πως αν διενεργηθεί από αυτή την ΜΚΟ, θα χρειαστεί ο ενδιαφερόμενος να καταβάλλει ο ίδιος την αμοιβή των κοινωνικών λειτουργών, αλλά η έρευνα θα ολοκληρωθεί μέσα σε πολύ έξι μήνες. Αν την έρευνα την πραγματοποιήσουμε εμείς, ίσως η αναμονή να είναι μεγαλύτερη, αλλά σίγουρα θα γίνει δωρεάν. Με την επιστολή λοιπόν αυτή του Προξενείου ξεκινάει ουσιαστικά η διαδικασία. Πέραν από την κοινωνική έρευνα θα χρειαστεί ένας πλήρης φάκελος των ενδιαφερόμενων, που θα περιλαμβάνει στοιχεία για την εργασία, την οικονομική κατάσταση, την ψυχική και σωματική τους υγεία, ό,τι δηλαδή απαιτείται και στις υπόλοιπες υιοθεσίες. Τον αναλυτικό κατάλογο με τα δικαιολογητικά, που θα πρέπει να περιλαμβάνει ο φάκελος, τον προμηθεύονται από το Προξενείο. Οι αρμόδιες αρχές του της χώρας καταγωγής θέλουν όλα να είναι επίσημα έγγραφα από κρατικές αρχές, νοσοκομεία κλπ και για να συγκεντρωθούν όλα αυτά απαιτείται ένα εύλογο χρονικό διάστημα. Όλα τα δικαιολογητικά, όπως είναι λογικό, θα πρέπει να μεταφραστούν στα αγγλικά από την μεταφραστική υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών και να υποβληθούν για authentication στο Προξενείο της χώρας καταγωγής. Ακόμη τα έγγραφα θα πρέπει να είναι πρόσφατα, δηλαδή οι ιατρικές εξετάσεις θα πρέπει να είναι του τελευταίου εξαμήνου και το Ποινικό Μητρώο των τελευταίων 3 μηνών. Όπως καταλαβαίνετε, θα πρέπει το υποψήφιο ας πούμε ζευγάρι να έχει κάποιο σύνδεσμο στην χώρα καταγωγής του παιδιού, συνήθως κάποιον δικηγόρο, που θα καταθέσει τον φάκελο με τα δικαιολογητικά στο Υπουργείο Γυναικείων Υποθέσεων, που χειρίζεται τα θέματα των υιοθεσιών, να αναλάβει αυτός τις όποιες μεταφράσεις ή επικυρώσεις χρειαστούν εκεί και γενικά να ενημερώνει τους εντολείς του για τις οποίες ανάγκες και εξελίξεις. Επίσης ο δικηγόρος είναι αυτός που θα επιμεληθεί τα της υιοθεσίας στο δικαστήριο της χώρας καταγωγής, όταν πια έχει επιλεγεί το θετό παιδί από τις αρχές και που θα εκπροσωπήσει τους υποψήφιους θετούς γονείς στη δικάσιμο. Αυτονόητο είναι ότι θα χρειαστεί και η φυσική παρουσία των θετών γονέων, προκειμένου να δηλώσουν την επιθυμία τους για την υιοθεσία αυτή.

Επίσης θα χρειαστεί ο θετός γονιός να έχει ο ίδιος ψάξει τα ορφανοτροφεία, που απ όπου δίδονται για υιοθεσία παιδιά. Το προξενείο μπορεί να εφοδιάσει τους γονείς με έναν κατάλογο γνωστών κρατικών ιδρυμάτων ή ιδιωτικών, που έχουν όμως άδεια λειτουργίας από τις αρχές. Τα περισσότερα ορφανοτροφεία έχουν συνηθίσει να δουλεύουν με adoption agencies που έχουν άλλες χώρες και δεν κάνουν εύκολα

ιδιωτικές υιοθεσίες και δη διακρατικές ιδιωτικές υιοθεσίες. Όπως είναι φυσικό προτιμάνε τα παιδιά να δοθούν σε εγχώριες οικογένειες. Η προσωπική, πάντως, επαφή και η επικοινωνία με το ορφανοτροφείο είναι σημαντικό, πολλές φορές και καταλυτική, γιατί καλλιεργείται μια σχέση οικειότητας. Έπειτα θα πάνε οι υποψήφιοι γονείς στην χώρα προέλευσης, θα επισκεφτούν τα ορφανοτροφεία, θα περιμένουν το συνταίριασμα, θα πρέπει να ξαναπάνε για τη συζήτηση της αίτησης υιοθεσίας στο εκείθεν δικαστήριο μέχρι ότου πάρουν το παιδί. Δηλ στην διακρατική υιοθεσία δεν κάθεται ο υποψήφιος γονιός στο σπίτι του και περιμένει να χτυπήσει το τηλέφωνο και να του πούνε βρέθηκε το παιδί. Πρέπει ο ίδιος να τρέξει και να το επισκεφτεί στην χώρα καταγωγής του και από εκεί να το πάρει και να φύγουν μαζί. Και όχι μόνο αυτό, θα πρέπει επιπλέον να εγγυηθεί συνήθως η Διεθνής κοινωνική υπηρεσία στην Ελλάδα, ότι θα κάνει τα Follow up reports για τα επόμενα δεκαπέντε χρόνια και θα αποστέλλει στην χώρα καταγωγής τις εκθέσεις παρακολούθησης για τα επόμενα δεκαπέντε χρόνια. Μετά την έκδοση της δικαστικής απόφασης, οι γονείς θα πάρουν πιστοποιητικό γέννησης με τους θετούς γονείς να αναγράφονται στο πλαίσιο καταγραφής του ονόματος των γονέων, θα εκδοθεί βίζα και διαβατήριο του παιδιού, όλα τα έγγραφα μεταφρασμένα επίσημα στα αγγλικά και επικυρωμένα από το Υπουργείο Εξωτερικών στην χώρα προέλευσης. Είναι μία διαδικασία που χρειάζεται επιμονή και υπομονή, καθώς για να ολοκληρωθεί απαιτούνται τουλάχιστον ενάμιση με δύο χρόνια. Καταλαβαίνετε, λοιπόν πιστεύω, για ποιο λόγο η διακρατική υιοθεσία δεν είναι μία τόσο δελεαστική επιλογή.

Συνεντ: Μάλιστα.. Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείτε, όταν σας υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία;

Κ.Λ.3: Οι αιτούντες υιοθεσία απευθύνονται είτε σε εμάς είτε αμέσως στο ίδρυμα, δηλαδή στον Άγιο Στυλιανό στην Θεσσαλονίκη, στο Αναρρωτήριο Πεντέλης, στο κέντρο βρεφών «Η ΜΗΤΕΡΑ» και στον Άγιο Ανδρέα Καλαμακίου, όλα είναι δημόσιες δομές. Εν συνεχεία, το ίδρυμα μάς στέλνει την αίτηση, δηλαδή την αποστέλλει στην διεύθυνση δημόσιας υγείας και κοινωνικής μέριμνας του τόπου κατοικίας των αιτούντων για την διενέργεια της κοινωνικής έρευνας. Η κοινωνική έρευνα διεξάγεται από τον κοινωνικό λειτουργό με σκοπό να εξετασθεί η καταλληλότητα των υποψήφιων γονέων για την υιοθεσία, αν εξυπηρετείται το συμφέρον του παιδιού με αυτή την υιοθεσία και αν πραγματικά η φυσική μητέρα είναι στ' αλήθεια πρόθυμη να παραχωρήσει το παιδί της.

Συνεντ: Πέστε μου γι' αυτό το τελευταίο, είναι πάντα εύκολο να εντοπιστεί η φυσική μητέρα;

Κ.Λ.3: Όχι, ασφαλώς και όχι. Γι' αυτό άλλωστε καθυστερούν και οι κρατικές υιοθεσίες. Δηλαδή οι βιολογικοί γονείς εγκαταλείπουν για ένα χρονικό διάστημα τα παιδιά τους, κυρίως τα βρέφη και εν συνεχεία εξαφανίζονται. Δεν είναι εύκολο έπειτα να εντοπιστούν ούτε είναι εύκολο να πεισθεί ο κοινωνικός λειτουργός ότι οι φυσικοί γονείς πραγματικά θέλουν να αποχωριστούν το παιδί τους. Οι περισσότεροι μετανιώνουν, δεν θέλουν να θέσουν το παιδί τους σε πρόγραμμα υιοθεσίας ακόμη και αν το έχουν κακοποιήσει. Λίγο πιο εύκολα είναι τα πράγματα στην ιδιωτική υιοθεσία γιατί εκεί όλη η προετοιμασία γίνεται από τους υποψήφιους θετούς γονείς. Οι βιολογικοί γονείς δίνουν την συναίνεσή τους για την προσωρινή φιλοξενία του προς υιοθεσία παιδιού τους με συμβολαιογραφικό έγγραφο και φυσικά μέρος της συμφωνίας με τους θετούς γονείς είναι να εμφανιστούν στο δικαστήριο.

Συνεντ: Για να επανέλθουμε τώρα στην διαδικασία της υιοθεσίας. Μετά την διενέργεια της κοινωνικής έρευνας τι έπεται;

Κ.Λ.3: Ακολουθεί το πόρισμα της κοινωνικής έρευνας και στην περίπτωση θετικής γνωμάτευσης, οι θετοί γονείς θα χρειαστεί να αναμένουν μέχρι να υπάρξει το πρώτο κατάλληλο γι' αυτούς παιδί. Όλα, δηλαδή, τα παιδιά που φιλοξενούνται στα ιδρύματα δεν προορίζονται για υιοθεσία. Πρώτα επιλέγονται οι θετοί γονείς, βαθμολογούνται και μετά ανάλογα βέβαια και με τις απαιτήσεις των γονέων δίδεται το παιδί. Αν οι θετοί γονείς θέτουν πολλά κριτήρια πχ ζητούν βρέφος, κατά προτίμηση αγόρι, που να τους μοιάζει, να μην έχει προβλήματα υγείας, δεν είναι εύκολο να διεκπεραιωθεί αυτή η υιοθεσία γρήγορα. Όσα δηλαδή περισσότερα φίλτρα, τρόπο τινά θέτουν, τόσο περισσότερο θα χρειαστεί να περιμένουν. Αν, όμως, ζητήσουν ένα παιδί με κάποια μειονεξία, τότε η υιοθεσία αυτή μπορεί να περατωθεί μέσα και σε ένα εξάμηνο. Όχι μόνο, γιατί δυστυχώς σ' αυτά τα παιδάκια η ζήτηση είναι χαμηλή, αλλά γιατί δίδουμε προτεραιότητα στις αιτήσεις γονέων, που έχουν δεκτικότητα. Αν πάλι δεν είναι αρνητικοί στο να υιοθετήσουν ένα μεγάλο σε ηλικία παιδί, δηλαδή έως και πέντε ετών ή σε περίπτωση που έχει κάποιο αδελφάκι είναι πρόθυμοι να το υιοθετήσουν και αυτό, τότε θα εξυπηρετηθούν το πολύ σε ένα με ενάμισι χρόνο, γιατί θα βρίσκονται ψηλά στην βαθμολογική κλίμακα. Θα έχουν δηλαδή καλύτερη σειρά κατάταξης.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σάς τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή δικηγόροι;

Κ.Λ.3: Τις περισσότερες φορές, αν όχι όλες, τον προσκομίζει ο δικηγόρος, που έχει αναλάβει την υπόθεση υιοθεσίας.

Συνεντ: Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διάφοροι κάθε φορά;

Κ.Λ.3: Συνήθως είναι οι ίδιοι κάθε φορά.

Συνεντ: Αυτό σας κινεί υποψίες για παράνομες διαδικασίες;

Κ.Λ.3: Εξαρτάται από το είδος της υιοθεσίας. Αν είναι ιδιωτική, η ίδια η φύση αυτής της υιοθεσίας είναι από μόνη της ενοχοποιητική.

Συνεντ: Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Λ.3: Αφού ο νόμος αναγνωρίζει το δικαίωμα της υιοθεσίας και στις μονογονεϊκές οικογένειες, εμείς δεν έχουμε λόγο να εμποδίσουμε κάποιον να αιτηθεί υιοθεσία, ακόμη και αν είναι άγαμος. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι η επιθυμία του θα εκπληρωθεί. Δυστυχώς, όπως σας προείπα, οι αιτούντες που είναι πιο ψηλά στην κατάταξη θα ικανοποιηθούν πρώτοι.

Συνεντ: Τα άτομα, που αιτούνται μόνα, είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες;

Κ.Λ.3: Γυναίκες.

Συνεντ: Η κοινωνική έκθεση θα ήταν θετική, αν η αίτηση γινόταν από μόνη γυναίκα; Από μόνο άνδρα;

Κ.Λ.3: Αν πρόκειται για ιδιωτική υιοθεσία, η αξιολόγηση θα είναι θετική. Αν πρόκειται για κρατική υιοθεσία, δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό. Προηγούνται τα παντρεμένα ζευγάρια, γιατί έχουν την δυνατότητα να προσφέρουν ένα υγιές και σταθερό περιβάλλον και με τα δύο πρότυπα γονεϊκού ρόλου.

Συνεντ: Ποιος είναι ο ρόλος του Κ.Λ. σε μία υπόθεση υιοθεσίας; Ρόλος του κοινωνικού λειτουργού είναι να πραγματοποιήσει κάποιες ατομικές και κοινές συνεδρίες με το υποψήφιο ζευγάρι για την υιοθεσία και να αξιολογήσει την ικανότητά τους να ανταποκριθούν στα γονικά καθήκοντα.

Συνεντ: Ο ρόλος αυτός είναι εύκολος; Ποιες είναι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζετε κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;

Κ.Λ.3: Σίγουρα είναι μια πολύ ψυχοφθόρα διαδικασία, διότι καλούμαστε να αποτιμήσουμε κάτι που ακόμη αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν γνωρίσει. Δεν έχουν γονεϊκό ένστικτο ολοκληρωμένο, δεν έχουν παιδί, δεν ξέρουν πώς να συμπεριφερθούν και εμείς πρέπει να τους κρίνουμε πάνω σε κάτι που δεν γνωρίζουν. Σίγουρα μπορεί να έχουν τις καλύτερες και αγαθότερες προθέσεις, όμως ποτέ δεν μπορείς να πεις με βεβαιότητα ότι κάποιος είναι καλός γονιός και ότι αυτή η υιοθεσία

θα είναι επιτυχημένη. Αναμφίβολα θα βοηθούσε αν στην έκθεσή μας φιλοξενούσαμε και την γνώμη και άλλων επιστημόνων.

Συνεντ: Δηλαδή αυτές οι δυσκολίες πηγάζουν από νομοθετικά κενά, από έλλειψη κατάρτισης, προσωπικού;

Κ.Λ.3: Ναι, βέβαια, δεν αρνούμαι, πως η νομοθεσία είναι ελλιπής και αντιφατική. Για παράδειγμα πρώτο μέλημά μας τίθεται το συμφέρον του παιδιού, πώς αυτό εξατομικεύεται στην πράξη και ειδικά όταν πρόκειται για ιδιωτική υιοθεσία; Πώς να τολμήσουμε να αξιολογήσουμε αρνητικά μία ήδη δημιουργημένη γονεϊκή σχέση χωρίς να βλάψουμε το παιδί;

Συνεντ: Επομένως, προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του παιδιού στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.3: Όχι, ασφαλώς και όχι. Κατηγορηματικά όχι. Ο νομοθέτης προσπάθησε να αποφύγει ένα κακό δημιουργώντας ένα άλλο. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από την ιδιωτική υιοθεσία, καταργεί στην πράξη όλα τα δικαιώματα του παιδιού. Ένα παιδί που συλλαμβάνεται κατά παραγγελία, που πωλείται σαν εμπόρευμα, που απομακρύνεται από την φυσική του οικογένεια, από τους γονείς και ενδεχομένως και τα αδελφιά του, που αύριο μεθαύριο θα ανακαλύψει την αλήθεια της καταγωγής του, πώς είναι δυνατόν να προστατεύεται;

Συνεντ: Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ πού και πώς εντόπισαν το παιδί; Συνήθως τι σας λένε σε σχετική ερώτηση;

Κ.Λ.3: Όχι, είναι ιδιαιτέρως φειδωλοί. Δεν θα ομολογήσουν για παράδειγμα, ότι έδωσαν χρήματα, θα πουν μονάχα, ότι κάλυψαν τα έξοδα τοκετού, κάτι που φυσικά δεν είναι παράνομο.

Συνεντ: Ποια είναι εκείνα τα κριτήρια που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες προκειμένου να προχωρήσετε σε μία θετική γνωμάτευση στην έκθεσή σας;

ΚΛ3: Πρέπει να είναι ικανοί να του προσφέρουν ένα άνετο, υγιές, ηθικό και σταθερό οικογενειακό περιβάλλον. Η άνεση τεκμαίρεται από την οικογενειακή κατάσταση και το εκκαθαριστικό, η σταθερότητα από τις κοινές απαντήσεις, από την σύμπνοια στα θέλω, το ήθος από το λευκό ποινικό μητρώο και γενικά την διαδρομή του καθενός, το μορφωτικό επίπεδο, την κουλτούρα του καθενός. Αξιολογείται ακόμη και το κίνητρο που πρέπει να έχουν για την υιοθεσία. Δηλαδή κάποιιοι, όχι πολλοί βέβαια, θέλουν να υιοθετήσουν για να γίνουν πχ πολύτεκνοι, για να λάβουν επιδόματα, για να δικαιούνται ευνοϊκές κοινωνικές παροχές. Φυσικά στη συντριπτική τους πλειοψηφία

είναι άτομα, που έχουν αποτύχει να αποκτήσουν βιολογικό παιδί και η υιοθεσία αποτελεί για αυτούς τη μοναδική λύση.

Συνεντ: Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς;

Κ.Λ.3: Συνήθως η ηλικία κυμαίνεται από 36-45. Αυτή είναι η ηλικιακή δεκαετία για τις περισσότερες φορές υιοθεσίες.

Συνεντ: Έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.3: Εγώ όχι, γιατί είναι εξαιρετικά δύσκολο να αποσπάσεις ένα παιδί από το περιβάλλον του. Ήδη έχουν ζήσει την απομάκρυνση από την φυσική τους οικογένεια, δεν μπορούν να την ξαναζήσουν χωρίς ιδιαίτερος σοβαρούς λόγους.

Συνεντ: Σε δημόσια; Η χαμηλή οικονομική κατάσταση θα αξιολογούνταν αρνητικά; Η ανεργία; Η έλλειψη οικονομικών πόρων βαρύνει εξίσου δυσμενώς την έκβαση τόσο της δημόσιας όσο και της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Κ.Λ.3: Στην δημόσια είναι διαφορετικά τα πράγματα, το συμφέρον του παιδιού εξυπηρετείται ασφαλέστερα, γιατί εδώ δεν έχουμε τοποθέτηση και ένταξη του παιδιού στην θετή οικογένεια. Επίσης έχουμε συγκριτική βαθμολογία μεταξύ των θετών γονέων. Στην ιδιωτική υιοθεσία οι θετοί γονείς δεν αντιπαραβάλλονται με άλλα υποψήφια θετά ζευγάρια.

Συνεντ: Η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο των υιοθετούντων όσο και των υιοθετούμενων πώς αξιολογείται στην πράξη; ΚΛ3: Είναι γενικώς αυθαίρετες και αόριστες έννοιες αυτές και πρέπει να εξατομικεύονται κάθε φορά από συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που ανακύπτουν στην πορεία. Δηλαδή δεν μπορούν αν είμαστε σίγουροι πόσο υπομονή θα έχουν οι θετοί γονείς με ένα παιδί, που έχει ενδεχομένως συμπλέγματα ιδρυματοποίησης, στέρησης των βιολογικών του γονέων, κατωτερότητας, συναισθηματικής ανασφάλειας. Οι θετοί γονείς έχουν να αντιπαλέψουν πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις από τους βιολογικούς γονείς. Η ανατροφή ενός θετού τέκνου είναι πολύ διαφορετική από την ανατροφή ενός βιολογικού.

Συνεντ: Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.3: Ναι προσπαθούμε, όμως δεν είναι πάντα εύκολο.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.3.: Εξαρτάται από το είδος της υιοθεσίας. Αν για παράδειγμα είναι ιδιωτική είναι αλλοδαπή άγαμη ως επί το πλείστον. Αν είναι κρατική η απόσπαση του παιδιού γίνεται με εισαγγελική εντολή, γιατί οι γονείς έχουν κάποια προβλήματα,

κακοποίηση, ψυχασθένεια, τοξικομανία κλπ. Ζουν δηλαδή μέσα σε ένα περιβάλλον κακοποιητικό.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ του θετού παιδιού, που θέλουν να υιοθετήσουν οι περισσότεροι αιτούντες;

Κ.Λ.3: Οι περισσότεροι γονείς θέλουν ασφαλώς ένα υγιές βρέφος, νεογνό για την ακρίβεια. Έτσι φαντάζονται το μοναδικό παιδί τους. Να το μεγαλώνουν από τις πρώτες ώρες της ζωής του. Να έχουν αναπαραστάσεις της κάθε ηλικίας του.

Συνεντ: Ποια είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά;

Κ.Λ.3: Τα παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας και τα παιδιά με αναπηρία. Κυρίως τα παιδιά με κάποια αθεράπευτη ασθένεια ή μειονεξία παραμένουν χρόνια στο ίδρυμα λόγω έλλειψης δεκτικότητας των υποψήφιων γονιών.

Συνεντ: Από τα παιδιά που φιλοξενούνται σε ιδρύματα πόσα έχουν εξάρτηση από την οικογένειά τους;

Κ.Λ.3: Τα περισσότερα. Όσα ελευθερώνονται δίνονται αμέσως για υιοθεσία.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας ακολουθείτε το στάδιο της μεταπαρακολούθησης;

Κ.Λ.3: Το στάδιο αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό προκειμένου να διαπιστώσουμε την προσαρμοστικότητα του παιδιού στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον, αλλά και την προσαρμοστικότητα των γονέων στις δομικές αλλαγές που επιφέρει ο ερχομός ενός νέου μέλους. Και μάλιστα τις περισσότερες φορές ενός παιδιού και όχι ενός νεογνού όπως συμβαίνει στα βιολογικά τέκνα. Όσο πιο μεγάλη ηλικία είναι τα θετά παιδιά τόσο πιο δύσκολο είναι να προσαρμοστούν, διότι είναι παιδιά που έχουν αντιληπτική ικανότητα, είναι πληγωμένα, ενδεχομένως ιδρυματοποιημένα και φέρουν και το τραύμα της απόρριψης από τους φυσικούς γονείς. Είναι πολύ δύσκολο να διαχειριστούν οι θετοί γονείς μία τέτοια κατάσταση. Σίγουρα χρειάζονται ψυχολογική υποστήριξη αμφοτέρωθεν οι θεοί γονείς και το παιδί. Πρέπει δηλαδή ο κοινωνικός λειτουργός να επισκέπτεται τακτικά την θετή οικογένεια, για να ελέγχει τις συνθήκες διαβίωσης του παιδιού, να ενημερώνεται για την ψυχική και σωματική του υγεία, την κοινωνικοποίησή του, την συμπεριφορά του στο σχολείο και στο σπίτι... Όμως δεν είναι πάντα εύκολο αυτό, τουλάχιστον όχι στην συχνότητα που θα θέλαμε και θα έπρεπε να συμβαίνει. Παρόλ' αυτά προσπαθούμε να κρατάμε μία επαφή με τις θετές οικογένειες, γιατί καταλαβαίνουμε πόσο ανάγκη έχουν την καθοδήγηση και την συμβουλευτική.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Λ.3: ίσως παλαιότερα να υπήρχαν τέτοια περιστατικά βίας, όμως τώρα οι θετοί γονείς πιστεύω, ότι είναι πιο ευαισθητοποιημένοι, πιο ώριμοι και πιο υπεύθυνοι στο γονεϊκό τους ρόλο. Παλαιότερα δηλαδή, πριν μερικές δεκαετίες ήταν πολύ πιο εύκολο να υιοθετήσεις ένα παιδί, ακόμη και να το πάρεις ψυχοπαίδι. Οι γονείς συνήθως έκαναν πολλά παιδιά, τα οποία ζούσαν μέσα σε συνθήκες φτώχειας και έδιναν κάποια από τα παιδιά τους να υπηρετήσουν άλλες εύπορες οικογένειες μέσα στα πλαίσια ή εκτός των πλαισίων της υιοθεσίας. Οι άτεκνοι γονείς μπορούσαν να βρουν πολύ πιο εύκολα παιδί κι να το γαλουχήσουν σύμφωνα με τις παιδαγωγικές μεθόδους της εποχής. Σήμερα είναι διαφορετικά τα πράγματα. Οι γονείς ενημερώνονται και προσέχουν την συμπεριφορά τους.

Συνεντ: Οι θετοί γονείς είναι πρόθυμοι να αποκαλύψουν την θετή ιδιότητα στο παιδί τους;

Κ.Λ.3: Εκεί ακόμη αντιμετωπίζουμε προβλήματα. Ενώ τους λέμε, ότι είναι αναγκαίο, απαραίτητο να το λένε, το αναβάλλουν ή δεν το λένε όπως θα έπρεπε.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Λ.3: Ως επιστήμονας που ενδιαφέρεται για το συμφέρον του θετού παιδιού ποια θα είναι η στάση σας στην περίπτωση που καλούσασταν να γνωματεύσετε επί αιτήσεως μόνο ομοφυλοφιλικού ατόμου; Πώς θα αντιδράσετε αν ομόφυλα ζευγάρια αποκτήσουν δικαίωμα υιοθεσίας;

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.3: Ναι πρέπει ν' αλλάξει αν πραγματικό μέλημά μας είναι το συμφέρον του παιδιού. Θα πρέπει να απλοποιηθεί ως διαδικασία. Δεν μπορεί η ιδιωτική υιοθεσία με την αδιαφορία του κράτους να διαρκεί τρεις, τέσσερις άντε πέντε το πολύ μήνες και η κρατική να κωλυσιεργεί τόσο. Τα παιδιά δεν πρέπει να ιδρυματοποιούνται ούτε να στοιβάζονται σε βρεφοκομεία. Η αληθινή φροντίδα του παιδιού, που υποδεικνύει και το συμφέρον του, υλοποιείται σε σταθερό οικογενειακό περιβάλλον. Αυτό θα πρέπει να του διασφαλίσουμε άμεσα. Και όταν οι φυσικοί γονείς το έχουν εγκαταλείψει, δεν θα πρέπει το παιδί να συντηρείται δέσμιο νομικά της ασπλαχνίας των γονέων του. Ο νομοθέτης μπορεί για παράδειγμα να υποδείξει ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα ως πούμε των πέντε μηνών και αν δεν δώσουν σημεία ζωής να αφαιρείται αυτόματα η γονική μέριμνα από τους φυσικούς γονείς και να ανατίθεται στον «φροντιστή» του

δηλαδή το ίδρυμα. Και αυτό, διότι όσο περισσότερο μένει το παιδί σε μία κοινωνική οργάνωση, τόσες περισσότερες είναι οι πιθανότητες μαθησιακές δυσκολίες ή προβλήματα συμπεριφοράς. Μέχρι ενάμισι ετών μπορούν να μείνουν το πολύ στο ίδρυμα με ελάχιστες επιπτώσεις στην ψυχοσύνθεσή τους. Τα όποια προβλήματα μπορούν να ξεπεραστούν σχετικά εύκολα και το παιδί να δεθεί με την οικογένειά του χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες. Όμως μετά την ηλικία αυτή αρχίζουν τα προβλήματα. Αν η υιοθεσία ολοκληρωθεί από ενάμισι ετών μέχρι τρία, το παιδί αυτό πιθανότατα να παρουσιάσει μαθησιακές δυσκολίες, ενώ αν η υιοθεσία τελεστεί από τριών ετών έως πέντε, τότε πιθανότατα να παρουσιάσει προβλήματα συμπεριφοράς. Γι αυτό, άλλωστε, οι γονείς προτιμάνε βρέφη και καταφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία. Η ιδιωτική υιοθεσία, όμως, δεν θα πρέπει να είναι ανεξέλεγκτη, διότι τώρα νομιμοποιείται το εμπόριο βρεφών και η εκμετάλλευση των φτωχών γυναικών με τον πιο βάνανσο τρόπο. Τα παιδιά πωλούνται εν είδει ζώων. Απαράδεκτο. Υπάρχουν τρόποι βελτίωσης του θεσμού. Επιπλέον, πρέπει η πολιτεία να επενδύσει μεγαλύτερο οικονομικό κεφάλαιο στα απροστάτευτα παιδιά. Δεν δικαιολογούνται οι περικοπές για κανένα λόγο σ' αυτόν τομέα. Πρόκειται για τους αυριανούς πολίτες αυτού του κράτους!

Συνεντ: Η χρονοβόρα διαδικασία της δημόσιας υιοθεσίας με ποιους τρόπους θα μπορούσε να εξαλειφθεί; Η πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και η καλύτερη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών θα συντελούσε στη μείωση του χρόνου της αναμονής;

ΚΛ3: Ναι, οπωσδήποτε η στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών με επιπλέον προσωπικό θα συνέβαλε στην αρτιότερη και ταχύτερη εξέταση κάθε υπόθεσης όπως και η συνδρομή και άλλων επιστημονικών κλάδων σε αυτό το έργο. Μόνο ο κοινωνικός λειτουργός δεν επαρκεί. Από την άλλη είναι ανελαστικό το νομοθετικό πλαίσιο της υιοθεσίας και μάλλον αναχρονιστικό. Θα πρέπει να πάψει να είναι τόσο άκαμπτο με νέες καινοτόμες διατάξεις, που να δείχνουν την ευαισθησία του σύγχρονου νομοθέτη. Τι εννοώ;; η πράξη της υιοθεσίας δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζεται με δημοσιούπαλληλικό τρόπο. Να παρέρχεται η συνδρομή και άλλων υπηρεσιών από τον ιδιωτικό τομέα. Να καταργηθεί η ιδιωτική υιοθεσία και να βελτιωθεί η κρατική. Επιπλέον πρέπει να ενισχυθεί ο θεσμός της αναδοχής, γιατί είναι παραμελημένος στην Ελλάδα, ούτε βέβαια κ πρέπει να χρησιμοποιείται καταχρηστικά ως προστάδιο της υιοθεσίας. Όχι ότι είναι απαραίτητα κακό οι

ανάδοχοι να γίνουν αργότερα οι θετοί γονείς, όμως δεν είναι αυτός ο σκοπός της αναδοχής.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κ.Λ.3: Παρακαλώ.

42) Κ.Λ.4

Αριθμός συνέντευξης: 42

Ημερομηνία: 30 Νοεμβρίου 2016

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 120 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα .

Κ.Λ.4.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Λ.4.: Ναι, βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Λ.4.: Είμαι σαράντα οκτώ.

Συνεντ: Είστε παντρεμένος;

Κ.Λ.4.: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Λ.4.: Ναι, είναι 14 και 16 ετών.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Λ.4.: Έχω τελειώσει το ΤΕΙ Κοινωνικής Εργασίας Αθηνών.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Κ.Λ.4.: Ναι με θέμα συναφές με το δικό σας.

Συνεντ: Θα μου πείτε πόσα έτη υπηρεσίας έχετε;

Κ.Λ.4.: Ναι, 23.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχετε αναλάβει συνολικά εσείς;

ΚΛ4: Τρεις. Τα τελευταία χρόνια έχω συμμετάσχει σε δύο υποθέσεις υιοθεσίας, ήμασταν δηλαδή επιφορτισμένοι με τις υποθέσεις αυτές εγώ και ένας άλλος συνάδελφος. Είναι λεπτές υποθέσεις και δεν εμπλέκεται ο καθένας.

Συνεντ: Εσείς από την εμπειρία σας έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Λ.4.: Κατά την προσωπική μου άποψη, η οποία πηγάζει από την εμπειρία μου και μόνο, υπάρχει αύξηση, διότι πολλά ζευγάρια παραμένουν άτεκνα λόγω γαμηλιότητας σε μεγάλη ηλικία. Ως επακόλουθο του νέου τρόπου ζωής, της ανακατάταξης των προτεραιοτήτων και του γάμου σε μεγάλη ηλικία είναι τα μη ιάσιμα προβλήματα τεκνοποίησης. Πολλές γυναίκες αποφασίζουν να γίνουν γονείς για παράδειγμα μετά τα 43 όπου η γονιμότητα έχει φθάσει σχεδόν στο ναδίρ.

Συνεντ: και τελικά καταφεύγουν στην υιοθεσία για να αποκτήσουν ένα παιδί, έτσι;

Κ.Λ.4.: Ναι, αφού πρώτα βέβαια έχουν προσπαθήσει αρκετά για να αποκτήσουν ένα βιολογικό παιδί.

Συνεντ: Ποια μορφή υιοθεσίας συνήθως επιλέγουν για να αποκτήσουν ένα παιδί;

Κ.Λ.4.: Και μέσω της κρατικής υιοθεσίας και μέσω της ιδιωτικής οι περισσότεροι λόγω του ότι είναι ταχύτερη σαν διαδικασία και λόγω του ότι θέλουν να υιοθετήσουν βρέφος.

Συνεντ: Ξέρετε αν υποβάλλουν αίτηση για διακρατική υιοθεσία;

Κ.Λ.4.: Όχι όχι, δεν έχω καμία τέτοια υπόψη μου.

Συνεντ: Γιατί καμία υπόθεση διακρατικής υιοθεσίας δεν έχει τεθεί ενώπιόν σας;

Κ.Λ.4.: Διότι δεν είναι εύκολο το γραφειοκρατικό μέρος της διαδικασίας. Δεν έχουν αναπτυχθεί επαρκώς οι μηχανισμοί της διακρατικής υιοθεσίας, με αποτέλεσμα τα περισσότερα να χρειάζεται να υλοποιηθούν από τον ίδιο τον υποψήφιο θετό γονέα. Μόνο να σκεφτεί κανείς το πιο απλό πράγμα, την επίσημη μετάφραση των δικαιολογητικών ένθεν και ένθεν, δηλ από την γλώσσα της χώρας καταγωγής των υποψήφιων γονέων στην γλώσσα της χώρας προέλευσης του παιδιού και τούμπαλιν απαιτείται πολύς κόπος και χρέμα. Αν υπολογίσει κανείς τα ταξίδια, τα οποία πρέπει να πραγματοποιήσουν οι γονείς, θα πρέπει να έχουν οικονομική άνεση και χρόνο για όλα αυτό. Αναφορές ατόμων, που τόλμησαν την διαδικασία της νόμιμης διακρατικής υιοθεσίας από ευρωπαϊκές χώρες – πολλώ δε μάλλον από Αφρική – δεν διαπίστωσαν καμία ευκολία στην διαδικασία. Σε παράνομες διακρατικές υιοθεσίες τα πράγματα βέβαια είναι πολύ ευκολότερα, γιατί το παιδί έρχεται στους θετούς γονείς και όχι το αντίθετο.

Συνεντ: Από τις κρατικές και τις ιδιωτικές υιοθεσίας ποιες φαίνεται να έχουν μεγαλύτερη απήχηση στους ενδιαφερόμενους;

Κ.Λ.4.: Μα θέλει και ερώτημα. Ασφαλώς οι ιδιωτικές.

Συνεντ: Για ποιο λόγο υπερτερούν οι ιδιωτικές;

Κ.Λ.4.: Μα, γιατί οι κρατικές διαδικασίες χαρακτηρίζονται από βαριά γραφειοκρατία και τυπολατρία, απαιτούν αρκετό χρονικό διάστημα και οι πιθανότητες θετικής έκβασης είναι περιορισμένες. Ενώ, από την άλλη, οι ιδιωτικές υιοθεσίες ολοκληρώνονται σε πολύ συντομότερο χρονικό διάστημα, ο υιοθετούμενος είναι νεογνό ή βρέφος, πράγμα πολύ σημαντικό διότι δομείται μία σχέση εμπιστοσύνης και αγάπης από τις πρώτες ημέρες της ζωής του παιδιού. Δεν έχει άλλα τραυματικά βιώματα και δεν το έχει φροντίσει κανένα άλλο πρόσωπο. Μία υιοθεσία για να μπορέσει να ξεκινήσει με γερές βάσεις θα πρέπει ο υιοθετούμενος να πλησιάζει στην νεογνική ή στην βρεφική ηλικία, να μην έχει μνήμες δηλαδή από άλλα πρόσωπα, ούτε από φάσεις αποχωρισμού.

Συνεντ: Οι περισσότερες ιδιωτικές υιοθεσίες είναι συγγενικές ή ο υιοθετούμενος είναι παιδί από άλλο κράτος;

Κ.Λ.4.: Το θετό παιδί συνήθως προέρχεται από άλλο κράτος. Γι αυτό πριν μίλησα για παράνομες ιδιωτικές υιοθεσίες. Οι συγγενικές παρατηρούνταν στα χρόνια της μετανάστευσης και σήμερα είναι συγκριτικά πολύ μειωμένες.

Συνεντ: Γιατί τις χαρακτηρίζετε παράνομες;

Κ.Λ.4.: Γιατί τα πρόσωπα που εμπλέκονται στην υιοθεσία είναι άγνωστα μεταξύ τους τις περισσότερες φορές. Αυτό υποδηλώνει, ότι για κάποιο λόγο δόθηκε το παιδί στην θετή του οικογένεια. Και αυτός ο λόγος τις περισσότερες φορές είναι οικονομικός. Δεν μπορεί χωρίς κάποιο αντάλλαγμα οικονομικής φύσεως – έτσι;- να αποχωριστεί η μητέρα το παιδί της αμέσως μετά την γέννηση και να το παραδώσει σε μία τυχαία γυναίκα. Κι αν υποθέσουμε ότι αυτό είναι δυνατόν να συμβεί, για πόσες φορές μπορούμε να μιλάμε; Σίγουρα πάντως όχι για το 80-90% των περιπτώσεων υιοθεσίας, καθώς τόσο φάσμα καταλαμβάνουν οι ιδιωτικές υιοθεσίες.

Συνεντ: Αυτό είναι το προφίλ των βιολογικών μητέρων;

Κ.Λ.4: Ναι, είναι ο κυριότερος λόγος της ιδιωτικής υιοθεσίας. Γιατί αν πρόκειται για κρατική εκεί ισχύουν άλλα δεδομένα, οι μητέρες εγκαταλείπουν τα παιδιά τους σε δημόσιο φορέα, που σημαίνει είτε ότι θα επανέλθουν να το παραλάβουν, είτε ότι θεωρούν τον εαυτό τους ανίκανο να μεγαλώσει σε ασφαλές περιβάλλον ένα παιδί λόγω πχ τοξικομανίας, οικονομικής αδυναμίας, ή κακής άσκησης της γονικής μέριμνας. Στην ιδιωτική όμως υιοθεσία η οικονομική εξαθλίωση κάνει αυτές τις μητέρες υποχείρια οργάνωσης διακίνησης βρεφών.

Συνεντ: Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείτε όταν σας υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία; Για ιδιωτική; Για διακρατική;

Κ.Λ.4.: Διαβιβάζουμε την αίτηση στο ίδρυμα παιδικής προστασίας και στη συνέχεια δεχόμαστε εντολή για κοινωνική έρευνα. Στα πλαίσια της έρευνας αυτής αξιολογείται ο αιτών αν πληροί τις προϋποθέσεις, που ορίζει ο νόμος για την έγκριση της αίτησης. Ανάλογα πάντα με την αξιολόγηση ειδοποιείται για το αν η έκβαση της υιοθεσίας θα είναι θετική ή αρνητική. Αν είναι θετική η γνωμάτευση θα πρέπει να περιμένει το κατάλληλο παιδί για αυτόν. Στην ιδιωτική υιοθεσία τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά, με την κατάθεση της αίτησης πρέπει να διενεργηθεί η κοινωνική έρευνα εντός εξαμήνου και εν τω μεταξύ να λάβει δικάσιμο για τη συζήτηση της αίτησης υιοθεσίας. Το θετό τέκνο όμως ήδη διαβιβεί στη θετή του οικογένεια νόμιμα χάρη σε μία έγγραφη εξουσιοδότηση των βιολογικών γονέων. Δηλ το σκέλος της αξιολόγησης και της αναμονής για την ανεύρεση του παιδιού απουσιάζει στην ιδιωτική υιοθεσία, οπότε συντέμνονται πολύ οι διαδικασίες.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σας τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή δικηγόροι;

Κ.Λ.4.: Οι δικηγόροι.

Συνεντ: Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διάφοροι κάθε φορά;

Κ.Λ.4.: Συνήθως είναι συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν γίνει γνωστοί λόγω της εμπειρίας τους.

Συνεντ: Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Λ.4.: Αμφότεροι, έχω τύχει και μεμονωμένα άτομα να υποβάλλουν αίτηση υιοθεσίας επί ιδιωτικής όμως, για να είμαι ειλικρινής.

Συνεντ: Τα άτομα που αιτούνται μόνα είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες;

Κ.λ.4.: Γυναίκες.

Συνεντ: Η κοινωνική έκθεση θα ήταν θετική αν η αίτηση γινόταν από μόνη γυναίκα ή μόνο άνδρα;

Κ.Λ.4.: Ανεπιφύλακτα, θα ήταν αρνητική, στην κρατική έτσι, γιατί προηγούνται τα άτεκνα ζευγάρια.

Συνεντ: Ποιος είναι ο ρόλος του Κ.Λ. σε μία υπόθεση υιοθεσίας;

Κ.Λ.4.: Επίσκεψη κατ' οίκον. Η διενέργεια κοινωνικής έρευνας, δηλαδή εξετάζει οικονομική κατάσταση, ενδοοικογενειακές σχέσεις, κατάσταση οικίας, προσπάθεια τεκνοποίησης, ιατρικό ιστορικό, δηλαδή βλέπει αν ο αιτών ή το υποψήφιο ζευγάρι είχε προβλήματα υγείας, κάποια ψύχωση, αν λαμβάνει κάποια επιδόματα, τις σχέσεις μέσα στο ευρύτερο συγγενικό περιβάλλον, καταβολές κουλτούρας, πεποιθήσεις,

αξίες. Επίσης, ενδιαφέρονται να μάθουν για τον σεξουαλικό προσανατολισμό, τις απόψεις τους για τις διαφυλικές σχέσεις, για τις έμφυλες γενικά σχέσεις, για τη στάση ζωής τους. Θέλουν δηλαδή να πεισθούν ότι το παιδί δε θα ζει σε ένα διαταρακτικό περιβάλλον, γι αυτό πρέπει να γνωρίζουν αν οι αιτούντες έχουν λευκό ποινικό μητρώο, αν είναι χρήστες ουσιών, κληρονομικότητα και άλλους εκλυτικούς παράγοντες.

Συνεντ: Σχετικά με τον σεξουαλικό προσανατολισμό των γονέων και γενικά την γκέι κουλτούρα, ο κοινωνικός λειτουργός είναι ουδέτερος και αμερόληπτος στην αξιολόγησή του είτε πρόκειται για ετερόφυλο είτε για ομοφυλόφιλο άτομο;

Κ.Λ.4.: Όχι δεν είναι αμερόληπτος και δεν πρέπει να είναι, διότι στην προκειμένη περίπτωση δεν εξετάζει τα δικαιώματα των γονέων, αλλά και την διασφάλιση του συμφέροντος του προς υιοθεσία παιδιού. Συνεπώς, αν κρίνει ότι κάποια στοιχεία της προσωπικότητας του γονέα ενδεχομένως να είναι επιζήμια για την διαμόρφωση του χαρακτήρα του παιδιού, αυτό θα το θέσει υπόψη του αρμοδίου δικαστηρίου διά της κοινωνικής του έκθεσης.

Συνεντ: Εσείς πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Λ.4.: Είναι κάτι που με αφήνει αδιάφορο, όπως για παράδειγμα το μπάσκετ ή το ποδόσφαιρο. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν με ενοχλεί.

Συνεντ: Ως επιστήμονας, που ενδιαφέρεται για το συμφέρον του θετού παιδιού, ποια θα είναι η στάση σας στην περίπτωση που καλούσασταν να γνωματεύσετε επί αιτήσεως μόνο ομοφυλοφιλικού ατόμου;

Κ.Λ.4.: Όχι ιδιαίτερα θετικά, γιατί τα παιδιά πρέπει να έχουν αμφότερο προφίλ γονέων.

Συνεντ: Πώς θα αντιδράσετε αν ομόφυλα ζευγάρια αποκτήσουν δικαίωμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.4.: Νομίζω, ότι θα εκπλαγώ. Κατά την γνώμη μου τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν σε ένα στοργικό περιβάλλον με δύο γονείς με διακριτούς γονεϊκούς ρόλους.

Συνεντ: Εσείς είστε αρνητικός και στην σύνθεση της μονογονεϊκής υιοθεσίας;

Κ.Λ.4.: Ναι, γι αυτό τον λόγο άλλωστε και δεν προχωράνε οι αιτήσεις από μονογονέα στην κρατική υιοθεσία. Επικαλούμαι δηλαδή μία άποψη που οι περισσότεροι συνάδελφοί μου ασπάζονται.

Συνεντ: Σε ιδιωτική υιοθεσία από μόνο άτομο θα είχατε γνωματεύσει αρνητικά;

Κ.Λ.4.: Όχι, γιατί όπως σας προείπα στην ιδιωτική υιοθεσία σταθμίζεται διαφορετικά

το συμφέρον του παιδιού, επί της βάσης δηλαδή ότι ο υιοθετούμενος βρίσκεται ήδη στο οικογενειακό του περιβάλλον και μεγαλώνει από τον γονιό του, ο οποίος συνήθως «ξεχνάει» να δηλώσει ως οφείλει ότι πρόκειται να φέρει στο σπίτι του το θετό παιδί στην κοινωνική υπηρεσία και το θυμάται αμέσως μετά τον ερχομό του παιδιού στο σπίτι και τις περισσότερες φορές αφού παρέλθει ένα χρονικό διάστημα. Υπάρχει δηλαδή μία μεγάλη διάκριση σε βάρος των γονέων που αιτούνται να υιοθετήσουν παιδί από κρατικό ίδρυμα χωρίς όμως να φταίμε εμείς αλλά ο νόμος.

Συνεντ: Επομένως, έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά επί ιδιωτικής υιοθεσίας;

Κ.Λ.4.: Όχι.

Συνεντ: Προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του τέκνου στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.4.: Όχι. Κατ' αρχάς μόνο επειδή δεν τηρείται η ίδια διαδικασία με την κρατική υιοθεσία είναι από μόνο του προβληματικό. Έπειτα, πρέπει να γίνει η όλη διαδικασία με ταχύτητα και στην ανάγκη παραβλέποντας και κάποιες αδυναμίες, προκειμένου να προστατευθεί το γενικότερο συμφέρον του παιδιού, που δεν είναι άλλο από ένα σταθερό περιβάλλον αγάπης.

Συνεντ: Σε δημόσια υιοθεσία έχετε γνωματεύσει αρνητικά;

Κ.Λ.4.: Ναι και από άλλους συναδέλφους το έχω δει αυτό.

Συνεντ: Για ποιο λόγο; Η χαμηλή οικονομική κατάσταση αξιολογείται αρνητικά;

Κ.Λ.4.: Ναι είναι ένας ιδιαίτερα επιβαρυντικός παράγοντας σε όλη την διαδρομή της αίτησης δεδομένου ότι ένας γονέας πρέπει να εγγυάται την επαρκή κάλυψη των βασικών τουλάχιστον βιοτικών αναγκών του παιδιού, χωρίς φυσικά να θέτει σε κίνδυνο την δική του διατροφή. Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε από συναισθηματικού τύπου ανάγκες και να παραβλέπουμε τις πρακτικές ανάγκες και το γενικότερο συμφέρον του παιδιού.

Συνεντ: Η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής των γονέων και του παιδιού αξιολογείται στην πράξη;

Κ.Λ.4.: Για να αξιολογηθεί αντικειμενικά θα πρέπει να έχει ήδη τοποθετηθεί το παιδί στην οικογένεια. Γι αυτό τον λόγο μόλις συνταιριάξουμε ένα παιδί με μια οικογένεια αρχικά προσπαθούμε να τους φέρουμε κοντά σιγά σιγά. Δηλαδή γίνεται μια πρώτη γνωριμία, ακολουθεί ένα δίωρο με το παιδί, ξανάρχονται οι γονείς το βλέπουν, περνάνε κάποιο χρόνο μαζί του και έπειτα το παίρνουν στο σπίτι. Δεν σας κρύβω πως αυτή είναι η αγωνία όλων μας, διότι λόγω της ηλικίας των παιδιών και των βιωμάτων τους είναι δύσκολα τα πράγματα. Αν ήταν νεογνό όπως στην ιδιωτική υιοθεσία δεν

θα είχαμε κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα, όμως τις περισσότερες φορές αν όχι όλες αυτό δεν συμβαίνει.

Συνεντ: Ποια είναι τα κίνητρα των δυνάμει θετών γονέων;

Κ.Λ.4.: ε, η ανάγκη να μεγαλώσει κανείς ένα παιδί, να βιώσει την μητρότητα-πατρότητα, να υλοποιήσει το μητρικό φίλτρο δηλαδή την ροπή προς την μητρότητα και την ανιδιοτελή προσφορά και σε δεύτερο βαθμό, η συνέχεια του ονόματος, του επαγγέλματος ίσως, η γηροκόμηση.

Συνεντ: Αυτά τα δευτερεύοντα κίνητρα τα ομολογούν σε σας;

Κ.Λ.4.: Ε, όχι για να είμαι ειλικρινής. Παρουσιάζουν πάντοτε παιδοκεντρικά κίνητρα, όμως μπορείς εύκολα να αντιληφθείς ότι κάποιος που έχει μια εύρωστη επιχείρηση θέλει να την κληρονομήσει το παιδί του, να έχει πού να σταθεί όταν αρρωστήσει κλπ.

Συνεντ: Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς; Εμπειρικά ανάμεσα στα 40 έως 45.

Συνεντ: Έχουν κάποιες προτιμήσεις αναφορικά με το παιδί;

Κ.Λ.4.: Οι περισσότεροι ζητάνε ένα υγιές, μικρό μωρό, προκειμένου να πλάσουν το χαρακτήρα του. Στο φύλο δεν έχουν προτίμηση. Δυστυχώς τα παιδάκια που παρουσιάζουν κάποια μειονεξία ή είναι μεγάλα σε ηλικία δύσκολα να βρουν κάποιο σπιτικό και έτσι είναι αναγκασμένα να ζούνε τη ζωή τους στερημένα από αγάπη και φροντίδα.

Συνεντ: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση που να διαφοροποιείται από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

Κ.Λ.4. Όχι από την προσωπική μου εμπειρία όχι.

Συνεντ: Ο ρόλος, λοιπόν, του κοινωνικού λειτουργού, είναι εύκολος;

Κ.Λ.4.: Όχι είναι μία θέση ευθύνης, που από τις πράξεις ή τις παραλείψεις του κρίνονται ανθρώπινες ζωές και μάλιστα η ευτυχία αυτών των προσώπων.

Συνεντ: Ποιες είναι συγκεκριμένα οι δυσκολίες, που αντιμετωπίζετε κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;

Κ.Λ.4.: Καταρχάς είναι δύσκολη η εκτέλεση των καθηκόντων μας διότι πρέπει να γίεται τηρώντας τους κανόνες δεοντολογίας, δηλαδή με σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια και υπόσταση των υποψήφιων γονέων, διακριτικότητα, ευπρέπεια και φυσικά θέλει ειδικό χειρισμό στον τρόπο που θα ανακοινώσεις το πόρισμα της κοινωνικής έρευνας. Πέρα από τα θέματα διαχείρισης του απορρήτου και των δεδομένων της υπόθεσης, δυσκολίες προκύπτουν και από την ισχύουσα νομοθεσία, η οποία δεν είναι ευέλικτη και έχει πολύ σκληρά στεγανά. Μόνο το γεγονός ότι η

διαδικασία της υιοθεσίας διενεργείται από έναν μόνο φορέα αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα αιτήσεων υιοθεσίας και χρονοτριβής.

Συνεντ: δυσκολίες αυτές πηγάζουν από νομοθετικά κενά, από έλλειψη κατάρτισης, προσωπικού;

Κ.Λ.4.: Ο νόμος στο άρθρο 7 ορίζει επακριβώς τι πρέπει να περιέχει μία κοινωνική έρευνα για να είναι επαρκώς και νομίμως συντεταγμένη. Δηλαδή θα πρέπει να αναφέρεται σε κάθε θέμα, που μπορεί να έχει σημασία για την υιοθεσία και ιδίως για την προσωπικότητα και την υγεία των ενδιαφερομένων, τα κίνητρα και την περιουσιακή τους κατάσταση, την αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο του υιοθετούντος όσο και του υιοθετούμενου, καθώς και κάθε άλλο στοιχείο από το οποίο μπορεί να διαγνωσθεί για το αν η συγκεκριμένη υιοθεσία θα αποβεί προς το συμφέρον του υιοθετούμενου.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά ώστε να δείτε αν έχει προσαρμοστεί καλά στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;

Κ.Λ.4.: Ναι είναι πολύ σημαντικό και καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να υπάρχει εποπτεία και επικοινωνία. Δεν είναι τόσο συχνή όσο θα θέλαμε αλλά στο μέτρο του δυνατού.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Λ.4.: Όχι έχουμε δεχθεί καταγγελίες για το αντίθετο, ότι δηλαδή οι γονείς κακοποιήθηκαν λεκτικά από το παιδί.

Συνεντ: Για ποιο λόγο; Γνωρίζετε;

Κ.Λ.4.: Εξ όσων γνωρίζω, γιατί έμαθε σε μεγάλη ηλικία, δηλαδή στην εφηβεία ότι ήταν υιοθετημένο, τaráχθηκε και ένιωσε απόρριψη από τους φυσικούς του γονείς. Στο τέλος εγκατέλειψε και τους θετούς γονείς και αυτοί πέθαιναν στο ίδρυμα.

Συνεντ: Συνεπώς, η αποκάλυψη της υιοθεσίας σε πολύ μικρή ηλικία είναι απαραίτητη για την υγιή σωματική και πνευματική ανάπτυξη του παιδιού και της συναισθηματικής του ισορροπίας;

Κ.Λ.4.: Ναι, αυτό θέλω να τονίσω. Τα θετά παιδιά πρέπει να μαθαίνουν πολύ νωρίς ότι είναι υιοθετημένα. Ο θετός γονιός πρέπει να είναι αρωγός στην προσπάθεια αναζήτησης της καταγωγής και όχι αντίθετος.

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.4.: Καταρχάς πρέπει να αλλάξει σε επίπεδο τεχνοκρατικό, δηλαδή η υιοθεσία δεν πρέπει να διενεργείται όπως ξαναείπα από έναν μόνο φορέα αλλά και από άλλες προνοιακές δομές. Το προσωπικό πρέπει να επιμορφώνεται τακτικά πάνω στις εξελίξεις του διεθνούς δικαίου σε θέματα ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, έτσι ώστε να ενημερώνεται για την διεθνή πραγματικότητα. Παράλληλα, θα πρέπει να συνδράμουν και άλλες υπηρεσίες ώστε ο θεσμός να καλυφθεί σφαιρικά.

Η ιδιωτική υιοθεσία θα πρέπει να καταργηθεί διότι γίνεται μία καταχρηστική εφαρμογή αυτή τη στιγμή της υιοθεσίας σε βάρος των δικαιωμάτων του παιδιού. Και θα μπορούσε κάποιος να επικαλεστεί πως οι θετοί γονείς που υιοθετούν ιδιωτικά δεν θέλουν να βλάψουν το παιδί τους αλλά συμμετέχουν αναγκαστικά στη διακίνηση λόγω έλλειψης επιλογών. Όμως κάποιος πρέπει να το δει μακροπρόθεσμα. Πώς θα αισθανθεί ο υιοθετηθείς όταν ενήλικος πια ενημερωθεί ότι περιήλθε στην οικογένειά του από ένα κύκλωμα εμπορίας έναντι αμοιβής; Και ότι οι γονείς του αναγκάστηκαν να τον παραχωρήσουν δε ξέρω και εγώ κάτω από ποιες πιέσεις;

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κ.Λ.4.: Παρακαλώ

43) Κ.Λ.5

Αριθμός συνέντευξης: 43

Ημερομηνία: 10 Ιουνίου 2016

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 120 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα.

Κ.Λ.5.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Λ.5.: Ναι, βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Λ.5.: Είμαι 52.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Λ.5.: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Λ.5.: Ναι δύο.

Συνεντ: Πόσων ετών;

Κ.Α.5.: Είκοσι και είκοσι δύο.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Α.5.: Κοινωνική λειτουργός. Έχω τελειώσει το ΤΕΙ Κοινωνικής Εργασίας.

Συνεντ: Έχετε μήπως ολοκληρώσει κάποιο μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών;

Κ.Α.5.: Όχι.

Συνεντ: Πόσα έτη έχετε υπηρεσία;

Κ.Α.5.: 25.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχετε αναλάβει συνολικά εσείς;

Κ.Α.5.: Περίπου τις διπλάσιες από τα έτη υπηρεσίας μου. Δηλαδή γύρω στις 50.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχουν διεκπεραιωθεί τα τελευταία χρόνια;

Κ.Α.5.: Τέσσερις με πέντε ετησίως.

Συνεντ: Έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Α.5.: Νομίζω ότι είμαστε σταθεροί. Έτσι κι αλλιώς έχουμε έναν σχετικά μικρό αριθμό υιοθεσιών στην Περιφέρειά μας και έτσι δεν έχουμε πτώση. Ούτε και αύξηση.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Α.5.: Ε, ιδιωτικές. Καμία σύγκριση. Μία από αυτές να είναι κρατική κάθε έτος.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με παιδί ξένο;

Κ.Α.5.: Ξένο.

Συνεντ: Για ποιο λόγο οι περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας γίνονται διά της ιδιωτικής οδού;

Κ.Α.5. Λόγω της γρήγορης διεκπεραίωσης. Για να υιοθετήσεις ένα παιδί από κρατικό φορέα προστασίας πρέπει να περιμένεις πολύ, να είσαι έτοιμος γι αυτό, να έχεις διάθεση να τρέξεις, όμως ξέρεις ότι όταν θα ο πάρεις το παιδί πραγματικά θα το έχεις σώσει. Ενώ στην ιδιωτική υιοθεσία εδώ που τα λέμε έρχεται το παιδί κατά παραγγελία. Η κρατική υιοθεσία είναι μεν πιο απαιτητική αλλά αυτό οφείλεται και λίγο στο ποιο παιδί θέλουν οι γονείς να υιοθετήσουν. Τα ζευγάρια που θέλουν να υιοθετήσουν ένα βρέφος της λευκής φυλής, χωρίς επιβαρύνσεις στο ιστορικό του και χωρίς προβλήματα εξέλιξης ή υγείας είναι αυτά που θα περιμένουν από 3 έως 4 ίσως και παραπάνω χρόνια. Αν όμως δεν είχαν πρόβλημα να υιοθετήσουν ένα παιδάκι με μία ελαφρά πάθηση ή μια αναπηρία δε θα χρειαζόντουσαν να περιμένουν.

Συνεντ: Έχετε αιτήσεις για διακρατική υιοθεσία;

Κ.Α.5.: Αιτήσεις όχι δεν έχουμε.

Γιατί καμία υπόθεση διακρατικής υιοθεσίας δεν έχει τεθεί ενώπιόν σας;

Κ.Λ.5.: Το κομμάτι της διακρατικής είναι πολύ δύσκολο στην πράξη, δε νομίζω ότι αποτελεί κανένα ισχυρό δίλημμα εθνική ή διακρατική υιοθεσία. Πρώτα πρώτα πρέπει να πας εκεί τουλάχιστον δύο φορές και αν το παιδί κατάγεται για παράδειγμα από Αφρική πρέπει να πας εκεί. Γενικά οι άνθρωποι, που το έχουν κάνει και μπράβο τους δεν λένε ότι δεν ταλαιπωρήθηκαν. Για να καταλάβετε, στην διακρατική υιοθεσία η αίτηση προς μια ή περισσότερες χώρες του εξωτερικού, κατατίθεται στη Δ/ση Κοιν. Μέριμνας Περιφέρειας του τόπου κατοικίας των αιτούντων και κατόπιν η υπηρεσία μας διεξάγει την κοινωνική έρευνα, και ολόκληρος ο φάκελος αποστέλλεται τόσο στην Κεντρική Αρχή Διακρατικών Υιοθεσιών της Ελλάδας, όσο και στην αντίστοιχη Αρχή της χώρας που έχει επιλεγεί. Και σε αυτήν την περίπτωση υπάρχει χρόνος αναμονής, κάπου 2 χρόνια και επίσης υπάρχει και η νόμιμη αμοιβή του κράτους απ' όπου προέρχεται το παιδί, το ύψος του οποίου καθορίζεται κάθε φορά ανάλογα με τη χώρα.

Συνεντ: Ποια είναι η διαδικασία, που ακολουθείτε, όταν σας υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία;

Κ.Λ.5. Καθένας, ζευγάρι ή άτομο, που θέλει να προχωρήσει στην υιοθεσία απευθύνεται πριν και πρώτα απ' όλα στη Διεύθυνση Δημ. Υγείας και Κοιν. Μέριμνας της Περιφερειακής Ενότητάς του (Τμήμα Κοιν. Αλληλεγγύης) ή μπορεί να υποβάλει την αίτηση απευθείας στο κέντρο προστασίας του παιδιού στα δύο μεγάλα αστικά κέντρα. Απαραίτητη προϋπόθεση μετά την υποβολή της αιτήσεως για την πρόοδο της διαδικασίας είναι η διεξαγωγή της κοινωνικής έρευνας, την πρώτη δηλαδή και την σπουδαιότερη βαθμίδα στην κλίμακα υιοθεσίας. Η κοινωνική έρευνα είναι η ασφαλιστική δικλίδα για να μπορέσουμε να διαπιστώσουμε ποιος είναι ο κατάλληλος γονέας για τις ανάγκες του συγκεκριμένου παιδιού. Μέσα από αυτή, σκιαγραφούμε την προσωπικότητα του κάθε ζευγαριού, ώστε να μπορέσουμε να διασφαλίσουμε ότι θα είναι ο κατάλληλος γονέας για το παιδί και θα αποτελέσει πρότυπο για την ομαλή ψυχοσωματική του εξέλιξη. Κι η αλήθεια είναι πως είναι τεράστια η ευθύνη που φέρουν οι υπεύθυνοι όταν βάζουν την υπογραφή τους σ' ένα φάκελο. Μιλάμε για την ίδια τη ζωή του παιδιού, που κρίνεται μέσα από αυτή την κοινωνική έρευνα. Η υιοθεσία είναι ένας θεσμός που πρέπει να γίνεται με προετοιμασία. Προετοιμασία για το ίδιο το παιδί, τους φυσικούς γονείς, αλλά και τους θετούς γονείς. Πρέπει όλα τα επιμέρους μέρη να είναι έτοιμα για την ομαλή μετάβαση από τη μια κατάσταση στην άλλη, ώστε να μειωθεί στο απειροελάχιστο η

πιθανότητα αποτυχίας. Η κοινωνική έρευνα διεξάγεται και στις περιπτώσεις της ιδιωτικής υιοθεσίας, μόνο που εκεί αφενός είναι πιο περιορισμένη και αφετέρου ακολουθεί και δεν προηγείται, αφού το παιδί έχει ήδη τοποθετηθεί στη θετή οικογένεια.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σας τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή δικηγόροι;

Κ.Α.5.: Οι γονείς.

Συνεντ: Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διάφοροι κάθε φορά;

Κ.Α.5.: Μάλλον συγκεκριμένοι.

Συνεντ: Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Α.5.: Ζευγάρια θα έλεγα.

Συνεντ: Τα άτομα που αιτούνται μόνα είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες;

Κ.Α.5.: Γυναίκες είναι και ή υιοθετούν ιδιωτικά ή αν υποβάλλουν αίτημα προς το ΜΗΤΕΡΑ για παράδειγμα για να αναλάβουν ένα παιδί, εγκρίνεται μόνο αν δεχτούν να αναλάβουν παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα και για τα οποία δεν μπορούν να βρεθούν ζευγάρια.

Συνεντ: Ποιος είναι ο ρόλος του Κ.Α. σε μία υπόθεση υιοθεσίας;

Κ.Α.5.: Ο ρόλος του κοινωνικού λειτουργού είναι να διερευνήσει αν ο συγκεκριμένος αιτών ή αιτούντες πληρούν τα εχέγγυα της κατάλληλης οικογένειας για την αποκατάσταση ενός παιδιού. Στην έρευνα λαμβάνουμε υπόψη μας και τις προϋποθέσεις του νόμου και την κοινωνική και επαγγελματική μας εμπειρία.

Συνεντ: Ο ρόλος αυτός είναι εύκολος; Ποιες είναι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζετε κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;

Κ.Α.5.: Κατ' αρχάς είναι μεγάλη η ευθύνη, μας κοιτάζουν σαν να είμαστε Θεοί. Καταλαβαίνουμε το άγχος των αιτούντων, όμως το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι όλοι θέλουν να υιοθετήσουν υγιή βρέφη. Και υγιή βρέφη δεν υπάρχουν. Υπάρχει μεγάλη ζήτηση σε παιδιά, την ώρα που η προσφορά είναι μικρή. Υπάρχουν, όμως και ζευγάρια που δε περιμένουν. Είναι εκείνα τα ζευγάρια που δεν έχουν πολλές απαιτήσεις από ένα παιδί, που δέχονται δηλαδή παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας, άλλης φυλής ή με προβλήματα υγείας.

Συνεντ: Προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του παιδιού στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Α.5.: Όχι δυστυχώς. Είναι μία μεγάλη πληγή στην νομοθεσία η ιδιωτική μετακίνηση του παιδιού.

Συνεντ: Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ πού και πώς εντόπισαν το παιδί; Συνήθως τι σας λένε σε σχετική ερώτηση;

Κ.Α.5.: Όχι βέβαια, δε λένε με τίποτα.

Συνεν: Μονογονεϊκές υιοθεσίες τελούνται;

Ναι μέσω αναδοχής κυρίως και ιδιωτικής υιοθεσίας. Παρόλο που μας ενδιαφέρει να πάνε σε ζευγάρια τα παιδιά, όμως σε πολλές περιπτώσεις κάποια παιδιά παραμένουν στο ίδρυμα για πολύ καιρό, επειδή δεν ενδιαφέρεται κανείς γι' αυτά. Όλοι θέλουν να υιοθετήσουν, η πλειονότητα τελοσπάντων, να μην είμαι απόλυτη, υγιή και μικρά σε ηλικία παιδιά. Τα ιδρύματα, όμως, δεν προστατεύουν μόνο αυτά. Κυρίως περιθάλπουν κακοποιημένα παιδιά, παιδιά που ζούσαν σε ένα προβληματικό περιβάλλον και ήρθε η Πολιτεία και τα απομάκρυνε από εκεί. Επειδή όμως μπορεί να είναι κάπως μεγάλα ή να αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα αδυνατούν να αποκατασταθούν. Αν, λοιπόν, βρεθεί κάποιο άτομο και ενδιαφερθεί, εμείς δεν έχουμε το δικαίωμα να του στερήσουμε ένα μόνιμο οικογενειακό περιβάλλον.

Συνεντ: Ποια είναι εκείνα τα κριτήρια που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες προκειμένου να προχωρήσετε σε μία θετική γνωμάτευση στην έκθεσή σας;

Κ.Α.5.: Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι οι οικονομικές δυνατότητες των υποψήφιων γονέων να καλύπτουν τις ανάγκες του παιδιού, να έχουν μία περιουσιακή κατάσταση, να είναι πνευματικά, σωματικά και ψυχικά υγιής, να μην έχουν καταδικαστεί σε αδικήματα.

Συνεντ: Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς;

Κ.Α.5.: Εκεί γύρω στα 45.

Συνεντ: Ποια είναι τα κίνητρά τους κατά τη δήλωσή τους;

Κ.Α.5.: Ότι θέλουν να νιώσουν γονείς.

Συνεντ: Έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Α.5.: Όχι.

Συνεντ: Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Α.5.: Δεν είναι εύκολο πάντα. Αν είναι από την περιφέρειά μας, ναι, αν είναι όμως από Βαλκανική χώρα δεν είναι εύκολο να βρεθεί.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Κ.Α.5.: Είναι η γυναίκα αλλοδαπή ή γυναίκα ακατάλληλη να μεγαλώσει τα παιδιά της. Είναι δηλαδή τοξικομανής, γυναίκα με ψυχιατρικά προβλήματα, ΡΟΜΑ κλπ.

Συνεν: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

Όχι όχι.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά ώστε να δείτε αν έχει προσαρμοστεί καλά στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;

Κ.Α.5.: Δυστυχώς αν και είναι πολύ σημαντικό δεν έχουμε χρόνο για κάτι τέτοιο.

Συνεντ: Είναι σημαντικό να αποκαλύπτεται η θετή ιδιότητα του παιδιού;

Κ.Α.5.: Ναι εννοείται. Το παιδί πρέπει να ξέρει την αλήθεια από πάρα πολύ μικρό. Δεν υπάρχει λόγος κανείς να μπει σε λεπτομέρειες, αλλά θα πρέπει να γνωρίζει τη διαφορά του παιδιού κοιλιάς από του παιδιού καρδιάς.

Συνεντ: Οι γονείς είναι πρόθυμοι να μιλήσουν για την βιολογική αλήθεια στο παιδί τους;

Κ.Α.5: Δυστυχώς όχι πάντα. Φοβούνται να μιλήσουν, νιώθουν ανασφάλεια. Ξέρετε, πολλοί γονείς δεν αισθάνονται άνετα και ασφαλείς να μεταφέρουν αυτήν την πληροφορία στο παιδί τους. Μπορεί να νιώθουν, ας πούμε, ότι το παιδί τους θα αλλάξει γνώμη γι' αυτό.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Α.5: Όχι.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Α.5.: Όχι θετικά πάντως.

Συνεντ: Ποια θα είναι η στάση σας σε περίπτωση που τα ομόφυλα ζευγάρια αποκτήσουν δικαίωμα υιοθεσίας;

Κ.Α.5.: Ναι, η αλήθεια είναι, ότι όσο και να γίνεται συζήτηση γύρω από αυτό το θέμα, εγώ εξακολουθώ να θέλω ένα παιδί να μεγαλώνει με μία μαμά και έναν μπαμπά. Όλα τα άλλα δε μου φαίνονται φυσιολογικά. Δεν μου ταιριάζουν.

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Α.5.: Θα πρέπει να γίνει ένας κεντρικός σχεδιασμός. Να δημιουργηθεί μια κεντρική αρχή για την υιοθεσία, όπου η Πολιτεία θα έχει τον έλεγχο για την καταγραφή των ιδιωτικών υιοθεσιών και την εποπτεία. Δε μπορεί οι γυναίκες να

μετατρέπονται σε αναπαραγωγικές μηχανές, που θύματα ούσες γεννούν παιδιά με μοναδικό σκοπό το κέρδος του κυκλώματος. Επίσης, το θέμα της επιείκειας του νόμου για την αγοραπωλησία παιδιού είναι ένα μεγάλο πρόβλημα. Θεωρείται πλημμέλημα η αγοραπωλησία και τιμωρείται με μικρές ποινές. Όσο δε αφορά το παιδί της αγοραπωλησίας που στέλνεται στο Κέντρο Βρεφών, μπορεί να μείνει 3 ή 4 χρόνια στο ίδρυμα ώσπου να τελειώσουν τα δικαστήρια που ορίζουν ότι χάνει την επιμέλεια ο γονέας που μετείχε στην αγοραπωλησία. Έτσι το παιδί τιμωρείται για δεύτερη φορά. Το σωστότερο θα ήταν να δημιουργηθεί ένας εθνικός φορέας για την υιοθεσία και εθνική λίστα για να κρίνονται επί ίσοις όροις οι επιθυμούντες να υιοθετήσουν παιδί.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κ.Α.5. Παρακαλώ.

44) Κ.Α.6.

Αριθμός συνέντευξης: 44

Ημερομηνία: 06-11-2017

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 80 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα.

Κ.Α.6.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Α.6.: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Α.6: Είμαι 50 ετών.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Α.6.: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Α.6: Ναι. Ένα, είναι 23 ετών.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Α.6: Έχω τελειώσει Κοινωνική Εργασία.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Κ.Α.6: Έχω τελειώσει την Πάντειο Σχολή. Δεν είναι ακριβώς μεταπτυχιακό.

Συνεντ: Πόσα έτη έχετε υπηρεσία;

Κ.Α.6.: 29 έτη.

Συνεντ: Πόσες συνολικά υιοθεσίες έχετε αναλάβει εσείς προσωπικά;

Κ.Α.6.: Έχω διεκπεραιώσει τρεις υιοθεσίες ολόκληρες εγώ προσωπικά, τρεις σε συνεργασία με την κοινωνική υπηρεσία Μυτιλήνης και 6 αναδοχές και έχω μεταφέρει επτά παιδιά σε παιδοπόλεις στην Ρόδο, στην Αθήνα, στην Πάτρα και στα Ιωάννινα. Όταν, βέβαια, λέω, ότι έχω μεταφέρει εννοώ, ότι κατόπιν δικής μου εισήγησης προς τον Εισαγγελέα Μυτιλήνης για την ύπαρξη κακοποιητικού περιβάλλοντος έχω λάβει εισαγγελική εντολή για την απομάκρυνση του παιδιού από αυτό.

Συνεντ: λέγοντας κακοποιητικό περιβάλλον, ποιες πράξεις κακοποίησης είχατε διαπιστώσει;

Κ.Α.6.: Σε μία περίπτωση το παιδί είχε διακόψει την φοίτησή του από το σχολείο και εργαζόταν σε πολύ βαριές δουλειές στα κάρβουνα, στα κτήματα σε ηλικία μόλις 12 ετών. Σε άλλες περιπτώσεις έχουμε βαριά σωματική κακοποίηση ή αμέλεια και σε μία από αυτές τις περιπτώσεις το ίδιο το παιδί συναινούσε στην μεταφορά του λόγω του πατριού του. Φυσικά πριν ειδοποιήσω τον εισαγγελέα κάνω ενδελεχή έρευνα ώστε να είμαι σίγουρη ότι το περιβάλλον στο οποίο ζει το παιδί είναι βλαπτικό για το ίδιο και αντίθετο στο συμφέρον του.

Συνεντ: Πόσο εύκολο είναι να ζείτε στο ίδιο μέρος με τους γονείς, που με δική σας μεσολάβηση απομακρύνθηκαν τα παιδιά;

Κ.Α.6. Σίγουρα οι γονείς κοιτάζουν από την δική τους πλευρά τα πράγματα, όμως όλη η κοινωνία ήταν πολύ θετική στην κίνηση αυτή. Θα πρέπει, άλλωστε, να δίνεται και ένα μήνυμα, ότι τα παιδιά δεν είναι αντικείμενο των γονέων τους και ότι οποιαδήποτε συμπεριφορά τα βλάπτει θα τιμωρείται.

Συνεντ: Έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τις υιοθεσίες τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Α.6.: Νομίζω ότι είναι σε ένα σταθερό επίπεδο.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Α.6.: Ιδιωτικές. Πολύ λίγες είναι οι κρατικές σε σύγκριση με τις ιδιωτικές. Διακρατικές δεν έχω δει ακόμη.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με παιδί από άλλο κράτος;

Κ.Α.6.: Δεν είναι πάρα πολλές οι συγγενικές ούτε και είναι ενδεικτικές της υιοθεσίας. Οι περισσότερες γίνονται από γονείς που δεν έχουν παιδιά και προσπαθούν να υιοθετήσουν ένα παιδί με όποιο τρόπο μπορούν. Αν απογοητευτούν ή αν δουν ότι απορρίπτονται, καταφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία. Εκεί τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά, αρκεί βέβαια να έχεις να πληρώσεις. Γιατί έχω ακούσει για πολλά χρήματα, που ο μέσος Έλληνας σήμερα δε διαθέτει.

Συνεντ: Για ποιο λόγο οι περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας γίνονται διά της ιδιωτικής οδού;

Κ.Α.6.: Ε λόγω της ευκολίας στην διεκπεραίωση και λόγω ότι οι περισσότεροι γονείς θέλουν να υιοθετήσουν βρέφος λίγων ημερών. Θέλουν να νιώσουν ότι οι ίδιοι το γέννησαν, δεν θέλουν να φαίνεται ότι είναι υιοθετημένο.

Συνεντ: Σήμερα οι γονείς είναι πρόθυμοι να αποκαλύψουν την θετή ταυτότητα στο παιδί τους;

Κ.Α.6.: Δεν θα το έλεγα. Δε νομίζω. Και αυτό οφείλεται στο ότι προσπαθούν να ξεχάσουν ότι είναι θετό. Δεν πρέπει να ξεχνάς ότι είναι θετό το παιδί σου, αλλά να το αγαπάς και να το στηρίζεις για να μπορέσει να βρει την ταυτότητά του και την θέση του στην γενεαλογία του. Έχουμε δει πολλά περιστατικά αποτυχημένων υιοθεσιών λόγω του ότι οι γονείς δεν ήθελαν να αποκαλύψουν την υιοθεσία. Ξέρω περίπτωση, που το παιδί το έμαθε τυχαία στην εφηβεία και σηκώθηκε και έφυγε από το σπίτι. Γιατί στην εφηβεία το παιδί έρχεται πολλές φορές σε σύγκρουση με τους γονείς του. Αν μάλιστα είναι και μεγάλοι σε ηλικία οι γονείς το χάσμα των γενεών είναι ακόμη βαθύτερο. Όταν, λοιπόν, σε αυτή την ηλικία μάθει το παιδί ότι δεν ανήκει βιολογικά σε αυτή την οικογένεια, θα ξεσπάσει έντονα. Μπορεί να νιώσει ότι δεν είναι στην πραγματικότητα επιθυμητό. Γι αυτό το ζήτημα αυτό είναι πολύ σημαντικό και δεν πρέπει να φοβούνται να αποκαλύψουν την αλήθεια στο παιδί.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι αν οι γονείς δεν θέλουν να αποκαλύψουν την αλήθεια στο παιδί λειτουργούν ενάντια στο συμφέρον του και επομένως τα κίνητρα τους είναι εγωιστικά;

Κ.Α.6.: Ναι δεν το συζητάμε αυτό. Αυτά είναι κατάλοιπα του παρελθόντος, πλέον το παιδί δεν το παίρνεις για να σου κάνει παρέα, για να γίνεις μητέρα ή πατέρας, για να αποκτήσεις εσύ μία ταυτότητα, αλλά γιατί θες να προσφέρεις αγάπη σε ένα παιδί που την στερείται. Έχει αλλάξει το νόημα και ο σκοπός της υιοθεσίας. Δε θα πρέπει να νομίζουμε ότι επειδή δεν μπορέσαμε να κάνουμε παιδιά πρέπει να πάμε και με όποιο κόστος να υιοθετήσουμε. Η επιλογή της υιοθεσίας θα πρέπει να γίνεται με

σοβαρότητα και όχι επιπόλαια, επειδή δεν αποκτήσαμε ένα παιδί να πάρουμε ένα ξένο. Θα πρέπει να είμαστε ώριμοι και να το αγαπήσουμε όπως είναι αυτό το παιδί. Και αυτό το παιδί, είτε το θέλουμε είτε όχι, έχει δικαίωμα να μάθει για τις ρίζες του και να αγαπήσει την διαφορετικότητά του.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σάς τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή οι δικηγόροι;

Κ.Λ.6.: Συνήθως και τα δύο. Έρχονται οι ενδιαφερόμενοι και ρωτάνε μετά έρχονται και οι δικηγόροι.

Συνεντ: Υπάρχουν συγκεκριμένοι δικηγόροι, που έχουν αναλάβει να διεκπεραιώσουν τις περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας ή είναι διαφορετικοί κάθε φορά;

Κ.Λ.6.: Ε, λίγο πολύ είναι γνωστοί.

Συνεντ: Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Λ.6.: Έχουμε και αιτήσεις από μεμονωμένα άτομα αλλά είναι λίγες. Δεν είναι δηλαδή ο κανόνας. Το σύνηθες είναι ζευγάρι άκληρο να θέλει να υιοθετήσει ένα παιδί. Τώρα ένα άτομα θα ρθει σε εμάς και θα υποβάλει αίτηση μόνο όταν έχει το ίδιο βρει το παιδί μέσω της ιδιωτικής υιοθεσίας. Ή αν το φροντίζει με το πρόγραμμα της αναδοχής και είναι το παιδάκι είτε μεγάλο για υιοθεσία είτε έχει κάποια διανοητικά ή ψυχοκινητικά προβλήματα. Συνήθως είναι μέσω ΠΙΚΠΑ αυτές οι αναδοχές, που καταλήγουν σε υιοθεσία.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν τελούνται υιοθεσίες από το ΜΗΤΕΡΑ πχ, με ένα παιδάκι υγιές και μικρό σε ηλικία;

Κ.Λ.6.: Γιατί σε αυτή την περίπτωση θα δούμε ποιο ζευγάρι ή άτομο προηγείται στην κατάταξη. Και θα σας το πω ειλικρινά, τα ζευγάρια πάντα προηγούνται στην κατάταξη. Γιατί εμείς σκεφτόμαστε με βάση το συμφέρον του παιδιού να ενταχθεί σε μία οικογένεια. Και όλα τα παιδιά θέλουν να έχουν οικογένεια, μαμά και μπαμπά. Γιατί, λοιπόν, όταν υπάρχουν τέτοια ζευγάρια και είναι μάλιστα πολλά να το δώσουμε το παιδί σε μία μόνο μαμά; Γιατί ακόμη αίτηση από άνδρα δεν έχουμε λάβει.

Συνεντ: Προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του παιδιού στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.6.: Όχι γιατί δεν πληρούνται επαρκώς οι όροι του νόμου. Συνήθως πρόκειται για ένα παιδί, που μετακινείται με χρηματική συναλλαγή, οπότε όλο το σύστημα είναι λάθος.

Συνεντ: Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ πού και πώς εντόπισαν το παιδί; Συνήθως τι σας απαντάνε σε σχετική ερώτηση;

Όχι δε το λένε, λένε μόνο ότι από κάποιον γνωστό τους το πήρανε.

Συνεντ: Ποια είναι εκείνα τα κριτήρια, που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες, προκειμένου να προχωρήσετε σε μία θετική γνωμάτευση στην έκθεσή σας;

Κ.Λ.6.: Κρίνουμε πρώτα απ' όλα τα κίνητρα των υποψηφίων, να είναι παιδοκεντρικά, να έχουν δηλαδή ως στόχο την βελτίωση των συνθηκών ζωής του παιδιού, εξετάζουμε την ηλικία, την σωματική και την πνευματική τους κατάσταση. Γιατί το συμφέρον του παιδιού είναι να έχει αρτιμελείς γονείς με σωματικές και ψυχικές αντοχές, να είναι μορφωμένο όσο το δυνατόν για να δώσει πνευματικά ερεθίσματα στο παιδί, να έχει μία περιουσιακή κατάσταση επαρκή και ένα σταθερό εισόδημα.

Συνεντ: Συνήθως τι ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς; Σας προβληματίζουν οι αιτήσεις πολύ μεγάλων ηλικιακά ατόμων;

Κ.Λ.6.: Ναι είναι ένα πρόβλημα. Το πιο συνηθισμένο είναι εκεί γύρω στα 40 με 45. Έχουμε και αιτήσεις ατόμων λίγο πιο μεγάλων και μας ξενίζει. Δεν μας αρέσει.

Συνεντ: Έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.6.: Όχι και ούτε και συνάδελφοί μου το κάνουν, γιατί το συζητάμε αυτό και όλοι παραπονούμαστε ότι τα χέρια μας είναι δεμένα.

Συνεντ: Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.6.: Τις περισσότερες φορές είναι πολύ δύσκολο να τους βρεις, γιατί δε μένουν εδώ. Στέλνουμε αίτημα διερεύνησης στην ανάλογη υπηρεσία αλλά τις πιο πολλές φορές η έκθεση για τους βιολογικούς γονείς είναι κενή.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας, που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Είναι συνήθως άτομο με χαμηλή εισοδηματική κατάσταση, χαμηλό πνευματικό επίπεδο, με εισαγγελικές παραγγελίες παίρνονται τα περισσότερα παιδιά και φυσικά είναι και οι αλλοδαπές ως επί το πλείστον.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ του θετού παιδιού, που θέλουν να υιοθετήσουν οι περισσότεροι αιτούντες;

Κ.Λ.6.: Το υγιές και μικρό σε ηλικία. Το νεογέννητο ή το πολύ βρέφος.

Συνεντ: Ποια είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά;

Κ.Λ.6.: Τα μεγάλα σε ηλικία, αυτά που προέρχονται από άλλη φυλή, αυτά που έχουν κάποιο πρόβλημα υγείας, με βαρύ κληρονομικό ιστορικό.

Συνεντ: Τα αδέρφια πρέπει να υιοθετούνται όλα από τον ίδιο γονέα;

Κ.Λ.6.: Ναι βέβαια για χάρη του συμφέροντός τους.

Συνεντ: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

Κ.Λ.6: Όχι, δε θυμάμαι, όχι.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά, ώστε να εξετάσετε, αν έχει προσαρμοστεί καλώς στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;

Κ.Λ.6.: Δυστυχώς δεν υπάρχει χρόνος. Όσο απαραίτητο και αν είναι.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί, ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Λ.6.: Όχι, όχι.

Συνεντ: Ο θεσμός της αναδοχής τυγχάνει αναγνώρισης και αποδοχής από τους Έλληνες;

Κ.Λ.6.: Δε θα το έλεγα. Τουλάχιστον όχι στην Μυτιλήνη.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Λ.6.: Δε ξέρω, σίγουρα είναι δικαίωμα όλων, απλά εγώ δε το κρίνω και πολύ σωστό αυτό.

Συνεντ: ποια θα είναι η στάση σας στην περίπτωση που καλούσασταν να γνωματεύσετε επί αιτήσεως μόνο ομοφυλοφιλικού ατόμου;

Κ.Λ.6: Αν το γνώριζα για να είμαι ειλικρινής θα είχε ένα εσωτερικό δίλημμα. Δεν θα ήμουν σίγουρη αν θα ωφελούσε η συγκεκριμένη υιοθεσία το παιδί.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας σχετικά με το δικαίωμα υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Λ.6: Δε με βρίσκει καθόλου σύμφωνη να υιοθετούν τα ομόφυλα ζευγάρια παιδιά. Δηλαδή για ποιο λόγο; Δεν υπάρχουν κανονικά ζευγάρια να υιοθετήσουν ένα παιδί; Εγώ δεν συμφωνώ.

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.6.: Ναι βέβαια πρέπει να καταργηθούν οι ιδιωτικές υιοθεσίες αν θέλουμε πράγματι να προάγουμε το συμφέρον του παιδιού.

45) Κ.Λ.7

Αριθμός συνέντευξης: 45

Ημερομηνία: 10-02-2017

Τόπος: Μυτιλήνη

Διάρκεια: 120 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλημέρα.

Κ.Α.7.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Α.7.: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Α.7.: Γεννήθηκα στις 30-12-1950

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Α.7.: Ναι

Συνεντ: Έχετε παιδιά; Πόσων ετών είναι;

Κ.Α.7.: Ναι, τρία, γεννηθέντα το 1979, το 1981 και το 1983.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Α.7.: Κοινωνική Εργασία.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Κ.Α.7.: Όχι.

Συνεντ: Πόσα έτη έχετε υπηρεσία;

Κ.Α.7.: 37.

Κ.Α.7. Την Σκοτία έπρεπε να διαλέξεις αντί για την Αγγλία, γιατί είναι πιο πρωτοποριακό το σύστημα, όσον αφορά την παιδική προστασία. Έχεις εντελώς άλλα πράγματα πολύ ωραία.

Συνεντ: Ενώ η Αγγλία είναι λίγο οπισθοδρομική;

Κ.Α.7.: Όχι, εντάξει, αλλά η Σκοτία έχει μία ιδιαιτερότητα. Κοίταξε να δεις, εμείς κάναμε και τις διακρατικές υιοθεσίες τις λεγόμενες, οι οποίες υπάρχουν μέχρι σήμερα και έπρεπε να πάρουμε και τον σχετικό νόμο της υιοθεσίας από τα άλλα κράτη.

Συνεντ: συζητάμε για την χρονική περίοδο πριν την κύρωση της Σύμβασης της Χάγης στην Ελλάδα για τις διακρατικές υιοθεσίες έτσι;

Κ.Α.7.: Ναι, εμείς κάναμε ήδη νωρίτερα, γιατί ερχόντουσαν κάποιες αλλοδαπές, κοπέλες για τουρισμό, παντρευόντουσαν, δεν κάνανε παιδιά, ήθελαν να υιοθετήσουν.

Μία κοπέλα είχε έρθει εδώ από Αγγλία με ένα παιδί εκτός γάμου και παντρεύτηκε εδώ και ήθελε να το υιοθετήσει ο σύζυγός της μετά και έπρεπε να πάρουμε τον σχετικό νόμο της Αγγλίας. Και ήταν παρόμοιος με τον δικό μας, δηλαδή ό,τι έχουμε

εμείς είναι πάρα πολύ καλό, αυτό που δεν έχουμε είναι οι δομές και άτομα να τις στηρίζουν. Εκεί πάσχουμε πάρα πολύ.

Συνεντ: Οπότε εσείς θεωρείτε ότι ο θεσμός της υιοθεσίας πάσχει σήμερα από έλλειψη δομών και ανθρώπινου δυναμικού και όχι από νομοθετικά κενά για παράδειγμα.

Κ.Α.7.: Ναι ακριβώς, το θέμα είναι ότι δεν υπάρχουν δομές για να στηρίξουν ό,τι καινούριο βγαίνει. Ένα είναι αυτό και τα άλλο είναι εν ολίγοις το εξής: Γεννιέται ένα παιδί εκτός γάμου, η μητέρα θέλει να το δώσει, στο νοσοκομείο, κανονικά αυτό το παιδί πρέπει να φύγει, να πάει στο κέντρο βρεφών «Η ΜΗΤΕΡΑ», ή στον «ΆΓΙΟ ΣΤΥΛΙΑΝΟ» στην Θεσσαλονίκη, εκεί όπου υπάρχουν ιδρύματα, όπου φιλοξενούν παιδιά. Μερικές φορές, όμως, η γυναίκα αυτή το δίνει από μόνη της, επιλέγει ένα ζευγάρι και το δίνει. Και αυτό το ζευγάρι, όταν κλείσει το τρίμηνο, γιατί πρέπει να περάσουν τρεις μήνες, για να ξεκινήσει την διαδικασία, έρχεται στην κοινωνική υπηρεσία και ζητάει τα δικαιολογητικά για την υιοθεσία, συνήθως βέβαια έρχεται ο δικηγόρος. Και πάει η κοινωνική λειτουργός και βρίσκει ένα παιδί τοποθετημένο σε μία οικογένεια, που μπορεί να είναι εντελώς ακατάλληλη, μερικώς ακατάλληλη, δεν ξέρω, στην πορεία βγαίνει αυτό το πράγμα. Τότε τι κάνεις;

Συνεντ: Στην ιδιωτική υιοθεσία τελικά προστατεύεται το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Α.7.: Όχι πάντα.

Συνεντ: Γιατί δεν το γνωστοποιούν από πριν τα ζευγάρια στην κοινωνική υπηρεσία, ότι προτίθενται να πάρουν ένα παιδί, ούτως ώστε να ελεγχθούν πριν την τοποθέτηση του παιδιού. Γιατί μετά πώς μπορεί να το πάρει από αυτή την οικογένεια και να το πάει κάπου αλλού. Έτσι δεν είναι;

Κ.Α.7.: Συνήθως εδώ μέσα στην Μυτιλήνη ερχόντουσαν ζευγάρια και εξεδήλωναν επιθυμία υιοθεσίας και είχαμε μία εικόνα και κάναμε και κάποιες συνεντεύξεις, ούτως ώστε αν βρεθεί κάτι, να το προτείνουμε. Αλλά υπήρχαν και ζευγάρια, τα οποία μας έφερναν παιδιά από την Θεσσαλονίκη, παιδιά από τον Βόλο, παιδιά από την Λάρισα και μάλιστα έπρεπε να κάνουμε έγγραφο στην αντίστοιχη υπηρεσία να ζητήσουμε το κοινωνικό ιστορικό της βιολογικής μητέρας, της βιολογικής οικογένειας, που είναι και αυτό υποχρεωτικό. Και δεν τους βρίσκαμε. Ή μας απαντούσαν οι συνάδελφοι ναι μεν πέρασαν, αλλά τώρα δεν είναι εδώ πέρα. Δηλαδή γεννιόντουσαν στον Βόλο, το παίρναν από την Θεσσαλονίκη και το φέρναν στην Μυτιλήνη.

Συνεντ: Οπότε προχωράει η υιοθεσία χωρίς να πραγματοποιηθεί η έρευνα σχετικά με την βιολογική οικογένεια και την συναίνεση των φυσικών γονέων, έτσι;

Κ.Λ.7.: Ναι, ακριβώς. Και τότε λες, πού πάω εγώ εδώ πέρα; Πού θα το πάω αυτό το μωρό; Και προσπαθείς να βρεις έστω μερικά καλά στοιχεία, κάποια καλά στοιχεία να το ισοφαρίσεις λίγο και να δεις αν μπορεί να μείνει εκεί το παιδί ή να φύγει.

Συνεντ: Στην ιδιωτική υιοθεσία έχουν υπάρξει αρνητικές γνωματεύσεις από την κοινωνική υπηρεσία;

Κ.Λ.7.: Ναι εγώ έκανα δύο αλλά ο δικαστής δεν τις δέχτηκε, τις συνέχισε.

Συνεντ: Για ποιο λόγο είχατε προβεί σε αρνητική γνωμάτευση;

Κ.Λ.7.: Τι να σου πω τώρα; Ήταν μία ιστορία πολύ πικραμένη. Δεν ήταν αυτοί οι άνθρωποι, δεν ήταν... και λίγο μεγάλοι στην ηλικία, αλλά και ...

Συνεντ: Θυμάστε πόσων ετών ήταν;

Κ.Λ.7.: Ε, δεν θυμάμαι ακριβώς, να σου πω τώρα την αλήθεια. Σίγουρα ήταν πάνω από 50 ετών ο πατέρας, η μητέρα ήταν λίγο μικρότερη, αλλά το θέμα ήταν ότι δεν ήταν άνθρωποι που μπορούσαν να μεγαλώσουν παιδί. Πήγαινες στο σπίτι και δεν μπορούσες να σταθείς από την βρωμιά, από τους σκύλους... Να έχεις ζώα μεν αλλά να τα φροντίζεις κιόλας. Απλώς θέλαν ένα παιδί γιατί η κοινωνία λέει και οι αξίες της κοινωνίας λένε, ότι αν δεν έχεις παιδί δεν είσαι τίποτα. Δηλαδή με αυτό το σκεπτικό θέλαν.

Συνεντ: και υιοθέτησαν ιδιωτικά έτσι;

Κ.Λ.7.: Ναι, το παιδί ήταν μικρό, βρέφος, σχεδόν βρέφος. Αυτή η γυναίκα δεν ήξερε καν να πιάσει ένα παιδί και δεν είχε και διάθεση να μάθει, αλλά το θέμα είναι ότι ο δικαστής το δέχτηκε, παρόλο που εγώ ήμουν αρνητική. Συνήθως, οι εκθέσεις μας δεν είναι δεσμευτικές, αλλά εγώ στα 37 χρόνια που έχω δουλέψει δύο μού τύχανε.

Συνεντ: Και η άλλη περίπτωση τι ήτανε;

Κ.Λ.7.: Ε λίγο παρόμοια.

Συνεντ: Πάλι ιδιωτική υιοθεσία έτσι;

Κ.Λ.7.: Ναι, απλά η μητέρα βρήκε την οικογένεια, μένουν εκεί κοντά και επειδή είχε πολλά παιδιά, δεν ήταν δηλαδή εκτός γάμου τα παιδιά. Ήταν παντρεμένη η φυσική μητέρα και της το έδωσε με το σκεπτικό ότι είχαν μία καλή οικονομική κατάσταση και ένα σπίτι και το θεώρησε πώς ήταν προς το συμφέρον του παιδιού η υιοθεσία.

Συνεντ: Και πριν πόσα χρόνια έγινε αυτό;

Κ.Λ.7.: Ήταν αρκετά χρόνια.

Συνεντ: όταν προτίθεστε να επισκεφτείτε το χώρο, για να κάνετε την έρευνά σας, υπάρχει σχετική ενημέρωση προς τους γονείς ή μία μέρα ξαφνικά πηγαίνετε; Ή γνωρίζουν ότι θα πάτε δηλαδή;

Κ.Α.7.: Κοίταξε εγώ στο ξαφνικό δεν είμαι πολύ θετική, γιατί όταν ένας δεν είναι εντάξει και γνωρίζει ότι θα πας απλώς θα κουκουλώσει κάποια πράγματα, αλλά μετά από τόσα χρόνια που κάνω αυτή την δουλειά, μπορώ να καταλάβω αν αυτό το πράγμα έγινε επί τούτου. Μπορείς να καταλάβεις πάνω κάτω. Καμιά φορά κάνουμε και έτσι απροειδοποίητες επισκέψεις, αλλά εγώ το θεωρώ άσχημο αυτό, φαίνεται σαν εισβάλλω σε ξένο χώρο. Και να σου πω και κάτι το να μην είναι η κουρτίνα καλά βαλμένη ή να μην είναι τα πράγματα πολύ καλά τακτοποιημένα, εμένα αυτό δεν με νοιάζει και πάρα πολύ, γιατί κρίνω και από τον εαυτό μου, άλλα πράγματα πρέπει να δούμε στην επίσκεψη αυτή. Αυτό που κοιτάζουμε πρώτα είναι το ιστορικό της αίτησης και προηγούμενων αιτήσεων. Δηλαδή ήρθαν σε εμάς, πήγαν στο ΜΗΤΕΡΑ πώς ξεκίνησε όλη αυτή η διαδικασία. Τα τελευταία χρόνια αυτό που έχουμε παρατηρήσει είναι ότι καταφεύγουν πολλά ζευγάρια στην υιοθεσία μετά από άπειρες εξωσωματικές. Τους κάνει ράκος και σωματικά και ψυχικά και οικονομικά, στην κυριολεξία ράκος, πίστεψέ το, και όταν έρχονται πια είναι έτσι, πάρα πολύ καταβεβλημένοι και το καταλαβαίνεις από τον τρόπο, που σου μιλάν, που κινούνται, αλλά μετά το βγάζουν και στην πορεία οι ίδιοι.

Συνεντ: Δηλαδή πώς το εκδηλώνουν; Σαν ένα παράπονο, σαν μία ατυχία της ζωής, σαν αδικημένοι, πώς δηλαδή;

Κ.Α.7.: Πολλά συναισθήματα, πάρα πολλά και έτσι, όπως λες και μετανιώνουν πάρα πολλές φορές και τα ρίχνουν στους γιατρούς, που τους έλεγαν «κάνε κι άλλη μπορείς, κάνε κι άλλη μπορείς», για να έχουν κι αυτοί κάποιο οικονομικό όφελος. Τώρα τα πράγματα ίσως είναι καλύτερα δεν ξέρω. Από την άλλη ακούω για ετερόλογο γεννητικό υλικό με δανεικά ωάρια, με δανεικά σπερματοζωάρια ακόμη και με παρένθετη μητέρα. Ναι πρόλαβα να την ζήσω και την παρένθετη μητέρα. Εγώ είμαι κατά της εξωσωματικής γενικότερα και το έχω μεταφέρει και στα παιδιά μου αυτό.

Συνεντ: Της ετερόλογης εξωσωματικής ή γενικότερα της εξωσωματικής;

Κ.Α.7.: Γενικότερα της εξωσωματικής. Γιατί πιστεύω ότι η απώλεια προκαλεί πένθος. Δηλαδή αν δεν πετύχει, αυτό είναι μία απώλεια και σου φέρει πένθος, το βιώνεις έτσι, γιατί είχες αυξημένες προσδοκίες από την αρχή. Μετά ξεκινάμε από το ιστορικό του κάθε συζύγου χωριστά και μετά πάμε στο οικογενειακό ιστορικό, δηλαδή από τότε που δέθηκαν, παντρεύτηκαν κλπ. ε και εκεί μέσα περιλαμβάνεται η εκπαίδευσή τους, η εργασία τους, την επαγγελματική εξέλιξη, την εργασία, που έχει το ζευγάρι σήμερα. Εδώ θέλω να σου πω ότι στην εκπαίδευση έχουμε δει ανθρώπους που είχαν χαμηλή

εκπαίδευση, αλλά ήταν πάρα πολύ κοινωνικοί και αντίθετα άνθρωποι που μπορεί να ήταν και καθηγητές πανεπιστημίου και να είχαν έναν αδιάφορο χαρακτήρα.

Συνεντ: Ως προς αυτό θα ήθελα να σας ρωτήσω, οι άνδρες είναι αδιάφοροι στην διαδικασία της υιοθεσίας, έχω αδύναμο κίνητρο σε σχέση με την γυναίκα; Οι πατέρες δηλαδή σέρνονται από τις μητέρες;

Κ.Λ.7.: Όχι πάντα. Βέβαια θυμάμαι μια περίπτωση που μετά από κάποια χρόνια από την τέλεση της υιοθεσίας ένας πατέρας μου είπε ότι σύρθηκε από την γυναίκα του, αλλά τελικά δεν το μετάνιωσε στην πορεία. Καμιά φορά, όμως, συμβαίνει και το αντίθετο, δηλαδή ο πατέρας σέρνει και την μητέρα.

Συνεντ: Θα μπορούσε ο πατέρας να στρέψει την μητέρα προς την υιοθεσία για να την βοηθήσει να σταματήσει τις εξωσωματικές και να μην ταλαιπωρείται άλλο με ορμονοθεραπείες και χειρουργεία και επεμβάσεις;

Κ.Λ.7.: Σωστά. Η υγεία είναι κάτι το σημαντικό και η ψυχική και η σωματική υγεία, έτσι; Κάποια άλλα πράγματα, που μπορείς να δεις και να αξιολογήσεις είναι η φιλοσοφία της ζωής τους, δηλαδή πώς βλέπουν το παιδί τώρα; Να τους γηροκομήσει;

Συνεντ: Τα κίνητρά τους δηλαδή;

Κ.Λ.7.: Ναι τα κίνητρα, οι φιλοδοξίες τους, οι θέσεις, οι απόψεις τους και όλα αυτά βέβαια, βγαίνουν από μία συζήτηση γενικά. Ε, πώς έγινε ο γάμος τους, η γνωριμία τους και η εξέλιξή τους, η σταθερότητα που έχουν στη σχέση τους, πώς αντιμετωπίζουν τα προβλήματά τους, γιατί σίγουρα υπάρχουν, σε κάθε οικογένεια υπάρχουν προβλήματα, όμως το θέμα είναι πώς μπορείς και τα αντιμετωπίζεις. Είναι πολύ σημαντικό κι αυτό. Ένα ιστορικό για την ατεκνία. Μου έτυχε μία περίπτωση μία γυναίκα να προσπαθεί να καλύψει τον άντρα, φταίω εγώ και όχι ο άνδρας μου, αλλά αυτό φαίνεται αν ισχύει από τα πιστοποιητικά.

Συνεντ: Για ποιο λόγο ήθελε να χρεωθεί την ατεκνία;

Κ.Λ.7.: Γιατί παλιότερα ένας άνδρας, που δεν μπορούσε να κάνει παιδί, το θεωρούσαν ότι είχε σχέση με το σεξουαλικό, με τον ανδρισμό και προσπαθούσαν να το καλύψουν. Αλλά μετά αυτό βγαίνει από τις ιατρικές γνωματεύσεις. Για την ατεκνία, γι αυτό δηλαδή το κομμάτι, γίνεται μία συζήτηση.

Συνεντ: Αν δηλαδή έχουν ήδη βιολογικά παιδιά, ή είναι μόνοι γονείς, αυτοί οι υποψήφιοι δεν μπορούν να υιοθετήσουν ή θα πρέπει να υιοθετήσουν ένα δεύτερης διαλογής παιδί, ένα μη επιθυμητό παιδί, ένα ΑΜΕΑ;

Κ.Α.7.: Ε, κοίταξε να δεις, τώρα μου έρχεται στο μυαλό η Μιμή Ντενίση, η οποία υιοθέτησε ένα παιδάκι, αν δεν κάνω λάθος από Ρουμανία. Το θέμα είναι ότι η έκθεση γίνεται στον τόπο της κατοικίας της.

Συνεντ: Απλά στην ιδιωτική υιοθεσία, αν είναι ιδιωτική η υιοθεσία, δεν θα μπορούσατε να γνωματεύσετε αρνητικά, έτσι;

Κ.Α.7.: Γιατί να μην μπορείς να γνωματεύσεις αρνητικά; Πρέπει να σταθμίσεις πάρα πολλά πράγματα, δηλαδή ένα παιδί που ζει σε ένα ίδρυμα της Ρουμανίας, απ' ότι μου έχουν πει γιατί δεν έχω ίδια γνώμη, δεν έχω πάει, δεν έχω δει, δεν ξέρω, μου είπαν ότι παλιότερα οι συνθήκες ήταν τρα-γι-κές. Πολύ τραγικές. Τότε θα το σκεφτείς.

Συνεντ: Δηλαδή;

Κ.Α.7.: Τώρα μία κυρία είχε μία οικιακή βοηθό, Βουλγάρα. Και όταν ήταν έγκυος το τρίτο της παιδί της είπε «θες να το δώσεις για υιοθεσία;», απαντάει ναι, έχω ένα ζευγάρι που θέλει να υιοθετήσει. Ε το πήρε, το έδωσε, ε δεν ήταν ζευγάρι τελικά. Ήταν μία μόνη της γυναίκα. Και φοβάσαι μήπως προσπαθεί να καλύψει το πένθος της για μία απώλεια. Όπως είμαστε και πολύ προβληματισμένοι έως αρνητικοί, γιατί είχαμε ένα ζευγάρι, που η γυναίκα έχασε ένα παιδί. Και υιοθέτησε και αυτή, πήρε ένα παιδί, έτσι από μόνη της, για να καλύψει και το είπε δηλαδή «ναι θέλω να καλύψω το θάνατο του παιδιού μου». Ναι δεν σου φταίει όμως το παιδί τώρα.

Συνεντ: Αυτό το ίδιο δεν ισχύει και στις αποτυχημένες εξωσωματικές για το πένθος της απώλειας της γενετικής συνέχειας;

Κ.Α.7.: Ναι και φτάνουν πια και σε μία ηλικία που δεν μπορούν να πάνε πια και σε ιδρύματα, γιατί κι αυτά έχουν ένα χρονικό περιθώριο. Και μπορεί ο νόμος να προσδιορίζει τα ηλικιακά όρια, αλλά και να ζητάνε να υιοθετήσουν παιδιά μεγάλοι άνθρωποι δεν είναι κι αυτό καλό. Ένα πράγμα που μας λένε πάντα, όταν έρχονται πάρα πολύ απογοητευμένοι στο ΜΗΤΕΡΑ ή στον ΆΓΙΟ ΣΤΥΛΙΑΝΟ στην Θεσσαλονίκη είναι ότι αφού βρίσκουν παιδιά στον δρόμο και τα μαζεύουν γιατί δεν μας τα δίνουν και και και... το παράπονό τους είναι αυτό. Και προσπαθείς να τους πείσεις ότι αυτό το παιδί νομικά δεν είναι καλυμμένο, δεν μπορεί να δοθεί για υιοθεσία. Πρέπει να γίνουν κάποιες ενέργειες, οι οποίες μερικές φορές παίρνουν πολύ χρόνο και μερικές φορές όχι και τόσο. Θυμάμαι μια φορά είχε βρεθεί ένα παιδί σε σκουπιδοτενεκέ στην Αθήνα και έγιναν άπειρα τηλεφωνήματα μέχρι και σε μας που δεν είχαμε καμία σχέση αυτό έγινε στην Αθήνα, γιατί όλοι ζητούσαν αυτό το παιδί. Να η άλλη τα παράτησε τα παιδιά της και μετά πήγε και τα ζήτησε. Δεν θα της τα

δώσουν κατ' εμένα, έτσι όπως άκουσα όλο το ιστορικό στην τηλεόραση, αλλά δεν μπορείς να δώσεις ένα παιδί.

Συνεντ: Χρειάζεται δικαστική αναπλήρωση της συναίνεσης και αφαίρεση της γονικής μέριμνας έτσι;

Κ.Λ.7.: Ναι, θυμάμαι ένα περιστατικό, με δύο αδελφάκια, που η μητέρα δε συναινούσε για την υιοθεσία τους, συναινούσε ο πατέρας και την συναίνεση της μητέρας αναγκάστηκα και την έδωσα εγώ στο δικαστήριο.

Συνεντ: η αλήθεια είναι ότι δύσκολα η μητέρα θα μπορούσε να συναινέσει στην υιοθεσία έτσι;

Κ.Λ.7.: Μα εκεί δεν γινόταν, μπορεί μετά να έφυγα και να κατέβαινα την Κουλμπάρα και να έριξα το κλάμα της ζωής μου γιατί ήτανε η πρώτη μου φορά που το έκανα, αλλά όταν πας και βρίσκεις δύο παιδιά μέσα σε ένα υπόγειο, που τα πας στο νοσοκομείο και όταν βγάζεις τα ρούχα τους, βγάζεις ρούχα και πετσιά μαζί και αφυδατωμένα και μία κατάσταση και ένας πατέρας, που ζει στα βουνά και έχει τα πρόβάτά του και λέει εμένα δεν με νοιάζει μόνο τους δίνω χρήματα.

Συνεντ: Ήταν χωρισμένοι;

Κ.Λ.7.: Όχι, δεν ήταν χωρισμένοι, αλλά αυτοί ήταν λίγο οριακή νοημοσύνη με πολλά παιδιά και αυτά ήταν τα πιο μικρά.

Συνεντ: Τα υπόλοιπα τα κράτησε;

Κ.Λ.7.: Όχι, όλα πήγαν σε ιδρύματα.

Συνεντ: Όντως είναι στενάχωρο, αλλά σκέπτεστε το συμφέρον των παιδιών.

Κ.Λ.7.: Ναι είναι στενάχωρο. Καμιά φορά τα σκέπτομαι και εγώ και λέω όντως έκανα εγώ αυτό το πράγμα; Γιατί στην πορεία έκανα κι άλλα δεν ήταν το μόνο αναγκαστικά.

Συνεντ: Ρωτάτε και τον κοινωνικό περίγυρο, δηλαδή τους γείτονες, τους φίλους...

Κ.Λ.7: Ναι, θα σου πω λίγο. Πάμε μετά στα κίνητρα, τι έχουν να προσφέρουν, τι προσδοκούν, μπορούν να αποδεχτούν το παιδί, όπως είναι; Αν έχουν εμπειρίες από άλλα ζευγάρια. Δηλαδή αν έχουν μιλήσει με ένα ζευγάρι, που έχει υιοθετήσει παιδιά. Και μετά πάμε στο ιστορικό του παιδιού και αυτό αν είναι στον τόπο μας εντάξει, αν είναι όμως σε άλλη περιφέρεια της Ελλάδος το ζητάμε με έγγραφο από την αντίστοιχη υπηρεσία.

Συνεντ: Και αν είναι από άλλο κράτος;

Κ.Λ.7: Αν είναι από άλλο κράτος, τότε είναι διακρατική και είναι πια άλλο πράγμα. Επίσης λειτουργούσε στην Αθήνα, μια πάρα πολύ καλή, διαμάντι ήταν αυτή η

Υπηρεσία, ήταν η Διεθνής Κοινωνική Υπηρεσία, η οποία μας βοηθούσε και την βοηθούσαμε στην αναζήτηση ριζών.

Συνεντ: Η ΜΚΟ με τον διακριτικό τίτλο ΡΙΖΕΣ είναι κάποια αντίστοιχη οργάνωση με αυτή που περιγράφετε;

Κ.Α.7.: ναι, δεν την ξέρω αυτή την ΜΚΟ και αν έχει σχέση με παιδιά που αναζητάνε τις ρίζες τους. Αυτή που ξέρω εγώ λεγόταν Διεθνής Κοινωνική Υπηρεσία, είχε με όλα τα κράτη διασυνδέσεις με Αυστραλία, με Αργεντινή, με Γερμανία, όπου μπορείς να φανταστείς. Δηλαδή όπου υπήρχαν Έλληνες και όπου υπήρχαν ξένοι στην Ελλάδα και υπήρχαν προβλήματα, στέλναμε εμείς και μας τα μεταφράζανε.

Συνεντ: Τώρα πια δεν λειτουργεί;

Κ.Α.7.: Όχι δυστυχώς δεν υπήρχαν οικονομικές ενισχύσεις και ήταν ιδιωτική. Κάτι τους έδινε το κράτος, αλλά δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα και σταμάτησαν. Εεε, ένα άλλο που κοιτάμε είναι η οικονομική κατάσταση. Βασικά αυτό που μας ενδιαφέρει είναι η σταθερότητα στην οικονομική κατάσταση. Τώρα βέβαια με την κρίση τι να πεις και τι να κάνεις. Δηλαδή εγώ πάντα πίστευα ότι καλύτερα να είναι λίγα τα χρήματα αλλά σταθερά, δηλαδή να είναι ένας δημόσιος υπάλληλος πχ παρά ένας επιχειρηματίας. Που αυτά τα επαγγέλματα λίγο έως πολύ έχουν ένα ρίσκο. Αν έχεις τα ίδια πράγματα να επιλέξεις και η διαφορά εντοπίζεται μόνο στην περιουσιακή κατάσταση λίγο προβληματιζόμουν.

Συνεντ: Και η ζυγαριά προς τα πού έγερνε;

Κ.Α.7.: Ε, εμένα έγερνε λίγο προς την σταθερότητα, αν και δεν το αντιμετώπισα έτσι. Δεν μπορώ να πω ότι βρέθηκα σε τέτοιο δίλημμα. Μια δυο φορές μου έτυχε και οπωσδήποτε πρέπει να υπάρχει ασφάλιση. Είναι πολύ σημαντικό να υπάρχει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Συνεντ: Είναι σημαντικό να υπάρχει και ακίνητη περιουσία;

Κ.Α.7.: Ναι, ό,τι άλλα περιουσιακά στοιχεία έχουν πέρα από την σταθερότητα του εισοδήματος είναι και αυτό απαραίτητο. Πιστεύουν κιόλας οι ίδιοι ότι αν έχουν περιουσιακά στοιχεία είναι κάτι που τους βοηθάει. Επίσης, πάρα πολύ σημαντικό για μένα είναι το συγγενικό περιβάλλον, πώς βλέπει την υιοθεσία, αν την αποδέχεται ή όχι, γιατί ούε και αλίμονο αν δεν την αποδέχεται. Γιατί τότε ή θα πρέπει να διακόψεις τελείως τους δεσμούς με τους συγγενείς ή δεν θα πρέπει να προχωρήσει η υιοθεσία. Μου έτυχε περιστατικό να μην καλέσουν το παιδί σε γενέθλια από τους συγγενείς. Κάποιο ξαδελφάκι του έκανε γενέθλια και δεν το κάλεσε. Προσπάθησαν να βρουν μία αιτία αλλά εντάξει δεν δικαιολογιόταν. Πρέπει δηλαδή το συγγενικό περιβάλλον

να είναι θετικά προσκείμενο προς την υιοθεσία, για να μπορέσει να δουλέψει. Διαφορετικά πρέπει να σπάσεις τους δεσμούς.

Συνεντ: Σας έχουν τύχει συγγενείς, που σας αποκάλυψαν απροκάλυπτα ότι δεν συμφωνούν με την υιοθεσία; Κι αν όχι, πιστεύετε ότι όλοι είναι θετικά προσκείμενοι ή κάποιοι προσποιούνται θετικά συναισθήματα;

Κ.Λ.7.: Ε, εντάξει λίγο έως πολύ καταλαβαίνεις κάποια πράγματα, αν υπάρχει προσχηματική αποδοχή ή όχι. Δεν χρειάζεται δηλαδή ιδιαίτερες γνώσεις για να αντιληφθείς ότι το θέλει ή όχι. Ας πούμε μπορεί να πει, ότι τώρα αυτό το κτήμα ήταν του πατέρα μας. Και η γλώσσα του σώματος αποκαλύπτει πολύ περισσότερα από την γλώσσα στην κυριολεξία. Κάποιοι έχουν κτήματα κλπ, αυτό το κτήμα είναι του πατέρα μας, είπε μία, δηλαδή θα πάει σε ένα ξένο παιδί, δεν είναι αίμα μας. Το ΜΗΤΕΡΑ ζητάει συστάσεις και επιστολές από άτομο, που θα υποδείξει το ίδιο το ζευγάρι. Από φίλους, γνωστούς, ή από το φιλικό ή από το εργασιακό περιβάλλον. Εντάξει εμείς μερικές φορές λέμε «μπορούμε να μιλήσουμε και με κάποιον από τους φίλους σας;» ή «στην επόμενη συνέντευξη μπορεί να έρθει και κάποιος από τους δικούς σας ανθρώπους, που σας στέκονται, που σας βοηθάνε;». αυτό που ζητάει επίσης το ΜΗΤΕΡΑ είναι η στάση της κοινότητας απέναντι στην υιοθεσία και ειδικά αν ένα ζευγάρι επιθυμεί να υιοθετήσει ένα παιδί με ειδικές ανάγκες. Και αν υπάρχουν δομές συμβουλευτικής γι αυτούς τους ανθρώπους. Μερικές φορές βλέπεις ανθρώπους, οι οποίοι είναι φοβεροί. Είχα πάει στην Λήμνο, διότι τότε δεν υπήρχε κοινωνική λειτουργός εκεί, παιδιά που υιοθετούνται από την Ρουμανία, η Ρουμανία θέλει κάθε εξάμηνο (;), δεν θυμάμαι, εν πάση περιπτώσει, θέλει να στέλνουμε έκθεση για την πορεία του παιδιού. Και επειδή η Λήμνος υπάγεται στην Περιφέρεια την δική μας και τότε που ήμασταν και Νομαρχία πήγα εγώ. Και μου έκανε φοβερή εντύπωση αυτή η γυναίκα και ο άντρας της βέβαια. Το παιδί ήταν τριών ετών και είχε προσλάβει μία γυναίκα Ρουμάνια και προσπαθούσε να το μάθει λεξούλες στην μητρική του γλώσσα με σκοπό να το κάνει συστηματικά μέχρι να μάθει την μητρική του γλώσσα. Γιατί λέει, πως θα μάθει και θα αναζητήσει τις ρίζες του, αν δεν ξέρει την μητρική του γλώσσα. Και μου έκανε φοβερή εντύπωση. Εκείνη όχι μόνο είχε ξεκινήσει να του λέει, ότι είναι θετό τέκνο τους με καταγωγή από την Ρουμανία αλλά και να του μαθαίνει την μητρική του γλώσσα. Σπάνια πράγματα αυτά. Πάντοτε όλοι είναι πρόθυμοι, ότι ναι θα μιλήσουμε, θα του πούμε την αλήθεια, θα το βοηθήσουμε να βρει τις ρίζες του, αλλά σπάνια πράγματα είναι αυτά.

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας σχετικά με την αρωγή που προσφέρουν οι γονείς στα παιδιά τους στην αναζήτηση των ριζών και αν πράγματι τους αποκαλύπτουν την υιοθεσία ή αν αποκαλύπτουν όλη την αλήθεια σχετικά με την υιοθεσία.

Κ.Λ.7.: Εμένα η κολλητή της κόρης μου είναι υιοθετημένη και μάλιστα εγώ έδωσα αυτό το παιδί σε αυτό το ζευγάρι και μέχρι τώρα δηλαδή είναι κολλητή της.

Συνεντ: Εδώ στην Μυτιλήνη;

Κ.Λ.7.: Ναι και η θετή μητέρα το είπε εξαρχής, δεν το έκρυψε. Βέβαια, η κοπελιά δεν θέλει να δει την βιολογική της μητέρα. Παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, αλλά λέει ότι θα την δει όταν νιώσει έτοιμη. «Άσπην», της λέω της θετής μητέρας, «μην την πιέζεις θα ρθει η ώρα της, όταν εκείνη το κρίνει και το αποφασίσει, τότε θα την αναζητήσει. Ξέρει πού θα την αναζητήσει». Δηλαδή την είχε πιάσει πάρα πολύ. Δύσκολα όμως βλέπουμε τέτοιες περιπτώσεις, συνήθως προσπαθούν να το αποφύγουν. Και μια άλλη φορά, όταν ο γιος μου ήταν στο Δημοτικό, στην πρώτη ή στην δεύτερα τάξη, ήρθε ένα μεσημέρι και μου είπε «Μαμά, η Κατερίνα είπε μέσα στο λεωφορείο, ότι εμένα η μαμά μου δεν με γέννησε αλλά με διάλεξε. Τι θα πει αυτό;». Ε, του εξήγησα τι θα πει αυτό. Λέω τα άλλα παιδιά «τι έκαναν, πώς αντέδρασαν;». Το είπε λέει δυνατά μέσα στο λεωφορείο. Μου απάντησε πως άλλα γέλασαν, άλλα δεν κατάλαβαν, άλλα δεν έκαναν τίποτα, μόνο την κοίταζαν σαν χαζά. Βέβαια, πήρα την μητέρα της μετά και της είπα ότι η κόρη σου έκανε αυτό κι αυτό, καλώς το έκανε, αλλά δεν ξέρω τι εισέπραξε, ίσως κάποια άρνηση, κάποια απογοήτευση και έχει ανάγκη να της σταθείς. Αλλά αυτή ήταν Γερμανίδα η μητέρα της και δεν θα άφηνε ποτέ έτσι την κόρη της. Μετά γράφουμε την αίτηση και την στέλνουμε στο δικαστήριο. Όταν έχει βρεθεί το παιδί είτε στην κρατική είτε στην ιδιωτική. Εγώ πάντα λέω ότι καλύτερα είναι το παιδί να πηγαίνει σε ένα χώρο προστατευμένο και μετά να δίνεται για υιοθεσία. Διότι εγώ έχω αντιμετωπίσει το εξής περιστατικό και ήταν πάρα, πάρα πολύ επώδυνο, να τοποθετηθεί το παιδί στην οικογένεια και στους τρεις μήνες η βιολογική μητέρα να πει ότι εγώ δεν συμφωνώ το θέλω πίσω. Και μάλιστα έπεσε και σε μία περίπτωση εκβιασμού. Ζητούσε χρήματα, πολλά και διάφορα. Και στο τέλος οι θετοί γονείς, παρόλο που ήταν άνθρωποι χαμηλών τόνων και δεν το περίμενα αυτό από αυτούς, της είπαν ότι «ξέρεις επειδή αυτό το παιδί είχε γεννηθεί πρόωρα και έφυγε Αθήνα και έμεινε σε θερμοκοιτίδα τρεις μήνες, εμείς για το παιδί αυτό δώσαμε αυτά τα χρήματα και έχουμε τις αποδείξεις», γιατί δεν είχε υιοθετηθεί ακόμη. Και τότε της είπαν «έλα πολύ ευχαρίστως να το πάρεις». Και μετά από 10 ημέρες ήρθε πάνω και

υπέγραψε σε εμένα. Γιατί είχε ολοκληρωθεί όλη η διαδικασία και έμεινε μόνο να υπογράψει, για να πάει η έκθεση στο Δικαστήριο.

Συνεντ: Τώρα βέβαια πηγαίνουν στον συμβολαιογράφο για να παραχωρήσουν στην θετή οικογένεια την γονική μέριμνα μέχρις ότου γίνει το δικαστήριο, έτσι;

Κ.Λ.7.: Ναι στον συμβολαιογράφο πηγαίνουν, όταν θέλουν να το μετακινήσουν το παιδί, γιατί μπορεί να πει κάποιος «το έκλεψες, πού το βρήκες το παιδί;». Αυτό βέβαια δε τους σταματάει, πρέπει να εμφανιστούν στο δικαστήριο και να πουν ότι συναινούν. Εμείς παλιά κάναμε μία υπεύθυνη δήλωση, μετά κάναμε ένα πληρεξούσιο, ούτως ώστε αν θα χρειαστεί να πάει κάπου, να μετακινηθεί κλπ.

Συνεντ: Φαντάζομαι στον εικονικό τοκετό πόσο δύσκολο θα είναι σε περίπτωση που μετανιώσει η βιολογική μητέρα να αποδείξει η θετή μητέρα ότι δεν τέλεσε αρπαγή του μωρού.

Κ.Λ.7.: Ναι, βέβαια, εκεί εμπλέκονται πολλοί, από γιατροί μέχρι και νοσηλευτικό προσωπικό και δεν συμμαζεύεται. Το κάνουν και κάποιοι γιατροί και φέρνουν και τους υπεύθυνους σε πολύ δύσκολη θέση. Τον γιατρό τον νοιάζει το οικονομικό, να βρει ένα πλούσιο ζευγάρι να πληρωθεί ο ίδιος και να ζήσει και το παιδί ευκατάστατα. Όμως, δεν μπορείς να ξέρεις τα κίνητρα αυτών των γονέων. Εμάς μας έτυχαν τέσσερα περιστατικό, αλλά δεν ήθελα να το ψάξω περισσότερο και να ενημερώσω σχετικώς τον εισαγγελέα, που παιδιά γεννήθηκαν στον Βόλο και τα πήραν από την Θεσσαλονίκη. Και μετά από το ιστορικό είδα και τα τέσσερα περιστατικά είχαν αυτή την διαδρομή.

Συνεντ: Από νοσοκομείο;

Κ.Λ.7.: Όχι από ιδιώτη, κάποιος έκανε τον μεσάζοντα κατά κάποιον τρόπο. Από διαφορετικούς γονείς τα πήραν αλλά η διαδρομή ήταν αυτή, από Βόλο – Θεσσαλονίκη – Μυτιλήνη και στις τέσσερις περιπτώσεις ήταν αναμειγμένο το όνομα ενός συγκεκριμένου δικηγόρου. Αλλά με τι στοιχεία να αποδείξεις τώρα την παράνομη υιοθεσία, γιατί προφανώς ήταν παράνομη.

Συνεντ: Έχω ακούσει πως αν ο δικηγόρος εκδώσει απόδειξη ως την νόμιμη αμοιβή του, δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι καταβλήθηκε ένα ορισμένο ποσό για την διακίνηση του παιδιού.

Κ.Λ.7.: Σιγά μην έπαιρνε τόσα χρήματα, που να δικαιολογούσε αμοιβή. Πόση είναι πια η αμοιβή του;

Συνεντ: Σίγουρα κινεί υποψίες, όμως ο νόμος θεωρείτε εσείς, ότι επιτρέπει την τέλεση παράνομων υιοθεσιών;

Κ.Α.7.: Ναι, εννοείται, όταν είδα αυτά τα περιστατικά, είπα εδώ πέρα κάτι γίνεται δεν μπορεί να είναι αυτή γραμμή, ο δρόμος και ένα κοινό όνομα, δεν είναι λογικό. Ακόμη, όμως, και όταν το συζήτησα με έναν εισαγγελέα, όχι τον αρμόδιο εισαγγελέα, μου είπε ότι δύσκολα να παραπεμφθούν στο ακροατήριο, γιατί πρέπει να καταληφθούν επ' αυτοφώρω με προσημειωμένα χαρτονομίσματα, συνήθως να προσποιηθούν τους θετούς γονείς αστυνομικοί και όλα αυτά. Γιατί ποιος θετός γονέας που θέλει να πάρει ένα παιδί θα κατέδιδε τον μεσάζοντα; Θέλετε κάτι άλλο να με ρωτήσετε;

Συνεντ: Ναι. Πόσες συνολικά υιοθεσίες έχετε αναλάβει εσείς προσωπικά;

Κ.Α.7.: Ου, άπειρες, πάρα πολλές δηλαδή, γιατί υπήρχαν περίοδοι που ήμουν εντελώς μόνη στην υπηρεσία.

Συνεντ: Είχατε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Α.7.: Να σου πω, εγώ συνταξιοδοτήθηκα το 2011 και έτσι τώρα δεν έχω εικόνα. Όμως, αυτό που μπορώ να πω, είναι ότι ήταν μία σταθερή κατάσταση, μπορεί κάποιες χρονιές να υπήρχαν λιγότερες υιοθεσίες και κάποιες περισσότερες και έτσι υπήρχε μία ισορροπία.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Α.7.: Απ' όλα είχε ο μπαχτσές.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με παιδί από άλλο κράτος ή ξένο παιδί προς τους θετούς γονείς;

Κ.Α.7.: Ναι είχαμε και συγγενικές, να πεθάνει δηλαδή ο άντρας και η γυναίκα να ξαναπαντρευτεί και να θέλει ο σύζυγος να υιοθετήσει το παιδάκι, να είναι εξώγαμο παιδί και να θέλει να το υιοθετήσει ο σύζυγος. Είχαμε και μία πολύ δύσκολη περίπτωση, γιατί το συγγενικό περιβάλλον του θανόντα δεν ήθελε να υιοθετηθεί το παιδί, ήθελαν να κρατηθεί το επώνυμο, εντάξει εν μέρει είχαν και δίκιο. Από την άλλη, βέβαια, ήταν και μια οικογένεια, που θα έφευγε εκτός Ελλάδας και ήταν ένα δύσκολο κομμάτι αυτό.

Συνεντ: Τελικά προχώρησε η υιοθεσία αυτή;

Κ.Α.7.: Ναι.

Συνεντ: Όσον αφορά τις διακρατικές έχω διαβάσει ότι δεν έχει αναπτυχθεί εκείνος ο μηχανισμός, που θα διευκόλυνε την τέλεσή τους, εξακολουθούν να υπάρχουν πολλά προβλήματα.

Κ.Α.7.: Ναι πάρα πολλά προβλήματα, τους εκμεταλλεύονται τους υποψήφιους γονείς. Υπάρχουν ειδικοί, που λένε ότι θα σε βοηθήσω και υπάρχει ταρίφα. Δεν ξέρω ποσό αλλά ναι πρέπει να πληρώσεις.

Συνεντ: Γνωρίζετε αν ισχύει αυτό που άκουσα από υποψήφιο γονέα, ότι πρέπει να έχει απορριφθεί τρεις φορές το παιδί από γονείς στην Βουλγαρία και έπειτα το Βουλγαρικό ορφανοτροφείο να το δώσει σε Έλληνες;

Κ.Α.7.: Ξέρω, ότι προηγούνται οι γονείς ίδιας καταγωγής με το παιδί, αλλά να έχει απορριφθεί τρεις φορές δεν το γνωρίζω εγώ. Τουλάχιστον μέχρι το 2011 που ήμουν εγώ εν ενεργεία κοινωνική λειτουργός, αυτή η προϋπόθεση δεν ίσχυε. Δεν είχαν κιάλας την οικονομική άνεση να υιοθετήσουν οι Βούλγαροι παιδιά. Ναι μπορεί να δίνεται προτεραιότητα αλλά όχι να έχει απορριφθεί. Και σε εμάς ισχύει, αν έχω να συγκρίνω ανάμεσα σε δύο όμοιες αιτήσεις η μία να προέρχεται εκτός Ελλάδας και η άλλη από Έλληνες, γιατί να το στείλω το παιδί εκτός Ελλάδας. Βέβαια, παλιά μιλάμε για το 60 ή ακόμη πιο παλιά οι ξένοι υιοθετούσαν παιδιά από το ΜΗΤΕΡΑ και στέλνονταν στην Αμερική και σε άλλα κράτη.

Συνεντ: Κάποιες, βέβαια, υιοθεσίες δεν γίνονταν και νόμιμα, δηλώνονταν το παιδί ως νεκρό από το νοσοκομείο και το έδιναν για υιοθεσία.

Κ.Α.7.: Το ΜΗΤΕΡΑ δε νομίζω να είχε ανάμειξη σε τέτοιες υιοθεσίες.

Συνεντ: Έχει στοχοποιηθεί Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ.

Κ.Α.7.: Δεν ξέρω, δεν μπορώ να πω.

Συνεντ: Επίσης στην Αμερική έχω ακούσει ότι υιοθετούνταν τα ΑΜΕΑ για λήψη επιδομάτων, το ξέρετε αυτό;

Κ.Α.7.: Τα επιδόματα να τα δώσει η Αμερική; Η Αμερική δεν δίνει επιδόματα. Εδώ πέρα στην Ελλάδα τα ΑΜΕΑ δεν τα θέλουν καθόλου. Και μάλιστα τους λες ότι αυτή η πάθηση είναι θεραπεύσιμη, ιάσιμη και μπορεί να τύχει και σε σένα, να γεννήσεις ένα παιδί με στραβισμό. Και μένα η κόρη μου είχε παλινδρόμηση ούρων. Μπορεί η κατάσταση αυτή να έχει μία ταλαιπωρία, δε λέω, αλλά εντάξει φτιάχνει.

Συνεντ: Και σε αυτές τις παθήσεις ήσσονος σημασίας είναι αρνητικοί;

Κ.Α.7.: Και σε αυτές ναι. Παλιότερα επιλέγανε και το φύλο, αγόρι, κορίτσι. Δεν θέλαν απλώς ένα παιδί, θέλαν και το συγκεκριμένο φύλο.

Συνεντ: Είχαν υποβληθεί στην υπηρεσία σας αιτήσεις για διακρατική υιοθεσία; Ή εκ των υστέρων στην ιδιωτική υιοθεσία το αντιμετωπίζατε;

Κ.Λ.7.: Κοίταξε να δεις, η διακρατική υιοθεσία είναι μία άλλης μορφής υιοθεσία. Από εμάς ζητάνε κοινωνική έρευνα δηλαδή να ρθει ένας Αμερικάνος και να θέλει να υιοθετήσει ένα παιδί από εδώ, όχι δεν το αντιμετωπίσαμε.

Συνεντ: Ή να ρθει ένας Έλληνας και να θέλει να υιοθετήσει από Ρουμανία, Βουλγαρία, Αιθιοπία.

Κ.Λ.7: Ε, ναι, αυτό ναι. Εμείς στις διακρατικές υπαγόμασταν στον Πειραιά. Στέλναμε, βέβαια, το ιστορικό, αλλά ο Πειραιάς έκανε όλη την διαδικασία. Συγκεντρώναμε όλα τα δικαιολογητικά και η υπόλοιπη διαδικασία εκτελούνταν από τον Πειραιά.

Συνεντ: Στην περίπτωση της ιδιωτικής υιοθεσίας τον φάκελο με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά σάς τον προσκομίζουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς ή οι δικηγόροι; Μου απαντήσατε, βέβαια και πριν.

Κ.Λ.7.: Αυτός ο δικηγόρος, που είπα πριν ότι τον βρήκα σε τέσσερις υιοθεσίες δεν έφερε αυτός τα δικαιολογητικά, αυτός ήταν ξένος, δεν ήταν Μυτιληνιός. Απλά αυτός τους καθοδηγούσε, τους έλεγε πού θα πάνε κλπ. και απλά οι άνθρωποι στην άγνοια τους ή δεν ξέρω εγώ έλεγαν το όνομα. Ή μία φορά που βρέθηκα σε μία πολύ δύσκολη κατάσταση και τους ρώτησα βρε παιδιά ποιος δικηγόρος σας είπε να κάνετε αυτά τα πράγματα και μου είπαν ένα όνομα, ξένο, εκτός Λέσβου. Ε και μετά μου ξαναέτυχε. Και με πήρε και ο ίδιος τηλέφωνο να μου πει, «ξέρετε δεν έχετε δίκιο σε αυτό το πράγμα», που είχα δίκιο στο τέλος, τέλος. Αλλά το να μου φέρει τα δικαιολογητικά μπορεί και ο δικηγόρος, μπορεί και το ζευγάρι. Άλλωστε τους ανθρώπους τους ξέραμε στις κρατικές υιοθεσίες, τους είχαμε εγκρίνει μέσα μας. Υπάρχουν, όμως και αυτές οι περιπτώσεις στις ιδιωτικές, που πάνε μόνοι τους και παίρνουν ένα παιδί και έρχονται μετά σε εμάς και μένουν άναυδος. Και λες τι κάνω τώρα εγώ εδώ πέρα; Μπορεί να ξέρεις τους θετούς να έχει μία δυο συνεντεύξεις μαζί τους, να τους έχεις εγκρίνει τελοσπάντων, να λες μακάρι αυτοί οι άνθρωποι να έπαιρναν ένα παιδί και όταν βρεθεί είσαι ευχαριστημένος, που έγινε αυτό το πράγμα. Αλλά υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις, που σου ρχεται το πακέτο και λες αυτόν τον άνθρωπο ούτε τον είδα ούτε τον ξέρω. Τώρα αν πάω και βρω κάτι που είναι εντελώς αρνητικό τι θα κάνω;

Συνεντ: Οι αιτούντες είναι μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια;

Κ.Λ.7.: Ε, μέχρι που έφυγα είχαμε μόνο ζευγάρια.

Συνεντ: Τα άτομα, που αιτούνται μόνα, βέβαια μας είπατε ότι δεν είχατε τέτοιες αιτήσεις, είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες;

Κ.Λ.7.: Όχι, όχι άνδρες, αν είχαμε τέτοια αίτηση, θα την θυμόμουν.

Συνεντ: Η κοινωνική έκθεση θα ήταν θετική, αν η αίτηση υποβαλλόταν από μόνη γυναίκα; Από μόνο άνδρα;

Κ.Λ.7.: Για μένα δε νομίζω να ήταν θετική. Ε, τώρα δε μπορώ... εγώ αυτό που πιστεύω, ότι ένα παιδί για να μεγαλώσει σωστά πρέπει να βλέπει έναν γονεϊκό πρότυπο άνδρα και γυναίκα. Πρέπει μέσα στο σπίτι να υπάρχουν και οι δύο γονεϊκοί ρόλοι. Θα μου πεις μπορεί στην πορεία να υπάρξει θάνατος, αλλά τη στιγμή που κάνεις εσύ την επιλογή και λες ότι εγώ αυτό το παιδί θα το βάλω σε μία οικογένεια, γιατί να μην φροντίσω να έχει και μητέρα και πατέρα. Τώρα αν στην πορεία συμβεί κάτι, αν ο Θεός θέλει να το κάνει έτσι, αυτό μπορεί σε όλους να συμβεί. Αλλά τη στιγμή που εγώ θα επιλέξω, γι αυτό το παιδί εγώ θα είμαι υπεύθυνη να το τοποθετήσω κάπου, γιατί να μην το βάλω σε μία οικογένεια, που να υπάρχει και μαμά και μπαμπάς.

Συνεντ: Μου είπατε ήδη για τον ρόλο του Κ.Λ. σε μία υπόθεση υιοθεσίας. Στον ρόλο σας αυτό συναντήσατε δυσκολίες; Αντιμετωπίσατε προβλήματα κατά την άσκηση των καθηκόντων σας;

Κ.Λ.7.: ε, εντάξει, δεν μπορώ να πω, γιατί ήμουν από την αρχή πολύ αυστηρή στο θέμα αυτό και με τους διοικητικούς, δεν τους άφηνα ποτέ να αναμειχθούν. Ε υπήρχαν και κάποιοι άλλοι συνάδελφοι πριν από εμένα, έμεινα λίγο μαζί τους και μετά αυτοί έφυγαν και είχαν και αυτοί αφήσει μία καλή μαγιά, ε είχαμε και ένα αυστηρό πρωτόκολλο, είχαμε ένα ειδικό πρωτόκολλο για τις υιοθεσίες. Είχαμε και έχουμε ακόμα ένα ειδικό χώρο, που τοποθετούνται οι φάκελοι, όλα ήταν πολύ εμπιστευτικά. Κι αν έπρεπε να υπογράψει ένας διοικητικός προϊστάμενος του πηγαίναμε μόνο το έγγραφο που έγραφε ότι σας διαβιβάζουμε την έκθεση του κοινωνικού λειτουργού και εν συνεχεία τοποθετούσαμε μέσα την έκθεση.

Συνεντ: Σας έχουν αποκαλύψει ποτέ πού και πώς εντόπισαν το παιδί οι θετοί γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία; Συνήθως τι σας απαντάνε σε σχετική ερώτηση;

Κ.Λ.7.: Αχ τι να σου πω, διάφορες ιστορίες. Ε, μία συγγενής μου μού το έδωσε, γνωστός γνωστού.

Συνεντ: Σχετικά με την ηλικία έχουν οι υποψήφιοι θετοί γονείς και επειδή το θίξαμε αυτό το ζήτημα και προηγουμένως. Εσάς σας προβληματίζουν οι αιτήσεις πολύ μεγάλων ηλικιακά ατόμων;

Κ.Λ.7.: Ε, ναι συνήθως θέλουμε να έχουν ένα προσδόκιμο ζωής κατά κάποιο τρόπο.

Συνεντ: Έχετε γνωματεύσει ποτέ αρνητικά σε ιδιωτική υιοθεσία; Σε δημόσια;

Κ.Λ.7.: Σε ιδιωτική, μόνο σε ιδιωτική, όχι σε δημόσια.

Συνεντ: Η χαμηλή οικονομική κατάσταση ενός ζευγαριού θα αξιολογούνταν αρνητικά; Η ανεργία;

Κ.Λ.7.: ε, κοίταξε να δεις το παιδί πρέπει να το στηρίζεις κατά κάποιο τρόπο, εκτός από τις βασικές του ανάγκες, έτσι, που είναι η τροφή, η ένδυση, η ψυχαγωγία, η μόρφωση, η περίθαλψη. Ε, οπωσδήποτε, ένα παιδί πρέπει να πάρει μία μόρφωση, να μην πάει στο πανεπιστήμιο, αν δεν μπορεί να μην πάρει κάποια εκπαίδευση. Μερικοί άνθρωποι μπορεί να μην έχουν ένα πολύ καλό οικονομικό επίπεδο, αλλά μπορεί να κάνουν τόσο καλή διαχείριση χρημάτων, που να τα βγάζουν πέρα, χωρίς να στερηθεί το παιδί κάτι. Αντίθετα, άλλοι μπορεί να σπαταλάνε τόσο πολύ για προσωπικές του ανάγκες, που να παραμελούν τις ανάγκες του παιδιού. Τώρα όσον αφορά την ανεργία την δεδομένη χρονική στιγμή κάπως διαφοροποιούνται τα πράγματα. Στην εποχή την δική μου ένας άνεργος δεν θα ερχόταν να υποβάλλει αίτηση για υιοθεσία, θα ερχόταν στην υπηρεσία της πρόνοιας για άλλο λόγο, για να ζητήσει κάποιο επίδομα, μια βοήθεια, γιατί εμείς είχαμε πολλά προγράμματα, δεν θα ζητούσε παράλληλα και παιδί.

Συνεντ: Έρχεστε σε επαφή με τους βιολογικούς γονείς στην ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.7.: Ναι, βέβαια. Όταν είναι στην Ελλάδα, βεβαίως.

Συνεντ: Όταν, όμως, είναι στο εξωτερικό πώς θα τους εντοπίσετε;

Κ.Λ.7.: Αν είναι από ορφανοτροφείο του εξωτερικού, θα στείλουμε εκεί έγγραφο για να πάρουν το κοινωνικό ιστορικό της αυτοί. Αν είναι Ρουμάνοι, Βουλγάροι κλπ και ζει στην Ελλάδα, βασικά μας δίνουν μία διεύθυνση, πολλές φορές είναι ψεύτικη, εμείς όμως αναγκάζομαστε να στείλουμε έγγραφο στην Νομαρχία, στην Περιφέρεια του τόπου κατοικίας της, στην αρμόδια υπηρεσία, αυτοί θα μας απαντήσουν. Ή θα την βρουν και θα μας στείλουν ιστορικό ή δεν θα μας απαντήσουν ότι έμεινε μέχρι ένα ορισμένο διάστημα και μετά έφυγε.

Συνεντ: Κι αν σας απαντήσουν έτσι, τι κάνετε μετά;

Κ.Λ.7.: Το στέλνουμε έτσι όπως είναι στο δικαστήριο επάνω και το αξιολογεί το δικαστήριο.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας, που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.7.: Οι λόγοι που θέτει μία γυναίκα το παιδί της σε υιοθεσία μπορεί να είναι η ανεργία, το χαμηλό εισόδημα, οι κακές συνθήκες διαβίωσης, η έλλειψη υποστηρικτικού δικτύου, οι χρόνιες ψυχολογικές επιπτώσεις από τα παραπάνω, μία

συνεχόμενη ανεργία σου δημιουργεί και ψυχολογικά προβλήματα, οπότε δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος. Οι τσιγγάνες είναι που δίνουν παιδιά για υιοθεσία. Και το χαμηλό πνευματικό υπόβαθρο, η χαμηλή νοημοσύνη μερικές φορές. Τώρα αν πρόκειται για ζευγάρι που δίνει το παιδί του αναγνωρίζονται ως λόγοι το χαμηλό πάλι πνευματικό επίπεδο, η έλλειψη μόρφωσης, τα πολλά βιολογικά παιδιά και ζουν σε απομακρυσμένες περιοχές χωρίς οικονομική δύναμη.

Συνεντ: Ποια είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά;

Κ.Α.7.: Τα παιδιά που προέρχονται από μητέρα, που μπορεί να έχει τον ιό του AIDS ή να είναι ψυχιατρικά άρρωστη ή να έκανε χρήση ναρκωτικών ουσιών.

Συνεντ: Από τα παιδιά που φιλοξενούνται σε ιδρύματα πόσα έχουν εξάρτηση από την οικογένειά τους;

Κ.Α.7.: Εμείς δεν έχουμε τέτοια εικόνα, αυτά τα γνωρίζει το κέντρο προστασίας.

Συνεντ: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

Κ.Α.7.: Ναι στις δύο περιπτώσεις, που σας είπα. Το Δικαστήριο είναι πάντα σύμφωνο με την γνώμη της έκθεσης της κοινωνικής λειτουργού. Σε αυτή την περίπτωση που ήμουν εγώ αρνητική, το Δικαστήριο ήταν θετικό. Αλλά εμείς δεν στέλνουμε ποτέ στο Δικαστήριο περιπτώσεις, που μπορεί να είναι αρνητικές. Αν είναι εξόφθαλμα αρνητικές οι περιπτώσεις αυτές, γιατί δεν πληρούν τα κριτήρια του νόμου για παράδειγμα, κάνουμε αρνητική πρόταση στο Δικαστήριο. Σε αυτές τις δύο περιπτώσεις που ήμουν αρνητική, αυτά που έγραψα ίσως να μην βοήθησαν πολύ το Δικαστήριο, ήμουν και εγώ έτσι λίγο διφορούμενη. Από την άλλη, όμως, όταν υπάρχουν ακραία πράγματα, όπως καταδικαστικές αποφάσεις, όπως τώρα μου ήρθε μία στο μυαλό με καταδικαστικές αποφάσεις του υποψήφιου θετού πατέρα, πήρε αυτός με την γυναίκα του ένα παιδί, δεν ξέρω πού το βρήκε, κάποιος του έδωσε ένα παιδί, εγώ πήγα όμως στον Πρόεδρο, γιατί κατά περιόδους ερχόμουν σε επαφή με εισαγγελείς, προέδρους και δικαστές, που ήταν πάρα πολύ καλοί, σου άνοιγαν την πόρτα και μπορούσες να συζητήσεις μαζί τους. Και θυμάμαι τότε, πήγα μία έκθεση πρόχειρα γραμμένη και τα δικαιολογητικά και του εξήγησα ότι υπάρχουν αυτές και αυτές οι αποφάσεις και υπάρχει ένα παιδί, που το έχουν πάρει αυτοί οι ίδιοι με δική τους πρωτοβουλία, χωρίς να ρωτήσουν που δεν τους ξέραμε καθόλου, τι θα κάνουμε γι αυτό. Την πήρε την αίτηση την πρόχειρη, την μελέτησε και ψάξαμε μετά τι είναι αυτές οι καταδικαστικές αποφάσεις, από πού προέρχονταν εντάξει ήταν μία κατάσταση, αλλά τελικά το πήρε το παιδί.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας έχετε ποτέ επισκεφθεί τους θετούς γονείς και τα παιδιά, ώστε να εξετάσετε, αν έχει προσαρμοστεί καλώς στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον; Είναι σημαντικό το follow up;

Κ.Λ.7.: Ναι, κανονικά πρέπει.

Συνεντ: Στην πράξη, όμως, γίνεται;

Κ.Λ.7.: Ειδικά σε κάποιες περιπτώσεις γινόταν οπωσδήποτε.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί, ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Λ.7.: Ναι.

Συνεντ: Εδώ στην Μυτιλήνη;

Κ.Λ.7.: Ναι.

Συνεντ: Και τι κάνατε σε αυτή την περίπτωση;

Κ.Λ.7.: Κάναμε τα δέοντα, αλλά δεν ήταν σωστή η καταγγελία, ήταν κακία να το πω έτσι.

Συνεντ: Το ελέγξατε έτσι;

Κ.Λ.7.: Το ελέγξαμε και το ελέγχουμε μέχρι τώρα.

Συνεντ: το αντίθετο; Ότι κάποιο παιδί κακοποιεί τους γονείς του με την έννοια ότι δεν προσαρμόστηκε καλά, ότι υπάρχει μία διαταραχή μέσα στο σπίτι.

Κ.Λ.7.: Υπάρχουν πάντα τέτοια περιστατικά και προσπαθούμε να τους λέμε πως πρέπει να πάνε σε ειδικούς. Ειδικά στην εφηβεία, που είναι η πιο άσχημη περίπτωση έτσι;

Συνεντ: Ο θεσμός της αναδοχής τυγχάνει αναγνώρισης και αποδοχής από τους Έλληνες;

Κ.Λ.7.: Ε, βέβαια, εδώ δεν έχουμε ανάδοχους γονείς, είχαμε τότε που είχαν έρθει τα παιδιά από Βοσνία και πολλές οικογένειες φιλοξένησαν παιδιά, δέθηκαν μαζί τους και έχουν ακόμη σχέση μαζί τους, αλλά γενικά εδώ δεν λειτουργεί ο θεσμός. Τώρα πια ο θεσμός της αναδοχής είναι και με δικαστική απόφαση, όχι όπως ήταν παλιά. Υπάρχει ειδική νομοθεσία για την αναδοχή αλλά πρέπει να εκπαιδεύσεις ανάδοχους γονείς. εγώ το πρότεινα κάποτε αυτό το πράγμα να το κάνει ένα από τα ΚΕΚ, κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης, γιατί και εμείς όταν έπρεπε να απομακρύνουμε παιδί από την οικογένεια δεν ξέραμε πού να τα πάμε. Και λέγαμε αχ ευτυχώς είναι κορίτσι και το πηγαίναμε στο ίδρυμα του Κατσακούλη, όταν ήταν αγόρι, μας έπιανε τρέμουλο. Για να μπορέσουμε μετά να τα προωθήσουμε στον κατάλληλο θεσμό, όπως στα χωριά SOS.

Συνεντ: Για ποιο λόγο πιστεύετε ότι δεν εφαρμόζεται η αναδοχή όσο θα έπρεπε;

Κ.Λ.7.: Γιατί θέλει υποστήριξη. Δεν υπάρχει λίστα. Και στα παιδιά από την Βοσνία οι γονείς έκαναν τραγική λάθη με καλή διάθεση όμως, από την καλή τους την καρδιά. Τα πήραν τα παιδιά και τα κατέβασαν στην αγορά και τους ψώνισαν ό,τι ήθελαν. Αυτά τα παιδιά όμως ήταν στερημένα, ταλαιπωρημένα και αυτό ήταν ό,τι το χειρότερο. Και κάποιες οικογένειες είχαν μία οικονομική άνεση, κάποιες άλλες όμως δεν είχαν οικονομική δυνατότητα και το μόνο που ήθελαν ήταν να τους προσφέρουν ό,τι προσφέρουν και στα δικά τους τα παιδιά. Και σύγκριση υπήρξε και απογοήτευση όταν έφυγαν αυτά τα παιδιά. Μια άλλη κυρία έκανε παράπονα ότι το παιδί δεν ήθελε να κάνει μπάνιο, όμως αυτό το παιδί είχε περάσει ρυάκια, ποτάμια για να ρθει εδώ και το νερό του δημιουργούσε αποστροφή. Θέλει δηλαδή εκπαίδευση η αναδοχή.

Συνεντ: Χρησιμοποιείται ενίοτε καταχρηστικά ως προθάλαμος της υιοθεσίας;

Κ.Λ.7.: Εγώ αυτό που ξέρω και έχω μάθει στην σχολή μου είναι ότι ανάδοχοι γονείς γίνονται μόνο όσοι έχουν δικά τους παιδιά. Για να μην συμβεί αυτό το πράγμα. Αυτό που κάνει τώρα η κα Φωτίου. Είσαι ανάδοχος γονιός, αξιολογείσαι ανάλογα με την εκπαίδευση που έδωσες στα παιδιά σου. Είσαι μητέρα SOS, όπως υπάρχουν στα χωριά SOS, αξιολογείσαι ανάλογα και πληρώνεσαι γι αυτό το πράγμα ανάλογα με τι παιδί έχεις. Αν έχεις ΑΜΕΑ θα πάρεις περισσότερα.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Κ.Λ.7.: Κοίταξε, εγώ τώρα τι να σου πω, είμαι αντίθετη, δεν μου πάει σε μένα, δεν μου αρέσει, δεν το συζητάω. Δεν θα πω ότι τους σιχαίνομαι, αλλά δεν μου αρέσει. Όχι ότι δεν θα τους έλεγα καλημέρα, αλλά δεν μου αρέσει.

Συνεντ: Ως επιστήμονας, που ενδιαφέρεται για το συμφέρον του θετού παιδιού, ποια θα είναι η στάση σας στην περίπτωση που καλούσασταν να γνωματεύσετε επί αιτήσεως μόνο ομοφυλοφιλικού ατόμου;

Κ.Λ.7.: Θα ήμουν αρνητική, γιατί δεν μπορεί ένα άτομο, άνδρας ή γυναίκα, ομοφυλόφιλος ή ετεροφυλόφιλος, πάλι όχι θα έλεγα, θέλω να είναι ζευγάρι.

Συνεντ: Πώς θα αντιδράσετε αν ομόφυλα ζευγάρια αποκτήσουν δικαίωμα υιοθεσίας;

Κ.Λ.7.: Εύχομαι να μην γίνει αυτό, δεν θα μου άρεσε καθόλου. Λυπάμαι αυτό το παιδί το οποίο κάποιος θα είναι υπεύθυνος και θα το βάλει εκεί, χωρίς να ερωτηθεί. Τι φταίει αυτή η ψυχή τώρα να μεγαλώνει σε τέτοιο περιβάλλον. Μπορεί να είναι καλοί οι άνθρωποι αλλά με ποιο δικαίωμα εσύ επιλέγεις να κάνεις αυτό το πράγμα;

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.7.: Τα πάντα μπορούν να γίνουν, αρκεί να υπάρξει η διάθεση και η συνεργασία μεταξύ των φορέων. Όλοι αυτοί, οι οποίοι συμμετέχουν στην πράξη της υιοθεσίας, είτε είναι δικηγόροι, δικαστές, κοινωνικοί λειτουργοί να εντοπίσουν τα λάθη και να συνεργαστούν και να κάνουν καινούρια πράγματα.

Συνεντ: Η χρονοβόρα διαδικασία της δημόσιας υιοθεσίας με ποιους τρόπους θα μπορούσε να εξαλειφθεί; Η πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και η καλύτερη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών θα συντελούσε στη μείωση του χρόνου της αναμονής;

Κ.Λ.7.: Αυτό είναι καθαρά νομικό το κομμάτι, εγώ είχα στείλει τρία παιδιά τρία αδελφάκια με την πρόταση να αφαιρεθεί η επιμέλεια και να δοθούν για υιοθεσία, η δικαστίνα είχε αρνητική άποψη, ήθελε να πάνε στο ΜΗΤΕΡΑ αλλά προσωρινά. Και όταν την είδα κάποτε, την ρώτησα γιατί το κάνατε αυτό το πράγμα και μου απάντησε πως ήθελα να δώσω μία δεύτερη ευκαιρία στην μάνα. Της είπα όμως ότι η μάνα δεν το κατάλαβε αυτό το πράγμα, ήταν ό,τι να 'ναι, τίποτα, από το κακό στο χειρότερο πήγαινε.

Συνεντ: τώρα τα έχετε δει αυτά τα παιδάκια;

Κ.Λ.7.: Αυτά τα παιδάκια πηγαίνει τα βλέπει καμιά φορά ο πατέρας και πρέπει να έχουν δοθεί σε ανάδοχη οικογένεια, γιατί ήταν μεγαλούτσικα. Δεν τα έχει δηλαδή η μητέρα.

Συνεντ: Η πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και η καλύτερη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών θα συντελούσε στη μείωση του χρόνου της αναμονής;

Κ.Λ.7.: Σίγουρα και η εκπαίδευση και η ενημέρωση. Εντάξει το ΜΗΤΕΡΑ έκανε κάποιες ημερίδες, αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Θέλει συνέχεια επικαιροποίηση των όσων έχουν διδαχθεί και μετεκπαίδευση.

Συνεντ: Ευχαριστώ πολύ για την προθυμία συμμετοχής και για τον χρόνο που διαθέσατε.

Κ.Λ.7.: Παρακαλώ πολύ.

46) Κ.Λ.8

Αρ. Συνέντευξης: 46

Ημερομηνία Μαγνητοφώνησης: 07/09/2017

Τόπος Συνέντευξης: Χίος

Μέθοδος Λήψης Συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 60 λεπτά

Συνεντ: Καλημέρα.

Κ.Λ.8.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Κ.Λ.8.: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Λ.8.: 48.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Λ.8.: Όχι.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Λ.8.: Κοινωνική Εργασία στο ΤΕΙ Ηρακλείου.

Συνεντ: Μεταπτυχιακές σπουδές έχετε κάνει;

Κ.Λ.8.: Όχι όχι.

Συνεντ: Πόσα έτη υπηρεσίας έχετε;

Κ.Λ.8.: 22 και..

Συνεντ: Πόσες υποθέσεις υιοθεσίας έχετε αναλάβει και διεκπεραιώσει εσείς προσωπικά;

Κ.Λ.8.: Για να τις υπολογίσω. Έχω σημειώσει εδώ όλες τις χρονιές. 53.

Συνεντ: 53; Τόσες πολλές;

Κ.Λ.8.: Δεν είναι πολλές για 53 χρόνια. Και από τις δύο πλευρές βέβαια. Θέλω να πω ότι σε κάποιες από αυτές έχω κάνει την έρευνα για τον βιολογικό γονέα. Δηλαδή αν ο βιολογικός γονέας μένει στην Χίο και μου ρθει το σχετικό υπηρεσιακό έγγραφο από συνάδελφό μου από κάποιο άλλο μέρος, που έχει αναλάβει την υιοθεσία να βρω τον βιολογικό γονέα και να στείλω έγγραφο σχετικά με την κατάστασή του.

Συνεντ: Στην πόλη σας πόσες περίπου υιοθεσίες τελούνται ετησίως τα τελευταία χρόνια;

Κ.Λ.8.: Όχι πάνω από πέντε.

Συνεντ: Το τρέχον έτος, το 2017 πόσες υιοθεσίες έχετε διεκπεραιώσει;

Κ.Λ.8.: Δυο.

Συνεντ: Εσείς έχετε παρατηρήσει όλα αυτά τα χρόνια, γιατί έχετε πολλά χρόνια εργασιακή εμπειρία στο αντικείμενο της υιοθεσίας, αύξηση, μείωση ή στασιμότητα στις υιοθεσίες;

Κ.Λ.8.: Στασιμότητα θα έλεγα. Γιατί υπάρχουν οι φάκελοι υιοθεσίας στο αρχείο της κοινωνικής πρόνοιας στην Χίο από το 1969. Πριν γινόταν προφανώς κάπως αλλιώς;

Δε ξέρω. Πάντως εγώ έχω πρόσβαση στο αρχείο από το 1969. Από τότε λοιπόν μέχρι σήμερα πάνω κάτω δεν ξεπερνάνε τις πέντε το χρόνο. Το 69 ήταν οκτώ, το 70 και 71 έξι και επτά. Συνήθως είναι τρεις τέσσερις ή και πέντε.

Συνεντ: Το μεγαλύτερο όριο που έφτασε ήταν το επτά ή το οκτώ έτσι;

Κ.Λ.8.: Ναι από όσο βλέπω ναι.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Λ.8.: Ιδιωτικές.

Συνεντ: Για τι ποσοστό μιλάμε, ότι καταλαμβάνουν στο σύνολο οι ιδιωτικές, διακρατικές και κρατικές;

Κ.Λ.8.: Διακρατικές δεν έχουμε καθόλου εκτός από το δύο που έγιναν κάπου το 1995, που ήταν η συμφωνία με την Ρουμανία. Ε είχαμε αυτή την διακρατική συμφωνία με την Ρουμανία, ε αυτές οι δύο. Δεν ξαναέγιναν διακρατικές. Και τώρα, βέβαια, όπως θα ξέρετε και εσείς, εφόσον ασχολείστε δεν απαγορεύονται αλλά πλέον είναι ιδιωτική. Τώρα δηλαδή πρέπει να το βρω εγώ το παιδί ενώ πριν με την συμφωνία της Ρουμανίας δεν ήταν ακριβώς έτσι, υπήρχαν τα ιδρύματα που συνεργαζόμασταν με εκεί, κάπως κατευθύνονταν οι άνθρωποι, υπήρχε μία συμφωνία, μία οργάνωση. Δεν ήταν κάπως να πάω μόνος μου σε μία άγνωστη χώρα και να προσπαθήσω να βρω μόνος μου το παιδί.

Συνεντ: Με την σύμβαση όμως της Χάγης που κυρώθηκε στην Ελλάδα το 13 δεν διευρύνθηκε καθόλου το πλαίσιο των διακρατικών υιοθεσιών; Γιατί αυτή η συμφωνία μεταξύ Ρουμανίας και Ελλάδας ήταν μία διμερής συμφωνία και όχι ακριβώς διεθνής υιοθεσία.

Κ.Λ.8.: Ναι καθόλου δεν βελτιώθηκε η κατάσταση με τις διακρατικές υιοθεσίες, ίσα και αυτές που τελούσαν στο παρελθόν με άλλες βαλκανικές χώρες, σταμάτησαν με την διακοπή των συμφωνιών αυτών. Ίσως ο κόσμος δεν έχει ενημερωθεί, εμείς δεν έχουμε ενημερωθεί σχετικά με αυτή την δυνατότητα; Πάντως δεν υπάρχει κανένα ενδιαφέρον.

Συνεντ: Πώς γινόταν η διαδικασία της υιοθεσίας μέσω Ρουμανίας;

Κ.Λ.8.: Ε και τότε πήγαινε το ζευγάρι εκεί, δεν το συζητάμε αυτό. Απλώς υπήρχε οργάνωση. Δηλαδή τα έγγραφα τα παραλάμβαναν τότε 3-4 μεγάλες Υπηρεσίες Πρόνοιας στην Ελλάδα, που εκείνες έστελναν και τον φάκελο στην Ρουμανία. Δηλαδή εμείς παραλαμβάναμε τον φάκελο με τα δικαιολογητικά, τον στέλναμε στην Πρόνοια του Πειραιά, γιατί εκεί υπαγόμαστε τότε όλα τα νησιά, γινόταν από το

Υπουργείο Εξωτερικών η μετάφραση των εγγράφων και μετά τα έστειλε η Πρόνοια στην Ρουμανία. Εκεί υπήρχε μία λίστα από ιδρύματα που προωθούσαν υιοθεσίες παιδιών και επέλεξαν τα θετά ζευγάρια με κάποια κριτήρια και σειρά προτεραιότητας. Δεν ήταν ότι εμείς κάναμε κάτι το ιδιαίτερο γιατί και εκεί πήγαιναν οι γονείς και υπήρχαν αρκετές συναντήσεις μέχρι να πάρουν το παιδί, γινόταν εκεί κάποιο δικαστήριο για να μπορέσει το παιδί να ταξιδέψει και να ρθει νόμιμα στην Ελλάδα και εδώ γινόταν το δικαστήριο, που επικύρωνε την υιοθεσία, απλά ήταν η όλη η διαδικασία πιο έγκυρη, πιο επίσημη.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν είχαν απήχηση αυτές οι υιοθεσίες, γιατί μου είπατε ότι τελέστηκαν μόνο δύο;

Κ.Λ.8.: Στην Χίο δεν είχανε αλλού άκουσα ότι είχαν πολύ μεγάλη ζήτηση.

Συνεντ: Αναμονή είχαν μεγάλη;

Κ.Λ.8.: Ε, όχι ιδιαίτερη. Ήταν τότε η πρώτη χρονιά που δούλεψα, αλλά από ότι θυμάμαι δεν είχε μεγάλη αναμονή σε σχέση με την αναμονή από ίδρυμα της Ελλάδας. Δεν λέω ότι δεν είχε καθόλου αλλά με τα δεδομένα της κρατικής υιοθεσίας στην Ελλάδα το παιδί το έπαιρνες πολύ γρηγορότερα.

Συνεντ: Τα παιδάκια ήταν βρέφη ή πιο μεγάλα;

Κ.Λ.8.: Πιο μεγάλα.

Συνεντ: Οι ιδιωτικές τι ποσοστό καλύπτουν; Δηλαδή από τις πέντε ετησίως στην Χίο πόσες είναι οι ιδιωτικές;

Κ.Λ.8.: Οι 4. Η συντριπτική πλειοψηφία. Από αυτές τις ιδιωτικές υπάρχει ένα μικρό μέρος που είναι οι συγγενικές αλλά οι περισσότερες είναι υιοθεσίες με ξένο παιδί, οι οποίες καταλαμβάνουν και το μεγαλύτερο ποσοστό.

Συνεντ: Συγγενικές όταν λέτε εννοείτε την υιοθεσία του βιολογικού τέκνου του συζύγου ή της συζύγου από τον άλλο σύζυγο έτσι;

Κ.Λ.8.: Ναι ναι.

Συνεντ: Στην ιδιωτική υιοθεσία ποιο είναι το προφίλ περίπου των βιολογικών γονέων; Και μάλιστα έχοντας πρόσβαση στο αρχειακό υλικό εξήντα περίπου ετών και έχοντας εσείς προσωπική γνωστική εμπειρία θα έχετε διαμορφώσει μία σφαιρική άποψη.

Κ.Λ.8.: Στην ιδιωτική υιοθεσία τουλάχιστον στην Χίο αλλά και πανελλαδικά γιατί μιλάω και με συναδέλφους σε όλη την Ελλάδα το 99,9999 των περιπτώσεων είναι αλλοδαπές, οπότε δεν κάνω εγώ την έρευνα γιατί δεν δηλώνουν κατοικία στο αρχείο, βασικά δε δηλώνουν πουθενά. Δεν τις βρίσκουμε ποτέ, οπότε δεν μπορούμε να ξέρουμε το προφίλ.

Συνεντ: όταν λέτε αλλοδαπές εννοείτε κυρίως...

Κ.Λ.8.: Βουλγάρες, που έρχονται και γεννάνε μόνο στην Ελλάδα.

Συνεντ: Τον φάκελο με τα δικαιολογητικά σας τον προσκομίζουν οι ίδιοι οι δικηγόροι ή και οι γονείς;

Κ.Λ.8.: Όχι όχι μόνο οι γονείς. Το ζευγάρι τον φέρνει.

Συνεντ: Α, μάλιστα οπότε εσείς δεν έχετε σχέση με τους δικηγόρους.

Κ.Λ.8.: **Ε δεν θέλω να έχω και σχέση.** Αλλά δεν τον φέρνουν και αυτοί. Έρχονται οι γονείς, μου λένε θέλω να υιοθετήσω ένα παιδί, που το έχω σπίτι, πείτε μου τι δικαιολογητικά χρειάζονται. Έτσι. Αλλωστε οι δικηγόροι δεν εμπλέκονται στο κομμάτι της κοινωνικής υπηρεσίας, εμείς μόλις κάνουμε την έρευνα, θα στείλουμε την έκθεση στο δικαστήριο, όπου εκεί πλέον θα είναι χρήσιμη η παρουσία τους.

Συνεντ: Οι βιολογικές μητέρες είναι Ρομά ή δεν γνωρίζετε;

Κ.Λ.8.: Δε ξέρω για να είμαι ειλικρινής, πιθανόν, αλλά αυτό δεν είναι αξιόπιστο για να είμαι ειλικρινής.

Συνεντ: Έχετε παρατηρήσει όνομα κάποιας βιολογικής μητέρας και σε άλλες υιοθεσίες; Δηλαδή η ίδια μητέρα να έχει δώσει για υιοθεσία περισσότερα του ενός παιδιά σε διαφορετικές οικογένειες;

Κ.Λ.8.: Ε, αυτό δε φαίνεται από κάπου.

Συνεντ: Α, δεν προκύπτει από κάποιο πανελλαδικό αρχείο;

Κ.Λ.8.: Όχι. Οι βιολογικοί γονείς δεν καταχωρούνται πουθενά.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι θα βοηθούσε περισσότερο αν υπήρχε αρχείο;

Κ.Λ.8.: Ναι φυσικά. Θα είχαμε έναν έλεγχο, όχι μόνο αρχείο των βιολογικών γονέων αλλά και αρχείο των γονέων που θέλουν να υιοθετήσουν και των θετών γονέων για να βλέπουμε την κίνηση, την πορεία των υιοθεσιών. Να μπορούσε να γίνει διασταύρωση πληροφοριών και στοιχείων. Γιατί αυτή την στιγμή δεν μπορούμε να ξέρουμε αν οι βιολογικοί γονείς εμπλέκονται σε άλλες υιοθεσίες παιδιών τους και ποιο είναι το προφίλ τους, γιατί μπορεί να έχουν δώσει για υιοθεσία στην Τρίπολη ασ πούμε. Πώς να το ξέρουμε εμείς, να τους ταυτοποιήσουμε δηλαδή, αν δεν είναι κάπου σε κάποιο ηλεκτρονικό σύστημα καταχωρημένοι; Υπάρχουν πολλά κενά σε αυτό το κομμάτι. Εμείς σε αυτές τις περιπτώσεις αντλούμε στοιχεία από την συμβολαιογραφική πράξη, ότι είμαι η τάδε και δίνω το παιδί μου στο τάδε ζευγάρι. Αυτό. Άντε να υπάρχει και μία φωτοτυπία διαβατηρίου, που η φωτογραφία δεν είναι πολύ καλή. Και από την φωτογραφία αυτή πιθανολογώ εγώ ότι οι περισσότερες είναι

Ρομά γιατί έχουν τσιγγάνικα χαρακτηριστικά. Οπότε καταλαβαίνετε, πως αυτό είναι λίγο πολύ μία αυθαίρετη εκτίμηση.

Συνεντ: Επειδή λέτε ότι κάποιες φορές υπάρχει διαβατήριο και κάποιες άλλες όχι. Άρα υπάρχει πιθανότητα τα στοιχεία της μητέρας να είναι ψευδή;

Κ.Λ.8.: Όχι δε νομίζω. Δεν το σκέφτηκα δηλαδή εγώ ποτέ έτσι. Από την άλλη όμως ίσως και να γινόταν αυτό, γιατί εγώ στα χέρια μου έχω μία φωτοτυπία διαβατηρίου κάποιες φορές όχι το πρωτότυπο και φυσικά όχι την γνησιότητά του. δε ξέρω δεν έχει τύχει ποτέ, όμως, να διαπιστωθεί κάτι τέτοιο, όχι όμως επειδή το ψάξαμε, αλλά επειδή δεν έχει τύχει κάτι να μην πάει καλά. Γιατί συνήθως παρουσιάζονται στο δικαστήριο.

Συνεντ: Οι βιολογικοί γονείς έρχονται στο δικαστήριο;

Κ.Λ.8.: Ναι κανονικά πρέπει να παρουσιαστούν. Βέβαια, απ ότι έχω ακούσει, δεν ρωτάω όμως περισσότερο γιατί πραγματικά δεν θέλω να εμπλακώ, γιατί πραγματικά βρίσκεται κανείς μπλεγμένος πάρα πολύ εύκολα, ότι κάποιες φορές δεν έχουν έρθει. Γιατί δεν έχουν πχ διεύθυνση και τους κοινοποιείται η δικάσιμος του δικαστηρίου ως αγνώστου διαμονής. Κοινοποιείται κάπου μέσα από την αστυνομία και κάτι τέτοιο, τελοσπάντων δεν τους βρίσκουν και δεν μαθαίνουν ποτέ αν έγινε το δικαστήριο. Γι αυτούς η όλη υπόθεση τελειώνει με το που υπογράψουν την συμβολαιογραφική πράξη. Δε νομίζω ότι γνωρίζουν, ότι θα γίνει κανονικό δικαστήριο και ότι εξακολουθούν μέχρι να γίνει το δικαστήριο αυτό να είναι οι γονείς του παιδιού. Πιστεύουν, ότι δεν έχουν πια κανένα δικαίωμα με το που πάνε στον συμβολαιογράφο και δώσουν το παιδί τους. Κι επίσης κατά 99,9999% ο βιολογικός γονέας δεν εντοπίζεται ποτέ για να γίνει κοινωνική έρευνα με κάνει να υποθέτω, ότι μάλλον σκόπιμα δίνεται λανθασμένη ή ανύπαρκτη διεύθυνση. Γιατί και Ρομά να είναι θα έπρεπε να δηλωθεί η διεύθυνση του καταυλισμού. Κάτι τελοσπάντων. Την τελευταία φορά, για να σας δώσω να καταλάβετε, δεν υπήρχε καν οδός. Ούτε καν τα προσχήματα δεν καλύφθηκαν. Οπότε πού να τις βρεις τις μητέρες, αφού δηλώνονται τυχαίες οδοί. Στην ουσία έρχονται, γεννάνε, φεύγουν και ξέρω εγώ, οι δικηγόροι κάπου ξέρουν να τις βρουν, τελοσπάντων εγώ δεν θέλω να εμπλακώ περαιτέρω. Πάντως τις βλέπουμε αυτές τις συμβολαιογραφικές πράξεις και γελάμε με τις συναδέλφους. Και όντως έτσι είναι μία ανύπαρκτη τυχαία οδός για τόπος κατοικίας. Και γελάμε με την έννοια ότι δεν σκέφτονται αυτά τα παιδιά; Πώς αύριο μεθαύριο, όταν ενηλικιωθούν θα μπορέσουν να βρουν τις ρίζες τους; Εγώ δεν έχω καμία έκθεση, καμία έκθεση από βιολογική μητέρα.

Συνεντ: Τότε, λοιπόν, σε αυτές τις περιπτώσεις πιστεύετε ότι προστατεύεται το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.8.: Όχι καταρχήν ίσως να είναι κάπως παραπάνω από αυτό που με ρωτάτε, ε νομίζω, ότι κατά ένα μεγάλο ποσοστό έχει παραποιηθεί ο θεσμός της υιοθεσίας. Και αντί να είναι ένας θεσμός για προστασία ανηλίκων, των παιδιών τελοσπάντων, είναι ένας θεσμός για να αποκτήσουν παιδιά όσα ζευγάρια δεν μπορούν να κάνουν βιολογικά παιδιά. Και απ' ότι έχω διαβάσει και έχω συζητήσει με άλλους συναδέλφους μπορεί να έχει ζητηθεί από μία γυναίκα να γεννήσει ένα παιδί για να δοθεί για υιοθεσία. Οπότε ποιο συμφέρον. Κανονικά ένα παιδί, που υιοθετείται, έχει δικαίωμα να μάθει για τις ρίζες του, άρα θα πρέπει να υπάρχουν στοιχεία, να έχει βρεθεί ο βιολογικός του γονέας. Να μας πει για παράδειγμα σε εμάς και να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε όσο μπορούμε ως επαγγελματίες τους λόγους, που εγκαταλείπει το παιδί της. Κατά πόσο δηλαδή δεν μπορεί να μεγαλώσει το παιδί της ή πείστηκε γι αυτό ή εκβιάστηκε γι αυτό ή δε ξέρω και εγώ για ποιο λόγο το έκανε. Είναι πολλά τα ερωτηματικά, που προκύπτουν γύρω από τις ιδιωτικές υιοθεσίες.

Συνεντ: Οπότε τα παιδιά από τις ιδιωτικές υιοθεσίες λίγες πιθανότητες έχουν να βρουν τους βιολογικούς γονείς τους;

Κ.Λ.8.: Ναι.

Συνεντ: Θα πρέπει να γίνει μεγάλη έρευνα και σε άλλο κράτος έτσι;

Κ.Λ.8.: Ναι. Και σαφώς δεν υπάρχουν οι υπηρεσίες που θα έχουν εμπλακεί σε αυτό. Πείτε ότι σε κάποια χρόνια έχουν γίνει τα πάντα ηλεκτρονικά και ότι όλος ο κόσμος είναι μία οικογένεια με κάποιο τρόπο βρίσκουν τους βιολογικούς τους γονείς. Θα πάνε, θα ταξιδέψουν, θα το κάνουν κάπως. Το θέμα είναι και το πιο σημαντικό δεν είναι απλώς να βρω τους γονείς μου αλλά να έχει γίνει προηγουμένως μία προετοιμασία γι αυτό. Ενώ από το ίδρυμα υπάρχουν τα στοιχεία, γίνεται η προετοιμασία από την Υπηρεσία, όπου υπάγεται αυτό, από το ίδρυμα θα ψάξουν οι συνάδελφοι να βρουν τους βιολογικούς γονείς, θα τους ρωτήσουν αν θέλουν να δουν το παιδί, θα προετοιμάσουν το παιδί ώστε να το προστατεύσουν από μία δεύτερη ενδεχομένως απόρριψη. Πρέπει να διερευνηθεί σε τι κατάσταση είναι η βιολογική οικογένεια γιατί μπορεί να μην το αντέξει, χίλια δυο. Δεν είναι απλό να μωρέ έχω στοιχεία, εδώ είναι η μάνα σου και πήγαινε βρες την. Δεν είναι έτσι, δεν το κάνουμε έτσι, όταν ξέρουμε κάποια πράγματα.

Συνεντ: Όταν διερευνάτε για την καταλληλότητα των θετών γονέων στις ιδιωτικές υιοθεσίες αυτό γίνεται εκ των υστέρων έτσι; Αφού πρώτα παραλάβουν το παιδί σωστά;

Κ.Λ.8.: Ε ναι αφού πάρουν το παιδί έρχονται σε εμάς. Και πριν να ρθει κάποιος δεν έχω λόγο να κάνω κάτι. Και μου πει θέλω να υιοθετήσω ένα παιδί, εγώ θα του απαντήσω ότι πρέπει να μου φέρει τα σχετικά δικαιολογητικά και να τα στείλω στο αρμόδιο ίδρυμα για τις υιοθεσίες, στο ΜΗΤΕΡΑ δηλαδή ή το Αναρρωτήριο Πεντέλης, πρώην ΠΙΚΠΑ. Αν θέλει να υιοθετήσει ιδιωτικά, εγώ δεν μπορώ να τον βοηθήσω. Θα έπρεπε όμως σε όλες τις περιπτώσεις να γίνεται έρευνα για την καταλληλότητα των γονέων από πριν, ούτως ώστε όσοι κρίνονται ακατάλληλοι για υιοθεσία να μην μπορούν να υιοθετήσουν με κανένα τρόπο.

Συνεντ: Εσείς έχετε διαπιστώσει περιπτώσεις ακαταλληλότητας των θετών γονέων, αλλά επειδή είχαν αποκτήσει το θετό παιδί, αναγκαστήκατε να γνωματεύσετε θετικά;

Κ.Λ.8.: Κοιτάζτε ακατάλληλους δεν θα το έλεγα. Αν επηρεάζει το γεγονός αυτό ότι έχουν πάρει ήδη το παιδί, ναι επηρεάζει. Όταν υπάρχει ήδη ένα παιδί μέσα στο σπίτι που διερευνάς, δε ξέρεις τι περιθώρια έχεις. Και πώς θα τα κρίνει και το δικαστήριο. Δηλαδή για να πεις ότι είναι ακατάλληλοι θα πρέπει να έχεις κάποια στοιχεία νομικά. Δηλαδή εγώ μπορεί να τους κρίνω ότι δεν είναι και πολύ ώριμοι να γίνουν γονείς, γιατί το ακατάλληλοι έχει διαφορετική βαρύτητα, ότι είναι γειά σας ας πούμε, αυτό όμως εγώ δεν μπορώ να το στηρίξω ενώπιον του δικαστηρίου. Πρέπει ό,τι πω να το στηρίξω στο νόμο, έχω για παράδειγμα στοιχεία σοβαρής ψυχιατρικής διαταραχής; Ή ας πούμε είναι ναρκομανείς, είναι εγκληματίες είναι κάτι τελοσπάντων σοβαρό. Κάτι τέτοιο ας πούμε. Ή αν υπερβαίνει ή παραβαίνει πάρα πολύ το όριο ηλικίας. Όμως πάρα πολύ να ξεφεύγει. Γιατί σε μία περίπτωση και που το έγγραφο, δεν το έλαβαν υπόψη. Δηλαδή η απόφαση του δικαστηρίου ήταν σαφώς θετική και οκ κιάλας. Είσαι και λάθος που το λες, ας πούμε. Κάπως ξεμπροστιάστηκα κιάλας. Γιατί παρεμβαίνει και ο δικηγόρος και ξέρει ότι τα όρια ηλικίας μπορούν να αποκλίνουν από αυτά που θέτει ο νόμος και έχοντας πάντα ως άξονα αναφοράς ότι το συμφέρον του παιδιού που ήδη μεγαλώνει με τους γονείς αυτούς δεν πρέπει να διαταραχθεί. Αν όμως είχαν αυτοί οι άνθρωποι απευθυνθεί σε ίδρυμα θα τους είχαν απορρίψει από την αρχή και δεν θα είχαν καν πάρει παιδί.

Συνεντ: Μπορεί όμως οι ίδιοι άνθρωποι που είχαν απορριφθεί από την κρατική δομή να πάρουν ένα παιδί ιδιωτικά και το δικαστήριο να εγκρίνει την υιοθεσία.

Κ.Α.8.: Ναι βέβαια, έτσι γίνεται κιόλας. Οι άνθρωποι που απορρίπτονται από το ίδρυμα συνήθως δεν σταματάνε να ψάχνουν την δυνατότητα να υιοθετήσουν και καταφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία. Και πάλι οι άνθρωποι που απορρίπτονται από το ίδρυμα, γιατί δεν έχουν συμφωνήσει πώς θέλουν το παιδί, έχουν κάποιες διαφωνίες έντονες ως προς την υιοθεσία και οι κοινωνικοί λειτουργοί διαβλέπουν ότι δεν είναι και πολύ ώριμοι ως προς το να γίνουν γονείς, αυτό δε σημαίνει ότι έχουν κάποιες σοβαρές παθολογίες ή θέματα, απλά υστερούν σε σχέση με άλλα ικανότερα ζευγάρια. Συνεντ: Εσείς έχετε προβεί ποτέ σε αρνητική γνωμάτευση;

Κ.Α.8.: Εεε, απ' όσο θυμάμαι όχι, εκτός από αυτή την περίπτωση που σας είπα, που δεν ήταν ακριβώς αρνητική γνωμάτευση, δεν μπορείς να το κάνεις κιόλας, απλά ότι επιφυλάσσομαι για αυτό, θεωρώ ότι παραβαίνει κάποιο κριτήριο του νόμου. Εξάλλου, το δικαστήριο θα αποφασίσει, αλλά θεωρώ ότι η ηλικία είναι μεγαλύτερη και αυτή η περίπτωση που σας λέω ήταν μονογονέας. Μια χαρά ήταν η γυναίκα, ηθικός άνθρωπος και όλα τα σχετικά, απλά ήταν μία γυναίκα που είχε πεθάνει ο άντρας της και δεν είχαν κάνει παιδιά και αυτή ήταν λίγο πάνω από το όριο, τσιμπούσε πάνω από τα πενήντα και το παιδί ήταν βρέφος, δεν είχε, δεν έχει και δεν θα έχει καθόλου υποστηρικτικό περιβάλλον, δεν υπήρχαν γονείς, αδέρφια, συγγενείς και αυτή η γυναίκα πήρε το παιδί. Και το προσέχει το παιδί όσο μπορεί και είναι και έξυπνη γυναίκα κλπ. όμως αν κρίνουμε το συμφέρον του ίδιου του παιδιού ικανοποιείται από αυτή την υιοθεσία. Δηλαδή επειδή θέλω κάποιος να με γηροκομήσει ή να έχει μία συντροφιά να πάω να πάρω ένα παιδί; Όπως παίρνω ένα σκύλο;

Συνεντ: Πλούσια είναι;

Κ.Α.8.: Όχι με την έννοια του πλούτου, της ευμάρειας, επειδή δούλευε και εκείνη και ο σύζυγός της, που απεβίωσε, που σας είπα, σε δημόσιες υπηρεσίες, είχε ένα σπίτι κάποια περιουσιακά στοιχεία, αλλά όχι κάτι το ιδιαίτερο.

Συνεντ: Γνωρίζετε εσείς κάποια περίπτωση που το δικαστήριο να έχει αποφανθεί αρνητικά επί υιοθεσίας;

Κ.Α.8.: Όχι.

Συνεντ: Τώρα όσον αφορά τις κρατικές υιοθεσίες ο έλεγχος είναι πολύ ενδεδειγμένος έτσι;

Κ.Α.8.: Ναι.

Συνεντ: Τι γνώμη έχετε για αυτό; Πρέπει να γίνεται τόσο εξονυχιστικά ή ότι είναι μία ασυμβατότητα ανάμεσα στην ελεύθερη ιδιωτική υιοθεσία;

Κ.Λ.8.: Ναι ότι υπάρχει μία ασυμβατότητα υπάρχει αλλά δεν είναι ο ενδεδειγμένος κρατικός έλεγχος που καθυστερεί τις κρατικές υιοθεσίες. Δηλαδή δεν είναι ότι ο έλεγχος κρατάει οκτακόσια χρόνια ας πούμε, κάνουν κάποιες συνεντεύξεις οι άνθρωποι, εντάξει, αυτές τις κάνω και εγώ, είναι πολύς ο χρόνος από την αίτηση μέχρι να διεκπεραιωθεί κάτι, ειδικά αν είναι θετικό λόγω ότι δεν υπάρχουν παιδιά για υιοθεσία. Γιατί τα ιδρύματα κρατάνε όλο το νομικό κομμάτι σωστά. Το νόμιμο. Θέλω να πω αν είναι μία μητέρα μόνη θα προσπαθήσουν να την υποστηρίξουν να κρατήσει το παιδί. Ή αν δεν μπορεί να το θρέψει δεν θα της πούνε έλα μωρέ, δώστο για υιοθεσία. Δεν θα την πιέσουν να αφήσει το παιδί. Γιατί αν η μητέρα δεν μπορεί να κρατήσει προσωρινά το παιδί της και το αφήνει σε μία κοινωνική δομή, δε σημαίνει ότι αυτό το παιδί θα πρέπει να αποχωριστεί την φυσική του μητέρα. Αντίθετα η δομή αυτή θα πρέπει να στηρίζει την μητέρα όσο διάστημα θα προσπαθήσει αυτή να τακτοποιηθεί. Βαρύτητα δηλαδή δίνεται στην βιολογική συγγένεια και μόνο όταν αυτή δεν επαρκεί για πάρα πολύ σοβαρούς λόγους τότε το παιδί θα δοθεί για υιοθεσία. Έτσι δεν υπάρχουν πολλά παιδιά για υιοθεσία. Είναι αυτό που λέγανε παλιά ότι στα ιδρύματα δεν φτάνουν τα υγιή παιδιά, τα καλά παιδιά. Ήταν για παράδειγμα ένα ζευγάρι τώρα το 17 που ήρθε να κάνει αίτηση για υιοθεσία από το ΜΗΤΕΡΑ και ήθελε αυτό, ήθελε εκείνο, ήθελε το άλλο, καταλάβατε, έθετε πολλούς όρους ως προς το πώς το ήθελε αυτό το παιδί, έχει και κάποια καλά παιδιά φαντάζομαι, αλλά τα περισσότερα δεν ανταποκρίνονται στις προσδοκίες των θετών γονέων. Δηλαδή τι έρχονται εδώ και αρχίζουν που να μην είναι τσιγγανάκια, που να μην είναι αλλοδαπάκια, που να είναι ανοιχτόχρωμα, που να είναι υγιέστατα, που να είναι όμορφα, που να είναι ξανθά με μπουκλίτσες. Και κολλάνε και κολλάνε πολύ στα θέλω τους και δεν υποχωρούν με τίποτα. Ή δεν έχει τις ηλικίες που θέλουν, άλλοι θέλουν βρέφη. Μα για να διεκπεραιωθεί όλο αυτό το κομμάτι το νομικό δεν μπορεί να είναι βρέφος το παιδί. Και αυτές που έγιναν στην Χίο δεν ήταν βέβαια από ΜΗΤΕΡΑ και από τέτοια ήταν γύρω στο ενάμιση χρονών. Εντάξει δεν ήταν και πολύ μεγάλο.

Συνεντ: Αυτές οι υιοθεσίες από πού είχαν διεκπεραιωθεί;

Κ.Λ.8.: Από το ΠΙΚΠΑ νυν Αναρρωτήριο Πεντέλης, όχι από Άγιο Στυλιανό από την Αθήνα.

Συνεντ: Οπότε το προφίλ των μητέρων που φτάνουν τα παιδιά του στα ιδρύματα ποιο συμπεραίνετε ότι είναι;

Κ.Α.8.: **Εντάξει δεν ρωτάω και πολύ γιατί δεν με ενδιαφέρει**, αλλά ως επί το πλείστον είναι τοξικομανείς μητέρες, διαταραγμένες ψυχολογικά ή από γονείς που κακοποιούν τα παιδιά τους. Και όταν κακοποίηση δεν εννοώ μόνο ότι τα χτυπάνε, σωματική κακοποίηση, αλλά και παραμέληση, βαριάς μορφής παραμέληση. Γιατί αν έχει κάποια θετικά στοιχεία θα την ενθαρρύνουν να το κρατήσει το παιδί της η μητέρα, υπάρχουν κάποια βοηθητικά προγράμματα που γίνονται γι αυτό τον σκοπό. Άλλωστε την απόφαση θα την πάρει το δικαστήριο και για να αφαιρέσει την γονική μέριμνα θα πρέπει να συντρέχει σπουδαίος λόγος. Θα πρέπει δηλαδή να είναι πολύ ακατάλληλος ο γονέας, αν υπάρχουν κάποια ψήγματα θετικά τότε θα λάβει βοήθεια και υποστήριξη από την κοινωνική υπηρεσία, το κράτος και την Πολιτεία ώστε να κρατήσει το παιδί της. Αυτό είναι το σωστό και αυτό γίνεται. Επιπλέον, δεν είμαστε πια οκτακόσια χρόνια πίσω αυτό το στίγμα της άγαμης μητέρας που διώκεται από το χωριό της και μόνη τρέχει να βρει καταφύγιο στην μεγαλούπολη ε αυτό πια έχει ξεπεραστεί.

Συνεντ: Ποια είναι τα κίνητρα των θετών γονέων κατά την δήλωσή τους;

Κ.Α.8.: Εντάξει το να μεγαλώσουμε ένα παιδί και να δώσουμε συναισθήματα και να δώσουμε φροντίδα, αφού είμαστε ένα ζευγάρι και έχουμε πράγματα να δώσουμε όχι μόνο υλικά. Και είμαστε πολλά χρόνια ζευγάρι και για να μην βαλτώσει η σχέση μας θέλουμε να μεγαλώσουμε και ένα παιδί, να έχουμε μία εξέλιξη στην σχέση μας.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ των θετών γονέων;

Κ.Α.8.: Σίγουρα είναι άνθρωποι πονεμένοι, που έχουν αισθανθεί πένθος γιατί δεν έκαναν δικό τους βιολογικό παιδί, φαίνονται δηλαδή πόσο άσχημα νιώθουν και είναι μεγάλοι σε ηλικία, γιατί έχουν στο ιστορικό τους πολλές αποτυχημένες εξωσωματικές. Δηλαδή εγώ δεν έχω συναντήσει ζευγάρι που να θέλει να υιοθετήσει χωρίς να έχει στο ιστορικό του πολλές εξωσωματικές. Ε αυτό επιβαρύνει ακόμη περισσότερο την προσωπικότητά τους.

Συνεντ: Το οικονομικό κριτήριο παίζει ρόλο για την θετική έκβαση της υιοθεσίας;

Κ.Α.8.: Όχι. Όταν λέμε βέβαια ο οικονομικός παράγοντας δεν έχει τύχει να ρθει κάποιος άνεργος, χωρίς σταθερά εισοδήματα με ασταθή και περιστασιακή δουλειά και χωρίς κάποιο ιδιόκτητο σπίτι να ζητήσει να υιοθετήσει ένα παιδί. Θα πρέπει δηλαδή να είναι αυτό που λέμε έστω μικροαστοί. Δεν λέω να είναι κάτι φοβερό αλλά να μπορούν να του προσφέρουν κάποια πράγματα. Να έχει δηλαδή μία σταθερότητα επαγγελματική, μία μικρή περιουσία, μία μόρφωση με την έννοια και της προοπτικής της επαγγελματικής αποκατάστασης αλλά και του υψηλότερου επιπέδου διαβίωσης πνευματικού. Δεν μου έχει τύχει όμως και κάτι άλλο, τουλάχιστον να προχωρήσει.

Γιατί να έρθουν και να ρωτήσουν εντάξει μου έχει συμβεί αλλά τελικά δεν προχώρησε αυτή η υιοθεσία και γι αυτό αλλά και για διάφορους άλλους λόγους.

Συνεντ: Έχετε ποτέ δεχτεί καταγγελίες ότι κάποιο παιδί κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Κ.Λ.8.: Όχι όχι.

Συνεντ: Το αντίθετο, ότι δηλαδή κάποιος θετός γονέας αντιμετωπίζει δυσκολίες με το παιδί του στην ανατροφή;

Κ.Λ.8.: Όχι απ' ότι γνωρίζω.

Συνεντ: Εσείς παρακολουθείτε τα παιδιά μετά την υιοθεσία;

Κ.Λ.8.: Ε όχι. Δυστυχώς. Είναι δύσκολο γιατί συνήθως δεν υπάρχει αίτημα από πλευρά τους, γιατί δεν υπάρχει και λόγος. Εντάξει υπάρχει μία επικοινωνία μετά την υιοθεσία επί δύο χρόνια για την προσαρμογή του παιδιού. Ζούμε στην ίδια πόλη πάνω κάτω τους συναντώ, μιλάμε και επίσης όταν δυσκολευτούν σε πράγματα απευθύνονται σε εμένα.

Συνεντ: Για να αποκαλύψουν στο παιδί ότι είναι θετό σάς συμβουλεύονται;

Ναι ναι.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι το λένε;

Κ.Λ.8.: Ναι το λένε από όσο ξέρω το λένε. Γιατί μπορώ να το μάθω έμμεσα με άλλους τρόπους αν το έχουν πει ή όχι. Μα η συμβουλευτική δεν είναι μόνο αν θα το πουν ή δεν θα το πουν αλλά κυρίως πώς θα το πουν. Ότι πρέπει να το πουν σε προσχολική ηλικία και ότι πρέπει να διαχειριστούν οι ίδιοι πρώτα τα συναισθήματά τους κλπ. ότι ανησυχούν μην του πουν και τους απορρίψει, πώς οι ίδιοι δεν κατάφεραν να αποκτήσουν παιδί, χίλια δυο πράγματα.

Συνεντ: Ωστόσο η δύσκολη φάση και που εμπεδώνεται από τα παιδιά το γεγονός της υιοθεσίας είναι στην ηλικία των 11 και 12 ετών. Εκεί στην εφηβεία. Έχετε υιοθεσίες παιδιών σε αυτή την ηλικία έχετε παρατηρήσει μία εκρηκτική συμπεριφορά από αυτά δύσκολα αντιμετωπίσιμη;

Κ.Λ.8.: Όχι.

Συνεντ: Ο θεσμός της αναδοχής στην Χίο σε τι κατάσταση βρίσκεται;

Σε καμία κατάσταση.

Συνεντ: Δεν είχατε ποτέ απόφαση αναδοχής; Ή με σύμβαση;

Κ.Λ.8.: Απόφαση αναδοχής νομίζω είχαμε δύο φορές από ιδρύματα. Το ένα από το Χαμόγελο και το άλλο από το Αναρρωτήριο Πεντέλης που τελικά κατέληξε σε υιοθεσία. Βασικά σε αυτή την περίπτωση ήταν από την αρχή περίπτωση υιοθεσίας.

Το ζευγάρι είχε απευθυνθεί στο ΠΙΚΠΑ για υιοθεσία και μέχρι να διεκπεραιωθούν κάποια πράγματα και να απαγγελθεί η δικαστική απόφαση καλύφθηκε κυρίως νομικά με την αναδοχή. Για να μην είναι το παιδί στο ίδρυμα από την στιγμή που το ζευγάρι είχε εγκριθεί, το κάλυψαν με την αναδοχή. Η άλλη περίπτωση ήταν μία κυρία που είχε στο πίσω μέρος του μυαλού της την υιοθεσία αλλά όχι στην αρχή. Αυτή παρείχε εθελοντική εργασία στο Χαμόγελο, γνωρίστηκε με το παιδί και όταν ήρθε στην Χίο, μετακόμισε το πήρε μαζί της. Και αυτή ήταν μονογονεϊκή οικογένεια, όχι ότι ήταν ακατάλληλη αλλά επειδή ήταν μόνη της δεν είχε προχωρήσει σε υιοθεσία, δίσταζε. Αλλά τελικά το αποφάσισε και πολύ καλά το έκανε.

Συνεντ: Αυτό το παιδί για να είναι στο Χαμόγελο θα πρέπει να ήταν μεγάλο έτσι;

Κ.Λ.8.: Ναι ήταν μεγάλο.

Συνεντ: Δεν είχε κάποια μειονεξία σωματική ή πνευματική έτσι;

Κ.Λ.8.: Όχι δεν είχε. Απλά ήταν μεγάλο και δεν θα ενδιαφερόταν κανείς να το υιοθετήσει. Αυτή η κυρία ήταν εκπαιδευτικός και ζούσε στην Αθήνα και μέσα από εθελοντισμό γνώρισε το παιδί της σε ηλικία 4 άντε 5 ετών το πολύ. Ερχόταν τα καλοκαίρια στην Χίο τον έπαιρνε μαζί της και κάποια στιγμή αποφάσισε να μετακομίσει εδώ τότε το σκέφτηκε ότι έπρεπε να τον υιοθετήσει. Η υιοθεσία ολοκληρώθηκε επίσημα πριν δύο χρόνια; Τώρα πρόσφατα δηλαδή. Και ήταν το παιδί γύρω στα 10 με 11 χωρίς καμία προοπτική υιοθεσίας δηλαδή.

Συνεντ: Εσείς πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών και κυρίως μέσα από την επίσημη κατοχύρωση του οικογενειακού τους βίου θα αναπτυχθούν ζητήματα υιοθεσίας;

Κ.Λ.8.: Ναι να σας πω αν και το έχω σκεφτεί δεν έχω ακόμη καταλήξει. Σίγουρα η κοινωνία δεν είναι έτοιμη για κάτι τέτοιο. Δεν ξέρω και εγώ σαν επαγγελματίας αν συμφωνώ και τόσο πολύ. Με την έννοια των ρόλων κυρίως. Δεν έχω πρόβλημα με το να αναγνωριστεί η συμβίωσή τους, εννοείται αυτό δεν το συζητώ, αλλά αυτή την στιγμή κρίνουμε το συμφέρον ενός παιδιού που δεν φταίει σε τίποτα. Καλά κάνουν οι άνθρωποι και διεκδικούν αυτό που θέλουν να διεκδικήσουν. Όμως η υιοθεσία είναι ένας θεσμός που αποσκοπεί στην προστασία των παιδιών. Και όχι για να αποκτήσουν τα όποια ζευγάρια, ομόφυλα ή ετερόφυλα παιδιά. Τώρα αν είχα να επιλέξω πού να τοποθετήσω ένα παιδί ανάμεσα σε δύο ζευγάρια το ένα ετερόφυλων και το άλλο ομοφυλόφιλων ε θα προτιμούσα το ετερόφυλο.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι λειτουργεί καλά ο θεσμός της υιοθεσίας στην Ελλάδα;

Κ.Λ.8.: Πιστεύω ότι πρέπει να καταργηθούν εντελώς οι ιδιωτικές υιοθεσίες και να επιτρέπονται μόνο οι συγγενικές. Επίσης θα πρέπει να δημιουργηθεί μητρώο των βιολογικών γονέων για να μπορούμε να ταυτοποιούμε τα άτομα που δίνουν παιδιά για υιοθεσία. Αυτό σημαίνει ότι η διεύθυνσή τους θα πρέπει να ελέγχεται και να είναι αληθινή. Και να διασφαλίζεται η παρουσία τους στο δικαστήριο. Γενικά όμως εφόσον η ιδιωτική υιοθεσία θα καταργηθεί δεν θα υπάρχει κίνδυνος σχετικά με την εμπορία γιατί η κρατική υιοθεσία λειτουργεί πάρα πολύ καλά με εγγυήσεις για το συμφέρον του παιδιού.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι υπάρχει ο κίνδυνος να αυξηθούν οι εικονικοί τοκετοί;

Κ.Λ.8.: Πιθανόν δεν το ξέρω αυτό. Όμως αυτό αν συμβεί θα πρέπει να τιμωρείται αυστηρά από τον νόμο. Είναι ένα φαινόμενο που θα πρέπει να διώκεται και όχι να αφήνεται έτσι στην τύχη του.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κ.Λ.8.: Παρακαλώ.

47) Δ.Υ.9

Τόπος συνέντευξης: Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης

Μέθοδος Συνέντευξης: Έγγραφες Σημειώσεις.

Ημερ. Συνέντευξης: 14/09/2017

Διάρκεια Συνέντευξης: 45 λεπτά.

Συνεντ: Καλησπέρα σας.

Δ.Υ.9: Καλησπέρα.

Συνεντ: Θα θέλατε να ξεκινήσουμε;

Δ.Υ.9: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Δ.Υ.9: 54.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Δ.Υ.9: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Δ.Υ.9: Ναι δύο.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Δ.Υ.9: Κοινωνιολογία εργάζομαι ως διοικητικός υπάλληλος.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Δ.Υ.9: Όχι.

Συνεντ: Πόσα χρόνια υπηρετείτε σε αυτό το πόστο;

Δ.Υ.9: 11.

Συνεντ: Τα τελευταία χρόνια έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση στις υιοθεσίες; Ή κυμαίνονται στα ίδια επίπεδα;

Δ.Υ.9: Στα ίδια επίπεδα. Όμως τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια ή δέκα χρόνια είναι πιο μεγάλοι οι γονείς που ενδιαφέρονται να υιοθετήσουν και έρχονται να υποβάλλουν αίτηση υιοθεσίας. Δηλαδή ενώ πριν μία εικοσαετία περίπου ή και λιγότερα ήταν γύρω στα 35, άντε 37, τώρα λόγω των εξωσωματικών είναι πάνω από τα 40-45. Αυτό σημαίνει, ότι προσπαθούν να κάνουν παιδί με εξωσωματική γονιμοποίηση μία, δύο, τρεις, τέσσερις ακόμη και περισσότερες φορές και μετά έρχονται σε εμάς.

Συνεντ: Ποια είναι λοιπόν τα χαρακτηριστικά των θετών γονέων;

Δ.Υ.9: Ε, έχουν αυτή την ηλικία που σας ανέφερα, έχουν ιστορικό με πολλές εξωσωματικές και ουσιαστικά το βλέπουν ως μόνη διέξοδο για να αποκτήσουν παιδιά την υιοθεσία. Και έρχονται σε εμάς για να υιοθετήσουν από ίδρυμα. Όμως ένα πολύ σημαντικό που έχω να σας αναφέρω είναι ότι από τα 70 αιτήματα για υιοθεσία από τον Άγιο Στυλιανό από όλη την Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας τα τελευταία δέκα χρόνια μόνο ένα αίτημα ικανοποιήθηκε και αυτό ήταν παιδί με ειδικές ανάγκες και μεγάλο σε ηλικία. Οι γονείς όμως ήταν πολύ συνειδητοποιημένοι και το ήθελαν. Από εκεί και πέρα βγάλτε τα συμπεράσματά σας. Και κάτι άλλο πολύ σημαντικό θα ήθελα να σας πω, μέχρι τώρα το ίδιο το Υπουργείο δεν έκανε κανέναν έλεγχο προς τον Άγιο Στυλιανό. Πάρα πολύ σημαντικό και αυτό. Ενώ το ίδιο το Υπουργείο έκανε συχνούς ελέγχους στο ΜΗΤΕΡΑ της Αθήνας, γίνονται έλεγχοι, ζητούν στοιχεία κάθε δεκαπέντε μέρες, το ΜΗΤΕΡΑ στέλνει στατιστικά στοιχεία προς το Υπουργείο. Από τον Άγιο Στυλιανό, δεν ζητήθηκε.

Συνεντ: Πώς και έτσι; Ξέρετε για ποιον λόγο;

Δ.Υ.9: Όχι. Αυτό μπορείτε να το μάθετε από το Υπουργείο. Τώρα όσον αφορά τα χαρακτηριστικά των θετών οικογενειών είναι αυτά που σας είπα, υποψήφιος θετός μητέρες, έγγαμα ζευγάρια και αυτές οι μητέρες έχοντας κάνει πολλές εξωσωματικές και πλησιάζοντας πια τα 45 και άνω, και η πρώτη τους σκέψη είναι από ίδρυμα, αλλά δεν βρίσκουν φως. Αυτό τα λέει όλα, αιτήματα που δεν ικανοποιούνται.

Συνεντ: Δεν υπάρχουν πολλά διαθέσιμα παιδιά, που να ανταποκρίνονται στα κριτήρια των γονέων;

Δ.Υ.9: Δεν το γνωρίζω, γιατί μετά μιλούν τα ίδια τα ζευγάρια για τους λόγους, που δεν ικανοποιούνται τα αιτήματά τους. Αυτό που γίνεται από εδώ είναι η κοινωνική έρευνα και δίνεται ή όχι το πράσινο φως για να συνεχιστεί η όχι η υιοθεσία. Δηλαδή εξετάζεται από τις διευθύνσεις δημόσιας υγείας και κοινωνικής μέριμνας των περιφερειακών ενοτήτων σε όλη την Ελλάδα εξετάζεται η καταλληλότητα του ζεύγους. Ένα άλλο πολύ σημαντικό θέμα είναι οι ιδιωτικές υιοθεσίες, οι οποίες λειτουργούν πριν ακόμη οι υιοθετούντες φτάσουν στα σκαλιά μίας υπηρεσίας μεταξύ των βιολογικών γονέων και των θετών γονέων. Κάνουν την συμφωνία μεταξύ τους με ένα ιδιωτικό συμφωνητικό σε συμβολαιογράφο, ότι εγώ, που είμαι ο φυσικός γονέας δεν μπορώ να μεγαλώσω το παιδί μου γι αυτούς και για αυτούς τους λόγους και εγώ που είμαι ο υποψήφιος θετός θέλω να το πάρω με σκοπό την υιοθεσία. Και αφού το κρατήσουν ένα τρίμηνο στην οικογένεια οι υποψήφιοι θετοί γονείς τότε φτάνουν στην υπηρεσία, για να πουν έχουμε εμείς ένα παιδί ελάτε να κάνετε την έρευνα και έχουμε και μία δικάσιμο σε δύο τρεις μήνες ή σε τέσσερις. Η ιδιωτική υιοθεσία είναι προτετελεσμένο γεγονός. Αν, όμως, ο κοινωνικός λειτουργός διαπιστώσει με την έρευνά του, ότι δεν είναι κατάλληλο το περιβάλλον καίτοι έχει γίνει ένα συμφωνητικό μεταξύ τους σαν να αγοράσαμε ένα αυτοκίνητο, τότε αυτό το καταθέτει στην έκθεσή του που αποτελεί δικαιολογητικό για να προχωρήσει η υιοθεσία.

Συνεντ: Από την εμπειρία σας στον χώρο της υιοθεσίας ως θεσμού έχετε διαπιστώσει κάτι τέτοιο, δηλαδή η κοινωνική λειτουργός να συντάζε αρνητική έκθεση περί της καταλληλότητας των υιοθετούντων και στη συνέχεια το δικαστήριο βασιζόμενο σε αυτή να απέρριψε την αίτηση;

Δ.Υ.9: Όχι κάτι τέτοιο δεν έχει υποπέσει στην αντίληψή μου.

Συνεντ: Οι διακρατικές και οι διεθνείς υιοθεσίες έχουν απήχηση στην περιφέρειά σας;

Δ.Υ.9: Ναι, το τελευταίο διάστημα οι διακρατικές υιοθεσίες ανθούν γιατί είναι πολύ πιο εύκολο να πάρουν παιδί οι άνθρωποι από την Ταϊλάνδη ή από την Τυνησία απ' ότι από τον Άγιο Στυλιανό και το ΜΗΤΕΡΑ.

Συνεντ: Στην Β. Ελλάδα γιατί εδώ στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου είδα ότι δεν τελούνται διεθνείς υιοθεσίες γίνονται τέτοιου είδους υιοθεσίες;

Δ.Υ.9: Ναι και να σας πω ότι ικανοποιήθηκαν κιόλας. Τα τελευταία δέκα χρόνια είχαμε λάβει 12 με 15 αιτήματα για διακρατικές υιοθεσίες και έχουν όλα ικανοποιηθεί. Παιδιά μέσα από την Τουρκία, την Τυνησία, την Αιθιοπία, από την Ταϊλάνδη.

Συνεντ: Ως διαδικασία είναι εύκολη;

Δ.Υ.9: Υπάρχουν δύο αρχές μέσα στις διευθύνσεις κοινωνικής μέριμνας, η Κεντρική Αρχή Διακρατικών Υιοθεσιών, μία στην Θεσσαλονίκη και μία στην Αθήνα απλώς όταν είναι από τοπικές περιοχές, όπως είμαστε εδώ ή από τα μέρη σας, η έρευνα ζητείται από τους τοπικούς κοινωνικούς λειτουργούς. Όλα, τα δικαιολογητικά και το πώς θα προχωρήσει το θέμα διευθετούνται από την Κεντρική Αρχή Διακρατικών Υιοθεσιών ΚΑΔΥ στην Αθήνα και στην Θεσσαλονίκη.

Συνεντ: Τώρα όσον αφορά τις ιδιωτικές υιοθεσίες, πόσες τελούνται τον χρόνο σε εσάς;

Δ.Υ.9: Μία τον μήνα.

Συνεντ: Δηλαδή τελούνται κάθε χρόνο 12 υιοθεσίες ιδιωτικές;

Δ.Υ.9: Βεβαίως.

Συνεντ: Και οι κρατικές πόσες είναι; Γιατί μου είπατε ότι αιτήματα λαμβάνετε αλλά δεν ικανοποιούνται.

Δ.Υ.9: Ναι.

Συνεντ: Δηλαδή το 2016 πόσες υιοθεσίες τελέστηκαν γενικά στον νομό σας και ιδιωτικές και κρατικές και διακρατικές;

Δ.Υ.9: 12.

Συνεντ: Δηλαδή όλες ήταν ιδιωτικές;

Δ.Υ.9: Και οι δύο διακρατικές.

Συνεντ: Σε αυτές τις δύο διακρατικές από πού κατάγονται τα παιδιά;

Δ.Υ.9: Από την Ταϊλάνδη και την Αιθιοπία.

Συνεντ: Περίπου τα παιδιά από τις διακρατικές υιοθεσίες τι ηλικία έχουν;

Δ.Υ.9: Μέχρι δύο, μέχρι δύο δυόμιση το πολύ.

Συνεντ: Από τις κρατικές υιοθεσίες ποιο είναι το προφίλ των βιολογικών γονέων;

Δ.Υ.9: Από αυτές τις οικογένειες τα παίρνουν τα παιδιά με εισαγγελικές εντολές, γιατί κρίνεται ακατάλληλο το περιβάλλον και επικίνδυνο για την διαβίωσή τους και μπαίνουν μέσα στα ιδρύματα.

Συνεντ: Οπότε για λόγους κακοποίησης προφανώς.

Δ.Υ.9: Ναι παραμέλησης, ανικανότητας.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές υιοθεσίες οι βιολογικοί γονείς τι χαρακτηριστικά έχουν;

Δ.Υ.9: Είναι ντόπιοι και ρομά από ξένες χώρες, από γειτονικές χώρες και ντόπιοι ρομά.

Συνεντ: Έχετε εντοπίσει κάποιες αδυναμίες του θεσμού της υιοθεσίας στο σύνολό της;

Δ.Υ.9: Νομίζω ότι χρειάζεται δικτύωση των υπηρεσιών, είναι πάρα πολύ σημαντικό αυτό, για να ξέρουμε πόσοι κάνουν αιτήσεις, για ποιο λόγο κάνουν αιτήσεις, για την καλύτερη προφύλαξη των παιδιών που υιοθετούνται. Αλλά και ότι ο νόμος το επιτρέπει να γίνεται αυτό που γίνεται στις ιδιωτικές υιοθεσίες, εγώ το θεωρώ αδυναμία.. αυτό το πρώτο και καθοριστικό βήμα, που μπαίνει ένα παιδί σε μία υιοθεσία πριν γίνει έστω ένας υποτυπώδης έλεγχος.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι προστατεύεται το συμφέρον του παιδιού στις ιδιωτικές υιοθεσίες;

Δ.Υ.9: Όχι, γιατί ο κοινωνικός λειτουργός σε αυτή την περίπτωση βρίσκεται ενώπιον ενός προτετελεσμένου γεγονότος και αυτό το γνωρίζουν οι θετοί γονείς. Γι αυτό καταφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία. Και γι αυτό μάλλον. Είναι ουσιαστικά τα χέρια του κοινωνικού λειτουργού δεμένα, ο έλεγχος γίνεται απλά και μόνο για τυπικούς λόγους. Απλά για να υπάρχει η έκθεση, που είναι απαραίτητη για το δικαστήριο.

Συνεντ: Γνωρίζετε κάποια πράξη υιοθεσίας που να μην προχώρησε στο δικαστήριο;

Δ.Υ.9: Όχι όχι για όλες τελικά εκδίδεται θετική δικαστική απόφαση, που δέχεται την αίτηση δηλαδή.

Συνεντ: Από την εμπειρία σας θα ήθελα να μου πείτε αν οι Έλληνες σήμερα υιοθετούν παιδιά με αναπηρία.

Δ.Υ.9: Όχι εκείνο που θέλουν είναι ένα παιδί, ένα βρέφος για την ακρίβεια, χωρίς προβλήματα υγείας, για αυτό άλλωστε και οι περισσότεροι καταφεύγουν στην ιδιωτική υιοθεσία, προκειμένου να πάρουν ένα παιδί λίγων ημερών.

Συνεντ: Σε αυτή την ηλικία όμως είναι απίθανο να ανιχνευτεί κάποιο πρόβλημα υγείας ψυχικό ή πνευματικό. Γνωρίζετε περιπτώσεις θετών γονέων, που να τους προέκυψε ένα πρόβλημα με το παιδί που υιοθέτησαν;

Δ.Υ.9: Ναι γνωρίζω περιπτώσεις, που πήραν ένα νεογνό και στην πορεία αρρώστησε, όμως η στάση των γονέων ήταν τόσο θετική, που φοβόντουσαν μήπως ευαισθητοποιηθούν οι βιολογικοί γονείς και θελήσουν να το πάρουν. Δε σκέφτηκαν να το παρατήσουν ή να το δώσουν σε κάποιο ίδρυμα δηλαδή. Όχι, το αντίθετο, το αγαπούσαν περισσότερο και έτρεμαν μην έρθουν οι βιολογικοί και το ζητήσουν.

Συνεντ: Γνωρίζετε κάποια περίπτωση υιοθεσίας που το παιδί να μην προσαρμόστηκε στο νέο του περιβάλλον ή ότι οι θετοί γονείς δεν ήταν ικανοποιημένοι από την εξέλιξη της υιοθεσίας;

Δ.Υ.9: Όχι δεν γνωρίζω κάτι τέτοιο. Σίγουρα υπάρχουν προβλήματα στην ανατροφή ενός παιδιού, πόσο μάλλον όταν αυτό είναι θετό και παρουσιάζει κάποιες

ιδιαιτερότητες η κατάσταση αυτή, αλλά δεν γνωρίζω, δεν απευθύνθηκαν δηλαδή σε εμάς ως φορέα για να ζητήσουν βοήθεια.

Συνεντ: Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην θεσμική αναγνώριση της σχέσεως των ομόφυλων ζευγαριών;

Δ.Υ.9: Δεν έχω κάποιο πρόβλημα.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια είναι κατάλληλα να μεγαλώσουν και να αναθρέψουν ένα παιδί;

Δ.Υ.9: Εγώ δεν είμαι κοινωνική λειτουργός για να κρίνω, όμως πιστεύω, ότι στην περίπτωση αυτή θα βλαπτόταν το συμφέρον του παιδιού γιατί το παιδί έχει ανάγκη δύο γονείς, μία μαμά και έναν μπαμπά για την ανάπτυξη μίας υγιούς προσωπικότητας.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ. Δεν θέλω να σας απασχολήσω άλλο.

Δ.Υ.9: Παρακαλώ.

48) Κ.Λ.10

Αρ. Συνεντ: 48

Τόπος συνέντευξης: Ηράκλειο Κρήτης

Ημερ. Συνέντευξης: 30/09/2017

Τρόπος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια συνέντευξης: 45 λεπτά.

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Κ.Λ.10: Καλημέρα.

Συνεντ: Μπορούμε να αρχίσουμε;

Κ.Λ.10: Ναι βεβαίως.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Κ.Λ.10: Είμαι 51.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Κ.Λ.10: Είμαι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Κ.Λ.10: Έχω ένα.

Συνεντ: Πόσων ετών είναι;

Κ.Λ.10: 33. Έχω και μία εγγονή, αν και αυτό σας ενδιαφέρει.

Συνεντ: Ναι φυσικά, να την χαίρεστε.

Κ.Α.10: Ευχαριστώ πολύ.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Κ.Α.10: Έχω σπουδάσει κοινωνική λειτουργός, δηλαδή έχω αποφοιτήσει από το ΤΕΙ Κοινωνικής Εργασίας και από την ΑΣΠΑΙΤΕ.

Συνεντ: Πόσα χρόνια έχετε υπηρεσία σε αυτό τον τομέα;

Κ.Α.10: 27.

Συνεντ: Πόσες υιοθεσίες έχετε αναλάβει εσείς προσωπικά;

Κ.Α.10: Τουλάχιστον εξήντα.

Συνεντ: Α μάλιστα.

Συνεντ: Περίπου πόσες υιοθεσίες τελούνται τα τελευταία χρόνια στην υπηρεσία σας;

Κ.Α.10: Περίπου στις 15 υιοθεσίες ανά έτος.

Συνεντ: Μιλάμε πάντα μόνο για το Ηράκλειο έτσι;

Κ.Α.10: Ναι.

Συνεντ: Δεν είναι πολλές;

Κ.Α.10: Ναι είναι αρκετές.

Συνεντ: Εσείς έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση τα τελευταία χρόνια μετά το 2010 ή σταθερότητα;

Κ.Α.10: Είναι μία ίδια κατάσταση, ούτε αύξηση ούτε μείωση. Θα μπορούσε κάποιος να πει, ότι υπήρχε μείωση την προηγούμενη χρονιά, αλλά είχαμε την αποχή των δικηγόρων και δεν διεκπεραιώνονταν οι υιοθεσίες, για να φαίνονται στο μητρώο, ότι έχουν γίνει. Αλλά δεν ήταν επειδή οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονταν, αλλά επειδή υπήρχε το νομικό αυτό κώλυμα.

Συνεντ: Οι υιοθεσίες αυτές είναι ως επί το πλείστον κρατικές, διακρατικές ή ιδιωτικές;

Κ.Α.10: Ιδιωτικές. Οι περισσότερες είναι ιδιωτικές και ένα μεγάλο ποσοστό τα τελευταία χρόνια είναι από αναδοχές, τις οποίες εμείς εδώ είμαστε μία από τις πρωτοποριακές περιφερειακές ενότητες, που έχουμε λίστα υποψηφίων αναδόχων γονέων, δηλαδή τους ελέγχουμε πριν πάρουν το παιδί και έτσι όταν προκύψει μία εισαγγελική εντολή κάνουμε κατευθείαν την τοποθέτηση στην ανάδοχη και έτσι δεν πάνε καθόλου τα παιδιά στα ιδρύματα. Αυτό είναι εξαιρετικό, γιατί έτσι δεν αποκόπτονται εντελώς και από το γεωγραφικό τους περιβάλλον. Αυτές, λοιπόν, οι αναδοχές όταν δεν υπάρχει περίπτωση να επιστρέψει το παιδί στο σπίτι συνήθως εξελίσσονται σε υιοθεσίες. Άρα έχουμε ένα αρκετά μεγάλο αριθμό τέτοιων υιοθεσιών.

Συνεντ: Οι ανάδοχοι γονείς έχουν άλλα παιδάκια; Τι χαρακτηριστικά έχουν;

Κ.Λ.10: Είναι οι εν δυνάμει γονείς, που θέλουν να υιοθετήσουν και μέσω αυτής της οδού βρίσκουν την δυνατότητα να υιοθετήσουν πιο εύκολα. Κάποιοι έχουν και δικά τους παιδιά αλλά είναι ελάχιστοι στον αριθμό.

Συνεντ: Η αναδοχή οπότε τελείται με δικαστική απόφαση σε αυτές τις περιπτώσεις έτσι;

Κ.Λ.10: Ναι με δικαστική απόφαση.

Συνεντ: Είχατε περιπτώσεις, όπου ο ανάδοχος γονέας δεν ανταποκρίθηκε με επάρκεια στο ρόλο του;

Κ.Λ.10: Όχι όχι τα πήγαν μια χαρά όλοι. Και είναι έξι χρόνια λειτουργίας της αναδοχής στην Περιφέρειά μας.

Συνεντ: Οπότε όσες κρατικές υιοθεσίες τελούνται σε εσάς είναι μέσω της αναδοχής;

Κ.Λ.10: Ναι κατά κύριο λόγο. Και οι υπόλοιπες που είναι και η πλειονότητα προέρχονται από ιδιωτικές συμφωνίες, στις οποίες συμφωνούν τα ενδιαφερόμενα μέρη τους όρους της υιοθεσίας και μετά έρχονται σε εμάς. Διακρατικές υιοθεσίες έχουμε ελάχιστες. Δηλαδή μία ή δύο να έχουμε τα τελευταία τέσσερα με πέντε χρόνια, δεν έχουμε πολλές.

Συνεντ: Στις διακρατικές αυτές υιοθεσίες από ποια χώρα προερχόταν το παιδί;

Κ.Λ.10: Από Αλβανία συνήθως ή Βουλγαρία και από Αιθιοπία.

Συνεντ: Τώρα, θα ήθελα να μου πείτε σχετικά με το προφίλ των θετών γονέων.

Κ.Λ.10: Πρόκειται για άτομα, για έγγαμα ζευγάρια, που έχουν περάσει πολλές εξωσωματικές, δηλαδή προσπάθειες εξωσωματικής γονιμοποίησης, που έχουν αποτύχει και μετά προσπαθούν να βρουν έναν τρόπο να αποκτήσουν ένα παιδί. Η ηλικία τους ο μέσος όρος είναι πάνω από 40, από 45 μπορώ να σου πω και πάνω, χωρίς να αποκλείει και μικρότερους που ήδη έχουν ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα υγείας, που να τους απαγορεύει να προβούν σε εξωσωματική ή φυσιολογική εγκυμοσύνη. Οι περισσότεροι έχουν μία μόρφωση ανωτέρου επιπέδου. Τώρα από οικονομικής κατάστασης αρκεί να έχουν κάποια σταθερά εισοδήματα. Δηλαδή ο μύθος ότι πρέπει οι γονείς να είναι πλούσιοι πρέπει να καταρριφθεί. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να έχουν μία προσωπικότητα, που να εξυπηρετεί το πραγματικό συμφέρον των παιδιών και όχι δικές τους ανάγκες και δεν γίνεται για οικονομικά κριτήρια. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να έχουν την οικονομική δυνατότητα να ζήσουν ένα παιδί και όχι μεγάλη ακίνητη περιουσία, χρήματα κλπ.

Συνεντ: Στις ιδιωτικές υιοθεσίες ποιοι είναι οι βιολογικοί γονείς;

Κ.Λ.10: Συνήθως αλλοδαποί. Μόνες μητέρες αλλοδαπές κατά κύριο λόγο από Βουλγαρία.

Συνεντ: Θεωρείτε ότι στις ιδιωτικές υιοθεσίες εξυπηρετείται τελικά το συμφέρον του παιδιού;

Κ.Λ.10: Χμμμ, ωραία ερώτηση. Εγώ είμαι κατά των ιδιωτικών υιοθεσιών, γιατί έχουν το εξής μειονέκτημα, ότι έρχονται έτοιμοι εδώ άνθρωποι, που αν εμείς είχαμε κάνει εκ των προτέρων κοινωνική έρευνα, μπορεί και να τους είχαμε απορρίψει. Όταν όμως έχουν πάρει ήδη το παιδί και το παιδί έχουν αναπτύξει ένα συναισθηματικό δεσμό μαζί τους και τηρούν τις τυπικές προϋποθέσεις του νόμου, δηλαδή είναι υγιείς, έχουν συγκεκριμένη ηλικία, δεν έχουν καταδικαστεί κλπ, αλλά βλέπουμε ότι η προσωπικότητά τους δεν είναι αυτή που θα έπρεπε να είναι για το παιδί, όμως δεσμευόμαστε από το γεγονός, ότι το παιδί είναι ήδη τοποθετημένο. Και αναγκαστικά η έρευνά μας είναι μεν θετική αλλά δεν θα ήταν προς το συμφέρον του παιδιού να πάει προς ένα ίδρυμα, εννοείται, αλλά θα μπορούσε γι αυτό το παιδί να πάει προς μία καταλληλότερη οικογένεια. Αυτό. Δεν μπορούμε, όμως, να ο κάνουμε αυτό, να του πούμε δεν είσαι κατάλληλος, να πάρουμε το παιδί και να το πάμε αλλού, εκτός και αν βρούμε κάτι πολύ συγκλονιστικό.

Συνεντ: Σας έρχεται στο νου κάποια τέτοια περίπτωση, που δεν θέλατε να παραμείνει στην οικογένεια αυτή το παιδί, αλλά αναγκαστήκατε να γνωματεύσετε θετικά;

Κ.Λ.10: Μία, δύο φορές δυστυχώς.

Συνεντ: Θυμάστε για ποιο λόγο είχατε έναν δισταγμό ως προς την καταλληλότητα της συγκεκριμένης οικογένειας;

Κ.Λ.10: Ε γιατί τα κίνητρα των θετών γονέων δεν ήταν παιδοκεντρικά. Δηλαδή υπάρχει ένα θέμα σχετικά με την γνώση της αλήθειας. Δηλαδή πολλοί θετοί δεν θέλουν να πουν την αλήθεια στα παιδιά. Και εκεί είχαμε ένα θέμα, από τις πληροφορίες που μας έδιναν, από την συνεργασία μαζί τους, ότι το κίνητρό τους είναι για να ικανοποιήσουν τις δικές τους ανάγκες, για να νιώσουν γονείς και όχι το ίδιο το συμφέρον του παιδιού.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι οι θετοί γονείς αποκαλύπτουν στα παιδιά την αλήθεια σχετικά με το γεγονός της υιοθεσίας τους;

Κ.Λ.10: Ενώ διαβάζουμε πως ναι σήμερα έχει αλλάξει η στάση των γονέων απέναντι στην αποκάλυψη της αλήθειας, η αποκάλυψη δεν γίνεται πάντα και όχι με τον σωστό τρόπο, προσπαθούν να το αποφύγουν ή να μιλήσουν για λίγο ακροθιγώς όταν είναι πολύ μικρό και δεν το αντιλαμβάνεται ακριβώς και μετά το αναβάλλουν, όταν

μεγαλώσει. Για το λόγο αυτό εμείς εδώ διοργανώνουμε ομάδες θετών γονέων και αναλύουμε όλα αυτά τα θέματα σε μία προσπάθεια ευαισθητοποίησης και αποφυγής αυτής της πιθανότητας. Δηλαδή δίνουμε ειδική έμφαση στην αναζήτηση ριζών.

Συνεντ: Δηλαδή είναι κάτι σαν σεμινάρια στα πλαίσια του Follow up;

Κ.Λ.10: Δεν είναι ακριβώς σεμινάρια, είναι βιωματικές ομάδες.

Συνεντ: Σε αυτές τις συνεδρίες ποιους φόβους κυρίως εκφράζουν οι θετοί γονείς, ποιες είναι οι ανησυχίες τους;

Κ.Λ.10: Φοβόνται πολύ πώς και πότε να αποκαλύψουν στο παιδί τους την ταυτότητά του. Θέλουν να ξέρουν πώς γενικά να του συμπεριφέρονται, αν πρέπει να του ικανοποιούν όλα του τα θέλω, γιατί από φόβο μήπως το πικράνουν ή κλονίσουν την εμπιστοσύνη του σπείδουν να του κάνουν όλα του τα χατίρια, πράγμα που είναι λάθος.

Συνεντ: Γνωρίζετε περιπτώσεις αποτυχημένων υιοθεσιών;

Κ.Λ.10: Όχι πια. Παλιά δηλαδή τις δεκαετίες 60, 70 και 80 είχαμε πολλές αποτυχημένες υιοθεσίες, γιατί τα κίνητρα των γονέων δεν ήταν παιδοκεντρικά. Δηλαδή ήθελαν να υιοθετήσουν ένα παιδί, για να τους γηροκομήσει, να μεταβιβάσουν την περιουσία τους ή να του δώσουν το όνομά τους.

Συνεντ: Στις ιδιωτικές υιοθεσίες οι θετοί γονείς σας αποκαλύπτουν από πού βρήκαν το παιδί;

Κ.Λ.10: Συνήθως μας λένε, ότι τυχαία βρεθήκαμε με την μητέρα, από τους φίλους το μάθαμε κλπ, που βέβαια εμείς δεν πιστεύουμε τίποτα. Δεν μπορεί ένας άνθρωπος, που έχει ένα κοινωνικό Status να βρεθεί με έναν αλλοδαπό τυχαία εδώ, εκεί. Εντάξει αυτά τα λένε κατόπιν καθοδήγησης των δικηγόρων τους.

Συνεντ: Τις αιτήσεις σας τις προσκομίζουν οι δικηγόροι ή οι ίδιοι οι δυνάμει θετοί γονείς;

Κ.Λ.10: Ε μισά μισά είναι και οι δικηγόροι και οι γονείς. Εμείς εδώ ζητάμε από τους θετούς γονείς να έρχονται για να μπαίνουν στην διαδικασία, να τους δούμε κιόλας, για να συνεργαστούμε μαζί τους.

Συνεντ: Δηλαδή έχετε αντιληφθεί κάποιοι δικηγόροι να σας φέρνουν πολλές αιτήσεις ιδιωτικών υιοθεσιών;

Κ.Λ.10: Ε δεν μπορώ να πω κάτι τέτοιο και εδώ βέβαια είναι μικρός ο τόπος, εντάξει δεν είναι τόσο μικρός όσο η Μυτιλήνη, αλλά είναι κάποιοι που ασχολούνται αποκλειστικά με το θέμα.

Συνεντ: Ποια είναι τα κριτήρια που πρέπει να πληρούν οι θετοί γονείς για να γνωματεύσετε θετικά;

Κ.Λ.10: Κοιτάζτε, υπάρχουν οι τυπικές προϋποθέσεις του νόμου του 1996 να είναι έως 60 ετών και αν είναι βρέφος έως 50 ...

Συνεντ: Ποια είναι η γνώμη σας ως προς τα όρια αυτά της ηλικίας;

Κ.Λ.10: Σας τα είπα ήδη! Είναι απαράδεκτο! Ένα βρέφος να πάει σε έναν 50 ετών, καταλαβαίνετε ούτε τις αντοχές έχει, ούτε τις δυνατότητες και όταν κοιτάζουμε το συμφέρον των παιδιών εννοούμε και για το μέλλον όχι για το τώρα μόνο. Όταν λοιπόν μεγαλώνει με έναν μεσήλικα των πενήντα στα είκοσί του που χρειάζεται βοήθεια ή στα δέκα του αυτός θα είναι παππούς δεν θα είναι μπαμπάς. Εγώ θεωρώ ότι πρέπει να κατέβει το όριο τουλάχιστον μία δεκαετία. Γιατί αν μη τι άλλο, τα όρια αυτά πρέπει να συντρέχουν στο πρόσωπο του ενός θετού, αν υποθέσουμε ότι η γυναίκα είναι 50 πληρούνται οι τυπικές προϋποθέσεις, ακόμη και αν ο σύζυγός της είναι 60 ή εβδομήντα. Δηλαδή ο νόμος θέλει απλώς να έχει έναν γονέα βιώσιμο μέχρι την ενηλικίωσή του. Να είναι κλινικά υγιής κλπ. Αυτές είναι οι τυπικές προϋποθέσεις, οι ουσιαστικές είναι οι γονείς να κινούνται με βάση το συμφέρον του παιδιού και με γνώμονα να προσφέρουν σε ένα παιδί και όχι να περιμένουν να αποκομίσουν κάτι από αυτό το παιδί. Το είχαμε και παλιά, σας είπα, παίρναμε ένα παιδί για να μας γηροκομήσει ή αν έχουμε προβλήματα υγείας να μας περιθάλπει. Αυτό μας ενδιαφέρει κυρίως η φιλοσοφία ζωής τους.

Συνεντ: Αιτήσεις από μονογονείς έχετε;

Κ.Λ.10: Ναι έχουμε από μονογονεϊκές οικογένειες αρκετές.

Συνεντ: Είναι κυρίως γυναίκες ή άνδρες;

Κ.Λ.10: Κυρίες, γυναίκες. Άνδρες δεν έχουμε ακόμη.

Συνεντ: Εσείς γνωματεύετε θετικά επί αιτήσεως μονογονέα στην έκθεσή σας;

Κ.Λ.10: Αν πληροί τις προϋποθέσεις γιατί όχι; Βέβαια δεν σας κρύβω, ότι προτιμώ ένα παιδί να υιοθετείται από δύο άτομα.

Συνεντ: Βέβαια αν οι μονογονείς έρχονται στα πλαίσια της ιδιωτικής υιοθεσίας δεν θα μπορούσατε να κάνετε κι αλλιώς έτσι δεν είναι;

Κ.Λ.10: Όχι και έχουμε δώσει παιδιά και σε μονογονείς με αναδοχή. Δεν είναι ότι τους αποκλείουμε.

Συνεντ: Εσείς έχετε αποφανθεί αρνητικά επί γνωματεύσεώς σας ως προς την καταλληλότητα των θετών γονέων;

Κ.Λ.10: Μία φορά.

Συνεντ: Θέλετε να μου πείτε περισσότερα γι αυτή;

Κ.Α.10: Ναι, διότι υπήρχε μεγάλη διαφορά ηλικίας, η μητέρα ήταν εξήντα εννέα και την απέρριψε βέβαια και το δικαστήριο, δεν το συζητάμε, αλλά δεν το είχε πάρει το παιδί ακόμα, γιατί ο εισαγγελέας μου ζήτησε έκθεση κοινωνικής έρευνας και γιατί και το περιβάλλον ήταν όλο ακατάλληλο, οι συνθήκες ήταν εντελώς ακατάλληλες.

Συνεντ: Δηλαδή πώς το εννοείτε αυτό;

Κ.Α.10: Ούτε οι συνθήκες υγιεινής ήταν κατάλληλες. Αυτή είχε έναν άνδρα παράδειγμα 45 ετών και αυτή ήταν 69, υπήρχε μία εκμετάλλευση μεταξύ του ζευγαριού, ούτε δηλαδή η σχέση του ζευγαριού ήταν ουσιαστική, ούτε και οι συνθήκες, μέσα στις οποίες θα μεγάλωνε το παιδί, υγιεινής, περιβάλλοντος, κινήτρων, όλα αυτά, δεν πληρούσαν καμία προϋπόθεση, για να υιοθετήσουν. Το ευτύχημα είναι βέβαια ότι προσπάθησαν να υιοθετήσουν μέσω της κρατικής υιοθεσίας.

Συνεντ: Αν είχαν οι ίδιοι βρει το παιδί, πιστεύετε, ότι θα είχαν ελπίδες να επικυρώσουν την τοποθέτηση με δικαστική απόφαση;

Κ.Α.10: Εγώ και ιδιωτική υιοθεσία να επιχειρήσουν πάλι αρνητική γνωμάτευση θα έκανα, γιατί ήταν πολύ τραβηγμένη η περίπτωση αυτή. Δηλαδή υπήρχαν σοβαροί λόγοι, σοβαρότατοι.

Συνεντ: Το δικαστήριο όμως πώς θα αποφαινόταν;

Κ.Α.10: Κοιτάζτε να δείτε, η έκθεση της κοινωνικής έρευνας δεν είναι δεσμευτική για το δικαστήριο, ό,τι κρίνει, αλλά συνήθως στα τόσα χρόνια, που ασχολούμαι, υιοθετεί αυτή την γνώμη. Δηλαδή δεν παίρνει το ρίσκο.

Συνεντ: Τους βιολογικούς γονείς επί ιδιωτικής υιοθεσίας τους βρίσκετε, τους αναζητάτε;

Κ.Α.10: Α, βεβαίως, προσπαθούμε εδώ τουλάχιστον, τους υποχρεώνουμε τους θετούς να μας τους φέρουν, για να πάρουμε ιστορικό.

Συνεντ: Είναι πρόθυμοι να συνεργαστούν;

Κ.Α.10: Στην αρχή συνήθως λένε, δε ξέρω, πού να τους βρω, είναι δύσκολο και τότε τους λέμε ότι δεν θα προχωρήσει διαφορετικά η υπόθεσή σας και δεν θα στείλουμε τον φάκελο στο δικαστήριο. Γίνεται μία έμμεση απειλή, για να μπορέσουμε να έχουμε στα χέρια μας ένα βιολογικό ιστορικό. Όταν είναι τουλάχιστον στην περιοχή μας. Τώρα αν είναι στην Αθήνα, στην Μυτιλήνη κτλ, στέλνουμε το αντίστοιχο έγγραφο στον συνάδελφο εκεί και προσπαθούμε να βρούμε άκρη.

Συνεντ: Εσείς δηλαδή έχετε ρθει σε επαφή με βιολογικούς γονείς.

Κ.Α.10: Πάρα πολλές φορές. Εννοείται.

Συνεντ: Και μένουν εκεί; Γιατί έχω ακούσει ότι πολλές φορές έρχονται από Βουλγαρία, γεννάνε στην Ελλάδα και φεύγουν.

Κ.Α.10: Ναι μένουν εδώ ή έρχονται την ημέρα του δικαστηρίου, οπότε λίγες μέρες πιο μπροστά έρχονται στο γραφείο, παίρνουμε το ιστορικό που θέλουμε και έτσι κλείνει ο φάκελος για το μέλλον του παιδιού.

Συνεντ: Ποια μου είπατε πως είναι τα χαρακτηριστικά τους;

Κ.Α.10: Είναι αλλοδαπές κυρίως βουλγαρικής υπηκοότητας.

Συνεντ: Και είπατε ότι αυτές είναι μογονονείς έτσι;

Κ.Α.10: Ναι τα παιδιά είναι εκτός γάμου, μη αναγνωρισμένα.

Συνεντ: Δεδομένου ότι εσείς κρατάτε ιστορικό από αυτές τις γυναίκες, μήπως θα μπορούσατε να μου πείτε αν έχουν δώσει για υιοθεσία και άλλες φορές παιδιά τους;

Κ.Α.10: Ναι ναι έχουν δώσει και άλλες φορές.

Συνεντ: Ποια είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά; Αυτά της δεύτερης διαλογής δηλαδή.

Κ.Α.10: Τα παιδιά με ειδικές ανάγκες και τα παιδιά που έχουν περάσει τα έξι επτά. Δηλαδή μετά τα επτά είναι πολύ δύσκολο να υιοθετηθεί ένα παιδί.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι ο Έλληνας σήμερα υιοθετεί ΑΜΕΑ;

Κ.Α.10: Όχι εύκολα.

Συνεντ: Εσείς δηλαδή από την εμπειρία σας έχετε δει υιοθεσίες ατόμων με αναπηρία;

Κ.Α.10: Ναι έχουμε δει κάποια περιστατικά, αλλά είναι πολύ δύσκολο. Οι συγκεκριμένοι ήταν πάρα πολύ ευαισθητοποιημένοι άνθρωποι. Και που έχουν πάει και πάρα πολύ καλά, βέβαια. Και αυτό είναι το θετικό.

Συνεντ: Έχετε υπόψη σας κάποια αποτυχημένη υιοθεσία, όχι πολύ καλή προσαρμογή του παιδιού ή των γονέων προς το παιδί;

Κ.Α.10: Από αυτές που έχω κάνει εγώ, δηλαδή τα παιδιά μου είναι γύρω στα 20-21, από τότε που ξεκίνησα, προς το παρόν δεν έχω δει κάτι. Έχω δει όμως από αναζητήσεις παιδιών, που είχαν άλλοι συνάδελφοί μου πριν είκοσι τριάντα χρόνια, έχω δει λοιπόν από αναζητήσεις ριζών πολλές αποτυχημένες υιοθεσίες κυρίως στην γενιά 60-80 και αυτό γιατί υπήρχε μία άλλη φιλοσοφία όσον αφορά τον θεσμό της υιοθεσίας, ότι σε πήρα είσαι υποχρεωμένος να με κοιτάξεις, να με φροντίσεις κλπ κλπ. Γι αυτό είναι απαραίτητη η κοινωνική έρευνα για να μπορούμε να εγγυούμαστε ότι η υιοθεσία στρέφεται γύρω από το συμφέρον του παιδιού και όχι των γονιών.

Συνεντ: Στην Περιφέρειά σας μου είπατε ότι δίνετε έμφαση στην μετά την υιοθεσία παρακολούθηση του παιδιού έτσι;

Κ.Λ.10: Εμείς προσπαθούμε στις υιοθεσίες που κάνουμε άμεσα, δηλαδή φέτος για παράδειγμα εγώ έχω κάνει 11 υιοθεσίες από τις αρχές του 17. Αυτές τους ανθρώπους θα προσπαθήσω να τους κάνω μία ομάδα γονέων για να μπορέσω να τους περάσω μηνύματα για το μέλλον, καταλάβατε; Και τους παρακολουθούμε σύμφωνα με τον νόμο τρία χρόνια μετά την υιοθεσία όχι βέβαια με την συχνότητα, που θα έπρεπε ή θα θέλαμε αλλά έστω μία φορά το χρόνο να βλέπουμε τι γίνεται.

Συνεντ: Είναι ικανοποιημένοι από την υιοθεσία; Πώς τους βλέπετε δηλαδή σε δεύτερη φάση;

Κ.Λ.10: Οι περισσότεροι ναι.

Συνεντ: Υπάρχουν και κάποιοι που παραδέχονται, ότι αντιμετωπίζουν προβλήματα;

Κ.Λ.10: Προβλήματα υπάρχουν πάρα πολλά. Και αυτό οφείλεται σε πολλούς παράγοντες αλλά εντάξει τα ξεπερνάνε γιατί όταν περάσουν την πόρτα της κοινωνικής υπηρεσίας είναι συνειδητοποιημένοι, ξέρουν ότι θα πάρουν ένα παιδί, που δεν θα είναι ένα εύκολο παιδί ιδίως όταν είναι ένα παιδί από αναδοχή, που έχει ζήσει κακοποίηση, που έχει ζήσει παραμέληση, έχει ζήσει εγκατάλειψη κλπ. το ξέρουν αυτό και είναι προετοιμασμένοι.

Συνεντ: Εσείς δηλαδή δίνετε παιδιά μέσω αναδοχής παιδιά με κακοποίηση ενδεχομένως και από τοξικομανείς γονείς ή γονείς με ψυχιατρικά προβλήματα κλπ;

Κ.Λ.10:Ναι παιδιά που βρίσκονται σε κρίση. Έχουν εγκαταλειφθεί, έχουν κακοποιηθεί, έχουν παραμεληθεί.

Συνεντ: Ποια είναι η ηλικία των αναδοχόμενων;

Από 0 μηνών έως 12 ετών.

Συνεντ: Έχουν γίνει υιοθεσίες αδελφών στην Περιφέρειά σας;

Κ.Λ.10: Ναι γιατί εδώ προσπαθούμε και στις αναδοχές και στις υιοθεσίες τα αδέρφια να μην χωρίζουνε. Και υπάρχουν πολλές οικογένειες που τα παίρνουν και τα δύο. Ε τώρα αν είναι τρία, εκεί υπάρχει μία δυσκολία, αλλά δεν μας έχει τύχει.

Συνεντ: Αν κάποιος μονογονέας σας αποκαλύψει στην αίτηση τον σεξουαλικό του προσανατολισμό θα γνωματεύατε θετικά;

Κ.Λ.10: Θα σας απαντήσω. Με βάση το συμφέρον του παιδιού. Αυτό. Αυτή είναι η απάντησή μου.

Συνεντ: Δηλαδή αν βλέπατε ότι έχει κάποια χαρακτηριστικά που συγκλίνουν προς το συμφέρον του παιδιού, πώς θα αξιολογούσατε την περίπτωση του;

Κ.Λ.10: Φυσικά αν ήταν προς το συμφέρον του παιδιού, ναι θα ήμουν θετική. Ε τι να κάνουμε δεν μπορούμε να αλλάξουμε και τα πράγματα. Τα πράγματα προχωράνε προς τα εμπρός. Αν με ρωτάτε εμένα προσωπικά σαν άτομο τι θα προτιμούσα αν είχα να επιλέξω ανάμεσα σε ένα ζευγάρι και ένα ομοφυλόφιλο άτομο σαφώς θα επέλεγα το ζευγάρι. Τώρα εφόσον το εγκρίνει ο νόμος να δεχόμαστε αιτήσεις και από ομόφυλα ζευγάρια και μας παροτρύνει ότι πρέπει να αξιολογούνται στην αρχή της ισότητας ναι θα εφαρμόσουμε την αρχή αυτή χωρίς προκατάληψη.

Συνεντ: Ποια είναι η στάση σας απέναντι στην θεσμική αναγνώριση της σχέσης των ομόφυλων ζευγαριών;

Εννοείται, ότι χάρηκα. Γιατί όχι;

Συνεντ: Εσείς μέσα από την εμπειρία σας τόσων ετών έχετε διαπιστώσει αδυναμίες του θεσμού που θα θέλατε να αλλάξουν; Που θα θέλατε να θίξετε;

Κ.Λ.10: Από αδυναμίες άλλο τίποτα. Πρώτα απ' όλα το ηλικιακό όριο. Κατά δεύτερον πρέπει να καταργηθούν οι ιδιωτικές υιοθεσίες ή τουλάχιστον να μην πραγματοποιούνται αν δεν υπάρχει κοινωνική έρευνα. Τι άλλο να σας πω; Αναφέρει ο νόμος σωματική και ψυχική υγεία. Την ψυχική υγεία την καταλαβαίνω, την σωματική όμως; Δηλαδή αν κάποιος έχει ένα θέμα με το πόδι του, με το χέρι του ή αν έχει σάκχαρο ή δεν ξέρω και εγώ τι, γιατί να τον απορρίπτεις;

Συνεντ: Σε ανάλογες περιπτώσεις εσείς έχετε αποφανθεί αρνητικά;

Κ.Λ.10: Όχι όχι εμείς προσωπικά όχι, δεν μας έχει τύχει κιάλας. Αλλά εγώ προσωπικά αν μου τύχαινε κάποιος με προβλήματα υγείας τέτοιο που σας είπα δεν θα τον απέρριπτα. Θα έκανε θετική εισήγηση και θα άφηνε το δικαστήριο να κρίνει. Ξεκινάμε από τις θετικές προϋποθέσεις και κυρίως το ηλικιακό. Από εκεί και έπειτα υπάρχουν πολλά κενά στο κομμάτι της υιοθεσίας, το ότι όλος ο θεσμός έχει επικεντρωθεί στο ΜΗΤΕΡΑ είναι εντελώς αρνητικό. Έπρεπε να υπάρχει ανά περιφερειακή ενότητα η δυνατότητα να έχουμε λίστες ανάδοχων γονέων όπως εμείς ούτως ώστε να μην υπάρχουν παιδιά στα ιδρύματα. Ούτε παιδιά σε αναμονή δεν θα υπήρχαν. Εμείς να φανταστείτε έχουμε δώσει από το 2012 έως σήμερα 60 περίπου παιδιά. Επίσης υπάρχουν αδυναμίες πολλές και στο κομμάτι της αναζήτησης που είναι και αυτό μέρος της υιοθεσίας. Δηλαδή μόλις το 1996 δόθηκε η δυνατότητα στους ανθρώπους αυτούς να μπορέσουν να ανακαλύψουν τις ρίζες τους και να μπορούν να ψάχνουν αρχεία. Δεν υπάρχει αρχείο οργανωμένο σε κάθε περιφερειακή ενότητα, μητρώο υιοθεσιών δηλαδή οικογενειακά δικαστήρια δεν λειτουργούν με αποτέλεσμα να καθυστερούμε και εκεί στις υιοθεσίες, δεν υπάρχουν εξειδικευμένοι

δικαστές οικογενειακοί, τους ορίζουν αλλά δεν υπάρχουν. Τα ληξιαρχεία δεν βοηθάνε εύκολα στις αναζητήσεις. Θα έπρεπε να υπάρχει ειδικά οργανωμένο ληξιαρχείο για τους υιοθετούμενους, να υπάρχει μία δεξαμενή απ' όπου θα μπορούμε να αντλούμε πληροφορίες και να βοηθάμε όλα αυτά τα άτομα.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Κ.Λ.10: Παρακαλώ.

49) Δ.Β.

Αριθμός συνέντευξης: 49

Ημερομηνία: 01-02-2017

Τόπος: Αθήνα

Διάρκεια: 125 λεπτά

Τρόπος καταγραφής: Μαγνητοφώνηση

Συνεντ: Καλησπέρα.

Δ.Β.: Καλησπέρα.

Συνεντ: Είστε καλά; Θέλετε να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Δ.Β.: Ναι.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Δ.Β.: Είμαι 57.

Συνεντ: Είστε παντρεμένος;

Δ.Β.: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Δ.Β.: Ναι, ένα, 18 ετών.

Συνεντ: Τι έχετε σπουδάσει;

Δ.Β.: Κοινωνική Εργασία.

Συνεντ: Έχετε μεταπτυχιακές σπουδές;

Δ.Β.: Όχι.

Συνεντ; Πόσα έτη έχετε υπηρεσία;

Δ.Β.: έχω 33 χρόνια ως κοινωνικός λειτουργός.

Συνεντ: Μήπως έχετε αναλάβει εσείς προσωπικά κάποιες υιοθεσίες;

Δ.Β.: όχι καμία.

Συνεντ: Εσείς έχετε παρατηρήσει αύξηση ή μείωση των υιοθεσιών συγκριτικά με τα προηγούμενα χρόνια;

Δ.Β.: Καταρχάς υπάρχουν δύο ειδών υιοθεσίες στην Ελλάδα, η ιδιωτική και η κρατική. Τα στοιχεία επί των ιδιωτικών υιοθεσιών τα έχει μόνο η περιφέρεια. Όσον αφορά την κρατική υιοθεσία δεν υπάρχει πτώση, είναι τα ίδια ποσοστά με τα προηγούμενα χρόνια.

Συνεντ: Από τις ιδιωτικές οι περισσότερες είναι συγγενικές ή με παιδί από άλλο κράτος;

Δ.Β.: όλες οι ιδιωτικές υιοθεσίες εμπεριέχουν το στοιχείο της αγοραπωλησίας. Όλες. Ακόμη και αν οι γονείς ισχυριστούν ότι δεν έχουν δώσει χρήματα, ψεύδονται.

Συνεντ: Για ποιο λόγο οι περισσότερες υποθέσεις υιοθεσίας γίνονται διά της ιδιωτικής οδού;

Δ.Β.: Με την έννοια ότι είμαστε η μοναδική χώρα που επιτρέπει την ιδιωτική υιοθεσία, δηλαδή την απευθείας συνεννόηση του φυσικού γονέα με τον θετό χωρίς την μεσολάβηση του κράτους κατά την επιλογή και τοποθέτηση του παιδιού. Από την στιγμή που δεν είναι παράνομη η ιδιωτική υιοθεσία και τιμωρείται η δοσολοψία οικονομικού ανταλλάγματος μόνο αν καταληφθούν οι φυσικοί γονείς επ αυτοφώρω να χρηματίζονται καταλαβαίνετε πόσο ευνοεί το κράτος την ιδιωτική υιοθεσία. Και φυσικά υπάρχει ακόμη ένας πιο εύκολος και ασφαλής τρόπος διακίνησης του παιδιού, ο εικονικός τοκετός.

Συνεντ: Πιστεύετε ότι σήμερα στην Ελλάδα τελούνται εικονικοί τοκετοί; Ήταν, εξάλλου και ο λόγος που εν τέλει νομοθετήθηκε η ιδιωτική υιοθεσία.

Δ.Β.: κανείς δεν μπορεί να πει με σιγουριά για το εάν εφαρμόζονται ή όχι, γιατί δεν υπάρχει κανένας έλεγχος και ειδικά στα ιδιωτικά μαιευτήρια. Γίνεται εισαγωγή δηλαδή σε δύο γυναίκες, η μία έγκυος και η άλλη για να υποβληθεί για παράδειγμα σε υποτιθέμενη έκτρωση και η μία με συνεννόηση του γιατρού χρησιμοποιεί το όνομα της άλλης. Ποιος θα ανακαλύψει μετά ότι η γυναίκα που γέννησε δεν είναι πχ η Ελένη Παπαδοπούλου και ότι η γυναίκα που έκανε έκτρωση δεν είναι η αλλοδαπή;

Συνεντ: Ο εικονικός τοκετός μπορεί να συμβεί και στο δημόσιο μαιευτήριο, έτσι;

Δ.Β.: Ασφαλώς. Έτσι κι αλλιώς όλα γίνονται με την βοήθεια του γυναικολόγου – μαιευτήρα. Από την στιγμή που αυτός υπογράφει την βεβαίωση τοκετού και κινείται η διαδικασία της δήλωσης του παιδιού στο ληξιαρχείο ποιος θα τον αμφισβητήσει;

Συνεντ: Γνωρίζετε αν λειτουργεί ο θεσμός της διακρατικής υιοθεσίας στην Ελλάδα οργανωμένα;

Δ.Β.: η διακρατική υιοθεσία υπάγεται στο υπουργείο εσωτερικών. Τα έγγραφα από την αίτηση υιοθεσίας των υποψήφιων γονέων έρχονται στην Ελλάδα και τίθενται σε

γνώση των τεσσάρων ιδρυμάτων. Αντίστοιχα διανέμονται οι αιτήσεις υιοθεσίας από Έλληνες αιτούντες προς τα συμβεβλημένα κράτη του εξωτερικού. Τώρα αν υπάρχει οργάνωση και σε ποιο βαθμό δεν γνωρίζω, γιατί είναι υπεύθυνο κατά πολύ το κράτος καταγωγής του παιδιού.

Συνεντ: Ποια είναι η διαδικασία, που ακολουθείται, όταν υποβληθεί αίτηση για κρατική υιοθεσία;

Δ.Β.: Η αρμόδια υπηρεσία του κέντρου προστασίας, αν η αίτηση υποβληθεί σε αυτό, διαβιβάζει την αίτηση στην Περιφέρεια και συγκεκριμένα στην Διεύθυνση Δημόσιας Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης προκειμένου να πραγματοποιηθεί ο έλεγχος της καταλληλότητας του αιτούντος. Μέσα σε ένα έτος από την υποβολή της αίτησης θα έχουν ελεγχθεί οι αιτούντες στην περίπτωση ζευγαριού ή ο αιτών αν πρόκειται για μονογονεϊκή υιοθεσία και θα ξέρουν αν η γνωμάτευση του κοινωνικού λειτουργού είναι θετική ή αρνητική. Όλοι όσοι υποβάλλουν **αίτηση υιοθεσίας** συνεργάζονται τουλάχιστον με δύο κοινωνικούς λειτουργούς, με ψυχολόγο και αν χρειαστεί και με άλλους ειδικούς. Το θέμα τους, σε όλα τα στάδια, συζητιέται σε διεπιστημονική επιτροπή, πριν καταλήξει στο Διοικητικό Συμβούλιο του Φορέα. Για όλη τη διαδικασία καθοριστική είναι η ημερομηνία, κατά την οποία κατατέθηκε η πλήρης αίτηση.

Πρακτικά μόλις γίνει η αίτηση, οι ενδιαφερόμενοι **μπαίνουν στη λίστα συνεργασίας**. Στο **πρώτο στάδιο της αξιολόγησης εξετάζεται αν τηρούνται τα «τυπικά κριτήρια»**, όπως για παράδειγμα η ηλικία, τα ποινικά μητρώα κτλ. Η οικονομική κατάσταση εκτιμάται ως ικανοποιητική αν μπορεί στο δικαστήριο να αποδειχθεί ότι θα εξασφαλίζει στο παιδί τα βασικά αγαθά, μέσα στα οποία εννοείται το ατομικό του δωμάτιο. Κάποιες αιτήσεις μπορεί να απορριφθούν από αυτό το στάδιο, αυτές είναι περίπου οι 50-60 από τις 300 αιτήσεις που δέχονται ετησίως.

Στη συνέχεια ακολουθεί **το στάδιο της οικογενειακής μελέτης, της ακρόασης**, που περιλαμβάνει συνεντεύξεις με κοινωνικό λειτουργό στο γραφείο και στο σπίτι, συνεργασία με το συγγενικό περιβάλλον, συνεργασία με ψυχολόγο, με άλλο κοινωνικό λειτουργό ή άλλο ειδικό (γιατρό, ψυχολόγο ή νομικό) και **διαρκεί περίπου 7 με 8 μήνες**. Στην τελευταία φάση προβλέπεται **στάδιο προετοιμασίας ή ενίοτε συστηματικής εκπαίδευσης**.

Το περιβάλλον είναι εξίσου σημαντικό με τους υποψήφιους γονείς. Πρέπει και εκείνο να εμπλακεί στη διαδικασία της υιοθεσίας, αφού θα βοηθήσει το παιδί «να αναπτύξει νέες ρίζες, να ριζώσει στη νέα του παντοτινή οικογένεια».

Το δεύτερο στάδιο ολοκληρώνεται χρονικά περίπου στα **2 με 3 χρόνια** από τη στιγμή της αίτησης. Μετά έρχεται **το στάδιο της αναμονής**: τότε θα ελευθερωθεί νομικά ένα παιδί για υιοθεσία και τότε θα έρθει η σειρά του ζευγαριού. Θα χρειαστεί, δηλαδή, να περιμένουν έως ότου είναι διαθέσιμο το παιδί που επιθυμούν να υιοθετήσουν. Τα θέλω των αιτούντων είναι εκείνα που καθορίζουν τον χρόνο αναμονής. Στην κρατική υιοθεσία είναι δαιδαλώδης η διαδικασία αλλά μέσα σε ένα έτος έχει ολοκληρωθεί. Απλώς, είναι η αναμονή μεγάλη γιατί τα επιθυμητά παιδιά είναι λίγα.

Συνεντ: Θα σας ρωτήσω αργότερα για το ποια είναι τα επιθυμητά παιδιά. Θα ήθελα όμως προηγουμένως να μου πείτε για την μονογονεϊκή υιοθεσία. Δέχεστε αιτήσεις από μεμονωμένα άτομα ή ζευγάρια; Τα άτομα, που αιτούνται μόνα, είναι ως επί το πλείστον άνδρες ή γυναίκες; Η κοινωνική έκθεση θα ήταν θετική, αν η αίτηση υποβαλλόταν από μόνη γυναίκα; Από μόνο άνδρα;

Δ.Β.: Βέβαια, βάσει του νόμου και ένα άτομο έχει δικαίωμα να υιοθετήσει. Από εκεί και πέρα θα εξεταστεί η αίτησή του και όπου υπάρχει επιστημονικό συμβούλιο θα κρίνει κατά περίπτωση. Σπάνια δεχόμαστε αιτήσεις από άνδρες, η γυναίκα είναι εκείνη που θέλει να υιοθετήσει. Και στην περίπτωση του ζευγαριού έχω παρατηρήσει ότι η γυναίκα είναι εκείνη που κινεί τα νήματα. Ο άνδρας δίπλα της σέρνεται από εκείνη. Δεν είναι σίγουρος ότι θέλει να υιοθετήσει. Ενώ η γυναίκα είναι συνειδητοποιημένη, έρχεται και απαντάει με σθένος στις ερωτήσεις, υποβάλλει την αίτηση χωρίς αμφιταλάντευση.

Συνεντ: Ισχύει δηλαδή αυτό που αναφέρεται στην βιβλιογραφία, ότι οι άνδρες ως επί το πλείστον επιθυμούν δικά τους βιολογικά παιδιά;

Δ.Β.: Ναι, απολύτως. Ο άνδρας είναι διστακτικός, διχασμένος έως και απρόθυμος να υιοθετήσει. Αν δεν ήταν τα θέλω της γυναίκας του τόσο ισχυρά, δεν νομίζω ότι θα περνούσε ποτέ το κατώφλι του κέντρου. Πιο πολύ υποβάλλεται σε αυτή την διαδικασία για χάρη της γυναίκας του, ενδεχομένως για να μην ξανά ταλαιπωρηθεί με κάποια άλλη εξωσωματική, να μην αναγκαστεί σε κάποια άλλη επέμβαση, για να την κάνει δηλαδή ευτυχισμένη.

Συνεντ: Είπατε πρωτίτερα ότι η αίτηση κρίνεται από επιστημονικό συμβούλιο. Υπάρχουν σε όλα τα κέντρα προστασίας παιδιού επιστημονικό συμβούλιο;

Δ.Β.: Όχι δυστυχώς, υπάρχει μόνο στο ΜΗΤΕΡΑ και στο ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟ ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Στα υπόλοιπα ιδρύματα οι αιτήσεις κρίνονται μόνο από έναν κοινωνικό λειτουργό.

Συνεντ: Λόγω έλλειψης διεπιστημονικής ομάδας κατά την εξέταση μίας αίτησης ελλοχεύει ο κίνδυνος της αυθαιρεσίας;

Δ.Β.: Ασφαλώς. Λογικό δεν είναι; Όταν μία αίτηση εξετάζεται από ένα άτομο, ενδεχομένως μπορεί να μην εκτιμηθεί σωστά. Μία άποψη είναι λάθος, διότι ένας κοινωνικός λειτουργός θα εκφράσει την άποψή του και αυτό θα αποτελέσει θέσφατο για το δικαστήριο και γενικότερα για την πορεία της υιοθεσίας.

Συνεντ: Σας έχει ποτέ κοινοποιηθεί απόφαση Δικαστηρίου που να έχει διαφοροποιηθεί από την έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας;

Δ.Β.: όχι ποτέ, γι αυτό ο ρόλος του κοινωνικού λειτουργού έχει ιδιαίτερη βαρύτητα και από την στιγμή που αποφασίζει μόνος του θα πρέπει να εξετάζει διπλά και τριπλά όλες τις πτυχές και τις παραμέτρους μίας αίτησης.

Συνεντ: Στην πράξη όμως συμβαίνει αυτό;

Δ.Β.: Συνήθως όχι. Γιατί ο ποιοτικός χρόνος είναι λίγος. Αν ασχοληθεί με μία υπόθεση πάρα πολύ θα στερήσει χρόνο από τις υπόλοιπες αιτήσεις.

Συνεντ: Ποιος είναι ο ρόλος του Κ.Λ. σε μία υπόθεση υιοθεσίας;

Δ.Β.: Ο ρόλος του κοινωνικού λειτουργού είναι να εξετάσει την αίτηση υιοθεσίας, τους γονείς και το περιβάλλον μέσα στο οποίο θα μεγαλώσει το παιδί.

Συνεντ: Ο ρόλος αυτός είναι εύκολος;

Δ.Β.: Είναι καθοριστικός όσο δεν φαντάζεστε. Γιατί ανάλογα με το γνωστικό του αντικείμενο, τα εφόδια του και την εμπειρία του καλείται ένας κοινωνικός λειτουργός να αποφανθεί αν ο αιτών μπορεί να μεγαλώσει ένα παιδί.

Συνεντ: Υπάρχει η πιθανότητα ο συγκεκριμένος κοινωνικός λειτουργός να είναι ανεπαρκής και η αίτηση να μην τύχει δίκαιης εξέτασης;

Δ.Β.: Φυσικά, η εμπειρία παίζει πολύ σημαντικό ρόλο, ουσιαστικά είναι η εξειδίκευση που πρέπει να έχει, για να μπορέσει να κρίνει αντικειμενικά και αμερόληπτα και να μην παρασυρθεί από υποκειμενικές αντιλήψεις ή προσωπικά πιστεύω. Είναι τεράστιο θέμα η εμπειρία, τεράστιο προσόν. Και μην ξεχνάτε ότι η υιοθεσία είναι ένας συνδυασμός κοινωνικών και νομικών ζητημάτων και οπωσδήποτε απαιτείται η γνώμη ενός νομικού συμβούλου, ενός νομικού συνεργάτη δηλαδή που θα έχει γνωμοδοτικό ρόλο.

Συνεντ: Οι δυσκολίες, που αντιμετωπίζει ένας κοινωνικός λειτουργός εκτός από αυτές που αναφέρατε δηλαδή την έλλειψη επιστημονικού συμβουλίου, που θα συνδράμει στην κοινωνική έκθεση, την εμπειρία, την κατάρτιση και την υποστελέχωση, πηγάζουν και από νομοθετικά κενά ή τεχνικά κενά;

Δ.Β.: Ναι ασφαλώς εκτός από τις ελλείψεις στην εκτελεστική εξουσία υπάρχουν ελλείψεις και στην δικαστική εξουσία. Δεν υπάρχει το δικαστήριο οικογενειακού δικαίου. Δεν υπάρχει ο δικαστής με ειδικευση στο οικογενειακό δίκαιο και με κοινωνιολογική εκπαίδευση, ώστε να μπορεί να κρίνει ποιο είναι το συμφέρον του παιδιού και να μην στηρίζεται αποκλειστικά και τυφλά στην γνωμάτευση του κοινωνικού λειτουργού.

Συνεντ: Προστατεύεται επαρκώς το συμφέρον του παιδιού στην ιδιωτική υιοθεσία;

Δ.Β.: Δεν προστατεύεται καθόλου. Εκείνο που έχει σημασία στην ιδιωτική υιοθεσία είναι μόνο τα θέλω του γονέα. Είχα συντάξει ένα άρθρο το 1997 κατά αντιστοιχία με τον τίτλο ιταλικής ταινίας padre padrone ένα ομότιτλο κείμενο και περιέγραφα ότι ο πατέρας αφέντης μπορεί ακόμη και σήμερα να κανονίζει την τύχη του παιδιού του, αν θα το κρατήσει ή αν θα το εκθέσει, όπως στην αρχαιότητα, σε κάποια κοινωνική υπηρεσία ή σε άλλο θετό ζευγάρι. Στην ιδιωτική υιοθεσία ο ρόλος αυτός βιώνεται στο έπακρο.

Συνεντ: Είναι πιθανό να έχει μία ιδιωτική υιοθεσία στοιχεία παρανομίας; Είναι δυνατό να εντοπιστούν αυτά;

Δ.Β.: Όπως είπα και προηγουμένως η ιδιωτική υιοθεσία εμπεριέχει το στοιχείο της αγοραπωλησίας. Από εκεί και πέρα στην παράνομη υιοθεσία είναι πολλές οι πύλες της νομιμοποίησής της και εάν ο δικηγόρος εισπράξει τα χρήματα για λογαριασμό του επειδή μεσολάβησε για την υιοθεσία και εκδώσει σχετική απόδειξη η αγορά του παιδιού φαίνεται ως νόμιμη δικηγορική αμοιβή για την παροχή υπηρεσιών. Δεν μπορεί κανείς να τον ρωτήσει γιατί η απόδειξη δείχνει επτά, οκτώ ή δέκα χιλιάδες (7, 8 ή 10.000€) ευρώ. Συνήθως τα λεφτά είτε καταβάλλονται στο γραφείο του για την υιοθεσία είτε σε κάποιο μέρος, που θα υποδείξει ο διακινητής. Ακόμη δηλαδή και επ αυτοφώρω να συλληφθούν κατά την καταβολή ο δικηγόρος θα ισχυριστεί ότι πρόκειται για νόμιμη αμοιβή και ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Συνεντ: Ποια είναι εκείνα τα κριτήρια, που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες, προκειμένου να προχωρήσετε σε μία θετική γνωμάτευση στην έκθεσή σας;

Δ.Β.: Καταρχάς μας ενδιαφέρουν τα κίνητρα των θετών γονέων να είναι παιδοκεντρικά και όχι εγωπαθή. Να θέλουν δηλαδή να προσφέρουν στο παιδί για να βελτιώσουν τις συνθήκες ζωής τους και όχι να θέλουν παιδί για να μην είναι άτεκνοι. Είναι λάθος να θεωρούμε ότι η υιοθεσία είναι ένας θεσμός ικανοποίησης του γονεϊκού ενστίκτου των άτεκνων. Είναι ένας θεσμός προστασίας των παιδιών που στερούνται την φυσική τους οικογένεια. Μέσα, λοιπόν, σε αυτό το πλαίσιο κρίνεται η

αίτηση. Από εκεί και πέρα εξετάζουμε την ηλικία των υποψηφίων, την σωματική και πνευματική τους κατάσταση. Μας ενδιαφέρει δηλαδή η ασφάλεια της σχέσης και τρίτον η ασφάλεια του παιδιού στο ευρύτερο συγγενικό και κοινωνικό περιβάλλον. Θα είναι δηλαδή ένα παιδί αγαπητό από όλους; Αυτοί είναι οι μεγάλοι πυλώνες, που θα πρέπει να διερευνηθούν στην ευρύτερη κοινωνική ομάδα.

Συνεντ: Αναφερθήκατε στα κίνητρα των υποψηφίων γονέων; Ποια είναι τα κίνητρα των θετών γονέων κατά την δήλωσή τους;

Δ.Β.: Είναι το κίνητρο της μητρότητας, της οικογένειας. Όπως είπα και πριν το κίνητρο της μητέρας υπερισχύει από αυτό του άνδρα. Εγώ βλέπω μια αναστολή στον άνδρα, ότι σέρνεται στην διαδικασία, νιώθει ότι δεν είναι ικανός να μεγαλώσει ένα ξένο παιδί. Η μητέρα είναι εκείνη που νιώθει πιο έντονα τον γονεϊκό της ρόλο. Είναι εκείνη που επιθυμεί διακαώς ένα παιδί. Αυτό, βέβαια, αποδεικνύεται στην πράξη κάποιες φορές ως αναληθές, όταν για παράδειγμα αρχίζουν και οι δυο να μας λένε ότι δεν θέλουμε να μεταβιβάσουμε την περιουσία μας στο παιδί, χωρίς να έχουν καταλάβει ότι μετά την τέλεση της υιοθεσίας, το παιδί γίνεται γνήσιος κληρονόμος και δεν διαφέρει επ' ουδενί με τους βιολογικούς. Από εκεί εγώ καταλαβαίνω ότι τα κίνητρά τους δεν είναι πράγματι ανθρωπιστικά και γι αυτό τον λόγο η αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί.

Συνεντ: Μιλήσατε πριν για την ηλικία των υποψηφίων θετών γονέων. Τις περισσότερες φορές σε ποια ηλικία υποβάλλουν την αίτηση υιοθεσίας;

Δ.Β.: Πάνω από τα 40 με 45.

Συνεντ: Δεν θα ήταν, όμως, ωφελιμότερο για το παιδί να έχει γονείς νεότερους;

Δ.Β.: Ο νόμος επιτρέπει να υποβληθεί η αίτηση από άτομο από 30 έως 60 ετών και αν είναι ζευγάρι αρκεί οι προϋποθέσεις της ηλικίας να πληρούνται στο πρόσωπο του ενός. Συνεπώς και ένα ζευγάρι 35 ετών που έχει έγκαιρα διαπιστώσει το βιολογικό πρόβλημα της ατεκνίας μπορεί να καταθέσει αίτηση υιοθεσίας νομιμότητα. Και σε αυτήν την περίπτωση, βέβαια, είναι οι υποψήφιοι πιο οριοθετημένοι.

Συνεντ: Δηλαδή τι εννοείτε;

Δ.Β.: Οι υποψήφιοι πάνω από 45 ετών θεωρούν υποχρέωση του κράτους να τους δώσει παιδί. Κάτι που φυσικά δεν ισχύει. Είναι πιο απαιτητικοί δηλαδή, αξιώνουν την γρηγορότερη μετακίνηση σε αυτούς ενός παιδιού, που είναι επιθυμητό από όλους. Ενώ αντίθετα οι μικρότεροι σε ηλικία είναι πιο συνειδητοποιημένοι σε αυτό που κάνουν και την διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσουν.

Συνεντ: Ένα άτομο όμως 50 με 55 ετών ή ακόμη και 60 θα ήταν καλός γονέας;

Δ.Β.: Ο νόμος έχει προνοήσει να μην δίδεται βρέφος σε κάποιον τόσο μεγάλο, γι αυτό έχει θεσπίσει την ηλικιακή διαφορά μεταξύ του υιοθετούντος και του υιοθετούμενου, που μπορεί να είναι από 18 έτη έως 50 σύμφωνα με το άρθρο 1543 ΑΚ. Εάν λοιπόν η αίτησή του, κατά την οποία ζητάει βρέφος έως 2 ετών, υγιές και χωρίς βεβαρυσμένο ιστορικό, έχει πενταετή αναμονή θα απορριφθεί λόγω επιλογής.

Συνεντ: Ναι, αλλά το νομοθετικό πλαίσιο αναφέρει ότι αρκεί οι ηλικιακές προϋποθέσεις να ισχύουν στο πρόσωπο του ενός από τους δύο συζύγους. Συνεπώς, μπορεί ο ένας από τους δύο να είναι κατά πολύ μεγαλύτερος.

Δ.Β.: Εφόσον ένα άτομο μπορεί νόμιμα να υιοθετήσει στην Ελλάδα, η πλήρωση των θετικών προϋποθέσεων και από τους δύο γονείς θα ήταν καταστρατήγηση του νόμου. Συνεπώς, ακόμη και αν ο ένας από τους δύο είναι μεγαλύτερος αν και στην πράξη σπάνια βλέπουμε τέτοιες αιτήσεις, θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι το συμφέρον του παιδιού καλύπτεται και στην μονογονεϊκή οικογένεια πολλώ δε μάλλον στην πυρηνική οικογένεια, έστω και με έναν γονέα μεγάλο σε ηλικία. Ωστόσο, σας είπα, ότι στην πράξη δεν μπαίνουμε σε τέτοιους προβληματισμούς.

Συνεντ: Πότε ενδεχομένως μπορεί να γνωματεύσει αρνητικά ο κοινωνικός λειτουργός σε κρατική υιοθεσία;

Δ.Β.: Πάντοτε εξετάζουμε το νομοθετικό πλαίσιο πριν αποδεχτούμε μία αίτηση, όπως ορίζει το άρθρο 1558, δηλαδή την προσωπικότητα, την κατάσταση της υγείας του, το οικογενειακό περιβάλλον και την περιουσία του, αλλά και την προσαρμοστική ικανότητα τόσο του παιδιού όσο και των γονέων.

Συνεντ: Συνεπώς, η χαμηλή οικονομική κατάσταση θα αξιολογούνταν αρνητικά; Η ανεργία;

Δ.Β.: Δεν μας ενδιαφέρει το οικονομικό υπόβαθρο τόσο όσο το σταθερό εισόδημα. Οπότε ναι, η ανεργία θα ήταν ένα πρόβλημα και πιθανόν η αίτηση να απορριπτόταν γι αυτόν τον λόγο. Όμως, όπως ανέφερα και πριν δεν χρειάζεται να έχουν οι αιτούντες περιουσία. Έρχονται κάποιοι, μπουρδολόγους τους λέω εγώ και με ρωτάνε αν πρέπει να γράψουν στο παιδί περιουσιακό στοιχείο και ότι διαφωνούν με την μεταβίβαση ακινήτου στο όνομα ξένου παιδιού. Μα είναι ερωτήματα αυτά από έναν υποψήφιο γονέα για το παιδί του; δεν καταλαβαίνουν πως με την ολοκλήρωση της υιοθεσίας κληρονομεί τα πάντα το παιδί;

Συνεντ: Η αμοιβαία ικανότητα προσαρμογής τόσο των υιοθετούντων όσο και των υιοθετούμενων πώς αξιολογείται στην πράξη;

Δ.Β.: Όταν γίνει το συνταίριασμα του θετού παιδιού με τους γονείς του από την κοινωνική υπηρεσία ακολουθεί η περίοδος όπου οι γονείς περνάνε κάποιο χρόνο με το παιδί πριν το πάρουν στο σπίτι τους, προκειμένου να γνωριστούν.

Συνεντ: Μετά τη τέλεση της υιοθεσίας είναι σημαντικό το follow up ώστε να εξετασθεί, αν έχει προσαρμοστεί το παιδί καλώς στο νέο του οικογενειακό περιβάλλον;

Δ.Β.: Σύμφωνα με τον νόμο πρέπει να επισκέπτεται ο κοινωνικός λειτουργός την θετή οικογένεια τα επόμενα τρία χρόνια. Ας μην γελιόμαστε, όμως, με τον μικρό αριθμό στελέχωσης που υπάρχει είναι δύσκολο έως αδύνατο να μεταβαίνει ο κοινωνικός λειτουργός στην οικία των θετών γονέων για να ελέγξει. Υπάρχει, άλλωστε και το οικογενειακό άσυλο, που περιορίζει κατά πολύ το follow up. Ειδικά στις μεγάλες πόλεις.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ της βιολογικής μητέρας, που θέτει το παιδί της σε πρόγραμμα υιοθεσίας;

Δ.Β.: Μόνο το 15% των παιδιών στα κέντρα προστασίας έχουν στοιχεία εγκατάλειψης κυρίως επειδή γεννήθηκαν με κάποια αναπηρία ή από μόνη μητέρα αλλοδαπή. Τα υπόλοιπα είναι παιδιά γονέων, που η Πολιτεία τους έχει αφαιρέσει τον γονεϊκό ρόλο. Είτε γιατί η μόνη μητέρα είναι βαθιά χρήστρια ναρκωτικών ουσιών και δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στον γονεϊκό της ρόλο, είτε γιατί έχει ψυχική πάθηση ή νοητικά ζητήματα και δεν αντιλαμβάνεται την γονεϊκή της ιδιότητα. Σε αυτές τις περιπτώσεις έπειτα από εισήγηση της κοινωνικής υπηρεσίας στον εισαγγελέα δίδεται εισαγγελική παραγγελία για την τοποθέτηση των παιδιών αυτών σε ίδρυμα. Από αυτά τα παιδιά το 42% επιστρέφει στην φυσική του οικογένεια ή στην ευρύτερη οικογένεια. Γιατί οι κοινωνικές υπηρεσίες έχουν φροντίσει να ελέγξουν το ευρύτερο συγγενικό περιβάλλον της μητέρας και αν η ίδια αποποιηθεί την γονική μέριμνα, τότε το παιδί δίδεται στον πλησιέστερο συγγενή, που έχει κριθεί κατάλληλος να μεγαλώσει το παιδί αυτό.

Συνεντ: οπότε ο πρώτος λόγος δίδεται στην φυσική οικογένεια;

Δ.Β.: Όχι πάντα, ο πρώτος λόγος δίδεται στο συμφέρον του παιδιού και συγκεκριμένα στο πού θα μεγαλώσει καλύτερα. Η συνιστώσα αυτή επηρεάζει την τοποθέτηση του παιδιού.

Συνεντ: Αυτή την στιγμή πόσα παιδιά φιλοξενεί το ΜΗΤΕΡΑ;

Δ.Β.: 86 παιδιά.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ αυτών των παιδιών;

Δ.Β.: Τα βρέφη που προστατεύονται από το "Μητέρα" στην πλειοψηφία τους έχουν επιβαρημένο κληρονομικό ιστορικό. Κατά δε την εισαγωγή τους συνοδεύονται από τις όποιες ιατρικές γνωματεύσεις των μαιευτηρίων. Επισημαίνεται ότι τα παιδιά, που έχουν ανάγκη προστασίας μακριά από την οικογένειά τους, είναι ολοένα και περισσότερο παιδιά με αναπηρίες, παιδιά που προέρχονται από πολυπροβληματικές οικογένειες, παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας με επιβάρυνση στο κληρονομικό ιστορικό, με αποτέλεσμα να παρατείνεται ο χρόνος παραμονής. Τα παιδιά με αναπηρίες έχουν ανάγκη από ειδικές θεραπείες.

Συνεντ: Ποιο είναι το προφίλ του θετού παιδιού, που θέλουν να υιοθετήσουν οι περισσότεροι αιτούντες; Ποια είναι τα επιθυμητά παιδιά, όπως τα αποκαλείτε εσείς;

Δ.Β.: Είναι, φυσικά, τα υγιή βρέφη χωρίς νομικά προβλήματα και επιβάρυνση στο ιστορικό τους. Χωρίς νομικά προβλήματα εννοώ να έχουν παραχωρήσει οι γονείς γενική εξουσιοδότηση προς το ίδρυμα για να προχωρήσει σε υιοθεσία. Οι γονείς, όμως, καταχρηστικά δεν συναινούν για την τέλεση της υιοθεσίας μολονότι έχουν εγκαταλείψει το παιδί τους. Σε κάποιες περιπτώσεις το δικαστήριο αναπληρώνει την συναίνεση των φυσικών γονέων, αλλά στις περιπτώσεις που εξειδικεύει ο νόμος και αφού γίνει επισταμένη έρευνα από την κοινωνική υπηρεσία εντοπισμού των γονέων στην περίπτωση που αυτοί είναι άγνωστης διαμονής. Δεν είναι, επομένως, όλα τα παιδιά νομικά ελεύθερα προς υιοθεσία, αλλά συνήθως υπάρχουν δικονομικά κωλύματα που πρέπει να υπερκεραστούν. Γι' αυτό και όταν είχα συμμετάσχει σε μία προπαρασκευαστική επιτροπή είχα εισηγηθεί για την υπέρβαση αυτών των δικονομικών ζητημάτων και την μείωση του ιδρυματισμού το ένα έτος ως καταλυτική ημερομηνία κατά την οποία θα δικαιούνται οι φυσικοί γονείς την επιστροφή του παιδιού τους σε αυτούς. Όταν, όμως, παρέλθει το ένα έτος και δεν έχουν εμφανιστεί οι γονείς, να αφαιρείται αυτοδικαίως η γονική μέριμνα από αυτούς. Έτσι θα αποφεύγονται φαινόμενα καταχρηστικής άρνησης συναίνεσης από την πλευρά των βιολογικών γονέων, που έχουν ως αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό του παιδιού στο ίδρυμα για τρία, τέσσερα χρόνια. Δυστυχώς, όμως, δεν πέρασε η πρόταση αυτή από την Ολομέλεια. Και όπως είπα να μην έχουν βεβαρυμένο κληρονομικό παρελθόν. Ένα ζευγάρι 38 ετών αιτήθηκαν και σε 8 μήνες υιοθέτησαν. Γιατί το παιδάκι είχε λυκόστομα και δεν ήθελε να το υιοθετήσει κανείς. Όλα τα ζευγάρια, που ερχόντουσαν, με το που το αντίκριζαν, τρομάζανε. Μπορείτε να φανταστείτε από ποιους; Από ζευγάρι που ήταν οδοντίατροι και γνώριζαν, ότι το πρόβλημα αυτό διορθώνεται.

Συνεντ: Ποια είναι, λοιπόν, τα αζήτητα αδικημένα παιδιά;

Δ.Β.: Ή τα μη επιθυμητά, όπως τα λέω εγώ. Είναι τα ΑΜΕΑ, τα μεγάλα σε ηλικία, τα αδέρφια.

Συνεντ: οι Έλληνες έχουν δεκτικότητα στα παιδιά ΑΜΕΑ;

Δ.Β.: Όχι καμία δεκτικότητα. Γι' αυτό τον λόγο, άλλωστε, παραμένουν τόσο καιρό στα ιδρύματα.

Συνεντ: Τα ζευγάρια με βιολογικά παιδιά μπορούν μόνο να υιοθετούν παιδιά ΑΜΕΑ;

Δ.Β.: Αν έχει βιολογικά παιδιά το ζευγάρι ανήκει στην σφαίρα των δύσκολων ζευγαριών. Συν ότι πρέπει να ερωτηθούν και τα βιολογικά τους τέκνα σχετικά με την υιοθεσία. Συνεπώς μπαίνει ακόμη ένας κριτής στο παιχνίδι.

Συνεντ: Τα αδέρφια πρέπει να υιοθετούνται όλα από τον ίδιο γονέα;

Δ.Β.: Ναι γίνεται προσπάθεια να αποκαθίστανται όλα από τους ίδιους γονείς. η επιστημονική κοινότητα συμφωνεί, ότι τα αδέρφια δεν πρέπει να χωρίζονται. Παρολ' αυτά, όμως, κάθε περίπτωση θα πρέπει να εξετάζεται εξατομικευμένα, δεν θα πρέπει το ένα παιδάκι να μην αποκαθίσταται ποτέ επειδή το αδελφάκι του είναι ΑΜΕΑ.

Συνεντ: Εννοείτε εκείνη την περίπτωση που γονείς είχαν υιοθετήσει δίδυμα αλλά το ένα είχε κάποια αναπηρία και τα επέστρεψαν και τα δύο;

Δ.Β.: Ναι ακριβώς. Και το ένα παιδάκι ήταν απολύτως υγιές και δεν αποκαταστάθηκε λόγω του άλλου. Στην συγκεκριμένη περίπτωση θεωρώ ότι πρέπει να αξιολογείται το συμφέρον του κάθε παιδιού ξεχωριστά, ούτως ώστε να μην βλάπτεται αντί να ωφελείται. Πάντως, ο χωρισμός να μην γίνεται με ελαφρά την καρδιά, αλλά έπειτα από διερεύνηση όλων των παραγόντων.

Συνεντ: το συγκεκριμένο ζευγάρι, που επέστρεψε στο ΜΗΤΕΡΑ τα δίδυμα υπέβαλε ξανά αίτηση για υιοθεσία αλλά απερρίφθη λόγω ανυποληψίας. Συμφωνείτε με αυτό;

Δ.Β.: Ε, βέβαια. Τι είναι τα παιδιά κούκλες να πηγαίνουμε στα jumbo να αγοράζουμε δύο και μετά να τις επιστρέφουμε γιατί δεν μας άρεσαν; Εδώ είναι που φαίνονται τα κίνητρα, τα γνήσια, ειλικρινή και αληθινά κίνητρα των γονέων. Αν δηλαδή όπως ισχυρίζονται θέλουν να γίνουν γονείς, πώς είναι δυνατόν να επιστρέφουν τα παιδιά, επειδή το ένα δεν πληρούσε τις προδιαγραφές; Αν ήταν βιολογικό τους τέκνο θα το επέστρεψαν; Και αυτά τα παιδιά δεν τα σκέφτονται, που υφίστανται για δεύτερη φορά απόρριψη; Το πιο τραγικό είναι ότι ακόμη βρίσκονται στο ίδρυμα ενώ η υπόθεση αυτή συνέβη το 2011.

Συνεντ: Έχω διαβάσει, ότι όσο μεγαλύτερο είναι το παιδί τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα να εμφανίσει δυσκολίες προσαρμογής στο νέο του περιβάλλον, από

μαθησιακές δυσκολίες μέχρι συναισθηματικές εκρήξεις, εντάσεις, συγκρούσεις κλπ. Συμφωνείτε; Έχουν δηλαδή δίκιο οι αιτούντες που επιθυμούν βρέφη;

Δ.Β.: Ναι, ισχύει και είναι πολύ λογικό, γιατί ένα μη επιθυμητό παιδί ή ένα παιδί με νομικά προβλήματα θα περάσει την παιδική του ηλικία στο ίδρυμα. Ξέρετε πώς είναι να ζει κανείς σε ίδρυμα και πόσο μάλλον ένα παιδί; Ξέρετε τι είναι να μην υπάρχει ένα σταθερό πρόσωπο αναφοράς να το φροντίζει; Να κοιμάται με πολλά άλλα παιδάκια να ξυπνάει μια συγκεκριμένη ώρα, να γευματίζει μία άλλη ώρα, να μην υπάρχει στο πρόγραμμά του η λέξη εκδρομή; Είναι επόμενο ότι όλα αυτά τα συσσωρευμένα προβλήματα, απογοητεύσεις, θυμό θα τα ξεσπάσει στο πιο κοντινό του πρόσωπο, την μητέρα, μετά τον πατέρα και έπειτα στη σχέση. Το ίδρυμα είναι πάντα ένα κακοποιητικό περιβάλλον όσο φιλότιμες και αν είναι οι προσπάθειες του προσωπικού.

Συνεντ: Είπατε ότι το ίδρυμα είναι κακοποιητικό, έτσι; Θα ήθελα να μου πείτε την γνώμη σας σχετικά με την πτυχιακή εργασία των δύο φοιτητριών ψυχολογίας, που βάλλονται κατά του ιδρύματος χαρακτηρίζοντάς το ως κακοποιητικό, ότι η δασκάλα συμπεριφερόταν άσχημα στα παιδιά, η βρεφοκόμος τα μάλωνε χωρίς λόγο. Τι έχετε να πείτε σχετικά μ' αυτό;

Δ.Β.: Εγώ παρότρυνα τα κορίτσια να δημοσιοποιήσουν τα ευρήματα της εργασίας τους. Εγώ τότε δεν ήμουν διοικητής του ΜΗΤΕΡΑ παρόλ αυτά με είχαν βρει για να μου ζητήσουν την γνώμη. Και εγώ συμφωνούσα με αυτές τις φοιτήτριες. Τότε είχε αντιδράσει το διοικητικό συμβούλιο, ήθελε να κινηθεί νομικά, αλλά εγώ ήμουν απολύτως βέβαιος, ότι είχαν καταγράψει ορθά τις συμπεριφορές των υπαλλήλων. Γιατί άλλο το μάτι του παρατηρητή και άλλο του εργαζόμενου. Τον ίδιο καιρό είχα συμμετάσχει σε μία ημερίδα, στην οποία εξηγήσου ότι το ίδρυμα είναι ένα ασφαλές περιβάλλον αλλά κακοποιητικό. Είναι από μόνο του τραυματικό για τα παιδιά.

Συνεντ: Οι υποψήφιοι θετοί γονείς κατηγορούν τους κοινωνικούς λειτουργούς ως ιδιαίτερα ψυχρούς. Εσείς ασπάζεστε αυτήν την άποψη;

Δ.Β.: Ένας κοινωνικός λειτουργός πρέπει να έχει πολλά πρόσωπα, για να κρίνει τις αντοχές του ζευγαριού. Αν με την πρώτη, όμως, δυσκολία τα παρατάνε αυτό σημαίνει πως δεν είναι ικανοί να μεγαλώσουν ένα παιδί. Καταλαβαίνω πως θέλουν να ακούσουν έναν καλό λόγο, αλλά ο κοινωνικός λειτουργός είναι ένας άνθρωπος που κρίνει πρώτα απ όλα το συμφέρον του παιδιού και όχι των υποψήφιων γονέων.

Συνεντ: Έχετε δεχτεί ποτέ καταγγελίες για κάποιο θετό παιδί, ότι κακοποιείται από τους θετούς γονείς του;

Δ.Β.: Όχι δεν έχω κάτι τέτοιο υπόψη μου, που σίγουρα όμως θα πρέπει να συμβαίνει. Δεν είναι όλες οι πράξεις υιοθεσίας επιτυχείς.

Συνεντ: οι θετοί γονείς θέλουν πλέον να μιλάνε στο παιδί τους για την υιοθεσία αλλά οι ίδιοι δεν μιλάνε για την υιοθεσία στους άλλους. Πιστεύετε ότι αυτό συμβαίνει;

Δ.Β.: Ναι, δεν μιλάνε για την ίδια την πράξη της υιοθεσίας με άνεση. Δεν μπορώ να πω ότι δεν εξακολουθεί να είναι θέμα ταμπού.

Συνεντ: Ο θεσμός της αναδοχής τυγχάνει αναγνώρισης και αποδοχής από τους Έλληνες;

Δ.Β.: Όχι ακόμα, αλλά όμως τα ιδρύματα προωθούν τα ανεπιθύμητα παιδιά σε ανάδοχες οικογένειες. Όλα τα παιδιά ΑΜΕΑ πάνε σε ανάδοχους γονείς και έτσι αποιδρυματοποιούνται.

Συνεντ: Για ποιο λόγο δεν έχει εφαρμοσθεί σε ευρεία έκταση;

Δ.Β.: Δεν υπήρχε κατάλληλη ενημέρωση ένθεν και ένθεν.

Συνεντ: Χρησιμοποιείται καταχρηστικά ως προθάλαμος της υιοθεσίας;

Δ.Β.: Ναι κάποιες φορές αν και είναι λάθος, δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να συμβαίνει αυτό.

Συνεντ: Πώς αντιμετωπίζετε την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών;

Δ.Β.: Ως πολίτες ενός ευνομούμενου κράτους έχουν τις ίδιες υποχρεώσεις και τα ίδια δικαιώματα με τους υπόλοιπους. Δεν βρίσκω τον λόγο που θα πρέπει να στερούνται το δικαίωμα της σύναψης μιας σχέσης και της επισημοποίησής της. Έχουν το δικαίωμα της ισότητας της ίσης μεταχείρισης.

Συνεντ: Ποια είναι η στάση σας απέναντι στο δικαίωμα υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών;

Δ.Β.: Μα ήδη οι ομοφυλόφιλοι έχουν δικαίωμα να υιοθετούν. Το πρόβλημά μας είναι αν θα υιοθετούν ως επίσημο ζευγάρι ή αν θα τελούν μονογονεϊκή υιοθεσία παρόλο που στο νοικοκυριό βρίσκεται και ο σύντροφός τους; Ή το πρόβλημα εντοπίζεται ποιος επίσημα θα είναι ο γονιός και πώς θα μπορεί ο άλλος να παίρνει το παιδί από το σχολείο; Θεωρώ πως είναι ήσσονος σημασίας ζητήματα, αν πάλι είναι μείζονα υπάρχουν παιδιά μη επιθυμητά που περνάν όλη τους την ζωή σε ιδρύματα και σε ορφανοτροφεία. Αν το ομόφυλο ζευγάρι ζητήσει ένα παιδί ΑΜΕΑ τότε θα υιοθετήσει σε σύντομο χρονικό διάστημα. Έχουμε παιδιά με κρίση ταυτότητας σε αυτές τις περιπτώσεις γιατί όχι;

Συνεντ: Το θεσμικό πλαίσιο της υιοθεσίας πρέπει να αλλάξει προκειμένου να προστατευθεί το συμφέρον του παιδιού;

Δ.Β.: Ναι ήδη υπάρχει σαν σκέψη και πιστεύω πως θα αρχίσει να υλοποιείται άμεσα τα έκθετα βρέφη να πηγαίνουν κατευθείαν σε ανάδοχες οικογένειες μέχρι να υιοθετηθούν.

Συνεντ: Και έπειτα οι ανάδοχες οικογένειες θα τα υιοθετούν;

Δ.Β.: Όχι βέβαια. Απλά μέχρι την ηλικία των δύο ετών το πολύ θα έχουν αποκατασταθεί στις θετές οικογένειες. Με αυτόν τον τρόπο θέλουμε να καταπολεμήσουμε τον ιδρυματισμό.

Συνεντ: Η χρονοβόρα διαδικασία της δημόσιας υιοθεσίας με ποιους τρόπους θα μπορούσε να εξαλειφθεί; Η πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και η καλύτερη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών θα συντελούσε στη μείωση του χρόνου της αναμονής;

Δ.Β.: Δεν είναι χρονοβόρα, είναι ψυχοφθόρα. Σας είπα μέσα σε ένα έτος ο αιτών έχει ελεγχθεί και η γνωμάτευση του κοινωνικού λειτουργού είναι ήδη έτοιμη. Από εκεί και πέρα ο χρόνος αναμονής εξαρτάται από τα θέλω των θετών γονέων. Όσο πιο πολλά είναι αυτά τόσο μεγαλύτερη θα είναι η αναμονή. Γιατί δεν με ρωτάτε καλύτερα πόσος είναι ο χρόνος αναμονής των παιδιών μέχρι να αποκατασταθούν; Το υγιές και ελεύθερο προς υιοθεσία βρέφος ζήτημα αν περιμένει ένα εξάμηνο. Αντίθετα τα μη επιθυμητά παιδιά περιμένουν 3-4 ή και 5 χρόνια και όσο μεγαλώνουν τόσο λιγοστεύουν οι πιθανότητες αποκατάστασης.

Συνεντ: Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να βελτιωθεί ο θεσμός της υιοθεσίας στην Ελλάδα;

Δ.Β.: Απαραίτητο είναι να μην γίνονται προτιμήσεις στα δικαστήρια όσον αφορά την ιδιωτική υιοθεσία, ώστε οι άμεσες συζητήσεις να έχει ως αποτέλεσμα την σπουδή των κοινωνικών λειτουργών για την ολοκλήρωση της κοινωνικής έκθεσης. Να υπάρχει αίθουσα συγκεκριμένη για την τέλεση των υιοθεσιών και όχι να συζητιούνται μαζί με άλλες υποθέσεις. Να υπάρχει στελέχωση των Πρωτοδικείων με κοινωνικές υπηρεσίες. Οι αιτήσεις υιοθεσίας να υποβάλλονται και να κρίνονται από οποιαδήποτε αναγνωρισμένη κοινωνική υπηρεσία και τέλος να υπάρχει εθνική λίστα των υποψήφιων θετών γονέων και των παιδιών.

Συνεντ: Σας ευχαριστώ πολύ.

Δ.Β.: Παρακαλώ.

50) M.B.

Αρ. Συνεντ: 50

Ημερομηνία Συνέντευξης: 23/09/2017

Μέθοδος συνέντευξης: Μαγνητοφώνηση

Διάρκεια Συνέντευξης: 45 λεπτά

Τόπος Συνέντευξης: Αθήνα

Συνεντ: Καλημέρα σας.

Μ.Θ.: Καλημέρα.

Συνεντ: Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε την συνέντευξη;

Μ.Θ.: Ναι βέβαια.

Συνεντ: Πόσων ετών είστε;

Μ.Θ.: Είμαι εξήντα έξι τώρα.

Συνεντ: Είστε παντρεμένη;

Μ.Θ.: Ναι.

Συνεντ: Έχετε παιδιά;

Μ.Θ.: Τέσσερα.

Συνεντ: Έχετε σπουδάσει;

Μ.Θ.: Ναι. Κοινωνιολογία

Συνεντ: Μεταπτυχιακές σπουδές έχετε;

Μ.Θ.: Όχι.

Συνεντ: Εργάζεστε;

Μ.Θ.: Ναι. Διευθύνω ένα κέντρο αναζήτησης της βιολογικής καταγωγής των υιοθετημένων.

Συνεντ: Θυμάστε πόσα χρόνια υπηρεσίας έχετε σε αυτόν τον φορέα;

Μ.Θ.: Ναι από το 1998.

Συνεντ: Δύο χρόνια δηλαδή μετά την θέσπιση της αναζήτησης των ριζών και της υποχρέωσης των δημοσίων υπηρεσιών να παρέχουν στοιχεία στους υιοθετούμενους έτσι;

Μ.Θ.: Ακριβώς. Ξεκίνησα πριν την αναζήτηση ως ακτιβίστρια το 95, μετά ήμουν σε οργάνωση, σε σύλλογο και από το 98 ιδρύθηκε ο φορέας, όπου εργάζομαι.

Συνεντ: Οπότε πόσες περίπου πράξεις υιοθεσίες έχουν περάσει από τα χέρια σας στα πλαίσια της αναζήτησης;

Μ.Θ.: Σαν γεγονός έχω λάβει γνώση από ενήλικα υιοθετημένα άτομα θα έλεγα πάνω από τέσσερις χιλιάδες.

Συνεντ: Τέσσερις χιλιάδες;

Μ.Θ.: Βεβαίως. Γνώση έτσι. Έχω επεξεργαστεί πολύ περισσότερες σε επίπεδο έρευνας, αλλά σε επίπεδο αναζήτησης πολύ λιγότερες βέβαια.

Συνεντ: Πόσο σημαντική είναι η αναζήτηση των ριζών;

Μ.Θ.: Είναι δικαίωμα ζωής. Τόσο σημαντικό. Διότι με την αναζήτηση ο υιοθετημένος ψάχνει να βρει την ταυτότητά του και ποιος είναι ξεκινώντας από τον Οιδίποδα. Τόσο παλιό και τόσο σημαντικό.

Συνεντ: Όταν απευθύνονται σε εσάς οι υιοθετημένοι τι σας λένε, πώς οριοθετούν την ανάγκη τους να βρουν την βιολογική τους καταγωγή;

Μ.Θ.: Η αναζήτηση των παλαιότερων είναι ένας διακαής πόθος, γιατί αφού μέχρι το 1996 δεν επιτρεπόταν η αναζήτηση, οπότε έχει συσσωρευτεί μέσα τους και περιέργεια και θυμός και όλα τα συναισθήματα που υπάρχουν και βέβαια θέλουν να δουν ποιοι είναι, φυσικά, τους ενδιαφέρει πάρα πολύ να δουν ποιοι είναι οι φυσικοί γονείς ή η μάνα ή η οικογένεια. Για τους νεότερους εκείνο που περισσότερο τους καίει δεν είναι τόσο η μητέρα αλλά τα αδέρφια.

Συνεντ: Μάλιστα.

Μ.Θ.: Ναι. Έχουν περισσότερο ανάγκη να βρεθούν και να αναπτύξουν δεσμούς με τα αδέρφια τους παρά με τους γονείς.

Συνεντ: Είναι εύκολη η αναζήτηση;

Μ.Θ.: Αν πίσω από κάθε υπόθεση υιοθεσίας υπάρχει όνομα φυσικής μητέρας είναι εύκολη, αν όμως δεν υπάρχει τότε...

Συνεντ: Σε σας απευθύνονται πιο πολύ άνθρωποι που έχουν υιοθετηθεί ιδιωτικά ή και κρατικά. Γιατί φαντάζομαι όσοι υιοθετούνται με κρατική υιοθεσία η αναζήτηση διευθετείται μέσα από το ίδρυμα, αφού αυτό τους παρέχει όλα τα στοιχεία της βιολογικής καταγωγής. Ή μήπως κάνω λάθος;

Μ.Θ.: Ναι δεν είναι έτσι. Κατ' αρχήν τα ιδρύματα δεν έχουν όλα τομέα αναζήτησης. Μπορεί κάποιος να πάρει τον φάκελό του και μέχρι εκεί. Να πάρει την πληροφόρηση. Αλλά η πληροφόρηση δεν είναι πάντα μόνο θέμα ιδρύματος. Την πληροφόρηση μπορεί να την πάρει ο ενήλικα υιοθετημένος και από άλλα δημόσια έγγραφα και δεν είναι απαραίτητο να πάει στο ίδρυμα. Δηλαδή εμείς κάνουμε αναζητήσεις του ΜΗΤΕΡΑ. Ο νόμος δεν λέει να πας στο ίδρυμα, απ όπου προήλθες. Και εγώ δε λέω από το 1996. Εγώ βάζω και το 70 όπου έχουμε το απόρρητο της υιοθεσίας και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ξέρουν καν από πού έχουν υιοθετηθεί, αν πάρουν την απόφαση υιοθεσίας του για να δούμε από πού έχει προκύψει αυτή η υιοθεσία γιατί

δεν μπορεί να ξέρει αν προήλθε από ίδρυμα ή όχι. Οι περισσότεροι θετοί γονείς, το 90% δεν μιλάνε ποτέ στα παιδιά τους.

Συνεντ: Και τώρα τελευταία το βλέπετε αυτό; Δηλαδή και με τις υιοθεσίες των τελευταίων ετών, που υποτίθεται, ότι είναι πιο ανοικτή η υιοθεσία με την έννοια ότι οι γονείς συμβουλευόταν να αφηγούνται στα παιδιά τους για το γεγονός της υιοθεσίας;

Μ.Θ.: Όχι δεν είναι καθόλου ανοικτή. Κοιτάζετε εγώ αναζητήσεις των βιολογικών γονέων αναλαμβάνω εφόσον έχει περάσει τα 18 του χρόνια ο υιοθετούμενος. Νωρίτερα δεν γίνεται βέβαια. Όχι ότι δεν έχουμε βοηθήσει άτομα σε συνεργασία με τους θετούς γονείς κυρίως παιδιά από Ρομά, που το μαθαίνουν και λόγω χρώματος κλπ και απλώς παρατείνουμε κάπως την επιθυμία τους να κάνουμε αναζήτηση ριζών μέχρι να γίνουν 18 ετών αλλά και οι υπόλοιποι, έχουμε πάρα πολλούς, οι οποίοι δεν ξέρουν τίποτα. Δεν είναι ανοικτοί οι θετοί γονείς ιδιαίτερα, μπορεί να λένε «ναι είσαι υιοθετημένος» ας πούμε αλλά μετά δεν είναι ιδιαίτερα ανοικτοί στο να...

Συνεντ: Στο να δώσουν πληροφορίες για να εντοπίσουν τους βιολογικούς γονείς;

Μ.Θ.: Να εντοπίσουν τους βιολογικούς γονείς δεν επιτρέπεται διά ροπάλου. Ένας θετός γονιός δεν είναι αυτή η δουλειά του να εντοπίσει τον φυσικό γονέα, αλλά να ξέρει το ιστορικό της υιοθεσίας του παιδιού του, ναι, οφείλει.

Συνεντ: Όσον αφορά το ιστορικό του θετού παιδιού που αναφέρετε, τα ιδρύματα πολλές φορές δίνουν παιδιά πιο εύκολα όταν ο θετός γονιός συναινέσει να πάρει ένα παιδί χωρίς να λάβει γνώση του κληρονομικού ιστορικού του. Ισχύει αυτό;

Ποιος το λέει αυτό;

Συνεντ: Αν για παράδειγμα δηλώσει ο θετός γονιός σε κάποια μονάδα κλειστής φροντίδας, ότι δεν επιθυμεί να μάθει το ιστορικό του θετού παιδιού τότε προηγείται στην εξυπηρέτηση της υιοθεσίας, γιατί έχει λιγότερα θέλω, λιγότερες απαιτήσεις από το θετό παιδί.

Μ.Θ.: Όχι όχι δεν έχει καμία σχέση αυτό. Οι γονείς επίτηδες δε ζητάνε πληροφορίες για το ιστορικό, αλλά είναι υπόχρεο το ίδρυμα να δώσει το ιστορικό. Αλίμονο έστω ότι μία μητέρα έχει δώσει σε τρεις διαφορετικούς ανθρώπους παιδιά και δεν θα πρέπει να ξέρουν οι θετοί γονείς; Είναι δυνατόν;

Συνεντ: Και όμως το έχω ακούσει πολλές φορές κατά την έρευνά μου σε θετούς γονείς.

Μ.Θ.: Εντάξει δε ξέρω τι σόι γονείς είναι αυτοί, αλλά αυτό δεν ισχύει. Είναι υπόχρεος ο υιοθετών να ξέρει.

Συνεντ: Δηλαδή όταν τους ρωτάω για τα χαρακτηριστικά της θετής μητέρας, μου απαντάνε κάποιοι για παράδειγμα «μα αφού ξέρετε ότι το ίδρυμα δεν δίνει στοιχεία».

Μ.Θ.: Όχι όχι. Τα ζητάς και είναι υπόχρεοι να δώσουν στοιχεία. Κατ' αρχήν αφού η συναίνεση γίνεται σχεδόν παρουσία των γονέων.

Συνεντ: Ναι όμως σε κάποιες περιπτώσεις έχει αρθεί ήδη η γονική μέριμνα από την φυσική μητέρα και έχει ανατεθεί στο ίδρυμα.

Μ.Θ.: Όχι όχι δεν ισχύει αυτό. Δεν ισχύει αυτό. Αυτό είναι για πολύ παλιά χρόνια. Κατ' αρχήν η γονική μέριμνα δεν αίρεται. Η συναίνεση είναι οικειοθελής, τότε με την υιοθεσία αίρεται η γονική μέριμνα. Η επιμέλεια αφαιρείται και παρολ' αυτά όμως δεν έπεται ότι η μητέρα δεν πάει να συναινέσει στο δικαστήριο ενώπιον του προέδρου. Αλίμονο.

Συνεντ: Ναι όμως για παράδειγμα σε πολλές ιδιωτικές υιοθεσίες η βιολογική μητέρα είναι απύσχα δεν μπορεί να ανευρεθεί ούτε και για την έρευνα της κοινωνικής υπηρεσίας, πόσο μάλλον για να συναινέσει στο δικαστήριο. Απλά επειδή έχει υπογράψει το σχετικό συμβολαιογραφικό έγγραφο...

Μ.Θ.: Δεν ισχύει με τον νόμο του 96. Είναι παράνομο και κακώς το κάνουν με τις ιδιωτικές υιοθεσίες. Αυτό είναι διαφθορά. Η μητέρα είναι υπόχρεη, δεν συναινούμε πλέον με συμβολαιογραφικό έγγραφο. Έχει καταργηθεί με τον νόμο 2447. Η μητέρα είναι υπόχρεη να εμφανιστεί στο δικαστήριο, όχι την ώρα του δικαστηρίου, έτσι; Από πριν, να δώσει την συναίνεσή της και τότε θα προχωρήσει η υιοθεσία. Με συμβολαιογραφικό έγγραφο πλέον δεν δίνεται η συναίνεση. Και αν αυτό το κάνουν σε επαρχιακές πόλεις καταπατούν την υιοθεσία. Διότι το συμβολαιογραφικό έγγραφο, που έχει υπογράψει η μητέρα, δεν δίδεται ποτέ στον υιοθετημένο. Δυστυχώς. Οπότε εκεί έχουμε θέματα.

Συνεντ: Ναι, διότι από την έρευνά μου με κοινωνικούς λειτουργούς έχω καταλάβει ότι οι κοινωνικοί λειτουργοί αναζητούν την βιολογική μητέρα με βάση τα στοιχεία που έχουν από τους θετούς γονείς, αλλά δεν είναι εύκολος πάντα ο εντοπισμός.

Μ.Θ.: Όχι δεν γίνεται έτσι. Αυτό είναι ιδιωτική υιοθεσία κακής ποιότητας επαρχιακών πόλεων. Θα σας εξηγήσω πώς γίνεται η ιδιωτική υιοθεσία και πώς οφείλει να γίνεται. Η θετή μητέρα βρίσκει την φυσική μάνα, την κάθε Βουλγάρα, την κάθε δε ξέρω ποια, έτσι;

Συνεντ: Ναι, ναι.

Μ.Θ.: Λοιπόν, συμφωνούν μεταξύ τους. Δεν την βρίσκει η ίδια η θετή μητέρα. Είναι ο γιατρός ή ο δικηγόρος, που την βρίσκει. Άρα λοιπόν είναι θέμα δικηγόρου.

Ανταλλάσσονται τα χρήματα και ο δικηγόρος είναι υποχρεωμένος να κρατήσει φωτοτυπία του διαβατηρίου ή της ταυτότητας της βιολογικής μητέρας. Όχι ότι την λένε Γιαννούλα ας πούμε, γιατί αυτό από πού προκύπτει; Πού να ξέρουμε εμείς αν όντως την λένε Γιαννούλα. Στη συνέχεια και με αυτό το έγγραφο όταν πάει τριών μηνών το παιδί εμφανίζονται στο δικαστήριο για να δοθεί η συναίνεση. Αφού δοθεί η συναίνεση, τότε προχωρά η υιοθεσία. Τότε προχωράν οι κοινωνικές υπηρεσίες στην αξιολόγηση και στην κατάθεση της έκθεσης επί του αιτήματος για υιοθεσία. Εάν αυτό γίνει νωρίτερα, δυστυχώς είναι διαφθορά.

Συνεντ: Ναι γιατί οι κοινωνικοί λειτουργοί μου έχουν δηλώσει, ότι την αναζητούμε την βιολογική μητέρα, αλλά επειδή έχει δοθεί μία ψεύτικη ή ανύπαρκτη διεύθυνση εδώ στην Ελλάδα δεν την βρίσκουμε.

Μ.Θ.: Ε, μα πώς δίνουν ψεύτικη διεύθυνση. Αφού δίνουμε ταυτότητα ή διαβατήριο. Δηλαδή πώς μένει για παράδειγμα στην κάτω γειτονιά; Ε, αυτό δεν ισχύει. Κακώς σε αυτές τις περιπτώσεις ο νόμος πρέπει να είναι πολύ αυστηρός και να αφαιρείται το παιδί από την οικογένεια. Διότι αυτό κάνει μπαμ ότι είναι αγοραπωλησία.

Συνεντ: Σε μία έρευνά μου στην ΝΟΜΟΣ που επιτρέπει την πρόσβαση στους δικηγόρους στις αποφάσεις των δικαστηρίων διαπίστωσα ότι σχεδόν όλες οι ιδιωτικές υιοθεσίες γίνονται δεκτές, επειδή έχει αναπτυχθεί ισχυρός συναισθηματικός δεσμός του θετού παιδιού με τους υιοθετούντες λόγω του το ότι το φροντίζουν σχεδόν από την γέννησή του και σε όσες ελάχιστες περιπτώσεις απεφάνθη αρνητικά το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, ασκήθηκε έφεση και δέχτηκε την αίτηση το Εφετείο και μόνο μία απόφαση Άρειου Πάγου είδα επί απόρριψης αιτήσεως και από το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, που όμως ο Άρειος Πάγος ζήτησε την επανεξέταση της υπόθεσης από άλλο Εφετείο γιατί το συγκεκριμένο λανθασμένα, λέει, έκρινε την υπόθεση. Και σε πολλές περιπτώσεις παρόλο που οι θετοί γονείς υπερβαίνουν τα ηλικιακά όρια το Δικαστήριο επιτρέπει την επιμήκυνση της ηλικίας των θετών γονέων.

Μ.Θ.: Λοιπόν κοίταξε να δεις τι γίνεται. Όταν έχουμε ιδιωτική υιοθεσία και παρεμβάλλονται χρήματα, έτσι; Διότι περί αυτού πρόκειται. Οι θετοί γονείς έχουν το παιδί από ηλικίας τριών ημερών, από την ημέρα που το έχει παραδώσει η φυσική μητέρα ή ο έμπορος, γιατί πολλές φορές την φυσική μητέρα δεν την βλέπουν ποτέ. Τι γίνεται λοιπόν σε αυτές τις ιστορίες; Έχουν το παιδί εκεί, έχουν περάσει έξι επτά μήνες, για να μην πω δέκα, για να φτάσουμε στο δικαστήριο και επόμενο είναι μετά, ακόμη και αν είναι αρνητική η έκθεση των κοινωνικών λειτουργών, αναγκάζονται να

πουν ναι, γιατί το παιδί νομίζουν κατά την άποψή τους οι δικαστές ότι έχει συνηθίσει αυτούς τους γονείς και ότι με διαφορετική απόφαση θα του διαταράξουν την ψυχική του ηρεμία. Αυτός είναι ο λόγος. Όμως και βεβαίως το χρήμα, γιατί το έχω δει να ρέει, αν οι θετοί γονείς είναι ακατάλληλοι και οι κοινωνικοί λειτουργοί διαπιστώσουν κάτι τέτοιο, γιατί εγώ έχω δει τέτοια περίπτωση, που η μάνα είναι εντελώς ακατάλληλη, το έχει φτάσει πέντε χρονών το παιδί και τώρα δεν το θέλει καθόλου Πέσμου, λοιπόν, εσύ, τι θα το κάνουμε εμείς αυτό το παιδί τώρα; Ενώ αν είχαν ακούσει από την πρώτη στιγμή τους κοινωνικούς λειτουργούς, που είχαν πει, ότι αυτή η μάνα είναι ακατάλληλη, το παιδί θα είχε πάει κάπου αλλού.

Συνεντ: Πέστε μου λίγο γι αυτή την υιοθεσία, γιατί εγώ από την έρευνά μου έχω διαπιστώσει μόνο μία αποτυχημένη υιοθεσία μέσω της ιδιωτικής οδού.

Μ.Θ.: Υπάρχουν εκατοντάδες αποτυχημένες υιοθεσίες και έχουμε δυστυχώς και λύση αυτών.

Συνεντ: Μιλήστε μου σας παρακαλώ για αυτό, γιατί ενώ δεν μου το επιβεβαίωσε κανείς, ξέρω βιβλιογραφικά, ότι υπάρχει.

Μ.Θ.: Φυσικά και υπάρχει λύση, αυτό είναι κοινό μυστικό. Αν είναι δυνατόν. Λύση υιοθεσίας είχαμε από κάποιους θετούς γονείς, που πήραν ένα παιδί επτά ημερών, το μεγάλωσαν και μόλις πήγε αυτό δεκαεπτά, υπέργηροι με ιδιωτική υιοθεσία, δυστυχώς, το παιδί ήταν χρήστης, χρήστρια για την ακρίβεια, κοπέλα, αντί να την βοηθήσουν, δεν την βοήθησαν καθόλου, προσέφυγαν σε λύση της υιοθεσίας, το δέχτηκε δικαστήριο επαρχιακής πόλης. Κάναμε εμείς ολόκληρη φασαρία, γιατί το μάθαμε από τους επιμελητές ανηλίκων, το ίδιο και οι επιμελητές, με την διαφορά, ότι δεν μπορέσαμε να βρούμε το κορίτσι μετά, γιατί το είχε αρπάξει ήδη η ΜΑΦΙΑ ας πούμε της χρήσης. Οπότε έχουμε αυτή την στιγμή ήδη ένα θύμα και αιωρείται κάπου και δε ξέρουμε πού είναι. Οπότε αυτές είναι κακές πρακτικές και οι δικηγόροι οφείλουν να είναι πολύ σοβαροί στο θέμα της υιοθεσίας. Ξεκινάει μία αμοιβή από 1.000 έως 3.500 ευρώ και οι περισσότεροι είναι ή μέσα σε κύκλωμα οπότε ξέρουν τον δικαστή και προχωράνε ή οι επόμενοι δεν έχουν ιδέα για τα διαδικαστικά, δεν ακολουθούν το δίκαιο της χώρας απ' όπου προέρχεται το παιδί και έχουμε αλαλούμ. Το ζούμε κάθε μέρα αυτό.

Συνεντ: Ναι αυτό διέκρινα και εγώ στις αποφάσεις, την αμηχανία του δικαστή απέναντι σε αυτό το παιδί που διαβιεί με αυτούς τους γονείς από την γέννησή του.

Μ.Θ.: Ναι γιατί δε ξέρει και τι να το κάνει αυτό το παιδί μετά. Οι διαδικασίες με το Υπουργείο Δικαιοσύνης και μιλάμε για την αλλαγή της νομοθεσίας το τι θα το κάνει

το παιδί είναι μία πολύ γνωστή διαδικασία, θα πάει στον αμέσως επόμενο αιτούντα για υιοθεσία παιδί μέσα από τις Πρόνοιες. Δεν μας ενδιαφέρει εμάς, αν οι γονείς δώσαν λεφτά ή δεν δώσανε και κακώς θα διατηρηθεί ο θεσμός της ιδιωτικής υιοθεσίας, γιατί αυτό είναι διαφθορά.

Συνεντ: Θα διατηρηθεί πιστεύετε;

Μ.Θ.: Ναι.

Συνεντ: Ναι; Γιατί; Για ποιο λόγο;

Μ.Θ.: Μπορείτε να ρωτήσετε τον Δικηγορικό Σύλλογο.

Συνεντ: Ξέρετε για ποιο λόγο σας ρωτάω; Έχω διαβάσει την αιτιολογία διατήρησης της ιδιωτικής υιοθεσίας από την νομοπαρασκευαστική επιτροπή του νόμου του 96 και ο λόγος που δεν καταργήθηκε ήταν για να εμποδιστούν και να αποφευχθούν οι εικονικοί τοκετοί.

Μ.Θ.: Ε καλά τώρα μην τρελαθούμε, γιατί τον καιρό εκείνο που έκαναν εικονικές γέννες και ενδεχομένως και τώρα να κάνουμε, αλλά τώρα είναι πολύ λιγότερες από εκείνες της δεκαετίας 70-80, 85 και 90 μην σου πω, τότε υπήρχαν ιδιωτικές κλινικές. Τώρα δεν είναι εύκολο να πάω εγώ 65 χρονών γυναίκα και να ισχυριστεί ο γιατρός ότι γέννησα.

Συνεντ: Εξάλλου σε αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει ένα οργανωμένο κύκλωμα γιατρών, νοσοκόμων, μαιών κλπ που μπορεί να γίνει εύκολο αντιληπτό; Εσείς δηλαδή βλέπετε μία ανοχή του κράτους απέναντι το οργανωμένο έγκλημα της ιδιωτικής υιοθεσίας;

Μ.Θ.: Ακριβώς. Και το λέω απροκάλυπτα. Βεβαίως. Και ο λόγος είναι ότι ένα μεγάλο κύκλωμα, που είναι οι γιατροί και οι δικηγόροι συναινούν σε αυτό. Διότι όταν πηγαίνει κάποια, η αλλοδαπή και δεν κρατιέται κανένα στοιχείο της εκεί που γεννιέται το παιδί της δεν είναι αυτό διαφθορά; Το παίρνει λοιπόν και φεύγει εν γνώσει μας ότι αυτή είναι από την Ρουμανία, από την Βουλγαρία και παίρνει το μωρό της και φεύγει, χωρίς να αφήσει κανένα δημόσιο έγγραφο ή δακτυλικό αποτύπωμα, που ζητήσαμε εμείς και φωτογραφία της μάνας, το παίρνει, λοιπόν και φεύγει και το πουλάει ακριβώς απέξω. Ιδιαίτερα δηλαδή η Ξάνθη εκεί καταπάνω, τι να πω δηλαδή;

Συνεντ: Θα ήθελα να επιμείνω στις αποτυχημένες υιοθεσίες γιατί και εγώ εντόπισα μία προβληματική κατάσταση ακριβώς όπως την είπατε και εσείς μόνο που δεν είχε αυτή την κατάληξη. Άλλες αποτυχημένες υιοθεσίες έχετε διαπιστώσει, όταν για παράδειγμα οι θετοί γονείς που επιθυμούν ένα υγιές βρέφος αλλά παίρνοντας ένα νεογνό δε γνωρίζουν αυτή την στιγμή προβλήματα υγείας που μπορεί στη συνέχεια

να παρουσιάσει. Υπάρχουν υιοθεσίες που δεν προχώρησαν καλά επειδή το παιδί παρουσίασε κάποια μειονεξία;

Μ.Θ.: Εκεί δεν έχουμε δει επιστροφές, δηλαδή να έχει πάει σε Ίδρυμα, τουλάχιστον δεν έχει έρθει σε γνώση μου. Παρόλ' αυτά θα πρέπει να ξέρεις πως ένας που έχει στην κατοχή του βρέφος προ τριών μηνών είναι αξιόποινος. Διότι δεν μπορεί να δοθεί η συναίνεση της μάνας πριν τους τρεις πρώτους μήνες. Γι' αυτό και θεωρώ άκυρη την συμβολαιογραφική πράξη προ των τριών μηνών δεν μπορεί να δώσει κανένας συναίνεση. Όμως το κύκλωμα βιάζεται να πάρει την μάνα και να την εξαφανίσει, έτσι ώστε το ζευγάρι να πάει πρώτη φορά σε δίκη, να αναβληθεί επειδή δεν εμφανίζεται η μάνα, να ρθει δεύτερη φορά σε δίκη και να πούνε αφού είναι αγνώστου διαμονής να πάμε παρακάτω. Δηλαδή καθαρά όλη αυτή η ιστορία προέρχεται από τους νομικιστικούς κύκλους. Και εγώ θυμώνω μαζί τους γι αυτό.

Συνεντ: Και σε αυτές τις περιπτώσεις που η φυσική μητέρα είναι αλλοδαπή, Ρομά κλπ Βουλγαρικής υπηκοότητας είναι εύκολος ο εντοπισμός της;

Μ.Θ.: Κοίταξε η Βουλγαρία δεν έχει αναζήτηση ριζών διά νόμου και εκεί αντιμετωπίζουμε πολλά προβλήματα. Αν είναι ιδιωτική, δεν μου έχει έρθει ακόμη ιδιωτική. Μόνο από ίδρυμα, ακόμη όμως και από ίδρυμα είναι δύσκολη, γιατί έχω τέτοια περίπτωση. Η Ρουμανία νομίζω 'έχει ψηφίσει τον νόμο της αναζήτησης ριζών, αν είναι πραγματικά τα στοιχεία, τι να πω;

Συνεντ: Πώς αντιδρούν τα υιοθετημένα παιδιά, όταν ανακαλύψουν ότι είναι η φυσική τους μητέρα Ρομά ή όταν καταλάβουν ότι δόθηκαν χρήματα για την υιοθεσία τους;

Μ.Θ.: Οι περισσότεροι στην ιδιωτική υιοθεσία το ξέρουν ότι μεσολαβούν χρήματα, γιατί είναι πλέον ενήλικες και το έχουν καταλάβει. Ο εγωισμός των θετών γονέων είναι μία άλλη ιστορία. Τώρα αν είναι Ρομά, αυτό ισχύει και για τους Έλληνες Ρομά εννοώ, δυστυχώς και αυτό έγκειται και στο τι τους έχουν πει οι γονείς, διότι εγώ έχω δει άνθρωπο που έλεγε σιχαίνομαι τους παλιόγυφτους διότι έτσι μεγάλωσα. Διότι στο σπίτι μέσα η λέξη παλιόγυφτος και παλιόγυφτος έπεφτε. Και όταν μετά αποκαλύφτηκε, ότι ήταν Ρομά, δεν ήξερε τι να κάνει. Ας πούμε ότι έχει πάει στο ψυχίατρο. Έχω κοπέλα, η οποία είπε, ότι αν είμαι Ρομά, εγώ θα χωρίσω. Διότι αν μάθουν ότι τα πεθερικά μου είμαι Ρομά, θα με διώξουν. Άλλη ήρθε με την υπόνοια ότι μπορεί να είναι Ρομά, γιατί δεν φαίνονται όλοι στο χρώμα, υπάρχουν και πολύ άσπροι άνθρωποι Ρομά, διότι το χρώμα τους δεν παραπέμπει όλων σε Ρομά και μου είπε μόνο ένα μην μου πείτε ότι είμαι Ρομά.

Συνεντ: Και τελικά ήταν Ρομά;

Μ.Θ.: Ναι.

Συνεντ: Και τι έγινε;

Μ.Θ.: Φύγανε με σκοπό να το σκεφτούνε, δεν ήρθαν ούτε καν στην συμβουλευτική και δεν τους ξαναείδα. Και βεβαίως εγώ δεν μπορώ να επέμβω γιατί είναι στη θέληση του ενήλικα υιοθετούμενου, αλλά ξέρω πολύ καλά, ότι το ζευγάρι έχει πρόβλημα.

Συνεντ: Εσείς ποιους θεωρείτε τους κατάλληλους θετούς γονείς; Ποια κριτήρια θα πρέπει να πληρούν;

Μ.Θ.: Κατάλληλος γονιός είναι αυτός ο οποίος θέλει να μεγαλώσει ένα παιδί και καταλαβαίνει τα δικαιώματα του παιδιού και όχι τα δικαιώματα τα δικά του. Δηλαδή αν μπορεί να κλάψει ο ίδιος ότι δεν μπορεί ο ίδιος να γεννήσει ένα παιδί, είτε είναι γυναίκα είτε είναι άντρας τότε η υιοθεσία θα είναι σχεδόν επιτυχημένη. Λέω σχεδόν, διότι απόλυτα δεν υπάρχει. Υιοθεσία όπου ένα παιδί ξεριζώνεται από ένα φυσικό περιβάλλον, όποιο και αν είναι αυτό και πηγαίνει κάπου αλλού, λογικό είναι ότι είσαι ξένος ανάμεσα στους ξένους. Δηλαδή αυτό ισχύει. Η Υιοθεσία είναι ένας γάμος ή κολλάς ή δεν κολλάς καθόλου. Ή το ανέχεται.

Συνεντ: Θεωρείται ότι το κριτήριο το ηλικιακό το οποίο υπάρχει στον νόμο δεν εφαρμόζεται λειτουργεί σε βάρος της υιοθεσίας;

Μ.Θ.: Φυσικά. Φυσικά. Εγώ ας πούμε είμαι 66 είναι δυνατόν να έχω ένα παιδί εννέα χρόνων, το εγγόνι μου δηλαδή. Κι πάλι δεν μπορώ να έχω τις ίδιες απόψεις και προσπαθώ να καταλάβω το σκεπτικό του. Πόσο μάλλον ένας θετός γονιός. Είναι δυνατόν; Εγώ υιοθετήθηκα το 51 ή το 52 από ένα ζευγάρι, όπου ο πατέρας μου ήταν ήδη εξήντα χρόνων. Στα επόμενα πέντε χρόνια είχε πεθάνει, τότε με το προσδόκιμο. Λοιπόν αυτό συμβαίνει και στους τωρινούς υιοθετημένους αν είναι μεγάλοι οι γονείς. Δεν μπορεί να έχουν κοινές απόψεις.

Συνεντ: Είστε και εσείς υιοθετημένη.

Μ.Θ.: Ε βέβαια έτσι ξεκίνησε ο φορέας από ανθρώπους της υιοθεσίας, διότι διαφορετικά δεν μπορείς να αντιληφθείς τι γίνεται στο μυαλό του άλλου.

Συνεντ: Εσείς είστε ικανοποιημένη από τους θετούς σας γονείς;

Μ.Θ.: Ναι ήταν μία καλή υιοθεσία της εποχής, όπως όλες οι τότε. Άλλοι το μάθανε νωρίς, άλλοι το μάθανε μεγάλοι. Προχθέςμίλαγα με έναν κύριο, ο οποίος γεννήθηκε το 72 και μου λέει ότι το έμαθε στα 35 του. Οι γονείς του ήταν μεγάλοι και δεν σκόπευαν να του πουν τίποτα, όταν αποφάσισε να παντρευτεί τότε του το είπανε. Ήταν όμως αργά γιατί ήδη είχε κάνει δεσμούς και αυτό σκεπτότανε, ότι αν εγώ είχα πάει με την αδελφή μου ποιος μου το λέει; Καταλάβατε είναι πολλά τα ηθικά θέματα.

Συνεντ: Το συμφέρον του θετού παιδιού μέσα σε ποια πλαίσια ικανοποιείται όσον αφορά την καταλληλότητα των θετών γονέων;

Μ.Θ.: Το συμφέρον του παιδιού δεν ικανοποιείται αν οι γονείς του είναι για παράδειγμα πλούσιοι, εύποροι κλπ. Εδώ θέλει εκπαίδευση των θετών γονέων να αντιληφθούν, ότι μπορεί κάποιος να έχει γεννηθεί από φτωχούς γονείς και να έχει εξαιρετική πορεία ζωής και να είναι γεννημένος από τον Ωνάση και να έχει αυτά που είδαμε. Έτσι δεν είναι; Δεν έχει καμία σημασία το χρήμα. Εξαρτάται από το πώς αντιλαμβάνεται το ζευγάρι στο πώς πρέπει να μεγαλώσει ένα παιδί και τι του προσφέρει. Τι προσφέρουμε σε ένα παιδί περισσότερο σταθερότητα, φροντίδα, καλό περιβάλλον και μετά πάει και η μόρφωση, φυσικά, η ασφάλεια, αυτά.

Συνεντ: Όμως από το σύστημα της υιοθεσίας θεωρείτε ότι αξιολογείται θετικά η περιουσιακή και οικονομική κατάσταση των γονέων και όσο πιο υψηλή τόσο πιο καλά;

Μ.Θ.: Φυσικά, διότι θα σας πω κάτι. Παίρνουμε ως κριτήριο στο αν θα ήμασταν εμείς στη θέση του παιδιού, που δεν είναι έτσι. Δηλαδή εγώ παίρνω ας πούμε 500 ευρώ τον μήνα και παλεύω, αυτός ας πούμε μπορεί να προσφέρει στο παιδί του 2000 ευρώ τον μήνα. Αυτό είναι ένα λάθος κριτήριο και αυτό οφείλεται στο ότι οι κοινωνικοί λειτουργοί δεν εκπαιδεύονται στο να αξιολογούν σωστά. Ένας πλούσιος, θα μπορεί να έχει μία νταντά ας πούμε και το έχω δει αυτό. Και είπα αν είναι να πάρετε ένα παιδί να το μεγαλώνει μία νταντά μην το πάρετε καθόλου. Ας το υιοθετήσει η νταντά, που σίγουρα προσφέρει περισσότερα.

Συνεντ: Ο σεξουαλικός προσανατολισμός παίζει ρόλο στην καταλληλότητα του θετού γονέα; Δηλαδή αν ισχύει αυτό το στερεότυπο του καταλληλότερου θετού γονέα που δεν είναι άλλο από το ετερόφυλο έγγαμο πλούσιο ζευγάρι. Ισχύει αυτό;

Μ.Θ.: Αυτό δεν μπορούμε να το ξέρουμε, γιατί όλοι ετεροφυλόφιλοι λένε ότι είναι. Έχουμε δει για παράδειγμα ζευγάρια ηθοποιών ή πλουσίων και γίνονται τα αίσχη. Τώρα το σχήμα της οικογένειας τα στερεότυπα λένε μάνα, πατέρας και παιδί. Παρολ' αυτά έχουν υπάρξει υιοθεσίες παιδιών μεγαλύτερα και πιο τραυματισμένα και έχουν πάει σε μονογονεϊκές οικογένειες και είναι καταπληκτικές. Διότι για εμάς η υιοθεσία είναι η τοποθέτηση ενός παιδιού που βρίσκεται σε ανάγκη. Ήδη έχουμε προωθήσει παιδιά μεγάλα και δέκα ετών σε μονογονεϊκές οικογένειες και πάνε πολύ καλά, διότι και οι δύο πλευρές αναγνωρίζουν το έργο. Ο ένας σέβεται τον άλλον και ο άλλος αποδέχεται, ενώ ξέρει ότι δεν είναι η μάνα του ξεκάθαρα, αποδέχεται μία σταθερή φροντίδα και μία ασφάλεια. Άρα λοιπόν αυτό σημαίνει υιοθεσία. Δηλαδή ένα μωρό

που το πουλάει η Βουλγάρα δεν είναι προς το συμφέρον του η υιοθεσία. Και βεβαίως δεν το πουλάει η Βουλγάρα γιατί θέλει να το πουλήσει έτσι; Να είμαστε εξηγημένοι, να ξέρουμε τι λέμε. Το κύκλωμα αναγκάζει αυτούς τους ανθρώπους και τους εκβιάζει να δώσουν τα παιδιά τους. Επομένως και για να απαντήσω στην ερώτησή σας ήδη τα ομόφυλα ζευγάρια υιοθετούν, άτυπα μεν ως μονογονείς ή ως κατά δήλωση ετερόφυλα ζευγάρια, αλλά υιοθετούν. Και το λέω αυτό γιατί δεν υπάρχει παρακολούθηση μετά την υιοθεσία. Το να προσποιούμαστε ότι είναι έτσι ή αλλιώς τα ομόφυλα ή τα ετερόφυλα ζευγάρια, αλλά να μην έχουμε στοιχεία να το αποδείξουμε γιατί δεν έχουμε ρθει σε επαφή με την οικογένεια μετά την υιοθεσία είναι υποκριτικό. Συνεντ: Ποια λοιπόν είναι τα αζήτητα αδικημένα παιδιά; Τα μεγάλα σε ηλικία εκτός από τα ΑΜΕΑ; Αυτά δηλαδή που τείνουν να παρουσιάζουν προβλήματα προσαρμογής;

Μ.Θ.: Όχι δεν έχουν καθόλου προβλήματα προσαρμογής τα μεγάλα. Είναι μια χαρά και προσαρμόζονται. Δεν είναι ότι δεν τα υιοθετούν, είναι ότι το νόημα αυτή την στιγμή και το μήνυμα που περνάει προς τα έξω είναι όλοι να υιοθετήσουν ένα μωρό. Λοιπόν δέντρα που βγάζουνε μωρά, φρέσκα και ζουμερά, δεν υπάρχουνε και δεν έπρεπε να υπάρχουνε. Υιοθετούμε ένα παιδί που είναι σε ανάγκη, υιοθεσία σημαίνει το συμφέρον του παιδιού και όχι το συμφέρον του τι θέλει κάθε γονιός. Δηλαδή παντρεύτηκε στα 45 γιατί έκανε καριέρα η κυρία και ο κύριος είναι αποκαταστημένος και είναι εξήντα ετών και παντρεύτηκαν και θέλουν ένα παιδί, με συγχωρείτε πάρα πολύ ας πάνε ένα ταξίδι στις Μπαχάμες ας πούμε. Δηλαδή τότε είναι πολύ αργά για να ανοίξεις μία ιστορία.

Συνεντ: Γι αυτό τον λόγο προσανατολίζονται αρχικά στις εξωσωματικές, αυτόν τον καημό προσπαθούν οι εξωσωματικοί γιατροί να εκμεταλλευτούν ότι καθυστέρησαν να τεκνοποιήσουν και αυτή την στιγμή η υποβοηθούμενη αναπαραγωγή είναι η μεγαλύτερη βιομηχανία;

Μ.Θ.: Ναι, ναι.

Συνεντ: Και με τα δανεικά ωάρια, βλαστοκύστες και παρένθετες μητέρες;

Μ.Θ.: Ε αυτά πια είναι εμπορία ανθρωπίνου γένους. Διότι πια για τις παρένθετες δεν το συζητώ, εκτός και αν είναι μία πολύ βαριά ενδοοικογενειακή ιστορία και ακόμη και τότε θέλει πάρα πολύ συμβουλευτική και ψυχολογική υποστήριξη όλη η οικογένεια, δηλαδή εγώ δεν θεωρώ κάποιον ήρωα επειδή γέννησε το παιδί της κόρης του, μην τρελαθούμε κιόλας. Λοιπόν ειδικά με τα ωάρια είναι παρακινδυνευμένο στις εξωσωματικές έχουμε δει από τέτοιου είδους γονιμοποιήσεις παιδιά με αυτισμό, στα

δίδυμα και τρίδυμα το ένα να υποφέρει, δεν το βγάζουν προς τα έξω οι βιολόγοι ενώ συμβαίνει, έχουμε πάρα πολλά τέτοια θέματα.

Συνεντ: Δηλαδή είναι εκφυλισμένα τα ωάρια;

Μ.Θ.: Κοίταξε να δεις το κάθε ωάριο δεν μας λέει κανείς ότι είναι απολύτως υγιές. Και αν έχουμε ένα που δεν είναι απολύτως υγιές μέσα σε μία σύλληψη που είναι άλλα δύο ή άλλο ένα και πρέπει να τραβήξεις το ένα αλλά δε γίνεται γιατί θα φύγει και το άλλο τις περισσότερες φορές και το αποτέλεσμα είναι να κρατάνε ό,τι έχουνε δεν λένε τίποτα στους γονείς και τα αποτελέσματα είναι απίστευτα και τα έχουμε δει αυτά. Υπάρχει πλέον και συνήγορος για τις εξωσωματικές. Δημιουργήθηκε κάπου πριν το καλοκαίρι και εδρεύει κάπου στην Αθήνα.

Συνεντ: Έχετε δει υιοθεσίες αδελφών; Αδελφάκια να υιοθετούνται από ένα θετό γονέα ή ζευγάρι;

Μ.Θ.: Μπα όχι.

Συνεντ: Συνήθως τα χωρίζουν; Πώς γίνεται;

Μ.Θ.: Δεν τα παίρνει κανείς. Γιατί οι οικογένειες που θα έπαιρναν αδελφάκια είναι πολύ λίγες. Και δεν ενημερώνουν και οι κοινωνικοί λειτουργοί για το αδελφάκι.

Συνεντ: Τα παιδάκια που βρίσκονται σε ιδρύματα έχουν πολλά εξάρτηση από την βιολογική μητέρα, πολλά δηλαδή δεν είναι νομικά ελεύθερα και δεν μπορούν να δοθούν σε υιοθεσία; Και τελικά μεγαλώνουν τα παιδιά και καταλήγουν σε ορφανοτροφεία και δεν τα υιοθετεί κανείς λόγω ηλικίας; Δηλαδή αν οι φυσικοί γονείς καταχρηστικά δεν συναινούν στην υιοθεσία του παιδιού τους ενώ το έχουν εγκαταλείψει στο ίδρυμα.

Μ.Θ.: Ναι αυτό γίνεται.

Συνεντ: Θα ήθελα να μου πείτε κάποιες αδυναμίες της υιοθεσίας και τρόπους βελτίωσης της γιατί μου είπατε πριν ότι είστε σε νομοπαρασκευαστική επιτροπή για την τροποποίηση της υιοθεσίας.

Μ.Θ.: Ναι υπήρξα στην πρώτη ομάδα τώρα υπάρχει άλλος συνεργάτης μας, οπότε είναι το ίδιο. Δεν χρειάζεται να είμαστε όλοι. Αδυναμία είναι η ιδιωτική υιοθεσία, αδυναμία είναι να μην στηρίζεται η οικογένεια, ώστε να προσπαθήσουμε το παιδί να παραμείνει στην μάνα. Έσχατη λύση είναι η υιοθεσία, έσχατη λύση για το συμφέρον του παιδιού.

Συνεντ: Η αναδοχή θα πρέπει να παίζει ρόλο;

Μ.Θ.: Φυσικά. Όχι όμως ως ένα προστάδιο της υιοθεσίας. Αυτό είναι λάθος, παρόλο που έτσι λειτουργούν τα ιδρύματα, είναι λάθος. Διότι δεν έχουν πάρει την επιμέλεια,

έχουν να δουν την μάνα 3-4 χρόνια την ψάχνουνε, εντωμεταξύ το παιδί το προωθούν για αναδοχή με σκοπό την υιοθεσία και μπορεί να μην την βρουν ποτέ την μάνα ή να την βρουνε και μπορεί να πει ότι το θέλω. Και τότε τι θα κάνεις; Θα πας και θα πεις στους γονείς, ότι το παιδί που σου υποσχέθηκα το θέλει η μάνα του;

Συνεντ: όμως θα πρέπει να δοθεί έμφαση στην αναδοχή; Και θα δοθεί, ξέρετε;

Μ.Θ.: Ναι φυσικά κανένα παιδί σε ίδρυμα, ιδιαίτερα από 0-3 ετών και έως 12 μπορούν αν πάνε σε αναδοχή άνετα τα παιδιά.

Συνεντ: Κάτι αντίστοιχο δεν θα είναι με την ιδιωτική υιοθεσία η αναδοχή γιατί θα δει για παράδειγμα ο δικαστής ότι το παιδί μέσω της αναδοχής έχει ριζώσει σε αυτή την οικογένεια, αρά δεν θα μπορεί να το πάρει;

Μ.Θ.: Όχι δεν πάει έτσι. Η αναδοχή είναι ένας θεσμός όπου το παιδί πρέπει να βλέπει τους γονείς και το ευρύτερο οικογενειακό περιβάλλον και ξέρει εξαρχής το παιδί τι σημαίνει αναδοχή και δεν είναι αναδοχή να πάρεις ένα παιδί από 0 ηλικία και να το φτάσεις 18. Σε αυτή την περίπτωση το παιδί θα έπρεπε να προωθηθεί για υιοθεσία, λογικό είναι. Η αναδοχή είναι short time ας πούμε με σκοπό α δουλευτεί η οικογένεια και να δούμε τι θα απογίνει το παιδί.

Συνεντ: Τώρα θα σας ρωτήσω για την θεσμική αναγνώριση των ομόφυλων ζευγαριών ποια είναι η άποψή σας;

Μ.Θ.: Εάν υπάρχει καλή αξιολόγηση εγώ δεν έχω πρόβλημα στην αναδοχή. Τώρα για την υιοθεσία ενδεχομένως όχι. Και αυτό όχι ότι σήμερα δεν υπάρχουν ζευγάρια ομοφυλόφιλων που έχουν υιοθετήσει όχι ως ζευγάρια ως μόνα άτομα και εκ των υστέρων μαθαίνουμε ότι είναι ομόφυλα ζευγάρια. Ειδάλλως θα επιλέγουν την παρένθετη όπως έχει γίνει με συγκεκριμένους showbiz και έχουν απιδιά. Τι γίνεται όμως σε αυτές τις ιστορίες. Είτε έτσι είτε αλλιώς, είτε το γέννησαν είτε παρένθετη, είτε είναι ομοφυλόφιλοι είτε ετεροφυλόφιλοι η παρακολούθηση των παιδιών από τις κοινωνικές υπηρεσίες θα πρέπει να είναι στενή, όταν για κάποιο λόγο θεωρηθεί ότι κάτι δεν πάει καλά. Αυτό θα γινόταν και σε μία φυσιολογική άλλη οικογένεια που γέννησαν τα παιδιά τους, αλλά έχουν προβλήματα προσαρμογής, φτώχειας, ανέχειας, αρρώστιας οτιδήποτε.

Συνεντ: Θεωρείτε λοιπόν ότι το Follow up είναι σημαντικό;

Μ.Θ.: Φυσικά και όχι μόνο για τα τρία πρώτα χρόνια αλλά για τα τρία πρώτα χρόνια στενά και αργότερα κατά τακτά χρονικά διαστήματα για να μπορούν να βλέπουν οι γονείς την συμβουλευτική. Γιατί οι περισσότεροι γονείς μόλις υιοθετήσουν το παιδί εξαφανίζονται. Και δεν εποπτεύονται καθόλου από τις κοινωνικές υπηρεσίες. Και

έχουμε τα αποτελέσματα σαν αυτά που σου είπα προηγουμένως ότι η θετή μάνα δεν θέλει καθόλου το παιδί της. Το έκανε σαν την μούρη της ας πούμε, κυριολεκτικά δηλαδή κανένας δεν την επόπτευσε, κανένας δεν την έφερε προ των ευθυνών της, διότι αν βρεθεί αύριο κάποιος και της πει να στο πάρω, θα το δώσει με πολύ μεγάλη ευχαρίστηση.

Συνεντ: Δεν θα ήθελα να σας κουράσω άλλο. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο σας.

Μ.Θ.: Παρακαλώ. Να είσαι καλά.

ΤΕΛΟΣ

